

Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta

Contents

Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta	5
1. Chương 1: Vương Phi Mập	6
2. Chương 2: Động Phòng	8
3. Chương 3: Có Thể Đi Gặp Thượng Đế	9
4. Chương 4: Bị Hưu	10
5. Chương 5: Phong Tam Nương	11
6. Chương 6: Gặp Lại Hàm Vương	12
7. Chương 7: Tập Hợp	13
8. Chương 8: Làm Môi Tập Thể	14
9. Chương 9: Gừng Càng Già Càng Cay	16
10. Chương 10: Mặc Kệ Người Biết, Cứ Cho Là Không Biết	17
11. Chương 11: Thay Đổi Hình Tượng Bà Mai	18
12. Chương 12: Người Cũng Tới Mua Đồ Ăn	19
13. Chương 13: Muốn Mau Lớn Phải Ăn Nhiều Thịt	20
14. Chương 14: Người Rất Ngây Ngô	22
15. Chương 15: Cha Đến Đây	23
16. Chương 16: Sát Thủ Tiên Sinh Ngài Nhầm Rồi	24
17. Chương 17: Ta Là Sát Thủ	25
18. Chương 18: Không Phải Gia Di Đạo Ở Kỳ Viện Mà Là Đi Tìm Hiểu Nhân Sinh	27
19. Chương 19: Đầu Bàng Là Gián điệp Tàng Tâm	28
20. Chương 20: Bữa Sáng Rất Quan Trọng	29
21. Chương 21: Dạ Vô Hàm Không Đáng Tin	31
22. Chương 22: Là Bạn Bè Thì Không Nên Có Bí Mật	32
23. Chương 23: Nương Là Người Ngay Thẳng Thật Thà	33
24. Chương 24: Tỷ Là Người Đàn Bà Đánh Đá, Tỷ Sợ Ai	35
25. Chương 25: Thu Phục Người	36
26. Chương 26: Vẫn Là Người Đáng Ghét Như Năm Đó	37
27. Chương 27: Thượng Đế Rất Công Bằng	38
28. Chương 28: Người Gọi Ta Là Tiểu Mai	40
29. Chương 29: Niếp Tổ Tổ Phong Tam Nương	41
30. Chương 30: Binh Tới Hướng Chặn	42
31. Chương 31: Cha Của Người Ở Đầu	43
32. Chương 32: Một Nhà Ba Người	45
33. Chương 33: Nàng Là Nương Tử Của Ta	46
34. Chương 34: Cầm Thú	47
35. Chương 35: Làm Việc Tốt Không Thu Tiền	48
36. Chương 36: Không Nên Tùy Tiện Xem Náo Nhiệt	49
37. Chương 37: Không Nên Mê Tín	51
38. Chương 38: Trở Lại Hàm Vương Phủ	52
39. Chương 39: Ta Cũng Có Đạo Đức Nghề Nghiệp	53
40. Chương 40: Đánh Con Muối	55
41. Chương 41: Ai Muốn Làm Vương Phi Hả	56

42. Chương 42: Bao Giờ Thì Người Cưới Ta	57
43. Chương 44: Tỷ Không Chỉ Trẻ Mà Còn Đẹp	58
44. Chương 45: Ai Mới Là Nữ Chủ Nhân	59
45. Chương 46: Người Muốn Mọi Thứ Thì Mọi Thứ	61
46. Chương 47: Tiểu Tử Người Đẹp Trai Lên Nhiều	62
47. Chương 48: Ai Dám Động Đến Nương	63
48. Chương 49: Bà Cô, Người Thật Xấu Xí	64
49. Chương 50: Người Có Thể Khiến Ta Cuối Đầu Chỉ Có Nương	65
50. Chương 52: Nhân Vật Đóng Vai	67
51. Chương 53: Thế Thì Thích Nương Của Đứa Nhỏ	68
52. Chương 54: Người Là Ai	69
53. Chương 55: Hồng, Nàng Gây Họa Rồi	70
54. Chương 56: Lão Đầu Cảnh Vương	71
55. Chương 57: Kéo Theo Làm Con Tim	73
56. Chương 58: Tại Sao Dạ Vô Hàm Cho Phép Nàng Ta Sinh Con?	74
57. Chương 59: Mặt Của Bảo Gia Không Dễ Đánh Như Vậy Đây	75
58. Chương 60: Động Khẩu Không Động Thủ	77
59. Chương 61: Nam Nhân Đó	78
60. Chương 62: Khẩu Vị Của Ta Nặng	79
61. Chương 63: Khiêu Khiếu	80
62. Chương 64: Địch Mạnh Ta Yếu, Địch Đuổi Ta Chạy	81
63. Chương 65: Nguyên Nhân	83
64. Chương 66: Người Tin Ta Không	84
65. Chương 67: Ta Không Quan Tâm Nó Là Con Trai Của Ai	85
66. Chương 68: Ngực Nam Nhân Phẳng	86
67. Chương 69: Là Ai?	88
68. Chương 70: Điều Hoàng Hậu	89
69. Chương 71: Hấn Đang Ghen Ghét Với Ta	91
70. Chương 72: Tiểu Nguyệt Nguyệt	92
71. Chương 73: Đêm Đầu	94
72. Chương 74: Người Phải Lấy Ta	95
73. Chương 75: Ta Là Nữ Nhân	96
74. Chương 76: Người Lấy Ta Cũng Được, Ta Lấy Người Cũng Tốt	97
75. Chương 77: Hàm Vương, Ngài Định Làm Gì Ta	99
76. Chương 78: Đồng Bạn Hợp Tác	101
77. Chương 79: Lâu Rồi Vương Gia Chưa Tới	102
78. Chương 80: Châu Châu	103
79. Chương 81: Người Có Một Con Gái	105
80. Chương 82: Đường Như Là Thích	106
81. Chương 83: Nam Nhân Có Thể Bảo Vệ Mẹ Con Nàng	107
82. Chương 84: Mẹ Con Và Mẫu Tử	108
83. Chương 85: Một Mũi Tên Hạ Hai Con Chim	109
84. Chương 86: Người Xác Định Là Người Không Cần	111
85. Chương 87: Hạnh Phúc Của Nàng Và Con Gái	112
86. Chương 88: Chỉ Cần Nàng Ta Chết	113
87. Chương 89: Người Tin Không?	114
88. Chương 90: Không Còn Đường Lui	117
89. Chương 92: Viện Binh	120
90. Chương 93: Nam Nhân Xướng Với Nàng Chỉ Có Ta	122
91. Chương 94: Thận Trọng	124
92. Chương 95: Người Là Bánh Bao Thịt Kế Tiếp	127
93. Chương 96: Bảo Bảo -thám Tử Nhỏ	129
94. Chương 97: Hiện Trường Phá Án	131
95. Chương 98: Người Nhìn Lầm Rồi Sao? Nhìn Lầm Rồi Sao?	133

96. Chương 99: Chính Là Nữ Nhân Sáu Năm Trước	135
97. Chương 100: Nàng Không Có Ngực	138
98. Chương 101: Vương Huỳnh Ta Rất Mỏng Manh Yếu Ốt	140
99. Chương 102: Đứa Bé Không Được Chúc Phúc	143
100. Chương 103: Ai Không Biết Dùng Khổ Nhục Kế	145
101. Chương 104: Tiểu Yêu Tu Luyện Thành Tinh	147
102. Chương 105: Tiệp Nhân Bị Coi Thường, Tất Phải Có Chỗ Tiệp (tiệp Trong Tiệp Nhân)	150
103. Chương 106: Người Hôn Ta Một Cái	152
104. Chương 107: Nữ Nhân Có Lòng Muốn Trả Thù Thật Đáng Sợ	154
105. Chương 108: Có Ta Ở Đây Mọi Chuyện Sẽ Tốt Thôi	157
106. Chương 109: Nàng Là Ái Thiếp Của Bốn Vương	159
107. Chương 110	162
108. Chương 111: Người Thích Nương Của Ta	164
109. Chương 112: Hai Mẹ Con Phát Tài	166
110. Chương 113: Nương, Con Muốn Giúp Mẹ Ấy	169
111. Chương 114: Không Ai Mắc Lại Được	171
112. Chương 115: Quản Gia Có Mắt Nhìn	173
113. Chương 116: Gián Điệp Hai Mặt	175
114. Chương 117: Con Trai, Con Là Áo Bông Của Nương	177
115. Chương 118: Sa Mạc Ấm Ấp	180
116. Chương 119: Yêu Tinh Đoạt Mệnh, Phong Tam Nương	182
117. Chương 120: Đánh Nhau Là Thích Hợp Nhất	184
118. Chương 121: Huỳnh Có Mấy Vị Phụ Nhân	187
119. Chương 122: Cưới Heo Muội Của Người Đi	189
120. Chương 123: Hàm Vương Bị Làm Sao Rồi	192
121. Chương 124: Thái Tử Phi	194
122. Chương 125: Không Xinh Đẹp, Không Có Dáng Người	197
123. Chương 126: Khiêu Chiến	199
124. Chương 127: Dạ Tàn Nguyệt	201
125. Chương 128: Thái Tử Diên Rồi	204
126. Chương 129: Dạ Vô Hàm, Người Đang Ở Đây	206
127. Chương 130: Tuyệt Đối Không Lưu Lại Hậu Hoạn	208
128. Chương 131: Cái Răng Cửa Của Nàng	210
129. Chương 132: Cởi Quần Áo Làm Gì	213
130. Chương 133: Ta Là Nam Nhân Của Nàng	215
131. Chương 134: Thân Phận Của Nàng Là Thái Tử Phi	217
132. Chương 135: Thái Tử Phi Và Hoàng Trưởng Tôn	220
133. Chương 136	222
134. Chương 137: Người Có Bản Lĩnh Thì Tự Đến Mà Cầm	222
135. Chương 138: Ai Mà Không Biết Chúng Ta Đã Động Phòng Chưa	225
136. Chương 139: Đầu Ơi Đầu Ta Không Muốn Người Rời Khỏi Ta	227
137. Chương 140: Cơ Hội Duy Nhất	229
138. Chương 141: Gọi Cha Nghe Một Chút	232
139. Chương 142: Phong Tam Nương, Nàng Có Sợ Quỷ Không?	235
140. Chương 143: Đối Với Vợ Rất Tốt	238
141. Chương 144: Có Bản Lĩnh Thì Nàng Cứ Chạy, Ta Không Ngăn Cản	240
142. Chương 145: Làm Chuyện Nam Nhân Đều Muốn Làm	243
143. Chương 146: Hắn Có Muội Muội Sao	246
144. Chương 147: Lại Gặp Sát Thủ Tiên Sinh	246
145. Chương 148: Dạ Tàn Nguyệt Thật Đáng Sợ	248
146. Chương 149: Nốt Ruồi Hoa Đào	251
147. Chương 150: Định Cuồng Làn Đầu Biết Yêu	253
148. Chương 151: Khốn Kiếp Và Ngu Ngốc	253
149. Chương 152: Không Có Quan Hệ Huyết Thống	256

150. Chương 153:	Ngay Từ Ban Đầu Nàng Đã Là Người Của Ta	256
151. Chương 154:	Ta Muốn Xuất Phủ	259
152. Chương 155:	Tự Lập Môn Hộ	262
153. Chương 156:	Đều Là Người Phóng Khoáng, Lạc Quan	262
154. Chương 157:	Lợi Dụng Đồ Bỏ	262
155. Chương 158:	Một Đèn Mười	265
156. Chương 159		265
157. Chương 160:	Nữ Nhân Của Ta	265
158. Chương 161:	Nương Của Nó Phải Là Người Thâm Tàng Bất Lộ	265
159. Chương 162:	Đi Con Đường Tốt	265
160. Chương 163:	Chứng Sợ Hải Sân Khấu	265
161. Chương 164:	Nàng Chỉ Cần Nhìn Ta Là Được Rồi	265
162. Chương 165:	Tỷ Là Người Có Tiền	265
163. Chương 166		265
164. Chương 167:	Hắn Không Có Nguyên Tắc	265
165. Chương 168:	Có Một Nữ Nhân Muốn Giết Ta	265
166. Chương 169:	Mộc Hồng Ngọc	265
167. Chương 170:	Nô Dịch Hắn Cả Đời	265
168. Chương 171:	Bệnh Nghề Nghiệp	265
169. Chương 172:	Hôn Lễ Của Thái Tử	268
170. Chương 173:	Lương Tri Đáng Chết	270
171. Chương 174:	Chuyện Ngu Như Vậy Ta Chỉ Làm Một Lần Duy Nhất	275
172. Chương 175:	Đêm Rất Yên Tĩnh	277
173. Chương 176:	Đã Nhận Định Thì Chính Là Cả Đời	280
174. Chương 177:	Ai Không Dám Gặp Hắn	282
175. Chương 178:	Tình Chú	285
176. Chương 179:	Dạ Tàn Nguyệt, Tại Sao Ngươi Lại Đối Xử Tốt Với Ta Như Vậy?	288
177. Chương 180:	Phương Pháp Cứ Nàng	291
178. Chương 181:	Đừng Nói Trách Nhiệm Với Ta	294
179. Chương 182:	Không Ai Có Thể Tính Kế Hắn	296
180. Chương 183:	Phải Làm Như Thế Nào Thì Nàng Mới Có Thể Yêu Ta	299
181. Chương 184:	Thừa Nhận Đi, Nàng Đã Động Lòng Với Ta Rồi	301
182. Chương 185:	Nàng Khóc Nhìn Rất Xấu	303
183. Chương 186:	Phong Tam Nương, Nàng Càng Ngày Càng Kém	305
184. Chương 187:	Rắn Đã Ra Khỏi Động	307
185. Chương 188:	Tuyên Vương Và Tuyên Vương Phi	310
186. Chương 189:	Thế Giới Quá Yên Tĩnh	312
187. Chương 190:	Sự Tàn Nhẫn Chân Chính	314
188. Chương 191:	Sống Như Vậy Còn Ý Nghĩa Gì Nữa.	317
189. Chương 192:	Đói Bụng Sao?	319
190. Chương 193:	Nàng Mập Là Chuyện Của Nàng.	321
191. Chương 194:	Thủy Băng Nguyệt.	323
192. Chương 195:	Làm Hại Nhân Gian	326
193. Chương 196:	Chảy Máu Mũi	328
194. Chương 197:	Nàng Thật Buồn Nôn	330
195. Chương 198:	Đừng Nghĩ Ta Sẽ Không Đánh	333
196. Chương 199:	Nàng Ta Chính Là Phong Tam Nương!	333
197. Chương 200:	Sự Tùy Hứng Của Ngươi Dừng Lại Ở Đây	335
198. Chương 201:	Ta Muốn Thu Hồi Chủ Quyền	337
199. Chương 202:	Yêu Nghiệt, Ngươi Chạy Đi Đâu	341
200. Chương 203:	Ta Đã Là Người Của Nàng	343
201. Chương 204:	Pháp Hạ	346
202. Chương 205:	Ta Muốn Chết	346
203. Chương 206:	Hồi Quang Phản Chiếu	346

204.	Chương 207: Nghỉ Đi	346
205.	Chương 208: Ngay Cạnh Phòng Nàng	346
206.	Chương 209: Ngủ Chung Giường	346
207.	Chương 210: Đêm Nay Hãy Để Nàng Rơi Xuống	346
208.	Chương 211: Nụ Cười Trên Mặt Con Trai	348
209.	Chương 212: Chương 212	351
210.	Chương 213: Chương 213	351
211.	Chương 214: Chương 214	351
212.	Chương 215: Chương 215	351
213.	Chương 216: Chương 216	351
214.	Chương 217: Người Kia Là Ai Vậy	351
215.	Chương 218: Chương 218	354
216.	Chương 219: Chương 219	354
217.	Chương 220: Chương 220	354
218.	Chương 221: Chương 221	354
219.	Chương 222: Chương 222	354
220.	Chương 223: Chương 223	354
221.	Chương 224: Chương 224	354
222.	Chương 225: Chương 225	354
223.	Chương 226: Chương 226	354
224.	Chương 227: Chương 227	354
225.	Chương 228: Chương 228	354
226.	Chương 230: Chương 230	354
227.	Chương 231: Chương 231	354
228.	Chương 232: Người Là Sư Phụ Của Nàng Ta?	354
229.	Chương 233: Chân Tướng Sự Việc	356
230.	Chương 234: Tiến Người Đến Một Nơi Tốt	359
231.	Chương 235: Huynh Đệ Của Ta Không Vui	361
232.	Chương 236: Nhi Tử, Con Phải Báo Thù Cho Nương	363
233.	Chương 237: Nỗi Khổ Của Nam Nhân	366
234.	Chương 238: Bệnh Kén Ăn	368
235.	Chương 239: Lựa Chọn Của Hấn	370
236.	Chương 240: Chỉ Cần Có Tiền, Ta Sẽ Yêu Người Cả Đời	372
237.	Chương 241: Tên Của Ta Là Nhiếp Tổ Tổ	374
238.	Chương 242: Một Giấc Ngủ Sáu Năm	377
239.	Chương 243: Nhiếp Tổ Tổ Thích Ứng Trong Mọi Hoàn Cảnh	379
240.	Chương 244: Trong Người Có Ta	381
241.	Chương 245: Thu Quân Hồi Triều	383
242.	Chương 246: Nói Thật Cũng Là Sai Sao?	385
243.	Chương 247: Cuối Cùng Cũng Tấn Công	388
244.	Chương 248: Hấn Không Có Lựa Chọn Khác	390
245.	Chương 249: Chương 249	393
246.	Chương 250: Chương 250	393
247.	Chương 251: Chương 251	393
248.	Chương 252: Chương 252	393
249.	Chương 253: Chương 253	393
250.	Chương 254: Chuyện Cả Đời	393

Bảo Bảo Vô Lương: Bà Mẹ Mập Là Của Ta

Giới thiệu

Sau lần tự sát thứ 18 không thành công, Phong Linh đặt mông ngồi phịch xuống đất, khóc đến hôn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-bao-vo-luong-ba-me-map-la-cua-ta>

1. Chương 1: Vương Phi Mập

Sau lần tự sát thứ 18 không thành công, Phong Linh đặt mông ngồi phịch xuống đất, khóc đến hôn thiên âm địa.

“Mẹ nó! Người ta xuyên, ta cũng xuyên! Tại sao lại cho ta một cơ thể có xương to như thế?”.

Hai nha hoàn bên cạnh thật cẩn thận nói: “Vương Phi, người không thoải mái chỗ nào? Có cần gọi đại phu đến không?”.

“Mỡ của ta đau!”.

Sau khi gầm lên một tiếng, Phong Linh di chuyển thân thể gần 200 cân đi vài bước chạy thẳng tới hồ sen trong hoa viên.

Mục tiêu của nàng hôm nay chính là tự vẫn! Người mập như thế này nàng còn sống làm gì nữa! Nàng không tin với thể trọng như thế này có người có thể vớt nàng lên!

Nếu ông trời có mắt thì hãy để cho nàng xuyên thêm một lần nữa, nếu không thì nàng phải đến Địa phủ vậy!

Lên cầu, cởi quần áo, dang tay, rơi tự do vào nước, chìm tới đáy.

“Có ai không? Vương Phi nhảy hồ tự vẫn rồi! Mau tới cứu người!”. Hai nha hoàn gấp gấp đứng trên cầu kêu to. Ngay sau đó Phong Linh từ trong hồ đứng lên.

Vân Xuân và Sơ Hạ vội vàng chạy tới: “Vương phi, Vương phi, người không sao chứ? Mau lên đây!”.

Phong Linh đưa tay vuốt nước trên mặt, gất lên: “Mẹ nó! Muốn chết còn khó hơn giảm cân!”.

Tồn công sức bò lên bờ, vừa ngẩng đầu gặp một ánh mắt tỏ vẻ khinh miệt.

Phong Linh nhếch miệng, sống lưng thẳng tắp rất có cốt khí, tránh ánh mắt cao ngạo nói: “Vân Xuân, một lát nữa nói với quản gia ao này cạn quá, muốn bơi lội tay chân cũng gò bó”.

Vân Xuân sững sờ đáp: “A, vâng, vương phi”.

Dạ Dập Tuyên nâng con người đen, khinh thường nhưn mày, đến bên cạnh nàng không nhanh không chậm nói: “Thân hình tốt như Vương phi thì dù có nhảy sông cũng không phát huy được!”.

Mẹ nó! Cái đồ con nít thất đức!

Phong Linh quay người lại đối mặt cùng hắn, rất có bộ dạng Thái Sơn áp đỉnh [1], không khách khí dùng đầu ngón tay to tròn chọc chọc vào lồng ngực của hắn: “Tiểu tử, bàn về vai vế thì người phải gọi ta một

tiếng chị dâu. Đừng tưởng người thay huynh người báỉ đường với ta rồi lên mặt nhé! Người ở đây không lớn không nhỏ, có tin là ta sẽ đuổi người ra khỏi Vương Phủ hay không?”.

[1] Thái sơn áp đỉnh: tạo áp lực

Dạ Dập Tuyên khó tin, trừng mắt nhìn nàng. Trong cung già trẻ lớn bé ai cũng nâng niu hấn trong lòng bàn tay! Đừng nói là quát hấn, ngay cả một câu lớn tiếng cũng chưa từng! Thế mà hôm nay hấn lại bị bà mậ này dạy dỗ!

Thấy hấn tức giận trừng mình, Phong Linh nhếch mày: “Sao? So mắt to à? Cái đó dù có to hơn nữa thì cũng là hai lỗ, người đâu thể dùng nó ăn cơm hay là thở?”. (Ồ: chịu câu này)

Dạ Dập Tuyên hoàn toàn tức giận, khuôn mặt tuấn tú tức đến mức vắn vẹo: “Người dám nói chuyện như thế với ta?”.

Thấy Tuyên Vương nổi giận như vậy, Vần Xuân và Sơ Hạ bị dọa sợ, nắm ống tay áo Phong Linh: “Vương phi, người nên trở về phòng thay quần áo!”.

Phong Linh hai tay chống nạnh ngẩng đầu lên nói: “Tại sao không dám? Trên có Hoàng đế, dưới có bách tính bình dân, người ở giữa coi mình là ai hử? Hơn nữa đây là Hàm Vương phủ, ta là Hàm Vương phi, huynh của người không có ở đây thì nơi đây sẽ do ta định đoạt! Muốn về phòng sám hối hay rời khỏi đây!”.

“Người ——”.

“Người cái gì mà người? Còn không mau trở về phòng!”. Phong Linh cười lạnh lùng. “Sơ Hạ!”.

Sơ Hạ giật mình bước lên đáp: “Vâng thưa Vương phi”.

“Đóng cửa! Thả chó!”.

Hai nha hoàn hít một hơi lãnh khí, Vương phi muốn gây sự với Tuyên vương.

Dạ Dập Tuyên mặt xanh lét, đã bao giờ hấn bị đối xử như thế? Nhưng mà hết lần này đến lần khác nàng đều nói đúng, nàng là chị dâu của hấn, cho dù bất mãn hấn cũng không làm được gì!

“Tốt!”. Dạ Dập Tuyên rất tức giận nói: “Nhiếp Tổ Tổ, người nghe rõ ràng cho ta! Chờ sau khi Vương huynh trở lại, ta nhất định sẽ làm cho hấn bỏ người!”. Sau đó xoay người tức giận về phòng.

“Thảm rồi, thảm rồi”. Vần Xuân gấp đến độ muốn khóc. “Hàm Vương rất thương Tuyên Vương, chỉ cần Tuyên Vương nói ra là không có gì Hàm Vương không làm được! Làm sao bây giờ!”.

Sơ Hạ cũng oán giận nói: “Vương phi, người nhất định phải đối chọi với Tuyên Vương sao? Đắc tội với hấn Vương phi không được cái gì tốt cả”.

“Hấn nhỏ nhen, tự mình kiếm chuyện ta có biện pháp gì?”. Phong Linh phiền lòng khoát tay. “Đi, chúng ta về phòng ăn điểm tâm!”.

“Đúng rồi!”. Sơ Hạ nhớ đến tin đồn mình vừa hỏi thăm được, hưng phấn nói: “Ta nghe bọn thị vệ nói sáng mai Hàm Vương sẽ trở lại”.

“A”. Vần Xuân hưng phấn nói. “Vậy thì tối mai Vương gia và Vương phi sẽ động phòng hoa chúc rồi!”.

“Đúng vậy đúng vậy!”.

“Ha ha, thật tốt quá!”.

Nhìn hai nha hoàn đang hươ chân múa tay, Phong Linh nhàm chán ngáp một cái. Làm ơn! Động phòng hoa chúc chính là cởi hết y phục tạo em bé ư! Với thân thể to lớn của nàng, nhất định sẽ dọa Dạ Vô Hàm vô năng [2].

[2] ý chị là không có khả năng làm chuyện cần làm vào đêm động phòng hoa chúc.

2. Chương 2: Động Phòng

Ban đêm, cửa chính Hàm Vương phủ, hai ngọn đèn lồng đỏ thắm nổi bật.

Bốn nữ tử xinh đẹp, động lòng người đứng ở cổng rước cổ lên nhìn xung quanh. Phong Linh ngồi trong một góc, tựa đầu vào con kỳ lân đá, ngủ thiếp đi. A Diệu mắt tinh thấy xe ngựa ở phía xa, mừng rỡ kêu lên: “Trở lại, Vương gia đã trở lại!”.

“Ôi! Hàm Vương đã trở lại!”. Các nữ nhân ra nghênh đón như ong vỡ tổ, trên mặt nụ cười dào dạt, cung kính chờ đợi.

“Vương phi! Vương phi mau tỉnh lại!”. Văn Xuân đẩy đẩy Phong Linh la lên: “Hàm Vương đã trở lại, chúng ta phải mau xuống tiếp đón!”.

“A...”. Phong Linh đuổi thất lưng, không tình nguyện đứng lên, bỗng nhiên “Roẹt” một tiếng, cả người nàng cứng đờ tại chỗ.

“Làm sao vậy?”. Hai tiểu nha hoàn vội hỏi.

Phong Linh bất đắc dĩ xoay người, thấy bên hông có một vết rách dài. Hai người hít vào một hơi: “Phải làm sao bây giờ? Hàm Vương sẽ đến ngay bây giờ!”.

“Có thể làm gì được? Trở về chứ làm sao!”. Phong Linh nhún nhún vai, chỉ đám nữ nhân phía dưới: “Có các nàng ở đây, nhất định Hàm Vương sẽ rất vui”.

“Nhưng....”. Hai người không cam lòng ngoái xe ngựa cách đó không xa. Họ đã chuẩn bị suốt một ngày thế mà bây giờ tự nhiên lại xảy ra sự cố.

“Đi thôi”. Phong Linh không để ý kéo hai người đi: “Người cho rằng Hàm Vương mong nhìn thấy ta sao?”. Trong lòng nàng tự biết bộ dạng của bản thân, đúng là không nên đả kích sự nhiệt tình của các nàng.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Vương Phủ, bốn thị thiếp thướt tha tiêu sái đến trước xe: “Cung nghênh Vương gia hồi phủ”.

Quản gia đi tới vén rèm lên, mấy người ngẩn ra.

Trong xe ngựa chỉ có một bộ khôi giáp....

Trở về phòng, Phong Linh cởi giày, quần áo vứt lung tung. Đặt mông ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn chữ Hỷ đỏ thắm trên tường, tự giễu bĩu môi: “Thành thân? Cùng một người béo nặng 200 cân? Hừ! Dạ Vô Hàm ơi Dạ Vô Hàm, người cũng thật là xui xẻo, thiên hạ có nhiều nữ nhân như vậy người lại tóm được người đứng cuối cùng....”.

Nàng cầm lấy bầu rượu trên bàn uống một hớp to. Rượu ở cổ đại giống như rượu đế, chua chua ngọt ngọt. Phong Linh vẫn chưa thỏa mãn lấy bình đốc thẳng rượu vào miệng.

Bầu rượu trống không lăn mấy vòng trên bàn, Phong Linh ngả đầu xuống bàn ngủ.

Không biết qua bao lâu, một bóng dáng xuất hiện trước mặt nàng.

Giống như cảm nhận được cái gì, nàng đứng thẳng lên, chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt dần không có tiêu cự, nàng lắc lắc đầu, mở đôi mắt nhỏ mờ mịt nháy nháy: “Có trộm....”.

Nàng miễn cưỡng đứng lên: “Được! Hôm nay ta đại diện cho công lý của thế kỷ hai mươi mốt, tiêu diệt các người.....”.

Nàng xắn tay áo lên, đẩy “Phanh” cửa ra.

Màn đêm mông lung, có muôn vàn ánh sao. Không biết hai nha đầu Văn Xuân và Sơ Hạ đã chạy đi đâu, trong hành lang không có một bóng người. Phong Linh bộ dạng say rượu, đi ra ngoài: “Tên trộm kia, gặp phải ta coi như người xui xẻo....”.

Lại có một bóng dáng thoáng qua, Phong Linh ngơ ngác nhìn ngó sau đó đi thẳng tới nơi đó.

Thấy trước mắt có một phòng ốc, nàng vuốt vuốt mái tóc: “Đáng chết! Không biết chạy đi đâu rồi!”. Bỗng chốc nàng vỗ tay phát ra tiếng, cười cười: “Có”. Đi đến một gian phòng vui vẻ mở: “Ta thật thông minh tài trí, thông minh quá mất thôi”.

Dùng sức mở đôi mắt còn mờ tịt, nàng chạy đến chỗ này, đẩy cửa ra, hào khí vạn trượng thét lên: “Tên trộm kia, nơi này là địa bàn của ta! Người tới đây trộm cái gì? Người chán sống rồi chăng?”

3. Chương 3: Có Thể Đi Gặp Thượng Đế

Trong phòng tối đen, Phong Linh có men rượu nên rất can đảm, không sợ chết xông thẳng vào trong phòng: “Ái chà, giả bộ không nghe thấy gì à?”.

Đi thẳng vào trong phòng thấy một người nằm trên giường, nàng cười gian hai tiếng, rượu mạnh xông thẳng vào đầu, nàng lắc lắc đầu, loạn choạng đi qua.

Nàng đè lê thân người kia, như mãnh hổ vồ mồi: “Bắt được người rồi”.

Người dưới thân rên một tiếng, xem ra bị đè không nhẹ, chắc là gãy vài cái xương sườn.

“Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị! Nói, người đã trộm được cái gì rồi... Không nói? Được, vậy thì ta lục soát người!”. Phong Linh quay tới quay lui trên người hắn vắt cái chần ra, hai cái tay mập mập sờ tới sờ lui người hắn.

“Ừm...”. Hình như hắn đang hết sức kiềm chế áp cái gì đó. Một trận nóng truyền đến tay khiến Phong Linh nghi ngờ nhìn.

Tay của nàng dò xét xuống dưới, hắn thở dốc càng mạnh. Đột nhiên nàng bắt được một cây gậy rắn chắc, lông mày giương lên: “Giỏi, người dám giấu vũ khí trong người!”. Vừa nói, nàng vừa dùng sức lôi ra, nhưng cây gậy này cũng rất quái lạ, không nghe lời nàng mà thoát khỏi tay (

Nàng không tìm được rên rỉ ra tiếng, bắt lấy cánh tay hắn: “Ừm.....”.

Hắn di chuyển càng lúc càng nhanh, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt. Cuối cùng hắn gầm nhẹ một tiếng, nàng cũng lên đến trên mây....

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào phòng ẩm áp dễ chịu, Phong Linh cau mày, lông mi run rẩy vài cái, cổ sức mở mắt ra. Nàng đứng lên, cổ họng khô khốc: “Vấn Xuân? Sơ Hạ?”.

Trong phòng không ai đáp ứng.

Đến khi nàng nhìn rõ mọi thứ, mắt trừng to, tỉnh táo hoàn toàn.

Tại sao nàng lại ở đây? Đây không phải là phòng của nàng!

Ngày hôm qua.....

Đợi chút.....! Ngày hôm qua nàng chờ tên Dạ Vô Hàm ở cửa lớn, sau đó về phòng, sau đó uống rượu, sau đó.....

Phong Linh hít một ngụm lãnh khí, những hình ảnh tối qua như bộ phim ngắn diễn ra trước mặt nàng....

Hai tay nàng run run vén chăn lên, nhìn thấy dấu ấn màu đỏ trên giường thì nàng không bình tĩnh được.

Tốt rồi, nàng có thể đi gặp thượng đế!!

4. Chương 4: Bị Hưu

“Vương phi! Vương phi, người đã đi đâu vậy?”. Vấn Xuân và Sơ Hạ vội vã chạy tới lo lắng hỏi: “Sáng sớm chúng ta không thấy người đâu, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì!”.

Sắc mặt Phong Linh hơi kém, trên gò má mập mạp còn ướt nước, đầu tóc bù xù, y phục cũng nhăn nhúm: “Ta không sao!”. Nàng cúi đầu đi vào trong phòng: “Đúng rồi, ta muốn tắm”.

“Vâng..”. Hai người hoài nghi, đáp ứng một tiếng.

Ngồi trong thùng tắm cực lớn, chân mày Phong Linh như dính chặt vào với nhau. Làm sao lại có thể như thế? Đáng giận hơn là nàng còn không biết người nọ là ai! Chỉ nhớ rõ mình uống rượu say, sau đó đi bắt trộm....

“A.....”. Nàng chán nản vỗ mặt nước: “Ai bảo người say rượu mất lý trí! Ai bảo người muốn làm anh hùng bắt trộm!A! Muốn điên rồi!”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vui vẻ đi vào cửa nói: “Vương phi, Hàm Vương đã về phủ!”.

Đến lúc ăn trưa thì Phong Linh cũng gặp được phu quân trên danh nghĩa của mình, Dạ Vô Hàm.

Dạ Vô Hàm mặc y phục tím ưu nhã, cao quý, bình tĩnh thong dong đi vào đại sảnh. Gương mặt xinh đẹp tinh xảo lộ ra một ít sự thần bí. Khóe miệng mỉm cười nhàn nhạt, con mắt hẹp dài nhiễm một tầng sương mù nhưng không mất đi khí thế bức người.

Hắn liếc nhìn Phong Linh một cái.

Phong Linh nhìn lại hắn, gương mặt cười. Nàng đột nhiên bị ai phát hiện, nàng béo như vậy dù có trốn đến chỗ nào vẫn bị phát hiện ra.

Mục tiêu quá lớn.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm rời đi coi như nàng không tồn tại, ngồi xuống ghế chủ tọa.

Dạ Dạ Tuyên trừng mắt nhìn Phong Linh một cái.

Thấy hắn có bộ dạng tiểu nhân đắc chí Phong Linh coi thường không nhìn.

“Tham kiến Hàm Vương”. Bốn thị thiếp xinh đẹp đứng ở hai bên, quỳ rũ cúi chào. Vấn Xuân lặng lẽ chột Phong Linh: “Vương phi, mau chào Hàm Vương”.

Phong Linh nhú mày đang định đứng dậy, Dạ Vô Hàm lại bảo quản gia có thể ăn cơm. NGhe thấy tiếng cười trộm ở bốn phía, Phong Linh cắn răng nhẫn nhịn.

Người thích giả bộ đúng không? Được, tỷ tỷ sẽ giả bộ với người.

Sau một tháng, Dạ Vô Hàm không để Vương phi này vào mắt. Trừ đứa trẻ Dạ Dạ Tuyên thỉnh thoảng đến tìm phiền toái thì nàng ở trong Vương phủ cũng rất vui vẻ.

Buổi trưa mặt trời chiếu cao, Phong Linh đang đi dạo bên ngoài đột nhiên té ngã bất tỉnh.

Tỉnh lại một lần nữa, trong phòng có chút kì quái. Vấn Xuân và Sơ Hạ đứng ở bên giường, muốn nói lại thôi. Nàng ngồi dậy, không ngờ ngẩng đầu lại nhìn thấy Dạ Vô Hàm.

Nàng nháy mắt: “Hàm Vương?”.

Dạ Vô Hàm mặt không chút thay đổi nhìn nàng, không mặt tuấn mĩ có vẻ tức giận nhàn nhạt: “Đứa bé là của ai?”.

“Đứa bé?”. Phong Linh chậm chạp nhắc lại, đột nhiên nàng nhớ đến, đại di mục [1] luôn đến đúng lúc đã trễ mấy ngày!

[1] đại di mục: bạn thân của con gái

Nói như vậy..... Một đêm kia..... OMG!!

Thấy nét mặt nàng biến đổi liên tục, Dạ Vô Hàm lạnh lùng xoay người.

Một lúc sau, quần gia đưa để một tờ hưu thư....

lăn lộn ta phải đi phục vụ đám cưới, đám cưới, mình đang FA mà người ta cưới nhau hoài

5. Chương 5: Phong Tam Nương

Sáu năm sau.

Thành Ngự Dương có hai cái tuyệt vời.

Thành Đông có Vương Ma Tử làm bánh là cái thứ nhất.

Thành Đông có Phong Tam Nương làm mai mối, khéo ăn khéo nói, là cái thứ hai.

“Trương tiểu thư, đây là bức họa của Đỗ công tử. Nàng nhìn mà xem, ngài ấy đứng chỗ nào cũng rất suất. Chúng ta không nói đến tiền, điều đó quá tầm thường. Đỗ công tử là một trong mười thanh niên tài hoa trong thành của chúng ta, có tu dưỡng đạo đức, văn chương, có một ít kinh tế, ngoài ra còn rất được lòng mọi người. Không những nuôi 10 trẻ em nghèo mà mỗi khi đến mùa đông còn tự mình đến những thôn xa thăm các cụ già cô đơn. Nam nhân có trách nhiệm, đạo đức tốt như thế tìm cả thành Ngự Dương không có người thứ hai! Cũng chỉ có nữ tử như Trương tiểu thư, hiền lương thực đức, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, dịu dàng động lòng người thì mới xứng với Đỗ công tử, hai người như được ông trời tác hợp cho! Nếu các người không đến với nhau, đừng nói Phong Tam Nương ta mà đến cả ông trời cũng không đồng ý...”

Phong Linh vui vẻ cầm một bọc bạc về đến nhà, chưa vào cửa đã bị mười mấy người trong thành ngăn ở cửa.

“Phong Tam Nương, người dạy dỗ con cái như thế nào vậy?”.

Phong Linh ngăn ra sau đó trên miệng treo một nụ cười chuyên nghiệp, ngay cả nốt ruồi trên cằm nhìn cũng có vẻ sinh động hơn nhiều: “Xin hỏi ta có thể giúp gì ọi người?”.

“Con trai người sáng lập ra một cái bang phái gì đó sau đó cứng rắn lôi kéo con trai chúng ta vào bang. Vào bang phái cũng được nhưng mà còn phải đóng phí bảo hộ! Làm cho con trai ta về nhà trộm bạc của ta, nói là phải nộp cho lão đại? Chuyện này người có biết không?”.

“Ta nói này Phong Tam Nương, người không quản lý con trai thì nó sẽ thật sự vô pháp vô thiên [1]!”.

[1] vô pháp vô thiên: ngang ngược, coi trời bằng vung.

“Đúng! Một đứa bé mới chỉ có năm tuổi đã như thế! Về sau làm sao mà quản được!”.

Phong Linh cũng chỉ mỉm cười lắng lắng nghe mọi người nói: “Được rồi, ý kiến của mọi người ta đã nghe hết. Sau này Tam Nương nhất định sẽ nghiêm khắc dạy dỗ con trai! Làm phiền mọi người như thế Tam Nương rất áy náy. Sau này bà con hàng xóm có việc cứ nói Tam Nương sẽ giúp mọi người hết sức!”.

Thấy thái độ Phong Tam Nương rất thành khẩn, vừa là quả phụ lại còn nuôi một đứa con đã không dễ dàng gì. Mọi người cũng không làm khó nữa, nói thêm rồi liền giải tán.

Phong Linh mỉm cười đưa họ đến cửa, đóng cửa, xoay người lại.

“Bảo Bảo! Cái tên tiểu tử thối, cút ra ngoài này cho lão nương!”.

Nàng rống lên một tiếng, cả nóc phòng cũng rung lên.

“Ôi chao, nương, sao thế.... người ta còn đang ngủ trưa!”.

Từ trong phòng một đứa bé trai đi ra, quần áo rối bù, mặc một cái quần nhỏ, chân đi một đôi giày màu đen, đầu đội một cái mũ da khô. Một con mắt uể oải lười biếng lộ ra mấy phần vô lại, khuôn mặt xinh đẹp anh tuấn khiến người ta muốn nhéo!

Hắn nhảy lên trên ghế, ngáp một cái: “Người ta đang tuổi trở mã, ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng đến chiều cao đó!”.

Phong Linh bước đến, xoắn cái lỗ tai của con: “Tiểu tử thôi, con còn học người ta lập bang phái! Con là xã hội đen à?”.

“Nương, đau, đau quá.....”. Bảo Bảo đẩy tay của nương nó ra, hùng hồn nói: “Nương là nữ nhân, xuất đầu lộ diện ra ngoài kiếm tiền còn ra thể thống gì? Con là nam nhân duy nhất trong nhà chúng ta, đương nhiên là con phải nuôi gia đình mình rồi!”.

Nhìn con trai làm dáng vẻ nghiêm chỉnh, Phong Linh không nhịn được “Xi” bật cười một tiếng, đi qua xoa đầu con trai: “Chờ con lớn rồi hẵng nói. Nay, nam tử hán, tối nay muốn ăn gì?”.

Bảo Bảo ngẩng đầu lên cười nói: “Tùy tiện làm ít đồ nhắm, thêm một bình rượu trắng là được rồi. Đúng rồi, đứng cho cà rốt và rau cải, nó là kẻ thù của con”.

“Uống rượu? Con ngoan ngoãn uống sữa dê đi!”. Phong Linh đá nó vào phòng bếp.

Bảo Bảo gật gù đắc ý: “Ai! Nữ nhân thật là phiền toái”.

Sau đó cầm một bát sữa dê vừa bịt mũi uống vừa hỏi: “Ngày mai nương đến nhà nào?”.

“A, một địa quan tam phẩm vừa về quê, làm mối cho con gái hắn”. Phong Linh lấy đồng đồ trang sức vừa nặng vừa tầm thường trên đầu xuống, lau đi tầng phấn dày trên mặt, lấy nốt ruồi bà mai trê mặt xuống, trong gương hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú.

Sáu năm, bà mập nặng 200 cân ngày xưa đã thay da đổi thịt thành một tiểu giai nhân.

6. Chương 6: Gặp Lại Hàm Vương

Ngẩng đầu nhìn cánh cửa to lớn, Phong Linh đánh giá trong lòng sau đó mỉm cười đi vào.

Bên trong phủ được xây dựng rất có phong thái riêng, mấy năm qua Phong Linh đã luyện ình một đôi mắt rất chuẩn. Ai mạo danh hảo hán, ai giàu mà giấu diếm, nàng chỉ cần liếc mắt sẽ nhận ra.

Nhà như thế này, tuyệt đối là nhà có tiền.

Hạ nhân trong phủ dẫn nàng vào phòng khách, trên mặt Phong Linh vẫn mang nụ cười rất chuyên nghiệp, sau khi thấy người ngồi trong đó thì nụ cười cứng lại.

Dạ Vô Hàm?!!

Mẹ nó, thật là oan gia ngõ hẹp! Qua nhiều năm như vậy không ngờ lại gặp hắn ở cái thành Ngự Dương nhỏ này!

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt thù địch của nàng, hắn ngẩng đầu lên ngó nàng.

Phong Linh trấn định quay mặt coi như không biết, đi vào phòng ngồi xuống. Có thể an ổn ngồi ở đây bởi vì nàng chắc chắn Dạ Vô Hàm sẽ không nhận ra nàng! Còn nếu nhận ra thì làm sao? Dù sao thì hắn cũng hù nàng, nàng cần gì phải tránh hắn?

Nàng hỏi nha hoàn bên cạnh: “Quan phu nhân đâu rồi?”.

“Chờ một chút nữa phu nhân sẽ tới!”.

“Ừ”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi đến gần ngồi xuống đối diện với nàng. Hắn vẫn mặc trên người bộ quần áo màu tím màu sắc tươi đẹp. Bộ đồ này mặc trên người hắn không làm người ta cảm thấy chói mắt mà còn rất hợp giống như màu sắc nhu thể chuẩn bị riêng cho hắn. Phong Linh không thể không thừa nhận ngoại trừ tăng thêm một chút thành thực thì hắn vẫn rất đẹp trai như năm đó.

Ánh mắt nàng quan sát hắn không giấu diếm. Dạ Vô Hàm chau mày suy nghĩ, cảm giác nữ nhân trước mắt có vẻ quen. Mặc dù chỉ cần hắn gặp qua sẽ không quên được nhưng hắn không nhớ ra được nữ nhân kia đã từng gặp ở đâu.

“Phong cô nương, phu nhân ời”. Nha hoàn báo lại.

“Đến đây”. Cuối cùng Phong Linh cũng tránh được người đối diện, thoải mái đi ra ngoài. Đúng lúc một ông lão đi tới. Vừa thấy Dạ Vô Hàm vội ôm quyền: “Ai, Hàm Vương đại giá, lão hủ không tiễn đón từ xa, thứ tội thứ tội”.

Dạ Vô Hàm đứng dậy cười yếu ớt: “Nghe nói đại nhân cáo lão hồi hương, vừa hay ta đi qua đây thuận tiện ghé qua hỏi thăm sức khỏe của ngài”. Hai người nói chuyện khách sáo một hồi, Phong Linh loáng thoáng nghe được Quan đại nhân nói: “Hả? Hàm Vương muốn tìm người nào?”. Sau đó cũng không nghe được cái gì.

Lúc này Quan phu nhân cười tủm tủm ra đón: “Vị này là Phong Tam Nương sao?”.

Phong Linh tạm ném Dạ Vô Hàm ra khỏi đầu, cười khoa trương mà thành khẩn: “Tam Nương bái kiến Quan phu nhân”.

7. Chương 7: Tập Hợp

Nhép tiền vào trong ngực, Phong Linh vui vẻ ra khỏi Quan phủ. Không hổ là nhà đại quan, ra tay rất hào phóng.

Vừa mới ra ngoài đã thấy Bảo Bảo đứng đợi ở cửa.

“Bảo Bảo? Sao con lại ở chỗ này?”.

Bảo Bảo tiến lên kéo mẹ, nhìn xung quanh, lôi nàng đến một góc, móc trong ngực ra một bức họa: “Nương, nương nhìn xem đây có phải là nương không?”.

Phong Linh nhìn thấy, suýt nữa thì rớt cằm: “Người nào thất đức như vậy? Nhất định phải lôi vết sẹo cũ của người ta ra mới vui à?”.

Trên bức hình là một nữ nhân rất mập, không khéo, đó chính là Phong Linh 6 năm trước.

Bảo Bảo bắt đầu dī xoa trán, chỉ chỉ chữ bên cạnh: “Đây mới là trọng điểm”.

Phong Linh tròn to hai mắt nhìn: “Vương phi yêu quý của bốn vương mất tích 6 năm trước tìm khắp nơi không có tung tích. Do đó thông báo, ai tìm được thưởng một vạn lượng.... Một vạn lượng?!”.

Phong Linh nghiêm túc nhìn con trai: “Người đi báo cho người ta biết nương ở đâu, là một vạn lượng đó, dù thế nào cũng không thể để người khác lấy được!”. (tự bán mình)

Bảo Bắc lắc đầu: “Đó cũng không phải là trọng điểm”.

“Vậy thì cái gì mới là trọng điểm?”. Phong Linh cẩn thận nhìn một lần nữa, cuối cùng trông mắt suýt lòi ra ngoài: “Dạ, Dạ, Dạ Dạ Tuyên?!”.

“Bingo!”. Bảo Bảo vỗ tay: “Đó mới là mấu chốt của vấn đề!”.

Kinh hãi, quái lạ.

Hai mẹ con ngồi bệt dưới đất, nhìn chăm chăm bức họa trên mặt đất. Bảo Bảo hoài nghi: “Đây là bộ dạng của nương sáu năm trước, bọn họ mất tin tức đã 6 năm, chúng tớ từ khi nương đi người ta không tìm kiếm nương. Tại sao bây giờ lại muốn đi tìm? Lại còn trả tiền thưởng cao như vậy? Càng kỳ quái hơn là rõ ràng nương gả cho Dạ Vô Hàm, tại sao Dạ Dập Tuyên lại nói nương là Vương phi của hắn?”

Phong Linh như nhớ ra gì vội nói: “Đúng rồi, nương đã gặp Dạ Vô Hàm ở Quan phủ, nhưng mà hắn không nhận ra nương”.

“Hắn còn tới nơi này?”. Bảo Bảo rất ghét hắn, đặc biệt càng ghét hắn khi biết Bảo Bảo còn trong bụng nương thì nương bị hắn đuổi ra khỏi Vương phủ thì trong lòng càng ghét tên này.

“Bây giờ con có thể kết luận Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên làm việc riêng lẻ”.

Phong Linh ảo não vò bức họa ném sang bên cạnh: “Ai biết trong hồ lô của họ bán thuốc gì [1]? Nhưng mà chắc chắn không phải là chuyện gì tốt!”. Nàng nghiêng đầu nhìn con trai: “Không thì chúng ta bỏ chạy đi”.

[1] trong hồ lô bán thuốc gì: không biết không đoán được đang nghĩ gì.

“Không biết chuyện gì đã chạy thì không được”. Bảo Bảo cười tà khí. Dám động đến nương của nó, nó sẽ không tha cho bọn họ!

Đừng thấy con trai nàng mới có 5 tuổi mà coi thường, nó là tâm phúc của nàng, bình thường mọi việc trong nhà đều do con trai quyết định, lần này cũng không ngoại lệ. Ba năm trước nàng mới đến thành Ngự Dương, mọi người chắc chắn sẽ không thể liên tưởng Phong Tam Nương và Niếp Tổ Tổ là một được.

Dạ Vô Hàm ra khỏi Quan phủ [2], còn chưa lên xe ngựa đã thấy hai mẹ con ở trong góc. Hắn dừng lại, ánh mắt quét qua khuôn mặt của Bảo Bảo, sau đó nhìn vào khuôn mặt lưỡi biếng không phòng bị của Phong Linh.

[2]: trong bản convert là vương phủ =.=

“Hàm Vương?”. Thị vệ thân cận mặt lạnh Phi Ung nhỏ giọng nhắc nhở: “Đã đến lúc rồi”.

“Ừ”. Thu hồi tầm mắt, Dạ Vô Hàm lên xe ngựa. Một lúc sau, hắn vén rèm lên nói: “Tra một chút về Phong Tam Nương”.

“Dạ”.

8. Chương 8: Làm Mới Tập Thể

Phong Linh khoa trương lắc lắc móng đi trên đường, dáng vẻ mười phần giống bà mai.

“Tuyên Vương phi có bộ dạng như thế này hả?”.

“Ha ha, nếu như nàng là vương phi thì con bé thứ hai nhà ta có thể làm Hoàng hậu rồi!”.

“Ôi chao, nữ nhân này vừa mập vừa xấu, mất tích là tốt, không biết Tuyên Vương còn tìm nàng ta làm cái gì?”.

Thỉnh thoảng tiếng bàn luận lại rơi vào lỗ tai của Phong Linh khiến nàng hận nghiêng rằng. Dạ Dập Tuyên đúng là một đứa bé xúi quẩy, không gây khó dễ cho nàng không được à? Nhất định phải làm cho nàng trở thành trò cười khắp thiên hạ thì mới cam tâm à?

“Tam Nương?”. Sau lưng có người thở hỏn hển chạy tới, Phong Linh quay đầu nhìn, lập tức nở nụ cười: “Dương Nghĩa? Huynh trở về lúc nào vậy?”.

“Ha ha, vừa trở về thành hôm qua”. Dương Nghĩa khoảng 30 tuổi, dáng người cao to, làn da ngăm đen, khi cười lên nhìn rất thật thà. Lúc Phong Linh mới tới thành Ngự Dương được hắn giúp đỡ rất nhiều, nàng cũng coi hắn là bạn bè tốt.

Dương Nghĩa lấy từ trong ngực một cái bao nhét vào tay nàng, nói: “Cái này mua uội và Bảo Bảo”.

“Làm sao lại phí tiền ẹ con muội? Huynh cũng đã lớn tuổi rồi, giữ tiền mà cưới vợ. Đúng rồi, huynh coi trọng tiểu thư nhà nào thì nói với muội một tiếng, có Phong Tam Nương muội đây thì việc chắc chắn sẽ thành!”.

Dương Nghĩa gãi gãi đầu, ánh mắt lóe lên nhưng không dám nhìn nàng: “Không uội, không uội”.

Phong Linh trừng mắt liếc hắt một cái: “Huynh có thể chờ nhưng nương của huynh thì không! Nàng mong cháu nội cũng mỗi con mắt rồi, mỗi lần đến nhà ôm Bảo Bảo không muốn buông tay. Huynh nỡ để cho lão nhân gia lo lắng sao?”.

“Huynh... Trong lòng huynh đã có người rồi”. Dương Nghĩa cúi đầu, nói rất nhỏ, khuôn mặt nổi lên một vệt đỏ ửng.

Phong Linh nghe thấy, uội vàng hỏi: “Ah? Thật? Nói xem đó là tiểu thư nhà nào?”.

“Phải...”.

Dương Nghĩa còn chưa nói được gì thì đã có một đội quan binh chạy tới vây lấy Phong Linh.

“Người là Phong Tam Nương?”.

Phong Linh ngẩn ra, ngó ngó đám quan binh, miễn cưỡng gật đầu: “Đúng vậy, các vị quan gia tìm ta có việc gì? Muốn ta làm mỗi tập thể sao? Được thôi, ta sẽ giúp các vị?”.

“Ít nói đi! Mau đi theo chúng ta

”. Nói xong có hai người tiến lên bắt lấy nàng.

Dương Nghĩa nóng nảy nói: “Quan gia, có phải mấy vị nhầm người rồi không? Tam Nương đã làm sai chuyện gì? Mấy vị muốn dẫn muội ấy đi đâu?”.

“Không liên quan đến người, mau tránh ra!”. Mấy người đẩy hắt ra, áp tải Phong Linh đi. Thấy Dương Nghĩa còn đuổi theo, Phong Linh nóng nảy quay đầu lại nói: “Dương Nghĩa, muội không sao, huynh đến nhà chăm sóc cho Bảo Bảo giúp muội!”.

Dương Nghĩa trơ mắt nhìn nàng bị mang đi, lòng giống như bị mèo cào, không có cách nào đành đến nhà của nàng.

Nghe nói mẹ bị bắt đi, mặt Bảo Bảo căng thẳng, càng thêm tức giận.

Dương Nghĩa không biết có chuyện gì xảy ra, an ủi nó mấy câu rồi ra cửa hỏi thăm tin tức.

Bảo Bảo ăn mặc chỉnh tề, trên lưng đeo một bọc nhỏ, khuôn mặt âm trầm cười lạnh. Đến nương của Bảo gia cũng muốn động vào? Thật là không biết đến sự lợi hại của Bảo gia?

Đến dịch quán, Bảo Bảo ngược đầu lên xem xét. Sau đó ngồi ở cửa lớn, khóc nháo đòi mẹ.

“Nương..... Nương..... Nương đang ở đâu.....?”.

Tiếng khóc làm cho tiểu nhị trong quán đi ra: “Đứa trẻ này ở đâu ra chạy đến khóc ở đây? Đi đi đi, đừng quấy rầy đến đại nhân bên trong, coi chừng ta đánh ông người nở hoa!”.

Bảo Bảo càng khóc lớn tiếng hơn: “A! Nương —— có phải người không cần Bảo Bảo nữa không?”.

“Cái đứa trẻ này.....”.

“Xảy ra chuyện gì thế?”.

Bên trong truyền ra một giọng nói trầm thấp.

“A, Hàm Vương, bên ngoài có một đứa trẻ khóc tìm mẹ, tiểu nhân sẽ đuổi hắt đi ngay”.

Dạ Vô Hàm nhìn ra ngoài thấy Bảo Bảo thì nghi hoặc, đi ra ngoài đứng trước mặt hắt hỏi: “Mẹ của người là ai?”.

9. Chương 9: Gừng Càng Già Càng Cay

“Hu hu, Phong Tam Nương”. Bảo Bảo khóc đến nỗi thở không ra hơi, ngược đầu lên, đôi mắt to hết mắt nai con đỏ ửng trong suốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đều là sự bất lực: “Thức thức, nương của Bảo Bảo bị người xấu bắt đi, Bảo Bảo không tìm được nương, thức thức có thể giúp Bảo Bảo tìm nương không?”.

Bộ dáng đáng thương khiến người ta muốn nâng niu che chở trong lòng bàn tay. Dạ Vô Hàm nhíu mày: “Nương người mất tích thì phải đi báo quan, sao lại chạy tới đây nhờ ta?”.

Trong lòng Bảo Bảo thầm mắng một câu lão già gian xảo. Biểu tình trên mặt càng thêm vô tội, càng đáng thương. Hắn chỉ tay vào hai thị vệ: “Nương của Bảo Bảo bị những người mặc loại quần áo này bắt đi”.

Dạ Vô Hàm nâng mắt, khuôn mặt tuấn mĩ, ngũ quan tinh xảo luôn tràn ngập thần bí làm người ta nhìn không thấy được ý tứ của người này.

Thị vệ mặc loại quần áo này là thị vệ xuất từ cung. Ngoại trừ thủ hạ của hắn, cũng chỉ có.....

Phong Linh bị đưa đến một ngôi nhà ở khu đất hẻo lánh, ngoài cửa đều có binh lính canh giữ. Nàng được đưa vào tiền sảnh, cố ra vẻ trấn tĩnh, uống trà chờ chính chủ ra sân.

Ngoài cửa có tiếng bước chân, nàng nhắc khéo môi, chậm rãi quay đầu.....

Là hắn?!

Dạ Dập Tuyên?!

Sự kinh ngạc chỉ thoáng qua trong chớp mắt, sau đó Phong Linh lại cười rất chuyên nghiệp: “Vị công tử này ngài tôn công đưa ta tới nơi này muốn ta làm mối dùm sao?”.

Sáu năm qua khuôn mặt thiếu niên ngày xưa đã trở nên thành thục hơn rất nhiều. Khuôn mặt trẻ tuổi lộ ra một cỗ khí phách mơ hồ. Con mắt thâm thúy nhìn qua nàng, môi mỏng nâng lên một nụ cười: “Nghe nói người là bà mai nổi danh nhất trong thành”.

“Ha ha, là mọi người nói quá lên mà thôi”. Phong Linh cười khoa trương.

Dạ Dập Tuyên ngồi vào ghế chủ tọa, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phong Linh khiến nàng sợ hết hồn hết vía. Chết tiệt, tiểu bạch thỏ [1] cũng thành con sói rồi, Hoàng thất đúng là địa phương nuôi dưỡng khôn khéo.

[1] tiểu bạch thỏ: ngây thơ

Hắn cười một tiếng: “Đúng là ta muốn người đi làm mai”.

Phong Linh cố ra vẻ vui mừng: “Ồ, công tử coi trọng cô nương nhà nào?”

Nụ cười bên môi sâu hơn, đôi môi khê mở: “Tiểu thư của Quan phủ”.

Trong lòng Phong Linh “lộp bộp”, ngày hôm qua nàng mới đi Quan phủ, ở đó gặp được Dạ Vô Hàm. Hôm nay tên tiểu tử này lại trối mình mang tới đây, có khả năng là vì Dạ Vô Hàm.

“Thật đúng lúc quá, hôm qua ta vừa đến Quan phủ đấy. Ha ha, nếu công tử có tâm thì đưa ngày sinh tháng đẻ còn một chút tình hình cá nhân. Chuyện này Phong Tam Nương ta sẽ lo cho ngài”.

Dạ Dập Tuyên móc ra một túi bạc ném cho nàng: “Không phải làm mối cho ta”.

Phong Linh vui vẻ nhận bạc, đếm đếm, đủ số tiền. Mặt mày tươi cười, càng ân cần hơn so với lúc nãy: “Vậy là làm mai cho ai?”.

“Dạ Vô Hàm”.

Phong Linh ngẩn ra sau đó cố tỏ ra kinh ngạc: “Hàm Vương? Công tử, ngài đùa ta sao? Làm mai cho Hàm Vương?”.

“Người để ý việc của người là được”. Dạ Dập Tuyên đứng dậy, liếc mắt nhìn nàng một cái: “Sẽ không thiếu phần cho người, người cứ làm cho tốt”.

“Dạ, được, cứ để ta lo”.

Phong Linh sắp bị hai huynh đệ nhà này làm cho hồ đồ rồi, nhưng mà có người cho bạc thì sao nàng lại không thu? Sau khi ước lượng được tiền, nàng vui vẻ bước ra ngoài. Vừa mới rẽ ngoặt thì có đứa nhỏ ôm chặt lấy hông của nàng: “Nương! Rốt cuộc tìm được nương rồi! Tốt quá!”.

Bảo Bảo kêu rất khoa trương, dắt Phong Linh qua một bên: “Nương, mau tới đây, chính vị thúc thúc này dẫn con tới, còn giúp con tìm nương”.

Thấy Dạ Vô Hàm Phong Linh kinh hãi, lặng lẽ trốn mắt nhìn con trai một cái, không biết nó lại đang dở trò quỷ gì. Bảo Bảo coi như không nhìn thấy tiếp tục nói.

10. Chương 10: Mặc Kệ Người Biết, Cứ Cho Là Không Biết

Phong Linh tiến lên một bước, giống như một vị tiểu thư con nhà đại gia có tri thức hiểu lễ nghĩa: “Vị công tử này, hình như chúng ta đã gặp nhau ở Quan phủ”.

Ngay sau đó bổ sung trong lòng, cảm ơn cái bà nội người á!

Bảo Bảo lau mồ hôi lạnh trên trán, nương nói nhiều như thế này chứng tỏ nương đang rất tức giận.

Chân mày Dạ Vô Hàm run rẩy vài cái, nhìn chăm chăm nữ nhân trước mắt chỉ cần cười một cái là phần trên mặt rơi lá tả, hẳn chỉ là muốn hỏi được rõ ràng sự tình.

“Hắn muốn người làm cái gì?”.

“A, nói đến việc này, vị công tử bên trong cũng rất kỳ lạ, muốn ta đến Quan phủ làm mối cho Hàm Vương! Vậy là sao chứ? Hàm Vương là ai? Ai dám làm mai thay ngài ấy? Nhưng mà vị công tử đó nhìn cũng không giống người bình thường”.

Dạ Vô Hàm rũ con mắt, buồn cười lắc đầu một cái.

Phong Linh kéo Bảo Bảo thận trọng hỏi: “Công tử, mẫu tử chúng ta có thể đi chưa?”.

Hắn nhìn bốn phía hoang vu, lại nhìn Bảo Bảo, đột nhiên tốt bụng chỉ vào xe ngựa nói: “Ta đưa các người đi một đoạn”.

“A, đa tạ công tử”. Phong Linh cũng không khách khí, kéo con trai lên xe ngựa.

Ba người ngồi chung trong một cái xe ngựa rộng rãi. Mới đầu Phong Linh còn có thể duy trì tư thế ngồi đúng tiêu chuẩn nhưng vì xe ngựa đi chậm chậm lắc lư, nàng lại mơ mơ màng màng không mở mắt ra được. Cuối cùng dứt khoát tựa vào trên nệm êm ngủ thiếp đi. Ánh mắt Bảo Bảo xoay tròn linh động, sau đó cũng tựa vào người mẹ nhắm mắt lại, chỉ lặng lẽ mở một xiu.

Dạ Vô Hàm cau mày, nghiêng đầu nhìn nữ nhân đang dựa vào người mình. Tiếng ngáy truyền đến dứt quãng, có thể ngủ an ổn như thế bên người xa lạ làm cho Dạ Vô Hàm cũng rất bội phục.

Dần dần hắn lại bị hấp dẫn với dung nhan khi ngủ của nàng.

Hắn có cảm giác như hắn đã từng quen biết nàng. Nhất là bây giờ loại cảm giác đó càng mãnh liệt. đột nhiên hắn chú ý đến nốt ruồi trên cằm của nàng, không chút nghĩ ngợi đưa tay lau đi, quả nhiên là do nàng cố ý dính lên. Vậy thì tầng phấn dày trên mặt nàng cũng là cố ý sao?

Hắn có chút ngạc nhiên không biết dung nhan đằng sau tầng phấn dày này sẽ như thế nào?

Sau khi về đến nhà Phong Linh gọi Bảo Bảo: “Con trai, bây giờ chuyện lớn rồi, thực sự chúng ta nên trốn thôi! Nương không muốn dính líu đến bọn họ nữa, nếu bọn họ tra ra được nương chính là Niếp Tổ Tổ thì có thể xé nương ra không?”.

“Nương, người có tiền đồ một chút được không?”. Bảo Bảo khinh bỉ nhìn nương nói: “Bây giờ nhìn thế nào cũng là hai huynh đệ bọn họ đấu tranh nội bộ, đâu có liên quan gì đến chúng ta?”.

“Bốp”. Phong Linh đập một cái vào ót của nó: “Tiểu tử thôi, có chuyện gì cứ nói, học úp úp mở mở”.

Bảo Bảo xoa đầu nói tiếp: “Nương, người yên tâm đi. Bọn họ đã tiếp xúc chính diện với nương rồi, không có người nào nhận ra nương mà. Nương còn sợ cái gì? Nếu bây giờ chúng ta chạy thì sẽ là có tật giật mình, người ta không hoài nghi mới lạ! Bây giờ chúng ta phải biết rõ Dạ Dập Tuyên đưa ra cái thông báo đó để làm gì? Hơn nữa tại sao hắn lại nói nương là Vương phi của hắn? Mà Dạ Vô Hàm nói với Quan đại nhân muốn tìm một người, người đó là ai? Có phải là có cùng mục tiêu với Dạ Dập Tuyên hay không?”.

Nghe lời của con Phong Linh cảm thấy rất có đạo lý, lại nghiêng đầu suy nghĩ: “Nhưng mà Dạ Dập Tuyên muốn ta làm mai cho Hàm Vương và Quan tiểu thư, chuyện này nên làm sao bây giờ? Không làm ta sẽ đắc tội với Dạ Dập Tuyên, nếu ta làm thì sẽ đắc tội với Dạ Vô Hàm. Dù sao người nào cũng không dễ chọc, không biết phải làm sao đây?”.

11. Chương 11: Thay Đổi Hình Tượng Bà Mai

Bảo Bảo cười xấu xa nói: “Nương, người có thể dùng mỹ nhân kế mà, chỉ cần nương mê hoặc Dạ Tập Tuyên, đến lúc đó nương muốn làm gì thì làm”.

Phong Linh lườm: “Đi đi, không có việc gì làm thì lại trêu nương”.

“Ôi trời, nương, người cứ an tâm đi. Việc này Dạ Vô Hàm cũng đã biết, dù cho nương có đến Quan phủ làm mai thì hắn cũng không làm khó nương đâu”.

Phong Linh suy nghĩ rồi gật đầu: “Được, nương nghe theo lời con”.

“Còn có một việc nữa”.

“Cái gì?”.

Bảo Bảo vỗ tay phát ra tiếng, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp anh tuấn treo một nụ cười ác quỷ đáng yêu: “Nương nên thay đổi hình tượng”.

“Thay đổi hình tượng?”. Phong Linh ngạc nhiên nhìn con trai: “Tại sao?”.

Lần thứ hai đến Quan phủ, toàn thân Phong Linh cảm thấy không được tự nhiên, ngồi chỗ đó nói cũng không được, cười cũng không xong. Nàng cảm thấy bộ dạng mình như thế này thật kỳ quái, biết thế không nên nghe theo lời tên tiểu tử thôi kia. Một lúc sau không ngờ Dạ Vô Hàm cũng tới.

Nhìn thấy Phong Linh, con người hẹp dài xẹt qua một chút kinh ngạc.

Váy dài màu trắng tôn lên dáng người đẹp đẽ của nàng, phiêu dật, linh động. Mái tóc dài tùy ý tản ra, chỉ dùng vài sợi dây màu xanh buộc vào. Nhìn vào dung nhan của nàng hắn âm thầm cười một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết nhìn qua chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhìn thế nào cũng không giống nương của đứa bé năm sáu tuổi. Đôi mắt to đen láy chuyển động nhìn khắp nơi, rõ ràng là không có cảm giác an toàn.

Hắn có thể lý giải tại sao nàng lại giả trang vừa già, vừa xấu. Đó cũng là một phương pháp sinh tồn trong cuộc sống.

“Tham kiến Hàm Vương”. Quan đại nhân và Quan phu nhân vội vàng hành lễ.

Phong Linh giả bộ kinh ngạc: “Ngài là Hàm Vương?”.

Dạ Vô Hàm cười khê, ngồi xuống bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: “Bổn vương nghe nói có người muốn lấy danh nghĩa làm mai cho bổn vương, tất nhiên là phải đến xem một chút rồi”.

“Ha ha, ha ha”. Phong Linh chỉ có thể cười gượng, ai biết được trong hồ lô của hắn có bán thuốc giả hay không?

Phong Linh vội vàng đứng dậy cáo từ. Dù sao đối mặt với Dạ Vô Hàm cũng phải cảnh giác.

Không ngờ Dạ Vô Hàm cũng đứng dậy theo: “Đúng lúc Bổn vương cũng có việc”.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi Quan phủ.

Phong Linh đi theo phía sau hắn, nhìn theo bóng lưng cao lớn tuấn tú, trong lòng lại suy nghĩ. Đã 6 năm rồi tại sao bọn họ còn muốn đi tìm Niếp Tổ Tổ? Chẳng lẽ không phải bọn họ tìm nàng mà là tìm đứa bé trong bụng nàng? Nói cách khác, đêm đó là một trong số bọn họ sao?

Cách nghĩ này như sét đánh xuống.

Lắc lắc đầu một cái: “Không đúng không đúng, sao mình lại suy nghĩ như thế chứ?”. Nàng vừa đi vừa lầm bầm, bất thành linh đụng vào một cái tường thịt. Ngẩng đầu nhìn vào con mắt nghi ngờ của Dạ Vô Hàm.

“Người rất giống một người”.

Phong Linh chấn động trong lòng, cười cười với hắn: “Ai vậy?”.

“Vương phi của bổn vương”. Nói xong hắn nghiêng đầu tiếp tục đi về phía trước. Mà Phong Linh đứng lặng tại chỗ, không phải là không chuẩn bị tâm lý mà là không nghĩ tới sáu năm rồi hắn vẫn dùng “Vương phi của bổn vương” để gọi Niếp Tổ Tổ vừa mập vừa ngốc.

Yên lặng nhìn hắn, giọng nói có chút buồn: “Ta làm sao có thể đánh đồng với Vương phi! Nhất định là nàng ấy rất đẹp?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu một cái: “Nàng không đẹp bằng người, thậm chí kém người rất nhiều”.

Nghe thấy lời đánh giá của hắn, Phong Linh vẫn khó chịu dù đó là sự thật. Trừ việc nguyên rửa hắn nàng thật sự không nghĩ được gì.

Ra khỏi Quan phủ, Phi Ứng đã đợi ở đó. Dạ Vô Hàm quay đầu ngó Phong Linh, cười nói: “Người mặc thế này rất đẹp, sau này cứ mặc như thế đi”. Xoay người lên ngựa rồi đi.

Phong Linh khinh thường cười lạnh, thật ra trông mặt mà bắt hình dong cũng rất tốt. Sau khi nàng gầy đi ngay cả người mất cao hơn đầu như Dạ Vô Hàm cũng phải nhìn nàng mấy lần.

12. Chương 12: Người Cũng Tới Mua Đồ Ăn

Không biết vì lý do gì Quan phủ phái người tới nói Quan tiểu thư bị bệnh nhẹ, chuyện làm mai tạm thời hoãn lại, như thế nàng không cần đến Quan phủ.

Phong Linh cũng vui vẻ thoải mái, không đi càng tốt, về sau không cần gặp Dạ Vô Hàm nữa rồi. Còn về phần tên Dạ Dập Tuyên kia, thích chơi thì tự chơi, tỷ đây không hầu hạ!

Phong Linh tâm tình vui sướng vác giỏ ra chợ mua thức ăn, khó có được một lần xứng với chức mẹ. Nàng ngâm nga khúc nhạc, lựa chọn nhặt nhạnh những thứ Bảo Bảo thích ăn và không thích ăn, nấu cùng một chỗ xem nó có thể kiêng ăn không?

“Tam Nương”.

Phong Linh quay đầu lại, nhìn thấy Dương Nghĩa thì lập tức tươi cười: “Dương Nghĩa, huynh cũng đến mua thức ăn à?”.

“A, đúng vậy, huynh cũng đến mua thức ăn”. Dương Nghĩa sờ mũi một cái cười theo. Đâu thể không biết xấu hổ mà nói cho nàng biết hắn vẫn đi theo nàng từ lúc nàng ra khỏi nhà đến giờ.

“Đi, cho ta một khối”. Tâm tình Phong Linh không tệ, gỡ xuống ngự trang bà mai chuyên nghiệp, người cũng sáng khoái hơn rất nhiều.

“Ồ”. Dương Nghĩa vui vẻ đi theo phía sau nàng, chỉ cần nàng chọn cái gì đều vội vàng trả tiền. Nếu như trong lúc vô tình, ông chủ nói một câu “tiểu tướng công, tiểu nương tử”, hắn mừng rỡ hận không thể mua hết chỗ món ăn này.

Trong quán trà đối diện với chợ rau, Dạ Vô Hàm xoa cằm nhìn chằm chằm vào một nơi cách đó không xa. Nhìn nàng buộc tóc đuôi sam, mặc quần áo vải thô, trên mặt không bôi son phấn, nụ cười tự nhiên trên khuôn mặt, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên.

Phi Ứng ở bên cạnh nhìn Phong Linh rồi lại nhìn chủ tử thỉnh thoảng lại mỉm cười, sau đó rũ mắt xuống tiếp tục bộ mặt lạnh lùng.

Nhưng khi bóng dáng Dương Nghĩa xuất hiện bên cạnh nàng, hắn cảm thấy một hơi thở lạnh như băng chậm rãi lan ra.

Con mắt nhỏ dài hơi khấp của Dạ Vô Hàm liếc nhìn hai người vừa mua thức ăn vừa nói cười. Rõ ràng người nam nhân bên cạnh nàng có tâm tư không thuần khiết. Nàng đi làm mỗi suốt ngày chắc chắn phải nhìn ra nhưng tại sao vẫn cứ nói cười như thế với hắn, điều đó chứng tỏ cái gì?

Loại cảm giác này giống như vật sở hữu của hắn bị người ta cướp mất.

Khó chịu.

Hết sức khó chịu.

Đứng dậy, đi tới chỗ bán thức ăn.

Phi Ứng thở dài, yên lặng đi theo sau Hàm Vương.

Phong Linh đang mua thức ăn, bất thành linh đâm vào người đi tới, nháy nháy mắt: “Hàm... Tại sao ngài lại ở chỗ này?”.

Dạ Vô Hàm tiện tay cầm một cây bắp cải lên, cười một tiếng: “Ta cũng đến mua thức ăn”.

[2] đoán mệnh: mệnh ngắn, chết sớm.

Bảo Bảo oán niệm: “A, từ giờ trở đi con sẽ không uống sữa dê nữa đâu”.

Phong Linh cười một tiếng: “Rất tiếc, tối hôm nay con sẽ phải ăn tối với nó đó”.

“.....”

13. Chương 13: Muốn Mau Lớn Phải Ăn Nhiều Thịt

“Thùng thùng thùng”.

Phong Linh nhìn ra ngoài cửa nói: “Ai thế nhỉ? Đã trễ như thế này còn tới?”.

Bảo Bảo vội vàng buông chén xuống: “Con đi mở cửa”.

Mở cửa ra, thấy người tiến vào, Bảo Bảo và Phong Linh ngăn người: “Hàm Vương?”.

Dạ Vô Hàm mặc bộ đồ màu tím càng nổi bật trong bóng đêm. Khuôn mặt anh tuấn thanh nhã thông dong, trên mặt mang một nụ cười nhẹ. Hắn đi vào, chỉ ra ngoài xe ngựa, hào phóng nói: “Những thứ kia là mua cho các người”.

“Hít~!”. Hai mẹ con hít một ngụm khí lạnh.

Ngoài cửa là ba xe chở thức ăn. Phi Ứng mặt không biểu tình đứng canh ở đó.

Một lúc sau, hai mẹ con nhìn nhau nói: “Trời ơi, làm sao ăn hết được chỗ này”.

Sau khi đánh giá cái sân nhà nhỏ, Dạ Vô Hàm đi thẳng vào trong nhà. Mặc dù phòng không lớn nhưng đồ đạc được bố trí rất hợp lý. Quay đầu lại hỏi Phong Linh: “Người sắp xếp đồ?”.

Phong Linh lắc đầu một cái, chỉ chỉ vào con trai mình.

“Ha ha, người có một đứa con trai rất ngoan”.

Phong Linh cảnh giác kéo Bảo Bảo vào lòng, ôm chặt lấy con trong ngực chỉ sợ nó sẽ bị người ta cướp đi. Mục đích của hắn đến lần này cần phải tìm hiểu thêm. Nhờ đâu hắn muốn cướp Bảo Bảo thì sao?

Liếc nhìn hành động trẻ con của nàng, Dạ Vô Hàm lắc đầu cười, nghênh ngang rồi trước bàn giống như đang chờ hạ nhân đến hầu hạ trong Vương phủ của hắn: “Bổn Vương còn chưa ăn cơm chiều đâu”.

Khóe mắt Phong Linh giật giật vài cái: “Bữa tối của chúng ta chỉ có một ít rau dưa thôi”.

“Ha ha, rất hợp khẩu vị của bổn vương”.

Đột nhiên Bảo Bảo cười vui vẻ: “Thức thức ở lại ăn cơm sao? Tốt quá”.

Dạ Vô Hàm nhướn mày, vẻ mặt tán thưởng. Đứa nhỏ này không tệ, biết cách nói chuyện.

Phong Linh bưng cơm tối ra, nhưng mà chỉ toàn có rau là rau, thỉnh thoảng mới thấy được một chút thịt. Dạ Vô Hàm và Bảo Bảo liếc nhìn nhau.

“Cháu thường ăn những thứ này sao?”.

Bảo Bảo ai oán gật đầu: “Nương nói ăn nhiều rau dưa mới khỏe mạnh, đó là phương pháp để sống khỏe”.

Dạ Vô Hàm nhướn mày, gương mặt tuần tú nhú lại, nhìn chăm chăm Phong Linh: “Người sao lại làm nương như thế? Bé trai không ăn thịt thì sao có thể lớn nhanh được?”.

“Đúng đúng đúng!”. Bảo Bảo gật đầu giống như một bé ngoan.

Phong Linh bị một lớn một nhỏ kẹp ở giữa, trái xem phải nhìn, “Bốp” đặt đĩa xuống bàn: “Ăn hay không ăn đây?”.

Bảo Bảo không nói hai lời cầm đĩa lên ăn cơm. Dạ Vô Hàm cũng cầm chiếc đĩa lên ăn hết miếng này tới miếng khác. Trong thời gian một chén trà nhỏ, đồ ăn trên bàn đã hết sạch.

Rút khăn lau lau khóe miệng, Dạ Vô Hàm liếc nhìn Phong Linh: “Tay nghề không tệ, hóa ra người cũng có một cái ưu điểm”.

Bảo Bảo bưng sữa dê vừa uống vừa nói: “Đây coi như là điểm mạnh duy nhất của nương đó”.

Phong Linh “Hừ” một tiếng dọn dẹp bát đĩa đến phòng bếp. Dạ Vô Hàm đứng tựa ở cửa bếp, nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, cười tươi.

“Cha của Bảo Bảo..... là ai?”.

Động tác trong tay Phong Linh chậm lại “Chết”. Sau đó lại tiếp tục rửa chén.

Dạ Vô Hàm cười khê một tiếng, từ từ đi tới đứng sát với nàng, hơi thở ấm áp phun vào vành tai của nàng: “Nhiều năm như vậy người vẫn một mình nuôi con?”.

Tóc gáy toàn thân đều dựng đứng, Phong Linh đề phòng hắn giống như đề phòng trộm cướp: “Hàm Vương, ngài rất có hứng thú với chuyện riêng của ta sao?”.

“Ha ha”. Hắn tiến lại gần vây nàng trong góc, không cho nàng cơ hội trốn: “Hôm nay nam nhân đứng với người ở chợ là ai?”.

14. Chương 14: Người Rất Ngây Ngô

Câu hỏi của hắn khá hời hợt nhưng ánh mắt đang cảnh cáo nàng không được trốn tránh vấn đề.

“Dương Nghĩa?”. Phong Linh thuận miệng nói: “Hắn rất quan tâm, chăm sóc ẹ con chúng ta, là bạn tốt”.

“Bạn bè?”. Dạ Vô Hàm lại bước lên trước một bước, lần này hai người dính sát vào nhau: “Có vẻ như hắn không có ý định làm bạn bè. Người thì sao?”.

Phong Linh nhìn hắn, với tình huống hiện nay của hai người nàng không muốn dùng từ “mờ ám” để hình dung, bởi vì đó là cách giải thích khác của yêu đương vụng trộm.

Nàng ngoài cười nhưng trong không cười: “Hàm Vương, ta nên đi ra rồi”. Nàng đưa tay muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn bắt được giờ lên đỉnh đầu, một tay kia nắm cằm nàng, môi hắn cách môi nàng cũng chỉ một cm.

Phong Linh rất muốn duy trì bình tĩnh nhưng đối mặt với tên đáng chết đang đùa giỡn mình nàng không thể nhịn được: “Này! Dạ Vô Hàm, ngài đùa đủ chưa? Ta không phải là những thị thiếp oanh oanh yến yến trong phủ của ngài”.

Con người Dạ Vô Hàm nheo lại: “Làm sao người biết trong phủ ta có thị thiếp?”.

Phong Linh thầm mắng mình sơ suất, vội vàng nói: “Đường đường là một Hàm Vương, nói trong phủ ngài không có thị thiếp thì ai tin? Sao, ta nói có sai không?”.

“Không, người nói không sai”. Hắn càng ép sát nàng hơn, ánh mắt như muốn đâm thủng tâm hồn của nàng làm cho Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt. Đột nhiên tay hắn đặt lên eo nàng, bắt đầu di chuyển, toàn thân Phong Linh cứng đờ: “Ngài..... Lấy ra!”.

Dạ Vô Hàm ưu nhã cười mê người, khuôn mặt anh tuấn không làm người ta liên tưởng tới sắc lang. “Nếu người muốn cho Bảo Bảo nhìn thấy thì người cứ lớn tiếng một chút!”. Hắn cúi sát bên tai nàng, đầu lưỡi đưa ra nhẹ nhàng liếm vành tai nàng làm cả người Phong Linh run rẩy không dứt.

“Đáng chết, buông ta ra!”. Phong Linh giãy giụa muốn đẩy hắn ra nhưng sức lực của hắn hơn hẳn nàng, ôm nàng vào trong ngực, tay đã đi tới bộ ngực mềm mại của nàng, bắt đầu vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ. Khuôn mặt Phong Linh đỏ như máu: “Ngài ngài ngài ngài.....”.

Nhìn chằm chằm những phản ứng thú vị của nàng, hai ngón tay tà ác của hắn kẹp lấy hai khối mê người của nàng.

“A!”. Phong Linh kêu lên một tiếng: “Dạ Vô Hàm! Ngài mau buông ta ra! Đáng chết! Ngài là Vương gia cao quý, dạng nữ nhân nào mà chả gấp rồi? Ta đã là nương của một đứa bé, đã không còn tươi mới nữa rồi, cầu xin người hãy quay về với thức ăn tươi của người đi”.

Hắn rất thích cảm giác này, bàn tay không ngừng thăm dò người nàng: “Hết cách rồi Hàm Vương ta lại không thích những thứ tươi mới”. Nói xong môi của hắn đi tới xương quai xanh của nàng, đóng dấu xuống đó những nụ hôn nho nhỏ.

Cả người Phong Linh như bị điện giật, toàn thân căng thẳng. Phản ứng của nàng gợi lên hứng thú của Dạ Vô Hàm. Hắn ngừng lại nheo đuôi lông mày: “Mặc dù đã làm mẹ nhưng phản ứng của người... rất ngây ngô”.

Đôi mắt báo của hắn quan sát hết tất cả tất cả những vẻ mặt của nàng. Nàng vui vẻ, nàng xấu hổ, nàng quật cường. Hắn phải là người có được toàn bộ nàng!

Nụ hôn của hắn như mang theo ma lực dẫn dắt Phong Linh lạc vào trong nhu tình của hắn. Đến khi hắn cởi vạt áo trước ngực lộ ra áo trong thì nàng đột nhiên bừng tỉnh: “Dạ Vô Hàm, người làm đủ chưa?”.

Liếc nhìn bộ dạng hốt hoảng của nàng, Dạ Vô Hàm kéo nhẹ khóe môi, sau đó “tốt bụng” kéo quần áo của nàng lại, cười nói: “Ta không nghĩ ngươi lại xấu hổ như thế”. Nói một câu sau đó hắt cao hững bước ra khỏi phòng bếp.

Không ngờ ở đây lại có được một phen tình thú [1].

[1] cái đoạn anh “sàm sỡ” chị ấy

Phong Linh oán hận giờ nắm đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt phun lửa. Nàng thề lần sau sẽ cho hắn nếm thạch tín [2].

[2] thạch tín: một loại thuốc cực độc.

15. Chương 15: Cha Đến Đây

Phong Linh và Bảo Bảo ngồi trước cửa nhìn một đồng rau củ trong sân.

“Nương nghĩ biện pháp đi không thì chỗ rau củ này hỏng hết”.

“Có rồi”. Phong Linh vỗ tay, đề nghị: “Không thì chúng ta ra chợ bán lại với giá rẻ đi”.

Bảo Bảo gật đầu: “Dù sao so với để hỏng thì vẫn tốt hơn”.

Hai mẹ con thu thập đầy đủ rồi đẩy một xe rau tới chợ: “Cải thìa, củ cải bán phá giá đây”. Phong Linh không ngừng hét lớn, còn Bảo Bảo thì dùng khuôn mặt “dụ dỗ” các bà các mẹ, chỉ một lúc đã rất nhiều người đến. Nhìn túi tiền càng lúc càng đầy, Phong Linh cười không khép miệng được. Phát, phát, phát tài rồi.

Thấy hai mẹ con làm ăn tốt như vậy, các quán xung quanh vắng ngắt không ai mua, các tiểu thương hận ghiền răng ken két.

Sau khi bán hết sạch một xe rau củ, Phong Linh ôm túi bạc, rất hào phóng nói: “Con trai, hôm nay nương mời con đến tẩm lâu ngon nhất thành Ngự Dương!”. Bảo Bảo không ngừng gật đầu. Hai người không biết mình đang bị theo dõi, khi hai mẹ con rẽ vào một ngõ nhỏ thì xuất hiện mấy gã khuôn mặt dữ tợn.

“Tiểu nương tử, làm ăn tốt nhỉ?”.

“Ha ha, đoạt mối làm ăn của chúng ta mà muốn cầm bạc đi? Như thế là không để chúng ta vào mắt rồi”.

Bảo Bảo và Phong Linh liếc nhìn nhau: “Nương, để con cản đường bọn hắn, nương mau chạy đi!”.

“Không! Con trai, để nương, con mau chạy!”.

“Nương ——”.

“Con trai ——”.

Hai người cùng nói: “Cùng nhau chạy thôi!”.

Phong Linh dắt Bảo Bảo chạy thục mạng về phía trước, không ngờ lại gặp ngõ cụt. Mấy người kia chạy một lúc là đuổi tới, nhìn chằm chằm họ như nhìn con mồi trong lồng.

“Ha ha, chạy đi!”.

Ánh mắt Phong Linh vội chuyển, cười nói: “Mấy vị đại ca, nhìn bộ dạng của mọi người chắc chưa lấy vợ phải không? Ta là bà mối nổi danh trong thành, nếu các người nhìn trúng cô nương nhà nào cứ nói với ta một tiếng, chỉ cần ta ra tay đảm bảo các người có thể lấy được vợ!”.

Lúc này Bảo Bảo không muốn coi thường nương của nó, nhưng mà thật sự là nương rất kém...

“Bạc lão tử còn không kiếm được, lại còn cưới vợ cái gì hả?”.

“Đừng nói nhảm, đưa bạc ra đây chúng ta sẽ không làm khó các người”.

Phong Linh liếc mạng ôm lấy túi bạc, dùng sức lắc đầu: “Đây là tiền mẹ con chúng ta khổ sở mới kiếm được, tại sao lại phải đưa cho các người? Nếu biết các người muốn cướp bóc đã đưa xe rau kia cho các người rồi, chúng ta đỡ phải mệt mỏi”.

“Bớt nhiều lời! Người có đưa hay không?”.

“Không đưa!”. Chết cũng không đưa, mấy ngày nay nàng không làm ăn được gì rồi, khó khăn lắm mới kiếm được ít bạc. Nếu đưa cho bọn họ thế thì nàng và con trai hộp gió mà sống à?

“Được lắm, người không cho phải không? Mấy người tròng mắt, sẵn tay áo xông tới”.

Đột nhiên Bảo Bảo hô to: “Cha! Cha! Mau tới đây!”. Sau đó quay đầu nói với Phong Linh: “Nương đừng sợ cha đến rồi, còn đưa cả các thức thức bá bá trong nhà môn tới nữa”.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn, mấy người đưa mắt nhìn nhau sau đó chạy toán loạn.

Phong Linh và Bảo Bảo thở dài một hơi, đặt mông ngồi xuống đất. Hai mẹ con quyết mồ hôi, vất vả ngược: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật”.

“Nương, mau chạy ra khỏi đây”. Bảo Bảo đỡ Phong Linh đứng lên, hai người vừa đi vài bước, mấy người kia đã quay trở lại.

“Hừ, mảnh khỏe con con đó mà cũng muốn lừa gạt chúng ta à?”.

“Thật đáng giận, hôm nay chúng ta sẽ giáo huấn các người thật tốt”.

Bảo Bảo lại chỉ ra ngoài đầu ngõ kêu to: “Cha! Cha! Mau đến đây!”.

“Tiểu tử thôi! Còn muốn gạt chúng ta nữa à?”.

Thấy đối phương muốn đánh con trai Phong Linh không nghĩ ngợi ôm lấy nó, nhắm chặt mắt lại.

“A! Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng!”.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Phong Linh và Bảo Bảo mở mắt ra ——

16. Chương 16: Sát Thủ Tiên Sinh Ngài Nhảm Rồi

Phi Ưng đánh vài cái đã làm cho bọn côn đồ trông thê thảm, Dạ Vô Hàm đứng bên cạnh thờ ơ liếc nhìn bọn chúng sau đó lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”.

“Vâng, vâng, vâng!”. Mấy người vừa lẩn vừa bò ra ngoài ngõ.

“Hàm Vương?”. Nhìn thấy hấn làm Phong Linh nhớ tới ngày đó ở phòng bếp....

Phong Linh không được tự nhiên dời tầm mắt đi, Dạ Vô Hàm tiến tới nhìn hai mẹ con: “Xảy ra chuyện gì thế? Tại sao bọn chúng lại ngăn các người lại?”.

“Giật tiền”.

“Cướp sắc”.

Hai mẹ con nói ra cùng lúc. Sau đó giật mình, quay sang oán giận nhau.

“Nương, bộ dạng nương nhìn như bà cô, ai chịu cướp sắc của nương hả?”.

“Tiểu tử thôi, nương giống bà cô chỗ nào hả?”. Phong Linh không khách khí vỗ đầu của nó: “Làm ơn đi, nhà chúng ta nghèo như thế này, làm gì có bạc cho người ta cướp hả?”. Vừa nói vừa nháy mắt cho con trai.

Dạ Vô Hàm vuốt trán: “Được rồi, nguyên nhân là gì không quan trọng, không có việc gì là tốt rồi”.

“Ừm!”. Hai người gật đầu liên tục: “Đúng, đúng, đúng!”.

Phi Ứng tiến lên, nhỏ giọng: “Hàm Vương, chúng ta phải đi rồi”.

Dạ Vô Hàm nhẹ nhàng gật đầu, không yên tâm nhìn hai mẹ con: “Các người xác định là không có việc gì chứ?”.

“Đúng đúng, đi đi thôi”. Hai người cười hì hì phất tay với hân. Dạ Vô Hàm vừa rời đi Phong Linh lôi túi bạc ra nói: “Con trai, chúng ta về tìm một chỗ chôn!”.

“Đúng!”. Bảo Bảo dùng sức gật đầu.

Hai người vừa đi vừa thương lượng xem nên giấu ở phòng bếp hay là nhà vệ sinh, vừa ra khỏi ngõ, một bóng người xuất hiện một cách quỷ dị ngăn trước mặt hai người.

Đó là một người nhìn từ trên xuống dưới không tìm ra hơi người [1], đường cong trên mặt cương nghị như được khắc, đôi mắt tinh mịch, sống mũi thẳng tắp, môi hơi mím, ánh mắt lạnh lẽo, ai gặp cũng phải rét run.

[1] câu này có nghĩa cả người anh tỏa ra khí lạnh --

“Ừc ừc”. Hai mẹ con nuốt một ngụm nước bọt, thận trọng lui về phía sau. Người này rõ ràng là một cao thủ võ lâm, không làm việc tốt, còn có

Người nọ không nói lời nào chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hai mẹ con.

Bảo Bảo chột chột mẹ: “Mẹ... đưa cho hân đi”.

Phong Linh lắc đầu một cái, ôm chặt túi bạc, gương mặt bi phẫn.

“Mẹ... Đưa cho hân đi.... Nhìn hân giống như..... sẽ giết người thật đó....”.

Phong Linh nhìn túi tiền rồi lại nhìn người nọ, ngó qua ngó lại nhiều lần, không còn cách nào khác, ném bạc qua, quay mặt đi rưng rưng nói: “Đó, người đem đi đi! Cầu xin người nhanh một chút đừng để ta lại nhìn thấy nó nữa!”.

Người áo đen liếc nhìn túi bạc trên mặt đất, chân mày kiên nghị run rẩy vài cái.

Hân lẳng lặng mở miệng: “Ta, không phải cường đạo”.

“À?”. Phong Linh lập tức tỉnh táo, vội vàng hỏi: “Vậy người cướp sắc không?”.

Chân mày của hân tiếp tục co giật - ing.

“Ta, không phải hái hoa tặc”.

“Haizzz”. Hai mẹ con thở phào nhẹ nhõm, nhét bạc vào trong ngực. Phong Linh thân thiện mỉm cười hỏi: “Xin hỏi người có việc gì không? Muốn hỏi đường hay là hỏi người?”.

Nam tử nâng mắt lên: “Ta, là sát thủ”.

Hai người gật đầu cười một cái: “A, hân nói hân là sát thủ.....”.

Bỗng chốc nụ cười cứng đờ, ngay sau đó một lớn một nhỏ thét lên chạy trốn: “Aaaaaa! Sát thủ tiên sinh, chúng ta không có tiền! Chúng ta không quyền không thể, ngài tìm lộn người rồi!!!! Aaaaaa!!!!”.

Làm chương này mà vừa làm vừa cười đau cả ruột

17. Chương 17: Ta Là Sát Thủ

Tả Thanh Hàn mỗi tay xách một người đi vào một ngôi nhà khá xa.

Dọc đường đi hai mẹ con nhà này không có lúc nào nhàn rỗi, dù bị nhét đồ vào miệng vẫn có thể hành hạ thần kinh của hấn.

“;,% #.....”. (Nương, đều tại nương tham tiền đó!).

“#\$@#;.....”. (Sao lại trách nương? Không có tiền thì con hít gió tây bắc để sống à?)

“...%#@ # %”. (Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Hấn là sát thủ đó!)

“;,%;%”. (Thật sự không có cách nào thì nương sẽ dùng mĩ nhân kế! Nhân cơ hội đó con hãy chạy đi)

Bảo Bảo trợn mắt.

“;,% #.....”. (Tiểu tử thôi, con có ý gì?)

“...% (;^%”. (Nương, thôi đi, nương không dùng thì hấn còn bình thường, nương dùng xong hấn sẽ động thủ đó)

Phong Linh tức giận giương mắt lườm con.

Để hai mẹ con xuống, hấn đi rót nước, sau đó đi tới rút hai cái vải nhét miệng: “Uống nước đi”. Nói nhiều như vậy không khát mới lạ.

Bảo Bảo đang định uống..... Phong Linh hô to một tiếng: “Con trai! Để mẹ thử trước!”. Không phải trong phim truyền hình vẫn có tình huống như vậy sao? Ngộ nhỡ trong nước có độc thì sao? Thế nào đi nữa nàng cũng phải bảo vệ cái tiểu tử thôi kia!

Bảo Bảo và Tả Thanh Hàn cùng trầm mặc. Cuối cùng Bảo Bảo không nhịn được nói: “Nương, người đừng có mất mặt như thế nữa! Nếu sát thủ thúc thúc muốn chúng ta chết thì phẩy tay một cái chúng ta cũng có thể mất mạng, còn dẫn chúng ta đến nơi xa xôi này làm gì, độc chết chúng ta à?”.

Tả Thanh Hàn ngẩng đầu ngó ngó hấn, một lúc sau nói: “Cảm ơn”.

Phong Linh chớp chớp mắt, thấy con trai nói không sai, cười gượng vài tiếng: “Sát thủ tiên sinh, người có thể cho chúng ta ăn chút gì không? Từ sáng đến giờ chúng ta vẫn chưa ăn cơm. Kiếm được ít tiền định dẫn con trai vào tửu lâu ăn một bữa ngon, không ngờ lại bị một đám khốn khiếp đi theo, sau đó lại.....”.

Trên trán Tả Thanh Hàn gân xanh nổi rõ.

Phong Linh và Bảo Bảo sau khi ăn uống no đủ thoải mái ngồi trên ghế, tuy chân vẫn bị trói nhưng tay thì vẫn được thoải mái. Tả Thanh Hàn đang rửa bát đĩa ngoài nhà, Bảo Bảo chọt chọt Phong Linh nói: “Nương, ta muốn đi nhà xí”.

Phong Linh vừa ghe, vội vàng gọi Tả Thanh Hàn: “Sát thủ tiên sinh, làm phiền người một chút, con trai ta mắc tiểu muốn đi nhà xí. Người có thể dẫn nó đi không? Không thì kiếm cho nó cái xô cũng được”.

“Bốp”.

Cái đĩa bị vỡ.

Tả Thanh Hàn hít sâu một hơi, lau tay sạch sẽ, trở lại trong phòng, từ dưới giường lôi ra một cái xô. “Mời”.

“Ha ha, cảm ơn”. Phong Linh nhận lấy xoay người tụt quần của Bảo Bảo, Bảo Bảo kêu to: “Nương, nương làm gì thế?”.

“Giúp con cởi quần chứ gì?”. Phong Linh nói như một chuyện đương nhiên: “Không giúp con cởi quần thì làm sao con có thể đi tiểu hả?”.

“Đồng”. Bảo Bảo ngã đập đầu vào bàn, mắt trợn tròn.

Sau nửa canh giờ.

“Sát thủ tiên sinh! Sát thủ tiên sinh!”.

Tả Thanh Hàn đang viết chữ, trực tiếp bẻ gãy cái bút lông trên tay.

Hấn lại hít sâu một hơi, đứng dậy, vào nhà.

Phong Linh tư thế ngồi kỳ cục, hai chân kẹp chặt, không ngừng uốn éo người, xin lỗi cười cười: “Cái đó..... Bây giờ ta muốn đi nhà xí!”.

“.....”

18. Chương 18: Không Phải Gia Đi Đạo Ở Kỳ Viện Mà Là Đi Tìm Hiểu Nhân Sinh

Tòa nhà không lớn, âm u, trong sân cỏ dại mọc um tùm, cao gần bằng người (@@), bốn phía đều là tường cao. Muốn chạy trốn sao? Trước tiên tìm được cửa rồi bàn tiếp.

Phong Linh trở lại trong phòng nói tỉ mỉ tường tận địa hình nơi này cho con trai biết.

Bảo Bảo nói: “Chúng ta ở thành Ngự Dương đã vài năm nay chắc là không có kẻ thù mới đúng. Hay là....”. Bảo Bảo nâng mi nói: “Mấy cặp vợ chồng được nương tác hợp bất hòa, người ta hợp tác thuê sát thủ”.

Phong Linh cốc đầu con không khách khí: “Nương của con là kim bài bà mai [1], ai cũng phải công nhận”.

[1] kim bài bà mai: bà mối nổi tiếng.

Bảo Bảo bữu môi nói tiếp: “Từ khi Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên đến đây, chúng ta liên tiếp gặp phải phiền toái”.

“Ý con là sát thủ không phải nhằm vào chúng ta mà là nhằm vào bọn họ?”.

“Nếu không thì sao? Ai sẽ bỏ ra một số tiền lớn thuê sát thủ để giết hai tiểu nhân vật như chúng ta?”. Bảo Bảo nằm trên giường bắt chéo hai chân, lười biếng nói: “Dạ Vô Hàm vừa cứu chúng ta thì hẳn xuất hiện. Có lẽ mục tiêu của hắn là Hàm Vương”.

Sắc mặt của Phong Linh hơi tái, bỗng chốc ngắc đầu: “Con trai, chúng ta chạy trốn đi”.

Bảo Bảo xem thường nhìn nương của nó: “Con rất thông minh còn nương thì...aizzz, con hỏi nương nhé, cửa ở đâu?”.

Phong Linh ngẩn ra, lắc đầu: “Không tìm được”.

“Vậy chúng ta sẽ chạy trốn làm sao? Bây giờ có đào thành động để trốn cũng không được! Hơn nữa, chúng ta ở đây có gì không tốt? Có ăn có ở, còn có người phục vụ bô, con thấy rất thích”.

Chân mày Phong Linh run rẩy vài cái, không biết là suy nghĩ của đứa con trai quái dị này giống ai? Nhưng mà nhớ tới Tả Thanh Hàn đường đường là một sát thủ mà phải đứng che tai canh giữ bên ngoài nhà vệ sinh, nằng nặt buồn cười.

Bảo Bảo phát tay nói: “Nương yên tâm, sẽ có người đến cứu chúng ta”.

“Ai?”.

Bảo Bảo chớp chớp đôi mắt to đào hoa nói: “Không phải đến rồi sẽ biết sao?”.

“Đúng! Chờ đến khi chúng ta nằm ngay đơ thì Hắc đại thúc và Bạch đại thúc [2] nhất định sẽ tới cửa đón chúng ta”. Phong Linh phiền não nằm bên cạnh con trai, cướp đi cái gối duy nhất nó đang gối lên đặt dưới đầu mình: “Ngủ”.

[2] Hắc đại thúc và Bạch đại thúc: Hắc Bạch vô thường ở âm phủ chuyên đi bắt linh hồn người chết.

“Làm ơn! Con là một đứa trẻ đó! Nương không thể thể hiện chút tình thương đối với con sao?”.

“Thứ đó bao nhiêu tiền một cân?”.

“Người, cái nữ nhân này...”.

“Đi ngủ! Nếu con không ngủ lớn lên nường sẽ không cho con lấy vợ đâu!”.

Bảo Bảo ngã xuống giường, chân nhỏ không ngừng run rẩy - ینگ....

Vân Duyệt lâu là kỹ viên nổi danh ở thành Ngự Dương. Khoảng nửa đêm, có không dưới 30 chiếc xe ngựa dừng trước cửa. Đi vào, tú bà lẳng lơ lập tức lắc hông dính sát vào.

“Ai ôi, vị gia này, nhìn rất lạ mặt nha, lần đầu tiên tới Vân Duyệt lâu của chúng ta phải không?”.

Phi Ứng tiến lên một bước che trước mặt Dạ Vô Hàm, không để cho bà ta son phấn tục tằn dính vào người chủ tử.

Má mị giận quá hóa cười, vừa nhìn đã biết chủ nhân là một người vừa có tiền lại có địa vị, nhìn hấn ung dung tao nhã giống như là không phải hấn đang đi dạo kỹ viện mà là đến thư phòng đọc sách vậy. Có thể đến kỹ viện mà coi như đi dạo nhất định không phải người bình thường. Không lột xuống một lớp da trên người hấn [3], thì nàng sẽ uống phí danh hiệu “Tú bà đệ nhất của Ngự Dương thành” này!

[3] lột một lớp da: bóc lột tiền trên người DVH.

Dạ Vô Hàm mở quạt giấy trên tay thanh thoi phe phẩy, tuần dung lộ vài phần thần bí khó lường, con mắt dài nhỏ nhìn một vòng xung quanh, cười một tiếng: “Ta muốn hoa khô đầu bảng của các người”.

19. Chương 19: Đầu Bảng Là Gián Điệp Tàng Tâm

“Ánh mắt của gia thật tốt, Tàng Tâm vừa tới nơi này không lâu ngài đã biết tên nàng ấy?”. Mặt mũi tú bà hớn hờ: “Nhưng mà hôm nay Tàng Tâm đã có khách đặt rồi, không thì ta chọn cho gia một cô nương nhé?”.

“Khách?”. Dạ Vô Hàm nhíu mày, nhìn qua Phi Ứng. Người phía sau gật đầu phi ra ngoài.

“Ha ha, là dạng khách như thế nào?”. Hấn tiện tay móc ra mấy tờ ngân phiếu, không thèm nhìn mà ném luôn cho tú bà.

(Ồ: đồ thừa tiền, ít ra cũng phải đếm rồi để lại 1 ít cho editor là ta đang ngồi hóng chuyện của anh chứ)

Tú bà trợn to hai mắt nhìn số lượng ngân phiếu trên tay, mặt mày tươi như hoa: “Mặc kệ là khách nhân nào cũng không thể so với gia được, để ta lên nói Tàng Tâm chuẩn bị một chút”. Nói xong chuẩn bị lên lầu thì Dạ Vô Hàm “Bốp” gấp quạt lại, đưa tay ngăn tú bà: “Không cần, ta sẽ tự lên”.

Tú bà sửng sốt, bà chưa bao giờ gặp vị khách nào nóng lòng như vậy.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm dần dần lạnh lùng, đưa tay đẩy nhẹ cửa phòng.

Bên trong gian phòng, một cô gái mặc áo đỏ ngồi bên cạnh cây đàn cầm, thản nhiên khảy đàn. Mái tóc dài đen nhánh tùy ý tản ra, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ không tìm ra tỳ vết nào. Một đôi mắt câu hồn hơi khép như đang trong mộng. Toàn thân tản ra hơi thở lười biếng quý dị, lơ đãng giờ tay nhắc chân cũng có thể làm nam nhân động tâm.

Dạ Vô Hàm mím môi, từ từ đi vào, ánh mắt nhìn vào hai ly trà, nhíu mày lại.

“Hàm Vương đại gia, thứ tội cho Tàng Tâm không tiếp đón từ xa”. Tàng Tâm vẫn không ngừng tay, lười biếng nói.

Dạ Vô Hàm nhếch môi cười đi đến bên cạnh nàng, vỗ nhẹ lên vai: “Dập Tuyên đã tới đây sao?”.

“Hôm qua Tuyên Vương đã tới đây, rất khéo là câu đầu tiên ngài ấy nói cũng là vấn đề ngài hỏi tiểu nữ”.

“Hà?”. Dạ Vô Hàm bỗng nhiên hứng thú hỏi: “Vậy người trả lời như thế nào?”.

“Ta nói”. Tàng Tâm nâng mắt lên: “Ngày mai Hàm Vương nhất định sẽ đến”.

“Ha ha.....”. Dạ Vô Hàm cười lắc đầu: “Hấn tin người sao?”.

Tàng Tâm nhún nhún vai: “Giống như ngài bây giờ, vui vẻ cười to”.

Nàng đứng lên, thân thể mềm mại không xương dán chặt lên người hắn, hai tay mờ ám dò xét trên người hắn: “Tuyên Vương vẫn đang đi tìm Niếp Tổ Tổ, ngài ấy vẫn tin tưởng rằng chỉ cần tìm được nàng ta, lấy trái tim của nàng làm thuốc chữa khỏi bệnh cho Hoàng hậu nương nương thì Hoàng thượng sẽ tuân thủ cam kết lập ngài ấy làm thái tử”.

Dạ Vô Hàm nhếch môi, mỉm cười thản nhiên: “Xem ra Dạ Tuyên rất để ý đến chuyện này”.

Tàng Tâm nhướn một bên mày, mắt sáng như tơ: “Dù sao đi nữa Niếp Tổ Tổ cũng là Vương phi trên danh nghĩa của ngài, ngài không thể để Tuyên Vương cướp được nàng, giành được ngôi vị Thái tử”.

Đột nhiên Dạ Vô Hàm nắm lấy cằm nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng: “Việc nhà của bốn vương còn chưa đến lượt người nói xía vào”. Nói xong hất tay, lạnh lùng mở miệng: “Cảnh Vương có động tĩnh gì không?”.

Tàng Tâm vuốt vuốt khuôn mặt, tư thái lười biếng: “Hàm Vương, ngài cũng biết vị Vương thúc này của ngài lòng nghi ngờ rất nặng, không dễ dàng tin tưởng người khác, ông ấy không dễ đối phó như vậy? Ông ấy tới Vân Duyệt lâu ba lần, ngoại trừ nghe hát ra cũng không làm gì khác. Trước tiên tiểu nữ phải phá được sự phòng bị của ông ấy đã”.

Dạ Vô Hàm không nghi ngờ điểm này, hắn từ từ xoay người: “Người nhớ chỉ cần hoàn thành việc của mình thôi”.

Nàng cúi người: “Dạ, Tàng Tâm nhớ kỹ”.

Ánh mắt lại liếc qua hai ly trà trên bàn, không nói câu nào rời khỏi phòng.

Ra cửa, Phi Ứng tiến lên.

“Sao rồi?”. Hắn vừa đi vừa hỏi.

Phi Ứng lắc đầu một cái.

Dạ Vô Hàm hừ lạnh một tiếng: “Hắn bị chúng ta bắt dễ dàng như thế thì đã không phải là Thần Hoàng rồi”.

Hai người vừa ra khỏi cửa kỹ viện, có một thị vệ áo đen nhảy từ trên tường xuống, quỳ một chân trên đất, bẩm: “Hàm Vương, hai mẹ con Phong Tam Nương bị người của Xích Diễm bang bắt đi rồi”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, vẻ mặt trở nên âm u tàn bạo, hai mắt nguy hiểm nheo lại: “Lập tức đi tra xem họ ở đâu!”.

20. Chương 20: Bữa Sáng Rất Quan Trọng

Nhìn chằm chằm bữa sáng trên bàn đơn giản đến không thể đơn giản hơn, hai mẹ con liếc nhìn nhau sau đó không ai lên tiếng.

Tả Thanh Hàn đưa đĩa cho hai mẹ con, hai người vẫn cau mày, không chịu động đĩa. Con người lạnh lùng, chậm rãi nâng lên nhìn hai người, hít sâu một hơi: “Nói đi”.

Hắn biết, hai mẹ con họ đang cố gắng chịu đựng.

Hắn vừa nói xong lời này, hai mẹ con tỉnh táo hẳn.

“Sát thủ thúc thúc, dù sao người ta cũng phải phát triển chiều cao nha”. Bảo Bảo chỉ vào một ít đồ vàng vàng đen đen trên bàn, vẻ mặt chán ghét nói: “Đây là cái gì vậy? Vừa đen lại vừa cứng, ăn vào không phát triển được đâu!”.

Phong Linh cũng không khách khí, miệng cong lên: “Tại sao không có trứng gà? Không có trứng gà thì thôi, có cháo kiều mạch cũng được, không thì ít nhất cũng phải có bánh bao hấp bơ chứ!”.

Phong Linh còn chưa nói hết Bảo Bảo đã chen vào: “Ai! Người ta không ăn mỳ đâu! Sát thủ thúc thúc ngược đãi trẻ con!”.

Phong Linh tiếp tục giáo dục: “Bữa sáng quan trọng như thế nào, là một sát thủ người phải biết chứ? Nếu như không ăn sáng thì trong quá trình người thi hành nhiệm vụ có thể bị tụt huyết áp mà hôn mê, thể lực cạn kiệt, vân vân....! Người nghĩ mà xem, bởi vì không ăn sáng cho nên người các người nên giết thì không giết, ngược lại mình lại bị giết, như thế có đáng không?”.

“Không được, không cần, người ta sẽ không ăn những thứ này!”.

“Cho nên ta mới nói.....!”.

Tả Thanh Hàn đứng lên, hai tay nắm chặt thành quả đấm, đốt ngón tay phát ra tiếng “răng rắc răng rắc” đáng sợ, hai vai run rẩy như đang đè nén cái gì đó.

Phong Linh và Bảo Bảo sững sốt, nháy mắt trong phòng im lặng...

Yên tĩnh đáng sợ.

Hình như có thể nghe thấy tiếng tim đập có quy luật của cả ba người.

Ba giây sau.

“Ôi trời, người đừng có giả trang khóc, vô dụng thôi. Ta nói là sự thật, một ngày bắt đầu phải phụ thuộc vào sáng sớm, nên bữa sáng rất quan trọng.....”.

“Sát thủ thúc thúc chỉ biết dọa người, người ta mới không cần những thứ này đâu, người ta muốn ăn trứng gà, người ta muốn ăn bánh bao hấp, người ta muốn ăn.....”.

Hai mẹ con lẩm nhẩm âm ỹ không ngừng, gân xanh bắt đầu nổi đầu trên trán Tả Thanh Hàn...

Từ từ buông nắm đấm ra, hấn yên lặng xoay người.

“A, sát thủ tiên sinh, người đi đâu vậy? Người còn phải trông chúng ta mà? Người đừng có đi, chúng ta còn chưa được ăn sáng”.

“Sát thủ thúc thúc, người đừng đi”.

Hấn ngừng lại, khề nghiêng đầu: “Ta, đi mua trứng gà, bánh bao hấp và, cháo, kiều, mạch”. Mỗi một chữ hấn đều nhấn mạnh.

Hai người không hện mà rùng mình.

Sau khi hấn đi, Bảo Bảo nhảy từ trên giường xuống, cởi dây trói chân ẹ. Phong Linh nhú mày, khẩn trương hỏi: “Con trai, không phải con nói là không chạy trốn sao?”.

“Đúng vậy”. Bảo Bảo gật đầu.

“Phong Linh không hiểu: “Vậy chúng ta đuổi hấn đi làm chi?”.

Bảo Bảo ngẩng đầu: “Con nói là không trốn đi, nhưng cũng không nói là chúng ta sẽ chạy trốn chết”.

Phong Linh tròn tròn hai mắt, không hiểu con trai đang nói gì, chạy trốn và chạy trốn chết có gì khác nhau sao.

Bảo Bảo không có thời gian bi ai cho chỉ số thông minh của nương, sau khi cởi dây trói liền kéo tay nương, vừa chạy vừa nói: “Mặc dù con đoán là tên nam nhân ngu ngốc kia sẽ đến cứu chúng ta nhưng lỡ như hấn đến muộn hoặc bị người khác ngăn cản thì làm sao? Con là nam tử hán duy nhất trong nhà, con có trách nhiệm phải bảo vệ nương”.

Nó đưa nương đến phòng bếp, chỉ vào hai cái lu nước to nói: “Chúng ta có thể trốn trong cái lu đó! Hấn trở lại phát hiện không thấy chúng ta sẽ chạy ra ngoài đuổi theo chúng ta trước, đến lúc đó chúng ta sẽ trốn đi!”.

Phong Linh vừa nghe hai mắt liền tỏa sáng, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con trai hôn một cái: “Con trai, quả nhiên không uổng công nương sinh ra con! Con được di truyền trí thông minh của nương!”.

“.....”.

21. Chương 21: Dạ Vô Hàm Không Đáng Tin

Địa điểm: Phòng bếp.

Nhân vật: Bảo Bảo, Phong Linh.

Đạo cụ: Lu nước.

Trong chum nước thỉnh thoảng truyền đến âm thanh “ừng ực ừng ực”.

(Ồ: *ngơ ngác* đây là tiếng uống nước thì phải)

“Ừng ực.....; %#@”. (Tiểu tử thôi, không phải con nói trong này nước không nhiều sao?).

“Ừng ực.....; ^&*#!”. (Làm ơn đi nương, nương suy nghĩ một chút đi được không? Không nhiều nước nhưng khi nương ngồi vào thì thành đầy chứ sao).

“.....”. (Tam Tự Kinh).

“.....”. (im lặng).

Bỗng chốc cửa bị đẩy ra.

Hai mẹ con chấn động toàn thân, cắn thân che mũi.

Tiếng bước chân chậm rãi đi về phía này.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên một tiếng gì đó. Bước chân đột nhiên dừng lại sau đó xoay người đi ra ngoài còn tiện tay đóng cửa lại.

Nắp lu nước hé ra lộ ra hai cặp mắt.

Phong Linh tắc lưỡi, cười một tiếng: “Con trai, hẩn đi rồi”.

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, hai người cả kinh, Bảo Bảo nghiêm túc nhíu lông mày: “Xem ra là hẩn đã dẫn kẻ thù của hẩn tới”.

Phong Linh sửng sốt: “Người nào? Đến cứu chúng ta chẳng?”. Không biết tại sao nàng lại muốn đó là Dạ Vô Hàm cái tên thích giả bộ tiêu sái.

Nàng kinh sợ, vội vàng đem suy nghĩ đáng đánh đòn này vứt ra khỏi đầu.

Dần dần tiếng đánh nhau cũng ngừng lại.

Cửa phòng bếp lại bị đẩy ra, hai mẹ con lại chìm xuống bể khí.

Tiếng bước chân ung dung đi tới phía bên này, dừng trước lu nước rồi đi tới đi lui trong phòng bếp.

Phong Linh nắm chặt mũi, che miệng, kìm nén đến đỏ mặt tía tai. Trong lòng đang mắng cái tên khốn khiếp nào đang ở bên ngoài? Nếu phát hiện ra mẹ con nàng thì nói một tiếng, không có việc gì đi tới đi lui phòng bếp làm gì?

“A —— nhịn không nổi nữa rồi”.

Bảo Bảo quăng nắp lu nước, thân thể nho nhỏ chỉ lộ ra cái đầu, thở hổn hển.

Nghe thấy con trai lên tiếng, Phong Linh cũng từ trong nước chui ra, nhìn thấy khuôn amwjt nhàn tản của người trước mặt thì suýt nữa tức điên: “Dạ Vô Hàm, ngài có thể có chút lương tâm không? Thấy mẹ con chúng ta chuo trong lu nước rất buồn cười à?”.

Dạ Vô Hàm mặc một bộ đồ màu tím, lộ ra một chút tự nhiên tiêu sái. Hắn chấp hai tay ra sau lưng, môi mỏng nhếch lên, cười như không cười, ung dung liếc nhìn nàng: “Đây là thái độ của người đối với ân nhân cứu mạng à?”.

“Ân nhân?”. “Bạch...bạch”. Phong Linh bước ra khỏi lu nước, lau nước trên mặt sau đó ôm lấy Bảo Bảo đang ướt sũng đứng trước mặt hắn: “Làm ơn, ngài nghĩ ta ngu ngốc sao? Vì sao sát thủ lại tìm đến chúng ta chứ? Không phải vì Hàm Vương ngài hay sao?”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng: “Về vấn đề này thì người nên hỏi hắn”.

Nghiêng người, Phi Ưng áp Tả Thanh Hàn lên.

“Sát thủ tiên sinh?”. Phong Linh nhéo nhéo lông mày nhìn sắc mặt không đổi của Tả Thanh Hàn đột nhiên có chút đồng tình. Nói cho cùng thì người ta cũng chưa từng động đến mẹ con họ, còn đối xử với hai mẹ con cũng không tệ. Bây giờ lại rơi vào tay Dạ Vô Hàm, thật là làm cho người ta áy náy.

Liếc nhìn sự biến hóa nhỏ trên mặt nàng, Dạ Vô Hàm nhú mày: “Sao, người đau lòng à?”. Nụ cười trên mặt bị thay thế bởi sự lạnh lùng.

Phong Linh trợn mắt, đúng là một người khó hiểu.

Lúc này Bảo Bảo cũng đã thở được (O.O), nó nhìn Dạ Vô Hàm, yếu ớt nói: “Có thể thả sát thủ thúc thúc không?”.

Lời nói ra làm mọi người ngớ ra, kể cả Tả Thanh Hàn.

“Vì sao?”. Dạ Vô Hàm nhú mày, hắn bắt đầu hoài nghi cứu hai mẹ con nhà này là đúng hay không?

“Sát thủ thúc thúc không phải là người xấu”. Bảo Bảo lảng lảng nói: “Tuy hắn bắt cóc Bảo Bảo và nương nhưng đối với hai mẹ con Bảo Bảo tốt lắm. Vừa rồi lúc hắn đến phòng bếp rõ ràng đã phát hiện ra mẹ con, cũng biết bên ngoài có nguy hiểm nên đã khép cửa phòng bếp lại..... Bây giờ Bảo Bảo mới suy nghĩ ra, không phải hắn đến giết Bảo Bảo và nương, mà là...”. Bảo Bảo dừng lại, nhìn về phía Tả Thanh Hàn: “Đang bảo vệ Bảo Bảo và nương”.

22. Chương 22: Là Bạn Bè Thì Không Nên Có Bí Mật

Phong Linh ngây ngẩn cả người, mắt chớp chớp, sau đó nở nụ cười: “Ta đã nói rồi, sát thủ tiên sinh sao có thể là kẻ xấu được! Con trai, con nghĩ rất giống nương!”.

Thấy Dạ Vô Hàm có vẻ dăm chiêu lập tức hung dữ mắng: “Dạ Vô Hàm, còn không mau thả sát thủ tiên sinh ra!”.

Khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi của Phi Ưng dần dần xuất hiện vết nứt.

Nữ nhân này.....

Rất hung dữ.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm u ám, con người nhỏ hẹp tràn đầy tức giận. Hắn nở nụ cười: “Đúng ra bốn vương không nên tới, phá hoại chuyện tốt. Về sau chỉ cần là chuyện của các vương bốn vương sẽ không nhúng tay vào!”. Nói xong, quay người. “Phi Ưng, thả người!”. Sau đó sải bước ra bên ngoài.

Phi Ưng vâng lệnh buông Tả Thanh Hàn ra, đuổi theo chủ tử. Bên ngoài tiếng ngựa hí dài, sau đó tiếng vó ngựa vang lên, nghênh ngang rời đi.

Phong Linh giật mình, sau đó bĩu môi khinh thường: “Cái gì, mới như vậy mà đã tức giận? Bụng dạ hẹp hòi”.

Bảo Bảo bất đắc dĩ lắc đầu, uống ẹ nó có cái danh đệ nhất bà mai của Ngự Dương thành, với trình độ như thế này đúng là làm khó mẹ nó rồi. Nó nhảy khỏi ngực của nương, toàn thân ướt nhẹp đi tới trước mặt Tả Thanh Hàn, nắm lấy bàn tay của hắn. Tả Thanh Hàn chấn động, ngồi đó cứng ngắc, không nhúc nhích.

Bảo Bảo ngẩng đầu lên nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu làm cho người ta muốn cắn một cái: “Sát thủ thúc thúc, chúng ta không phải kẻ địch cho nên chúng ta là bằng hữu đúng không?”.

Phong Linh ở một bên vừa vắt nước ở quần áo vừa đồng tình với sát thủ tiên sinh.....

Tả Thanh Hàn rũ mắt xuống, một lúc sau gật đầu.

“Ha ha, sát thủ thúc thúc, ta tin tưởng thúc sẽ nói mọi chuyện mà thúc biết cho chúng ta nghe”.

Khôn mặt tuần tú của Dạ Vô Hàm đành lại, mày nhú chặt.

Đáng chết, biết bọn họ bị bắt hắn đã phải dùng đến cả “Ám tiên” để đi thăm dò tung tích của họ! Cái đồ nữ nhân không biết phân biệt tốt xấu, chẳng những không cảm kích hắn mà còn luôn miệng nói hắn là đầu sỏ gây nên!

Cảm thấy Vương gia tức giận, Phi Ứng trầm tư suy nghĩ.

Đã bao lâu rồi Vương gia không tức giận với một nữ nhân?

A, lần trước là sáu năm trước, khi ngài ấy biết được Vương phi mập mang thai.....

“Cảnh Vương, bang Xích Diễm truyền tin đến nói bọn họ đã thất thủ, Hàm Vương tự mình dẫn người cứu hai mẹ con này!”.

Dạ Mặc Cảnh không biến sắc ngồi lên ghế chủ vị, trong tay ôm lò sưởi, trên đùi đắp một cái chăn dày. Lúc này đang tháng tám, giữa mùa hè chói chang mà hắn như đang trong mùa đông giá rét vậy.

Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi môi không có huyết sắc [1], nhưng vẫn được di truyền dung nhan đẹp đẽ của Dạ gia, hắn yên lặng ngồi đó như một người đẹp yếu ớt.

[1] môi không huyết sắc: đôi môi trắng bệch, không màu

“Tra được lai lịch của hai mẹ con nhà này không?”. Âm thanh của hắn có chút khàn khàn.

“Tạm thời không có, hai mẹ con này như chui từ trong đá ra. Theo thuộc hạ thấy có người cố ý che giấu cho bọn họ”.

Dạ Mặc Cảnh hạ con ngươi, nắm chặt y phục trên người: “Là Hàm Vương sao?”.

“Không, Dạ Vô Hàm cũng đang tra”.

“A?”. Dạ Mặc Cảnh, yếu ớt hạ khóe môi: “Được nhiều người quan tâm như thế, hai người đó rốt cuộc là ai?”. Hắn quay đầu lại hỏi: “Tuyên vương thì thế nào?”.

“Ngài ấy vẫn đang tìm Niếp Tổ Tổ”.

“Ha ha, giống trống khua chiêng để tìm, đứa bé này kém huynh của nó rất nhiều, vĩnh viễn không hiểu được che giấu là cái gì”.

“Cảnh Vương, làm sao bây giờ?”.

“Người không cần quan tâm đến những người khác, chỉ quan tâm đến Dạ Vô Hàm thôi”. Hắn tạm ngừng, âm thanh lạnh lùng: “Tìm ra người phía sau giúp hai mẹ con nhà kia”.

23. Chương 23: Nương Là Người Ngay Thẳng Thật Thà

Ngồi nghiêm trang đối diện với hai mẹ con, Tả Thanh Hàn rũ con mắt xuống, lẳng lặng nói: “Ta là sát thủ”.

Phong Linh và Bảo Bảo cùng gật đầu: “Rồi”.

“Ta, sẽ không giết các người”.

Lông mày hai người giật giật, lại gật đầu: “Rồi”.

“Ta.....”.

“Dừng lại”. Phong Linh không chịu được khoát khoát tay: “Sát thủ tiên sinh, sáng sớm ngày mai ta phải đến nhà Triệu viên ngoại làm mai cho nữ nhi bảo bối của ông ấy, buổi chiều còn phải làm mối cho Lý thái gia lấy vợ bé thứ chín. Thời gian là vàng bạc, chúng ta có thể bỏ qua phần tự bạch đi vào vấn đề chính ngay”.

Tả Thanh Hàn sửng sốt một chút sau đó không biết bắt đầu nói từ đâu.

Bảo Bảo bất đắc dĩ liếc nhìn: “Sát thủ thúc thúc, ta hỏi một câu thúc trả lời một câu có được không?”.

Hắn nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

Một lúc lâu sau, Tả Thanh Hàn đi ra khỏi phòng, quay đầu lại nói với hai người: “Ta, phải đi”.

“A”. Hai mẹ con lưu luyến không rời, vẫy vẫy tay với hắn.”Sát thủ tiên sinh, ta không biết phải nói cảm ơn người như thế nào, hay là ta làm mối cho người nhé?”.

Chân mày Tả Thanh Hàn khẽ run run, xoay người: “Phía cẩn thận”. Sau khi nói xong nhảy lên nóc phòng, thi triển khinh công, chỉ nhảy vài cái đã không thấy bóng người.

Phong Linh đặt tay lên trán dòm theo bóng hắn lẩm bẩm: “Làm cái nghề này cũng không muốn đi cửa chính sao?”.

Bảo Bảo không để ý đến mẹ, nhú nhú mày: “Cảnh Vương là ai? Sao lại muốn thuê người giết chúng ta? Sát thủ thúc thúc phụng mệnh ai đến bảo vệ chúng ta?”.

“Dạ Mặc Cảnh là đệ đệ ruột của Hoàng đế, cũng là Vương thúc của Dạ Vô Hàm, nghe nói là hắn cũng có tâm tư với ngôi vị hoàng đế”. Phong Linh một tay chống nạnh, một tay sờ cằm: “Nhưng bọn họ tranh nhau liên hệ gì đến mẹ con chúng ta?”.

Bảo Bảo nhún vai: “Gần đây Dạ Vô Hàm hay đi cùng chúng ta, Cảnh Vương muốn bắt chúng ta chắc chắn có liên quan đến hắn. Con lại rất muốn biết người đang âm thầm bảo vệ chúng ta”. Quay đầu lại, hắn liếc nhìn Phong Linh: “Nương, rốt cuộc người ở bên ngoài nợ phong lưu nhiều thế?”.

“Bốp”.

Phong Linh không khách khí gõ đầu con trai: “Nương của con rất là ngay thẳng thật thà! Trừ cha của con ra, tay của ta cũng chưa có người chạm qua đâu”.

“Hả?”. Bảo Bảo cười gian trá: “Đêm hôm đó ở phòng bếp có chuyện gì xảy ra?”.

Đêm đó.... phòng bếp....

Phong Linh đỏ mặt, Bảo Bảo đi tới vỗ vỗ mẹ nó: “Nương, nương muốn tìm dượng cho con cũng không sao, nhưng mà không phải ai cũng có thể làm dượng của con được đâu. Ít nhất cũng phải qua ải của con trước”.

“Ai bảo ta muốn tìm cha cho con”. Phong Linh trợn mắt nhìn con trai: “Ta cảnh cáo con tên tiểu tử thối này, con dám tính kể trên người nương thì cẩn thận có ngày nương cho con ăn cà rốt”.

Bảo Bảo hít một ngụm khí lạnh, không thể tin được, lấy hai tay ôm đầu: “Rốt cuộc là nương có phải mẹ ruột của con hay không?”.

Ngày hôm sau, Phong Linh trang điểm thật dày, khoác lên người bộ dạng bà mối ra khỏi cửa.

“Ta đẹp đẹp đẹp, ta say say say, người là đóa hoa hồng đẹp nhất của đời ta.....”. Nàng lắc mông, trang điểm lộng lẫy đi trên đường cái, thỉnh thoảng thấy người nào chưa lấy vợ thì chủ động lại gần.

Đột nhiên có một con ngựa chạy từ xa đến, tốc độ nhanh làm cho những người đi trên đường thét chói tai.

Phong Linh vừa quay đầu lại, thấy đỉnh đầu một con ngựa hí một tiếng giương vó trước lên.

“Ui da má ơi.....”.

Phong Linh hét lớn một tiếng, ngã phịch xuống đất.

24. Chương 24: Tỷ Là Người Đàn Bà Danh Đá, Tỷ Sợ Ai

“A —— đụng vào người rồi”.

Trên đường, người đi đường như ong vỡ tổ chạy tới bên này, chỉ chỉ trỏ trỏ vào người cưỡi ngựa, Nhưng người đó chỉ ghì chặt dây cương, không hề có ý muốn xuống ngựa.

Phong Linh cắn răng đứng lên xoa xoa hai cái mông, cúi đầu chửi rủa một tiếng, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên: “Chết tiệt, đứa nào không có mắt đụng phải cô nãi nãi [1]?”

[1] Cô nãi nãi: bà cô

Ánh mắt nhìn thẳng vào người đang ngồi vững trên ngựa, bởi vì hắn quay lưng về phía mặt trời nên nàng nhìn không rõ. Phong Linh nheo mắt nguy hiểm nhìn hắn, đi từng bước tiến về người gây họa, thở phì phò, một tay chống nạnh một tay phát khăn, bắt đầu mắng: “Mẹ nó, người chạy đi đâu thai hay là chạy đi bắt kẻ thông dâm vậy? Không biết là ở đây có người đi trên đường à? Hai con mắt này dùng để thờ à? Trên đường phố này toàn người là người, người không sợ đụng vào mọi người sao? Hôm nay người may mắn đụng phải Phong Tam Nương ta mệnh cứng nên không bị ngựa đụng chết, nếu đụng vào người già và trẻ con thì làm sao? Nhìn người xem, mày chữ bát, mắt tam giác, đầu như quả bí đao, mặt như quả hồng , người cho rằng biết cưỡi ngựa là giỏi sao? Có bản lĩnh thì người làm nó cưỡi người chạy khắp đường xem, vậy thì mới coi là có bản lĩnh! Trừng cái gì mà trừng? Phong Tam Nương ta khó chịu với đồ cặn bã của xã hội, có gan thì người xuống ngựa đi! TA phải mắng cái đồ xấu xa người để cho tổ tiên tá mắt cũng không nhận ra người!”.

Phong Linh điên cuồng mắng một trận làm ọi người bên đường lớn tiếng khen hay.

Một trong hai người tuyệt nhất của thành Ngự Dương cũng không phải là chuyện đùa. Chỉ cần nàng mở miệng thì người chết cũng có thể tức đến nổi bật quan tài ngồi dậy.

Người cưỡi ngựa đầu tiên là sợ run lên, hình như là không thể ngờ được miệng của nữ nhân có thể độc đến vậy! Dần dần lửa giận của hắn bốc lên, ở giữa đường bị một nữ nhân chỉ vào mặt mắng cho dù là người phong độ tốt cũng không thể bình tĩnh.

Phong Linh mặc kệ bộ dáng đó, tiếp tục nã pháo: “Sao thế? Không muốn xuống hay là không dám xuống? Ta nói cho người biết, bắt nạt ai thì thôi, bắt nạt Phong Tam Nương ta thì ta sẽ khiến người chết một cách mới lạ”.

Mẹ nó, tỷ là người danh đá, tỷ sợ ai? Ánh nắng buổi sáng tươi đẹp, hoa cười, chim hót, tâm tình tốt đều bị hắn phá hủy!

Một cơn thịnh nộ bộc phát như núi lửa, người cưỡi ngựa lật người xuống ngựa, uy phong lẫm liệt như Thái Sơn áp đỉnh đứng vững vàng trước mặt Phong Linh. Hắn cao hơn nàng một cái đầu, dáng người to lớn trùm lên thân thể nhỏ nhắn của nàng.

Mặc dù bây giờ không phải là thời điểm để nói lời này, nhưng mà dáng dấp người này thật đẹp mắt!

Đây là một nam nhân có sức quyến rũ, phách lối, ương ngạnh, rất thú tính. Giống như là vua của rừng rậm, dường như đã quen đi đến đâu cũng có thói quen hưởng thụ ánh mắt sùng bái. Một đôi mắt lạnh khốc tàn nhẫn giống như đao bắn về phía Phong Linh. Giống như cảnh báo nếu nàng còn nhiều lời thì hắn nhất định sẽ dùng một đầu ngón tay bóp chết nàng,

“Ừng ực”.

Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt.

Người khác có thể không thấy nhưng nàng thì thấy rất rõ ràng, bên hông của hấn có một cái bao, cái bao này có vẻ giống.... đầu của người ta.

Phía dưới từng giọt màu đang rơi xuống....

Đột nhiên bốn phía yên lặng như tờ, vô số ánh mắt ở đây đều nhìn về phía Phong Linh.

Phong Linh biết thời khắc chứng minh nàng không sợ cường địch, hy sinh vì nghĩa, tạo hình tượng chói lọi trong mắt mọi người đã tới!

Yên lặng, làm cho thời gian trở nên có tiết tấu.

Một giây, hai giây, ba giây.....

“Ha ha, vị công tử này, ngài đã bao nhiêu niên kỷ [2] rồi? Phủ của ngài ở nơi nào? Đã cưới vợ chưa? Hay là ngài có vừa ý với cô nương nhà nào không? Có Phong Tam Nương ta ra tay đảm bảo người cưới thê nạp thiếp, tam thê tứ thiếp, khai chi tán diệp [3]!”

[2] niên kỷ: tuổi

[3] khai chi tán diệp: hôm nay là con cháu đầy nhà!

Mọi người đổ mồ hôi-ing....

Ai ngờ người nọ nắm lấy cổ tay của Phong Linh, cúi gần nàng, tà nịnh cười lạnh: “Vậy thì ta thu cái người phụ nữ đã man này là được rồi!”

25. Chương 25: Thu Phục Người

Phong Linh sửng sốt ngơ ngác trong vài giây sau đó xù lông như bị đập trúng đuôi, mặt biến sắc, giơ chân: “Người nói cái gì?”

“Ta nói”. Người nọ cuồng vọng không kiềm chế được, khuôn mặt tà mị từng bước từng bước tiến tới gần: “Ta muốn thu phục người”.

“Mẹ nó! Người nghĩ rằng người đang cưới ngựa bạch long à? Người cho rằng người là thánh tăng à? Thu phục ta? Người đi thu món ăn là được rồi”.

Phong Linh vừa mắng vừa giãy giụa nhưng đôi phương càng nắm chặt, không cho nàng cơ hội thoát đi. Phong Linh nóng nảy: “Này, buông tay! Người không buông, ta sẽ báo quan bắt người”.

Bốn phía càng có nhiều người đến xem náo nhiệt, họ đã nhìn thấy đùa giỡn phụ nữ đang hoàng nhưng chưa ai thấy đùa giỡn bà mai giữa đường. Nhìn Phong Tam Nương trên mặt trát ba tầng phấn dày, môi đỏ tươi, bên môi là một cái nốt ruồi to. Tất cả mọi người đều nén cười, chỉ cho là đang xem diễn ở rạp hát.

“Quan?”. Nam nhân khinh thường nhướn mày, bỗng nhiên đến gần, nói nhỏ vào tai nàng, giọng nói trầm thấp mang mười phần uy hiếp khiến Phong Linh rùng mình một cái: “Cho dù người tìm đến Hoàng đế thì ta cũng, không sợ”.

Bỗng nhiên hấn rút đồ trang sức trên đầu nàng ra làm nàng không kịp chuẩn bị, mái tóc dài đen bóng xỏa ra. Hấn ném đồ trong tay đi, cười cười hài lòng: “Quả nhiên, ta suy đoán không có sai”.

Phong Linh giận dữ, đầu ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào hấn: “Người.....”.

Đột nhiên hấn vươn tay ra, xách Phong Linh ném nàng lên ngựa.

“A! Cứu mạng! Cứu mạng!”. Phong Linh ở trên lưng ngựa kêu to nhưng những người đứng xung quanh không có một ai tiến lên làm anh hùng cứu mỹ nhân (O.O), làm trong lòng nàng cảm thấy rất tức giận.

Quả nhiên, thói đời bạc bẽo!

“Buông nàng ra!”

Đột nhiên có một tiếng rống làm hai mắt nàng tỏa sáng, giống như trong đường hầm tăm tối thấy được một tia sáng.

Nam nhân quay đầu nhìn, ánh mắt lãnh khốc nhìn vào Dương Nghĩa đang run run, nhú mảy: “Người muốn làm anh hùng?”

Giọng điệu khinh miệt làm Dương Nghĩa nắm chặt hai đấm, không nói hai lời vọt lên.

Hắn không thèm tránh, đánh một quyền ngay giữa mặt của Dương Nghĩa, máu mũi phụ ra.

Dương Nghĩa ôm mũi, phần nộ trừng mắt nhìn hắn: “Ta sẽ không để người mang nàng đi!”. Vừa nói xong lại vọt lên.

Phong Linh kinh ngạc nhìn một màn này, muốn nhảy xuống ngựa để cứu Dương Nghĩa nhưng nam nhân kia dùng một tay giữ chặt nàng trên lưng ngựa. Tay kia giáng một quyền mạnh vào trên mặt Dương Nghĩa.

Dương Nghĩa bị đánh té quỵ xuống đất, hắn không cam lòng bò dậy, tiếp tục xông lên phía trước. Người nam nhân kia rõ ràng có thể dùng 1 quyền làm cho hắn không bò dậy được, nhưng hắn không hề sót ruột giống như đang đùa bỡn Dương Nghĩa, thanh thoi đứng bên cạnh con ngựa, cái đồ khủng bố treo bên hông lúc ẩn lúc hiện.....

“Dương Nghĩa.....”. Hai mắt Phong Linh sớn ớn.

Gương mặt của Dương Nghĩa sưng lên, hắn không còn sức để đứng lên nhưng vẫn gượng dậy về phía tên nam nhân kia: “Buông nàng ra.... Không cho phép ai làm thương tổn đến nàng.....”.

Nụ cười xem náo nhiệt trên mặt của dân chúng xung quanh cũng không còn, tất cả nhìn vào Dương Nghĩa.

Rốt cuộc Phong Linh không nhịn được nữa hô lên: “Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa”.

Nam nhân không để ý nghiêng đầu sang chỗ khác, khuôn mặt dễ nhìn nhưng nở nụ cười lạnh lùng, chẳng những không dừng tay mà còn xuống tay mạnh hơn, ác hơn.

Dương Nghĩa nôn ra máu, nếu còn bị đánh như thế thì ngay cả mạng sống cũng không còn. Phong Linh cắn răng hô: “Đừng đánh nữa, coi như ta cầu xin người, có được không? Đừng đánh hắn nữa!”

26. Chương 26: Vẫn Là Người Đáng Ghét Như Năm Đó

Nam nhân đứng thẳng người lên mỉm cười, nữ nhân này một khắc trước còn mắng hắn rất hung cuối cùng cũng đã mở miệng thuận phục hắn, hắn đá Dương Nghĩa một cước, kéo Phong Linh xuống ngựa. Hắn xoay mình lên ngựa, con mắt lãnh khốc quét nhìn nàng: “Bà mai? Hừ, chuẩn bị tự làm mai ỳnh đi. Ba ngày sau ta sẽ thu người làm vợ kế!”. Nói xong thúc vào bụng ngựa, tuấn mã hí vang một tiếng, phi đi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Toàn bộ chuyện này xảy ra quá nhanh.

Phong Linh hướng về phía bóng lưng ngênh ngang của hắn, giậm chân mắng to: “Cô nãi nãi nhà người”.

Quay người lại, vội vàng đỡ Dương Nghĩa dậy la lên: “Dương Nghĩa! Dương Nghĩa! Huynh bị thương ở đâu, bị thương ở đâu, mau dậy đi, muội đỡ huynh đi xem đại phu!”.

Dương Nghĩa đã hôn mê bất tỉnh, thân hình cao lớn nằm trong ngực nàng không nhúc nhích.

Phong Linh lo lắng nhìn xung quanh muốn tìm người giúp một tay nhưng đám đông đã giải tán, coi như chưa có gì xảy ra. Không phải bọn họ không có lòng tốt mà là có một số việc không nên dính vào thì tốt hơn.

Phong Linh vất vả muốn nâng hấn dậy, thân hình nhỏ nhắn suýt nữa thì bị hấn đè. Lau mồ hôi trên trán, nàng ngẩng đầu nhìn thấy một chiếc xe ngựa sang trọng. Không suy nghĩ nàng chạy tới dang tay ngăn xe ngựa lại.

Phu xe vội vàng ghìm dây cương, lườm nàng một cái: “Nữ nhân điên khùng này, ngươi không muốn sống nữa à?”.

“Vị sư phó này, bằng hữu của ta bị thương không thể di chuyển được, có thể làm phiền ngươi đưa chúng ta tới y quán được không? Y quán không xa lắm đâu, ở ngay phía trước”.

“Tránh ra tránh ra! Làm trễ chuyện quan trọng của gia nhà chúng ta thì ngươi có mấy cái mạng cùng không đền được đâu!”. Phu xe phất tay một cái, nâng roi đánh vào con ngựa.

Phong Linh chau mày, không biết lấy dũng khí từ đâu tiến lên nắm lấy roi, hai mắt nguy hiểm: “Sư phó, ngươi không giúp chúng ta thì sớm muộn cũng sẽ có ngày ngươi bị như thế. Hôm nay ngươi thấy chết không cứu, biết đâu có ngày ngươi cũng sẽ giống như ta và bằng hữu của ta, bất lực nằm bên đường không có ai quan tâm”.

“Ngươi dám rửa ta?”.

“Có chuyện gì?”. Trong xe ngựa truyền đến một tiếng nói trầm thấp không kiên nhẫn, sau đó, rèm được vén lên....

Vừa nhìn thấy người nọ Phong Linh vui vẻ hấn lên.

“A, công tử, thật đúng lúc! Chúng ta gặp được ở đây đúng là có duyên!”.

Không quan tâm phu xe đang sững sờ, Phong Linh vội vàng nói: “Ta và gia nhà ngươi quen nhau, mau giúp ta một tay, đưa người lên xe”.

Dạ Dập Tuyên nhú chặt lông mày, con mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Phong Linh nhếch nhác.

Hấn nhớ ra nàng.

Thấy chủ tử không lên tiếng phản đối, phu xe cũng có chút mơ hồ, hấn bị Phong Linh chỉ huy đưa Dương Nghĩ lên xe.

“Đến y quán”. Sau khi phân phó với phu xe, Phong Linh để Dương Nghĩ nằm xuống rồi thở phào một hơi. Lúc này mới nhớ tới đối diện có một người đang nhìn nàng trừng trừng.

Âm thầm lè lưỡi sau đó nịnh hót cười: “Công tử thật là một người tốt nhất định sẽ có một nhân duyên tốt đẹp!”.

“Thật sao?”. Dạ Dập Tuyên rũ mắt, thu lại một tia phức tạp. Sau đó liếc nhìn Dương Nghĩ rồi ánh mắt khinh miệt lại đảo qua nàng: “Sao? Vì tranh giành ngươi mà đánh nhau à? Ha ha, không nhìn ra ngươi rất được hoan nghênh”.

Nghe được sự châm chọc trong lời của hấn, khóe miệng Phong Linh run rẩy. Mẹ nó, đứa bé này vẫn là người đáng ghét như hồi đó!

27. Chương 27: Thượng Đế Rất Công Bằng

Nàng vung khăn lên, cười khoa trương: “Ui chao, công tử đừng có cười ta”.

Mùi son phấn nồng nặc khiến Dạ Dập Tuyên nhăn mặt che mũi lại, quay mặt đi, không kiên nhẫn nói: “Hôn sự với Quan phủ như thế nào rồi?”.

Trong lòng Phong Linh kêu “lộp bộp” một tiếng, hai mắt lo lắng nhìn bốn phía: “Công tử yên tâm, đây là làm mai cho Hàm vương nên ta đâu có dám làm qua loa”. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy tấm biển y quán. “A, đến rồi!”. Vén rèm xe lớn tiếng nói với phu xe: “Sư phó, làm phiền người dừng xe lại”.

Nàng nhảy xuống xe, mặc kệ cho Dạ Dập Tuyên có vui hay không nàng đứng ngoài mỉm cười nhìn hắn: “Làm phiền công tử”.

Dạ Dập Tuyên không tin được chỉ vào Dương Nghĩa đang bất tỉnh, rồi chỉ vào mình: “Người muốn bản..... bản công tử dìu hắn?”.

“Công tử không muốn?”. Phong Linh nhún nhún vai: “A, thế thì công tử cứ để hắn ở đó mà chăm sóc, đúng lúc ta cũng có việc không có thời gian để chăm sóc cho hắn”.

Dạ Dập Tuyên chán ghét nhìn gương mặt xanh xanh tím tím sưng vù của Dương Nghĩa, hung hăng trừng mắt nhìn Phong Linh: “Người được lắm!”. Nói xong hắn dùng một bàn tay nhắc Dương Nghĩa xuống xe ngựa. Đi tới trước mặt Phong Linh, nhếch miệng, hai mắt tà ác sáng lên, không báo trước đẩy mạnh Dương Nghĩa lên người nàng.

“A ——”.

Vậy mà không ngờ dưới tình thế cấp bách Phong Linh vẫn đưa tay kéo được hắn. Nàng và Dương Nghĩa trực tiếp ngã lên người Dạ Dập Tuyên.

“Đáng chết!”. Dạ Dập Tuyên cắn răng, sắc mặt xấu đến cực điểm.

“Dập Tuyên?”.

Lúc này một âm thanh dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu hai người.

Dạ Dập Tuyên vốn đang nghiêng răng nghiêng lợi bỗng nhiên chấn động, từ từ ngẩng đầu lên, tư thế lúng túng gặp người trong mộng của hắn.

“Ai da, thật là đau”. Phong Linh xoa xoa cổ tay ngồi dậy, phu xe cũng vội vàng kéo Dương Nghĩa ra.

Nhìn thấy mỹ nhân mềm mại trước mặt, Phong Linh ngẩn ra. Đây không phải là Quan gia đại tiểu thư, Quan Dư Tinh sao?”. Nàng đã xem bức họa của nàng ấy, bởi vì nàng ấy là một đại mỹ nhân khó gặp nên nàng còn nhớ rất rõ.

Xem ra là nàng ấy có quen biết với Dạ Dập Tuyên.

Quan Dư Tinh nháy nháy đôi mắt tròn to nhìn Dạ Dập Tuyên: “Dập Tuyên, ngài ngã có đau không?”. Nàng đưa bàn tay nhỏ bé không xương nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay to của hắn: “Để ta đỡ ngài”.

Dạ Dập Tuyên lấy lại tinh thần vội vàng đứng lên, trên mặt xuất hiện một vết ửng hồng không bình thường, nhỏ giọng nói: “Ta không sao”. Nắm bàn tay nhỏ bé của nàng một lúc lâu mới lưu luyến buông ra.

Phong Linh nhướn mày thú vị. Theo quan sát của nàng thì đôi nam nữ này có gì đó mờ ám. Nhưng mà nàng không hiểu nếu Dạ Dập Tuyên có tình cảm với Quan Dư Tinh thì tại sao lại muốn làm mối nàng ấy cho Hàm Vương?

Trong y quán có người giúp đỡ đưa Dương Nghĩa vào trong. Lúc này Quan Dư Tinh mới để ý đến Phong Linh đứng một bên. Thấy nàng ăn mặc khoa trương tục tằn, trong mắt Quan Dư Tinh xẹt qua một tia khinh miệt rồi biến mất rất nhanh.

Phong Linh mở to hai mắt, sau đó dùng sức dụi dụi. Có phải nàng nhìn nhầm rồi không?

Có phải tiểu mỹ nữ dịu dàng e lệ này đang khinh miệt nàng không?

Chắc chắn chắc, quả nhiên là Thượng Đế rất công bằng. Ngài cho người xinh đẹp tuyệt đối sẽ không cho người một tâm hồn xinh đẹp. Cũng may, mình chỉ xinh đẹp một chút thôi. (không quên tự sướng)

28. Chương 28: Người Gọi Ta Là Tiểu Mai

“Dập Tuyền, vị tỷ tỷ này là ai?”. Quan Dư Tinh mỉm cười nhìn về phía Phong Linh, ánh mắt vừa tròn vừa sáng, không thể nhìn ra chút tạp chất nào.

Ánh mắt vừa nảy thoảng qua làm Phong Linh kinh hãi, lông tơ trên người dựng đứng, cúi chào nàng ta.

Dạ Dập tuyền trừng mắt nhìn Phong Linh, hừ lạnh một tiếng: “Là một người không quan trọng, không nhắc đến cũng được”.

Mặt Phong Linh giật giật run rẩy vài cái.

“Hả? Vậy thì, ha ha, ta cũng không hỏi tới”. Quan Dư Tinh thấy hần đánh giá nữ nhân khác không chút lưu tình như thế thì có vẻ rất vui.

Phong Linh quệt quệt miệng, trên môi kéo một nụ cười lạnh lùng. Dạ Dập Tuyền ơi Dạ Dập Tuyền, người vạn lần không nên, không nên đắc tội cô nãi nãi!

“Tuyền Tuyền

”. Phong Linh kêu một tiếng quỵên rữ làm làm Dạ Dập Tuyền như bị điện giật, đứng lạng tại chỗ trợn mắt nhìn nàng.

Phong Linh vung khăn hương ngào ngạt, lắc lắc eo thon, lắc lư từng bước tiêu sái bước tới, duỗi tay ôm cổ hần: “Tuyền Tuyền, làm sao ngươi lại nói người ta như vậy, vừa rồi ngươi còn gọi ta là tiểu Mai đó”.

Tiểu, tiểu Mai?

Hai con mắt Dạ Dập Tuyền trợn tròn, theo bản năng nhìn về phía Quan Dư Tinh thấy nàng che cái miệng nhỏ nhắn, có vẻ như không tiếp nhận được chuyện trước mắt.

Hần nổi giận đẩy Phong Linh ra, Phong Linh đặt mông ngồi trên đất, trên mặt cười càng tươi. Ngươi được đẩy Dạ Dập Tuyền, hôm nay ta không quậy ngươi đến nỗi ngươi muốn đi đầu thai thì cô nãi nãi ta không phải là Phong Tam Nương!.

Nàng quỵên rữ quay đầu lại “Xì” một tiếng vui vẻ: “Tuyền Tuyền, ngươi thật khỏe, lại thích cách thức mạnh mẽ như thế này....”.

Lời nói mập mờ làm cho Quan Dư Tinh hít sâu một hơi, nước mắt lưng tròng nhìn Dạ Dập Tuyền: “Dập Tuyền.... Ngài với nàng...”.

Dạ Dập Tuyền tức sắp điên: “Dư Tinh, ta và nàng ta không có gì cả, nàng đừng nghe Phong bà mai nói bừa!”. Nói xong hần bắt lấy cổ tay Phong Linh, trợn mắt nắm chặt, hai con mắt như sắp phun ra lửa: “Nếu như ngươi còn nói linh tinh thì ta sẽ giết chết ngươi!”.

“Ôi chao, ta sợ quá!”. Phong Linh vỗ vỗ trái tim, sau đó chu đôi môi đỏ: “Tuyền Tuyền, mỗi lần ngươi chơi trò bạo lực như thế này ta đều có thể phối hợp. Nhưng mà ở trước mặt người ngoài, ngươi đừng thế, cẩn thận dọa Quan tiểu thư!”.

Quan Dư tinh cắn môi, xoay người rời đi: “Ta không quấy rầy hai vị nữa!”.

“Dư Tinh!”. Dạ Dập Tuyền muốn đuổi theo nhưng vừa chạy được mấy bước lại chán nản.

Bây giờ hần đang trong vòng xoáy nguy hiểm, lấy tư cách gì để quý trọng nàng yêu mến nàng?

Đột nhiên, hần quay đầu, ánh mắt lạnh lùng khiến Phong Linh rùng mình, nàng xoa xoa cánh tay lười biếng nói: “Sao lại nhìn ta chằm chằm thế? Ta chỉ hoài nghi hai người có gian tình nên muốn chứng minh ánh mắt chuyên nghiệp của mình mà thôi”.

Dạ Dập Tuyền đi tới nắm chặt lấy cổ tay nàng: “Ngươi cố ý!”.

Phong Linh chau nhú chặt mi, sau đó phát hỏa, chống nạnh chế giễu: “Đúng thì sao? Tỷ tỷ đây không ưa người chảnh chọe. Ngươi nghĩ rằng ngươi là mặt trời à, ai cũng phải nhìn sắc mặt ngươi là sống sao? Không

tìm một cái gương mà nhìn lại mình xem, có chút tiền mà đã muốn nhảy lên đầu người ta! Tỷ nói cho người biết, tỷ nhìn người không vừa mắt, nhất định phải phá người!”.

“Người ——”. Dạ Dập Tuyên vung tay lên, thấy sắp rơi xuống người mình, Phong Linh đặt mông ngồi trên đất, tóc dài xổ tung lộn xộn, giơ khải tay lên, mở miệng khóc: “Trời ơi, cái kẻ bạc tình, người dám bao nuôi nữ nhân ở bên ngoài! Ta không sống được nữa.....”

29. Chương 29: Niếp Tổ Tổ Phong Tam Nương

Tiếng kêu của Phong Linh thu hút nhiều người. Tất cả đều cảm giận hành động nuôi tình nhân bên ngoài của nam nhân, đứng mắng Dạ Dập Tuyên không ngớt lời.

Dạ Dập Tuyên nhìn Phong Linh đang ngồi duvois đất kêu không ngừng, lại nhìn xung quanh dân chúng đã vây lại tạo thành bức tường người không để cho hắn qua. Hắn giận tái mặt, gân xanh nổi trên trán, nín tay Phong Linh nhỏ giọng cảnh cáo: “Người mà còn làm chuyện hồ đồ thì ta đảm bảo ngày mai người sẽ biến mất!”.

A, đe dọa sao?

Phong Linh dùng khăn che mặt, cười lạnh một tiếng: “Tỷ đây bị dọa sợ rồi! Ăn mềm không ăn cứng!”. Sau đó lại tiếp tục gào khóc, Dạ Dập Tuyên hít sâu một hơi, nghiêng răng nói ra: “Phong cô nương, cô muốn như thế nào?”.

Phong Linh rất dứt khoát, rũ rũ đầu tóc, vươn một ngón tay ra: “Một trăm lượng hoàng kim, nếu không đồng ý thì không bàn nữa!”.

Dạ Dập Tuyên đứng lặng, không thể tin được. Đây là chuyện gì? Hắn đường đường là Tuyên Vương lại bị uy hiếp ngay giữa đường? Đối phương lại là một nữ nhân?

Liếc nhìn dân chúng bốn phía mang lòng căm phẫn, Dạ Dập Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi đồng ý: “Được, ta đưa người một trăm lượng!”.

Phong Linh vừa nghe, lau nước mắt nhào vào trong ngực hắn, dùng sức đập lưng nhỏ giọng nói chỉ hai người nghe được: “Ngài nhớ ở lại trả tiền nếu không thì ngài sẽ chết rất khó coi”.

Không để cho hắn kịp phản ứng, làm bộ đáng thương nhìn hắn: “Tuyên Tuyên, ta và con trai vẫn đợi người về nhà, chỉ cần bây giờ người đứng trước mặt mọi người thề về sau không ở bên ngoài làm loạn thì ta sẽ tha thứ cho người”.

“Nói đi! Mau nói đi!”.

“Nếu là nam nhân thì hãy nhân sai sau đó cùng nhau sống tốt qua ngày!”.

Dân chúng bốn phía ồn ào, Dạ Dập Tuyên nhìn chằm chằm vào Phong Linh, hai mắt muốn phun lửa. Đột nhiên Phong Linh nhú mày, cười híp mắt. Hắn cắn răng cúi đầu, gằn từng chữ: “Được, ta đồng ý với người, không, làm, loạn, nữa!”.

Phong Linh cảm động kêu một tiếng “Tuyên Tuyên ~~” khiến lòng tơ Dạ Dập Tuyên dựng đứng.

Xung quanh vang lên tiếng thở dài, mọi người giơ ngón tay cái với Phong Linh, sau đó lại nhìn Dạ Dập Tuyên với ánh mắt khinh bỉ.

Vì không còn việc tốt để xem nên dân chúng dần dần tản ra.

Bỗng nhiên mặt Phong Linh đổi sắc, đưa ngón tay ngoắc ngoắc: “Một trăm lượng vàng, tiền mặt hoặc ngân phiếu đều được. Đừng có nói rằng người không mang tiền theo, rất tầm thường!”.

Dạ Dập Tuyên đành mặt, mặt tái xanh, nguyền nhìn nàng, quả đấm nắm “rắc rắc rắc”.

Phong Linh cười lạnh: “Sao? So mắt to à? Cái đó dù có lớn hơn nữa thì cũng chỉ là hai cái lỗ, người đâu có thể dùng nó để ăn cơm hay là thở?”. (Coi lại chương 1).

Đoạn đối thoại này....

Giống như đã từng được nghe...

Dạ Dập Tuyên chấn động, nhìn nàng chòng chọc, chân mày nhíu chặt, ánh mắt dò xét, hoài nghi, không thể tin ——

Phong Linh không cảm nhận được sự khác thường của hắn, không kiên nhẫn hỏi: “Đừng lãng phí thời gian của tỷ, tỷ rất bận, lấy một trăm lượng ra!”.

Hai mắt thâm thúy meo meo nhìn, hắn đến gần mấy bước, thỉnh thoảng kêu một tiếng: “Niếp Tổ Tổ”.

Tính nhẫn nại của Phong Linh mất sạch, gào lên: “Làm ơn đi, người đủ chưa? Mọi việc đều phải nhanh chóng, thời gian là vàng bạc, người có hiểu điều đó không? Nếu như người muốn quít nợ thì nói thẳng ra, ta không nói hai lời đâu!”.

Vừa dứt lời, nàng ngẩn ra, tim đập nhanh. Chết tiệt, hắn vừa gọi cái gì? Niếp Tổ Tổ?

Hắn nhận ra nàng rồi à?

Cũng may, nàng không phải tên Niếp Tổ Tổ nên không đáp lại ngay, đỡ cho Dạ Dập Tuyên sinh nghi với nàng. Trong đám người hắn từng tiếp xúc, ngoại trừ Niếp Tổ Tổ thì Phong Tam Nương trước mắt này miệng cũng rất độc. Chửi người nhưng không thô tục.

Tuy nói là một người mập đến nỗi không vào được cửa, một người thì đường cong lả lướt, không giống nhau. Nhưng Niếp Tổ Tổ đã biến mất khoảng sáu năm rồi! Trong sáu năm đủ để có nhiều sự thay đổi.

Đợi đã, nàng vừa nói là nàng có một con trai?!

Dạ Dập Tuyên meo mắt, lấy ngân phiếu đưa cho nàng, hỏi một câu như vô tình: “Con trai của người bao tuổi rồi?”.

Thấy ngân phiếu đôi mắt Phong Linh tỏa sáng, vội vàng nâng niu trong tay, cười không khép miệng. Đối với câu hỏi của hắn không hề nghĩ ngợi mà trả lời: “Năm tuổi”.

(Ồ: Chị chính thức sụp hố vì tiền)

30. Chương 30: Binh Tới Hưởng Chặn

Edit: naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Phong Linh đột nhiên dừng lại, hận không thể đánh mình vì tội nhiều chuyện!

Đáng chết, người từ hoàng cung ra một người so với một người còn gian hơn.

“Năm tuổi sao...” Dạ Dập Tuyên đột nhiên cười một tiếng ý vị sâu xa, “Không nhìn ra, người còn có cả con trai rồi, cha của đứa bé là ai đây?”

“Chuyện đó có quan hệ tới công tử sao? Hay là ngài muốn cho hắn một người cha? Ha ha, vậy thì thật xin lỗi công tử, mặc dù bộ dáng của ngài cũng ra dáng con người, đáng tiếc lại không hợp khẩu vị của ta!”. Phong Linh không quan tâm, ước lượng ngân phiếu trong tay, quay đầu bước đi.

Lần này, Dạ Dập Tuyên cũng không làm khó dễ nàng, chỉ nhường nhường mày cười đến kinh hãi...

Xác định Dương Nghĩa chỉ bị thương ngoài ra, cuối cùng Phong Linh cũng an tâm. Sau khi dặn dò người trong y quán chăm sóc tốt, nàng mau chóng về nhà nhìn con trai bảo bối.

“Bảo Bảo! Bảo Bảo!”

Người còn chưa vào đến cửa nhà, Phong Linh đã hăng giọng gọi.

Bảo Bảo quần tạp dề đi từ trong bếp ra, trên mặt nửa đen nửa trắng, lườm nương hần một cái “Nương làm gì vậy? Trễ như thế này mới trở về, nương muốn con đói chết sao?”

Phong Linh cũng không nói đùa với con trai, vội vàng đem mọi chuyện xảy ra hôm nay nói cho nó nghe, sau đó ảo não đi qua đi lại quanh sân. “Cái tên hỗn đản buộc đầu trên lưng kia, chúng ta không thèm quan tâm đến hần, hần ta chỉ khoác lác. Nhưng Dạ Dập Tuyên thì không phải kẻ ngu, hần dò xét nương có nghĩa là nương đã lộ ra chân tướng! Hần đi khắp nơi tìm Nhiếp Tổ Tổ, còn nói láo là tìm vương phi của hần, đoán chắc là cũng không phải chuyện tốt lành gì...”

Nói thầm một mình một hồi, nàng chợt dừng bước: “ Con trai, thu dọn đồ đạc, chúng ta chạy thôi!”

Bảo Bảo ngồi ở trên bàn, sau khi nghe nương kể xong, lông mày nhướng lên: “Dạ Dập Tuyên đã bắt đầu hoài nghi nương, nếu lúc này chúng ta bỏ trốn thì không phải là không đánh đã khai sao?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Phong Linh phiền não, lại bắt đầu đi qua đi lại, nhìn chằm chằm Bảo Bảo.

“Dạ Dập Tuyên nếu đã nghi ngờ, chúng ta chạy đi đâu cũng vô dụng! Lại nói, chúng ta cũng đừng quên còn có Dạ Vô Hàm đấy.”

Nhìn con trai cười gian, Phong Linh ngắt ra: “Liên quan gì đến hần”

Bảo Bảo hai chân vắt chéo, một chân đung đưa: “Nếu nương một mực khẳng định Dạ Vô Hàm là cha con thì đến lúc đó, ai làm gì được nương đây?”

Hai mắt Phong Linh sáng lên, vỗ tay ra tiếng: “Có lý”

Nàng đã từng là Hàm vương phi cưới hồi hoàng đế! Cui như là đã bị hừ do xui xẻo mang thai nhưng chuyện này cũng chỉ có Dạ Vô Hàm biết, hần không thể nói cho người ngoài biết, trừ phi hần muốn thừa nhận mình bị đội nón xanh [1]

[1] đội nón xanh: Đàn ông ở Trung Quốc có vợ ngoại tình sẽ bị nói là đội nón xanh.

Cho nên chỉ cần nàng khẳng định đứa bé là của hần, hần muốn nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nàng càng nghĩ càng vui vẻ, dùng sức vỗ vai Bảo Bảo: “Con trai, con thật càng lúc càng thông minh giống nương vậy! Ha ha...”

Phong Linh cười lớn nhận lấy cái muôi trong tay nhi tử, đi vào phòng bếp: “Tâm tình nương đang tốt, tối nay con không phải ăn rau cải!”

Nhìn nương lành sẹo thì quên đau, thần kinh thô đến mức này, Bảo Bảo bắt đắ dĩ lắ đầu. Lông mày nhỏ nhú lại , hần không lo đến những điều này, ngược lại lo nam nhân đó nói muốn cưới nương làm vợ hai.

Nó biết rõ bản lãnh ăn nói của nương có thể hành hạ người khác đến phát điên.

Ngộ nhỡ, ba ngày sau nam nhân đó thực sự xuất hiện thì phải làm sao đây?

31. Chương 31: Cha Của Người Ở Đâu

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Ba ngày sau.

Sáng sớm tinh mơ, ngoài cửa vang lên một hồi âm thanh khua chiêng gõ trống âm ỹ.

Phong Linh lật người, rút gối đầu ra che mặt, chân đạp đạp con trai đang nằm ngủ bên cạnh, cất tiếng nói mơ hồ không rõ: “Đi ra ngoài xem có chuyện gì đi”

“Ai nha, người ta đang ngủ mà, nường đi đi.” Bảo Bảo lật người, ngủ tiếp. Nhưng không ngờ, Phong Linh đập hẳn một cước ngã xuống đất. “Tiểu tử chết toi, bảo người đi thì đi đi, ở đó nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Bảo Bảo mơ mơ màng màng đứng dậy, xoa cái mông nhỏ bị đau, ai oán nhìn nữ nhân nằm ngủ trên giường, lắc đầu: “Nường nhất định không phải mẹ ruột của con.”

Mặc vào chiếc áo Phong Linh tự tay làm cho nó, Bảo Bảo gãi gãi đầu, đi vào trong sân mở cửa chính.

Khi thấy được tình cảnh bên ngoài thì hai mắt nó tròn tròn, miệng há thật to. Ngay sau đó, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, nhanh chóng chạy về phòng, bò lên giường dùng sức lay Phong Linh: “Nường! Mau dậy đi! Nường! Đừng ngủ nữa, người kia đến thật rồi kìa!”

“Người nào?”

“Người muốn kết hôn với nường đấy!”

Bỗng chốc, Phong Linh tóc tai rối bời bật dậy. “Cái gì?! Tên khốn đó tới thật?” Tay vội chân loạn mặc quần áo, nàng quyết đoán đẩy cửa sau: “Con trai, mau mang theo ngân phiếu!”

Bảo Bảo lấy từ dưới giường ra một tập giấy nhét vào ngực, dùng sức gật đầu: “Nường, chạy thôi!”

“Ừ”

Hai mẹ con vừa mới leo lên cửa sổ thì cửa chính liền bị một người đá văng ra.

Hai người cả kinh, cứng ngắc quay đầu lại, thấy một nam nhân cao lớn, càn rỡ đứng dựa vào cạnh cửa thì hít một hơi khí lạnh.

“Ha ha, muốn chạy trốn?” Nam nhân tiến đến gần từng bước một, hai mắt lãnh khốc, tàn nhẫn, tản mát ra vẻ khát máu như khi đối diện với con mồi. Trong lòng Phong Linh “đông đông đông” nhảy loạn một hồi, nàng theo bản năng kéo Bảo Bảo lại. “Ai làm người đó chịu, người đắc tội người là ta, không cho người tổn thương đến con ta!”

Hắn cười khê, nụ cười làm cho người khác phát run: “Lời nói của ta không ai dám hoài nghi! Bắt đầu từ bây giờ, người chính là vợ thứ chín của ta!”

Phong Linh gương mặt nhìn hắn, thứ, thứ chín?!

Tám người vợ trước đi đâu rồi? Toàn bộ đều bỏ?!

Bảo Bảo nhìn chằm chằm nam nhân như dã thú trước mặt, lông mày nhỏ nhíu chặt.

Phong Linh vội vàng vất hết óc nói: “Làm ơn, tướng công ta còn chưa chết, làm sao ta có thể làm vợ kế của người được? Chẳng qua chúng ta có chút hiểu lầm nhỏ nên ta mới giận dữ mang theo con trai rời nhà trốn đi! Tướng công của ta sau khi biết cũng đã đuổi theo đến đây, hắn hiện tại đang ở trong thành rồi!”

Nam nhân cười lạnh: “Người cho rằng ta sẽ tin?” Ngay sau đó hắn đi tới, nhướn mày nhìn Bảo Bảo: “Tiểu tử, nói cho ta biết, cha của người ở đâu? Nếu người dám gạt ta, ta liền vắt người xuống nước làm mồi cho cá!”

Hai con mắt xoay tròn, Bảo Bảo lập tức bày ra dáng vẻ sợ hãi, núp trong ngực Phong Linh, thân thể nhỏ run lấy bầy: “Cha... Cha thực sự đang ở trong thành, nường thật hung dữ, không để cho cha vào cửa, ta..... ta rất nhớ cha.....” Nói xong, “Oa” một tiếng khóc lên.

“Cha! Cha đang ở đâu, Bảo Bảo sợ lắm, có người xấu bắt nạt Bảo Bảo...”

Nhìn con trai đóng kịch, Phong Linh cũng không thua kém, cố ép ra vài giọt lệ: “A, cái đồ quỷ đáng chết, thời điểm nên tới thì không đến, đợi đến khi lão nường bị người khác đoạt đi rồi người mới xuất hiện sao? Ai... Mạng của ta thật là khổ...”

“Nường... Mệnh Bảo Bảo thật là khổ ...”

“Con trai... đều do nường, nường không nên mang con bỏ nhà đi ...”

Nhìn hai mẹ con đang ôm nhau khóc, nam nhân không kiên nhẫn nhú chặt lông mày.

32. Chương 32: Một Nhà Ba Người

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

“Còn dám kêu gào ta đem các người trói lại tống vào nha môn bây giờ!”

Quả nhiên cảnh cáo này hữu dụng, hai mẹ con ngoan ngoãn đứng thẳng.

Nam tử cười nhạt một tiếng, không thèm đếm xỉa nói: “Thiên hạ thiếu gì nữ nhân, sao ta phải cướp vợ người khác. Nếu như người nói thật, chỉ cần người để nam nhân nhà người chui qua ** của ta, ta sẽ tha cho các người!”

Nhìn cái bộ dạng phách lối ngông cuồng kia của hắn, Phong Linh âm thầm chửi trong lòng một câu “Cầm thú”. Nhưng đáng chết, nàng kiếm đâu ra tướng công đây! Dương Nghĩa hiện tại lại không được, nam nhân khác thì đều là lão công của người khác rồi, coi như nàng muốn quyền rũ cũng không kịp nữa rồi!

Trong khi Phong Linh đang gấp gáp rồi thì Bảo Bảo lại sảng khoái nắm ống tay áo nương nó, nũng nịu nói: “Nương, giờ chúng ta đi tìm cha đi”

Phong Linh trợn tròn mắt, dùng ánh mắt dò hỏi con trai: “Biết tìm cha người ở đâu bây giờ?”

Bảo Bảo ra dáng tiểu đại nhân nhìn nương trấn an cười một tiếng: “Nương, đi thôi!”

Nam nhân cười lạnh, bày ra vẻ mặt đang xem kịch vui khiến Phong Linh hận đến ngứa răng.

Đi trên đường, trông mắt hai mẹ con loạn chuyển xung quanh, xem ai có vẻ giống “cha”. Nam nhân phía sau ngồi vững vàng trên ngựa, khoe miệng nhếch lên, hai mắt nhìn chăm chăm hai mẹ con phía trước.

“Nương!” Bảo Bảo đột nhiên giật nhẹ tay áo Phong Linh, âm thanh hưng phấn như chuột thấy gạo, ngón tay chỉ vào Vân Duyệt lâu cách đó không xa: “Nhìn kia!”

“Nhìn cái gì?”

Phong Linh bỗng chốc trừng mắt: “Dạ Vô Hàm!”. Sau đó, lửa giận không biết từ đâu “vọt” bốc lên.

Dạ Vô Hàm, hắn, hắn đến kỹ viện?!

Trước cửa Vân Duyệt lâu, Tàng Tâm tự mình tiễn Dạ Vô Hàm về, một thân yếm nhỏ nép vào ngực hắn, bộ dáng lưu luyến không rời. Còn Dạ Vô Hàm vừa lòng hưởng thụ mỹ nữ trong ngực, vẻ mặt vui quên cả trời đất, khiến Phong Linh khó chịu đến cực điểm.

“Mẹ nó! Vẫn còn ở đây âu yếm nói chuyện với nhau!”

Thấy hai người vành tai chạm tóc mai, Phong Linh không thể nhịn được nữa, từ từ đi tới, đem người trong ngực Dạ Vô Hàm kéo ra, ngón tay chỉ vào chóp mũi hắn: “Người nói người ở trong thành nói chuyện làm ăn, thế mà cư nhiên chạy đến đây dạo chơi kỹ viện?!”

Lúc Dạ Vô Hàm nhìn thấy Phong Linh, đuôi lông mày không tự giác nâng lên, trong lòng vui mừng tột độ nhưng lập tức bị hắn che giấu kỹ lại. Hắn nhẹ nhàng mở cây quạt trong tay: “Người nói cái gì?”

Sợ nương lộ ra chân tướng, Bảo Bảo lập tức chạy đến, bổ nhào vào trong lòng hắn: “Cha, sao hôm qua người không tới thăm Bảo Bảo, Bảo Bảo cùng mẹ ở nhà đợi người cả ngày đấy.” Sau đó ngẩng đầu cười đáng yêu không chút thù địch, chỉ vào nam nhân đứng cách Phong Linh không xa nói: “Thúc thúc đó nói muốn cưới nương làm vợ kế đấy, cha, vợ kế là gì thế?”

Khôn khéo như Dạ Vô Hàm làm sao không hiểu chân tướng sự việc. Con mắt phủ đầy sương mù ung dung nhìn về phía nam nhân kia, cánh tay nhẹ nhàng khoác lên vai Phong Linh, cười một tiếng, bờ môi khẽ nhếch: “Người muốn lấy nương tử của ta?”

Từ “nương tử” trong miệng hắn nói ra khiến tâm Phong Linh bốc chốc ngọn sóng. Nàng nhìn hắn có chút không dám tin, mắt nháy nháy. Bàn tay đặt trên vai nhẹ nhàng vỗ như muốn trấn an nàng, nói cho nàng biết, không phải lo lắng, mọi chuyện đã có hắn...

Đó là hình ảnh đẹp để biết bao, một nhà ba người hài hòa - đứng ở trước cửa kỹ viện.

33. Chương 33: Nàng Là Nương Tử Của Ta

“Nàng là nương tử của người?”. Nam nhân meo mắt, ánh mắt lạnh khốc và phách lối rơi trên người Dạ Vô Hàm, lộ ra khinh miệt.

“Có vấn đề gì không?”. Dạ Vô Hàm không lo lắng cười một tiếng: “Tuy nàng ấy không đẹp không dịu dàng lại là người chanh chua cay nghiệt nhưng mà nàng là nương tử của ta”.

“Dạ, Vô, Hàm”. Phong Linh cảnh cáo, néo vào hông hắn một cái.

Nam nhân tung người xuống ngựa, đi bước cao bước thấp đến trước mặt hai người, nhìn Dạ Vô Hàm một chút rồi lại nhìn Phong Linh, sau đó ánh mắt rơi vào người sau lưng Dạ Vô Hàm. Người phía sau cong môi đỏ mọng cười quyền rũ.

“Vậy nhất định là người không thích nàng, muốn hưu nàng rồi”. Đối với sự quyền rũ trần trụi của nàng ta, nam nhân chỉ nhếch môi cười, ánh mắt chứa đầy tính xâm lược nhìn Dạ Vô Hàm, lạnh lùng nói từng chữ: “Ta nhìn trúng nữ nhân của người rồi, người hưu nàng, ta chuộc nữ nhân kia về cho người”. Hắn chỉ vào Tầng Tâm.

Giọng điệu của hắn như ban ơn khiến Dạ Vô Hàm nhún lông mày, nụ cười ở khóe miệng ưu nhã, nguy hiểm.

“Người nhìn trúng nàng rồi hả?”.

Bộ dạng của nam nhân đủ cuồng vọng: “Không phải là nhìn trúng mà là phải có”.

Mặc dù tình huống trước mắt phát triển theo đúng hướng mà Bảo Bảo kì vọng nhưng mà hai mắt nó sáng lên, không tìm không phổi nhìn người ta tranh đoạt Phong Linh, lắc lắc đầu. Nó không hiểu, nương nó không ngực không hông, tại sao lại có người tranh giành tình nhân vì nương?

Trong nháy mắt, bầu không khí ngưng đọng lại.

Dạ Vô Hàm cười khẽ, ôm Phong Linh chặt hơn: “Không ai có thể cướp nương tử của ta”.

Chua.....

Bảo Bảo rùng mình.

Phong Linh méo mặt, liếc mắt qua người Dạ Vô Hàm, người này kĩ thuật diễn kịch cũng khá tốt đó chứ.

Nam nhân cười to không ngừng: “Được, vậy thì thử một chút”. Nói xong, chạy về phía Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm kéo Phong Linh và Bảo Bảo ra sau lưng sau đó nghênh đón tên kia.

Phong Linh vội vàng ôm lấy con trai, chỉ nhìn thấy hai bóng dáng bay “Vút Vút” giữa không trung, không biết ai với ai.

Đột nhiên, hai người đồng thời rơi xuống đất, mặt đối mặt, ánh mắt lạnh như đao.

Dạ Vô Hàm vẫn thoải mái nhẹ nhàng như cũ, lắc đầu mở quạt, kéo hai mẹ con qua: “Nương tử, chúng ta về nhà thôi”.

“A...”. Phong Linh nhẩn ngơ không hiểu tình trạng, cứ để mặc cho hắn nắm đi.

Nam nhân đứng ở đó không nhúc nhích, hai tay buông bên người đang không ngừng run run, vẻ mặt kinh ngạc, cũng ảo não không cam lòng.

Hắn không ngờ cái nam nhân mặt trắng lại có võ công cao như vậy! Trong ba chiêu lúc này hắn dùng lực rất lớn để cho hắn hiểu hắn không phải là đối thủ của hắn ta.

Trơ mắt nhìn Dạ Vô Hàm đưa Phong Linh đi, ngực nam nhân phập phồng không nói hai lời, kéo Tàng Tâm đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt đi vào bên trong.

Tàng Tâm không kiên nhẫn nâng lông mày, gương mặt nở nụ cười xa cách: “Công tử, Vân Duyệt lâu chúng ta không mở cửa ban ngày”.

“Câm miệng”.

Nam nhân kéo nàng lên lầu, đi bừa vào một gian phòng trống. Một tay đẩy nàng đến trên giường, không nói gì tháo y phục của nàng ra. Hắn thấy thân thể Tàng Tâm trắng nõn, bộ ngực cao vút, eo thon, chân dài..... thì bị nàng mê hoặc hai mắt nổi lên một ngọn lửa đỏ.

Hắn cởi y phục trên người, đè lên Tàng Tâm.....

34. Chương 34: Câm Thú

“Này! Ta đã nói là ban ngày không tiếp khách rồi!”.

Hai chân Tàng Tâm đạp loạn, chiêu này sử dụng với khách nhân bình thường còn được nhưng dùng trên người dã nam nhân [1] này không có tác dụng.

[1] dã nam nhân: nam nhân dã man hay nam nhân hoang dã nhỉ?

Địch Cuồng meo con mắt tàn bạo như dã thú, đôi tay tàn nahanx xoa bộ ngực của Tàng Tâm: “Câm miệng, bình thường lão tử [2] sẽ không đụng tới kỹ nữ như ngươi! Hôm nay ta muốn ngươi thì đó là phúc khí của ngươi!”.

[2] lão tử: một cách xưng hô giống như cô nãi nãi.

“Đáng chết! Phúc khí chết tiệt”. Rốt cuộc Tàng Tâm không nhịn được nói tục, nàng bị hắn đè ở dưới liều mạng phản kháng: “Cút ngay! Cái đồ lỗ mãng này!”.

“Lỗ mãng?”. Địch Cuồng cười to: “Ngươi nói đúng, lão tử rất lỗ mãng”.

Dứt lời hắn hung hãn hôn lên môi nàng ta, vừa rồi nghe nàng chửi đã kích thích thú tính nguyên sơ bộc phát ra.

“A.....”. Tàng Tâm kêu to, không phải là hắn đang hôn mà gặm cắn thì đúng hơn. Sau đó hai chân của nàng bị kéo ra, đặt lên hai vai của hắn.

“Không cần —— Buông ra —— khốn khiếp!”. Tàng Tâm đánh, gào, thét: “Ngươi tới, ai mau tới đây!”.

Ở trong kỹ viện thì tiếng kêu này buồn cười như câu “Ta tắm mà không cởi quần áo” vậy. Mà cũng có một số kỹ nữ muốn phối hợp với những khách nhân háo sắc, sẽ cố ý bị cưỡng bạo để tăng tính kích thích, không ai ngu mà xông tới cứu người.

Địch Cuồng ** phân thân cực nóng, dùng sức tới, đi vào ——

“A!”. Tàng Tâm kêu to, tuy nàng không còn là xử nữ nhưng hắn ta to lớn làm nàng không chịu được. Mà Địch Cuồng cũng không phải dạng người thương hương tiếc ngọc, sau khi hắn tiến vào thì mạnh mẽ ra vào, trong miệng hùng hổ: “Mẹ kiếp! Giả bộ cái gì, ngươi cũng chỉ là kỹ nữ bị nam nhân chơi nát rồi!”.

Tàng Tâm cười vắn vẹo, đau đến nổi kêu “Oa oa”: “Người là cái đồ lỗ mãng! Khốn kiếp! A.... Nhẹ một chút.... Đau chết ta rồi!”

“Đau?”. Hai mắt Địch Cuồng đỏ lên nhìn nàng, hấn dùng sức tiến vào: “Đau cũng phải chịu”. Đột nhiên hấn rút ra, lật người Tàng Tâm lại, đè hông nàng, bày ra tư thế mà hấn thích nhất sau đó dùng sức đi vào, một tay níu tóc nàng giọng nói ngoan độc: “Gọi đi, người gọi lớn tiếng xem nào, người càng gọi thì lão tử càng hưng phấn —— mau gọi đi —— ba ba!”. Hấn giơ tay đánh vào mông nàng. Hai bên mông đỏ bừng lên.

“A —— Khốn kiếp, đau quá, aa ——”. Tàng Tâm chưa từng bị đối xử thô lỗ như thế này. Nam nhân nào chả nâng niu nàng trong lòng bàn tay, cố gắng lấy lòng nàng! Nam nhân đáng chết này lại đem nàng trở thành kỹ nữ chân chính!”

(Ồ: không phải kỹ nữ chân chính thì là gì?)

Cảm giác đau đớn như bị hấn đóng cọc () dần dần biến mất mà thay vào đó là sự khoái cảm đánh úp vào nàng. Tiếng âm ỉ của Tàng Tâm càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng vô lực, cuối cùng biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào như tiếng mèo kêu, khàn khàn hấp dẫn mê người.

Địch Cuồng khinh miệt bĩu môi: “Quả nhiên là kỹ nữ, ai cũng có thể làm chồng, người nào làm người cũng đều như thế phải không? Phải hay không?”. Đồng thời trong lòng hấn chửi người nào đó biết thuận theo chiều gió [3], tuổi không lớn lại cố ý giả trang thành bà mai xấu xí.

[3] ý câu này như kiểu gió chiều nào theo chiều ấy.

Nghĩ đi nghĩ lại lửa giận lại tăng lên, bên hông lại dùng sức. Tàng Tâm bị ** đốt lửa dục, nàng hét lớn, hai tay quàng lên vai hấn, kéo hấn về phía mình: “A, tiếp đi, mau hơn chút nữa..... A.....”.

Địch Cuồng hài lòng, lạnh lùng cười, hấn biết ngay là nữ nhân này chỉ giả bộ thanh cao, hấn tiến vào: “Kêu! Lớn tiếng mà kêu!A... Đúng, kêu nữa đi!”.

35. Chương 35: Làm Việc Tốt Không Thu Tiền

Một tay Dạ Vô Hàm kéo Phong Linh, tay kia kéo Bảo Bảo đi thẳng đến hồ Đồng Khẩu mới thả tay ra, khoanh tay đứng nhìn một lớn một nhỏ.

“Nói đi, chuyện là như thế nào?”.

Phong Linh bĩu môi, hất tóc: “Còn phải hỏi chuyện gì sao? Mị lực của tỷ là vô hạn!”.

Bảo Bảo lườm mẹ nó: “Nương, con xin người, người đi ra cửa thì bớt tự sướng một chút, đừng gây sự để ta phải theo sau giải quyết được không?”.

“Mẹ nó! Có liên quan gì đến nương, là do hấn coi trọng nương của con chứ có phải nương khóc lóc kêu gào muốn gả cho hấn đâu”.

Dạ Vô Hàm thấy nàng trước mặt con trai cũng nói bấy được thì nhíu mày không đồng ý, lườm nàng một cái, sau đó quay đầu bước đi: “Được rồi, ta chỉ giúp đến thế thôi, về sau hai người có việc gì cũng không liên quan đến ta”.

Đúng là người thù dai! Phong Linh khinh thường nhìn hấn một cái, khoát khoát tay: “Đi thông thả, không tiến!”.

Thân hình Dạ Vô Hàm cứng lại, hít sâu một hơi: “Được”. Sau đó bước thật nhanh, thật mạnh cho hả giận.

“Nương”. Bảo Bảo vội vàng giật giật tay Phong Linh: “Nhỡ người kia chưa bỏ ý định đứng canh ở cửa nhà chúng ta thì sao?”.

Phong Linh sững sốt: “Đúng rồi”. Nàng chớp chớp mắt, không nói hai lời, kéo con trai đuổi theo: “Dạ Vô Hàm! Dạ Vô Hàm, ngài chờ một chút, đừng đi nhanh thế chứ”.

Dạ Vô Hàm tức giận liếc xéo nàng: “Có việc gì?”.

“Hi hi”. Phong Linh cười cười, khuôn mặt không son phấn thanh tú động lòng người khiến Dạ Vô Hàm mất hồn. Thấy mình thất thố, hấn mở quạt, tiêu sái phẩy phẩy: “Có chuyện gì thì nói đi, bổn vương rất bận”

“Ta biết, dân chúng không có Hàm Vương sẽ không sống được, quốc gia không có Hàm Vương không thể lớn mạnh, trái đất không có Hàm Vương thì sẽ không quay”. Phong Linh uốn lưỡi ba tấc coi Dạ Vô Hàm khen trên trời dưới đất có một không hai.

Dạ Vô Hàm dừng lại, tay vỗ vỗ lồng ngực, sau đó ung dung nghiêng đầu cười một tiếng rất hồng nhan họa thủy: “Nói vào điểm chính”.

Phong Linh cười gượng hơi lực bất tòng tâm: “Thật ra cũng không có việc gì, ta chỉ sợ ngài bị người đó trả thù nên không yên tâm để ngài đi một mình”.

Bảo Bảo đứng bên cạnh gật mạnh đầu.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, gương mặt: “Như vậy là người muốn đưa ta về”.

“Đúng đúng đúng”. Phong Linh đáp lời: “Ngài cứ yên tâm, ta làm việc tốt chưa bao giờ thu tiền”.

“Ha ha”. Hấn cười gian trá, ánh mắt lóe lên, xoay người: “Đi thôi”.

Phong Linh sáng mắt kéo Bảo Bảo đi theo Dạ Vô Hàm. Đang đi trên đường thì thấy cách đó không xa có một nhóm người vây xem, chỉ chỉ trỏ trỏ vào một bức họa trên tường: “Ồ, không phải hôm trước Tuyên Vương muốn tìm Vương phi là một người rất mập mà? Sao bây giờ lại trở thành thon thả như vậy?”.

“Đúng thế, tiền thưởng còn tăng lên đó.... A? Sao người này nhìn quen thế?”.

“Đúng thế, hình như ta đã gặp ở đâu rồi”.

Trong lúc mọi người đang thì thầm to nhỏ thì Phong Linh tò mò vào xem: “Nhường đường, nhường đường, mọi người đang xem cái gì vậy?”.

Mọi người nhìn thấy nàng, rồi lại nhìn vào bức họa, sau đó mười mấy cái tay tóm lấy nàng: “Nàng chính là người trên bức họa!”.

36. Chương 36: Không Nên Tù Tiễn Xem Náo Nhiệt

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

“Này! Sao các người lại bắt ta?” Phong Linh sợ đến kêu to: “Buông tay! Mau buông ra! Cứu mạng!”

Càng lúc càng nhiều người tụ tập lại, hưng phấn hô to: “Nàng ta chính là Tuyên vương phi, mau, ai bắt được nàng ta là có một trăm lượng vàng!”

“A... buông ta ra!” Phong Linh luống cuống, váy cũng bị người ta giật ra, lộ ra một mảng da thịt trước ngực.

Đột nhiên có một đôi tay đem nàng kéo ra khỏi đám người, giấu sau lưng.

“Nường! Nường có bị thương không?” Bảo Bảo nhíu mi, thấy nường nó bị như thế thì rất tức giận, tay nắm chặt thành quả đấm.

Về mặt Dạ Vô Hàm giận dữ hiếm thấy, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người trước mặt, cởi trường sam xuống ném cho Phong Linh: “Mặc vào!” Phong Linh chưa kịp hoàn hồn, nghe hấn nói thế thì lập tức đem áo của hấn quàng lên người.

Ánh mắt hắn nhìn tới thông báo treo thưởng lớn trên tường, nhìn thấy bức tranh thì đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

“Người là ai?” Có người không biết sợ thét một tiếng “Chúng ta cố gắng giúp Tuyên vương, đưa vương phi về cho vương gia, người đừng ở chỗ này chướng mắt chúng ta!”

Những người bên cạnh chỉ sợ Dạ Vô Hàm giành được tiền thưởng, ồn ào nói: “Đúng đúng, mau tránh ra, không liên quan đến người.”

“Lớn mật!”

Một đạo bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, Phi Ứng xuất hiện trước mặt mọi người tựa như thiên binh thiên tướng, mặt lạnh quát một tiếng: “Dám vô lễ với Hàm vương giết không tha!”

“Hàm vương?”

“Cái gì, hắn là Hàm vương?”

Tất cả mọi người đều hồ nghi nhìn bọn họ, đúng lúc này có hai đội quan binh chạy tới, đồng loạt quỳ một chân xuống trước mặt Hàm vương: “Hàm vương!”

Tri phủ Ngự Dương thành vội vàng chạy từ phía sau lên, chấp tay hành lễ: “Không biết Hàm vương di giá tới Ngự Dương thành, hạ quan không từ xa tiếp đón, mong Hàm vương thứ tội. Mời Hàm vương lên kiệu, hạ quan đã chuẩn bị tốt tiệc rượu thay Hàm vương đón gió tẩy trần.”

Tri phủ tự mình đến, mọi người xung quanh ai dám hoài nghi, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Dạ Vô Hàm quay đầu lại nhìn Phong Linh, thấy nàng chỉ bị kinh sợ chứ không có gì đáng ngại, định cho qua. Ai ngờ Bảo Bảo lại không dễ dàng bỏ qua: “Chờ một chút!”

Bảo Bảo hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đi tới đám người trước mặt, người tuy nhỏ nhưng khí thế rất mạnh, ánh mắt sắc bén nhìn một lượt bọn họ, nói từng chữ: “Vừa rồi người nào kéo hồng áo của nương ta?!”

Mọi người sửng sốt, người nhìn ta, ta nhìn người. Trong lòng Tri phủ cũng bất ngờ, âm thầm phỏng đoán quan hệ giữa hai mẹ con này cùng với Hàm vương.

“Tiểu tử thôi...” Biết con trai đang giúp mình hả giận, vành mắt Phong Linh đỏ lên, dùng sức vuốt sống mũi để không cho nước mắt chảy xuống.

Phong Linh sống đến bây giờ, không ít chuyện khiến mình hối hận, chuyện hối hận đến ruột xanh mét càng nhiều không kể xiết, nhưng duy chỉ có một chuyện khiến nàng chưa từng hối hận. Đó chính là mặc dù không biết ai gieo giống nhưng vẫn kiên quyết sinh đứa bé này.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, vẻ mặt tán thưởng, sau đó quay sang khề gật đầu với Phi Ứng.

Phi Ứng tiến lên, đứng bên cạnh Bảo Bảo: “Ai? Tốt nhất là chủ động thừa nhận, nếu không thì một người cũng đừng nghĩ rồi đi!”

“A, không phải ta, ta còn chưa đụng vào, là hắn đứng phía trước ta đấy!”

“Ta... ta, ta cũng không chạm vào, phía trước ta là hắn!”

Mọi người đều chủ động tích cực khai ra kẻ có tội.

Rốt cuộc có ba nam nhân đứng phía trước cúi đầu ủ rũ.

Bảo Bảo đẩy cái mũ da trên đầu, cười lạnh: “Nữ nhân của ta, các người cũng dám đụng? Sao không đi ra ngoài hỏi thăm một chút xem Bảo gia ta là ai?”

Mọi người lặng yên.

Dạ Vô Hàm cười thanh nhả một tiếng, bàn tay sờ đầu Bảo Bảo: “Có bốn vương ở đây, người muốn làm thế nào thì tùy người!”

Bảo Bảo ra dáng tiểu đại nhân chấp tay: “Cám ơn!”

Phong Linh sợ lớn chuyện, tiến lên muốn khuyên bảo vài câu dần xếp ỏn thỏa: “Hàm vương, Bảo Bảo, ta thấy...”

Ai ngờ, hai người liếc nàng một cái, miệng đồng thanh nói: “Nam nhân làm việc, nữ nhân không được nói leo !”

“.....”

37. Chương 37: Không Nên Mê Tín

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Mẹ con Phong Linh đi theo Dạ Vô Hàm vào trong tòa nhà của Tri Phủ. Tất cả mọi người nhanh chóng đều biết Hàm vương – người đẹp trai nhất, ưu nhâ nhất đương triều đi tới Ngư Dương thành.

Số lượng nữ nhân đi dạo trên đường không ngừng tăng lên.

Tri Phủ phu nhân tự mình đưa tới cho Phong Linh vài xiêm áo quý giá, chuẩn bị cho Bảo Bảo rất nhiều đồ chơi, bóng gió muốn rò xét ra quan hệ giữa bọn họ và Hàm vương .

Phong Linh lười ứng phó, trực tiếp ném vấn đề đó cho Bảo Bảo đang đi phía sau, còn nàng đang suy nghĩ về một chuyện khác. Rốt cuộc Dạ Dập Tuyên đang giở trò quỷ gì? Người trên tấm bố cáo từ Niếp Tổ Tổ mập mập giờ lại biến thành nàng, trước kia hẳn đã thử dò xét nàng nên chắc chắn là hẳn ta đã biết rồi.

Con bà nó, đúng là trẻ con hoàng gia toàn là hồ ly đầu thai, đứa này so đứa khác còn giảo hoạt hơn. Dạ Dập Tuyên như vậy, Dạ Vô Hàm càng không thể không biết.

Nàng nên làm gì đây?

Phong Linh ảo não ngã xuống giường, suy nghĩ đang bay tạt đâu. Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vô Hàm đi tới. Vừa nhìn hẳn, Phong Linh lập tức ngồi dậy, mặt mũi tràn đầy tươi cười, gọi một tiếng mềm mại: “Hàm vương ~”

Dạ Vô Hàm rung mình ớn lạnh, liếc nhìn nàng đang cười giả dối: “Người trúng gió hả?”

Khuôn mặt Phong Linh run rẩy, nụ cười trên mặt biến mất nhanh chóng, ngồi xếp bằng trên giường, khó chịu nhìn hẳn. Mẹ nó, không thể nói chuyện dịu dàng với hẳn được!

Dạ Vô Hàm đi tới, đẩy nàng dịch sang bên cạnh rồi ngồi xuống, đôi mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười khó lường: “Thật sự là kỳ quái, Tuyên đệ sao có thể biết đường mà dán cáo thị tìm người?”

Phong Linh hí mắt, đề phòng nhìn hẳn: “Muốn nói gì thì nói đi, đừng quanh co lòng vòng, ở chỗ ta không thịnh hành cái này.”

Bỗng chốc Dạ Vô Hàm lạnh mặt: “Người rốt cuộc là ai?”

Phong Linh cười một cái mỉa mai, phong tình vạn chủng: “Ta là ai? Đương nhiên ta là bà mai đại danh鼎鼎 của Ngư Dương thành Phong Tam Nương!”

Hắn cười lạnh: “Phong Tam Nương? Ở Ngư Dương thành gọi là Phong Tam Nương, thế còn trước đây? Người là ai?”

Chết tiệt!

Phong Linh thầm mắng một câu trong lòng, biết ngay là người này không dễ lừa gạt mà.

Dạ Vô Hàm cười yếu ớt không rõ thâm ý: “Người có biết tại sao hẳn lại tìm Niếp Tổ Tổ không?”

Phong Linh ngẩn ra, thốt lên không chút suy nghĩ: “Tại sao?”

Thật ra nàng vẫn luôn tò mò cái vấn đề này, tại sao Dạ Dập Tuyên lại nói Niếp Tổ Tổ là vương phi của hần, mà tại sao sáu năm trước lại không đi tìm nàng?

Dạ Vô Hàm nhướn mày, đưa mặt đến gần nàng, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm, Phong Linh tránh xa ra theo bản năng: “Làm gì đấy?”

“Người rất giống một người.” Hần cười nhạt, nhưng đáy mắt lại không có chút vui vẻ nào.

Trái tim “lộp độp” rơi xuống, Phong Linh chê cười: “Trong thiên hạ thiếu gì người trông giống nhau, ta giống ai chứ?”

“Thật sao?” Dạ Vô Hàm mím môi, cười một tiếng: “Nói cũng phải.” Hần lười biếng ngồi tựa đầu giường, nói không chút để ý: “Hoàng hậu bị bệnh nặng, phải dùng tim của một người để làm thuốc mới khỏi được. Phụ hoàng hạ chỉ, trong chúng ta ai có thể mang được tim người này đến thì sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người đó.”

Mồ hôi lạnh trên trán Phong Linh chảy xuống.

“Tim của người nào?”

Dạ Vô Hàm nhướn nhướn mày, nhìn chòng chọc nàng, môi mỏng khê nói: “Niếp Tổ Tổ”

“Àm”

Phong Linh ngã lộn xuống giường, tứ chi co giật ỉn...

Thấy phản ứng của nàng, Dạ Vô Hàm nhếch môi, cười thấu hiểu, khó nén một chút ngoài ý muốn.

Một lúc lâu sau, Phong Linh bò lên, sắc mặt trắng như tờ giấy: “Ha ha, thật là buồn cười, sẽ có người tin điều này? Đây không phải là mê tín sao?”

Trên mặt gương cười nhưng trong lòng kêu khổ thấu trời. Thật xấu số, từ lúc nào mà tim của nàng đáng giá thế này rồi? Không trách được Dạ Dập Tuyên dấn cáo thị đầy đường tìm nàng, hóa ra là muốn móc tim của nàng a!

Đột nhiên trên vai có thêm một bàn tay.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt ôn hòa của Dạ Vô Hàm.

“Muốn theo ta trở về Hàm vương phủ không?”

38. Chương 38: Trở Lại Hàm Vương Phủ

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Trong xe ngựa, Phong Linh cùng con trai mắt to tròn mắt nhỏ, cuối cùng nàng không chịu nổi được nữa giờ tay lên đầu hàng.

“Được rồi được rồi, là nương sai rồi.”

Bảo Bào nặng nề hừ một tiếng, chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói: “Nương, trong đầu của người rốt cuộc là não người hay là đậu hũ thế? Ngộ nhờ Dạ Vô Hàm cùng Dạ Dập Tuyên đều muốn ngôi vị hoàng đế, lừa người trở về phủ để muốn móc tim của người thì làm sao?”

Phong Linh gãi gãi đầu ảo não: “Không phải chứ?”

Bảo Bảo nâng mắt nhìn, tiến tới trước mặt nàng, ngửi trên dưới người nàng như chó con.

“Con làm sai thế?”

“Nương, người phát tình?”

“Bộp!” Phong Linh gõ đầu nó một cái không chút khách khí: “Tiểu tử thúì, người ngựa da?”

Bảo Bảo bĩu môi, đem mũi nỉ trên đầu chỉnh lại ngay ngắn. “Nương, đừng nói là ta chưa cảnh cáo người, người không vì mình trời tru đất diệt, người xác định là tin tưởng hần sao?”

“Ai nha! Rốt cuộc ai dạy con hận đời như vậy hả? Theo như con nói thì trên đời này không có người tốt à?”

“Phong Tam Nương, mặc dù người che giấu con trai nhưng không sao” Bảo Bảo hào phóng khoát tay, nhảy lên ghế, hai mắt sáng ngời khế nhếch “Người muốn nam nhân, Dạ Vô Hàm vẫn có thể miễn cưỡng vừa mắt con, muốn vui đùa một chút cũng không phải là không được, chỉ cần không bỏ ra tình cảm thật là được. Lòng của phụ nữ a, mềm yếu lắm.”

Hai tay Phong Linh véo chặt tai của nó, đau khiến Bảo Bảo phải kêu to: “Đau, đau quá, nương mau buông ra! Người thật dã man, cẩn thận về sau con không nuôi nương đâu!”

“Không nuôi ta?! Tốt, vậy ta cũng không cho người cưới vợ!”

“Nương thật là...”

“Lại nói tiếp ta liền lấy hết quần áo của người, để cho người cởi truồng đi ra ngoài.”

“Trời ạ, đến tột cùng người có phải mẹ ruột của con không thế?”

Nghe tiếng ồn ào trong xe ngựa, Dạ Vô Hàm vuốt trán, hai mẹ con nhà này nói chuyện thật khiến người khác ôm bụng cười. Ngay cả chân mày Phi Ứng cũng không thể kiềm chế nổi mà co quắp, khóe miệng vắn vẹo muốn cười mà không được.

Rốt cuộc, xe ngựa dừng trước cửa lớn của Hàm vương phủ.

Đột nhiên bảy tám nữ nhân trang điểm lộng lẫy xông tới như ong vỡ tổ. “Hoan nghênh Vương gia trở về!”

Dạ Vô Hàm bình tĩnh xuống ngựa, lập tức bị vây quanh bởi một tốp nữ nhân, mỗi người đều ưỡn cao bộ ngực đầy đặn, không ngừng vút mị nhãn giống như hận không thể lập tức cởi hết quần áo lôi kéo hần lên giường.

Phong Linh cùng Bảo Bảo nhảy xuống xe ngựa, thấy tình cảnh này, nâng khóe miệng khinh thường: “Thật là vẫn như cũ.”

Thấy hai mẹ con này, các nữ nhân cả kinh: “Vương gia, bọn họ là...”

Dạ Vô Hàm vừa phân phó quần gia an bài gian phòng vừa nói: “Về sau bọn họ sẽ ở trong vương phủ.” Nói xong hần đi thẳng vào trong, trùng hợp đúng lúc này, một vị mỹ phụ bụng to đi ra, nhìn thấy hần thì đầy mặt tươi cười: “Vương gia.”

Dạ Vô Hàm tiến lên đón, thân mật kéo tay nàng, dịu dàng hỏi: “Tiêm Vũ, sao lại ra đây làm gì?”

Khi Phong Linh nhìn thấy bụng bầu của nàng ta thì trong lòng liền thấy mất mát, cảm giác như ngực có thứ gì đó đè lại, buồn bã thở không ra hơi.

Mất Tiêm Vũ đưa tình đẹp không sao tả xiết. “Biết vương gia trở về phủ, thiếp sao có thể ngồi yên được đây?” Tầm mắt nàng lướt qua hần nhìn đến Phong Linh cùng Bảo Bảo, nụ cười trên mặt thoáng dừng lại rồi lập tức khôi phục như trước, nàng chỉ vào hai người, dịu dàng hỏi: “Khách quý của Vương gia sao?”

39. Chương 39: Ta Cũng Có Đạo Đức Nghề Nghiệp

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Dạ Vô Hàm chỉ gạt đầu, bàn tay thận trọng đặt ngang hông nàng ta: “Đi thôi, trở vào nhà đi, nơi này gió lớn.”

Tiêm Vũ cười một tiếng e lệ, một thân yển nhỏ nép vào nam nhân cao lớn bên cạnh, trước một loạt ánh mắt ghen tỵ mà ưỡn bụng đi vào trong.

Phong Linh thu hồi ánh mắt, lôi kéo tay con trai, hất tóc: “Đi, chúng ta cũng đi vào thôi”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái, bỏ qua mọi ánh mắt xung quanh, theo nương và quần gia đi vào.

Hai mẹ con này đến thu hút sự chú ý của mọi người trong vương phủ. Tất cả mọi người đang suy đoán bọn họ có phải là món nợ phong lưu của Vương gia hồi trước khi mang binh đánh giặc. Phong Linh cũng không rảnh để ý những thứ này, ngược lại vừa vào phủ đã thân thiết cùng Vãn Xuân và Sơ Hạ. Hai nha đầu cũng cảm thấy vị Phong Tam Nương mới tiến phủ đặc biệt thẳng thắn, có cảm giác đặc biệt thân thiết.

Ba ngày liên tiếp, Dạ Vô Hàm đều ở trong viện của Tiêm Vũ, những thị thiếp khác muốn gặp mặt cũng khó khăn. Ngược lại sau khi Phi Ứng trở về phủ liền được gọi đến.

“Vương Gia, phát hiện tung tích Thần Hoàng ở phía bắc Trường Thành.”

“Phía bắc Trường Thành?” Dạ Vô Hàm nâng mày, cười lạnh: “Trước ở Tây Vực, sau lại đến Tuyết Sơn, tháng trước lại Ngự Dương Thành, hẳn thật đúng là phiêu hốt bất định”.

“Vương gia, vậy chúng ta có tiếp tục phái người thăm dò nữa không?”

Dạ Vô Hàm khoát tay: “Hắn cố ý đem chúng thành con rối, hiện tại ta không rảnh cùng hắn chơi.” Bởi vì, còn có một việc khác quan trọng hơn.

Hai người vừa đi vào vườn hoa, liền nghe thấy một giọng nói.

“Trương Tam với người tới đâu rồi, đều là người hầu trong phủ, cũng coi là môn đẳng hộ đối. Tuy mỗi tháng bạc kiếm được không nhiều lắm nhưng mà hẳn rằng hoàng chịu khó, trước đây không lâu còn được quần gia khen là người làm có tiền đồ nhất trong phủ! Tương lai người gả cho hẳn tuyệt đối không lo ăn mặc, hai người cần cù chịu khó, cuộc sống gia đình đảm bảo trôi qua hòa hợp...”

Vừa đi vào nhìn đã thấy Phong Linh đang lôi kéo tay một nha đầu, phát huy kỹ năng bà mối.

Dạ Vô Hàm thực sự là dở khóc dở cười, nữ nhân này lại còn biết làm mai trong vương phủ rồi!

Nhìn thấy Phong Linh, Phi Ứng lập tức nhớ lại một việc khác: “Vương gia, Tuyên vương cũng trở về kinh, còn đưa Quan Dư Tình về”

Dạ Vô Hàm hạ con ngươi, không lên tiếng, đi thẳng vào. Vừa thấy Vương gia, tiểu nha hoàn lập tức đứng dậy: “Tham kiến Vương gia.” Sau đó chạy nhanh như làn khói.

Phong Linh gấp đến độ đứng lên: “Này, này, ta còn chưa nói xong mà...”

“Phong Tam Nương!” Dạ Vô Hàm trực tiếp sừng mặt lên “Người đang tác hợp cho người làm tư thông với nha hoàn của Bồn vương sao?”

Phong Linh vẫy vẫy khăn: “Tư thông cái gì? Thật khó nghe! Bầu trời không mây không mưa, dưới đất không môi không thân! Đó là cưới hỏi hoàng đế! Là có sinh lễ thư mới, cũng như ngài” mắt to đảo đảo, nói thảm một câu “muốn cưới ai liền cưới, trong phủ nữ nhân còn nhiều hơn liên quân tám nước.”

Nghe được lời của nàng... Dạ Vô Hàm nhướn mày, bước đến gần nàng hài hước nói: “Thế nào, Bồn vương cưới thiếp khiến người không hài lòng?”

“Nào dám?” Ngoài mặt Phong Linh tươi cười nhưng trong lòng không cười. “Chúng ta ước gì ai cũng như Hàm vương ý chứ, làm ăn muốn không tốt cũng khó khăn. Chỉ là muốn cùng ngài thương lượng. Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, về sau nếu còn muốn cưới thiếp thì nhớ giao cho Phong Tam Nương này, đảm bảo khiến ngài hài lòng!”

Hai người nói chuyện đều là những câu tiểu lý tàng đao, những người sáng suốt nhìn một cái liền biết, Phi Ứng rất thức thời lui ra.

“Muốn kết hôn với ai cũng được?” Dạ Vô Hàm lại gần, cự ly giữa hai người gần đến nỗi chỉ cần ngẩng đầu là có thể đụng vào đối phương. Phong Linh ở trong Vương phủ đã sớm thay một thân trang phục và đạo cụ tiêu chuẩn của bà mai, tóc dài đen nhánh cũng lười cắt tỉa, trực tiếp thả ra, chỉ ở hai bên thái dương cài hai cái trâm hoa màu hồng, trên trán rũ xuống chút tóc mái càng làm sống động thêm đôi mắt to bên dưới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn trắng hồng, chóp mũi khá ái có chút nhếch lên, môi đỏ mọng kiêu diễm mọng nước, nhìn vào khiến người ta muốn cắn một cái.

Mà trên thực tế đúng là hắn đã làm vậy...

40. Chương 40: Đánh Con Muối

Đầu tiên Phong Linh đứng gốc ở đó, lúc sau lửa giận bốc lên, không nói lời nào giơ tay tát thẳng vào gương mặt tuần tú.

“Bốp” một tiếng, thanh thúy, vang dội, không dài dòng.

Gương mặt tuần tú của Dạ Vô Hàm lệch sang một bên, dấu năm ngón tay trên mặt rất rõ ràng.

Phong Linh nhìn lại bàn tay của mình rồi lại nhìn dấu tay trên mặt Dạ Vô Hàm, cổ họng chuyển động vài cái, sau đó cười “hì hì” một tiếng, nói: “Có con muối thật là to!”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi quay đầu lại, gương mặt ôn hòa nhã nhặn nổi lên lửa giận kinh người như muốn đem Phong Linh xé thành nhiều mảnh.

“Ừc”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, đưa bàn tay trắng nõn ra, vô tội nói: “Con muối vô lễ với người, ta làm việc nghĩa, người không thể lấy oán báo ân!”.

“Ha ha ha”.

Nàng còn nghe được cả âm thanh hắn nghiêng răng.

Hạ quyết tâm, Phong Linh quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: “Dạ Vô Hàm, nếu ngươi là nam nhân thì đấu với ta! Đêm trăng tròn tại đỉnh Tử Cấm, ai không đi sẽ là cháu của người kia! Bây giờ ta đi bế quan luyện tập, không cho người tới quấy rầy ta!”.

Dạ Vô Hàm đuổi theo mấy bước, vươn tay nhắc cả người nàng lên.

“A —— ngươi dùng ám chiêu [1], ngươi không dám quyết đấu với ta, ngươi là tiểu nhân!”. Phong Linh kêu to làm đám người trong phủ vây tới xem.

Gương mặt Dạ Vô Hàm tái xanh vì giận, xách nàng đặt lên đùi, bàn tay đánh “ba ba” vào mông nhỏ của nàng.

“A —— Đau quá, dừng tay!”. Chân tay Phong Linh đập loạn, cái mông đau rát: “Bảo Bảo, Bảo Bảo mau đến cứu nương!”.

Một lúc sau một bóng dáng nho nhỏ vội vàng chạy ra, Văn Xuân và Sơ Hạ chạy theo sau. Vừa thấy nương có chuyện, Bảo Bảo cầm hai cục đá chạy tới: “Dạ Vô Hàm! Buông nương ra!”.

Dạ Vô Hàm ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, lúc này mọi người mới nhìn rõ trên mặt hắn hiện rõ vết bàn tay. Tất cả đều hít sâu một hơi, rất kinh ngạc, Hàm vương anh minh thần võ phong độ của bọn họ lại bị một nữ nhân tát? Như thế thì làm sao bọn họ có thể chịu nổi, làm sao mà chịu nổi được?

Không cần nói nhiều, nhất định cái tát này là do người đang nằm kêu la kia đánh rồi!

Bảo Bảo vừa nhìn thì lập tức hiểu được sự việc. Mắt to xoay tròn một cái, giơ cục đá đứng lại tập thể dục: “1 - 2 - 3 - 4, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn.....”. Vừa làm vừa xoay người, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Đùa sao. Nương nó đánh Vương gia, chuyện này không phải chuyện nhỏ, nó không thể thêm dầu vào lửa được. Phải tìm chỗ an toàn rồi tính tiếp.

Thấy con trai không có nghĩa khí mà bỏ chạy, Phong Linh giận dữ mắng: “Tiểu tử thôi, ngươi là cái đồ không có nghĩa khí! Biết thế nương đã bỏ con từ lâu rồi! Con cứ chờ đấy, chờ nương bắt được con nhất định lột da con”.

Bàn tay Dạ Vô Hàm không ngừng lại, một cái lại một cái đánh Phong Linh đau nhe răng nhếch miệng. Cuối cùng nàng phải dùng đòn sát thủ.

“Ồ.....Ngươi khi dễ người..... Ta đánh ngươi một cái thì sao? Mặt của ngươi là móng của cọp cái sao mà không cho động vào? Dù sao Phong Tam Nương ta cũng là cổ tay của Ngự Dương thành, trước mặt nhiều người như vậy ngươi cố ý làm ta bẽ mặt! Được, ngươi đã không tha cho ta vậy thì ta với con trai ta đi là được rồi, để cho cô nhi quả mẫu chúng ta lưu lạc trên đường thôi... Hu hu, sao mạng của ta lại khổ như thế, đồ quỷ nhà ngươi, tại sao ngươi lại chết sớm như thế, sao ngươi đành lòng nhìn mẹ con chúng ta bị người ta khi dễ phải không?”.

Phong Linh gào thét làm người nghe thấy mà đau lòng, người nghe phải rơi lệ. Mấy nha hoàn, gia đình xung quanh nghe xong cũng sụt sịt. Vần Xuân và Sơ Hạ không ngừng cầu xin.

Tay Dạ Vô Hàm nâng lên rồi không thể rơi xuống, cuối cùng tức giận giậm chân bước đi.

Cách đó không xa, bóng dáng Tiêm Vũ bị mấy cành cây che khuất. Mắt đẹp nheo lại khi thấy cảnh đó, đáy mắt thoáng qua sự sắc nhọn.....

41. Chương 41: Ai Muốn Làm Vương Phi Hả

“Nương, người không thể trách con được, tình hình lúc ấy con chỉ có thể tẩu vi thượng sách [1]!”.

[1] tẩu vi thượng sách: chạy là cách tốt nhất.

“Ít nói nhảm đi, đứng nghiêm cho ta!”.

Trên đầu Bảo Bảo là bát hương có cắm 3 cây nhang đang cháy, Bảo Bảo đứng yên bên tường không dám cử động. Phong Linh ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo.

Vần Xuân và Sơ Hạ đứng bên cạnh xin cho Bảo Bảo: “Tam Nương, Bảo Bảo vẫn còn nhỏ mà, cậu ấy thấy Vương gia dữ như thế nên rất sợ mà”.

Phong Linh khoát tay: “Các ngươi không cần xin tha cho nó, hôm nay ta không giáo huấn tiểu tử này thì nó sẽ không nhớ”.

Mấy người đang nói chuyện bỗng nhiên ngoài cửa có người tới.

“Tam Nương”. Tiêm Vũ một tay đỡ eo, nâng bụng, cười tủm tỉm đi đến.

Vừa nhìn thấy là nàng, Vần Xuân và Sơ Hạ vội vàng nhún mình chào: “Vũ phu nhân”.

Phong Linh sửng sốt, không biết tại sao nàng ta lại tới đây.

Tiêm Vũ xoay người bảo nha hoàn đặt một cái khay lên bàn, sau đó cười một tiếng: “Tam Nương đến Vương phủ mà ta chưa từng đến xem, ngươi không lấy làm phiền lòng chứ?”.

Phong Linh vỗ vỗ tay đứng dậy, khách khí nói: “Phu nhân tự mình sang đây xem hai mẹ con chúng ta, Tam Nương đâu dám”.

“Ha ha, đáng ra ta nên đến sớm. Nhưng ngươi cũng biết đấy Hàm Vương không cho ta ra ngoài, luôn sợ ta bị đụng vào cho nên mới chậm trễ hỏi thăm ngươi, mong Tam Nương đừng giận!”.

Phong Linh nhú mảy, hóa ra nàng ta coi nàng như quân địch nên đến đây thị uy. Nàng làm bà mai cũng không phải là giả, tâm tư nhỏ đó của nữ nhân nàng muốn làm rõ ràng ra!

“Làm sao có thể chứ, trong Vương phủ ai chẳng biết Hàm vương lo lắng nhất cho phu nhân. Phong Tam Nương ta làm mai lâu như vậy, dám khác không dám nói nhưng riêng đám này là duyên phận! Duyên phận gì mà ta nói thế. Phu nhân và Hàm vương thật sự là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp!”. Phong Linh làm theo đúng tác phong “Khen người người chết không đền mạng”, hễ là cái gì tốt cũng đội lên đầu nàng ta: “Phu nhân ngài là người hiền gặp lành, chắc chắn sẽ giúp Hàm vương khai chi tán diệp, tương lai có thêm mấy tiểu Vương gia, ôi chao, cái ghế Vương phi này không là phu nhân thì không ai có thể! Mong rằng lúc đó phu nhân sẽ chăm sóc nhiều hơn cho cô nhi quả phụ Tam Nương mới được”.

Phong Linh khen ngợi hết lời làm Tiêm Vũ như lọt vào trong sương mù, mặt mảy hớn hở, nhấc khăn che miệng cười nói: “Tam Nương nói đùa, ta làm sao có thể làm Vương phi được”.

“Tam Nương nói có thể là phu nhân có thể!”. Phong Linh vỗ vai nàng ta: “Đợi sau khi phu nhân sinh tiểu Vương gia thì phu nhân nhất định là Vương phi rồi!”.

Nôn.....

Bảo Bảo lặng lẽ làm động tác nôn mửa.

Ánh mắt sắc bén như dao của Phong Linh liếc qua. Bảo Bảo vội vàng ưỡn ngực, hóp bụng, nâng mông đứng ngay ngắn.

Tiêm Vũ nghe như được mở cờ trong bụng, vội vàng chỉ đồng hồ trên bàn: “Đây là vải Vương gia tặng ta, nghe nói đều là cống phẩm từ Tây Vực. Ta có nhiều quần áo, không mặc tới chúng, những thứ này tặng cho người”.

“Ôi chao, cảm ơn phu nhân, phu nhân thật tốt!”.

Phong Linh ra vẻ thụ sủng nhược kinh [2], khoe khoang tâm của Tiêm Vũ.

[2] thụ sủng nhược kinh: được yêu nên sợ

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói hài hước: “Ồ, mới vừa rồi nói ai muốn làm Vương phi thế?”.

Mọi người giật mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa.....

42. Chương 42: Bao Giờ Thì Người Cười Ta

Dạ Dập Tuyên đi vào, khuôn mặt anh tuấn càng ngày càng thành thực, khiến hai nha đầu Văn Xuân và Sơ Hạ say mê, hai tay nắm chặt đặt trước ngực.

Phong Linh thấy hần muốn nhổ nước bọt, hần ta đúng là âm hồn không tan! Hần biết nàng là Niếp Tổ Tổ thì làm sao? Muốn lấy tim của nàng, đừng hòng!

“Tham kiến Tuyên vương”. Mấy nha hoàn mềm mại hành lễ, ngay cả Tiêm Vũ cũng ưỡn bụng cúi người.

Dạ Dập Tuyên không để ý đến nàng ta, đi thẳng đến trước mặt Phong Linh, ánh mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới, cười một tiếng: “Phong Tam Nương, ta không ngờ người lại ở Hàm Vương phủ”.

Phong Linh bên ngoài cười nhưng trong không cười: “Tuyên Vương tất nhiên là không ngờ được rồi, ngài có biết mặt trăng quay quanh trái đất còn trái đất quay quanh mặt trời không? Nếu tất cả mọi chuyện trên đời này Tuyên vương đều biết thế thì ai cũng phải nhìn sắc mặt ngài mà sống rồi!”.

Tất cả mọi người đều hít một ngụm khí.

Bảo Bảo bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nương, sớm muộn gì nương nó cũng gặp tai họa vì cái miệng này.

Dạ Dập Tuyên giận quá hóa cười, đi quanh nàng hai vòng sau đó phất tay nói: “Lui ra”.

“Dạ”.

Bảo Bảo lặng lẽ chuồn ra ngoài dưới sự giúp đỡ của Văn Xuân và Sơ Hạ.

Tiêm Vũ nghi ngờ nhìn hai người, cau mày đi ra ngoài. Tại sao nàng lại cảm thấy quan hệ giữa Tuyên vương và Phong Tam Nương không hề đơn giản?

Dạ Dập Tuyên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn Phong Linh: “Phong Tam Nương, à không”. Hắn lắc đầu cười lạnh, hai mắt meo lại, chậm rãi đến gần nàng, khoe miệng cong lên: “Bổn vương phải gọi ngươi là Niếp Tổ Tổ mới đúng”.

Phong Linh không chớp mắt, cười xinh đẹp, cũng đi lên đưa tay xoa xoa cảm bóng loáng của hắn, ngón tay lau nhẹ trên môi hắn: “Tuyên Vương, ngài nhìn trúng ta rồi sao?”.

Dạ Dập Tuyên sững sốt, phản ứng của nàng khác hẳn với những người bình thường. Cảm thấy trên môi tê dại, hắn giật mình vội đẩy nàng ra, nhú mày: “Ngươi nói bậy bạ gì đó?”.

“Ha ha”. Phong Linh cười đến phong tình vạn chủng, cười run rẩy cả người: “Ta nói bậy? Trên đường dấn đầy những bức hình của ta, lại còn nói ta là vương phi của ngài, còn đuổi từ Ngự Dương Thành đến đây?”. Ngón tay nhỏ bé vẽ vòng vòng trên ngực của hắn, đôi mắt to vụt sáng, giọng điệu mập mờ: “Hay nói cách khác ngài muốn nhúng chàm tấu tử của mình”.

Dạ Dập Tuyên chấn động, hắn không ngờ nàng lại thừa nhận sảng khoái như thế! Hắn cúi đầu nhìn chăm chăm vào nàng, khuôn mặt mập mạp lúc trước và khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt dần dần chồng vào nhau.....

“Ngươi ——”.

“Các ngươi đang làm cái gì?”. Phía sau hai người vang lên giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại chứa đầy tức giận.

Dạ Dập Tuyên nhú mày quay đầu lại: “Vương huynh”.

Phong Linh không quay đầu lại, lười biếng dựa vào người Dạ Dập Tuyên, đôi mắt quyến rũ: “Tuyên Vương, ngài còn chưa nói cho Tam Nương biết bao giờ thì ngài mang kiệu hoa tới rước ta”.

“Ta cưới ngươi?!”.

Thấy nét mặt kinh hãi của Dạ Dập Tuyên, Phong Linh thấy rất thoải mái. Với trò giở thủ đoạn sau lưng nàng đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất!

Dạ Vô Hàm nheo mắt, khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt làm cho người ta... rợn tóc gáy.

“Tuyên đệ, ngươi lấy vợ sao? Tại sao Vương huynh lại không biết chuyện đó?”

43. Chương 44: Tỷ Không Chỉ Trẻ Mà Còn Đẹp

“Ai đó”.

Phong Linh rất không trách nhiệm xoay người phất tay một cái: “Chuyện này ta cũng muốn biết lâu rồi. Nếu như ngươi tra được thì nói cho ta một tiếng, ta và con trai đi đòi mấy năm tiền nuôi dưỡng!”. (Ồ: Đây mới là mặt vô sỉ của tỷ)

Đột nhiên Dạ Vô Hàm bắt lấy tay nàng, không cho kháng cự: “Thật sao? Ngươi không biết?”.

Phong Linh rút tay chống nạnh nói: “Ta mà biết thì làm gì có chuyện ta và Bảo Bảo sống cuộc sống khổ cực đó! Ta là cái loại gốc đến nổi có tiện nghi mà không chiếm sao?”.

Dạ Vô Hàm nhìn nhìn nàng, nếu nàng nói các lý do khác thì là qua loa cho xong, nhưng nếu là lý do này, thì hắn tin!

Hắn ngهنh ngang ngời trên giường của nàng, ngoắc ngoắc tay như đang gọi con cún con.

Phong Linh lờm hẩn một cái: “Có chuyện gì thì nói, không có gì ngồi yên”.

Gương mặt tuấn tú của Dạ Vô Hàm đành lại, đốt ngón tay kêu “rắc rắc”.

“Được rồi, được rồi, ta biết người thích dùng vũ lực, nếu người có gan thì đừng động thủ, chúng ta cãi nhau!”. Phong Linh miễn cưỡng nói: “Người muốn làm gì?”.

Dạ Vô Hàm không nói gì, kéo nàng ngồi xuống cạnh: “Thời gian này ta rất bận, người và Bảo Bảo ở yên trong phủ, đừng đi đâu. Mặc kệ là ai, kể cả người mang theo thánh chỉ thì người cũng đừng lộ diện, ở yên chỗ này cho ta!”.

Phong Linh nghi ngờ nhìn hắn mấy lần, nàng không ngốc, nàng biết nam nhân này đang bảo vệ nàng. Nếu không tin tưởng hắn thì nàng cũng sẽ không đưa con trai đi vào trong tòa Vương phủ này. Nhưng vấn đề là tại sao hắn lại vì nàng mà làm nhiều chuyện thế?

Chẳng lẽ là bởi vì.....

Dạ Vô Hàm nheo nhìn chăm chăm gương mặt hơi đỏ lên của nàng, không khách khí mà cắt đứt YY của nàng: “Này, nghĩ gì thế? Người cho rằng bốn vương sẽ coi trọng nửa lão mẹ người sao?”.

“Nửa, lão, mẹ?”. Phong Linh bật mình, một tay chống nạnh, một tay chỉ chỉ vào chóp mũi của hắn: “Dạ Vô Hàm, ta nói cho người nghe, tỷ tỷ ta không những trẻ tuổi mà còn rất xinh đẹp, bên ngoài nam nhân muốn lấy ta còn nhiều lắm, chỉ cần tỷ nói một câu thì cửa Vương phủ này sẽ bị nhấm nát. Nếu người không tin thì bây giờ chúng ta cùng thử!”.

Dạ Vô Hàm đứng lên, vuốt ve gương mặt tức giận của nàng, nhìn nàng như nhìn đứa bé bốc đồng: “Được rồi, đừng gây chuyện cho bốn vương, mọi chuyện đều phải nghe lời Bảo Bảo, hắn còn giống một người lớn hơn người!”.

“Cái gì?”. Phong Linh trước nay chưa bị miệt thị như thế: “Dạ Vô Hàm người ——”.

Đột nhiên hắn xoay người một cái, hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó vỗ vỗ đầu nàng: “Ngoan ngoan ở trong Vương phủ chờ ta”. Nói xong nhàn nhã thoải mái bước đi, chỉ còn Phong Linh đứng ngốc ở đó, ngực đập thình thịch, nhiệt độ trên mặt tăng nhanh.

Nàng không nhận được, sờ lên môi.....

Đáng chết, tên kia lại hôn nàng rồi!

Nhưng tại sao, lần này nàng không tức như lần trước!

Không biết ai lộ ra tin tức Hàm Vương tranh giành Phong Linh với Tuyên Vương, suýt nữa thì đánh nhau. Tất nhiên, sau tin này, Phong Linh trở thành cái đinh trong mắt của tất cả thị thiếp trong Vương phủ. Một lão nữ nhân mang theo một đứa con hoang vào Vương phủ, thế mà cũng dám giành Vương gia với các nàng? Không phải là muốn tìm chết sao?

Thừa dịp mấy ngày nay Dạ Vô Hàm không có nhà, cửa phòng của Phong Linh cũng sắp bị đập đổ.

“Phong Tam Nương, người đi ra cho ta!”. Thị thiếp A đứng trong sân kêu gào.

Trong phòng, Phong Linh đang nằm trên giường đọc truyện, dùng chân đá đá con trai: “Con ra ngoài xem!”.

Bảo Bảo đang đọc binh thư Dạ Vô Hàm cho nó mượn, lười biếng nói: “Người nào là Phong Tam Nương thì ra ngoài đi!”.

44. Chương 45: Ai Mới Là Nữ Chủ Nhân

Editor: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Phong Linh để sách xuống, trừng mắt: “Tiểu tử thúì, ngứa mông phải không?”

Bảo Bảo tức giận rên một tiếng nặng nề, bò dậy nhìn nàng ai oán: “Nương chỉ biết dùng vũ lực khi dễ người thôi.” Nó chậm chạp xuống giường, kéo cửa đi ra ngoài: “A di tìm nương à?”

Gương mặt thị thiếp A chanh chua: “Ồ, Phong Tam Nương, thế nào không dám ra ngoài lại để một đứa bé ra mặt thế! Lại còn không biết xấu hổ quyến rũ Vương gia! Người cũng không soi lại mặt mình trong nước tiểu đi, vừa già vừa xấu, ngay cả một ngón tay của chúng ta còn không sánh nổi, còn dám quyến rũ Vương gia? Ta nhổ vào, người dè tiện không biết xấu hổ, không cút ra khỏi vương phủ thì đừng trách chúng ta không khách khí!”

Thị thiếp B lập tức tiếp lời: “Không sai, có tỷ muội chúng ta ở đây, người đừng vọng tưởng!”

Bảo Bảo bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng than thở: thăm, nương hận nhất người khác nói nàng già, xấu xí. Người chửi nàng, kết quả chỉ có một...

Đúng lúc này, cửa chợt bị đẩy ra, Phong Linh đứng ở cửa cười tủm tỉm, không đợi hai thị thiếp này tiếp tục mắng, tay lập tức rút ra con dao phay giấu ở sau lưng xông tới chỗ hai người kia giờ dao chém họ.

“A... cứu mạng! Cứu mạng! Giết người rồi! Người đâu!”

“Cứu mạng! Diên... nương ta nổi điên rồi...”

Tiếng kinh hô khiến mọi người trong vương phủ chạy đến vây xem, nhưng không ai dám tiến lên, chỉ sợ phải nhận một nhát dao. Còn nữa, nữ nhân của Vương gia đánh nhau, đây là chuyện nhà, người nào ăn no rửng mỡ mà đi nhúng tay vào chứ.

Dưới tình thế cấp bách, thị thiếp A đành trèo lên cây, muốn xuống không xuống nổi. Thị thiếp B thì cầm đầu ngã xuống ao trong hoa viên, uống hết mấy ngụm nước, hiện tại cũng sắp chìm tới đấy.

Lúc này, Phong Linh mới dừng lại, mỉm cười, cất con dao phay bên hông, thoải mái trở về phòng, mặc kệ những ánh mắt chăm chú xung quanh. Trở lại trong phòng của mình, nàng ném con dao phay đi, nằm ở trên giường tiếp tục đọc sách.

Bảo Bảo nhìn nương cười bất đắc dĩ. Mặc dù người khỏe nhưng không ngu xuẩn, với thế đạo như bây giờ, mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ không muốn sống. Hai mẹ con họ ở trong vương phủ tứ cố vô thân, không có chỗ dựa nên đành phải tự mình kiên cường. Từ nhỏ đến lớn, nương vẫn luôn dùng sự điên cuồng đã man này để bảo vệ nó, nó đều biết.

Nó thân mật bò lên giường, bám lấy cánh tay Phong Linh, dùng ánh mắt cực kỳ dễ thương nhìn: “Nương, hiện tại con đã biết, nương là mẹ ruột của con.”

Hai thị thiếp hoảng sợ chạy đến chỗ Tiêm Vũ kể khổ, vừa mở miệng liền đem sự việc thêm dầu thêm mỡ kể lại, còn nói Phong Linh khoát lác vô sỉ tự nhận là nữ chủ nhân nơi này, là Vương phi tương lai, không ai dám làm gì nàng!

“Tiêm Vũ tỷ, tỷ được Vương gia sủng ái, hiện tại còn mang thai tiểu Vương gia, những lời này chúng ta có thể chịu được nhưng thấy bất bình thay tỷ a.”

“Được rồi, các người không phải nói nữa.” Tiêm Vũ sớm nhìn ra dụng ý của hai người kia, đơn giản là muốn nàng xả giận thay bọn họ.

Nàng chậm rãi đứng dậy, nhúu mày nói: “Ta phải nhanh nhanh đến xem, ở trong vương phủ này, ai mới chân chính là nữ chủ nhân!”

45. Chương 46: Người Muốn Moi Tim Thì Moi Đi

Editor: Naleo

Một lúc sau, Tiêm Vũ đã tự mình đến phòng của hai mẹ con Phong Linh.

“Tam nương” Nàng dịu dàng cười nói: “Thời tiết lạnh, ta cho người nấu bát canh tổ yến mang sang cho người bồi bổ thân thể.”

“Cám ơn phu nhân.” Phong Linh cười cười, trong lòng lại rõ hơn ai hết, Tiêm Vũ miên lý tàng thâm (giấu kim trong bông), so với hai thị thiếp AB ban sáng lợi hại hơn không chỉ một hai phần

Tiêm Vũ ngồi xuống, cất giọng nói điềm đạm: “Tam nương, người xuất thân từ phổ phường, chưa từng vào gia đình giàu có, ta không trách người. Nhưng người không nên cầm dao đuổi chém người, như thế thì còn thể thống gì nữa? Vương phủ có quy củ của vương phủ, ai tranh cường háo thắng ở chỗ này cũng phải xem người đó có khả năng đó không đã.”

Phong Linh đã hiểu. Nàng cười một tiếng, học bộ dáng của nàng ta, làm bộ nói: “Phu nhân có ý gì, Tam nương nghe không hiểu.”

Tiêm Vũ cũng không khách khí nữa, cười lạnh nói: “Phong Tam Nương, bằng khả năng uốn ba tấc lưỡi của người mà muốn vọng tưởng gây sóng gió trong vương phủ ư? Ta khuyên người tốt nhất nên thôi đi, nếu không chỉ sợ sau này nhi tử khả ái của người không có ai chăm sóc.”

Phong Linh nhú mày, lời uy hiếp trần trụi này thật đúng là người khác khó chịu. Nàng cười cợt nhả một tiếng: “Phu nhân, nếu có thời giờ ngồi ở chỗ này cảnh cáo ta, chi bằng người suy nghĩ xem làm thế nào giữ được Vương gia đi. Tặng miễn phí người một cầu lời vàng ý ngọc, nữ nhân thông minh thì giải quyết nam nhân trước chứ không phải đối phó với nữ nhân.”

Tiêm Vũ nhìn nàng chòng chọc, vẻ mặt lạnh lùng: “Xem ra ta thực sự đã coi thường người.”

Phong Linh ngược mắt: “Đa tạ đa tạ.”

Về mặt Tiêm Vũ trở lên âm lãnh, đúng lúc này, Vãn Xuân vội vàng chạy tới: “Tam nương, Tuyên vương tới, chỉ đích danh muốn gặp người.”

Tại sao hần lại tới? Phong Linh nhú mày không kiên nhẫn, sau đó cười cười qua loa với Tiêm Vũ: “Phu nhân, không tiễn. Nếu rảnh rồi thì an thai cho tốt, đừng chạy lung tung, cẩn thận động thai thì không hay đâu.”

Nói xong, nàng đứng dậy theo Vãn Xuân ra ngoài, vừa đi vừa nói thầm: “Thật đúng là đồ bại hoại, không chiếm được thì không bỏ qua...” Nàng quyết định, nàng phải ngả bài hần, hiện tại, ngay lập tức!

Tiêm Vũ ngược mắt nhìn rồi lập tức đứng dậy đi theo.

Trong lương đình ở vườn hoa, Dạ Dập Tuyên đứng trên bậc thang, bộ dáng ngọc thụ lâm phong, ánh mắt cao ngạo nhìn chăm chú nàng.

Không đợi hần mở miệng, Phong Linh lập tức đàm phán: “Dạ Dập Tuyên, người muốn moi tim của ta phải không? Được thôi, muốn moi thì hiện tại hãy moi đi, đừng cả ngày lẫn đêm cứ như âm hồn bất tán, có muốn để ta sống không hử?”

Có lẽ Dạ Dập Tuyên đã thích ứng với phong cách nói chuyện của nàng, trước lời thừa nhận của nàng cũng không ngạc nhiên lắm. Nhưng nhìn với tiểu giai nhân trước mắt này quả thực khó liên tưởng với Niếp Tổ Tổ béo mập trước kia.

“Nếu không phải vì Vương huynh, người cho là Bồn vương không làm!”

“Đừng nói lời hoang đường như vậy.” Phong Linh không nể nang mà ngồi ở trên ghế dài, chống một chân như côn đồ: “Cho không người giang sơn, người thực sự không cần? Thôi đi, đừng có lôi Dạ Vô Hàm làm cái cớ!”

“Dạ Dập Tuyên ta không thẹn với trời...”

“Được được được, người khác phải bày tỏ nỗi lòng, nếu lời nói của người có thể tin thì thế giới đã sớm thái bình rồi.”

“Hừ, người nghĩ thế nào thì tùy!” Cúi như Dạ Dập Tuyên đã lĩnh giáo bản lãnh cái miệng của nàng “Này, ta tìm người là vì chuyện khác.”

46. Chương 47: Tiểu Tử Người Đẹp Trai Lên Nhiều

Edit: Naleo

Phong Linh liếc hắt coi thường: “Thế nào, muốn ta thay người làm mai với Quan Dư Tinh à?”

“Không phải” Về mặt Dạ Dập Tuyên nghiêm túc, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu Vương huynh đã nói rõ ràng với người rồi, ta cũng không động tâm tư với người nữa.”

Nghe thấy thế, Phong Linh liền vui vẻ.

“Ai nha, tốt. Hắc hắc, không tệ không tệ, cuối cùng người cũng động não rồi, nào có ai ăn tìm người mà lành bệnh được chứ? Nếu thật như vậy, vị hoàng hậu kia của các người chính là Đắc Kỷ chuyển thế rồi.”

Dạ Dập Tuyên trợn mắt nhìn nàng trừng trừng: “Hãy nghe ta nói hết.”

“Được, ngài cứ nói.”

“Phụ hoàng rất sủng ái hoàng hậu, kể từ sau khi nàng vào cung...”

Phong Linh mới nghe lời đạo đầu đã không chịu nổi tiếp lời: “Một buổi sáng nàng được Quân Vương chọn, từ đó Quân vương chẳng thèm lâm triều. Lại một hồi chuyện cá nước thân mật, rồi, người nói thẳng trọng điểm đi.”

Dạ Dập Tuyên điều chỉnh hô hấp, tận lực giữ giọng vững vàng: “Tịch Triều hiện giờ toàn là người nhà hoàng hậu...”

“Tỷ muội huynh đệ đều làm quan, đáng thương cho những môn sinh tài giỏi. Đây không phải là hồng nhan họa thủy sao? Tiếp theo không phải nói nữa, nàng ta cùng một Vương gia nào đó cấu kết, bệnh này kỳ quặc như vậy, nhất định là mưu đồ bí mật đoạt ngôi hoàng đế. Đúng không?”

Hít sâu...

“... Đúng. Hoàng hậu cùng Vương thúc cấu kết, nhớ ngày đó, nữ nhân này cũng là Vũ Cơ mà Vương thúc đưa đến cho phụ hoàng, không ngờ được nhận hoàng ân, làm hoàng hậu.” Dạ Dập Tuyên càng nói càng tức, một gang sơn đang êm đẹp lại bị nữ nhân ti tiện đùa giỡn trong lòng bàn tay, làm sao hấn nhin được!

Phong Linh khoát tay chặn lại: “Vậy là hoàng gia các người sa đoạ, ta không xen vào, ta chỉ muốn biết, nàng ta làm bộ ngã bệnh thì thôi đi, sao nhất định nói muốn tìm của ta mới được nhỉ? Ta gây thù chuốc oán gì với nàng ta đâu chứ?”

Dạ Dập Tuyên nhíu chặt chân mày: “Cái này ta cũng rõ lắm, nhưng nghe thân tín bên cạnh phụ hoàng nói, là do một đạo sỹ bói quẻ nói.”

Phong Linh không còn hơi sức mà hỏi: “Xin hỏi, đạo sỹ kia gọi là Thân Công Báo?”

Dạ Dập Tuyên lắc đầu tỉnh bơ: “Không phải đạo hiệu này.”

Phong Linh trực tiếp học máu.

Nàng có nên mới Khương Tử Nha tới? Đây là chuyện gì chứ, có phải là xem nhiều “Phong Thần bảng” quá?

Dạ Dập Tuyên tiếp tục nói: “Từ đầu mỗi vị đạo sỹ đó, ta tra được người kia chính là người! Đáng tiếc, sáu năm trước Vương huynh đã bỏ người, muốn tìm người cũng không dễ. Mà ta biết rõ, Vương huynh tính tình

kiêu ngạo, khinh thường dùng thủ đoạn đó để lấy ngôi vị hoàng đế. Cho nên, ta đành phải ra tay. Chuyện kế tiếp thì người đều biết rồi đây.”

Phong Linh nghiêng đầu nhìn hần, hần đứng dưới ánh trăng, tuấn mỹ hơn người, mày kiếm mắt sáng, thuận mắt hơn năm đó nhiều. Suy nghĩ về những gì hần nói, chỉ do thân phận bối cảnh bất đồng thời, nếu đổi lại là nàng, không biết có thể làm được như hần hay không.

“Ai” Phong Linh lại mở miệng, đứng dậy đi tới, dùng sức vỗ vai hần: “Tiểu Tuyên, người có thể hối lỗi sửa sai, ta rất vui mừng, quân tử không quan tâm hiềm khích lúc trước, từ hôm nay, chúng ta là huynh đệ tốt!”.

Mắt Dạ Dập Tuyên tròn trắng, hất tay nàng: “Ai là huynh đệ với người? Ta nói cho người biết sự thật, chỉ là muốn người an phận chút, đừng làm Vương huynh thêm phiền?”.

“Thôi đi, hần không làm phiền ta là tốt lắm rồi.” Phong Linh cũng khôn ngại, đặt mông ngồi ở bên cạnh hần, dùng cùi chỏ đẩy hần: “Này, nói thật, sáu năm không thấy, tiểu tử người đẹp trai hơn nhiều.”

Gương mặt tuấn tú của Dạ Dập Tuyên đỏ lên, vội vàng cảnh giác nhìn nàng chăm chăm: “Người nghĩ cái gì? Nói cho người biết, đừng có chủ ý với Bồn vương! Trong lòng Bồn vương đã sớm có đối tượng rồi!”

“Chắc chắn, đừng có chủ ý với Bồn vương, người mơ mộng quá đấy? Cứ coi như ta muốn nam nhân, cũng không tìm người đâu.”

Dạ Dập Tuyên ngẩn ra, bật thốt lên: “Tại sao?”. Có lẽ là do tự tôn phái nam bị tổn thương, có lẽ giữa nam nhân với nữ nhân luôn có chút tâm tư hư vinh, tóm lại, hần muốn biết tại sao!

47. Chương 48: Ai Dám Động Đến Nương

Edit: Naleo

“Tại sao cái gì? Chỉ cần người không nghĩ đến chuyện moi tim của ta, ta liền cảm ơn rồi rít rồi.” Phong Linh ngáp một cái: “Được rồi, ta buồn ngủ rồi, cửa chính ở đằng kia, không tiễn.”

Nàng đứng dậy, Dạ Dập Tuyên vội vàng kéo nàng lại, vẻ mặt có chút nặng nề: “Cái đó... Bảo Bảo là con của ai?”

Phong Linh liếc hần, nhướn lông mày, trêu đùa vỗ vỗ má hần: “Dù sao cũng không phải là người.” Sau đó, nàng lập tức xoay người bỏ đi.

Dạ Dập Tuyên, nhíu chặt lông mày nhìn nàng chăm chăm, mặt càng ngày càng đen. Đột nhiên, hần hét lên: “Người nào?”

“Ah? Đây không phải là Tuyên vương sao?”

Tiêm Vũ từ trong vườn hoa đi ra, dịu dàng khẽ cười, nhìn giống như đang tản bộ.

Dạ Dập Tuyên nâng con mắt đầy u ám, vẻ mặt lạnh lẽo: “Người ở nơi này bao lâu rồi?”

“Cái gì bao lâu chứ?” Tiêm Vũ nháy mắt vô tội, khẽ lắc đầu: “Tiêm Vũ không biết Vương gia có ý gì, mỗi đêm Tiêm Vũ đều tản bộ ở nơi này một chút, không phải cố ý quấy rầy Tuyên vương.”

“Thật sao?” Dạ Dập Tuyên thu hồi ánh mắt, không muốn bởi vì quá cảnh giác mà khiến người khác hoài nghi. Hần vung tay lên: “Đi xuống đi.”

“Dạ” Tiêm Vũ cung kính thi lễ rồi quay đầu bước đi. Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ra chút âm lãnh...

Một đường trở lại phòng, Bảo Bảo không biết chạy đi đâu, nha hoàn thì đã đi ngủ, Phong Linh đang chuẩn bị đi tắm rồi ngủ, chỉ cảm thấy ngoài cửa sổ có một đạo bóng đen lướt qua.

Nàng cả kinh, nắm lấy hai ly trà trên bàn theo bản năng làm vũ khí, mắt trừng lớn, cẩn thận tiến đến cạnh cửa.

Là ai?

Sát thủ? Ăn trộm? Hay là... sắc lang?

Nàng chợt dừng lại, cảnh tượng này quen quen, khiến nàng nhớ lại cái đêm năm đó nguyệt hắc phong cao đưa tay cũng không thấy được năm ngón tay.

Nàng uống một chút rượu để tăng thêm can đảm, quyết tâm đi ra ngoài bắt tiểu tặc, chỉ sợ tặc chưa bắt được, mình đã bị tóm...

Phong Linh rùng mình, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. Nàng vội vàng ném đồ trong tay ra, nhảy trực tiếp lên giường, kéo chăn trùm kín đầu. Mặc kệ nó muốn giết người hay phóng hỏa, nàng không thèm quan tâm!

Đang trốn ở trong chăn đếm cừu, nàng chợt bật dậy. Mẹ kiếp, nàng thế nhưng quên mất con trai!

Nàng vội vã đeo giày rồi mở cửa chạy ra ngoài.

Đột nhiên, một trận gió quét qua phía sau lưng, trong nháy mắt, tóc gáy nàng dựng lên, tim suýt chút nữa nhảy ra ngoài, còn không đợi nàng quay đầu lại xem là người hay quỷ, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt, người ngất đi...

“Phong Tam Nương, con trai nương về rồi đây!” Bảo Bảo giơ lên nửa con vịt quay, hí hửng bước vào phòng. Nương của nó có cái miệng là tốt nhất, thế nên lúc đại thẩm ở phòng bếp cho nó, nó một miếng cũng không động, trực tiếp mang về hiếu kính cho nương.

Đẩy cửa ra, trong phòng không một bóng người.

Bảo Bảo đem vịt quay lên trên bàn, đi ra ngoài tìm một lúc, Vãn Xuân với Sơ Hạ cũng cùng tìm nhưng không thấy bóng dáng nương nó đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo càng ngày càng nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo, bình thường nương nó hay ầm ầm ỉ ỉ nhưng lá gan lại đặc biệt nhỏ, khi trời tối chắc chắn sẽ ngoan ngoãn trở về nhà. Hiện tại đêm đã khuya, lại nhìn tòa vương phủ to lớn này, nàng không có lý do gì biến mất lâu như vậy.

Nó đứng trước cửa đại viện, ánh mắt nhìn một vòng, môi mím chặt lại.

Mặc kệ là ai, dám đánh chủ ý tới trên người nương nó, nó tuyệt đối không bỏ qua...

48. Chương 49: Bà Cô, Người Thật Xấu Xí

Edit: Naleo

“A... tiểu quỷ có mẹ sinh không có mẹ quản này! Ai cho người tiến vào khuê phòng bản phu nhân?!”

Thị thiếp A gào thét lên như giết heo.

Bảo Bảo nhú mày, tay dắt theo bằng hữu mới kết giao trong vương phủ, A Hoàng.

A Hoàng là một con chó lớn ba tuổi, khi đứng dậy có thể cao đến ngang vai Bảo Bảo. Trong Vương phủ trừ Dạ Vô Hàm, đối với ai nó cũng nhe răng. Nhưng kỳ quái là từ sau khi Bảo Bảo đến nơi này, không đến hai ngày đã thân quen với nó.

A Hoàng đứng ở trong phòng ngửi ngửi mọi chỗ, còn chuyên nghiệp hơn cả chó cảnh sát.

Một hồi lâu sau, nó mới đi ra khỏi phòng, kêu hai tiếng “gâu gâu”, ý báo với Bảo Bảo, trong phòng không có phát hiện.

Sắc mặt Bảo Bảo ngày càng khó coi, tay dắt A Hoàng đi thẳng đến phòng thị thiếp B.

Trong Vương phủ này, nương nó cùng những nữ nhân này kết thù oán, từ động cơ tới phân tích, đương nhiên các nàng ta thuộc tình nghi lớn nhất.

“Ai nha, mau dắt nó đi đi! Có ai không , có ai không...”

Thị thiếp B vừa hô hoán vừa mắng: “Mẹ ngươi mất tích, mắc mớ gì đến chúng ta?”

“Đúng thế, biết đâu nàng ta nhất thời tịch mịch, chạy theo dã nam nhân nào rồi, không cần ngươi nữa đấy.”

“Câm miệng!” Bảo Bảo nghiêng đầu, tuổi không lớn lắm nhưng ánh mắt lại ác độc ác liệt, khí thế cường hãn, khiến những nữ nhân kia đồng loạt ngậm miệng lại.

“Ai dám nói nương ta thêm câu nữa, A Hoàng cắn nát ngực các ngươi!”

“A...” hai nữ nhân hét lên, vội vàng ôm chặt ngực, xấu hổ nhìn chằm chằm.

A Hoàng cũng hết sức phối hợp nhe răng, sủa ra thanh âm gâu gâu đáng sợ. Nó là con chó của Vương gia nên dù họ có hận đến mấy cũng không dám động đến nó.

Bảo Bảo mang theo A Hoàng, tiếp tục lục phòng Tiềm Vũ. Nhưng nàng lại không dễ đối phó như thế, nàng ta đứng ở trước cửa, ưỡn cao cái bụng, khinh miệt liếc nhìn Bảo Bảo: “Sao ngươi không hỏi thăm một chút xem đây là nơi nào, thậm chí địa phương của bản phu nhân cũng dám đến giường oai?” Ngay sau đó, nàng cười lạnh giễu cợt: “Cũng phải, đi theo một người mẹ thô lỗ như thế, từ nhỏ đã lưu manh như thế cũng không kỳ quái.”

Nghe những lời nói chanh chua của nàng ta, hai tiểu nha đầu Vãn Xuân cùng Sơ Hạ đều giận đến nắm chặt nắm đấm. Thực sự không nghĩ tới, Tiềm Vũ phu nhân bình thường hiền tuệ dịu dàng, vậy mà hiện tại đến một đứa bé năm tuổi cũng mắng những lời ác độc.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Bảo tràn đầy khinh thường, khê nhếch miệng, cười lạnh lùng, tà khí. Nụ cười như vậy lại xuất hiện trên người một đứa bé thật quỷ dị không nói lên lời.

Giọng nói non nớt của Bảo Bảo vang lên: “Xem ra nương ta nói không sai.”

Tiềm Vũ nâng mắt nhìn nó chằm chằm: “Nương ngươi nói cái gì?”

“Nàng nói, bộ dạng nữ nhân ghen ghét xấu xí không chịu được, đến nam nhân cũng bị dọa bỏ chạy. Cho nên đây là lý do vì sao trong vương phủ nhiều bà cô như thế mà không có lấy một vương phi.” Không quan tâm gương mặt ngày càng khó coi của Tiềm Vũ, Bảo Bảo tiếp tục nói: “Ta là đứa bé, ta không hiểu những thứ này, nhưng bà cô, ngươi thật xấu xí, cẩn thận dọa Vương thúc thúc đó...”

Bị một đứa bé châm chọc, Tiềm Vũ giận đến phát run: “Khốn khiếp! Xem hôm nay bản phu nhân có xé rách miệng ngươi ra không!”

Tiềm Vũ bước ra cửa định đánh hấn mấy cái bạt tai. Nhưng lúc này, một viên đá nhỏ bay đến nhanh như tia chớp đập trúng đầu gối nàng. Chân Tiềm Vũ mềm nhũn, ngã xuống bậc thang...

49. Chương 50: Người Có Thể Khiến Ta Cuối Đầu Chỉ Có Nương

Edit: Naleo

“A...” Tiềm vũ hét lên thảm thiết.

Vào lúc nguy kịch này, một đạo bóng người màu tím phi tới với tốc độ sét đánh, đỡ lấy cái bụng sắp chạm đất của Tiềm Vũ.

Tiềm Vũ sợ tới sắc mặt tái nhợt, sau khi thấy người vừa cứu mình thì “Oa” một tiếng khóc lên: “Vương gia... Vương gia...”

Khuôn mặt tuần tú của Dạ Vô Ham căng thẳng, đỡ nàng ta đứng vững, từ từ xoay người, con mắt nhìn chòng chọc Bảo Bảo: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Bảo Bảo mặt không đỏ, thở không gấp, nhắc đầu nhìn hấn: “Chính là do nàng dần, đi bộ mà cũng có thể bị ngã, nương bảo, người như vậy là nào teo, muốn trách chỉ có thể trách sức hút của trái đất.”

Mặc dù nghe không hiểu cái gì là sức hút của trái đất, nhưng nhìn nó còn nhỏ tuổi, làm việc sai suýt chút tạo thành sai lầm lớn vậy mà không biết hối cải, còn mở miệng ngậm miệng “Nương bảo”! Dạ Vô Hàm càng tức giận, hấn buông Tiêm Vũ ra, từ từ tiến lại phía Bảo Bảo, A Hoàng nhảy bèn nhận ra bầu không khí khẩn trương, nhìn chủ nhân rồi lại quay sang nhìn tiểu bằng hữu, gấp đến độ đi vòng quanh.

“Nói xin lỗi.” Hấn lạnh giọng nói.

“Với ai?” Bảo Bảo biết rõ còn hỏi, chỉ chỉ Tiêm Vũ “Với nàng ta?” Ngay sau đó cợt nhả cười một tiếng: “Trên đời này, người có thể khiến ta cúi đầu chỉ có nương, ngoài nương ta ra ai cũng đừng mơ tưởng!”

Thái độ phách nốc của Bảo Bảo một lần nữa chọc giận Dạ Vô Hàm, hấn tiến lên, thân hình cao lớn che khuất người cậu bé: “Bổn vương không thích lặp lại lần thứ hai.”

Bảo Bảo nheo mắt cười to, khí thế không thua hấn: “Rất tốt, ta cũng thế.”

Đang lúc mọi người lo lắng đến toát mồ hôi cho tiểu tử này thì chỉ nghe thấy “Chát” một tiếng, Dạ Vô Hàm đã tát một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo

Gương mặt nhỏ nhắn Bảo Bảo sưng hồng lên, đầu nó nghiêng một bên, Bảo Bảo chậm rãi quay mặt lại, dùng ánh mắt lạnh lùng hơn cả hấn nhìn lại. Còn nhỏ tuổi nhưng khuôn mặt vẫn kiên cường khiến người khác đau lòng, Vãn Xuân cùng Sơ Hạ đều quý xuống cầu xin: “Vương gia, Bảo Bảo vẫn còn là con nít, mong Vương gia thứ tội!”

“Nếu Vương gia còn muốn phạt thì phạt chúng nô tỳ là được!”

“Xin Vương gia bớt giận!” Nha hoàn gia đình bên dưới đồng loạt quý xuống.

“Uông uông uông...” Ngay cả A Hoàng cũng tức giận, nó canh giữ bên cạnh Bảo Bảo, lần đầu tiên nhe răng với Dạ Vô Hàm

Một cái tát kia khiến Dạ Vô Hàm cũng ngây ngẩn cả người. Hấn không phải nam nhân không độ lượng, càng không kém cỏi đến mức phải động thủ với một đứa bé, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng phản nghịch không phục tùng của cậu bé thế nhưng sinh ra ý muốn muốn nâng quyền uy của mình trong lòng cậu bé. Hấn có thể nhân từ với bất luận kẻ nào, lại không thể không quản giáo Bảo Bảo. Nếu nghiêm túc phân tích nữa, loại cảm giác đó giống như là... phụ thân.

Bảo Bảo không nói lời nào, quay người chạy ngược trở về. Vãn Xuân vừa nhìn liền không yên lòng đuổi theo: “Bảo Bảo, chậm một chút.”

Lúc này, Sơ Hạ mới hướng Dạ Vô Hàm bẩm báo: “Vương gia, Tam Nương mất tích, chúng ta tìm khắp vương phủ nhưng không thấy cho nên Bảo Bảo mới nóng lòng khẩn trương.”

“Cái gì?” Dạ Vô Hàm chấn động, quay đầu lại nhìn chòng chọc nàng: “Mất tích? Nàng ở trong vương phủ làm sao có thể mất tích? Đây là chuyện khi nào?”

Tiêm Vũ đứng sau lưng thấy bộ dáng vội vã như vậy của hấn, trong mắt thoáng qua oán độc, một giây sau liền ngã xuống đất.

“A... Vũ phụ nhân!” Nha hoàn cận thân gấp đến kêu to: “Vương gia, không xong, Vũ phụ nhân hôn mê!”

Dạ Vô Hàm nhíu chặt mày, mấp máy môi, trong mắt lướt qua sự giãy giụa, sau đó, hấn xoay người đi tới bên Tiêm Vũ: “Đi tìm đại phu!”

“A. Dạ.”

Đại phu kiểm tra xong, nói là động thai, cũng không có gì đáng ngại, chỉ phải điều dưỡng tốt là không sao. Dạ Vô Hàm dặn dò nha hoàn cẩn thận chăm sóc, ngay sau đó nhanh chóng đi đến phòng của Phong Linh và Bảo Bảo. Nhưng đợi hấn chỉ có căn phòng yên tĩnh...

50. Chương 52: Nhân Vật Đóng Vai

Edit: Ốc Vui Vẻ

“Khàn....”. Một tay Dịch Cuồng đè người nàng lại, một tay khác xé nát quần của nàng, lục lọi giữa hai chân. Phong Linh sốt ruột, nắm tay của hắn cắn mạnh một phát.

“A! Nữ nhân chết tiết”. Dịch Cuồng bị đau, tát “Bốp” một cái vào mặt Phong Linh.

Phong Linh mặc kệ đau đớn, giơ chân đá vào lồng ngực của hắn, mặc dù giống như đang đá vào tường nhưng may là có lực tương tác, nàng thuận thế lăn xuống giường sau đó lăn ra cửa.

“Mẹ kiếp! Nhất định hôm nay lão tử phải thu phục được con mèo hoang này!”. Dịch Cuồng có lửa dục thêm lửa giận nên hai mắt đỏ bừng bừng, đuổi chân ra bước xuống giường đuổi theo.

Phong Linh vừa ra đến cửa vội vàng kêu lớn: “Cứu mạng! Có một tên khốn đang muốn cưỡng bạo ta! Cứu mạng!”.

“Cô nàng này đang diễn hả? Ha ha, thật mới mẻ!”.

“Ôi chao, đại gia, nếu như ngài thích thì ta cũng có thể giả trang thành phụ nữ đang hoang nhà lạnh đó nha!”.

Một đôi nam nữ thân thể dính vào nhau nhìn Phong Linh cười. Đến lúc này Phong Linh mới nhận ra đây là kỹ viện.

Nữ nhân ăn mặc hở hang, giống như hoa hồ điệp bay trên hành lang. So sánh với các nàng ấy thì Phong Linh bị xé quần áo nhìn vẫn bảo thủ. Nàng âm thầm phỉ nhổ, con mẹ nó, tên khốn kia lại muốn cưỡng bức nàng ở địa phương này, dù cho nàng có la khản giọng cũng chả có ai đến giúp. Vì tình thế cấp bách nàng phải lăn vào trong đám oanh oanh yến yến kia.

“Nữ nhân chết tiết! Người đứng lại cho lão tử! Người còn chạy nữa à, có tin lão tử ta sẽ lột da của người không?”. Dịch Cuồng tức giận la lên, Phong Linh rút cổ lại, tiện tay đẩy một gian phòng rồi đi vào.

Trong phòng tối đen như mực, nơi này yên tĩnh đến nỗi kỳ lạ, bất đồng với bên ngoài ồn ào náo nhiệt.

“Đến đây?”.

Một giọng nói trầm thấp, tất nhiên là đã được thay đổi.

Phong Linh giật mình, khẽ cắn răng đáp một tiếng: “Đến”.

Chớp mắt một cái tay của nàng bị người ta giữ lấy, không đợi nàng phản ứng thì cả người đã bị áp trên giường. Trong căn phòng tối om, bộ dạng của đối phương nàng cũng không nhìn thấy.

“Đợi chút —— Ta không phải——”.

Đột nhiên nàng cứng người, ánh mắt dời xuống ngực, trên ngực nàng đã có nhiều hơn một đôi tay, đang xoa bóp cầm nắm như đang định giá rau quả ngoài chợ. “Hơi nhỏ một chút, không đủ cầm trọn tay nhưng mà cảm xúc cũng không tệ lắm”.

Phong Linh nổi giận: “Mẹ nó, người đang sờ vào đâu thế? Cô nãi nãi ta không phải là kỹ nữ!”.

“Ăn mặc như vậy? Ở kỹ viện? Không phải kỹ nữ?”. Giọng nói của nam tử châm chọc, làm Phong Linh đau cả não. Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng hắn như một ngọn núi không chuyển động, đã thế đột nhiên còn dùng lồng ngực cứng rắn cọ cọ nơi mềm mại của nàng.

Đúng lúc này giọng nói giận dữ của Dịch Cuồng vang lên: “Đáng chết! Đừng nghĩ rằng người có thể chạy ra khỏi nơi này! Dù lão tử có phải đốt cả kỹ viện cũng phải tìm bằng được người!”.

Cầm thấy người phía dưới căng thẳng, nam tử cười cười: “Hắn đang tìm người sao?”.

“Không hề!”. Phong Linh đáp lại nhanh chóng, tiếng cười của nam tử có vẻ hơi quỷ dị.

51. Chương 53: Thế Thì Thích Nương Của Đứa Nhỏ

Edit: Ốc Vui Vẻ

Đột nhiên Phong Linh ngây ngẩn cả người.

Dường như ở phía dưới có một cây gậy đang chọt chọt vào nàng.....

Bỗng nhiên trong đầu lại toát ra hình ảnh của đêm sáu năm trước!

“A ——”. Phong Linh thét chói tai nhưng âm thanh vừa ra đã bị nam tử kia nuốt vào.

Hắn rất mạnh mẽ mà Phong Linh lại giống như con cừu nhỏ. Đừng nói là phản kháng ngay cả giây giụa cũng không thể. Hắn hôn nàng, hôn bá đạo, nụ hôn nóng bỏng, lúc nàng sắp không hô hấp được hắn mới dừng lại, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Người bên ngoài là Địch Cuồng bang chủ bang Xích Diễm, hắn là thủ lĩnh của một bang hội giết người không chớp mắt thủ đoạn tàn nhẫn, đã từng giết 8 người vợ”, sau đó hắn ngời mấp mề: “Nghe nói những người vợ đó đều chết trên giường.....”.

Phong Linh hít sâu một hơi...

Nam nhân cởi y phục của mình ra, áp lên người nàng, cái kia ở phía dưới cũng rục rịch không ngừng cọ sát nơi tư mật của nàng.

“Nàng muốn làm cùng ta hay là chọn chết trên giường của hắn?”.

Bên ngoài, Địch Cuồng nóng nảy giận dữ rống to, bên trong là một sắc lang không biết là ai. Phong Linh chỉ hận không thể nuốt một lần ba mươi cái bánh bao để ghen chết. Nàng quyết định kéo áo lại, trước tiên cứ đợi nam nhân bên ngoài ổn định đã.

“Làm ơn đi, ở đây là kỹ viện, nếu như người muốn phát tiết thì tùy tiện tìm một cô nương là được rồi! Người không thể thừa dịp cháy nhà đi hôi của, hơn nữa lại còn hôi của một nữ nhân đã có con!”.

Nam nhân áp thân thể của hắn xuống, hai tay mơn trớn làn da trơn mịn của nàng: “Ta thích nương của đứa nhỏ!”.

Phong Linh rối loạn. Mẹ nó, ở cổ đại mà cũng lưu hành khẩu vị nặng thế này sao?

Bên ngoài tiếng hò hét ầm ĩ, có người kêu lên: “A! Cháy rồi! Cháy rồi!”.

Trong sương phòng, nam nhân nữ nhân sợ hãi tới nỗi không kịp mặc quần áo, cứ thế trần truồng tuôn xuống cầu thang... Nhất thời, kỹ viện rối loạn.

Phong Linh kinh ngạc: “Trời ạ, tên khốn kia sẽ không phóng hỏa thật chứ?”.

Nam nhân đang đè trên người nàng cười một tiếng: “Hắn không kém gì một kẻ điên, không chuyện gì không dám làm!”.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta cũng phải mau trốn đi thôi!”. Ánh lửa dần dần bốc lên, Phong Linh gấp gấp đẩy hắn ra: “Mau dậy đi! Ta không muốn làm khoai lang nướng!”.

Không ngờ, nam nhân giữ chặt cổ tay nàng, đẩy hai chân của nàng ra....

“A —— Khốn khiếp, biến thái! Vào lúc này mà người còn muốn cái này! Buông ta ra!”. Phong Linh hét to lên, nhưng bên ngoài âm thanh kêu cha gọi mẹ đã át tiếng kêu của nàng.

Nàng liều mạng đá lung tung, nam nhân đè ép lên, hắn cúi đầu cắn vành tai nàng, thì thầm: “Nàng làm cho ta bị kích thích!”.

“Con mẹ nó, còn người làm cho ta rất muốn chết!”. Phong Linh rống to một câu, sau đó khụ một tiếng, khói đen tràn vào trong phòng làm nước mắt nàng chảy ròng ròng. Lúc này nam nhân hôn lên môi nàng truyền cho nàng ít khí thở mới giúp nàng dễ chịu hơn.

Nhưng mà nàng không ngờ một giây tiếp ác mộng mới bắt đầu...

Hạ thể đột nhiên bị một vật thể xâm nhập, đau.... toàn thân Phong Linh cứng lại, đau đến nỗi kêu lên: “A ——”.

Nam nhân sảng khoái than nhẹ một tiếng, sau đó tiếp tục di chuyển một cái lại một cái: “Hô.... Quả nhiên, mùi vị của nường đứa nhỏ rất khác biệt....”.

“A —— thật là đau —— khốn kiếp, cầu cho người đoạn tử tuyệt tôn!!!”. Phhông Linh kích động muốn phản kháng, nhưng lại hít phải khói, người bắt đầu lâm vào hôn mê.

“A.....”.

Rốt cuộc, trong phòng ánh lửa nổi lên bốn phía thì nam nhân đã đạt đỉnh....

52. Chương 54: Người Là Ai

Trong làn khói dày đặc, Phong Linh chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng bị người bế lên, nàng cố gắng mở mắt ra nhưng chỉ có thể mở một xít nhìn thẳng vào ngực người ta. Mơ mơ hồ hồ nàng nhìn thấy trước ngực của hắn, có một nốt ruồi đỏ như hoa đào lửa....

Đầu nàng choáng váng vì làn khói dày, mở mắt ra lần nữa thì nàng đã được cứu ra khỏi kỹ viện. Nàng nhìn người đang ôm nàng thì giật mình trợn mắt, Dạ Dập Tuyên.

Gương mặt tuần tú của Dạ Dập Tuyên chỗ đen chỗ trắng, áo bị cháy thủng một lỗ, bên phải có một vết thương, hắn đang ôm Phong Linh sải ra cửa chính.

“Người, người, người ——”. Phong Linh ngơ ngác nhìn hắn ta, tại sao hắn lại ở đây? Tên khốn kiếp vừa rồi cường bạo nàng đâu?

Dạ Dập Tuyên cúi đầu nhìn vào mắt nàng, nhếch miệng lên: “Một nữ nhân chạy đến kỹ viện? Người cảm thấy mạng của người dài quá à?”.

Là hắn sao? Là hắn sao? Là hắn sao ?

Trong lòng Phong Linh kêu gào, chỉ hận không thể học được các kỹ năng tìm được tên khốn kia cắt nhỏ hắn, ném hắn vào kỹ viện, hàng đêm đều bị bạo hoa cúc. (Ốc : đổ mồ hôi -ing).

“Sao vậy? Cảm động quá à? Hay là lưỡi của người bị mèo tha mất rồi nên không nói câu cảm ơn!”.

Nhìn Dạ Dập Tuyên, Phong Linh nín lấy vạt áo của hắn hỏi: “Tại sao người lại ở đây? Người xuất hiện từ lúc nào?”.

“Ta....”. Dạ Dập Tuyên chưa kịp trả lời thì một âm thanh tức giận vang lên: “Đáng chết! Tại sao người lại chạy đến nơi này?”.

Toàn thân Dạ Vô Hàm tỏa ra lệ khí xuất hiện trước mặt hai người. Dạ Vô Hàm không nói hai lời, túm lấy tay Phong Linh từ chỗ Dạ Dập Tuyên giữ chặt: “Nói? Tại sao người lại muốn rời Vương phủ? Không phải ta đã cảnh cáo người là không thể rời đi mà?”.

Bị hắn mắng như vậy, công thêm trước đó nàng bị khuất nhục và sợ hãi, lúc này tất cả đều hóa thành nước mắt. Nàng hất tay của Dạ Vô Hàm ra, rống lên: “Ta thích đi đâu thì đi, con mẹ nó người quản được ta à? Ta chán sống rồi thì sao? Người là ai hả, dựa vào cái gì mà hô to gọi nhỏ với ta?”.

“Ta là ai sao?”. Dạ Vô Hàm tức giận cười gằn, dưới ánh lửa bập bùng nhìn khuôn mặt hắn rất dữ tợn. Hắn cười lạnh bước đến gần nàng: “Người đã quên hết chuyện của sáu năm trước sao? Ái phi?”.

Phong Linh bất chấp giá nào, hét to với hắn: “Ta không phải là ái phi của ngươi! Sáu năm trước ngươi đã bỏ ta rồi! Bởi vì ta mập, bởi vì ta không đẹp, bởi vì không hiểu sao ta lại có con!”.

Đột nhiên Dạ Vô Hàm nắm lấy hai vai của nàng, đáy mắt hiện lên hai ngọn lửa: “Niếp Tổ Tổ, ngươi chịu thừa nhận rồi à? Rồi cuộc ngươi đã chịu thừa nhận rồi sao?”.

Tay của hắn bị người kéo, quay đầu lại thì thấy Dạ Dập Tuyên đang xiết chặt chân mày: “Vương huynh, huynh đang làm nàng ấy đau”.

Dạ Vô Hàm giật mình, Phong Linh định hất hắn ra nhưng không ngờ hắn càng nắm chặt hơn, ánh mắt phức tạp nhìn nàng: “Bảo Bảo mất tích”.

Phong Linh sững sờ nhìn về phía hắn: “Ngươi... ngươi nói gì? Bảo Bảo, nó....”.

Phong Linh thấy hoa mắt, hôn mê bất tỉnh.

53. Chương 55: Hồng, Nàng Gây Họa Rồi

Edit: Ốc Vui Vẻ

“Bảo Bảo!”.

Phong Linh quát to một tiếng rồi ngồi dậy.

“Tam Nương”. Vần Xuân và Sơ Hạ chạy đến trước giường: “Tam Nương, người sao rồi? Có muốn tìm đại phu không?”.

Phong Linh ngẩn ngơ một lúc, sau đó vén chăn xuống giường: “Ta muốn đi tìm Bảo Bảo!”.

Vần Xuân ngăn nàng lại, nói: “Tam Nương, Hàm Vương đã phái người đi tìm rồi. Yên tâm, chắc chắn sẽ có tin tức của Bảo Bảo!”.

Phong Linh cắn răng, vẻ mặt oán hận: “Tại sao con trai ta lại chạy đi?”. Câu hỏi này làm Vần Xuân và Sơ Hạ hai người nhìn nhau không biết nói làm sao. Dù sao thì một cái tát kia của Vương gia đã làm Bảo Bảo mất tin nhiệm với hắn.

Phong Linh nghi ngờ nhìn ánh mắt của hai người, nghiêm mặt nói: “Có chuyện gì mà ta không biết sao?”.

“Không có, không có”.

Phong Linh đứng lên: “Ta cứ nghĩ rằng ở trong Vương phủ này thì hai người là hai người duy nhất đáng tin nhưng không ngờ....”.

Sơ Hạ bất đắc dĩ lắc đầu than nhẹ: “Tam Nương, thật ra thì chuyện này cũng không thể oán Vương gia”, sau đó kể mọi chuyện cho nàng.

Phong Linh vừa nghe thấy Dạ Vô Hàm tát cho con trai mình một cái thì giận dữ.

“Con trai ta, ta còn chưa động một sợi lông thể mà hắn ta dám đánh nó?”. Nàng tức giận, đi giày, ra cửa, ai ngờ lại đụng vào Tiêm Vũ.

Tiêm Vũ mỉm cười: “Tam Nương, ngươi đang muốn đi đâu? Nhìn bộ dạng của ngươi rất liều mạng. Trong Vương phủ này có người đắc tội được với Tam Nương sao?”.

Phong Linh lạnh lùng nhìn nàng ta, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải tại nàng ta thì làm sao con trai nàng lại bị Dạ Vô Hàm tát.

“Trong vương phủ có một người không biết xấu hổ đắc tội ta”. Phong Linh không khách sáo mà nói chuyện với nàng ta, nàng nói trực tiếp luôn. “Hừ, nàng ta được gọi một tiếng phu nhân cứ nghĩ mình cao quý lắm hả? Nực cười, nếu như có thể làm Vương phi thì đã được làm từ lâu rồi, làm gì mà bây giờ có đứa nhỏ cũng không có danh phận gì?”.

“Phong Tam Nương”. Tiêm Vũ tức giận, lời nói của Phong Linh chọc đúng chỗ đau của nàng ta.

“Ta có ý tốt đến thăm người... người lại chế giễu ta?”.

“Phi”. Phong Linh nhổ nước bọt, gơ ngón trỏ chỉ vào nàng: “Cô nãi nãi nói cho người biết, chọc đến ta thì ta còn có thể cho người một con đường sống! Nhưng nếu người động đến con trai ta thì chờ mà chết đi!”.

Nói xong thuận tay cầm chậu hoa gơ lên muốn nện vào đầu nàng ta.

“A ——”. Tiêm Vũ sợ hãi hét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, xoay người chạy đi nhưng với cái bụng đó làm sao nàng ta có thể chạy trốn nhanh được. Đột nhiên nàng ta lão đảo té xuống bậc thang.

“A —— đau quá —— đau quá ——”.

Nàng ta nằm lăn lộn trên đất, từ váy xuất hiện một khoảng máu đỏ....

Phong Linh sợ run người, chậu hoa trên tay rơi xuống...

Hồng!

Nàng đã gây họa rồi!

Làm sao bây giờ, nàng phải làm sao bây giờ? Trời đất chứng giám, nàng chỉ muốn dọa nàng ta thôi, không muốn làm việc xấu với em bé trong bụng nàng ta! Chết rồi, Dạ Vô Hàm không làm thịt nàng mới lạ!

Thấy một đám nha hoàn loạn như thế, Phong Linh cắn răng xoay người về phòng lấy tay nải mình đã chuẩn bị tốt.

“Tam Nương, người...”.

“Ta muốn chạy trốn ngay bây giờ!”. Phong Linh vội vàng ôm tay nải, kéo tay Vãn Xuân và Sơ Hạ: “Hai người có thể giúp ta không?”.

“.....”.

Có ba bóng dáng lén lén lút lút xuất hiện ở cửa sau. Vãn Xuân canh chừng, Sơ Hạ đưa Phong Linh đến cửa dãn dò: “Tam Nương đi từ đây ra ngoài, đi về hướng bắc là có thể nhìn thấy chợ”.

“Ừ”. Phong Linh gật đầu mạnh một cái, nắm chặt lấy tay nàng ta: “Sơ Hạ, không biết bao giờ mới có thể gặp lại! Yên tâm, ta sẽ tìm cho người và Vãn Xuân mối hôn nhân tốt nhất!”.

“Ôi chào, Tam Nương mau đi nhanh đi! Nếu Hàm Vương trở về phủ thì nguy rồi!”.

“Được, ta đi đây!”. Phong Linh xoay người, sau khi kéo cửa ra thì nàng ngậy người.....

54. Chương 56: Lão Đầu Cảnh Vương

Xe ngựa, một xe ngựa siêu sa hoa.

Không phải cô bé lọ lem ngồi xe ngựa bí đỏ cũng là như thế này sao, xe ngựa xinh đẹp như vậy lại xuất hiện ở cửa sau Vương phủ lúc này thật kỳ lạ.

Xe ngựa chói mắt như thế này lại dám trắng trợn dừng ở chỗ này làm người ta muốn đoán xem chủ nhân của chiếc xe ngựa này là ai?

Cửa sau Vương phủ đóng lại, Phong Linh cố ý đi lướt qua chiếc xe ngựa.

Thực tế đã dạy nàng, thứ gì càng xinh đẹp thì càng độc.

Đúng lúc này cửa xe ngựa mở ra.

“Mời lên xe”. Phu xe nói từ từ bình thản, có vài phần âm trầm.

Tóc gáy Phong Linh dựng đứng, cả người dính sát vào tường: “Đi đâu? Ta không biết người!”.

Phu xe ném ra một đồ vật: “Nếu như người muốn gặp lại con trai thì lên xe”.

Đó là mũ da của Bảo Bảo!

“Bảo Bảo! Đáng chết, các người đưa Bảo bảo đi đâu?”.

“Lên xe”.

Phong Linh nắm chặt trong tay cái mũ quả dưa, cắn răng, trợn mắt, sau đó lên xe ngựa! Dù là địa ngục, vì con trai nàng cũng phải vào!

Xe ngựa nghênh ngang rời đi.

Phong Linh học trong phim, xé vạt áo thành những phần nhỏ ném xuống đường làm kí hiệu. Nhưng mà lúc nàng vừa kéo vạt áo ra thì xe ngựa dừng lại.

“Đến”.

Trong tay Phong Linh là một đồng vải rách, chớp chớp mắt: “Đến, đến?”.

Chưa tới vài phút đã đến nơi rồi?

Nhảy xuống xe ngựa nhìn thấy tám biển “Cảnh Vương phủ” ở cửa chính thì trong đầu nàng đã viết ra một kịch bản vô cùng hoàn hảo. Hóa ra là lão hồ ly không ngồi yên được, bắt cóc con trai bảo bối của nàng sau đó uy hiếp nàng, muốn moi tim của nàng để cứu hoàng hậu sau đó ngồi lên ngôi vị hoàng đế!

Đáng chết!

Phong Linh được người đưa vào trong Vương phủ, bên trong Vương phủ bày biện trang hoàng làm Phong Linh không mở mắt ra được. Nhà của người có tiền nàng vào không ít nhưng mà cái loại người khoe của như thế này thì lần đầu được thấy. Trong lòng phỉ nhổ một cái, nói cho cùng Cảnh Vương trừ yêu quyền ra còn rất yêu tiền.

Đi theo nha hoàn vào đến vườn hoa thì nàng càng ngạc nhiên không khép miệng được.

Đây là những giống hoa gì? Có đóa hoa Lam Cầu nào lớn như vậy không? Lại còn có đóa nhro như cái móng tay? Đập vào mắt là những giống hoa đủ loại không giống nhau.

Mẹ nó!

Đến lúc nàng lấy lại tinh thần thì nha hoàn đã lui xuống. Cả một cái vườn to như thế chỉ có một nam nhân gầy yếu đang tỉ mỉ chăm sóc những bông hoa. Nhìn bộ dạng chăm chú như thế Phong Linh cũng rùng mình.

Nàng cảnh giác nhìn quanh vườn một vòng, sau đó chạy đến bên cạnh người đàn ông đó nhỏ giọng hỏi: “Lão huynh, bây giờ Cảnh Vương đang ở đâu?”.

Nam tử ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, suýt nữa thì Phong Linh hét lên.

OMG, Vampire!

Sắc mặt tái nhợt, ngũ quan xinh đẹp, môi đỏ như máu, ánh mắt u buồn, khí chất như thế này đúng là Vampire hay xuất hiện trong phim! Hắn run lập cập không ngừng, giống như đang rất lạnh.

“Người tìm hắn làm cái gì?”. Âm thanh của nam tử hơi khàn khàn.

“Mẹ nó, lão đầu kia bắt con trai của ta!”.

“Lão, lão đầu?”. Nam tử sững sốt.

55. Chương 57: Kéo Theo Làm Con Tim

“Không phải à?”. Phong Linh càng nói càng tức: “Một người già sắp vào quan tài đến nơi rồi không an hưởng tuổi già đi, không có việc gì làm lại đi tranh giành ngôi vị hoàng đế với lũ trẻ”.

Người già sắp vào quan tài...

Phong Linh thấy đối phương run rẩy dữ hơn thì lắc đầu: “Lão già kia đúng là người xấu, nhìn người kia, bệnh như thế này còn không cho người nghỉ ngơi”. Nói xong, lấy cùi chỏ chọt chọt: “Này, người nợ ông ta bao nhiêu tiền mà bị giầy vò như thế này?”.

Nam nhân lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần thú vị, chỉ chỉ về phía sau lưng nàng: “Nếu như người muốn tìm người thì đi về bên kia”.

“Thật sao?”. Phong Linh vui vẻ, vội vàng nói cảm ơn: “Lão huynh, cảm tạ! Ha ha, ta vừa nhìn rồi, người nhất định là một người tốt! Nếu như mẹ con chúng ta có thể chạy thoát nhất định sẽ cảm ơn người rất nhiều bạc”. Nói xong thì chạy về phía nam nhân chỉ.

“Cảnh Vương, có cần đi theo không?”.

“Ở trong Vương phủ thì nàng ta có thể chạy đâu được”.

Nam tử đứng lên, vỗ vỗ bụi đất, suy nghĩ một chút rồi hỏi Trương Tam, người hộ vệ trung thành: “Ta nhìn giống lão già sắp vào quan tài lắm sao?”.

Trương Tam trả lời: “Người giống người sắp vào quan tài nhưng không giống lão già”.

Dạ Mặc Cảnh cười: “Trương Tam, người có biết tại sao người vẫn còn bên cạnh ta không?”.

Trương Tam lắc đầu.

“Bởi vì người luôn nói thật”.

“.....”.

Phong Linh chặt hai cái lá chuối che người của nàng, đi đến bên bờ hồ, thấy hình ảnh bên bờ hồ suýt nữa phun máu.

Bờ hồ có phong cảnh xinh đẹp, có một đình nghỉ mát ở giữa hồ. Trong đình nghỉ mát có một chiếc ghế nằm thư thái, nằm trên đó là một người thân hình nhỏ nhỏ đang rất thoải mái bắt chéo hai chân, há mồm chờ nha hoàn xinh đẹp lột vỏ nho đưa vào miệng.

“Bảo Bảo”. Phong Linh kinh hãi, xông qua đó, tiểu tử này sao có thể hòa đồng được thế?

Bảo Bảo nâng mắt, thấy Phong Linh thì vẫy vẫy tay: “Hi, nương~”.

“Hi cái đầu mẹ người, tiểu tử thôi, con muốn hù chết nương à?”. Phong Linh vứt lá chuối trong tay, bước vài bước rồi vặn lỗ tai nó: “Nói, tại sao lại ở chỗ này?”.

“Ai da, nương, đau, đau quá”. Bảo Bảo che cái tai, kéo nương nó ngồi xuống, phát phát tay với hai nha hoàn: “Các người cứ lui xuống trước đi có việc thì ra sẽ gọi”.

“Vâng, thưa Bảo gia”.

Phong Linh vừa vui vẻ thì lại nghiêm mặt: “Tiểu tử thôi, nói mau, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”.

Bảo Bảo thông minh, nhìn bốn phía, kéo nương xuống ghế nằm rồi nói nhỏ: “Dạ Mặc Cảnh nghĩ rằng con là con trai của Dạ Vô Hàm! Lần này mục tiêu của hắn không phải là nương mà là con!”.

Cuối cùng Phong Linh cũng hiểu: “Mẹ nó! Hắn ta muốn dùng con để uy hiếp Dạ Vô Hàm?”.

Bảo Bảo gật đầu nói: “Con nói là muốn nương nên hắn đồng ý là đón nương đến!”. Sau đó nó nhún vai: “Không ngờ hiệu suất làm việc cao vậy”.

Phong Linh cười híp mắt, mặt kề sát mặt con trai, ngoài cười mà trong không cười: “Con trai ngoan, việc làm con tin như thế này mà con cũng phải kéo nương theo à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Bảo Bảo nở nụ cười hòa hoãn: “Nương ngốc như vậy, con không yên tâm để nương ở đó một mình”.

Phong Linh trợn mắt: “Tiểu tử thôi, dám nói ta ngốc”.

“Đó là sự thật mà!”.

“Con còn nói ——”.

Phong Linh định thi triển thần công bạch cốt trào thì trước mắt xuất hiện một đôi giày màu trắng, lại nhìn lên trên, là một trường sam màu trắng, đi lên nữa.....

Là tên Vampire vừa rồi?

Dạ Mặc Cảnh cười như không cười nhìn hai mẹ con đang úp mặt vào ghế nói chuyện.....

56. Chương 58: Tại Sao Dạ Vô Hàm Cho Phép Nàng Ta Sinh Con?

“Người.....”.

Bảo Bảo kéo nhẹ tay áo của nàng: “Đó chính là Cảnh Vương!”.

“Hả.....”.

Phong Linh hít sâu một hơi, thì ra mình vừa có một hiểu lầm rất lớn!

Cái thế giới này sắp điên rồi sao? Cảnh Vương không phải là Vương thúc của Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên sao? Hắn ta không phải là một lão đầu sao? Tại sao lại trẻ như vậy, tại sao?

“Người muốn bản vương gọi người là Phong Tam Nương hay là Niếp Tổ Tổ?”. Dạ Mặc Cảnh tốt tính hỏi.

Phong Linh nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm nhìn hắn, nàng kiên quyết không nói chuyện với tiểu nhân.

Bảo Bảo nhún vai: “Cảnh Vương thúc thúc bỏ qua cho nương của con, tính của nương con hơi trẻ con, thúc cứ gọi là Tam Nương”.

Phong Linh trợn mắt nhìn con trai: “Con nói cho hắn biết làm cái gì?”.

“Nương, ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu”.

“Tiểu tử thôi, bình thường nương dạy con như thế nào? Cái gì cũng có thể bỏ đi nhưng riêng cốt khí thì không được”.

Bảo Bảo giật giật khóe miệng: “Nương, nương có dạy như vậy sao?”.

Dạ Mặc Cảnh buồn cười lắc đầu, ho nhẹ mấy tiếng, Trương Tam đứng bên cạnh đưa qua một cái ghế, hắn ngồi xuống ngó ngó hai mẹ con: “Không chuẩn bị ngồi nói chuyện một lúc sao?”.

Hai người ngồi thẳng lên, Phong Linh chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt hắn: “Người chính là Dạ Mặc Cảnh?”.

Hắn gật đầu: “Không thể giả được”. Sau đó nói: “Thấy ta không phải là lão già nên ngươi thất vọng à?”.

Phong Linh nhớ đến chuyện vừa rồi, không nói gì nữa. Nhưng mà Cảnh Vương lại nói: “Hoàng huynh lớn hơn ta hai mươi sáu tuổi. Mặt khác, ta và Vô Hàm cùng tuổi”.

“Rốt cuộc ngươi bắt chúng ta đến đây làm gì?”.

“Bổn Vương chỉ muốn mượn Bảo Bảo một chút”.

Phong Linh tức giận nói: “Shit! Con trai ta không phải là đồ, muốn mượn là mượn à?”.

Bảo Bảo đỏ mặt, nường nó lúc nào cũng..... đơn thuần như vậy.

“Ha ha”. Dạ Mặc Cảnh cười, nụ cười có chút yếu ớt, nhưng không thể phủ nhận hần cười lên rất đẹp. Hần nói với giọng ôn hòa nhưng lời nói rất tàn khốc: “Ta cho người hai lựa chọn, tự mình lựa chọn. Một là ta mượn con trai của người, hai là ta mượn tim của người dùng”.

Phong Linh không nói hai lời, xách Bảo Bảo lên: “Cho người mượn nó”.

“Phong Tam Nường”. Bảo Bảo kêu lên: “Con là con ruột của nường đó!”.

Phong Linh đến bên con trai nói nhỏ: “Con nghĩ thoáng một chút ! Cái này gọi là kế hoãn binh!”.

Dạ Mặc Cảnh đỡ khóc đỡ cười, hần bắt đầu hoài nghi, tại sao Dạ Vô Hàm lại đồng ý cho nữ nhân này sinh con cho hần?

Sau khi hần sai người an bài phòng ở cho hai mẹ con thì biến mất. Phong Linh đóng kín cửa, thương lượng đối sách với con trai. Cuối cùng nàng tổng kết một câu: “Chúng ta trốn đi”.

Bảo Bảo không hoang mang nói: “Tại sao phải trốn? Không phải chúng ta gây chuyện, tại sao chúng ta phải gánh chịu hậu quả?”.

“Thế con muốn bị người ta dắt mũi dẫn đi à?”.

“Nường, yên tâm! Chắc chắn sẽ có người đến dọn dẹp chuyện này”.

Phong Linh tiến lên sờ trán con trai: “Con trai, con bị sốt à?”.

Bảo Bảo đẩy tay nường nó ra: “Nường, người không cảm thấy mọi chuyện thật kỳ lạ à?”.

Phong Linh chớp chớp mắt: “Kì lạ chỗ nào?”.

“Bọn họ tranh giành ngôi vị hoàng đế thì không có gì kì lạ. Thân phận của nường đầu tiên là vương phi của Dạ Vô Hàm, tại sao Hoàng hậu lại phải ăn tim của nường thì mới hết bệnh? Cái này có liên quan gì đến nường đâu?”.

Phong Linh ngẩn người, lắc đầu, nói không biết.

57. Chương 59: Mặt Của Bảo Gia Không Dễ Đánh Như Vậ Đâu

“Nhất định Cảnh Vương là người biết rõ mọi chuyện.....”. “Cho nên hần ta mới không cần lấy tim của nường mà chỉ cần đối phó với Dạ Vô Hàm thôi”. Bảo Bảo hả hê nói. “Đầu tiên hần ta tạo ra một câu chuyện để tung hỏa mù, lấy nường làm bia đỡ đạn, hần đứng sau đối phó với mấy tên Vương gia. Chắc chắn chắc, đúng là một kế sách thông minh~”.

“Bộp”.

Phong Linh không khách khí đánh đầu con trai: “Nói thật dễ nghe”.

Nghe con trai phân tích nàng cũng hiểu ra một chút: “Đừng có nói với nường, con ở đây là muốn ỉn nấp!”.

“Tại sao không? Cảnh Vương có quan hệ không rõ với Hoàng hậu, mà Hoàng hậu lại không có con trai thừa kế ngôi vị, không phải là để dành cho Cảnh Vương sao? Xuống tay từ chỗ này chắc chắn sẽ không sai”.

“Nhưng.....”. Phong Linh hơi lo lắng, nhưng lại không nói được không đúng chỗ nào.

“Ui dào, nương không cần lo lắng nhiều thế đâu, nếu như không thể biến đổi hoàn cảnh thì phải thích ứng với nó thôi. Trốn tránh chỉ có thể trốn tránh những việc xấu nhỏ thôi. Con cảm thấy ở đây thoải mái hơn Hàm Vương phủ nhiều”.

Hừ, Dạ Vô Hàm đáng chết, dám đánh nó? Hừ, mặt của Bảo gia dễ đánh như vậy sao? Bây giờ nó bắt cóc nương ngay trước mặt hần ta xem hần ta làm như thế nào!

“Con trai, sao con cười gian vậy?”.

“A.... đâu có!”. Bảo Bảo lại bày ra vẻ mặt mỉm cười đáng yêu, Phong Linh rùng mình: “Thế này còn đáng sợ hơn”.

“.....”.

Dạ Vô Hàm vội vàng trở về phủ, nghe được tin tức, sau khi làm Tiêm Vũ để non Phong Tam Nương đã bỏ chạy rồi!

“Vương gia, Vương gia, ngài phải làm chủ cho Toàn Nhi a~”. Tiêm Vũ khóc lóc, nàng ta không phải khóc vì đứa bé trong bụng mà khóc vì đã mất đi cơ hội phù chính!

Đáng chết! Phong Tam Nương và con trai của nàng ta, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Dạ Vô Hàm đen mặt, sau khi ăn uống mấy câu thì gọi người đưa Vấn Xuân và Sơ Hạ đến.

“Ai?”.

“Bẩm Vương gia, nô tỳ, không, không biết”.

“Ai?”.

“Nô tỳ....”.

“Kéo ra ngoài”.

“Vương gia tha mạng, nô tỳ.....”.

Lúc này, Phi Ứng báo lại: “Vương gia, Cảnh Vương đưa thư tới”.

“Hần?”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày xem bức thư, xem xong giận dữ xé nát bức thư: “Nữ nhân đáng chết, dám chạy đến chỗ của hần?”.

Hần tin tưởng, hần tuyệt đối tin tưởng, chắc chắn là hai mẹ con nàng cố ý! (Ồc: chúc mừng bạn đã đoán đúng ==]]z).

Một lúc sau, hần ngược mặt lên, lạnh lùng ra lệnh: “Phi Ứng, chuẩn bị quà, chúng ta nên đến thăm Vương thúc rồi!”.

“Dạ!”.

Một kỹ viện, được xây dựng lại sau trận hỏa hoạn.

Bên trong một gian phòng đang trình diễn bộ phim hạn chế lứa tuổi.

“Tiện nữ nhân! Xú nữ nhân! Nhất định sẽ có ngày lão tử bắt được ngươi!”.

Địch Cuồng đề lên người Tàng Tâm, giật tóc, phía sau ra sức đâm thọc.

Tàng Tâm kêu to: “A a,... Cái người man rợ này, chậm một chút..... đau chết ta rồi...”. Mắt đẹp nhìn chăm chăm vào hần: “Người làm người tức giận là Phong Tam Nương, ngươi tức với ta cái gì?”.

“Câm miệng”.

Địch Cuồng quát lên một tiếng, đẩy nhanh tốc độ, người này khiến Tàng Tâm vừa yêu vừa hận. Yêu vì chưa có một người đàn ông nào có thể làm nàng thỏa mãn đến vậy, hận vì cứ mỗi lần hần không bắt được Phong Tam Nương thì sẽ dùng phương thức tàn nhẫn cưỡng bức nàng.

Giường nhỏ kêu “ken két”, Tàng Tâm oán giận nói: “Ta chuyển từ Ngự Dương thành đến đây, cứ tưởng dưới chân thiên tử sẽ kiếm được nhiều bạc ai ngờ chưa được mấy ngày thì người đã đốt sạch cái kỹ viện rồi!”

“Hừ, nếu như người thích sống ở kỹ viện? Được, lão tử sẽ cho người một cái kỹ viện lớn nhất”.

Tàng Tâm sùng sốt: “Người nói thật?”.

Địch Cuồng tàn nhẫn cười một tiếng: “Hừ, thế thì phải xem người lấy lòng lão tử như thế nào.....”

58. Chương 60: Động Khẩu Không Động Thủ

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Đi tới Cảnh Vương phủ, Dạ Vô Hàm xuống ngựa, tầm mắt quét qua cửa chính vương phủ, Trương Tam đã sớm chờ ở đây, mặt không biểu tình gật đầu: “Hàm vương gia, Cảnh vương đợi ngài đã lâu.”

“Vương thúc thật khách khí.” Hắc mím môi cười một tiếng, thoải mái sải bước đi vào.

Đi vào đại sảnh, Dạ Mặc Cảnh đang ngồi trên ghế bệnh thoi thóp, vừa nhìn thấy Dạ Vô Hàm liền cười, đôi môi nhìn qua có vẻ mất máu trắng bệch: “Vô Hàm, cháu thật ít đến đây đó.”

Dạ Vô Hàm nhếch miệng cười nhạt, thong dong ngồi xuống: “Ha ha, lâu rồi không đến thăm Vương thúc, không ngờ thân thể Vương thúc vẫn cường tráng như thế.”

“Thân thể này không được hưởng thụ nhưng vẫn phải kéo dài.” Dạ Mặc Cảnh không nhanh không chậm nói: “Chuyện nhà chúng ta như thế, Bồn vương là trưởng bối sao có thể ngã xuống?”

“Hả?” Dạ Vô Hàm cố làm ra vẻ không hiểu: “Xin hỏi Vương thúc, chuyện nhà là chuyện nào?”

“Không vội.” Dạ Mặc Cảnh nhẹ nhàng vung tay, nói: “Khó có dịp cháu tới chơi, Bồn vương đã sớm chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Không.” Dạ Vô Hàm không giữ chút thể diện nào cho hắc, nghiêng mắt nhìn nói: “Vương thúc, có phải nên mời họ đi ra gặp một chút.”

“Ha ha, nóng lòng như thế sao?” Dạ Mặc Cảnh gật đầu: “Cũng được.” Rồi quay lại nói với Trương Tam: “Đi mang bọn họ tới đây.”

Không lâu sau, chỉ thấy Bảo Bảo ngồi ở trên vai Trương Tam, một chân thoải mái lắc lắc. Sau khi tới đại sảnh, liếc cũng không thèm liếc về phía Dạ Vô Hàm, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ miệng, ngáp một cái: “Ai muốn gặp Bảo gia ta hả?”

Thấy tiểu quỷ này giả bộ, Dạ Vô Hàm vừa bực mình vừa buồn cười, cố ý sưng mặt, hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử, trốn tới nơi này là hết chuyện sao?” Hắc nhìn quanh, không thấy Phong Linh đâu liền nhíu mày hỏi: “Nương ngươi đâu?”

Bảo Bảo nhếch cằm, ngồi trên vai Trương Tam, giống như ngồi trên núi Thái Sơn, cao ngạo không ai bì nổi nói: “Nương ta bảo, sợ nhìn thấy người nào đó thì đau mắt hột, cho nên không tới. Có chuyện gì, người nói cho Bảo gia ta là được.”

“Bảo gia?” Lòng ngực Dạ Vô Hàm phập phồng đến mức nhìn rõ ràng.

Dạ Mặc Cảnh thú vị nhìn “phụ tử” này, nét mặt Dạ Vô Hàm vừa ảo não vừa cứng chiều, dáng vẻ thân thiết, có thể làm cho Dạ Vô Hàm hạ mình, đích thân đến đón hai mẹ con họ, thì tuyệt đối không phải người bình thường, lập tức đỡ bỏ nghi ngờ về thân thể Bảo Bảo.

“Ha ha, Bảo Bảo, tới đây ngồi.” Hắc thân thiết ngoắc ngoắc tay với tiểu tử kia.

Bảo Bảo rất phong cách vỗ vỗ vai Trương Tam: “Tam ca, thả đệ xuống đi.”

Tam ca?!

Khóe mắt Dạ Mặc Cảnh co quắp vài cái, nhìn sang thuộc hạ ưu tú Trương Tam vẫn đi theo bên cạnh mình luôn nói ít làm nhiều, không kéo bè kết phái mưu lợi riêng làm rối trật tự kỷ cương, thế nhưng giờ này đang cúi đầu khẽ đỏ mặt.

Bảo Bảo đi tới bên cạnh Dạ Mặc Cảnh, nhảy đến chỗ ngồi bên cạnh, tay nhỏ khoanh trước ngực, mắt khép hờ, lười biếng nói: “Hôm nay Hàm vương diện hạ tới đây, là muốn nói về việc tiểu thiếp của người để non, hay là nói muốn đuổi mẹ con ta đi? Nếu như muốn nói cả hai, vậy thì thật xấu hổ, Bảo gia ta không có tâm tình nói chuyện.”

Ngón tay Dạ Vô Hàm nắm chặt lại vang lên tiếng “Răng rắc”, hắn đứng lên, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Đi theo bên cạnh nương người lâu nên học được thói đùn đẩy trách nhiệm à?”

Bảo Bảo thấy không đúng, vội nhảy dựng lên trốn sau lưng Dạ Mặc Cảnh: “Này, chúng ta động khẩu không động thủ được không?”

59. Chương 61: Nam Nhân Đỏ

Dạ Mặc Cảnh nhẹ nhàng ho hai tiếng, yếu ớt giải thích: “Được rồi, Vô Hàm, nó chỉ là đứa bé thôi mà.”

Dạ Vô Hàm nhìn cũng chưa từng nhìn hắn, bàn tay vươn ra, một tay túm lấy Bảo Bảo: “Vương thúc, người nói đúng, đây là chuyện nhà. Nhưng là chuyện nhà của ta, hi vọng Vương thúc đừng nhúng tay!” Nói xong liền mang Bảo Bảo đi ra sân.

Bảo Bảo giùng giàng, bấp chần đạp loạn: “Dạ Vô Hàm, là nam nhân thì một chọi một! Đêm trăng tròn, trên Tử Cẩm Thành, ai không đi là tôn tử!”

Cảnh tượng rất quen thuộc...

Trán Dạ Vô Hàm nổi gân xanh, Phong Tam Nương được lắm, không giáo dục tốt nhi tử, để cho hắn trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa, cư nhiên dạy hắn toàn những thứ bàng môn tà đạo.

Trương Tam thấy thế, định tới giúp Bảo Bảo, Dạ Mặc Cảnh lại lên tiếng ngăn cản: “Cứ để hắn xử lý đi... Tam ca.”

Trương Tam chấn động, bỗng chốc quỳ một chân xuống đất: “Thuộc hạ không dám.”

Dạ Mặc Cảnh cười như không cười: “Đứng lên đi.” Ánh mắt lại nhìn về phía hai “phụ tử” đang giận dỗi.

Dường như hai mẹ con đó có một cổ lực hấp dẫn, khiến người ta không tự chủ được muốn ở bên cạnh, đừng nói là người đàn ông hoàng như Trương Tam, ngay cả hắn đều không khỏi nghĩ, nếu như, hắn có vợ con như thế này, trong phủ nhất định sẽ tràn ngập tiếng cười. Tất cả của hắn, sẽ luôn có người cùng chia sẻ...

Hắn đột nhiên có chút ghen tỵ Dạ Vô Hàm.

Dạ Vô Hàm đem Bảo Bảo thả xuống, từ từ vung tay lên, ánh mắt quét bốn phía, khóe miệng nâng lên tạo thành một độ cong, sau đó, lại từ từ hạ xuống...

“Dạ Vô Hàm! Người dám động vào con trai ta xem, ta đốt Vương phủ nhà người!”

Phong Linh bỗng chốc liền xuất hiện, một tay đoạt lại Bảo Bảo: “Con trai bảo bối, hắn có làm gì con không? Nói cho nương!”

Bảo Bảo bất đắc dĩ lắc đầu, nương thật là không có định lực rồi, một kích liền xù lông.

Nhìn chằm chằm Phong Linh, Dạ Vô Hàm hí hóp mắt: “Phong... Tam... Nương!”

Phong Linh vội vàng đem con trai bảo vệ phía sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Kêu la cái gì, có chuyện gì thì nói mau!”

Dạ Vô Hàm nhìn nàng chăm chăm, nàng dùng sức trừng lại, xem mắt ai to hơn!

Đúng lúc này, có hai người từ cửa lớn đi tới, quần gia đi trước thái độ nhún nhường, phía sau là một người mặc áo đen, y phục có vẻ tùy tiện khoác lên người, mắt lười biếng khép hờ.

Dưới bóng đêm, không thấy rõ tướng mạo của hắn, lúc hắn đi qua bên cạnh, Phong Linh lơ đãng ngoái đầu nhìn, đúng lúc chống lại tầm mắt của hắn.

Đó là ánh mắt cực kỳ tà ác, giống như dã thú, giống như quỷ mị, giống như Satan, trong nháy mắt dường như có thể giết tất cả sinh vật, rồi lập tức lại biến ảo mị hoặc, thu liễm ánh sáng khát máu. Tầm mắt gặp nhau một giây, nàng thấy rõ ánh mắt của nam nhân kia như muốn đem nàng đang sống sờ sờ mà lột da, máu chảy đầm đìa đưa vào trong miệng, nuốt sống.

Phong Linh âm thầm nuốt nước bọt, người đàn ông này thật sự đủ âm lãnh, tối thiểu âm mấy chục độ.

Bảo Bảo xiết chặt lông mày, không biết vì sao, nó cảm thấy trên người nam nhân này một cỗ sát khí, hoàn toàn không cho người khác lại gần. Người như vậy lại xuất hiện tại Cảnh Vương phủ, có quan hệ gì với Cảnh vương đây?

Hắn thoáng nhìn về phía Dạ Vô Hàm, bờ môi mấp mí ra đùa cợt, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua hắn, không nhanh không chậm theo quần gia đi vào đại sảnh.

Dạ Vô Hàm tỉnh táo nhìn hắn, con mắt trầm ổn phát ra tia sáng khác thường.

Bởi vì sự xuất hiện của người đàn ông này, khiến cảnh giường cung bật kiếm giường cung bật kiếm giữa ba người cũng trầm tĩnh lại. Bảo Bảo ngó ngó nường, lại nhìn Dạ Vô Hàm một chút, nói: “Nếu như muốn đến đón chúng ta, vậy thì không cần phí tâm, chúng ta sẽ không đi đâu.”

60. Chương 62: Khẩu Vị Của Ta Nặng

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

“Không sai!” Phong Linh ủng hộ con trai, nhớ tới một đêm kia ở kỹ viện, nàng lại muốn giết người!

Tên khốn kia, người có cái nốt ruồi đỏ ở ngực đó!

Nghĩ đến nốt ruồi đỏ, Phong Linh chấn động toàn thân. Một đêm kia, lúc hỏa hoạn, người cứu nàng là Dạ Dập Tuyên, tiếp đến nàng nhìn thấy Dạ Vô Hàm, bọn họ...

Một giây kế tiếp, động tác của Phong Linh nhanh hơn đại não. Nàng chột vọt tới trước mặt Dạ Vô Hàm, tay tháo vạt áo hắn ra...

Bảo Bảo nhìn chăm chăm nường, há to miệng không thể tin.

Dạ Vô Hàm cũng kinh ngạc đứng sững tại chỗ, nháy mắt ngây dại, ngay sau đó, vẻ mặt giận dữ: “Người... đồ sắc nữ này! Người làm cái gì đây?”

Sau khi rống lên, hắn vội vàng đóng lại vạt áo, nhìn chòng chọc Phong Linh như đang phòng lang sói.

Phong Linh chớp mắt một cái, nghiêng đầu nhìn hắn nghi ngờ: “Người bị thương?”

Trước ngực Dạ Vô Hàm quần đầy băng, có thể nhìn thấy vết máu mờ mờ. Đừng nói một nốt ruồi đỏ, ngay cả hai núm vú cũng chẳng nhìn thấy.

Tiếc quá.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm trở lên hồng hồng, hai tay siết chặt thành quyền, kích động đến muốn bóp cổ nàng, âm thanh đè nén nói: “Ngươi là nữ lưu manh sao? Đã là mẹ của đứa bé rồi, ngươi cũng không biết thu liễm một chút sao? Ngươi định làm gì trước mặt đứa bé thế hả?”

Bảo Bảo lặng yên.

“Ta...” Phong Linh cẩn thận suy nghĩ lại, chuyện này đúng là gây rắc rối nhưng vẫn phải nuốt xuống bụng, giải thích không được, nói ra ai tin chứ?

Nàng không khách khí rống lại một câu: “Ta muốn nghiệm chứng thân phận, xem ngươi có phải nam nhân không!”

“...”

“Bất nạt cô nhi quả mẫu, ngươi dám nói đây là hành động của nam nhân sao?” Khí thế Phong Linh hung hăng, lại bày ra tư thế bình trà, lớn tiếng nói: “Ta cho ngươi biết, Tiềm Vũ bảo bối của ngươi dễ non, một chút quan hệ với ta cũng không có, đừng nghĩ đem nó chụp lên đầu ta! Đó gọi là “ác giả ác báo” biết không? Là do nàng ta ngu xuẩn, là nàng ta dấn, là nàng ta không tự lượng sức tới đây khiêu khích, ngươi có thể oán Thất Đại Di hay Bát Đại Di? Muốn oán trách Phong Tam nương ta đây, không có cửa đâu! Biết rõ con trai nhà ta không thấy đâu, tâm tình ta đang kém, còn muốn tự đến tìm ngươi, ta sao có thể không thành toàn nàng? Hừ, tư chất đã kém còn tới đây để xấu hổ mất mặt! A, bây giờ dễ non rồi, các ngươi muốn tìm người chịu tội thay?! Chuyện trên đời, con mẹ ngươi tưởng nói thế là xong à? Có gan thì động đến ta xem, Phong Tam Nương ta đảm bảo tiễn các ngươi đi Tây Thiên sớm thôi!!!”

Sắc mặt Dạ Vô Hàm hết hồng chuyển xanh rồi đến đen, nhìn cái miệng nhỏ của Phong Linh đóng mở không ngừng.

Dạ Mặc Cảnh thiếu chút bật cười thành tiếng. Thật đúng là chưa thấy qua nữ nhân nào có thể khiến Dạ Vô Hàm kinh ngạc đến không phản bác được chữ nào như thế.

“Nữ nhân này, ta thích.”

Tên áo đen đứng phía sau cười, nụ cười đầy tính chiếm đoạt, giống như thợ săn đã sớm thiết kế bẫy đợi con mồi.

Hắn từ từ đi tới, gương mặt bình thường giống như người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, bất cứ ai liếc mắt nhìn rồi cũng sẽ quên. Nhưng ánh mắt tà ác lại khiến người ta không thể quên được, nó lười biếng, nó kiên quyết, nó phóng đảng không kiềm chế. Thậm chí nhìn lâu vào con mắt đấy cũng khiến người ta gặp ác mộng.

“Khẩu vị của ngươi thật càng ngày càng kỳ quái.” Dạ Mặc Cảnh từ từ quay đầu lại đảo mắt nhìn “Thần Hoàng.”

Khóe môi Thần Hoàng nở nụ cười tà ác: “Khẩu vị của ta nặng.

61. Chương 63: Khiêu Khích

Dạ Mặc Cảnh biết, ba người bên ngoài kia nếu còn tiếp tục càn quấy như thế, nếu thật sự chọc giận Dạ Vô Hàm thì rất khó giải quyết, đó cũng không phải kết quả hắn muốn.

Hắn liếc mắt ra hiệu với Trương Tam, Trương Tam nhanh đi ra sân, ngăn ở giữa Dạ Vô Hàm và hai mẹ con Phong Linh, cung kính có thừa mà nhiệt tình thiếu sót nói: “Hàm vương, mời vào bên trong.” Nói xong, bàn tay đưa ra ôm Bảo Bảo lên, cam nguyện để cậu bé cười lên cổ rồi sải bước trở lại tiền sảnh.

Phong Linh hừ lạnh một tiếng rồi cũng xoay người đi theo.

Dạ Vô Hàm cố gắng hít sâu, ổn định lại lửa giận đang tán loạn trong ngực, cũng thông thả bước vào. Đi vào tiền thính, hắn liền nhìn thấy Thần Hoàng đang thoải mái ngồi ở đó, con mắt tà ác không phải khiêu khích cũng không có địch ý, chỉ cười như không cười liếc nhìn hắn.

Phong Linh ngồi bên cạnh con trai, cầm chén trà trên bàn lên uống một ngụm lớn, vừa nãy nói quá nhiều khiến giờ khát khô cổ.

Mới để ly xuống, bên cạnh liền vang lên giọng nói lười nhác: “Đó là chén của ta.”

Phong Linh sững sờ rồi sau đó vẫn trấn định tự nhiên cười: “Xin hỏi, cái chén có khắc đại danh của ngài sao?” Nói xong lại khí phách mười phần bùng lên.

Bảo Bảo ngồi một bên không nhìn được liếc mắt, nương có thể thực nữ một chút có được không...

Thần Hoàng nhếch mày, gương mặt từ từ lại gần nàng: “Ta có thể nghĩ là người ở trước công chúng quyền rũ một nam nhân xa lạ không?”

“Phốc...”

Phong Linh phun ra ngụm trà trong miệng, hai mắt trừng lớn. Mẹ kiếp, làm cướp còn kêu bắt trộm, rõ ràng chính là hắn cố tình trêu chọc nàng!

Bảo Bảo cùng Dạ Vô Hàm đồng thời hít mắt lườm hắn.

Dạ Vô Hàm lạnh lùng túm lấy tay Phong Linh, ấn nàng ngồi xuống bên cạnh mình. Thần Hoàng nhếch môi, Dạ Mặc Cảnh vội vàng dùng ánh mắt bảo hắn dừng lại.

Thần Hoàng chỉ cười một tiếng, hai mắt vẫn nhìn Phong Linh chăm chú. Ánh mắt đã tính nóng rực, tựa hồ muốn nói rõ với mọi người, hắn muốn nữ nhân này!

Cả người Dạ Vô Hàm tản mát ra lệ khí, gương mặt tuấn tú tức giận, trán đầy âm u.

Bên trong đại sảnh, không khí dường như trở lên hết sức căng thẳng.

“Ha ha, Vô Hàm này, Bồn vương rất thích Bảo Bảo, muốn giữ nó trong phủ thêm ít ngày.” Dạ Mặc Cảnh thình lình nói một câu khiến Dạ Vô Hàm vừa vặn nâng mày, ánh mắt quét qua hắn, cười một tiếng: “Hai mẹ con nọ khiến tiểu thiếp ta đẻ non. Vương thúc, không phải là người che chở họ chứ?”

“Bồn vương đã nói đây là “chuyện nhà”, chúng ta là người một nhà, sao lại nói đến che chở chứ.” Dạ Mặc Cảnh nói xong rồi hướng Trương Tam phát tay một cái: “Bảo Bảo mệt rồi, dẫn cậu bé xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Trương Tam đi đến muốn ôm lấy Bảo Bảo, Dạ Vô Hàm bỗng nhiên đứng dậy ngăn hắn lại, sắc mặt âm lãnh kinh người: “Vương thúc, chúng ta nói thẳng đi, hai người bọn họ, hôm nay ta nhất định phải mang đi!”

Phong Linh nhìn hắn chằm chằm, vừa muốn nổi đóa lên, lại ngoài ý muốn bắt gặp ánh mắt kiên định của hắn, hoàn toàn không giống như muốn thay tiểu tam trả thù, mà là một loại kiên trì không nói rõ được, giống như ánh mắt mỗi lần hắn cứu mình. Ánh mắt đó không khỏi khiến người khác xúc động...

62. Chương 64: Địch Mạnh Ta Yêu, Địch Đuổi Ta Chạy

Edit: Naleo

“Ha ha”. Tiếng cười trầm thấp, mang theo giễu cợt đột ngột vang lên, khiến cho cả tiền thính yên tĩnh.

“Cảnh vương người vẫn chưa giới thiệu hai vị này là ai đâu, đáng giá để Hàm vương coi trọng như vậy thật sự khiến ta vô cùng tò mò thân phận của họ.” Con mắt tà ác của Thần Hoàng lộ ra vẻ bất phàm sắc bén, có vẻ như muốn gây sự, cho dù hai người trước mặt là những thí sinh sáng giá cho ngôi vị hoàng đế hắn cũng không lộ ra nửa điểm sợ hãi.

“A, hai vị này là...” Không đợi Dạ Mặc Cảnh mở miệng nói hết, Dạ Vô Hàm đã cười nhạo, hướng người đối diện nói:

“Người của Dạ Vô Hàm ta, có cần phải giới thiệu với người ngoài sao?”

Một câu nói khiến Dạ Mặc Cảnh ghen lời. Đồng thời cũng chẳng khác gì gián tiếp thừa nhận thân phận của hai mẹ con Phong Linh.

Mặc dù, ngay cả hắn cũng không rõ ràng lắm.

Không thể phủ nhận, Dạ Vô Hàm tuần mỹ phi phạm, nhưng phong thái ưu nhã mê người thường thường sẽ khiến người khác bỏ quên tướng mạo của hắn, tựa như một cái túi đựng một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ thượng hạng. Dù cái túi có đẹp đến mấy, mọi người cũng chỉ chú ý đến giá trị tác phẩm nghệ thuật.

Ba chữ Dạ Vô Hàm này, biểu thị cho quyền lợi cùng uy vọng.

Nhưng hắn lúc này, đôi mắt cứ nhiên xuất hiện mây mù, ánh nhìn lạnh lẽo dâng lên sát khí.

Nhìn hắn khiến Phong Linh sợ run. Ở Hàm vương phủ, nàng từng nghe hạ nhân nói qua, trên chiến trường, Dạ Vô Hàm là Thường Thắng Tướng quân “Giao Long” nổi danh thiên hạ, lúc ấy nàng chỉ cảm thấy đó là nói giỡn, một thư sinh như Vương gia, có thể cầm hai cây bút lông lên chiến trường sao?

Hiện tại thì nàng tin rồi, ở nơi này, trong một cái chớp mắt, từ trên người Dạ Vô Hàm nàng thấy được địa ngục xám xịt...

Không chỉ Phong Linh, Bảo Bảo cũng bị kinh sợ. Nó tròn tròn mắt, không tiếng động nuốt nước bọt. Hai mẹ con nó có một nguyên tắc thống nhất, địch mạnh ta yếu, địch đuổi ta chạy!

Hai mẹ con không ai dám phát ra tiếng nào. Chuyện này đúng là do bọn họ làm ra, nói cho cùng, Bảo Bảo cũng chỉ nghĩ muốn trừng phạt Dạ Vô Hàm, thuận tiện tra một chút xem rốt cuộc tại sao Dạ Mặc Cảnh cùng hoàng hậu muốn lấy tim của nương.

Thần Hoàng lười biếng ngồi đó, con mắt khép hờ: “Hàm vương điện hạ, tại hạ tất nhiên không dám hỏi nhiều.” Hắn cười một cái, yêu nghiệt cực kỳ, nhưu mày nói tiếp: “Chỉ là có chút ngạc nhiên thôi.”

Dạ Vô Hàm thu hồi lệ khí phát ra trong lúc lơ đãng, hạ con mắt, mím môi ưu nhã nói: “Lòng hiếu kỳ, không phải lúc nào cũng tốt.”

Rồi hắn xoay người lại, đối mặt với Dạ Mặc Cảnh, người đó sắc mặt có chút khó coi, khuôn mặt tái nhợt đã có vẻ giận, chỉ là đang đè nén lại thôi.

“Vương thúc, có phải người muốn ta đến trước mặt phụ hoàng xin một đạo thánh chỉ mới có thể đem người của ta đi hay không?”

Lời nói không nặng nhưng từng chữ rõ ràng. Người, Dạ Mặc Cảnh có thể lớn hơn Hoàng Thượng sao?

Dạ Mặc Cảnh nâng mắt nhìn hắn, thân thể yếu đuối ho đến thân thể không thể ngồi thẳng.

Trương Tam tiến lên: “Vương gia, nên uống thuốc rồi.”

Dạ Mặc Cảnh ho đến không thể ứng lời, chỉ đành nhẹ gật đầu, Trương Tam đẩy xe lăn tới, dìu hắn ngồi lên rồi đẩy vào nội đường, bỏ lại người trong phòng ngồi đó, trên hành lang còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng ho yếu đuối của hắn.

Phong Linh cùng Bảo Bảo chớp mắt một cái, cứ như vậy mà đi? Bà nó, đó là cái quái gì vậy hả?

Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn thoáng qua, không mang theo chút tình cảm nào: “Trở về!”

Hai mẹ con bị dọa giật nảy mình, mỗi người ôm một cây cột trụ, lắc đầu.

Bảo Bảo: “Đừng! Người đánh ta! Người là người xấu!”

Phong Linh: “Đừng mơ có thể đem chuyện vợ con người tính lên đầu ta! Không về!”

Đầu hai mẹ con lắc như đang vật lộn độ sức, chính là chết sống không trở về, người làm gì được ta, có giỏi thì đánh nhau! Sợ gì!

63. Chương 65: Nguyên Nhân

Edit: Naleo

“Không trở về?” Ngực Dạ Vô Hàm bắt đầu pháp phòng bắt quy tắc, hai tay bóp vang dội, nhìn cũng không nhìn hai người lấy một cái liền phát tay áo bỏ đi: “Phi Ứng!”

“Có thuộc hạ!”

Một người từ trên xà nhà bay xuống, hình như là đã ẩn núp từ lâu. Hắn đi tới hướng hai người ôm quyền: “Thất lễ.” Dứt lời, mỗi tay liền túm lấy một người.

“A! Ta không muốn trở về!”

Hai mẹ con vừa kêu xong, người đã bị Phi Ứng mang ra ngoài.

Trong tiền sảnh, Thần Hoàng cầm lên ly trà Phong Linh vừa uống, đặt môi lên chỗ nàng đã uống, nhẹ nhàng uống một hớp, rồi để xuống: “Nàng, nhất định phải thuộc về ta.”

Lúc này, Dạ Mặc Cảnh đã sớm rời đi lại chẳng biết đi ra từ lúc nào, lạnh lùng nhìn phương hướng Dạ Vô Hàm vừa rời đi, ngoài đầu lại nhìn: “Bốn vương tìm người, cũng không phải là vì nữ nhân.”

Thần Hoàng ngược mắt, cười một tiếng: “Muốn cùng ta hợp tác thì nên theo quy củ của ta.” Thấy người đối diện có chút chần chờ, hắn không kiên nhẫn nói: “Muốn hay không thì tùy người, ta không rảnh chơi trò mèo vờn chuột cùng các người.”

Dạ Mặc Cảnh ngồi xuống, sắc môi dần khôi phục màu đỏ, mở miệng nói: “Sáu năm trước, hoàng thượng cải trang đi thần miếu dâng hương, ở cửa miếu cứu được một cô nương mập mập. Trụ trì nhìn thấy cô nương kia đã từng nói, cô gái này có Đế hậu chi mệnh. Hoàng thượng sau khi nghe xong cảm thấy khiếp sợ, sau khi hồi cung liền đem nữ nhân béo không rõ lai lịch kia gả cho Dạ Vô Hàm làm phi. Người không biết còn tưởng rằng Hoàng thượng muốn làm khó hắn. Ai nghĩ đến Dạ Vô Hàm thế nhưng lại lưu nàng kia.”

Thần Hoàng chau mày, trong mắt thoáng qua chút ánh sáng quỷ bí, khóe miệng kéo ra ý cười không dễ phát hiện: “Sau đó, nhất định là chuyện này đến tai Hoàng hậu, nàng không có con cháu, lo lắng địa vị của mình khó giữ được nên thông đồng với pháp sư nói láo là bị bệnh lạ, muốn ăn tim người nữ nhân béo kia mới khỏi. Tuổi tác Hoàng thượng đã cao nên hồ đồ nghe theo lời Hoàng hậu và pháp sư, ám chỉ với mấy nhi tử, ai có thể tìm được Nhiếp Tổ Tổ thì sẽ đem ngôi vị truyền cho người đó.”

Khóe miệng Dạ Mặc Cảnh chứa ý cười lạnh lùng, không trả lời.

Thần Hoàng cảm thấy hứng thú, thân thể khẽ ngả ra ghế: “Nghe nói, Hoàng hậu là thanh mai trúc mã của người, nàng làm như vậy, không đơn thuần chỉ vì mình thôi.”

Dạ Mặc Cảnh lướt mắt nhìn hắn, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt nhưng hết mười phần bén nhọn: “Giờ người cũng thích nghe tin vớ vẩn à?”

“Ha ha, người biết cuộc sống Tây Vực nhàm chán thế nào rồi đấy.” Thần Hoàng lười biếng ruỗi lưng một cái. “Ta chẳng có, chút hứng thú nào với chuyện giữa người và Hoàng hậu. Chỉ là, muốn ta giúp một tay, giá cả không thể nhỏ a...”

“Người muốn gì?”

“Phía Tây của Minh Tịch, toàn bộ thuộc về ta.”

Dạ Mặc Cảnh nhíu chặt mày: “Khẩu vị lớn thế sao? Người tiêu hóa nổi không?”

“Đó là vấn đề của ta.”

Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng hắn gật đầu: “Tốt.”

“Còn nữa.” Hai mắt Thần Hoàng lộ ra dã tính tà ác. “Ta muốn nữ nhân kia.”

“...”

Đột nhiên ánh mắt hắn trở nên âm trầm đáng sợ, âm thanh giống như vọng từ địa ngục: “Người tốt nhất nên nhớ, giao dịch cùng Thần Hoàng, tương đương bởi cùng ký khế ước với Diêm Vương, không ai có thể lật lọng Thần Hoàng!” Đảo mắt một cái, hắn lại khôi phục vẻ phóng đãng không kiềm chế. “Được rồi, nói tiếp, người muốn ta giúp người việc gì? Bị Dạ Vô Hàm bám theo lâu như vậy, giờ cũng nên dừng lại nghỉ chút rồi.”

Dạ Mặc Cảnh nghiêm mặt nói: “Bổn vương sẽ cung cấp cho người một ít thông tin và các đối tượng bị hoài nghi trước. Sau đó, ta muốn người tìm được Nhiếp Tổ Tổ!”

“Hả?” Thần Hoàng cười: “Đến bây giờ người còn không biết Nhiếp Tổ Tổ là ai?”

Dạ Mặc Cảnh sửng sốt một chút, rồi lập tức cảnh giác nói: “Người nói thế là có ý gì? Người biết nàng ta đang ở đâu?”

Thần Hoàng nhìn hắn vẻ đồng tình: “Chẳng phải mới bị Dạ Vô Hàm đưa đi sao?”

“;amp;% . . @%. . .”

“Vương gia!” Trương Tam vội vàng tiến lên, đỡ lấy Vương gia, trán Dạ Mặc Cảnh mơ hồ nổi gân xanh, hắn có thể xác định 100%, Thần Hoàng sớm đã biết chuyện này, đến khi bọn hắn đi xa rồi mới nói cho hắn biết, đây tuyệt đối là cố ý!

64. Chương 66: Người Tin Ta Không

Trong đại sảnh Hàm vương phủ đầy ắp người.

Quan xử án, Dạ Vô Hàm.

Trong phòng chính, là tội phạm gây chuyện rồi bỏ trốn : Phong Tam Nương và Bảo Bảo.

Ngoài cửa phòng là Tiêm Vũ vừa khỏi bệnh và thị thiếp ABCD, vậy xem là người làm.

“Vương gia, người phải làm chủ cho đứa bé chưa ra đời của chúng ta”. Tiêm Vũ khóc nức nở. Những thị thiếp khác cũng hòa theo: “Vương gia, từ khi hai mẹ con này đến phủ, trong phủ chúng ta không được an bình”.

“Đúng vậy, Tiêm Vũ tỷ tỷ tốt bụng đi thăm nàng thế mà nàng ta lại độc ác ra tay, mong Vương gia phải chủ trì công đạo”.

Phong Linh muốn phun một đồng nước miếng lên mặt họ, một người lại một người ra vẻ, chỉ sợ nàng lên được cực lạc.

Nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Dạ Vô Hàm.

“Câm miệng!”. Dạ Vô Hàm lạnh lùng đảo mắt, trong sảnh đường im lặng như tờ. Hắn nhìn chằm chằm vào Phong Linh, gương mặt âm trầm. “Bổn vương chỉ hỏi nàng một câu, có phải nàng làm hay không?”.

“Phải”. Thái độ của Phong Linh thẳng thắn khiến người phía dưới hít sâu một hơi, Dạ Vô Hàm cũng nhíu mày.

Phong Linh chỉ vào Tiêm Vũ đang che mặt khóc, hừ lạnh một tiếng. “Dạ Vô Hàm, nếu như người muốn lấy công đạo cho cái nữ nhân chỉ biết làm trò này thì ta cũng không nói nhiều. Muốn như thế nào thì tùy người, nhưng mà ta muốn nói cho người biết, ta, Phong Tam Nương, dù ta có tức giận đến mức nào, ta có xấu xa đến mức nào, không bao giờ ta trút giận vào đứa bé còn chưa ra đời”.

Nói xong, nàng nghiêm túc nhìn hắn, gần từng chữ hỏi: “Bây giờ, ta hỏi người, giải thích của ta, người tin, hay không tin?”.

Thời gian giống như dừng lại. Trong nháy mắt bị cáo và nguyên cáo thay đổi, mọi người nhìn nàng không chớp mắt, ngay cả Bảo Bảo cũng bị khí thế của nương nó làm khiếp sợ.

Dạ Vô Hàm nheo mắt, nhìn nàng hồi lâu, hình như là bất mãn với chất vấn của nàng nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Tin”.

Tiêm Vũ không thể tin được trợn hai mắt, đứng lên. “Vương gia, người nói cái gì? Người tin cái tiện nhân này?”.

Tiếng kêu sắc nhọn, Dạ Vô Hàm nâng mày, ánh mắt quét qua. Tiêm Vũ lập tức ý thức được mình làm sai, lại yếu đuối ngồi xuống: “Vương gia, làm sao người có thể tin tưởng nữ nhân này? Nàng ta làm hại đứa bé của thiếp....”.

Phong Linh và Bảo Bảo đồng thời lắc đầu một cái, trong miệng chặc chặc, diễn suất thật vô địch.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, tỉnh mạch qua đi, uy nghiêm mở miệng nói: “Từ nay về sau, chuyện này không cho phép kẻ nào nhắc lại! Phong Tam Nương và Bảo Bảo chính là người của Bồn Vương!”.

“Vâng”.

Tiêm Vũ kinh ngạc ngồi ở đó, gương mặt khiếp sợ tuyệt vọng, thay đổi, tất cả đều thay đổi rồi! Hắn công khai thừa nhận thân phận của bọn họ? Sau đó nàng ta ngoan độc nhìn về phía Phong Linh, tất cả đều do nữ nhân kia! Nàng sẽ không bỏ qua, sẽ không!

Mục đích đã đạt được, Dạ Vô Hàm vung tay lên: “Lui xuống đi!”.

Mọi người đều ra khỏi đại sảnh, Tiêm Vũ lau nước mắt, lẳng lặng đi ra ngoài. Trong mắt xẹt qua một tia ác độc. Nàng không muốn làm quá độc nhưng mà đây là bọn họ ép nàng...

“Này”. Phong Linh nhìn hắn, ưỡn ẹo hỏi: “Người tin ta sao, vì quan hệ vợ chồng của chúng ta trước đây à?”.

Dạ Vô Hàm không trả lời, đi xuống, sờ sờ mặt của Bảo Bảo, ngồi xổm xuống cười ôn hòa: “Vẫn còn tức bồn vương sao?”.

Bảo Bảo nhíu mày, quay mặt: “Đánh một cái tát rồi ột quả táo? Bảo gia không lạ”.

Hắn lắc đầu bật cười, tiểu tử này thật là...

Hắn đứng lên, vỗ vỗ đầu của hắn: “Người về phòng trước, ta có chuyện muốn nói với mẹ ngươi”.

Bảo Bảo nhếch miệng, liếc xéo hắn nói: “Mẹ ta là người không thông minh, ai muốn tính toán nàng thì còn phải hỏi nhi tử là ta đấy”. Nói xong không thèm nhìn mà đi thẳng ra ngoài. Còn Dạ Vô Hàm muốn lấy lòng nó, nó phải quan sát trước rồi mới quyết định có chấp nhận hay không!

65. Chương 67: Ta Không Quan Tâm Nó Là Con Trai Của Ai

Lần đầu tiên Phong Linh và Dạ Vô Hàm ngồi nói chuyện bình tĩnh với nhau.

“Muốn nói cái gì?”. Phong Linh thẳng thắn hỏi.

Dạ Vô Hàm ngồi trên ghế, xoa xoa mi tâm: “Đừng làm rộn được không?”.

“Ta làm rộn lúc nào?”. Phong Linh bắt mồm chu cái miệng nhỏ nhắn: “Là do người đưa ta và con trai từ thành Ngự Dương đến đây, là do người nhà họ Dạ các người không buông tha cho ta đó chứ”.

Dạ Vô Hàm dựa lưng vào ghế, nói từ từ: “Bây giờ phụ hoàng vô cùng mê tín tên thầy cúng kia, vứt chính sự cho ta, Dật Tuyên và Cảnh vương thúc xử lý, mỗi ngày ông ấy đều ở trong tấm cung cùng thầy cúng tìm cách làm nhiều việc. Tên thầy cúng lại kết hợp với Hoàng hậu, bọn ta muốn đến gần phụ hoàng cũng hết sức khó khăn”.

Yên lặng nghe hắn nói những chuyện đơn giản trong triều đình, rồi nàng nghĩ, áp lực khi làm con trai của hoàng đế không phải ai cũng có thể gánh.

“Bây giờ trong triều đang chia bè phái, hoàng hậu âm thầm bày mưu đặt kế, có người dâng sớ yêu cầu thái tử điện hạ ra ngoài chủ trì triều chính”.

“Thái tử?”. Nàng nghi ngờ ngẩng đầu lên. “Có thái tử sao?”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng như quái vật: “Thái tử là con do Tô hoàng hậu sinh, khi còn bé bị một trận ốm sau đó thành người si ngốc. Mười năm trước khi Tô hoàng hậu qua đời thì hắc vẫn nhốt mình trong Thanh Nhạc cung. Chẳng lẽ nàng không biết cái này?”.

Phong Linh chớp mắt cười một tiếng: “Biết, biết, thái tử ngốc”. Trong lòng thì đổ mồ hôi, mười năm trước, lúc đó nàng vẫn đang ở trường học thế kỉ 21, đi thu thập tài liệu về trai đẹp.

Sau đó nàng lại hỏi: “Một người ngu ra ngoài để làm gì?”.

Dạ Vô Hàm cười giễu cợt: “Khi thái tử lên triều thì sẽ có một người nhiếp chính”.

“À”,. Phong Linh vỗ đầu một cái: “Ta hiểu, như vậy thì Dạ Mặc Cảnh có thể thuận nước đẩy thuyền mà khống chế triều chính rồi! Nhưng mà ta nhìn Dạ Mặc Cảnh không giống một người tâm cơ nặng như thế”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng một cái: “Ta nhìn nàng cũng không giống một người đàn như vậy”.

Phong Linh trừng mắt nhìn hắc sau đó khoanh chân trên ghế: “Nói thẳng đi, ngươi nói cho ta biết nhiều truyện triều đình thế làm gì?”.

“Bởi vì ta thật sự rất bận, nói cho nàng biết để nàng an phận đừng gây phiền toái cho ta là được”. Dạ Vô Hàm vuốt vuốt trán: “Hôm nay Cảnh Vương thúc để cho ta mang nàng đi, nhưng mà không chừng đã giăng một cái bẫy tốt hơn chờ nàng nhảy rồi”. Lại nhớ tới người kia sắc mặt hắc biến đổi, hắc nhất định phải tra ra kẻ đó mới được.

Phong Linh phẩy phẩy cái khăn trong tay nói: “Thôi đi, vậy mẹ con chúng ta sống ở chỗ này làm gì? Ngộ nhờ chọc phải thị thiếp bảo bối của ngươi thì làm thế nào? Hơn nữa, chúng ta cũng không thể ở như thế này được”.

Bỗng nhiên gương mặt tuần tú phóng đại, dọa nàng giật mình: “Sao thế, hù chết người”.

Bờ môi Dạ Vô Hàm hơi cong lên, gương mặt hồng phấn: “Nàng đang ám chỉ ta cấp danh phận cho nàng sao?”.

Mặt Phong Linh đỏ bừng, hắc không thể cắn đầu lưỡi của mình: “Ta, ta, ta, ta không có ý đó! Ta chỉ...”.

“Được rồi”. Dạ Vô Hàm ấn tay vào cái miệng đang muốn giải thích của nàng: “Có ta ở đây nàng không phải lo lắng, ta sẽ không để chuyện này kéo dài quá lâu”.

Chuyện này? Chuyện nào? Hắc muốn nói là những người đang tram phượng nghìn kẻ muốn ám hại nàng hay là... chuyện danh phận?

Không đợi Phong Linh lấy lại tinh thần, hắc đứng lên, bàn tay mơn trớn khuôn mặt nàng, nàng không tự chủ được vẽ tuần mi của nam nhân này hấp dẫn.

“Ta không quan tâm Bảo Bảo là con trai của ai”.

“.....”.

Phong Linh giật mình.

66. Chương 68: Ngực Nam Nhân Phẳng

Sau khi lăn lộn trên giường cả một đêm, Phong Linh quyết định, nàng muốn bắt cái tên ở kỹ viện.

Đó chính là một cây gai trong lòng nàng, cho dù đau thì nàng cũng phải rút nó ra!

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Phong Linh gọi Vãn Xuân đến. “Vãn Xuân, ngươi đưa giúp ta một phong thư...”.

Mây bay đầy trời, người đi đường vội vã, mệt nhọc cả một ngày ai cũng muốn về nhà sớm với vợ con. Lúc này, con đường rục rờ nhất đương nhiên là con đường của các kỹ viện.

Trong một ngõ hẻm có một người đang nhìn chăm chăm vào kỹ viện đã được sửa đổi hoàn toàn mới sau trận hỏa hoạn.

“Bốp”, trên vai bị người vỗ lên.

Quay đầu nhìn lại, chân mày nhướn lên: “Người mà còn dọa như thế sẽ khiến người ta chết khiếp người có biết không?”.

Dạ Dập Tuyên liếc mắt nhìn nữ nhân ăn mặc nam trang mà vừa tức giận vừa buồn cười: “Này, sao người lại ăn mặc như vậy? Còn hẹn gặp ta ở đây? Vương huynh có biết người xuất phủ không?”.

Mấy vấn đề mà Dạ Dập Tuyên hỏi Phong Linh trực tiếp làm ngơ, ngoắc ngoắc ngón tay với tiểu tử đẹp trai ngọc thụ lâm phong khí khái anh hùng, người đó nghi ngờ cúi người: “Làm gì?”.

“Người, dẫn ta vào trong đó”.

Dạ Dập Tuyên nhìn nàng như nhìn người điên: “Người muốn vào kỹ viện?”.

“Đúng vậy!”. Rồi đột nhiên Phong Linh nhớ ra cái gì, xoay người lại túm vạt áo Dạ Dập Tuyên xé ra.

“Phong Tam Nương!”.

Dạ Dập Tuyên kinh hãi, nữ nhân này.... ngang nhiên cởi y phục của hắn?

Nhìn lồng ngực rấn chác màu đồng, Phong Linh yên tâm, không có nốt ruồi hoa đào.

Rồi nàng xoa đầu hắn như xoa đầu tiểu cầu: “Ôi chao, đừng thẹn thùng, ta chỉ xem người trở mã như thế nào mà thôi”.

“Người....”.

Đối với Dạ Dập Tuyên mà nói thì điều này rất nhục nhã.

“Đi, chúng ta vào thôi”. Phong Linh kéo hắn đi, Dạ Dập Tuyên níu tay của nàng, kéo vào trong ngực, ba phần tà mị: “Chọc bốn vương xong, người muốn đi như thế?”.

Phong Linh nhú mày nhìn hắn, bảy phần bén nhọn: “Người muốn sao?”.

“Hừ, người xem bốn vương, bốn vương cũng muốn xem người”. Nói xong, tay hắn đưa về phía vạt áo của Phong Linh. Được nửa đường, tay hắn dừng lại: “Tại sao người không tránh?”.

Phong Linh bình chân như vại nói: “Tại sao phải tránh? Ta nhìn của người, người nhìn lại của ta, rất công bằng mà! Đến đây đi, đừng khách khí, nhanh một chút, xem xong chúng ta còn phải làm chính sự!”.

Dạ Dập Tuyên giật giật mắt, cứng ngắc thả tay xuống: “Người có phải nữ nhân không?”.

Phong Linh nhướn mày nhìn hắn: “Người đoán xem?”. Nhìn bộ dạng làm Dạ Dập Tuyên phát điên.

“Đừng bướng bỉnh, chúng ta đi mau”.

“Không đi!”.

“Thật?”.

“Thật”.

“Ha ha, vậy thì tốt, sáng mai ta sẽ viết tuyên cáo cho tất cả mọi người biết, người chung tình với Quan tiểu thư, còn nữa....”.

Mặt Dạ Dập Tuyên đỏ bừng vì kìm nén: “Phong Tam Nương ——”.

“Ừ, nếu như người đã đồng ý thì chúng ta đi thôi”. Không nói lời nào, Phong Linh kéo hắn ra ngõ nhỏ.

Dạ Dập Tuyên im lặng nhìn trời, tại sao gặp phải nữ nhân này hắn có cảm giác hắn làm người rất thất bại?

Trong kỹ viện đèn đuốc sáng rõ, các cô nương ăn mặc trang điểm lộ lầy, ăn mặc hở ngực lộ lưng, áo không đủ che thân. Các nam nhân trái ôm phải ấp, hưởng hết điểm phúc.

“Ôi chao, hai vị đại gia, mau vào bên trong, hai vị muốn gọi cô nương nào! Nếu không thì để tú bà ta đây giới thiệu cho hai ngài, đảm bảo hai ngài sẽ rất hài lòng!”

Tú bà dáng vẻ khoa trương khiến Dạ Dập Tuyên nhú mào: “Chúng ta sẽ quan sát một chút rồi sẽ bảo người”.

“A, được được, hai vị cứ chơi trước, có việc gì cứ tìm ta”.

Phong Linh như được mở rộng tầm mắt, hai mắt trừng lớn, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ.

Nhìn nàng mặc nam trang không biết mượn ở đâu, rõ ràng rất đẹp, mặt trên người nàng lại rộng thùng thình. Đứng trong đám nam nhân vừa nhỏ vừa gầy, nhìn một chút là nhận ra. Không cẩn thận bị nam nhân đụng phải thì lại lấy tay ôm ngực. Rõ ràng đang nói cho người ta biết, nàng là nữ!

Dạ Dập Tuyên trợn mắt, đi đến vỗ lưng nàng: “Ưỡn ngực, ngẩng đầu, là nam nhân thì phải ra dáng nam nhân! Đừng giống như kẻ trộm bò”.

Phong Linh trừng mắt nhìn hắn: “Người mới trộm bò, cả nhà người cũng trộm bò”. Xoay người, ưỡn ngực, nâng cằm.

Dạ Dập Tuyên thấy trước ngực nàng lộ rõ hai khối thịt thì xoa xoa mi tâm, kéo nàng lên lầu, tùy tiện đẩy một gian phòng, đẩy nàng vào.

“Làm gì thế?”

Hắn nghiêng răng nói: “Ngực, nam, nhân, phẳng!”.

67. Chương 69: Là Ai?

Phong Linh sững sờ cúi đầu nhìn ngực của mình: “Nguy rồi, quên mất nó”.

Quay đầu nhìn lại căn phòng, thấy không có ai, nàng vội vàng cởi trường sam, sau đó là áo trong, cuối cùng là...

Đột nhiên nền trong phòng vụt tắt, cả căn phòng tối đen như mực.

Phong Linh kinh ngạc, níu chặt lấy y phục bảo vệ ngực, quay đầu lại: “Ai?”.

Hình như trong bóng tối có nhiều hơn một tiếng hít thở, chậm rãi, như cố ý núp trong bóng tối, thưởng thức sự kinh hoàng của nàng.

Giống như... ma

“A!”. Phong Linh hét một tiếng, đẩy cửa chạy ra ngoài, lập tức nhào vào trong ngực Dạ Dập Tuyên.

“Sao vậy?”. Dạ Dập Tuyên sững sốt một chút, nhìn nữ nhân quần áo xốc xếch trong ngực, mặt nóng bừng, cảm thấy toàn thân run rẩy nhưng đẩy ra lại không tiện.

Phong Linh không dám nhìn vào trong, lấy tay chỉ chỉ: “Có, có ma”.

Dạ Dập Tuyên liếc mắt nhìn: “Cái bộ dạng của người, là quỷ thì cũng bị người hù dọa chạy mất”. Nói như vậy nhưng hắn vẫn cảnh giác liếc nhìn xung quanh, sau đó thận trọng vào phòng, đốt nến. Sau khi kiểm tra bên trong không có gì nguy hiểm mới chỉ vào sau bình phong. “Vào đó đi”.

“A”. Phong Linh nghe lời, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết, lúc này mới hài lòng đi ra, quay một vòng: “Thế nào?”.

Dạ Dập Tuyên quan sát nàng, nhúu mày, đi tới sửa sáng lại quần áo cho nàng. Vô ý, ngón tay chạm vào da thịt mềm mại của nàng, giống như bị điện giật, rụt tay lại, không tự nhiên ho một cái: “Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi”.

Tự trấn an trái tim đang đập loạn, hần bước chân nhanh ra ngoài.

Rối loạn, rối loạn, thật là rối loạn, tại sao tim hần lại đập rộn lên với nữ nhân này? Dù đối mặt với Quan Dư Tình hần cũng chưa từng hoảng loạn qua như vậy.

Đáng chết, nhất định là sai lầm chỗ nào rồi.

Phong Linh học bộ dáng của hần, ưỡn ngực ngẩng đầu, thoải mái đi về phía trước. Nhân lúc bốn bề vắng lặng, nàng kéo Dạ Dập Tuyên về phía hậu viện.

“Này, rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì?”. Dạ Dập Tuyên cũng bị nàng làm cho hồ đồ.

“Hừ hừ”. Phong Linh nheo mắt, giơ một cái đánh lửa tự chế, ngọn lửa ánh đỏ mặt nàng, nàng âm trầm nói: “Chân tướng chỉ có một”.

Nửa canh giờ sau. (Một tiếng sau).

“Cháy rồi, cháy rồi, chạy mau!”. Trên hành lang khua chiêng gõ trống, một lúc sau, nam nam nữ nữ từ các phòng ủa ra ngoài.

Phong Linh đứng ở cửa, hai mắt nhìn chăm chăm từng nam nhân chạy ra.

Dạ Dập Tuyên hoảng sợ nhìn nàng, thấy nàng cứ nhìn chăm chăm vào ngực nam nhân thì trong lòng có một sự tức giận dâng lên: “Sắc nữ, náo đủ chưa, ngươi còn không về thì Vương huynh sẽ trách phạt ngươi đấy!”.

“Suyt, đừng quấy rầy ta!”. Phong Linh nhìn chăm chú, chỉ thấy lông ngực, ngực sọc, ngực xăm nhưng không hề có nốt ruồi hoa đào!

Đến khi tất cả mọi người chạy ra ngoài mới phát hiện chỉ có hậu viện cháy thôi, lộ vẻ tức giận đi về.

“Không có?”. Phong Linh ngồi trên đất nhúu mày lẩm bẩm: “Chẳng lẽ bây giờ hần không có ở kỹ viện?”.

Thấy nàng ngồi đó tự lẩm bẩm, Dạ Dập Tuyên tức giận nâng nàng lên: “Phong Tam Nương, rốt cuộc ngươi đang làm cái quỷ gì vậy?”.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi, Phong Linh đột nhiên hỏi: “Ngày đó, cái ngày mà kỹ viện cháy, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đó? Làm sao tìm được ta?”.

Dạ Dập Tuyên ngăn người, quay mặt đi, rõ ràng không muốn nói nhiều, xoay người nói một câu: “Đây không phải là nơi nữ nhân nên đến, bốn vương đưa ngươi về”.

Phong Linh suy nghĩ một chút rồi bảo hần: “Tuyên Tuyên, ngày mai ngươi lại theo ta đến kỹ viện khác nhé”.

Dưới chân Dạ Dập Tuyên bỗng lão đảo...

68. Chương 70: Diêu Hoàng Hậu

“Nương, mấy ngày nay nương cứ chạy đi đâu vậy?”. Bảo Bảo không nhịn được hỏi.

“Có việc”.

“Việc gì?”.

“Việc này không liên quan đến con”.

“Thôi đi, không nói thì thôi, con cũng chẳng lạ”. Bảo Bảo quay người giận dữ không nhìn nàng, Phong Linh muốn đi qua chọc con trai thì thấy Vần Xuân và Sơ Hạ vội vàng chạy tới: “Tam Nương, Tam Nương, hoàng hậu nương nương giá lâm, chỉ đích danh muốn gặp người!”.

“Hoàng hậu?”.

Là nữ nhân muốn ăn tim của nàng?

Bảo Bảo vừa nghe thì nhú mày.

Phong Linh cự tuyệt: “Ta không gặp! Nàng ta đến đây muốn gặp ta chắc chắn không có việc gì tốt!”.

Nàng còn chưa làm gì thì cổ áo bị Bảo Bảo kéo: “Nương, người ta là hoàng hậu một nước, đã đến đây rồi, nương còn trốn đi đâu?!”.

“Bởi vì nương biết nàng ta lợi hại nên mới phải trốn!”.

“Muộn rồi!”. Bảo Bảo nhìn thẳng mẹ nó trấn an nói: “Nương, nương không cần sợ hãi, đây là Hàm Vương phủ, nàng ta dù là Hoàng hậu cũng không thể giết võ giương oai, Dạ Vô Hàm cũng không phải là một quả trứng mềm!”.

“Đúng vậy, Tam Nương, chúng ta đã sai người đến Hoàng cung bẩm báo với Vương gia rồi!”.

“Vậy cũng được”. Phong Linh dù không tình nguyện nhưng vẫn phải nhắm mắt đi gặp. Nếu như nàng chạy thì Dạ Vô Hàm cũng sẽ gặp nạn. Chuyện vong ân phụ nghĩa như vậy nàng không làm được.

Đi đến tiền thính nhìn dáng vẻ của Diêu hoàng hậu khoảng 30 tuổi, nhìn từ xa thấy đây chắc chắn là một mỹ nhân khó gặp. Tiêm Vũ đứng sau lưng nàng, cười âm hiểm. Phong Linh liền hiểu được chín mười phần.

Phong Linh quỳ xuống: “Tham kiến hoàng hậu nương nương”.

Nàng ta nhướn mày: “Người chính là Phong Tam Nương?”. Giọng nói lạnh lùng mang theo địch ý: “Ha ha”. Nàng ta cười khế, từ từ đứng dậy, cung nữ đứng bên cạnh vội vàng đỡ.

“Bổn cung vẫn tò mò không biết nữ nhân có thể khiến cho Hàm vương coi như bảo bối như thế nào? Hôm nay nhìn thấy hóa ra cũng bình thường thôi”.

Toẹt!

Trong lòng Phong Linh thầm phun một ngụm nước miếng, miệng độc vậy, không hiểu sao hoàng đế lại mù mắt như vậy, lập nàng ta làm hoàng hậu! Phong Linh chịu đựng quỳ gối, trong lòng chửi cả tổ tông nhà Hoàng hậu. Nàng hiểu rất rõ, ở trước mặt nàng ta không thể nói năng linh tinh được!

“Sao? Không nói lời nào? Không muốn nói với bổn cung”. Diêu Ngọc cười lạnh tiến lên mấy bước, lấy mũi giày nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên nhìn thẳng vào ánh mắt đầy lửa giận của nàng ta: “Hay là, người có thói quen đến Cảnh vương phủ, nói với hắn”.

“Cảnh Vương?”. Phong Linh ngẩn ra, chuyện gì thế này? Thấy sự ghen tỵ trên mặt Diêu hoàng hậu, nàng lập tức hiểu ra, dở khóc dở cười, đây là Hoàng hậu đang ăn dấm sao? Cái Vampire đó cũng chỉ có nàng ta mới để vào mắt thôi.

“Hoàng hậu, có phải ngài đã nghe được cái gì hay không?”. Ánh mắt Phong Linh nhìn vào Tiêm Vũ.

“Nói như vậy, là người không đến Cảnh vương phủ?”. Diêu Ngọc kề sát mặt lại, cười âm trầm.

“Đi thì đi, nhưng mà...”.

Phong Linh còn chưa nói hết, Diêu Ngọc vung tay, tát “bốp” một cái vào mặt của nàng: “Tiện nhân, người dám quyến rũ Cảnh Vương”.

Phong Linh bị đau té xuống đất, bên tai kêu ong ong. Nàng nổi giận, chết tiệt, dám đánh nàng?

Nàng vừa đứng dậy thì nghe ngoài cửa quát lạnh: “Hoàng hậu, nếu như người muốn phát uy thì tìm nhầm chỗ rồi”.

Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên đứng ở cửa như thiên thần. Dường như Phong Linh thấy được cánh thiên thần và hào quang trên đỉnh đầu, nước mắt đọng trong hốc mắt.

Thấy dấu tay đỏ trên mặt nàng, Dạ Vô Hàm nheo mắt, lạnh lùng nhìn Diêu Hoàng hậu. Dạ Dập Tuyên cau mày đi thẳng đến đỡ nàng dậy, nắm lấy cằm nhỏ của nàng xem xét: “Người vốn xấu xí, bây giờ lại bị đánh thành thế này thì làm sao có thể gặp người hả?”

69. Chương 71: Hấn Đang Ghen Ghét Với Ta

“Dạ, Dập, Tuyên!”. Phong Linh trừng mắt nhìn hấn: “Người dám cười nhạo ta! Muốn ăn đánh phải không?”.

Thấy hai người liếc mắt đưa tình, mặt Dạ Vô Hàm càng đen hơn nhưng không thể quay đầu ngăn lại, nhìn chăm chăm vào Diêu Ngọc: “Hoàng hậu, đây là Hàm Vương phủ, không phải là Tổ Tâm cung của người”.

“Ha ha”. Diêu Ngọc cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn: “Hàm Vương không nên nổi giận, Bốn cung chỉ nghe nói ở Hàm Vương phủ có Phong Tam Nương lạnh lợi động lòng người nên đến nhìn một chút thôi mà!”.

“Nghe nói?”. Ánh mắt Dạ Vô Hàm sắc bén nhìn qua Tiêm Vũ, nàng ta sợ hãi vội vàng cúi đầu lặng lẽ đi ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên ngẩng đầu lên nói: “Hoàng hậu, xem cũng đã xem rồi, chúng ta cũng không giữ người lại để dùng bữa đâu!”. Hấn luôn luôn căm thù Diêu Ngọc nên không bao giờ nói năng khách khí với nàng ta.

Diêu Ngọc trừng mắt nhìn hấn, phát tay áo rời đi: “Cho dù các người muốn giữ bốn cung thì bốn cung cũng không có nhà húng dùng bữa cùng các người!”.

Nhìn đoàn người hùng dũng rời đi, Dạ Vô Hàm quay đầu lại nhìn vào bên má sưng đỏ hỏi: “Đau không?”.

Phong Linh nhe răng nhếch miệng: “Đau cũng không đau lắm nhưng tự nhiên bị tát một cái cảm thấy ủy khuất”.

Dạ Dập Tuyên đứng lên, mặt lạnh nói: “Ta sẽ đòi lại cho người!”.

Phong Linh nghe thấy thì vui vẻ: “Tiểu Tuyên Tuyên, ta không ngờ người cũng rất nghĩa khí đó! Không uống công mấy hôm nay ta dẫn người đi kỹ viện ——”.

Lặng.

Rất yên lặng!

Phong Linh rất muốn nuốt hết cái lưỡi của nàng.

Dạ Dập Tuyên trợn mắt nhìn nàng một cái, vội vàng giải thích với Dạ Vô Hàm: “Vương huynh, chúng ta....”.

Dạ Vô Hàm cười nhạt: “Các người như thế nào cũng chả liên quan đến ta”.

Phong Linh nhìn Dạ Vô Hàm đi thẳng, bóng lưng thẳng tắp không hề lưu luyến, giật nhẹ ống tay áo Dạ Dập Tuyên: “Này, có phải hấn đang tức giận không?”.

“Hừ, người thử nói đi!”.

Phong Linh chớp chớp mắt: “Có phải là giận ta dạy hư người không?”.

Dạ Dập Tuyên nhìn nàng như quái vật: “Người không biết sao?”. Trời ạ, người bên cạnh Vương huynh đều nhìn thấy huynh ấy thích nàng, rất để ý đến cha của Bảo Bảo là ai, tại sao nữ nhân này lại không thấy?

Một lúc sau Phong Linh bừng tỉnh hiểu ra: “Đã hiểu”.

Hấn ngăn người: “Người hiểu rồi?”.

“Ừ”. Phong Linh gật đầu, sau đó khinh bỉ nói: “Đã từng thấy nhỏ nhen nhưng ta chưa từng thấy ai nhỏ nhen rồi ăn giấm chua giống hần!”.

“?”.

“Không phải là hần ghen tỵ chúng ta rất thân với nhau sao?”.

Dạ Dập Tuyên không ngờ, gật đầu nói: “Người cũng không dần lắm!”.

“Hừ, hần đang ghen ghét với ta. Ghen tỵ ta đoạt đệ đệ của hần phải không?”. Phong Linh ra vẻ đã nhìn thấu mặt nạ của hần từ lâu làm Dạ Dập Tuyên lại hiểu cái gì là thất bại.

“.... Được rồi, ta thu lại câu nói lúc nãy!”.

“Được rồi, tối nay chúng ta....”.

Dạ Dập Tuyên vội vàng lắc đầu: “Dừng! Tối nay chúng ta không đi nữa! Người ngoan ngoãn ở lại Vương phủ đi!”.

Phong Linh nhú mày: “Không đi phải không?”.

“Không đi!”.

“Tốt!”. Phong Linh cười một tiếng làm người ta rợn tóc gáy. Một giây sau nàng đánh vào người Dạ Dập Tuyên: “Tiểu Tuyên Tuyên... tốt nhất là... người phải đi với ta... người ta không có người là không làm được gì cả... có được hay không?”.

Chân mày Dạ Dập Tuyên giật giật, rốt cuộc không thể trốn được, không ngừng xoa xoa cánh tay: “Người có tin nếu như người còn nói nữa thì ta sẽ đi nói với Vương huynh không?”.

“Tiểu Tuyên Tuyên....”.

“A —”. Dạ Dập Tuyên không chịu được bịt lỗ tai lại: “Ta xin người hãy bình thường lại đi”.

Cuối cùng.

Buổi tối, kỹ viện vẫn buôn bán tốt như trước.

Đây là một kỹ viện mới mở, nghe nói chủ là một nữ nhân quốc sắc thiên hương, là một mỹ nhân đúng tiêu chuẩn.

Hai nam nhân, một ột thấp, nhìn tuần tú. Bọn hần vừa đi vào đã hấp dẫn ánh mắt của các cô nương.

Phong Linh đã thích ứng được với việc dạo kỹ viện. Dạ Dập Tuyên ngồi bên cạnh rùng mình. Hần đang nghi ngờ cái lý do không thể nói ra khi dạo khắp các kỹ viện để thỏa mãn ham mê biến thái của nàng.

“Hai vị gia, mời vào bên trong”. Người hầu tiến lên thấy quần áo hai người không bình thường, nhìn cái là biết đó là người có tiền, nên ân cần cười nói: “Hôm nay hai vị thật có phúc, cô nương mới tới của chúng ta đã giấu kỹ, tối nay rao bán đêm đầu tiên”. Gương mặt say mê: “Chắc chắc chắc, ta đã ở kỹ viện lâu như vậy vẫn chưa gặp được mỹ nhân nào xinh đẹp như vậy, ha ha, hai vị đại gia hãy mở to mắt mà nhìn cẩn thận”.

70. Chương 72: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Mỹ nhân?”. Phong Linh nháy mắt với Dạ Dập Tuyên: “Này, người còn chưa lấy vợ đúng không? Vừa hay, nếu người nhìn trúng thì ta sẽ mua cho người”.

Dạ Dập Tuyên liếc nàng một cái, cầm điểm tâm trên bàn nhét vào miệng nàng: “Người đừng có nói nhiều nữa”.

Bên trong đại sảnh kỹ viện tiếng hò hét ầm ĩ, tất cả đều chờ mua đêm đầu tiên của mỹ nhân.

Một lúc sau nghe thấy tiếng: “Nguyệt Nguyệt cô nương đến rồi”.

“Phụt”. Phong Linh phun một ngụm rượu ra ngoài, Dạ Dập Tuyên nhanh tay lẹ mắt mở quạt giấy ngăn bắn vào người.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, ha ha...”. Phong Linh cười mất hình tượng, chưa thấy mỹ nhân kia nhưng mà nghe thấy tên thì...

Lúc này trên cầu thang có một cô gái che mặt từ từ đi xuống. Mặc dù không thấy rõ diện mạo nhưng tư thái xinh đẹp có thể mê đảo người, vóc dáng cao gầy, Phong Linh nhìn có lẽ phía cao hơn nàng ít nhất một cái đầu. Tóc dài bay bay, hai mắt lộ ra bên ngoài cũng đủ để câu hồn.

Phong Linh lấy ánh mắt chuyên nghiệp đi dạo thanh lâu mấy ngày, bình luận: “Chắc chắc chắc, thật không tệ”.

Dạ Dập Tuyên liếc qua một cái rồi cúi mặt uống rượu. Sau khi Nguyệt Nguyệt cô nương xuất hiện, cả đại sảnh đều sôi trào. Các nam nhân đều duỗi dài cổ nhìn mỹ nhân, con mắt trừng lớn: “Xinh đẹp! Thật là xinh đẹp!”.

Nhân cơ hội này, Phong Linh lập tức nhìn chằm chằm vào các nam nhân xem có ai giống nghi phạm đêm đó không. Bất kỳ biến hóa nào trên mặt nàng đều lọt vào mắt của Dạ Dập Tuyên, hẩn nghi ngờ cúi người, lấy quạt che hai người hỏi: “Người xem, có nam nhân nào đi kỹ viện không nhìn mỹ nhân mà chỉ nhìn nam nhân không?”.

Phong Linh ngẩn ra, nói: “Biết, người không phải nói”.

Người hầu ở trên đài bắt đầu kêu giá: “Một trăm lượng”.

“150!”.

“Ta ra giá 200!”.

“Đồ ngốc”.

“400”.

Các nam nhân điên cuồng ra giá, ai cũng muốn có đêm đầu của mỹ nhân. Phong Linh nhìn chằm chằm vào Dạ Dập Tuyên: “Này, có phải người nên ra tay rồi không?”.

“Ra tay cái gì?”.

“Thôi đi, còn giả bộ ngu, ta không tin là có mỹ nhân ở trước mặt mà người không động tâm”.

“Ta đã có Dư Tinh rồi”.

“Này, tiểu Tuyên Tuyên, không phải ta định kiến nhưng mà người nên xem lại tiểu thư Dư Tinh của người”.

Bên cạnh các nam nhân đã đổ mắt tía tai thét giá lên đến một ngàn lượng, hai người vẫn ngồi nói chuyện phiếm.

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt liếc nhìn bọn họ, đôi mi hơi nhếch lên, đưa ngón tay nhỏ nhắn gọi người hầu đến rì tai mấy câu.

“A, xin mọi người dừng một chút”. Người hầu đi đến trước đài: “Nguyệt Nguyệt cô nương rất cảm kích sự yêu mến của mọi người, nàng lựa chọn giao cho ông trời quyết định”.

“Có ý gì?”. Tất cả đều không hiểu.

Có một người mang một quả tú cầu ra, mọi người chột hiểu. Phong Linh hớn hở, nàng chưa thấy ở kỹ viện cũng có ném tú cầu để bán đêm đầu tiên.

Tất cả mọi người đều giơ tay lên: “Nguyệt Nguyệt cô nương, đây! Bên này, bên này!”.

Bọn họ thích tranh thì cứ tranh còn Phong Linh và Dạ Dập Tuyên vẫn ngồi ăn bánh uống rượu. Hai người đều không ngờ, quả tú cầu kia lại ném chính xác đến bàn bọn họ ——

Đoán đi, đoán đi, đoán xem Tiểu Nguyệt Nguyệt là ai nào!!!!!!

71. Chương 73: Đêm Đầu

Bên trong đại sảnh đều im lặng, tất cả mọi người đều không cam lòng nhìn hai người. Không ai phát hiện ra Nguyệt Nguyệt đứng trên đài, lông mày đang nhíu lên lộ vẻ vui sướng.

Phong Linh và Dạ Dập Tuyên giật mình, làm sao lại thế này? Trùng hợp quá vậy!

Người hầu vội vàng chạy đến: “Chúc mừng hai vị công tử, chúc mừng!”.

“Không, chúng ta không...”. Phong Linh muốn giải thích nhưng người hầu không hề nghe, căn cứ vào chỗ quả tú cầu rơi, vui vẻ nói với Phong Linh: “Chúc mừng, vị công tử này đã được hưởng đêm đầu của Nguyệt Nguyệt cô nương”.

“Ta?!”. Giữa một đồng ánh mắt ghen tỵ, Phong Linh trợn tròn mắt, vội vàng quay đầu nhìn Dạ Dập Tuyên xin giúp đỡ nhưng người này cũng mang khuôn mặt xem trò vui, không hề muốn giúp đỡ.

“Công tử, mau vào động phòng thôi”.

“Đợi chút, ta không...”.

“Xin mời!”.

Phong Linh dứt khoát: “Ta không có tiền”.

Dạ Dập Tuyên nhíu mày, rất hào phóng nói: “Ta có”.

Phong Linh trợn mắt nhìn hắn: “Người cố ý đấy à?”.

Người này vô tội nhún vai: “Ta nghĩ rằng ngươi thích”.

“Ngươi...”.

Người hầu không nói nhiều mà trực tiếp nhắc Phong Linh lên lầu, Dạ Dập Tuyên tà ác nâng môi.

Lần này nhất định phải làm cho nàng nhớ kỹ!

Phong Linh bị người ta đẩy vào phòng, cửa phòng bị đóng lại.

“Mở cửa!”. Phong Linh vội vàng đập cửa.

Đúng lúc này, có một người ôm nàng từ phía sau: “Công tử, mau đến đây!”.

Phong Linh chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, cứng ngắc xoay cổ, nhìn vào nữ nhân phía sau thì đôi mắt mở lớn.

OMG, đúng là một mỹ nhân!

Phong Linh làm bà mai đã lâu, lần đầu tiên nàng gặp được một nữ nhân xinh đẹp như vậy! Mặt trái xoan, con mắt đào hoa ẩn tình, quyến rũ lòng người. Đôi mi con cong, sống mũi cao, đôi môi đỏ mọng, là một đại mỹ nhân nhìn một cái có thể làm người ta phát run.

Tuy cao hơn Phong Linh hẳn một cái đầu nhưng dáng người rất cân xứng, không hề to mà cao gầy dễ nhìn, đáng người như lửa.

Dù Phong Linh không phải là nam nhân nhưng cũng bị nàng làm ê mẩn, nếu như là nam nhân chân chính sợ là đã ấn nàng đè lên giường rồi.

“Công tử~”. Nàng ta khép nửa con mắt, tà mị liếc nhìn Phong Linh đang ngơ ngác, đưa tay khều khều cằm, đến trước cái miệng nhỏ nhắn, khí như hương lan: “Công tử, một khắc đáng giá ngàn vàng...”.

*

Phong Linh vội vàng phản ứng, vội vàng nhảy ra thật xa, cười cười: “Chúng ta có thể thương lượng một chút không, bạc ta cho thể cho người nhưng mà chúng ta không làm gì cả? Sao? Rất có lời chứ”.

“Công tử, người không thích thiệp sao?”. Nàng ta kề sát vào người nàng, ép nàng vào góc tường.

“Người đẹp như thế, là nam nhân ai lại không thích người chứ”.

“Vậy tại sao công tử lại trốn ta!”. Ánh mắt nàng ta trêu đùa, bàn tay thon đặt trên ngực Phong Linh, mập mờ vẽ vòng vòng: “Công tử yên tâm, mặc dù là đêm đầu tiên nhưng... nhất định ta sẽ làm công tử hài lòng”.

Ăn đậu hũ của tỷ trắng trợn

72. Chương 74: Người Phải Lấy Ta

“Đến đây nào ~”.

Nguyệt Nguyệt dùng sức một cái, Phong Linh bị áp lên giường.

“Chờ một chút”. Phong Linh giùng giàng, nhìn nàng ta mãnh mai nhưng khi đề lên người nàng thì nàng không thể nhúc nhích được.

“Công tử, Nguyệt Nguyệt thay quần áo cho người”. Nguyệt Nguyệt chủ động cởi y phục trên người nàng.

“Cái gì, đợi chút, ta còn... Còn chưa chuẩn bị tốt mà!”. Phong Linh sợ hãi, chuyện này mà vào tai Dạ Vô Hàm thì nàng sẽ bị giết rất thảm!

“Có phải công muốn viên phòng với Nguyệt Nguyệt không?”. Nguyệt Nguyệt nhìn nàng chăm chăm hỏi.

Phong Linh gật đầu liên tục, nói dối: “Nhà ta giáo dục rất nghiêm, trừ nương tử ra không thể làm loạn với nữ nhân khác được”.

Nguyệt Nguyệt nghe thấy thì cười: “Vậy thì tốt, công tử sẽ lấy Nguyệt Nguyệt”.

“Ừc”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, cười còn khó nhìn hơn cả khóc. “Đại tỷ, người đừng làm khó ta nữa”.

“Bây giờ, công tử viên phòng với ta, hay công tử sẽ lấy ta, công tử chọn đi”. Nguyệt Nguyệt chu mỏ, nước mắt lã chã: “Bằng không, ta sẽ không sống nữa, ta sẽ chết cho người xem”. Nói xong đứng phắt dậy: “Ôi, ta không muốn sống nữa, người bắt nạt ta chỉ là một gái lầu xanh đáng thương...”.

Biến cố này xảy ra trong nháy mắt, Phong Linh đứng trợn mắt há mồm, vội vàng kéo nàng ta lại: “Người đừng như thế, ta còn nói là chưa cưới, nhưng mà...”.

“Vậy nghĩa là người đồng ý?”. Nguyệt Nguyệt vui mừng ôm nàng, suýt nữa thì Phong Linh không thở được.

“Công tử, ngài đúng là người tốt, ta biết ngay ngài là người tốt mà, không uống công ta ném tú cầu cho ngài”.

Phong Linh đúng là có cái khổ không thể nói ra. Nhưng mà nàng cũng suy nghĩ lại, nàng là nữ nhân mà, sợ cái gì? Chỉ cần vượt qua ải của tối nay, nàng quản nhiều như vậy làm gì, nàng là Phong Tam Nương mà!

Sau đó hào khí cười, ôm lấy vai nàng ta, thái độ đổi ngoắt: “Dĩ nhiên, ta là chính nhân quân tử mà!”.

Dạ Dập Tuyên đến trước cửa phòng, thấy cửa phòng đóng chặt thì nhin cười, tiến lên gõ mấy cái: “Phong công tử, chúng ta nên về thôi”.

Cửa mở ra, hần giật mình.

Phong Linh đang ôm eo thon của Nguyệt Nguyệt, tinh thần sảng khoái đi ra: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, kĩ năng của nàng là hạng nhất đó, bây giờ gia cảm thấy cả người nhẹ nhõm, hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi”.

Nguyệt Nguyệt kiều diễm cười một tiếng: “Nếu công tử thích thì sau này phải thường xuyên đến nhé, dù sao... thiệp cũng đã là người của công tử”.

“Ha ha, tốt, tốt”.

Dạ Dập Tuyên kinh hãi nhìn cảnh trước mắt.

Phong Linh đi đến, vươn tay: “Mượn ít tiền nào”.

Dạ Dập Tuyên thật thà móc tiền ra, không nhìn mà trực tiếp đưa cho nàng. Phong Linh nhận lấy rồi đưa cho Nguyệt Nguyệt: “Đây là gia thưởng cho ngươi”.

“Ha ha, đa tạ công tử”.

Phong Linh kéo Dạ Dập Tuyên đang ngây người: “Đi thôi. A, ngươi nhớ phải trả tiền đây”.

Dạ Dập Tuyên hỏi: “Ngươi... Ngươi làm sao mà “làm” được vậy?”.

“Ha ha, ngươi muốn biết hả?”. Phong Linh nháy nháy mắt với hắn.

Dạ Dập Tuyên không nghi ngờ gật mạnh đầu, ai ngờ Phong Linh đánh mặt lại: “Không nói cho ngươi, ai bảo ngươi không có nghĩa khí!”.

“Ngươi...”.

Nguyệt Nguyệt đứng nhìn hai người biến mất ở góc cầu thang, khuôn mặt kiều diễm như hoa từ từ trở nên lạnh lùng.

Sau lưng xuất hiện một người: “Thần, muốn phái người đuổi theo nàng hay không?”.

“Nàng?”. Hắn hạ mắt, lười biếng: “Nàng ấy không chạy được”. Xoay người nói: “Cái tên điên Địch Cuồng kia rất tốt với ngươi đó nha, Tàng Tâm, vì ngươi mà hắn mở một kỹ viện lớn như thế này”.

Trên trán Tàng Tâm rỉ mồ hôi lạnh, thận trọng đáp: “Hắn ta cũng chỉ là một con cờ”.

“Ha ha, mỗi con cờ đều rất hữu dụng nếu như ngươi biết cách dùng. Được rồi, chuyện tiếp theo ta giao cho ngươi, đừng quên con hồ ly Dạ Mặc Cảnh”. Xoay người gấp một cái: “Cẩn thận một chút, hoàng hậu là một bình dấm chua ngàn năm đấy”.

73. Chương 75: Ta Là Nữ Nhân

Địa vị của mẹ con Phong Linh trong Hàm Vương phủ là không thể tưởng tượng nổi, mọi người đều nghĩ Hàm Vương sẽ ẹ con họ danh phận, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi.

Từ sau khi ở kĩ viện trở về, Phong Linh rút kinh nghiệm không đi kĩ viện tìm người nữa. Nhưng mà nam nhân có nốt ruồi hoa đào ở ngực đã sỉ nhục nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

“Tam Nương, Tam Nương”. Sơ Hạ chạy tới, khuôn mặt khiếp sợ: “Tam Nương, có một cô nương tên là Kiều Nguyệt Nguyệt muốn gặp Phong công tử!”.

Tiểu Nguyệt Nguyệt!

Phong Linh hóa đá, làm sao mà nàng ấy tìm được chỗ này!

Sơ Hạ nghi ngờ nói: “Tam Nương, trong Vương phủ chỉ có mình người họ Phong, chả nhẽ...”.

“Không phải là ta!”. Phong Linh vội vàng lắc đầu, sống chết cũng không thừa nhận. “Ta không biết Nguyệt Nguyệt nào cả!”.

“À, thế nô tỳ sẽ cho người đuổi nàng ta đi”.

“Được, đi nhanh đi”.

Xong rồi, nhất định là có người nhận ra Dạ Dập Tuyên, sau đó tiểu tử kia sợ rước họa vào thân nên đã khai nàng ra rồi! Nhất định là như vậy!

Phong Linh càng nghĩ càng tức, tiểu tử, đúng là không nhờ được cái gì!

“Tam Nương! Tam Nương!”. Sơ Hạ vội vàng chạy về. “Không xong rồi, nữ nhân kia đi ra đúng lúc Vương gia trở về... Vương gia cho gọi ra phòng khách”.

Phong Linh thở dài một tiếng, nàng có thể đen hơn không?

Phòng khách, không khí cực kì quỷ dị.

Trong không khí nồng nặc mùi son phấn, Nguyệt Nguyệt dùng một cái khăn che mặt, phe phẩy cái quạt, ngồi trên ghế rất tự nhiên. Dạ Vô Hàm ngồi yên trên ghế chủ vị, khuôn mặt điềm nhiên không nhìn ra cảm xúc, con mắt liếc nhìn Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt cười một tiếng, đá lông nheo với hắn. (*nổi da gà*).

Phong Linh vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều giật mình.

Khuôn mặt trắng bệch, đánh má đỏ ửng, cười một cái mà phấn rụng lả tả, nàng ngại ngùng cúi người hành lễ: “Hàm Vương điện hạ, ngài tìm nô tỳ sao?”.

Dạ Vô Hàm nhìn là biết nàng đang có tật giật mình, hắn chỉ vào Nguyệt Nguyệt nói: “Nàng ta nói có một vị là Phong công tử ở kỹ viện đã đồng ý cưới nàng ấy, người có biết chuyện gì không?”.

“A ha ha, người tình ta nguyện, nam cưới nữ gả, đó là chuyện tốt mà”. Phong Linh cười run rẩy cả người.

Dạ Vô Hàm nheo mắt: “Nàng ta còn nói, Phong công tử đang ở Hàm vương phủ”.

Phong Linh sững sờ cả kinh nói: “Người đang nghi ngờ Bảo Bảo?”.

Dạ Vô Hàm càng nghe càng tức, bây giờ còn lôi con trai ra làm lá chắn? Hắn nhìn chằm chằm nàng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Phong Tam Nương, người càng ngày càng giỏi nhỉ?”.

Nguyệt Nguyệt ngồi một bên đứng lên, chậm rãi bước về phía Phong Linh: “Công tử, có phải người không?”.

“Không phải!”. Phong Linh cự tuyệt rất nhanh: “Ta không phải là cái Phong công tử gì cả?”.

Đột nhiên, Nguyệt Nguyệt ôm lấy nàng: “Phong công tử, chính là người? Người có biết là Nguyệt Nguyệt tìm người rất khó không? Tại sao từ hôm đó công tử không đến thăm Nguyệt Nguyệt?”.

Phong Linh sợ chết, đã hóa trang như vậy rồi sao nàng ta còn nhận ra?

“A, cô nương, cô nương nhận lầm người rồi, không phải ta, không phải ta mà! Ta không phải là Phong công tử!”. Nói xong còn cắn răng một cái, ưỡn ngực, chỉ vào bộ ngực không rõ ràng nói: “Ta là nữ nhân!”.

Nguyệt Nguyệt sững sốt mấy giây, ngoài dự đoán mọi người, nàng cười rộ lên: “Nguyệt Nguyệt không quan tâm! Nếu công tử đã đồng ý cưới ta, thì ta sẽ là người của công tử!”.

Phong Linh ngây người.

Dạ Vô Hàm cười khê: “Phong Tam Nương, rất tốt, người cũng có thể lấy vợ, ha ha, lúc mời rượu nhớ báo bốn vương một tiếng, Bốn vương sẽ đưa người lễ lớn!”.

74. Chương 76: Người Lấy Ta Cũng Được, Ta Lấy Người Cũng Tốt

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

“A...” Phong Linh muốn điên rồi, bỗng nhiên nàng dừng lại, nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt theo phía sau nàng: “Làm ơn, người có thể không đi theo ta được không? Người đi theo ta cũng vô dụng! Ta là nữ nhân, là nữ nhân thứ thiệt, ta không thể cưới người!”

Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu nhìn nàng, sau chiếc khăn che mặt là dung nhan tuyệt thế với nụ cười nhạt nhòa: “Nguyệt Nguyệt biết.”

“Trời ạ, ta tình nguyện để cho người mang to ta là tên lừa gạt, mang ta là biến thái cũng được, chỉ cần không phải bộ dáng hiện tại là được!” Phong Linh thực sự rất muốn điên mất, đáng hận hơn chính là, có vẻ Dạ Vô Hàm rất tức giận, căn bản muốn bỏ mặc nàng, nói rõ nàng tự giải quyết.

Rốt cuộc nàng nên làm gì bây giờ?

“Nương!”

Một tiếng nói đột nhiên vang lên, tựa như thanh âm từ thiên đường, khiến Phong Linh trong nháy mắt thấy được hy vọng. Nàng vội vàng xoay người, tràn đầy mong đợi nhìn bóng dáng nho nhỏ đang chạy tới, kêu lên một tiếng tràn đầy thân thiết: “Con ~ trai ~”

Bảo Bảo rùng mình, đi tới trước mặt hai người, ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Nguyệt, khuôn mặt nhỏ bé kìm nén đến đỏ bừng: “Nương, đây chính là vợ của nương mới cưới vào cửa sao? Con phải gọi là cha hay là... nương...” Nói xong, nó không kiềm chế được, nằm cười lăn lộn trên ghế bên cạnh.

“Tiểu tử thú! Người dám cười nương!” Phong Linh giận quá tiến lên vịn lỗ tai cậu bé, khiến Bảo Bảo đau đến kêu to: “Đau, đau quá...”

Lúc này, một đôi tay vươn gia, dễ dàng cứu Bảo Bảo thoát khỏi ma trảo của Phong Linh, sau đó ôm vào ngực: “Con trai của người?”

Phong Linh tức giận nói: “Thích thì mang đi đi, bán cho người một trăm lượng.”

“Nương! Thật quá đáng!” Bảo Bảo giận dữ hét lớn một tiếng: “Ít nhất thì con cũng đáng giá một ngàn lượng chứ!”

Ai ngờ, Nguyệt Nguyệt sáng khoái móc ngân phiếu ra nhét vào tay Phong Linh: “Được, ta mua.”

Phong Linh cùng Bảo Bảo đều sợ ngây người, nhìn ngân phiếu trong tay, Phong Linh chớp chớp mắt: “Cái gì, đợi chút, ta đùa chút thôi mà.”

Nguyệt Nguyệt ngoài đầu nhìn lại: “Ta không đùa.” Nói xong, nàng cười thần nhiên: “Bắt đầu từ bây giờ, nó là con ta rồi.”

Phong Linh trừng mắt: “Trả con lại cho ta!”

Nguyệt Nguyệt ôm Bảo Bảo, nhướn mày khiêu khích: “Muốn lấy con trai lại, cũng được, vậy người lấy ta là được, không phải vậy... ta cưới người là được.”

“Ta không muốn!”

“Được, ta mang con trai người đi.”

“Trả nhi tử cho ta!”

“Người gả cho ta.”

“Không!”

“Vậy thì thôi.”

“A... Người trở lại!”

Bảo Bảo nhàm chán ngáp một cái, nương vốn đã phiền toái rồi, giờ thì tốt rồi, lại thêm một nữ nhân không biết nên gọi là cha hay nương, đoán chừng rất khó yên ổn, thái bình.

Cách đó xa xa, một đôi mắt trong veo khẽ híp lại, mày rậm nhăn nhăn, một tay khẽ nâng.

“Vương gia.” Phi Ứng tiến lên.

“Đi điều tra nữ nhân kia.”

“Vâng.”

Đêm đó, Dạ Dập Tuyên cũng tới Hàm vương phủ. Vừa tiến vào cửa liền cười nói: “Vương huynh, nghe nói Phong Tam Nương sắp lấy vợ?”

Dạ Vô Hàm liếc hắt một cái: “Người khá lắm? Các người rảnh rồi liền chạy đến kỹ viện, cho là ta không biết à? Hiện tại gặp phiền toái tới rồi, không phải người nên cho ta câu trả lời thỏa đáng à?”

“Ha ha, không phải mang người bình an vô sự về cho huynh rồi sao?”

“Đúng vậy, chỉ là thêm một cái phiền phức thôi.”

“Vậy không phải quá đơn giản sao, đệ ra lệnh đuổi nàng đi là được.”

Dạ Vô Hàm cười khó lường: “Người cảm thấy, một nữ nhân bình thường sẽ tìm tới Vương phủ sao? Còn có gan quần lấy nữ nhân của ta...”

Hắn còn chưa nói hết câu, Dạ Dập Tuyên liền hét to một tiếng: “Á á á, huynh rốt cuộc thừa nhân rồi! Huynh thích Phong Tam Nương! Không, chính xác phải là mụ béo Nhiếp Tố Tố đó!”

Ánh mắt Dạ Vô Hàm thoáng qua sự lãnh khốc, Dạ Dập Tuyên vội vàng khoát tay: “Được được được, không phải là mụ béo, không phải mụ béo, là thiên tiên đi.”

“Người khiến mọi người đều biết chuyện, người trong thiên hạ đều tưởng nàng là vương phi của người.” Lúc Dạ Vô Hàm nói những lời này, không khó nhận ra mùi dấm chua.

Dạ Dập Tuyên không để tâm: “Cái này thì có gì đâu, Phong Tam Nương tái giá là được chứ sao.”

Dạ Vô Hàm khẽ nhếch môi, không trả lời.

Bỗng nhiên, Dạ Dập Tuyên sưng sốt, tay vỗ vỗ ngực, không biết vì sao tim lại mơ hồ đau đớn.

Nhìn ra sự hắc thường của hắn, Dạ Vô Hàm hỏi: “Sao thế?”

Cố ý bỏ qua những cảm giác phức tạp này, hắn lắc đầu, cười một tiếng: “Không có gì.”

75. Chương 77: Hàm Vương, Ngài Định Làm Gì Ta

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Nguyệt Nguyệt rất đẹp, có thể nhìn ra từ việc thị vệ cùng gia đình cứ thỉnh thoảng “đi ngang qua”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi đi tới, đẩy cửa bước vào. Trong phòng, Phong Linh đang phiền não đi đi lại lại, nói văng cả nước miếng, thấy hắn tới giống như thấy được cọng cỏ cứu mạng, vội xông tới, tay nín chặt vạt áo hắn, vẻ mặt đau khổ: “Cứu ta với.”

Hắn hạ mi, vẫn ung dung nhìn nàng. Biết thời cơ đã đến, cũng đến lúc nên ra điều kiện rồi.

“Về sau, còn đi kỹ viện nữa không hả?”

Phong Linh liên tục lắc đầu không ngừng.

“Có nghe lời ta hay không?”

Phong Linh cuống cuống gật đầu.

Dạ Vô Hàm hài lòng cười một tiếng, sử dụng bộ dáng Phong Linh thường đối đãi với Bảo Bảo, giống như trêu chọc tiểu cầu, bàn tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng: “Ngoan.”

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt hắn trông lại tầm mắt bén nhọn của Nguyệt Nguyệt, đến khi nhìn lại, nàng kia vẫn giữ bộ dáng mềm mại yếu ớt. Hắn đến gần, mặt không đổi sắc, đứng trước mặt liếc nhìn nàng, cao ngạo đầy cầm nạng: “Mỹ nhân, dáng dấp đẹp như vậy không bằng làm thị thiếp của Bổn vương đi, được không?”

Phong Linh hít một hơi khí lạnh.

Cảm thấy thân hình nàng ta cứng đờ, đáy mắt có tia tức giận xoẹt qua, Dạ Vô Hàm cười cười. Nhưng trong chớp mắt, thân Nguyệt Nguyệt trở lên mềm như nước, dựa hẳn vào người hắn: “Hàm vương, ngài đang nói đùa sao?”

Sắc Dạ Vô Hàm ngẩn ra, ngay sau đó, nhướn mày, hai tay nắm lấy tay ghế, giam nàng trước người, ánh mắt câu hồn chứa ý cười: “Thế nào, người không muốn?”

“Ba ba”

Phong Linh chợt vỗ tay: “Tốt! Thật là một đoạn nhân duyên tuyệt vời!” Nàng kích động đi tới, một bên nắm tay Nguyệt Nguyệt, tay kia cầm tay Dạ Vô Hàm, rồi đặt tay họ chồng lên nhau: “Chỉ cần thật lòng yêu thương nhau, các người sẽ đánh vỡ gông xiềng của thế tục, tương lai nhất định hạnh phúc mỹ mãn, ân ái ái ái.”

Hai người kia ngây ngẩn cả người, giây tiếp theo giống như bị điện giật hất tay ra, quay mặt nôn khan.

Phong Linh chớp chớp mắt: “Sao thế? Ta nói gì sai sao?”

Dạ Vô Hàm quay đầu lại, cố gắng hít sâu, cười dịu dàng: “Không có.”

Nguyệt Nguyệt phong tình vụng chèo ngược đôi mắt nhiếp hồn người: “Hàm vương, so với ngài thì, ta có hứng thú với Tam nương hơn.”

Mặt Phong Linh xanh mét. Dạ Vô Hàm lại cười tủm tỉm: “Không khí bên ngoài không tệ, người đi ra ngoài dạo vài vòng đi.”

Biết hắn cố ý đuổi mình đi, Phong Linh do dự một chút rồi gật đầu, trước khi đi vẫn không quên dặn dò một câu: “Này, người không thể nổi sắc tâm, bá vương ngành thượng cung đâu đấy!”

“Ha ha, không biết được.” Dạ Vô Hàm đưa nàng ra cửa rồi đóng “phanh” một tiếng. Đến khi xoay người lại, sắc mặt hắn trở lên lạnh lùng: “Nói đi, rốt cuộc người là ai?”

Tuy nói Phong Linh đi dạo ở bên ngoài, nhưng nàng có chút không yên lòng nên lặng lẽ đi tới ngồi dưới cửa sổ ở sau nhà. Lúc này, Bảo Bảo cầm trong tay một xiên mít quả không biết ai mua cho, đi tới bên cạnh vỗ vai nương nó khiến Phong Linh bị dọa giật nảy mình.

“Tiểu tử chết toi, con làm ta sợ muốn chết!”

Về mặt Bảo Bảo tràn đầy khinh bỉ: “Nương, nghe nén chuyện người khác mà nương cũng làm sao?”

“Suyt!” Phong Linh kéo con trai qua, che miệng cậu bé lại: “Nói thêm nữa là nương đứt đường hồ lô vào lỗ mũi con đấy!”

Bảo Bảo bất đắc dĩ liếc mắt, nương còn có thể ngây thơ hơn nữa không?

Giọng nói bên trong nghe có vẻ không phải thân thiết lắm, Phong Linh còn kém không đem lỗ tai xuyên qua tường.

Trong phòng, Nguyệt Nguyệt uốn éo đứng lê, thả khăn tay đi tới bên người Dạ Vô Hàm, giọng nói mềm mại: “Hàm vương, người muốn làm gì ta?”

76. Chương 78: Đồng Bạn Hợp Tác

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Sắc mặt Dạ Vô Hàm biến đổi, dùng hai đầu ngón tay sờ sờ “tay ngọc” của nàng ta rồi đẩy sang một bên.

“Thần Hoàng, trò chơi này không vui lắm.”

“Ha ha...” Người đối diện cười to, cười đến run rẩy cả người, đi tới, giọng nói đề thấp xuống, quả nhiên là giọng nam: “Dạ Vô Hàm, thật đúng là không thể coi thường người, có thể tra ra nhanh như thế?”

Dạ Vô Hàm quét mắt một vòng qua cửa sổ, cũng nhỏ giọng nói: “Sai là sai khi người tiếp xúc với Cảnh vương thúc.”

“Ha ha, người biết đấy, Thần Hoàng có thể đáp ứng tất cả, chỉ cần người ra giá cao.” Thần Hoàng lấy khăn ch mặt, thân hình xinh đẹp uốn éo ngồi trở lại ghế, nhìn khóe miệng Dạ Vô Hàm đang co quắp lại.

“Bao gồm cả giả trang thành nữ nhân?”

Thần Hoàng chống tay xuống bàn trà: “Không đẹp sao? Dạ Mặc Cảnh tốn nhiều tâm tư mới thay ta an bài thân phận này đây, không ngờ lại bị người phát hiện nhanh như thế, thật là đáng tiếc.”

Dạ Vô Hàm bĩu môi, ngồi xuống ghế cạnh hắn: “Được rồi, đừng đóng kịch nữa. Nếu như Thần Hoàng không muốn, thì không ai có thể phát hiện được.”

“Ha ha ha, Hàm vương chính là Hàm vương, hiểu rõ ta như thế? Không uống công người truy tìm ta bấy lâu nay.” Thần Hoàng nhướng mày cười một tiếng, âm thanh phát ra lười biếng tột cùng.

Dạ Vô Hàm cau mày lại: “Chuyện Ngọc tỷ, sớm muộn cũng sẽ cùng người tính toán! Chỉ là, có một chuyện khiến ta thích thú hơn, đó là người cố ý lộ ra sơ hở, thậm chí không ngại xuất hiện trước mắt ta, đến tột cùng người muốn làm cái gì? Nếu như ta đoán không sai, Cảnh vương thúc trả cho người thù lao rất lớn.”

Thần Hoàng không chút để ý nói: “Hắn đồng ý yêu cầu của ta, tỷ lệ thực hiện được so với người thấp hơn.”

“Hả?”

“Chòn đồng bạn hợp tác là phải nhìn đối tượng, tối thiểu là thực lực phải ngang nhau.”

“Cho nên?”

“Cho nên, ta càng tin tưởng người có thực lực này. Hơn nữa, ta có thể mai phục bên cạnh Cảnh vương giúp người, như vậy không tốt sao?”

Dạ Vô Hàm nhếch môi, cười như không cười liếc nhìn hắn, nhìn đâu cũng không ra hắn sẽ là một con cờ nghe lời.

“Lật lọng phản lời, không giống như tác phong của Thần Hoàng.”

“Đùa giỡn mỹ nam, cũng không giống tác phong của Hàm vương.”

“...”

Thần Hoàng không chút để ý nhún nhún vai: “Người có thể cự tuyệt, như vậy ta chỉ cần giúp Dạ Mặc Cảnh đoạt ngôi vị hoàng đế của cha người thôi, ít nhất, hắn còn có Hoàng Hậu là chỗ dựa. Sau đó tiểu mỹ nhân làm bà mai kia cùng với nhi tử khả ái của nàng, liền thuộc về ta.”

Bỗng chớp ánh mắt Dạ Vô Hàm lóe lên tia hàn quang, hắn tin, câu cuối cùng đó mới chính là trọng điểm!

Rất dễ nhận thấy, Thần Hoàng có hứng thú với mẹ con Phong Tam Nương mới là nguyên nhân chủ yếu!

Hắn hạ con người, cười cười: “Ta căn bản không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, chỉ là, ta tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay Cảnh vương thúc! Còn nữa, mời đem Ngọc tỷ người thuận tay lấy từ hoàng cung trả lại.”

“Ha ha, người đồng ý giao dịch?”

Dạ Vô Hàm biến sắc, lạnh nhạt nói: “Trừ Phong Tam Nương là không được, những thứ khác ta đều có thể đồng ý cho người.”

Thần Hoàng nâng mắt đẹp, đôi môi dưới tầng sa mỏng nở nụ cười thần bí quỷ dị: “Vậy phải dựa vào bản lĩnh của bản thân thôi.”

Bên ngoài, Phong Linh dán chặt tai vào tường mà vẫn không nghe rõ bên trong nói gì: “Hai người này là con muỗi à? Sao mà một chút thanh âm cũng không có nhỉ?”

Bảo Bảo cắn mút hoa quả, nói không rõ ràng: “Không chừng là kết quả nương mong đợi đấy?”

Phong Linh ngẩn ra: “Kết quả gì?” Rồi nàng chợt vỗ gáy: “Trời ạ, hần ăn Tiểu Nguyệt Nguyệt?”

Nghĩ đến loại khả năng đó, nàng đứng dậy, đẩy cửa phòng ra: “Dạ Vô Hàm người...”

Vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong, nàng tròn tròn mắt.

77. Chương 79: Lâu Rồi Vương Gia Chưa Tới

Dạ Vô Hàm đứng ở trước cửa sổ, một tay cầm sách, đang cúi đầu trầm tư, mà Thần Hoàng thì đang ngồi bên giường.

Tốt... Thật là một hình ảnh hài hòa.

Dạ Vô Hàm trước khi đi còn thuận tiện mời Thần Hoàng ra ngoài, lưu lại Phong Linh một người sững sờ ở trong phòng.

Trong lòng không hiểu sao lại nổi lên vị chua.

Hần, hần không phải là thật sự thích Nguyệt Nguyệt chứ...

Lục Ý hiên.

Tiêm Vũ đứng ở cửa ra vào đã gần một canh giờ rồi. Nha hoàn Tiểu Đào tiến lên nói: “Phu nhân, mau trở lại phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

“Tiểu Đào, bao lâu rồi Vương gia không tới nơi này?”

“Ách...” Tiểu Đào thận trọng nói: “Kể từ sau ngày Vương gia đón hai mẹ con đó về thì chưa từng tới Lục Ý hiên.”

“Ha ha” Tiêm Vũ cười lạnh: “Đúng vậy, trong mắt người hiện tại chỉ có bọn họ.”

Vốn là thị thiếp được cưng chiều nhất Vương phủ, lại mang thai đứa bé của Vương gia, tất cả nhìn qua như thuận buồm xuôi gió. Nhưng hiện tại...

Nàng nghiêng đầu, giống như đang hạ quyết tâm, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo: “Tiểu Đào, ta muốn trở về phủ một chuyến.”

Ngoài thành. Triệu phủ.

“Lão gia, phu nhân, đại tiểu thư đã trở lại!”

“Tiêm Vũ trở lại?” Một đôi vợ chồng từ trong phủ đi ra.

Triệu lão gia hiện tại đã trên dưới 60, hai bên tóc mai đã hoa râm. Hần có quan hệ kinh doanh với một số quan lại, vừa nhìn liền biết là một thương nhân đoàn hoàng nghiêm chỉnh. Triệu phu nhân lại trẻ hơn nhiều, thành thực quyến rũ, phong vận vẫn còn.

“Ai nha, Vũ nhi, con đã trở lại.” Triệu phu nhân nhìn quanh: “Hàm vương không đi cùng con sao?” Ngay sau đó hèn bĩu môi: “Con vừa mới đẻ non, hẳn cũng không thềm chăm sóc, hừ.”

Triệu lão gia nói thẳng: “Hàm vương phiền muộn chuyện chính sự, nữ nhi trở lại là được rồi.”

Sắc mặt Tiêm Vũ không được tốt: “Cha nương, con mệt mỏi, muốn trở lại phòng nghỉ ngơi.”

“A, được được, con mau đi nghỉ đi, cha ra lệnh cho người chuẩn bị món ăn ngon cho con.” Triệu lão gia vui vẻ đi thu xếp.

Sắc mặt Tiêm Vũ biến đổi, vội vàng kéo nương vào phòng, phân phó Tiểu Đào canh giữ bên ngoài, lập tức nói: “Nương, con muốn gặp Châu Châu.”

Triệu phu nhân giật mình nhìn nàng chăm chăm: “Con bé ngọc này, con gặp làm gì?”

“Nương, con nói thật cho nương.” Tiêm Vũ lạnh lùng nâng mắt nhìn, giọng căm hận nói: “Đứa bé của con không còn, địa vị ở trong Vương phủ càng ngày càng tệ, Hàm vương càng không thềm liếc mắt nhìn con lấy một cái! Hơn nữa, hẳn còn đón Vương phi bị hưu sáu năm trước về phủ, ghê gớm hơn chính là, nàng còn đem theo một đứa bé!”

“Cái gì?” Triệu phu nhân vội vàng hỏi: “Đứa bé đó là con Hàm vương sao?”

“Con không biết, nhưng dù có phải hay không, Hàm vương rất thương yêu hẳn.” Tiêm Vũ xoay người lại cầm tay mẹ: “Nương, mặc dù con không phải Vương phi, nhưng cũng là được hẳn vui vẻ cười vào phủ, những thị thiếp kia không bì kịp nửa phần của con! Nương còn nhớ khi đó có bao nhiêu người hâm mộ con không? Cho nên, con tuyệt đối không thể cứ bị lạnh nhạt như thế, nương, người phải giúp con!”

“Nương biết, nương không giúp con thì giúp ai, nhưng con tìm tiểu tiện nhân Châu Châu đó làm gì? Nương bảo này, giữ nàng lại là gieo mầm tai họa, không bằng sớm một chút động thủ...”

“Không, nương, nàng còn có chỗ hữu dụng.” Trong ánh mắt Tiêm Vũ lóe lên một tia oán độc: “Nhất là đứa bé của nàng ta.”

Sóng gió chuẩn bị đến với chị Linh nhé, chuẩn bị đá để ném đi, ném Châu Châu, ném Dạ Vô Hàm (cẩn thận chọi trúng tổ

78. Chương 80: Châu Châu

Edit: Naleo

Beta: Ốc Vui Vẻ

Hai mẹ con đi ra cửa sau, đi vài bước nhìn thấy một cái cửa hông, ngoài cửa có gia đình trông chừng.

“Phu nhân, tiểu thư.”

“Lão gia đã tới đây chưa?” Triệu phu nhân hỏi.

“Ách, đã tới một lần, chúng nô tài theo lời dạy của phu nhân, nói nàng bị bệnh hủi, lão gia lúc này mới đi.”

“Ừ, rất tốt, các người canh ở chỗ này, không cho bất luận kẻ nào tới gần. Mở cửa ra, ta muốn vào trong.”

“Vâng.”

Trên cửa khóa một khóa sắt cực to, gia đình móc ra chìa khóa mở cửa. Một hồi tiếng cười như chuông bạc từ bên trong truyền ra. Triệu phu nhân cùng Tiêm Vũ nghiêng người đi vào, chỉ thấy một tiểu viện bình thường, phía sau là một gian nhà ngói còn sót lại.

Trong sân có hai mẹ con đang chơi đùa, vừa nhìn thấy người bước vào lập tức bị sợ đến núp vào góc tường.

Đó là một nữ nhân hết sức thanh tú xinh đẹp, dáng dấp mảnh khảnh nhỏ nhắn, một đôi mắt to như nai con đang tràn đầy kinh hoàng, nếu như không phải tiểu cô nương trong ngực đang sợ hãi gọi mẹ thì không ai đoán được nàng đã là mẹ của đứa bé. Tiểu cô nương chỉ mới bốn năm tuổi, giờ đang khiếp sợ nhìn hai mẹ con Triệu phu nhân.

“Phu... phu nhân, tỷ tỷ...”

Triệu phu nhân nhỏ một ngụm: “Phi, người gọi ai là tỷ tỷ?!”

“Nương.” Tiêm Vũ giơ tay ra: “Con muốn nói chuyện riêng với Châu Châu một chút, nương đi trước đi, đừng làm mọi người sinh nghi.”

Triệu phu nhân biết tính tình nữ nhi, trợn mắt nhìn Châu Châu, sau đó đi ra khỏi viện.

Tiêm Vũ ngồi ở chiếc ghế duy nhất trong sân: “Châu Châu, mấy năm này, khiến người uất ức rồi.”

Thân thể Châu Châu co rút, ôm chặt lấy nữ nhi, Châu Châu vội vàng lắc đầu: “Không đâu, Châu Châu ở chỗ này sống rất tốt, nhờ có tỷ tỷ và đại nương... Ách không, phu nhân chăm sóc.”

Tiêm Vũ cười lạnh: “Ta không rảnh nghe người nói mấy câu dễ nghe này. Ta chỉ hỏi người một câu, người có muốn rời đi chỗ này không?”

Hai mắt Châu Châu sáng lên, ngay sau đó liền ảm đạm xuống, lắc đầu một cái.

“Không muốn, hay là không dám?”

“Ta...”

Tiêm Vũ không tiếp tục quanh co cùng nàng ta, đi thẳng vào vấn đề: “Người còn nhớ đến Hàm vương chứ?”

“Không!” Châu Châu cuống quýt phủ nhận, sắc mặt trắng bệch. Nhưng tiểu cô nương trong ngực nàng ngẩng đầu lên tò mò hỏi lại: “Hàm vương? Nương, người nói với Hình nhi, cha Hình nhi là Hàm vương mà.”

Châu Châu hoang mang che miệng nữ nhi lại: “Hình nhi, không được nói bậy!”

Tiêm Vũ cười một tiếng: “Còn nói là không?”

“Tỷ tỷ, tỷ nghe ta giải thích, ta...”

“Không cần, ta tới nơi này không phải muốn làm khó dễ hai mẹ con người.”

Châu Châu hồ nghi rũ mắt xuống: “Tỷ tỷ có chuyện gì vậy?”

“Ta muốn dẫn người vào Hàm vương phủ!”

Một câu nói, khiến Châu Châu ngẩng đầu lên, ánh mắt trợn to không thể tin được: “Tỷ tỷ, tỷ nói cái gì?”

Tiêm Vũ nhìn nàng chằm chằm, nói từng câu từng chữ: “Ta muốn đưa người vào Hàm vương phủ, ta muốn để nữ nhi của người làm Quận chúa!”

Hình nhi ngây ngơ nhìn nương, nhỏ giọng nói: “Nương, Quận chúa là gì ạ?”

“Quận chúa chính là nữ nhi của Vương gia.” Tiêm Vũ đứng dậy, đi tới cười lạnh lùng: “Hình nhi, người và nương của người sắp có được cuộc sống tốt rồi, vui không?”

lời của ốc: bé Hình Nhi cũng là 1 đứa bé đáng thương và bạn Hàm cũng là 1 ông bố đáng thương

79. Chương 81: Người Có Một Con Gái

Bởi vì liên quan đến Thần Hoàng nên gần đây Dạ Vô Hàm rất ít khi xuất phủ, phần lớn thời gian sẽ ở trong thư phòng, dường như là rất bận.

Phi Ứng đi đến: “Vương gia, người ra ngoài xem một chút đi”.

“Chuyện gì?”. Hắn cau mày, hắn biết Phi Ứng không phải là người hay ra vẻ bí mật, đứng dậy đi ra ngoài phòng.

“Tiêm Vũ?”.

“Vương gia, Tiêm Vũ có việc muốn bẩm”. Tiêm Vũ cúi đầu bên ngoài thư phòng của hắn mặc cho nha hoàn Tiểu Đào khuyên như thế nào cũng không chịu đứng dậy.

Dạ Vô Hàm nhíu mày: “Người đang làm cái gì?”.

“Vương gia, Tiêm Vũ đã phạm sai lầm không thể tha thứ, muốn đến xin tội với Vương gia”.

Hắn cho rằng nàng muốn nói đến chuyện Diêu Hoàng hậu lần trước nên không cự tuyệt: “Có chuyện gì thì đứng lên nói”. Rồi xoay người trở lại thư phòng.

Tiêm Vũ đứng lên, xoắn khăn tay trong tay, cắn cắn môi, quyết định mở miệng nói: “Vương gia, sáu năm trước, người cứu Vương gia không phải là thiếp”.

Dạ Vô Hàm xoay người lại hỏi: “Cái gì?”.

Đôi mắt Tiêm Vũ đỏ lên, nước mắt từ từ chảy xuống, vừa khóc vừa nói: “Năm đó, Vương gia khai hoàn hồi triều, gặp đánh lén ở ngoài thành. Khi đó người cứu vương gia không phải là thiếp, mà...”.

“Là ai?”

“Vâng, vâng, là muội muội của thiếp... Châu Châu”.

Dạ Vô Hàm tiến đến gần, tức giận lan ra toàn thân, làm Tiêm Vũ sợ hãi lùi một bước: “Vương gia, trước hết để thiếp nói hết”.

“Nói!”.

“Đêm đó không biết Vương gia trúng độc gì, thần trí mơ hồ, toàn thân nóng lên. Châu Châu mạo hiểm cứu người về phủ, lại không dám kinh động người nhà, lặng lẽ đưa người về phòng, kết quả...”.

Dạ Vô Hàm lạnh lùng, giọng nói căng thẳng: “Kết quả như thế nào?”.

“Kết quả... Vương gia... Cường thể nàng, sau đó không thấy người đâu”.

Cả người Dạ Vô Hàm ngập trong lệ khí: “Cho nên, người đêm đó, không phải là người?”.

Tiêm Vũ chùi lệ nói: “Lúc ấy Châu Châu mới 14 tuổi, nàng sợ hãi khóc lóc chạy đến phòng của thiếp. Thiếp không biết thân phận của Vương gia, sợ người sẽ làm khó Châu Châu nên đưa Châu Châu đến nhà thân thích tránh mấy ngày. Chỉ sợ người là người xấu liên lụy đến cha mẹ nên thay nàng đi. Ai ngờ người cứu mang Châu Châu là người xấu, bán nàng đi làm nha hoàn. Thiếp vẫn tìm nàng sáu năm nay, hôm qua vừa tìm được nàng... còn có...”. (Ồc: xin phép mọi người cho ồc chen lời sỉ vả cái con điên này, thánh nữ với, mẹ bố con khùng, mày tốt thế thì bà đây thành tiên lâu rồi --)

Dạ Vô Hàm đè nén cảm xúc: “Còn có cái gì?”.

“Nàng vì Vương gia sinh một con gái...”.

Dạ Vô Hàm như bị điện giật, cả người cứng đờ.

^^^

Nguyệt Nguyệt lại đến phòng Phong Linh ngồi đối diện với nàng, cười như không cười, nhìn chăm chú vào Phong Linh: “Người thích Dạ Vô Hàm?”.

“Ai nói?”. Phong Linh đứng “phất” dậy”, trừng mắt.

Phản ứng của nàng rất kích động càng khiến mọi người hiểu. Vần Xuân và Sơ Hạ che miệng cười trộm: “Tam Nương, Vương gia nhà chúng ta kém chỗ nào? Thích ngài ấy có gì không tốt? Nữ nhân thích ngài ấy rất nhiều đó”.

Phong Linh bĩu môi, cổ ra vẻ tự nhiên nói: “Vậy thì để cho bọn họ thích đi, ta mới không cần”.

“Ha ha”. Nguyệt Nguyệt cười làm người ta kinh hãi. Nếu như bỏ cái khăn che mặt thì sẽ kinh diễm như thế nào. “Nghe nói ngài ấy từng có một vương phi nhưng do nàng ta quá mập nên hừ nàng ta”.

80. Chương 82: Đường Như Là Thích

Sắc mặt Phong Linh không tốt biết người hần nói là mình nhưng lại giả bộ hồ đồ, tự giễu nói: “Tất cả truyền thuyết đều từ những chuyện bát quái mà ra. Không khéo chuyện vương phi mập đó cũng sẽ lưu danh sử sách đó”.

Vần Xuân và Sơ Hạ thở dài một tiếng nói: “Mặc dù Vương phi mập một chút nhưng người rất tốt, so với những phu nhân ở đây thì người tốt hơn rất nhiều”.

Sơ Hạ nâng mắt lên nghi ngờ nhìn, chợt Vần Xuân: “Người có cảm thấy Tam Nương có phần giống với Vương Phi không?”.

Vần Xuân cũng gật đầu, nàng tiến lên dùng bàn tay nhỏ bé đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Linh nói: “Nếu như Tam Nương mập thêm một chút thì...”.

Phong Linh cả kinh, nàng cũng không muốn lời thêm phiền toái ỉn, vội vàng đẩy tay nàng ấy ra, trừng mắt: “Này, các người càng ngày càng loạn à! Ta giống chỗ nào?”.

Chẳng biết từ lúc nào Nguyệt Nguyệt đã đi quan, đưa một cánh tay ôm ngang hông nàng, lặng lẽ nói bên tai: “Nếu như người mập thì ta cũng thích, ha ha, ta khẩu vị nặng”.

Phong Linh sợ run cả người, tóc gáy dựng ngược cả lên, gờ ngón giữa lên với nàng ta.

“Việc lớn, việc lớn!”. Một tiểu nha hoàn bình thường được các nàng đối xử tốt chạy đến hét lớn.

Các nữ nhân đều hưng phấn gọi nàng ta: “Vào đây nhanh lên”.

Tiểu nha hoàn gương mặt hồng hồng, mắt mở to: “Các người biết không? Vương gia có một con gái riêng”.

“Cái gì?”. Ba người cùng kêu lên, chỉ có khuôn mặt Nguyệt Nguyệt lộ vẻ không quan tâm mà nhìn về phía Phong Linh.

Phong Linh cứng người, trong khoảnh khắc đó trong đầu nàng như có một tiếng sấm ầm xuống đầu. Tuy nói nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, Dạ Vô Hàm có không ít thị thiếp, nhưng con gái riêng... Con gái riêng... Đúng rồi, còn nương của con bé thì sao?

Lúc đó, tiểu nha hoàn tiếp tục kể tiếp: “Nghe nói sáng sớm Vương gia đã ra khỏi phủ, lúc về đã đưa mẹ con nhà họ về nhận vào phủ, bây giờ đang ở Bắc Ý hiền”.

“Thật?”. Vần Xuân và Sơ Hạ kinh ngạc không thôi, lại lo lắng nhìn Phong Linh. Hai người ăn ý không hỏi gì cả mà đuổi tiểu nha hoàn đi, sau đó vội nói: “Những nha hoàn này không có gì nên nói càn, làm sao Vương gia có thể có con gái riêng chứ?”.

Phong Linh hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt tươi như hoa: “Các người vừa nói có rất nhiều nữ nhân thích hần, có con gái thì đâu có gì kì quái”. Ngó ra ngoài nhìn trời, hít sâu vài lần: “Thời tiết không tệ, chúng ta ra ngoài dạo chơi thôi”. Vừa nói vừa đi ra ngoài, nháy mắt xoay người, nụ cười trên mặt biến mất.

Nguyệt Nguyệt ngó ngó nàng, đứng lên cười nói: “Ta đến đây đã lâu như vậy còn chưa thăm Vương phủ, Tam Nương, người sẽ dẫn ta đi chứ?”.

Phong Linh thoải mái vung tay: “Không thành vấn đề”.

Sau lưng, Vãn Xuân nhỏ giọng nói: “Nhìn Tam Nương như thế, có vẻ như đã thích Vương gia rồi, nhưng bây giờ lại có hai mẹ con nhà kia”.

Sơ Hạ lắc đầu thở dài: “Haizz, hi vọng là Vương gia nhầm lẫn”.

Nguyệt Nguyệt không kiềm chế được, cả lòng mày khóe miệng cũng chứa đựng nụ cười quý quyết...

81. Chương 83: Nam Nhân Có Thể Bảo Vệ Mẹ Con Nàng

Bác Ý Hiên

Châu Châu ôm chặt Hình Nhi, cúi đầu thật thấp.

Nàng thay một bộ quần áo màu lam nhạt, tóc dài buộc sau gáy, không hề có chút đồ trang sức dư thừa. Da gần như trong suốt, trắng nõn, nhìn qua làm người ta muốn cắn một miếng.

Hình Nhi trong ngực nàng mở to đôi mắt nhìn nam nhân đang ngồi muốn nói cái gì rồi lại không dám nói, vì bà và dì đã cảnh cáo bé. Nếu như bé mở miệng nói một chữ thì sẽ cắt đầu lưỡi của bé, còn bán nường bé đi...

Dạ Vô Hàm đứng đối diện với hai mẹ con, ánh mắt nhìn qua bọn họ, khi nhìn vào Châu Châu thì bỗng nhiên hần thấy hoảng hốt. Con mắt tinh khiết không vướng bụi trần, trong mắt toát ra vẻ e lệ quen thuộc như đã từng quen biết, như đã tồn tại trong trí nhớ của hắn... (*giờ ngón giữa*).

Thời gian giống như quay lại sáu năm trước, cái đêm mà hắn thu quân hồi triều...

Hắn lẳng lẳng nhìn về nàng, nhíu mày: “Đêm sáu năm trước, thực sự là người?”.

Châu Châu cắn môi, đôi mắt đỏ lên, chậm rãi gật đầu, dường như đang nhớ lại tình cảnh lúc ấy: “Ngày ấy, giống như thường ngày nô tỳ đứng đợi cha trở về nhà...”.

Dạ Vô Hàm yên lặng lắng nghe nàng ta nói chi tiết, trong đầu hắn cũng có đoạn ngắn tương tự.

Cuối cùng, nàng nói: “Lúc Vương gia hôn mê còn nói Thần Hoàng, ngọc tỷ”.

Vừa nghe đến đó thì ánh mắt của hắn lạnh đi. Đêm đó hắn định về phủ nhưng lại nhận được tin tức hoàng cung bị mất ngọc tỷ, hắn cùng Phi Ứng phi vào hoàng cung, không ngờ lại bị ám toán...

Chuyện này, chỉ có phụ hoàng và Dập Tuyên biết. Cho nên hắn mới truy xét Thần Hoàng đến tận bây giờ, thậm chí hắn có thể xác định Dạ Mặc Cảnh và Diêu Hoàng hậu cũng không biết chuyện này!

Nàng ta...

Châu Châu lại móc một vật từ trong ngực ra: “Đây là đồ lúc đó Vương gia làm rơi”.

Thấy hà bao Như Ý trong tay nàng ta, nghi ngờ của Dạ Vô Hàm lập tức bị tiêu tan. Hà bao đó là do tự tay mẫu phi hắn thêu, hắn và Dập Tuyên mỗi người có một cái, chưa từng rời thân. Nhưng cái của hắn đã bị mất vào đêm đó...

Vật trọng yếu như vậy mà ở trong tay Tiêm Vũ thì chắc chắn nàng ta đã sớm lấy ra rồi.

Đi đến, nhân lấy, siết chặt hà bao trong tay. Hắn nâng mắt, ánh mắt phức tạp nhìn vào Châu Châu và Hình Nhi, cuối cùng hắn ôm Hình Nhi vào trong ngực: “Con tên là Hình Nhi?”.

Hình nhi gật đầu một cái, Châu Châu lập tức nói: “Lúc nhỏ Hình Nhi từng bị bệnh, nô tỳ không có tiền đưa con bé đi khám đại phu, sau khi khỏi bệnh con bé... không nói chuyện”.

Nhìn tiểu cô nương dễ thương, trong lòng Dạ Vô Hàm thấy đau xót, lập tức kêu lên: “Phi Ưng, gọi ngự y ngay lập tức!”.

Châu Châu hoảng hốt, ôm chặt Hình Nhi sợ sẽ có người đoạt con bé đi mất: “Không... không được, Hình Nhi rất tốt, con bé không cần xem đại phu!”. (*giơ ngón giữa*x2).

Toàn thân nàng ta đều tỏa ra sợ hãi, không khó để nghĩ ra mấy năm nay bọn họ đã khổ như thế nào (*giơ ngón giữa*x3 khổ mà làn da trắng nõn làm người muốn cắn??).

Hắn trấn an, nói với nàng ta: “Không phải sợ, ở đây sẽ không có ai khi dễ người”.

Châu Châu mở to đôi mắt: “Có thật không? Ngài sẽ không gạt nô tỳ chứ? Sẽ không ai đánh chúng ta, không ai bỏ đói chúng ta?”. (*giơ ngón giữa*x4)

Dạ Vô Hàm nhú chặt mày, cánh tay ôm chặt lấy Hình Nhi, kiên định lắc đầu: “Không có”.

Hình Nhi vui mừng, ôm lấy cổ Dạ Vô Hàm, hôn “chụt” lên mặt hắn một cái.

Bé biết, đây là “Hàm Vương”, là cha của bé, là người sẽ bảo vệ mẹ con bé, bé rất thích người này!

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, sau đó dịu dàng cười một tiếng.

Từ từ, Châu Châu buông lỏng cảnh giác, đôi môi như đóa hoa bách hợp nở rộ. Nhìn Dạ Vô Hàm cao lớn, hân như vị thần bảo vệ mẹ con nàng. Lần đầu tiên, nàng không hề thấy sợ hãi, trong lòng lại thấy chờ mong

Nàng mong giờ phút này là vĩnh viễn.

82. Chương 84: Mẹ Con Và Mẫu Tử

Tối hôm đó Dạ Vô Hàm bảo quản gia gọi mọi người trong phủ chính thức giới thiệu mẹ con Châu Châu ọi người. Không do dự mà nói Hình Nhi là con gái của hắn, mà với Châu Châu, hắn cũng tuyên bố hắn sẽ nạp nàng làm thiếp. Hắn nói quyết định này làm Châu Châu giật mình ngạc nhiên.

Tất cả đều phát triển theo hướng mà Tiêm Vũ muốn nhưng trong lòng nàng ta vẫn thấy ghen ghét. Nếu như đêm đó không phải là Châu Châu chờ ngoài cửa mà là nàng thì tốt biết mấy.

Phong Linh và Bảo Bảo đều ngồi ở bên ngoài, cái cuộc họp gia đình này bọn họ không muốn tham gia. Hai mẹ con ngồi trong đình ăn dưa hấu.

Bảo Bảo phun một hạt dưa hấu: “Nương, con cảm thấy hai mẹ con này có vấn đề”.

Phong Linh dựa lưng vào ghế đá, trên khóe miệng đều là nước dưa hấu: “Có vấn đề gì?”.

“Nương thử nghĩ xem, sao trong sáu năm nữ nhân này không tìm đến Dạ Vô Hàm mà bây giờ mới đến, không phải là kỳ quái sao?”.

“Kì quái cái gì? Người cha của con cũng sáu năm không tìm đến chúng ta mà”.

“Không giống nhau, có lẽ hắn không biết sự tồn tại của con, hơn nữa”. Nó nói nhỏ một câu: “Con đoán là hắn hối hận nên không quay về tìm chúng ta đâu”.

Phong Linh lườm nó một cái: “Nương của con kém vậy sao?”.

Bảo Bảo tiện tay ném vỏ dưa hấu trên tay, lấy tay áo quạt mồm, trong mắt hiện lên ánh sáng: “Chuyện nhà người ta chúng ta không xen vào nhưng mà con muốn biết, Dạ Vô Hàm sẽ làm thế nào với nương”.

Phong Linh hơi khựng lại, quay đầu sang chỗ khác gặm dưa hấu. “Ai cần hắn quan tâm, chúng ta chỉ tạm thời ở chỗ này, có ăn có uống, không cần phải để ý đến người nào, thật tốt”.

Bảo Bảo liếc nhìn nàng một cái: “Thật sao?”.

“Tất nhiên”.

Bảo Bảo hừ lạnh: “Phong Tam Nương, nương cứ khẩu thị tâm phi thế sao?”. (khẩu thị tâm phi: nói khác với suy nghĩ).

Phong Linh trừng mắt: “Ai khẩu thị tâm phi?”.

“Vậy nương gặm vỏ dừa hấu làm cái gì?”.

Phong Linh ngơ ngác nhìn vỏ dừa hấu bị gặm mất một nửa, vội vàng vắt đi: “Phì phì phì... được rồi, về đi ngủ thôi!”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái đi theo phía sau nương nó. Nữ nhân đúng là một động vật phiến toái.

Vừa ra tới vườn hoa đụng ngay Dạ Vô Hàm trong ngực ôm Hình Nhi, còn có Châu Châu bên cạnh hẳn.

Một nhà ba người thật hài hòa.

Trong mắt Phong Linh lóe lên một tia sáng, sau đó cười nói: “Hàm Vương, chúc mừng ngài”. Ánh mắt chuyển sang mẹ con Châu Châu: “Cô bé thật xinh đẹp”.

Dạ Vô Hàm nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt phức tạp, xoay người lại: “Các người về trước đi”. Rồi phân phó Phi Ứng: “Đưa họ về”.

“Dạ”.

Châu Châu khéo léo gạt đầu một cái, nhưng Hình Nhi lại không vui chu miệng, cái tay ôm chặt lấy Dạ Vô Hàm.

“Hình Nhi ngoan, phụ thân có việc”. Châu Châu nhẹ nhàng dụ dỗ. Hình Nhi bất đắc dĩ thả tay xuống, tức giận nhìn Phong Linh.

Bé không thích dì này.

Phong Linh sững sờ, buồn cười lắc đầu, hình như nàng bị tiểu cô nương này ghét bỏ.

Dạ Vô Hàm định nói gì thì Bảo Bảo tiến lên kéo tay nương nó: “Nương, con buồn ngủ quá, con muốn về đi ngủ”.

“A, được rồi, tiểu tử thôi, ban ngày quậy cho lắm rồi bây giờ không có sức”. Phong Linh ngẩng đầu cười với Dạ Vô Hàm. “Hàm Vương, chúng ta không cản trở một nhà ba người ngắm cảnh nữa, ta đưa tiểu tử này về”. Ngóai đầu đi, trong mắt lóe qua sự khổ sở.

“Ai, nương, đi nhanh lên”. Bảo Bảo giục nàng, không thèm nhìn Dạ Vô Hàm một cái.

“Rồi rồi, ăn nhiều dừa hấu như vậy mà con còn ngủ được à?”.

“Không phải nương cũng thế sao?”.

“Đi nhà vệ sinh mấy lần là tốt rồi”.

“.....”

Từ đầu đến cuối Dạ Vô Hàm không nói được câu nào. Hắn đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hai mẹ con nhà nàng, môi mím thật chặt.

83. Chương 85: Một Mũi Tên Hạ Hai Con Chim

Châu Châu ôm con gái về phòng, cảnh giác nhìn bên ngoài một chút, sau đó vội vàng đóng cửa lại.

“Nương, Hình Nhi thích chỗ này”. Hình Nhi kích động, vui vẻ nói: “Buổi tối còn được ăn canh gà nấm hương, đã lâu rồi Hình Nhi chưa được ăn thịt. Nương, chúng ta sẽ ở đây, vĩnh viễn không về đó được không?”.

“Được, chúng ta ở lại đây, không đi đâu cả”. Châu Châu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, đặt con bé lên giường, sau đó cởi giày, chui vào chăn cùng con gái: “Hình Nhi, phụ thân là Vương gia, Vương gia lợi hại nhất trong vương triều. Có phụ thân ở đây, không ai khi dễ mẹ con ta nữa”.

“VẬY bà bà với dì thì sao?”. Hình Nhi sợ hãi hỏi.

Châu Châu nhú đôi mày thanh tú, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Hình Nhi đừng sợ, nương sẽ bảo vệ con”. (*giơ ngón giữa* bảo vệ or hành hạ).

Đột nhiên có người gõ cửa.

“Ồ, người có thể bảo vệ ai?”. Tiêm Vũ đẩy cửa đi vào, để Tiểu Đào canh giữ ở ngoài cửa.

Nàng hất cằm nhìn chăm chăm hai mẹ con. Hình Nhi sợ hãi lui vào trong ngực mẹ, lặng lẽ nhìn nàng.

Tiêm Vũ cười một tiếng: “Đúng là tốt số, Vương gia đồng ý cưới người, còn tiểu bảo bối cũng sẽ được phong làm Quận Chúa”.

“Tỷ, tỷ tỷ, chuyện này, là nhờ tỷ. Muội sẽ không quên đại ân đại đức của tỷ”.

“Hừ hừ”. Nàng cười lạnh. “Châu Châu sẽ không ngây thơ như vậy chứ?”.

Châu Châu sững sốt: “Tỷ tỷ...”.

Tiêm Vũ nhếch môi, đôi mắt lạnh lẽo: “Cuộc sống trong Vương phủ quá tốt, tốt đến nỗi người quên luôn rằng, Hình Nhi là con gái của ai sao?”.

Mặt Châu Châu tái nhợt, đôi môi run rẩy, Hình Nhi ngẩng đầu lên: “Nương, phụ thân của Hình Nhi không phải là Hàm Vương sao?”.

Châu Châu không biết trả lời con gái như thế nào, toàn thân chỉ run rẩy.

“Ha ha”. Tiêm Vũ cười, đến gần sờ khuôn mặt nhỏ bé của bé: “Hình Nhi, để dì nói cho con nghe nhé, cha của con ——”.

“Không! Đừng!”. Châu Châu đột nhiên như phát điên, che lỗ tai của mình lại ngay cả Hình Nhi ngã xuống đất cũng không đỡ, Hình Nhi khóc đau đớn, nàng ta co rúm người trên giường, hai mắt trừng lớn. “Đừng nói! Đừng nói! Con bé là con của Dạ Vô Hàm, con bé chính là con của Dạ Vô Hàm!”.

Tiêm Vũ nhìn chăm chăm vào Châu Châu đang sợ hãi, cười lạnh: “Tốt lắm, xem ra người còn chưa quên. Nếu như người còn có những ảo tưởng không thực tế thì ta sẽ nói cho Hàm Vương biết, người là một kẻ lừa gạt. Một kẻ lừa gạt dùng con gái của mình để hưởng vinh hoa phú quý”.

“Đừng! Tỷ tỷ, van cầu người, đừng nói cho ngài ấy biết, tỷ muốn muội làm gì muội cũng làm, van cầu tỷ, đừng đuổi muội ra ngoài!”. Châu Châu thất thanh khóc lớn, móng tay đâm chặt vào lòng bàn tay. Nàng chỉ vừa tìm được người có thể bảo vệ mẹ con nàng, nàng không muốn đi, không cần phải chịu đựng như ngày trước. (*giơ ngón giữa* đồ khốn nạn, lợi dụng con).

Tiêm Vũ hài lòng cười một tiếng khi nghe được kết quả mà nàng mong muốn, sau đó, gần giọng nói: “Nghe cho rõ đây, ta muốn người độc chết mẹ con Phong Tam Nương”.

“Cái gì?!” Châu Châu bị dọa, hoảng sợ lắc đầu: “Không, muội không giết người, muội không muốn...”.

“Không muốn?!” Tiêm Vũ cười một tiếng, nhắc Hình Nhi vẫn còn ngồi trên mặt đất: “Được rồi, vậy thì ta sẽ đi nói cho Hàm vương, tiểu tạp chủng này không phải là con gái của ngài ấy...”.

“Không!”. Châu Châu tiến lên đoạt lấy con gái, ôm chặt vào trong ngực: “Nó là con gái của Hàm vương, là con gái của Hàm Vương!”.

Tiêm Vũ không kiên nhẫn nhếch mày lên, lấy từ trong ngực một bọc giấy vứt lên giường: “Ngày mai ta muốn thấy thi thể của hai mẹ con nàng ta, nếu không thì người biết hậu quả rồi”.

Nàng ta sửa sang lại quần áo, chậm rãi xoay người, khoe miệng cười lạnh, nụ cười lạnh thấu xương!

Mượn đao giết người sao?

Không! Nàng muốn một mũi tên hạ hai con chim!

Châu Châu tay run lên cầm túi độc được kia...

84. Chương 86: Người Xác Định Là Người Không Cần

Phong Linh vừa mở mắt thì thấy khuôn mặt phóng đại của Dạ Dập Tuyên, sợ hãi bật mình dậy: “Vừa sáng sớm đã dọa người, ta còn tưởng rằng con quỷ nào”.

Dạ Dập Tuyên không vui, nói: “Bổn vương tốt bụng sang đây xem người, vậy mà người dám nói bổn vương như vậy?”.

“Đừng ra về trước mặt tỷ tỷ”. Phong Linh duỗi lưng một cái, không “cẩn thận” đạp hấn một cước, cái áo trượt xuống lộ nửa bên vai, bộ dạng buồn ngủ, quyến rũ lòng người.

Dạ Dập Tuyên ngăn ra, không tự nhiên xoay mặt đi: “Người là nữ nhân sao không chú ý hình tượng vậy?”.

Phong Linh bò xuống giường ngáp một cái: “Người xông vào khuê phòng của bản cô nương, muốn cái gì?”.

Dạ Dập Tuyên nhíu mày: “Nghe nói Vương huynh có con gái muốn đến xem cháu gái nhỏ”.

“Vậy thì người đi nhầm nhà rồi, đây là phòng của cô nãi nãi, muốn nhìn cháu gái của người thì ra cửa rẽ phải rẽ phải rồi lại rẽ phải”.

Dạ Dập Tuyên đi lên, vòng xung quanh người nàng ngửi ngửi.

Phong Linh liếc hẩn một cái: “Khi nào thì người thích giành chén cơm với A Hoàng vậy?”.

“Chua, quá chua”.

Phong Linh nhìn chăm chăm hẩn, tóc tai bù xù đẩy cửa ra, tức giận nói: “Muốn xem náo nhiệt, đi ra ngoài xem”.

Nhìn thân hình nàng lộ ra ngoài như ẩn như hiện, Dạ Dập Tuyên nhíu mày, xoay người lấy quần áo cho nàng vút thẳng vào người nàng: “Áo mặc không đủ che người, không cẩn thận giống trẻ con”.

Phong Linh khoát tay: “Được rồi, được rồi, mau đi đi, đừng ở đây làm ta vương thêm việc”.

Dạ Dập Tuyên khoanh tay, ung dung dựa người vào cửa, tà khí cười một tiếng: “A, như vậy là bởi vì người khác đến nên người cảm thấy nguy cơ, cũng phát hiện ra địa vị của Vương huynh trong lòng người hả?”.

Mặt Phong Linh đỏ lên, vội vàng đẩy hẩn đi ra ngoài: “Bây giờ không còn sớm, người thích đi chơi đâu thì đi, đi mau”. Sau đó đóng cửa “phanh” một tiếng.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu bật cười, trong mắt toát ra tia thú vị, hẩn muốn nhìn hai mẹ con kia một chút.

Phong Linh vừa đóng cửa lại, quay người lại thì sợ hết hồn, không tin nhìn chăm chăm người đang ngồi trên giường: “Người... người... sao người lại ở chỗ này?”.

Nguyệt Nguyệt nhún nhún vai, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào cửa sổ: “Vào bằng đường đó”.

“Chắc chắc chắc, không ngờ người còn có nghề phụ”, Phong Linh đi đến, không hề kiêng dè, đưa lưng về phía nàng ta, thay quần áo. “Tiểu Nguyệt Nguyệt, đã nhiều ngày như vậy thì người cũng phải suy nghĩ kỹ rồi chứ. Hai chúng ta không thích hợp, mà ta cũng không phải là kẻ háo sắc. Ta thấy Dạ Vô Hàm là lựa chọn không tồi, người chấp nhận làm thiếp của hẩn cũng được lắm”.

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt nóng rực, nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt đầy dục vọng, chớp mắt Phong Linh xoay người lại, lại che giấu đi.

“Với hẩn?”, Khóe miệng Nguyệt Nguyệt giật giật mấy cái, đổi tư thế, một tay nâng đầu, khinh miệt nói: “Một nam nhân bội tình bạc nghĩa, ai thêm làm thiếp của hẩn”.

Phong Linh đến giường gấp chăn: “Ta làm bà mối lâu như vậy, chưa gặp một nam nhân nào có thể chung thủy”.

“Hả?”. Nguyệt Nguyệt nghiêng người, cười như không cười liếc nhìn nàng: “Chung thủy cũng không khó khăn, nhưng mà phải xem đối tượng là ai. Nếu như là người thì ta có thể suy nghĩ một chút”.

“Thôi đi, người tính nhưng mà ta không tính”. Phong Linh muốn đẩy nàng ta ra nhưng lại bị Nguyệt Nguyệt kéo lại. Nàng ta nắm cằm của nàng, khuôn mặt cách nàng rất gần, rất gần. “Có rất nhiều thiếu nữ cầu xin không được, nhưng mà người lại không cần?”. Dung mạo xinh đẹp, giọng nói mềm mại làm Phong Linh run rẩy, chỉ thiếu thê với bóng đèn: “Đại tỷ, thật sự là ta không thích, người thấy ai thích thì đi tìm người đó đi”.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra.

Mặt Dạ Vô Hàm âm u, đôi mắt rét lạnh nhìn Nguyệt Nguyệt một lần, không nói hai lời kéo Phong Linh ra bên ngoài, lạnh nhạt nói: “Phi Ưng! Coi chừng hấn ta! Đừng để cho hấn ta đến gần đây một bước!”.

“Vâng!”.

Phong Linh muốn hất cánh tay của hấn nhưng không thể bỏ ra được: “Dạ Vô Hàm, có chuyện gì thì mau nói, người kéo ta đi đâu?”.

Nguyệt Nguyệt không làm gì, thú vị trên mặt tăng lên.

Hấn muốn xem, sau này, Dạ Vô Hàm sẽ làm như thế nào!

85. Chương 87: Hạnh Phúc Của Nàng Và Con Gái

Dạ Vô Hàm kéo Phong Linh đi, không để ý ánh mắt khác thường của hạ nhân, trở lại Bác Vũ Hiên, đi thẳng vào phòng của mình.

“Ta cho quần gia tìm nàng mấy lần, tại sao nàng không đến gặp ta?”. Hấn hung dữ nhìn nàng.

Phong Linh xoa xoa cổ tay bị hấn bóp, tức giận nhìn chằm chằm vào hấn: “Bởi vì, cho nên, vậy thôi”.

Dạ Vô Hàm nheo con mắt, sương mù trong mắt dần tan, ánh mắt sắc bén: “Nàng đang tức giận?”.

“Không!”.

“Giận ta?”.

“Không!”.

“Bởi vì, ta muốn cưới nữ nhân khác?”.

“Không, không, không!”. Phong Linh không nhịn được hô to với hấn, “Người yêu người nào, cưới người nào không liên quan gì đến ta cả. Ta ăn no rồi việc hay sao mà phải giận người?”.

Dạ Vô Hàm cười cười, tiến lên vài bước, ép nàng vào tường, tay đặt vào tường, chặn nàng trước ngực: “Phong Tam Nương, nàng không muốn nhìn thẳng vào tim mình”.

“Xin lỗi, tim ở đâu, ta không biết”.

“Ha ha, ta không ngại nhắc nhở cho nàng”, Dạ Vô Hàm nhếch môi, vỗ vào ngực phải của nàng, “Tim của nàng đang ở đây!”.

Phong Linh nổi giận, đẩy tay của hấn ra: “Tim của hồ ly mới ở bên phải, tim của tỷ tỷ ở bên trái!”.

Bỗng nhiên Dạ Vô Hàm bắt lấy tay nàng, thân người càng dính sát vào người nàng, giọng nói khàn khàn, “Nàng chính là hồ ly tinh! Tâm của ta cũng bị nàng trộm đi, nàng còn nói không đúng?”.

Phong Linh ngây người, động cũng không dám động, hấn đang làm gì? Tổ tình sao?

Tim của nàng đập nhanh, “Người, người, người, người, người đùa cái gì thế?”.

Dạ Vô Hàm nheo mắt: “Sáu năm trước...”.

“Bốp!”.

Tiếng chén rơi xuống đất vỡ làm gãy lời hấn, sắc mặt Dạ Vô Hàm trầm xuống, quay đầu lại thấy mặt Châu Châu trắng bệch, còn có cả Hình Nhi hai mắt mở to đứng bên cạnh.

Nhìn động tác rất nhỏ của hắn, lòng Phong Linh lạnh dần, không quan tâm hất tay hắn ra, “Sáu năm trước, cũng chỉ là việc không vui về gì”.

Xoay người, thẳng lưng đi ra ngoài.

“Phong Tam Nương!”, Dạ Vô Hàm vừa muốn đi thì ông tay áo của hắn bị người kéo lại. Cúi đầu thì thấy Hình Nhi cắn môi làm bộ đáng thương nhìn hắn, lắc đầu, ý muốn nói hắn đừng đi, đừng bỏ bé và nương.

Dạ Vô Hàm nhú mày, thu chân về, ôm lấy bé. Lúc này Châu Châu mới phản ứng lại, vội vàng ngồi xuống dọn dẹp, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không biết nơi này có khách, ta thấy cửa mở cho nên,... A...”. (Ồ: xin phép chen lời, bm, cô cũng đang là khách đây, tự nhè là chủ à =]]z)

Đột nhiên nàng ta kêu đau một tiếng, bàn tay đang cầm mảnh vụn bị cửa chảy máu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau nhăn lại.

Hình Nhi cũng sợ hãi muốn khóc, gấp gáp muốn xem nương của bé. Dạ Vô Hàm nhếch môi, vội vàng buông bé xuống, cầm tay của bé, nói: “Tại sao không cẩn thận như vậy?”. Quở trách thì quở trách, nhưng hắn vẫn sai người mang thuốc tới, tự mình băng bó.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cả ánh mắt chuyên chú của hắn, vết thương của Châu Châu không còn cảm thấy đau nữa. Từ nhỏ đến lớn, nàng chịu sự khi dễ của mẹ con Tiêm Vũ, cha cũng luôn nhắm một mắt mở một mắt. Đây là lần đầu tiên, nàng có người để dựa vào.

Đôi mắt dần dần ướt, nàng không thể lừa gạt tâm của mình. Nàng yêu nam nhân này, từ sáu năm trước nàng đã yêu hắn, yêu hắn thật sâu!

Cúi đầu, nàng cắn chặt đôi môi, nàng không muốn quay lại cuộc sống địa ngục đó, nàng không thể để cho hạnh phúc tới tay còn bay mất!

Đột nhiên ánh mắt của nàng trở nên kiên định. Mặc kệ là Tiêm Vũ hay Phong Tam Nương, không ai có thể phá vỡ hạnh phúc thật vất vả mới có được của nàng và con gái!

Ngoài cửa, Phong Linh yên lặng xoay người rời đi...

86. Chương 88: Chỉ Cần Nàng Ta Chết

Buổi tối.

Hình Nhi luôn bám Dạ Vô Hàm, muốn dùng bữa tối với hắn. Dạ Vô Hàm đồng ý, đối với đứa nhỏ này, trong tâm hắn vẫn luôn cảm thấy áy náy, Châu Châu thuận tiện cũng được ở lại dùng bữa trong phòng của hắn. Cảm giác một nhà ba người làm nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Lúc trở về, hai mẹ con đi dạo quanh vườn hoa, đang định đi ra thì bị một người đẩy vào động giả.

“Tỷ tỷ...”, nụ cười trên mặt Châu Châu đông lại, Hình Nhi càng sợ hãi trốn sau lưng nàng.

“Nghe nói người dùng bữa cùng với Vương gia?”. Tiêm Vũ hận đến nổi nghiến chặt răng, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ghen ghét.

“Không, không...”.

Tiêm Vũ giận dữ bước lên, tát Châu Châu: “Tiện nhân, ta đưa ngươi đến đây để ngươi quyến rũ Vương gia sao?”.

Châu Châu ngã nhào ra mặt đất, Hình Nhi nhào tới: “Nương!”.

Châu Châu vội vàng che miệng của bé: “Hình Nhi, không thể nói chuyện, không thể...”.

Nếu như chuyện Hình Nhi biết nói bị người khác biết, chắc chắn Hàm Vương sẽ sinh nghi, nếu như tra được con bé không phải là con gái của hắn thì tất cả hạnh phúc sẽ thành bọt biển.

Tiêm Vũ giận dữ túm tóc nàng, cắn giận nói: “Tại sao người không độc chết Phong Tam Nương? Người muốn ngay bây giờ ta sẽ đi tìm Hàm Vương để vạch trần thân phận thật của Hình Nhi không?”.

“Không!”, Châu Châu ôm hai chân nàng, khóc lóc: “Tỷ tỷ, muội xin tỷ, đừng, muội sẽ nghe lời của tỷ. Tỷ đừng nói cho Hàm Vương...”. (Ồ: ==”= má, bán con cầu vinh...).

Tiêm Vũ đá nàng ta một cước: “Ta đã nói rồi, hôm nay ta phải nhìn thấy thi thể của Phong Tam Nương! Vậy mà người lại đi quyến rũ Vương gia, người cho rằng có Vương gia là núi dựa thì không sợ ai hả? Ta nói cho người biết, cùng lắm thì cả chết lười rách, cho dù ta chết cũng phải lôi mẹ con người theo!”.

Nói xong, nàng ta xoay người muốn ra ngoài. Tiêm Vũ mặc dù hận nhưng chỉ muốn dọa nàng ta một chút. Nhưng Châu Châu lại nghĩ nàng muốn đến tố cáo với Vương gia thật, nên đứng dậy ôm chặt lấy “Đừng nói cho Vương gia biết”. Bởi vì nàng ta dùng quá sức nên Tiêm Vũ đập đầu vào núi giả.

“A, đau quá...” Tiêm Vũ sờ sờ trán, mắt tròn, “Máu, chảy máu!”.

“Muội... Muội không cố ý... Không...”, Đôi môi Châu Châu run run, không ngừng lùi về phía sau.

Tiêm vũ xoay người tức giận mắng: “Tiện nhân, nhất định ta phải nói với Vương gia, nói người là đồ lừa gạt còn muốn giết ta để diệt khẩu! Người và tạp chủng chuẩn bị vào nhà giam đi!”.

“Tỷ tỷ! Muội cầu xin tỷ, tỷ đừng tàn nhẫn như vậy, tỷ là tỷ tỷ của muội mà!”, Châu châu lại khóc lóc ôm lấy chân nàng.

“Cút! Ai là tỷ tỷ của người? Người chỉ là một tiện chủng mà nha hoàn sinh mà thôi”. Tiêm Vũ đập nàng ta mấy cái, ôm lấy miệng vết thương đi ra ngoài.

Mắt Châu Châu đỏ lên, ngực phập phồng. Bốn chữ “giết người diệt khẩu” hiện lên trong đầu.

Chỉ cần nàng ta chết, thì không ai biết bí mật của nàng.

Chỉ cần nàng ta chết, thì nàng và con gái có thể tiếp tục sống ở đây.

Chỉ cần nàng ta chết...

Chỉ cần nàng ta chết...

Ánh mắt của nàng âm u, quỷ thần xui khiến thế nào, nàng đứng dậy ôm một tảng đá, đập thật mạnh vào gáy của Tiêm Vũ ——

Tiêm Vũ không kịp kêu, ngã xuống.

Máu phun ra trên mặt đất, dọa đứa nhỏ khuôn mặt trắng bệch.

Hình Nhi ngơ ngác đứng đó, đôi mắt tinh khiết tràn đầy sợ hãi nhìn mẹ bé giờ tảng đá một đập lại một đập vào đầu dì...

87. Chương 89: Người Tin Không?

“Bảo Bảo! Bảo Bảo!”.

Nghe đến âm thanh này, Châu Châu sợ hãi ngẩng đầu lên ——

Phong Linh tìm quanh phủ cũng không thấy bóng dáng của Bảo Bảo đâu, bất đắc dĩ lầm bầm một câu: “Tiểu tử thối, không ăn cơm lại điên khùng chạy đi đâu rồi!”.

Đột nhiên, nàng dừng bước chân, thấy máu tanh trước mặt, kinh hãi.

“Người.... Nàng...?”.

Châu Châu quỳ gối bên người tử tử, khóc lóc cầu xin với Phong Linh: “Tiểu thư, mau giúp tử tử!”.

Phong Linh không suy nghĩ nhiều, chạy đến đỡ Tiêm Vũ: “Này! Người làm sao vậy?”. Khi nàng thấy trên đầu Tiêm Vũ bị đập be bét máu thì hít một ngụm khí lạnh ngã ra đất. Quay lại thì nàng nhìn thấy Châu Châu cầm một hòn đá hướng về phía Hình Nhi, nàng cả kinh: “Người muốn làm gì vậy?”.

Châu Châu nhìn con gái, lòng đau như cắt: “Hình Nhi, tha lỗi ẹ, mẹ không có cách nào...”. Hình Nhi chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt tinh khiết và mờ mịt.

Phong Linh cuống quýt đứng dậy, muốn nhào qua: “Đừng!”.

Châu Châu cắn răng một cái, nắm hòn đá đập mạnh vào trán Hình Nhi. Máu tươi đổ ra, tràn qua khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của bé...

Hình Nhi mở to mắt, nước mắt không chảy ra, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nhưng bé không khóc không nháo, chỉ hoảng sợ mà nhìn mẹ.

“Người điên rồi à?”. Phong Linh xông đến, đẩy Châu Châu ra, nhưng Châu Châu lại ôm chặt nàng, đẩy nàng ngã ra đất.

“Ư...”, Phong Linh ngã ra, tay bị sợt một mảng da, đau đến nổi nước mắt tràn ra.

“Giết người! Người này giết người!”, Châu Châu đứng lên chỉ về phía nàng hô to, “Người giết tử tử! Người giết người!”. Sau đó nàng ta hô to bốn phía: “Cứu mạng! Cứu mạng! Người đâu mau tới! Có người muốn giết chúng ta! Mau cứu con gái ta! Có ai không...!”.

“Mẹ kiếp!”. Phong Linh mắng một tiếng, hiểu ra mọi chuyện!

Nàng ta xuống tay giết tử tử của mình, lại lợi dụng con gái để hãm hại nàng, coi như nàng ta đủ ác!

Phong Linh chịu đau bò dậy, che miệng của nàng ta: “Đáng chết, ta đâu có đắc tội với người!”.

“Cứu... cứu mạng!”.

Thị vệ tuần tra ban đêm nghe được tiếng cứu, tất cả đều chạy về bên này. Nhìn thấy cảnh này, vội vàng báo với Dạ Vô Hàm. Một lúc sau, Dạ Vô Hàm vội vàng chạy đến.

“Hình Nhi!”. Hắn bước qua, ôm chặt lấy Hình Nhi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu thì nói giận gầm lên: “Đáng chết! Ai làm? Mau gọi đại phu! Lập tức!”.

“Vương gia, Vương gia mau cứu chúng ta! Nàng ta muốn giết Hình Nhi, nàng muốn giết Hình Nhi!” Không biết Châu Châu lấy đâu ra sức, đẩy ngã Phong Linh, quỳ rạp xuống chân hắn, cả người run rẩy, hoảng sợ chỉ về Phong Linh, “Nàng ta giết tử tử, tử tử...”.

“Tam Nương?”, Dạ Vô Hàm không tin được nhìn chằm chằm vào Phong Linh.

“Thối lắm!”, Phong Linh bực mình, nàng muốn xông qua lại bị thị vệ kéo lại, “Người còn nói lung tung, cô nãi nãi kéo gân của người, lột da của người!”.

“Vương gia... cầu xin người làm chủ cho tử tử...” Châu Châu khóc không thành tiếng.

Dạ Vô Hàm gầm nhẹ một tiếng: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”. Ánh mắt chất vấn của hắn làm lòng Phong Linh lạnh đi.

Nàng giãy giụa, nhìn chằm chằm vào Dạ Vô Hàm gầm từng tiếng: “Ta nói là nàng vu oan cho ta, người có tin không? Là nàng ta tự biên tự diễn dùng tảng đá đập vào đầu con gái mình, vu oan cho ta người có tin không?”.

Đôi mắt Dạ Vô Hàm bùng lên hai ngọn lửa nguy hiểm.

Hắn dùng khăn che miệng vết thương của Hình Nhi, cúi đầu nhìn Châu Châu ở dưới chân run rẩy. Hắn ngược mặt lên, khuôn mặt lạnh lùng: “Ta chỉ muốn biết, ai đã thương con gái ta?”.

Phong Linh cười lạnh, chỉ vào Hình Nhi: “Dạ Vô Hàm, không phải là người không tin ta sao? Người con con bé, hỏi con bé xem người mẹ nào độc ác dùng hòn đá đập con”.

Châu Châu cả kinh, khản trương nhìn con gái.

Hình Nhi co rúm lại trong ngực Dạ Vô Hàm, bộ dạng đáng thương khiến Dạ Vô Hàm càng tức giận. Hắn cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Hình Nhi, nói cho cha biết, vết thương trên đầu ở đâu ra!”.

Hình Nhi cúi trong ngực hắn, không dám nhìn.

Dạ Vô Hàm lại dịu dàng dụ dỗ: “Hình Nhi ngoan, con chỉ cần chỉ thôi, có cha ở đây, không ai có thể làm con đau!”.

Một lúc sau, cô bé mới nâng bàn tay nhỏ, ngón tay run rẩy chỉ về hướng Phong Linh.

Dạ Vô Hàm phần nộ, còn Phong Linh trầm xuống.

Châu Châu cảm động, suýt nữa kêu lên. Vì muốn che giấu tâm tình của mình nên nhào tới trên người Tiêm Vũ, khóc như đứt ruột gan: “Tỷ tỷ, tỷ mau tỉnh lại đi, chúng ta sẽ không rời nhau nữa, tỷ đã nói sẽ đền bù sáu năm cho chúng ta mà, sau này chúng ta đều ở cùng nhau, tỷ tỷ.... Tỷ tỷ! Tỷ mau dậy đi!”.

Thấy bộ dạng đó, Phong Linh giận dữ nghiêng rằng, nàng đập một cước vào ngực nàng ta: “Mẹ, diễn trò, ta để cho người diễn đủ!”.

“A!”. Châu Châu ngã sang một bên, không có hơi sức chống đỡ, giống như chờ làm thịt.

Phong Linh còn muốn xông tới nhưng lại bị gia đình ngăn cản, “Buông tay!”. Bộ dạng của nàng làm Hình Nhi run rẩy không ngừng.

Khuôn mặt Dạ Vô Hàm tràn qua một tia lệ khí, quát lên: “Bắt nàng lại!”.

“Dạ!”.

Phong Linh bị người kìm chế, hai chân đạp loạn, “Buông ta ra! Nàng ta nói ta giết người đúng không? Bây giờ ta giết người cho các người nhìn, cùng lắm thì một mạng đền một mạng!”.

Dạ Vô Hàm đi tới, nhìn lửa giận, nhìn chăm chú vào nàng: “Sáu năm trước, nàng vượt tường, ta không trách nàng! Đứa bé của Tiêm Vũ không còn, ta cũng không trách nàng! Bây giờ, nàng cho ta một lý do để tiếp tục tha thứ cho nàng!”.

Phong Linh dừng lại hành động của mình, lạnh lùng nhìn hắn như nhìn một người xa lạ: “Dạ Vô Hàm, từ đầu người đã không tin ta! Bây giờ ta có nói nhiều cũng vô ích, người, vẫn, không, tin!”.

Hắn không phải không yêu, nhưng chưa bao giờ hắn tin tưởng.

Sự quật cường trên mặt đã che giấu nỗi bi thương trong lòng nàng.

“Phong Tam Nương, nàng là người tàn nhẫn như vậy sao? Hình Nhi chỉ là đứa bé!”.

“Không sai, ta là người tàn nhẫn như vậy đấy! Bây giờ người biết cũng chưa muộn đâu!”.

Dạ Vô Hàm gầm một tiếng: “Đáng chết, tại sao nàng lại làm như vậy?”.

Phong Linh cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn hắn nữa. Đối với một người không tin mình thì nàng còn có thể nói gì được.

Dạ Vô Hàm nheo mắt, lửa giận tăng lên, không ai có thể khiêu khích uy nghiêm của hắn.

“Quỳ xuống!”. Hắn quát lạnh.

Phong Linh ngẩng ra, lỗ mũi ửng ửng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nhưng nàng vẫn nhắc đầu lên: “Ta không làm sai, sao ta phải quỳ!”.

“Quỳ xuống!”. Âm thanh của hắn lạnh lùng.

Bốn phía an tĩnh khác thường, tất cả mọi người đều nín thở, trong không khí toàn mùi máu tươi làm người ta buồn nôn.

“Không quỳ!”, Phogn Linh cắn răng cố nén nước mắt. Cho dù chết nàng vẫn muốn duy trì tôn nghiêm của mình! Nàng tuyệt đối sẽ không quỳ xuống trước mặt tên nam nhân không tin tưởng nàng! Tuyệt đối không!

Dạ Vô Hàm rũ hai mắt, giọng điệu lạnh lẽo: “Không quỳ? Được! Người đến, lột áo ngoài của nàng”.

Nàng muốn dùng phương thức này để chứng minh cốt khí của nàng, được, hắn sẽ phá hủy nó.

Phong Linh đứng ngốc một lúc, đến khi có người xé toang cái áo ngoài nàng mới giật mình tỉnh lại: “Dạ Vô Hàm!”.

Dạ Vô Hàm vẫn lạnh lùng như cũ: “quỳ xuống!”.

“Không quỳ! Không quỳ! Không quỳ!”, Phong Linh không nhịn được nữa, nước mắt rơi xuống, nín chặt tấm áo mỏng của mình: “Người là đồ biến thái! Kẻ điên! Muốn ta quỳ xuống! Đừng mơ tưởng! Đời này, ta không muốn gặp lại người!”.

Ngực Dạ Vô Hàm phập phồng, con mắt khát máu, trầm giọng: “Lột toàn bộ y phục của nàng!”.

^^^^

Lời tác giả: Tối nay chăm, nhiều hơn thường xuyên, làm cho bão táp nổi lên!

Năm dòng cảm nghĩ

Câu chuyện sắp có trò hay rồi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Đầu tiên cảm ơn biên tập trách nhiệm, sau đó là các độc giả vẫn ủng hộ tôi.

Một vài điểm trong câu chuyện:

Một, vấn đề mà mọi người quan tâm nhất, cha của Bảo Bảo là ai? Hì hì... cái vấn đề này, tác giả phải cất giữ, sẽ giải thích sau.

Hai, thân phận của Thần Hoàng làm người ta đoán tới đoán lui, rốt cuộc, hắn là ai?

Ba, sự xuất hiện của mẹ con Châu Châu đã phá tan sự yên tĩnh của Hàm vương phủ, cũng làm cho Phogn Linh phải chịu uất ức trước nay chưa từng có. Phong Linh làm sao có thể bỏ qua được, chuyện hay sắp lên đài.

Bốn, đêm sáu năm trước, rốt cuộc người nam nhân kia là người nào? Một đêm đó, tình tiết ra sao?

Năm, vẫn đảm bảo số lượng, số chữ, đảm bảo cảm kết, không lừa giả gạt trẻ.

88. Chương 90: Không Còn Đường Lui

“Cút ngay! Đừng chạm vào ta!” Phong Linh gắt gao níu lấy một ít quần áo còn trên người, cực lực giãy giụa.

“Xoẹt ~” áo bị xé nát, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, ở ban đêm, dưới ánh nến, tản ra vàng sáng mê người .

Châu Châu núp trong góc, trợn to hai mắt nhìn chăm chú mọi chuyện.

Chiều nay, từ một Châu Châu thiện lương, đã biến thành ma quỷ. Thậm chí, nàng còn làm thương tổn cả con gái của mình! Trong lòng nàng hiểu rõ ràng, nàng đang từng bước đi về phía vực sâu.

Qua tối nay, nàng sẽ không còn đường về.

Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn, mặc dù hắn là Hàm vương phong độ ưu nhã, nhưng xét đến cùng hắn cũng là một vị Vương gia cao cao tại thượng, địa vị của hắn, sự cao ngạo của hắn, đều không cho phép bị bất luận kẻ nào chà đạp dưới chân.

“Mẹ kiếp, tất cả cút hết đi!” Phong Linh không cầm được nước mắt, ánh mắt bốn phía tựa như lưỡi đao sắc bén, đâm thủng da thịt nàng.

Đúng lúc tấm vải cuối cùng che trước ngực nàng sắp bị kéo xuống thì không biết một cục đá nho nhỏ từ đâu phóng tới, đánh vào tay tên kia khiến hắn phải lui lại vài bước.

Dạ Vô Hàm bất chợt ngừng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào một nơi xa xa tối đen như mực.

Lúc này, quần gia đã dẫn người chạy tới, vội vàng đỡ Châu Châu dậy, lại sai người khiêng thi thể Tiêm Vũ đi.

“Nương!” Bảo Bảo không biết từ đâu chạy tới, đẩy ra mấy thị vệ kia, không nói lời nào cõng y phục nhỏ bé trên người, phủ trên người nương, ngoái đầu nhìn người kia không chớp mắt, lửa giận toàn thân bị đốt lên: “Người đánh ta, ta có thể nhịn. Nhưng người đối xử như vậy với nương của ta, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

Sự khiêu khích cùng uy hiếp của Bảo Bảo khiến Dạ Vô Hàm nhú mày, lửa giận tán loạn trong đáy mắt, ánh nhìn khát máu, vẻ mặt lạnh khốc, nhìn qua giống như ác ma mới từ Địa ngục bò lên.

Hắn nâng mắt lạnh lùng nhìn Phong Linh: “Nhiếp Tổ Tổ, đây mới thực sự là người sao?”

“Nhiếp, Nhiếp Tổ Tổ!” Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ cả kinh không ngậm miệng được: “Nàng, nàng là Vương phi mập?!”

Phong Linh cứng ngắc đem y phục bị xé rách sửa sang xong, khẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, mắt đỏ hoe, ánh mắt xa lạ, khiến trái tim Dạ Vô Hàm run lên.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay khoác lên vai Bảo Bảo: “Nhi tử, nhớ cho kỹ, không phải hận, đó là đem sai lầm của người khác trừng phạt mình. Đối với một kẻ ngốc không biết là mình ngốc, chúng ta nên thương hại hắn.”

Dạ Vô Hàm siết chặt tay thành quyền, sự khinh miệt trên mặt nàng đã chạm đến giới hạn thấp nhất của hắn.

“Kéo nàng ta lên!”

“Dạ!”

Thị vệ đang muốn tiến lên, Bảo Bảo liền vươn tay ra, ngăn trước mặt Phong Linh: “Không ai được chạm vào nương!”

“Kéo ra!” Dạ Vô Hàm lạnh lùng xoay người, không quay đầu lại mà rời đi.

“Chết tiệt! Không được chạm vào nương của ta! Ai dám động vào, ta liều mạng với kẻ đó...” Bảo Bảo giận dữ tựa như con sư tử nhỏ, liều mạng bảo vệ Phong Linh. Hai thị vệ đi lên phía trước, xốc cậu bé lên như xách gà con.

“Bảo Bảo!” Phong Linh sợ con trai bị thương tổn, cắn chặt răng nói: “Ta theo các người đi!”

“Bảo Bảo...” Vấn Xuân và Sơ Hạ kìm nén nước mắt chạy tới, vội vàng bảo vệ cậu bé: “Bảo Bảo, không nên vọng động!”

“Bảo Bảo, nương không sao!” Phong Linh cố gắng nặn ra vẻ tươi cười trấn an con trai, nháy nháy mắt: “Chờ sáng mai, nương trở lại ăn sáng với con!”

“Nương...” Bảo Bảo nắm chặt tay, cắn môi, dần bình tĩnh lại: “Nương, con nhất định cứu người ra ngoài!”

“Ừ.” Phong Linh gật đầu, liếc mắt ra hiệu với hai nha hoàn, sau đó liền bị áp giải đi.

Vấn Xuân vội nói: “Bảo Bảo, chúng ta đi về rồi nghĩ biện pháp.”

Sơ Hạ tiếp tục khuyên nhủ: “Đúng vậy, Vương gia có lẽ chỉ giận dữ, sẽ không thực sự muốn trừng phạt Tam nương đâu.”

Bảo Bảo cắn răng, quay đầu chạy ra cửa lớn.

“Bảo Bảo! Cháu chạy đi đâu đấy?”

Trong vườn hoa lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại vết máu lưu lại trên mặt đất là nhắc nhở những chuyện đã xảy ra ở chỗ này.

Trên một hòn non bộ to nhất, một bóng dáng lười biếng cử động, đuổi lưng một cái.

Ánh trăng chiếu vào gương mặt yêu nghiệt mỹ lệ của hắn, giống như trong nháy mắt hút hết mọi tinh hoa trời đất, mọi vật trở lên đậm, thất sắc.

Hắn ngáp một cái, khẽ nhấc đầu lên, khoe miệng kéo thành một đường cong khó nhận thấy...

Phong Linh bị thị vệ nhốt vào phòng giam, nhìn xung quanh một vòng, nàng khẽ bĩu môi, làm nữ chính sau khi xuyên không mà chưa từng thăm qua nhà giam thì còn gọi gì là xuyên qua?

Nàng đem đồng cỏ khô trên giường tầng ra, nằm xuống, cánh tay tựa vào sau óc, hai mắt mờ mịt. Dáng vẻ vô tình của Dạ Vô Hàm từng lần từng lần xoẹt qua trong đầu, ánh mắt của hắn nhìn nàng tựa như đang nhìn một người mang tội giết người, trực tiếp định tội cho nàng!

Càng nghĩ càng giận, Phong Linh lật người, tức giận quay mặt vào phía tường: “Dạ Vô Hàm chết tiệt, tốt nhất là để cho con hồ ly tinh kia lừa cho người đến quần cộc cũng không còn!”

Nói xong, nước mắt lại không có tiền đồ chảy xuống. Nàng giận dỗi lau mặt, hít hít mũi: “Cô nài nài sẽ trừng to mắt lên mà nhìn, xem người khóc thế nào!”

“Tính cách ngày thường đâu rồi.” Trong phòng giam đột nhiên phát ra âm thanh khiến nàng giật nảy mình ngồi phắt dậy, không thể tin thét lên kinh hãi: “Tiểu Nguyệt Nguyệt?!”

Cửa nhà giam không biết được mở ra từ lúc nào, Nguyệt Nguyệt đang đường hoàng dựa vào cửa, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng nàng.

Nàng dùng sức vỗ vỗ mặt.

Đau.

“Trời ạ, làm sao người vào được chỗ này?”

“Nghe nói người ngồi tù, sợ một mình người nhàm chán, nên tới đây cùng người.”

Phong Linh phản ứng kịp, vội vàng đứng dậy đẩy nàng dậy đem nàng đẩy đi: “Người đi mau đi! Để người khác phát hiện ra là xong đời đấy!”

Nguyệt Nguyệt dịu dàng cười một tiếng, đưa ngón trỏ ra chọc vào trán nàng: “Ngu ngốc, ta có thể tới chỗ này, tất nhiên là do bản lĩnh của ta rồi, làm sao để người khác phát hiện được?”

Bản lĩnh?

Phong Linh vò vò đầu, trong nháy mắt nhớ lại cái gì đó, quét một vòng toàn thân cao thấp người đối diện: “Người để cho người ta chiếm tiện nghi rồi à?”

“Ha ha...” Nguyệt Nguyệt bị nàng chọc cười to, đi tới ôm nàng làm nũng: “Này, người thật là bảo bối a, cái này cũng có thể nói giỡn?”

Phong Linh chau mày, mắt hững hờ đẩy nàng ra: “Ai đùa giỡn với người? Ta bảo này, mặc dù người đã từng ở kỹ viện, nhưng cũng không thể như vậy chứ?”

Nguyệt Nguyệt che mặt cười trộm, thân hình cao hơn nàng một cái đầu cúi xuống, con mắt đầy sự bảo vệ gần sát nàng: “Ta à, sẽ không giống như những dạng ngu ngốc đó đâu.”

Phong Linh nghiêng đầu ngó ngó nàng, nhúu mày: “Có ý gì? Người là đang cười nhạo ta?”

Nàng thả khăn tay, cười như không cười: “Ý đúng là, ta không để người khác chiếm tiện nghi, cũng không ai có thể chiếm tiện nghi của ta, trừ phi ta muốn, nếu không, không ai có thể chạm được vào ta.”

89. Chương 92: Viện Binh

“Dập Tuyên, người lại có thể vì Phong Tam Nương mà ở chỗ này thảo luận về động cơ giết người với ta sao?”
Dạ Vô Hàm nhìn lướt qua hắn, không chút để ý nói: “Chưa từng thấy chuyện gì khiến người nghiêm túc như vậy.”

“Vương huynh!” Dạ Dập Tuyên ngồi xuống bên cạnh hắn, khuôn mặt trẻ tuổi hiện ra chút nóng nảy: “Thật ra trong lòng huynh rõ hơn ai khác, nàng là người không có khả năng giết người nhất!”

“Được rồi.” Dạ Dập Tuyên khoát khoát tay, hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều. Thứ nhất, đây là việc nhà của hắn, hắn không muốn người khác tham gia vào; thứ hai, chính là hắn không muốn thảo luận cùng người đàn ông khác về chuyện có liên quan đến nàng, cho dù là huynh đệ ruột thịt cũng không được.

Dạ Dập Tuyên biết tính tình của hắn, khê cần rằng, nuốt những lời muốn nói xuống, nhưng tâm lại bắt đầu đau nhói. Cũng không biết nữ nhân ngu ngốc kia ở trong tù thế nào, ở trong đó vừa có chuột, vừa có gián, nàng nhất định là sợ đến hết to. Càng suy nghĩ hắn càng thấy bất an.

Dạ Vô Hàm do dự một lúc, vẫn là nhịn không được mở miệng: “Đệ là cứu binh tên tiểu tử kia kêu đến à? Nó đâu, đi đâu rồi?”

Dạ Dập Tuyên ngăn ra: “Không trở lại sao? Bảo Bảo lưu lại lời nhắn ở cửa phủ của đệ rồi sau đó rời đi.”

Sắc mặt Dạ Vô Hàm có chút khó coi, lập tức gọi Phi Ưng ra: “Nhanh đi tìm Bảo Bảo, nếu phải trói thì trói về cho Bốn vương!”

“Dạ!”

Phi Ưng lui ra.

Dạ Dập Tuyên nhìn hắn có thâm ý: “Vương huynh, huynh đối với Bảo Bảo, có vẻ như so với nữ nhi kia của huynh còn để tâm nhiều hơn. Yêu ai yêu cả đường đi sao?”

Dạ Vô Hàm liếc hắn một cái: “Nhìn đệ có vẻ thật rảnh rỗi, có phải ta nên xin ý chỉ của phụ hoàng, ban hôn cho đệ cùng vị Quan tiểu thư kia?”

Ánh mắt Dạ Dập Tuyên trở nên buồn bã, quay mặt đi: “Người nàng thích là huynh, huynh cũng không phải là không biết.”

“Nàng thích là ‘Vương gia’, là ta hay người cũng đâu có sự khác biệt.” Dạ Vô Hàm nói đến đây liền đứng dậy: “Không muốn đi thì ngủ ở đây một đêm, phòng của đệ vẫn ở chỗ đó.”

“Vâng.” Dạ Dập Tuyên hất đầu một cái, tạm thời bỏ qua chuyện của Quan Dư Tinh. Trong lòng lại tính toán như thế nào mới có thể khuyên được Vương huynh thả người.

Lúc này, quần gia chạy đến thông báo: “Vương gia, Cảnh Vương đến rồi!”

“Cảnh vương thúc?” Hai người sửng sốt một lúc, không hẹn mà cùng nhíu mày, thật đúng là khách hiếm a, trừ vào triều thì Vương thúc hầu như rất ít khi rời Vương phủ của mình, đừng nói là đi dạo chơi.

Dạ Vô Hàm giấu đi sự kinh ngạc trong mắt: “Mời Cảnh Vương thúc vào.”

Dạ Dập Tuyên lại gần, nhỏ giọng nói: “Vương huynh, hắn đến trẻ như vậy, khẳng định là không có chuyện tốt! Huynh phải đề phòng chút.”

“Ừ.” Hắn khê gật đầu.

Trên hành lang vang vọng tiếng bánh xe lăn chuyển động. Sau đó, Trương Tam đẩy Dạ Mặc Cảnh tiến vào, trên người hắn khoác áo choàng, trên đùi đắp một cái chăn dày, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

“Vương thúc.” Hai người đứng trong sảnh cùng thi lễ.

Dạ Mặc Cảnh cũng không nói nhiều, mở miệng liền nói vào vấn đề chính: “Vô Hàm, Phong Tam Nương bị giam lại rồi à?”

Hai người ngẩn ra, chân mày Dạ Vô Hàm càng cau chặt lại, rồi chợt nhoen miệng cười: “Tai mắt của Vương thúc thật nhiều, mới một lúc mà đã biết rõ chuyện trong phủ của cháu.”

Đối với sự châm chọc của hắn, Dạ Mặc Cảnh chỉ cười nhạt: “Đừng hiểu nhầm, Bồn Vương không đặt tai mắt gì trong phủ này cả, cho dù có, hiện tại cũng sẽ không đến đây để người khác hoài nghi.”

Dạ Dập Tuyên cười lạnh: “Vương thúc, thúc sẽ khiến cháu nghĩ là, Vương thúc đến đây để thay Phong Tam Nương cầu tình.”

Ai ngờ, Dạ Mặc Cảnh lại thực sự gật đầu: “Không sai, Bồn vương đến là muốn cầu xin giúp nàng.”

Lời của hắn vượt qua dự liệu của hai người. Dạ Vô Hàm nhướng mày, khóe miệng hơi nhếch: “Một Phong Tam Nương nhỏ nhỏ nhưng thể diện thật lớn, lại có thể khiến Vương thúc tới đây để thuyết tình?”

“Ha ha.” Dạ Mặc Cảnh cười khẽ, không chút để ý nói: “Bồn vương rất hợp ý với hai mẹ con họ, không biết Vô Hàm có nể chút mặt mũi của ta.”

Vừa nghe Dạ Vô Hàm liền hiểu.

Thì ra Bảo Bảo thông báo cho cả Dạ Mặc Cảnh, hắn thật đúng là không biết tiểu tử kia có bản lĩnh lớn đến vậy!

Một lúc sau, hắn ngược mắt lên hỏi: “Bảo Bảo đâu?”

Dạ Mặc Cảnh nghiêng đầu quét mắt nhìn Trương Tam, người sau hiểu ý, xoay người bước ra ngoài.

Không lâu sau, Bảo Bảo khí thế mười phần ngồi trên vai Trương Tam trở lại.

Lúc nhảy xuống còn quay đầu cười một tiếng: “Cảm ơn Tam ca.”

Đến khi ngoái đầu nhìn lại, tiểu tử kia đã thu lại nụ cười, giọng điệu xa cách, cất dấu nhàn nhạt địch ý: “Hàm Vương, nương ta là trong sạch, mời ngài thả người ra.”

Dạ Vô Hàm nheo mắt lại, nhìn chằm chằm tiểu tử đang tức giận trước mặt: “Chỉ bằng một câu nói “trong sạch” của người?”

Bảo Bảo bình tĩnh giơ lên một ngón tay: “Cho ta một ngày, ta chắc chắn sẽ giao hung thủ ra cho người!”

Dạ Vô Hàm nhếch mày: “Một ngày? Nếu như người không tìm được?”

Ánh mắt Bảo Bảo càng kiên định, âm thanh vang dội: “Không tìm được, ta nguyện ý gánh tội thay nương ta! Nếu như Hàm Vương điện hạ muốn đầu của ta, ta cũng sẵn sàng tặng cho người!”

Ba nam nhân khối khâm phục, đồng thời cũng bị khí thế của tiểu tử làm cho chấn động.

Nếu như, mình có đứa con như thế này, như vậy...

Ai, đáng tiếc, chỉ là “nếu như”. Người cha không biết mặt kia, thật là may mắn.

Lúc này, Dạ Dập Tuyên tiến lên, đứng bên cạnh cậu bé: “Vương huynh, đệ đảm bảo thay tiểu tử này!”

Dạ Mặc Cảnh cười nhạt: “Tính cả thêm cả Bồn vương nữa!”

Ngực Dạ Vô Hàm không khỏi có chút trướng, giống như, mọi người đều ủng hộ nàng, chỉ có hắn là người tệ nhất! Hắn không khỏi bắt đầu mâu thuẫn.

Hắn cười lạnh: “Được, có hai vị Vương gia đảm bảo như thế thì dễ nói chuyện rồi.” Ánh mắt hắn lạnh dần, nhìn Bảo Bảo: “Khoảng giờ này ngày mai, người sẽ phải lôi cái “chân tướng” đó ra, nếu không, chuyện mẹ con hai người, ai tới cầu tình cũng vô dụng!” Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Bảo Bảo nhìn bóng lưng bữu môi, hừ, nó nhất định sẽ tìm ra chân tướng, nó sẽ khiến cho người bắt nạt hai mẹ con nó phải khóc có tiết tấu!

Bảo Bảo xoay người lại, khom người rất lễ phép với Dạ Dập Tuyên và Dạ Mặc Cảnh: “Cảm ơn hai vị Vương gia thúc thúc.”

Dạ Mặc Cảnh cười cười: “Bổn vương thật sự thưởng thức lòng hiếu thảo của tiểu tử người đấy.” Rồi hơi ngược mắt nhìn Dạ Dập Tuyên không nói thêm gì nữa. Trương Tam đẩy hắn đi ra khỏi thính sảnh.

Dạ Dập Tuyên vỗ vỗ đầu Bảo Bảo, cười nói: “Có gì cần trợ giúp thì cứ nói, ta sẽ ở chỗ này cùng người!”

“Cám ơn Tuyên thúc thúc.” Bảo Bảo chắc chắn nói: “Ta sẽ trả lại sự trong sạch cho nương!” Đồng thời trong lòng cũng âm thầm ra một quyết định...

90. Chương 93: Nam Nhân Xương Với Nàng Chỉ Có Ta

Dạ Mặc Cảnh lên xe ngựa, vừa vén rèm liền thấy người ngồi bên trong, chỉ hơi tạm ngừng một chút, ngay sau đó giữ sắc mặt bình tĩnh thản nhiên ngồi vào chỗ.

“Bộ dạng này, rất thích hợp với người.”

“Cám ơn.” Thần Hoàng xinh đẹp mỉm cười dựa vào người Cảnh Vương, mặc dù mặc nữ trang, nhưng vẫn có một loại vẻ đẹp không cách nào nói rõ vượt qua giới hạn giới tính.

Hắn vẫn như cũ là Thần Hoàng trong hắc đạo.

Xe ngựa từ từ đi, không nhanh, không vội.

Thần Hoàng lười biếng nhắc tay: “Tâm tư của Dạ Vô Hàm đã sớm từ trên người Phong Tam Nương chuyển dời đến hai mẹ con kia, từ đó đối với chúng ta mà nói, Phong Tam Nương liền mất đi giá trị lợi dụng, trở nên không có ý nghĩa. Ha ha, có vẻ như người đã tính sai.”

Dạ Mặc Cảnh ngược mắt: “Người thật sự cho là như vậy?”

“Nếu không?” Thần Hoàng cười cười khiến Dạ Mặc Cảnh sợ hãi: “Chỉ là, ta luôn tò mò, người bỏ ra giá cao như vậy, chỉ là muốn ta trộm tìm một nữ nhân, thật là có chút nghĩ không thông.”

Về mặt Dạ Mặc Cảnh không đổi: “Người hoài nghi ta? Ý nghĩ của ta, ta đã sớm nói cho người biết.”

Thần Hoàng nhún nhún vai, cũng không phản bác lại, chỉ nói: “Người nói đây chẳng qua là vì đối phó Dạ Vô Hàm. Nhưng ta không nghĩ như vậy.”

“Hà?”

Ánh mắt Thần Hoàng có chút không kiên nhẫn: “Người tin nàng có mệnh Hoàng hậu! Cũng tin chắc, ai có thể cưới được nàng, người đó sẽ trở thành Hoàng đế!”

Dạ Mặc Cảnh khẽ hạ mắt, ngay sau đó, buồn cười nhìn hắn nói: “Đã như vậy thì sao bổn Vương không trực tiếp cưới nàng, ngược lại còn phải phí nhiều sức lực như vậy để trộm tìm của nàng?”

“Ha ha, bởi vì Hoàng hậu thích ăn dấm.” Mắt Thần Hoàng nhẹ nhàng quét qua, giống như trong nháy mắt có thể nhìn thấu tất cả bí mật của hắn, điều này là Dạ Mặc Cảnh rất không thoải mái.

“Ta đoán không sai đi, không phải người không nghĩ mà là người không thể. Ngay từ sáu năm trước người đã muốn, chỉ tiếc thời điểm đó Hoàng đế vẫn chưa già, chưa hồ đồ, hơn nữa triều đình đang trong trận chiến, Dạ Vô Hàm lại vừa lập được kỳ công, uy tín khá cao, nữ nhân của hắn, người còn chưa dám đụng, mà cũng không thể đụng. Không thể tin rằng, hắn lại lưu nàng. Người muốn tìm nàng, lại sợ Dạ Vô Hàm cùng Diêu Hoàng hậu biết. Cho nên, người ở sau lưng kích động Diêu Hoàng hậu để nàng nói muốn ăn tim của Nhiếp Tổ Tổ, rồi lại diễn trò trước mặt Dạ Vô Hàm cùng Dạ Dập Tuyên, mời tới sát thủ của Xích Diễm bang tới, làm ra vẻ cố ý muốn giết nàng. Cứ như vậy, không ai để ý xem Nhiếp Tổ Tổ có mệnh Hoàng hậu gì đó, chỉ biết là, nàng là một loại thuốc dẫn thần kỳ. Lúc tâm mất mọi người bị người thành công dời đến trên người Nhiếp Tổ Tổ thì người nhân cơ hội cưới Phong Tam Nương! Về phần ta, ha ha, thuận nước đẩy thuyền mà

trở thành người chịu tội thay cho người, tự nhiên mấy người Dạ Vô Hàm sẽ đem mọi chuyện tính lên đầu ta, người thành ngư ông đắc lợi.”

Thần Hoàng vuốt ve cái cằm bóng loáng của mình, ngón trở miết lên môi mỏng, bộ dáng rất hấp dẫn, xinh đẹp cười một tiếng: “Chiêu một hòn đá trúng hai con chim này thật tuyệt!” Rồi hần nháy mắt hài hước nói: “Cảnh vương, ta nói đúng hay không?”

Dạ Mặc Cảnh chậm rãi ngược mắt lên: “Bổn vương cũng từng nói qua, muốn nữ nhân này cũng không phải đơn giản.”

Hần không cãi lại, không nghi ngờ là cam chịu.

“Ha ha...” Thần Hoàng chợt bật cười: “Người cho rằng ta muốn làm Hoàng đế?”

“Không phải sao?”

Trên mặt Thần Hoàng hiện lên vẻ quỷ dị, cười một tiếng, cực kỳ yêu nghiệt: “Bởi vì, trên đời này, nam nhân có thể xứng với nàng, chỉ có ta.”

Không quan tâm đến vẻ mặt thay đổi của Dạ Mặc Cảnh, Thần Hoàng ghé lại gần, nở nụ cười đầy cuồng vọng: “Không ai có thể lợi dụng Thần Hoàng, bao gồm người, Cảnh vương diện hạ thân ái.”

Dạ Mặc Cảnh hít sâu một hơi, nhú mày nhìn hần: “Người muốn như thế nào?”

Thần Hoàng dựa lưng ra sau, mắt khép hờ: “Hiện tại ta có thể cho rằng, Tây Vực là của ta không?”

Dạ Mặc Cảnh chau mày: “Vậy phải đợi Bổn Vương đoạt được ngôi vị Hoàng đế...”

Thần Hoàng không cho hần cơ hội cò kè mặc cả, lưỡi biếng nói: “Cảnh Vương, trong lòng người cũng biết rằng, trừ người ra, ta có thể lựa chọn hợp tác cùng Dạ Vô Hàm, nếu như vậy thì người không có thời gian mà xoay sở rồi.”

Lời uy hiếp của Thần Hoàng khiến Dạ Mặc Cảnh trấn động, có thể nhìn ra được hần đang cố dè ép lửa giận. Không ngờ, hần lại rơi hoàn toàn mớ thần đến thì dễ, tiền thần đi thì khó như thế này!

Một lúc sau, hần gật đầu: “Được! Tây Vực giờ là của người!”

Thần Hoàng cười hài lòng, ngay sau đó lại giả bộ nhú mày bất đắc dĩ: “Mà ta nghe nói, Tây Vực thường bị mấy người dã man quấy rầy, ta sợ đợi đến khi ta đến, Tây Vực đã chẳng còn gì.”

Dạ Mặc Cảnh sợ run lên: “Người muốn gì?”

“Ha ha.” Hần nháy mắt, giọng điệu lưỡi biếng nhưng không để người cự tuyệt: “Ta muốn cầu Cảnh Vương dọn dẹp sạch sẽ bên kia giúp ta.”

“Cái gì?”

“Ha ha, nghe không hiểu sao?” Thần Hoàng lập tức thu lại nụ cười, ánh mắt trở lên vô tình đáng sợ, tầm mắt lạnh lùng nhìn chăm chú hần, nói từng câu từng chữ: “Ta muốn người xuất binh, bình định loạn ở Tây Vực!”

*

~~Dải phân cách của Tiểu Ngũ

~~~*

An bài xong hậu sự cho Tiêm Vũ, sau khi trở lại từ Lục Ý hiên, thư phòng của Dạ Vô Hàm sáng đèn cả đêm.

Hần một hồi xem binh thư, một hồi lại lấy ra tập thơ từ nhiều năm rồi không xem qua, nhưng cũng xem không quá ba phút.

Hần phiến não đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng.

“Phi Ưng!”

“Dạ!”

Phi Ứng tiến vào.

Gương mặt Dạ Vô Hàm có chút không tự nhiên, hần hiện tại nóng nẩy, dễ cáu giận, tinh thần không thể tập trung.

“Hần đâu?”

Phi Ứng biết người chủ tử nói là ai: “Từ lúc rời đi, Cảnh Vương đã không thấy tăm hơi đâu.”

Dạ Vô Hàm đi một vòng quanh phòng, rồi lại hỏi: “Dập Tuyên về chưa?”

“Không có, Tuyên Vương nói là ăn quá no, không nhúc nhích được, không thể về phủ.”

Dạ Vô Hàm nhíu mày, lại đi vài vòng, hỏi: “Tiểu tử kia đâu?”

“Đi trở về phòng ngủ rồi, có lẽ là muốn dưỡng tinh thần tốt chuẩn bị ngày mai đòi lại trong sạch cho Tam Nương.”

Dạ Vô Hàm chợt dừng lại, quay đầu nhìn Phi Ứng, người đứng sau vẫn như cũ không kiêu ngạo không tự ti, vẫn giống một người tận trung với cương vị công tước, nhưng câu nói vừa rồi ẩn chứa sự chỉ trích như có như không, rõ ràng là bất bình thay Phong Tam Nương.

“Người cảm thấy Bồn Vương vu oan cho nàng?”

Phi Ứng không lên tiếng, chỉ hơi rũ mắt xuống.

“Hả?”

“... Vâng.”

Đầu tiên là Dạ Dập Tuyên, rồi Dạ Mặc Cảnh, giờ lại đến Phi Ứng, mặc kệ là thân nhân, địch nhân hay thuộc hạ, mỗi người đều đứng về phía Phong Tam Nương! Chết tiệt, ngay cả tim hần cũng muốn làm phản rồi!

“Vương gia, người không nên đối xử như thế với nàng.” Phi Ứng cả gan nói một câu, khiến Dạ Vô Hàm ngây ngẩn cả người.

Không nên...

Phi Ứng đi theo hần nhiều năm như vậy, chưa từng nói những từ ngữ không có tôn ti như thế.

Ánh mắt quật cường của Phong Linh lúc ấy lại hiện lên lần nữa.

Hần tỉnh táo lại, từ từ ngồi xuống ghế, ánh mắt mờ mịt.

Hần không khỏi tự hỏi, nếu như người giết chết Tiêm Vũ và tổn thương Hình Nhi thật sự là nàng, hần phải làm sao?

91. Chương 94: Thận Trọng

Sáng tinh mơ, Bảo Bảo đã đi tới nơi hôm qua xảy ra chuyện. Nhìn vết máu trên đất, mày nhíu lại thật chặt.

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ canh giữ ở hai bên, nhìn Bảo Bảo chăm chú không chớp mắt.

Bảo Bảo ngồi xuống đất, nhìn mặt đất: “Không có dấu vết ấu đả, thậm chí ngay cả giày giụa cũng không có. Có thể thấy, chuyện lúc ấy là đột nhiên xảy ra, nàng ta không có chút phòng bị nào! Nữ nhân kia nói Tiêm Vũ vì bảo vệ hai mẹ con họ mới bị ngộ sát, lời này căn bản không chính xác.”

Bảo Bảo lại đứng lên: “Dựa vào suy luận là vô dụng, ta nhất định phải tìm ra chứng cứ.”

Nó thích nhất là nghe nương kể chuyện về Thám tử lừng danh Conan, đầu óc Bảo Bảo lại thông minh, học một suy ba, một vụ án nho nhỏ cũng sẽ hỏi khiến Phong Linh phát điên. Không ngờ, hiện tại lại hữu dụng.

Vấn Xuân tức giận nói: “Không nhìn ra là cô ta ác độc đến vậy, cứ nhiên dám dùng thủ đoạn này để hãm hại Tam Nương! Nhất định là ghen tỵ Vương Gia chúng ta đối tốt với Tam Nương!”

Sơ Hạ cũng căm hận nói: “Không thể tin được, Vũ phu nhân dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng ta, nếu như không có Vũ phu nhân, nàng ta sao có thể tiến vào Vương phủ, nếu quả thật nàng ta vừa ăn cướp vừa la làng thì thật đúng là nữ nhân lòng dạ rắn rết!”

Bảo Bảo suy nghĩ một lúc rồi đứng lên nói: “Nhất định ta phải đi gặp tiểu cô nương kia.”

“Hình nhi sao?”

Bảo Bảo gật đầu: “Mọi chuyện xảy ra ở đây, cô bé ấy đều chứng kiến.”

“Nhưng đứa bé kia đã chỉ ra và xác nhận Tam Nương là hung thủ, đi tìm gặp thì hỏi được cái gì chứ?”

“Không đi hỏi làm sao biết được.” Bảo Bảo tuyệt sẽ không bỏ qua bất kỳ một đầu mối nào!

Bên trong nhà giam, Phong Linh nắm bóp lưng đau nhức của mình, nằm cũng không được mà ngồi cũng không xong, nhắm mắt lại liền nhớ đến chuyện xấu hổ tối qua. Cuối cùng nàng dứt khoát thực hiện phương châm “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”, đứng lên nhảy aerobics: “One two three...”

Nhìn nàng nhảy tới nhảy lui nói những câu kỳ quái, người đứng ở cửa phòng giam khẽ cười một tiếng. Đúng lúc Phong Linh quay đầu lại: “Tiểu Tuyên Tuyên?”

Dạ Dập Tuyên sai người mở cửa, đem giỏ trúc trong tay đặt xuống đất, liếc nhìn nàng: “Chưa từng thấy qua người nào ngồi tù mà có tinh thần giống như ngươi.”

Phong Linh vội vàng chạy tới, mở giỏ ra xem: “Oa! Tiểu Tuyên Tuyên, ngươi tuyệt quá!” Nàng cầm một cái đùi vịt quay lên, khoanh chân ngồi gặm.

Dạ Dập Tuyên đi một vòng, thấy không có chỗ ngồi, cũng học bộ dáng của nàng, ngồi xuống bên cạnh nhìn nàng ăn, cười: “Trước tiên ngươi cứ ở đây mấy ngày, đợi Vương huynh hết giận, cũng không làm gì ngươi đâu.”

Phong Linh liếc nhìn hắn một cái, nói giọng cảnh cáo: “Đừng ở trước mặt ta nhắc đến hắn, nếu không thì bằng hữu cũng khó làm.”

Dạ Dập Tuyên lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: “Ngươi cũng thật cứng đầu, tình cảnh lúc ấy, hắn nhìn thấy Hình nhi bị thương, đương nhiên phải nóng lòng chứ, ngươi không thể nói vài lời dễ nghe sao? Lại cố tình đối nghịch với Vương huynh, từ nhỏ đến lớn, còn chưa có ai đối với hắn như thế đâu, ngươi là người đầu tiên đấy!”

“Phi! Đừng nói tốt cho hắn trước mặt ta!” Phong Linh cực kỳ tức giận mắng to: “Hắn không có đầu óc bị hồ ly tinh đầu độc, ta còn phải vỗ tay khen tốt?”

“Được rồi được rồi.” Dạ Dập Tuyên thông minh nói sang chuyện khác, kéo cái giỏ lại: “Thức ăn nơi này không dễ ăn, ta đem cho ngươi rất nhiều đồ ăn, ngươi thích ăn cái gì cứ nói cho ta biết, ta sẽ cho người mang đến cho ngươi.”

Phong Linh cảm động ôm cánh tay hắn, dùng ánh mắt như một con cún nhỏ bị bỏ rơi bên đường nhìn hắn: “Tiểu Tuyên Tuyên, ngươi tốt nhất, so với cái người không đầu óc, không nhân tính kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần!”

Dạ Dập Tuyên nhìn đôi mắt ngập nước của nàng, khóe môi khẽ cong lên, trong mắt lơ đãng toát ra sự cứng chiều mà ngay cả hắn cũng không biết.

Đột nhiên, giống như cảm nhận được cái gì, hắn chợt ngừng đầu, tầm mắt chạm phải ánh mắt của người đứng ngoài.

“Vương huynh?”

Phong Linh chấn động, sau đó cũng không thêm ngẩng đầu, hoàn toàn coi người kia như không tồn tại.

Ánh mắt sắc bén của hắn dừng lại ở cánh tay Dạ Dập Tuyên được Phong Linh ôm, khí lạnh dần lan tỏa, ngược mắt nói: “Người muốn ở chỗ này phải không?”

Biết Vương huynh hiểu nhầm, Dạ Dập Tuyên thầm kêu khổ trong lòng, nhắm mắt đứng dậy: “Vương huynh, ta còn có chuyện, ta đi trước.”

Trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Phong Linh vô cùng khinh bỉ lắc đầu một cái, tiểu tử này thật không có nghĩa khí. Ngay sau đó liền nghiêng đầu liếc người đối diện: “Hàm Vương, thân phận ngài cao quý như vậy, hình như đến nhầm chỗ rồi.”

*

~~dải phân cách của Tiểu Ngũ

~~*

Lục Ý hiện.

Bên trong viện, quản gia đang vội vàng chỉ huy người làm lo tang sự cho Tiêm Vũ. Tuy nàng là thiếp nhưng Dạ Vô Hàm đã giao phó nên hậu sự của nàng không thể qua loa.

Hai mắt Châu Châu khóc đến hồng hồng, chủ động tới giúp một tay.

Thừa dịp mọi người không chú ý, nàng kéo Tiểu Đào đến nơi yên tĩnh, thấy ánh mắt đối phương chần chờ, Châu Châu tiến lại nắm hai tay của nàng: “Tiểu Đào, ta nghe quản gia nói, người tạm thời có thể bị phân đến Tiền viện.”

Tiểu Đào gật nhẹ đầu.

“Tiểu Đào, chuyện của ta cùng tỷ tỷ người là người biết rõ nhất.” Ánh mắt Châu Châu ôn hòa khiến Tiểu Đào buồn lòng cảnh giác, nàng nói tiếp: “Tiểu Đào, ta rất muốn người có thể sống bên cạnh ta. Người biết đấy, không bao lâu nữa, Hình nhi sẽ chính thức được phong làm Quận chúa, Vương gia đã đồng ý sẽ cưới ta. Vương phủ lớn như vậy, mẹ con chúng ta sống chưa quen, thật sự rất sợ làm sai chuyện khiến Vương gia tức giận. Cho nên, ta vẫn muốn có một người bên cạnh, người đầu tiên ta nghĩ đến là người.” Nàng vô cùng chân thành nói tiếp: “Tiểu Đào, người phải tin tưởng ta, ta đảm bảo đối xử với người còn tốt hơn tỷ tỷ.”

Châu Châu thành khẩn nói xong, Tiểu Đào liền vui mừng trả lời: “Châu Châu cô nương, thật sự là người sẽ nói với quản gia là muốn nô tỳ sao?”

“Ừm! Chỉ cần người nguyện ý.”

“Thật tốt quá.” Tiểu Đào vui sướng nói: “Châu Châu cô nương, người yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực phục vụ người và tiểu Quận chúa.”

Tiểu Đào không ngốc, nàng hiểu ý của Châu Châu. Nhưng địa vị của nàng xưa đâu bằng nay, những người trước kia ở Tiền viện cùng nàng giờ đều bị chuyển đi hết.

Cuối cùng Châu Châu cũng cười, lôi kéo được Tiểu Đào, mới chỉ là thành công bước đầu tiên.

Ở trước mặt người ngoài, Châu Châu chính là một hình tượng muội muội yêu thương tỷ tỷ, đứng trong linh đường, nàng không nhịn được phát rét toàn thân, vừa muốn xoay người đi ra ngoài thì thấy Tiểu Đào đi vào, tiến tới nói nhỏ vào tai nàng: “Nô tỳ nghe người ta nói, có người thấy Vương gia đi về hướng nhà giam, có lẽ là đến thăm Phong Tam Nương.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Châu Châu hơi nhăn lại, trong lòng trống trải khó chịu. Ngộ nhờ Vương gia bị Phong Tam Nương thuyết phục, tin lời của nàng ta... thì mình gặp phiền toái rồi!

Nàng vội nói: “Tiểu Đào, người đem Hình nhi tới giúp ta.”

“Vâng.”

92. Chương 95: Người Là Bánh Bao Thịt Kế Tiếp

Hình nhi đang an tĩnh ngồi trong sân, bên cạnh là bà vú mà Dạ Vô Hàm đặc biệt an bài cho nàng.

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ lặng lẽ đi tới, liếc mắt ra hiệu với nhau, rồi lôi kéo bà vú nói chuyện hàn huyên.

Bà vú vốn đang nhàm chán vì phải trông một tiểu cô nương không thể nói chuyện nên cũng hăng hái nói chuyện.

Lúc này, Hình nhi đột nhiên nhìn thấy một con thỏ trắng đáng yêu, hai mắt cô bé sáng lên, bò dậy đuổi theo.

Con thỏ trắng ngoan ngoãn nằm ở đó, nàng ngồi xuống, tay khê vuốt. Đột nhiên, cô bé phát hiện ra vết thương trên của con thỏ, liền khê hỏi: “Thỏ con, nương người cũng đánh người sao?”

Bảo Bảo núp trong bóng tối cả kinh, cô bé không phải bị câm sao? Làm sao có thể nói chuyện?!

“Hình nhi!”

Đúng lúc này, Tiểu Đào tìm tới, thấy cô bé ngồi dưới đất liền ôm lấy: “Hình nhi, đi gặp nương nhé.”

Nghe thấy từ “nương”, Hình nhi không tự chủ cúi đầu, miệng mím chặt lại.

Thấy hai người đi xa rồi, Bảo Bảo mới từ từ đi ra ngoài, mày nhíu chặt lại.

~~Bên trong nhà giam, một người đứng, một người ngồi.

Phong Linh nghiêng đầu nhìn Dạ Vô Hàm: “Hàm Vương, thân phận ngài cao quý như vậy, hình như đến nhầm chỗ rồi.”

Gương mặt Dạ Vô Hàm hiện lên nụ cười câu hồn: “Phong Tam Nương, người thực sự là sinh được một hài tử thật tốt a.”

“Bảo Bảo?” Phong Linh vội vàng bò dậy: “Người làm gì nó? Chết tiệt, Dạ Vô Hàm, người thật không phải đàn ông, có chuyện gì thì cứ tính sổ với ta, sao lại làm khó một đứa bé! Người mà dám động vào Bảo Bảo, ta thề không bỏ qua cho người!”

Nàng tức giận khiến mắt Dạ Vô Hàm nhíu lại càng chặt, hắt cười lạnh: “Đối đãi với cốt nhục của mình thì quan tâm, đối với đứa bé của người khác, tại sao lại tàn nhẫn như vậy?”

“Thích nghĩ gì tùy người! Người có quyền không tin ta, ta không có nghĩa vụ phải giải thích cho người!” Phong Linh cắn răng: “Hiện tại, ta chỉ muốn biết, Bảo Bảo rốt cuộc thế nào?”

“Nó không sao, chỉ là hao hết tâm lực muốn thay người giải oan.” Dạ Vô Hàm hừ lạnh một tiếng: “Để nhi tử bồn ba vì người, người làm mẹ cũng thật thoải mái.”

“Bảo Bảo...” Phong Linh nhớ tới nhi tử, đôi mắt lại bắt đầu đỏ lên. Nhưng vừa nghĩ kẻ địch vẫn ở ngay trước mặt, lập tức lại đem nước mắt nén trở lại.

“Phong Tam Nương, rốt cuộc người nào mới là người?” Dạ Vô Hàm nhìn nàng chăm chăm, trong nháy mắt nhìn thấy đôi mắt ngập nước của nàng, hắt không che giấu được đau lòng.

Phong Linh nắm chặt quả đấm, ánh mắt phức tạp, cười tự giấu một tiếng: “Ta cũng không biết rốt cuộc người là dạng gì, tình cảm của người như gần như xa, ta không thể phân biệt. Hôm nay là Tiềm Vũ, ngày mai là Châu Châu, lòng của người chứa được nhiều tình cảm như vậy, xin lỗi, ta không thể. Trò chơi này không dễ chơi, ta không chơi.”

“Trò chơi?” Dạ Vô Hàm chợt bắt lấy cổ tay nàng, lôi nàng lại gần: “Cũng bởi vì như thế nên người làm tổn thương Hình nhi?”

Phong Linh hất tay hắt ra, dùng lửa giận che giấu bi thương, ngay từ khi bắt đầu, hắt đã không tin nàng!

“Ha ha ha!” Nàng cười to ba tiếng, rồi lạnh lùng nhìn hắn: “Không sai, vì vinh hoa phú quý, vì lấy được thứ mình muốn, tất cả đều do Phong Tam Nương ta làm! Dạ Vô Hàm, đáp án này khiến ngươi hài lòng không?”

Ánh mắt Dạ Vô Hàm tràn ngập vẻ khát máu, lửa giận trong lồng ngực bao phủ lý trí của hắn: “Nhiếp Tổ Tổ!”

“Không nên gọi ta là Nhiếp Tổ Tổ, từ lúc bị ngươi đuổi ra khỏi phủ thì Nhiếp Tổ Tổ đã chết rồi!” Phong Linh nhìn hắn chằm chằm, nâng cằm: “Người đang ở trước mặt ngươi hiện giờ là Phong Tam Nương!”

“Chết tiết!” Đột nhiên Dạ Vô Hàm đâm một quyền vào tường “oanh” một tiếng, cả bờ tường đều chấn động, Phong Tam Nương sững sờ, một quyền này mà rơi xuống người nàng, nhất định là gãy mấy đoạn xương rồi. Nàng sợ đến mức nuốt mấy ngụm nước bọt, nhưng ngoài mặt vẫn thà chết không khuất phục.

Hắn xoay người lại, nắm chặt vai của nàng: “Hình nhi là nữ nhi của ta, cưới Châu Châu là muốn cho nàng ấy một danh phận, làm như vậy cũng là vì Hình nhi. Còn người ta thực sự muốn cưới, là ngươi! Là ngươi! Ngươi hiểu không?”

Nhìn thấy vẻ thất vọng trong đáy mắt hắn, thật kỳ quái, lần đầu tiên nàng cảm nhận được trái tim của hắn. Đáng tiếc, hiện tại càng ngày càng xa rồi.

“Bây giờ nói mấy điều này, đã chẳng có tác dụng gì nữa rồi.” Phong Linh tỉnh táo xoay người, bởi vì, căn bản hắn chưa từng tin nàng.

Hai mắt Dạ Vô Hàm lộ ra vẻ mau lẹ, tinh chuẩn của thợ săn, muốn hiểu được lời của nàng... đến tột cùng lời nào là thật, lời nào là giả.

Đúng lúc này, một âm thanh dễ nghe rất nhỏ truyền từ bên ngoài vào.

“Thị vệ đại ca, sắp xếp giúp ta một lần được không? Để cho ta vào gặp Vương gia đi.”

Dạ Vô Hàm chau mày, đi tới cửa: “Là ai ở bên ngoài?”

“... Là, là thiếp.” Châu Châu ôm Hình nhi chạy tới, Hình vừa nhìn thấy phụ thân liền vui mừng dang tay đợi hắn ôm.

“Người mang Hình nhi tới đây làm gì?” Dạ Vô Hàm không vui nhìn Châu Châu một cái, nhưng vẫn thuận tay đón lấy Hình nhi.

Châu Châu cúi đầu, thận trọng nói: “Hình nhi muốn gặp chàng, phát tính ngang bướng. từ sáng tới giờ vẫn chưa chịu ăn cái gì.” Nàng ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn sắc mặt Dạ Vô Hàm: “Vương gia, ngài đừng tức giận được không? Đều tại thiếp không dạy nữ nhi cho tốt.”

Phong Linh lạnh lùng nhìn nàng, cười nhạt: “Vội vàng đuổi tới nơi này, là sợ Vương gia nghe được ta nói cái gì sao?”

Châu Châu nhìn nàng chằm chằm, hai vai không ngừng lay động, hiển nhiên là nàng không có sở trường mắng chửi người, cuối cùng chỉ biết nói một câu: “Người... người, người là nữ nhân xấu!”

“Ha ha.” Phong Linh từ từ đi tới, Châu Châu sợ hãi lùi về phía sau: “Người đừng tới đây...”

Phong Linh cười gằn, chỉ chỉ mình: “Người biết ta là ai không?”

“Người... người là... là kẻ thù giết tỷ tỷ ta!”

“Ha ha, người thật đúng là không hiểu ta.” Phong Linh tới gần nàng, một tay đẩy nàng tới sát tường, Châu Châu vội nhìn Dạ Vô Hàm cầu xin giúp đỡ: “Vương gia...”

Dạ Vô Hàm nhíu chặt mày: “Phong Tam Nương, người đừng quá đáng!”

Phong Linh không thèm để ý tới, đâm một tay còn lại lên tường, Châu Châu sợ đến nhắm chặt mắt lại: “Vương gia, cứu thiếp...”

93. Chương 96: Bảo Bảo -thám Tử Nhỏ

Ánh mắt Dạ Vô Hàm nheo lại, bén nhọn như thể nhưng không ngờ hẳn lại im lặng.

Châu Châu ngẩn ra, nam nhân này như thần trong mắt nàng, lại biết nghe theo lời nói của Phong Tam Nương như vậy! Nàng cắn môi, ghen tỵ nổi lên trong lồng ngực.

Bây giờ nàng ta mới hiểu tại sao Tiêm Vũ lại muốn diệt trừ nàng đến như vậy.

Loại ý niệm này như ôn dịch, lan tràn nhanh chóng, đầu tiên là ăn mòn suy nghĩ của nàng ta, sau đó, là trái tim của nàng ta.

Phong Linh không muốn lại nhìn thấy bọn họ nên nói: “Thật xin lỗi, ta mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, làm phiền các người, nếu ra ngoài thì đóng cửa lại”.

Dạ Vô Hàm nhú chân mày, nhìn nàng thật lâu, sau đó, xoay người đi ra ngoài.

Châu Châu đi theo ở phía sau, vừa muốn đi thì Phong Linh lại gọi nàng lại.

“Này, hôm qua Tiêm Vũ có đến tìm người không?”

Châu Châu như bị trúng thần chú định thân, đứng đơ tại chỗ, sau đó, nhếch nhác chạy đi. Phong Linh cười nhạt một tiếng, quả nhiên làm việc trái với lương tâm. Ngày ngày sẽ phải sống trong lo lắng hãi hùng, dù tâm lý có tốt đến đâu cũng sẽ có lúc không chịu được.

Bên trong nhà giam yên tĩnh, Phong Linh bỏ lớp nguy trang cứng rắn, bắt đầu lo lắng cho Bảo Bảo. Nàng rất hiểu tên tiểu tử này, đã là chuyện mà nó muốn làm thì không ai có thể ngăn cản được. Chỉ sợ, vì thế mà nó sẽ gặp nguy hiểm....

*^^^^^ tuyên phân cách Tiểu Ngũ ^^^^^*

Sau khi lấy được tin tức quan trọng là Hình Nhi có thể nói chuyện, Bảo Bảo lập tức về phòng, đúng lúc Dạ Dập Tuyên đến tìm nó.

“Tiểu tử, cháu đi đâu thế? Thúc vừa mới đi xem Tam Nương, tinh thần không tệ, cháu không phải lo lắng cho nương đâu”.

Bảo Bảo gật đầu: “Mặc kệ đi đến đâu thì nương vẫn có thể ăn ngủ được”, sau đó, nó nhăn mày như người lớn. “Tuyên thúc thúc, có chuyện cháu muốn nhờ thúc giúp”.

“Hà? Chuyện gì?”

“Cháu muốn nhờ thúc đến Triệu phủ xác minh một việc....”.

“Triệu phủ?”. Dạ Dập Tuyên nghĩ đến cái gì đó, đưa mắt nhìn nó một cái, sau đó gật đầu: “Ừ, ta hiểu. Trước tối nay nhất định ta sẽ về”.

Buổi trưa, Văn Xuân và Sơ Hạ bưng cơm trưa vào nhà: “Bảo Bảo, đến đây ăn chút gì đi. Buổi sáng đệ đã không ăn gì rồi, trưa phải ăn nhiều hơn mới được”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái, đội cái mũ nỉ lên đầu.

Sơ Hạ ngăn cản hẳn, kiên trì nói: “Mặc kệ đệ muốn đi đâu, ăn cơm xong rồi mới có thể đi”.

“Hạ tỷ tỷ, đệ không có thời gian”.

“Không được!”.

Một làn hương thơm thoảng qua, Nguyệt Nguyệt phong tình vạn chủng đi tới, thấy cảnh này, không nói lời nào nắm cổ áo Bảo Bảo ấn nó ngồi vào bàn, ánh mắt hơi đổi, không cho phép từ chối: “Ăn cơm”.

“Cháu....”. Bảo Bảo còn muốn nói gì nhưng nàng gấp một miếng thịt nhét vào trong miệng nó, nhìn khuôn mặt hơi hồng của nó, khẽ mỉm cười: “Cho dù gặp phải vấn đề khó giải quyết như thế nào thì không thể

để lộ ra sự gấp gáp, đồng thời che mắt kẻ địch rồi cho hắn một đòn trí mạng. Nếu không thì người bị tổn thương sẽ là cháu”.

Bảo Bảo nghi ngờ chớp chớp mắt mấy cái, nhìn dì Nguyệt Nguyệt vẫn hay bám theo nương, bắt chợt như biến thành người khác. Nhưng mà không thể phủ nhận rằng nàng nói không sai.

Một lúc sau, Bảo Bảo gật đầu: “Cháu biết rồi”. Nó nghe lời cầm chiếc đĩa chăm chú ăn cơm.

Vấn Xuân và Sơ Hạ trợn mắt há mồm, “Nguyệt Nguyệt cô nương, cô nương biết rất nhiều nha”.

Nguyệt Nguyệt ngược mắt, thản nhiên cười: “Ồ trong kỹ viện lâu rồi, nghe những nam nhân kia nói”.

Sau khi ăn cơm xong, Bảo Bảo lại muốn đi, Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế uống trà, nhìn qua nó rồi nói: “Sau mười hai canh giờ, bắp thịt của người chết sẽ bị cứng lại, đi nhanh một chút mới có thể nhìn thấy những gì mà cháu muốn nhìn”.

Bảo Bảo dừng chân, không thể tin được quay đầu lại nhìn.

Nàng biết nó muốn làm gì.

Ngay sau đó, nó nheo mắt nhìn nàng, thật sự là nàng ta đến từ thanh lâu sao?

Bảo Bảo quả quyết xoay người đi ra ngoài. Sau khi giải quyết được vấn đề của mẹ, nó sẽ quay lại tra một chút về Nguyệt Nguyệt xinh đẹp này.

Nó lặng lẽ đi đến Lục Ý hiên, hạ nhân đều đang bận rộn. Linh đường đã bố trí xong , trong đó để một cái quan tài, bởi vì thi thể của Tiêm Vũ ở đây nên nha hoàn đều nhất gan không dám đến gần, cho nên đứng lúc ở đây không có ai cả. Bảo Bảo nhìn ngó khắp nơi, vội vàng đi vào, nhón chân nhìn vào bên trong quan tài, vừa nhìn thì khóe miệng nâng lên.

Tất cả đều giống như những gì nó nghĩ.

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, nó vội vàng tìm chỗ trốn, đợi người ngoài cửa đi rồi mới ra ngoài. Không ngờ lại thấy Hình Nhi đang một mình chơi trong sân.

Bảo Bảo nghĩ ngợi một chút rồi nhẹ nhàng đi đến, nở nụ cười “super kute” rất thịnh hành của nó ở thành Ngự Dương: “Sao muội lại chơi một mình ở đây vậy?”.

Hình Nhi sợ hãi ngẩng đầu lên.

Buổi trưa, ánh mặt trời chiếu sau lưng Bảo Bảo, bao lấy thân hình nhỏ nhỏ của nó, tạo thành một vòng ánh sáng chói mắt, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn và nụ cười tươi. Nhìn như một tiểu vương tử làm bé ngây người.

Thấy bé không nói lời nào, Bảo Bảo tiện tay ngắt một nhành hoa, đưa tới trước mặt bé: “Tặng muội”.

Hình Nhi nhìn nó, rồi lại nhìn hoa trong tay nó, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng lên.

Bảo Bảo đưa bông hoa cho bé, sau đó cười hỏi: “Muội tên là gì?”.

Hình Nhi mở cái miệng nhỏ, sau đó lắc đầu một cái.

“Không nói cho ta biết đúng không?”, Bảo Bảo thất vọng rũ mắt, “Cũng được, không miễn cưỡng muội”.

“Hình Nhi”.

Châu Châu khẩn trương gọi bé một tiếng, sau đó chạy lại bên này. Nàng biết đứa bé đó, đó là con trai của Phong Tam Nương!

Nàng kéo Hình Nhi ra phía sau, cảnh giác nhìn Bảo Bảo: “Người ở đây làm gì?”.

Bảo Bảo không hoảng hốt, nhìn nàng ta với ánh mắt vô tư: “Ồ đây thật náo nhiệt, dì, các người đang làm gì thế? Có thể cho cháu chơi cùng không?”.

“Đây không phải là nơi cho trẻ con chơi”.

“A”, Bảo Bảo ầm ục kêu một tiếng nhưng vẫn bước ra cửa.

Hình Nhi ở sau lưng mẹ lộ ra cái đầu nhỏ, trong tay nắm bông hoa mà nó tặng.

Đột nhiên Bảo Bảo quay người lại, phất tay với Hình Nhi: “Cảm ơn muội đã nói tên cho ta, Hình Nhi, ngày mai ta đến tìm muội chơi nha”. Sau đó chạy như bay ra ngoài.

Châu Châu trợn tròn mắt, gất lên: “Hình Nhi, có phải con nói chuyện rồi không? Có phải là con nói rồi hay không?”.

Hình Nhi sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch, vội vàng lắc đầu.

Châu Châu nóng nảy: “Nương đã nói là con không được nói chuyện mà. Tại sao con không nghe?”.

Hình Nhi cuống quýt khoát tay nhưng mà nàng ta vẫn không tin, gấp gấp, nếu như đứa nhỏ kia nói ra rồi truyền tới tai Hàm Vương thì làm sao?

Đột nhiên, ánh mắt của nàng ta rơi vào người Hình Nhi, trong mắt lóe lên ánh sáng khiến Hình Nhi sợ hãi lùi một bước....

94. Chương 97: Hiện Trường Phá Án

Nơi chân trời màu xanh, hoàng hôn dần dần lộ ra.

Bảo Bảo ở trong phòng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài: “Tại sao Tuyên thúc thúc vẫn chưa về vậy?”.

Lúc này, Văn Xuân đi vào: “Tuyên Vương đã về!”.

Sau đó, vẻ mặt Dạ Dập Tuyên nghiêm túc bước vào.

“Tuyên thúc thúc, sao rồi?”. Bảo Bảo vội vàng hỏi.

Dạ Dập Tuyên ngồi xuống, lắc đầu: “Người đi, nhà trống”.

Bảo Bảo ngừng lại: “Cái gì? Không có người? Đi đâu hết rồi? Không có bất kỳ ai sao?”.

“Ừ, lúc mà thúc sang đó, nơi đó đã thành một tòa nhà vô ích. Tất cả gia sản đều không thấy, nhìn có vẻ như là đưa cả nhà đi”.

“Nhưng mà Châu Châu mới vào phủ có ba bốn ngày, trong thời gian ngắn như vậy mà bọn họ có thể dọn trống trơn”.

Dạ Dập Tuyên ngược mắt, nghiêm mặt nói: “Thúc đã hỏi thăm xung quanh, không có bất kỳ một dấu vết nào. Giống như là, trong một đêm, tất cả người của Triệu gia đều biến mất. Nếu như thúc đoán không lầm thì có thể đi yên lặng không tiếng động, nhất định là sau lưng có người an bài. Còn về phần mục đích, có lẽ là ở cùng chiến tuyến với Châu Châu, muốn nhân cơ hội này uy hiếp, khống chế”.

Bảo Bảo buồn bực vuốt vuốt mái tóc, sau đó đặt móng ngồi lên bậc thềm, ngón tay út giựt giựt tóc trên trán. Đây là thói quen lúc nó suy nghĩ, chỉ cần có việc động não thì nó sẽ theo thói quen mà giựt tóc. Cũng may là nó chưa gặp nhiều chuyện đại sự làm nó hao tâm tổn trí.

Hiển nhiên, sợi dây là Triệu gia đã bị cắt đứt, sẽ thiếu đi chứng cứ để chứng minh Hình Nhi biết nói và Châu Châu nói láo. Bây giờ xuất hiện một vị thần bí đứng phía sau trợ thủ. Xem ra, mọi chuyện không đơn giản.

Nhưng mà mặc kệ nàng ta có mục đích gì nếu như liên lụy đến mẹ nó, vậy thì không được.

Bảo Bảo suy nghĩ một chút, đứng dậy nói: “Tuyên thúc thúc, lát nữa có thể nhờ thúc giúp một việc nhỏ không?”.

“Không thành vấn đề!”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ kinh ngạc không nói nên lời. Người bình thường vẫn muốn quật ngã Cảnh Vương, chỉ nghe lời của Vương huynh mà lại nghe theo lời của một đứa bé!

Có phải là do tình thương của cha tràn lan không?

Cả ngày thần kinh của tất cả mọi người trong Hàm vương phủ đều căng thẳng. Trong phủ xảy ra án mạng làm cho ai cũng không vui. Mặc dù thế nhưng mọi người đều rất chú ý đến việc Bảo Bảo sẽ rửa oan, lật lại bản án cho nương. Thậm chí cả Dạ Mặc Cảnh cũng đến, không vào phòng khách mà đến thẳng nơi này nghe phá án.

Bên trong vườn, khu núi giả, hiện trường phát hiện vụ án.

Vị trí xem tốt ở bốn phía đều đã bị mọi người đứng hết, thỉnh thoảng có tiếng bước chân người chạy lại đây. Quần gia sai người thấp đèn để nơi này sáng trưng. Một lúc sau, Dạ Vô Hàm cũng xuất hiện sau lưng là Phi Ứng. Thấy Dạ Mặc Cảnh ngồi xe lăn, hẩn nhướn mày: “Cảnh Vương thúc thật có trách nhiệm”.

Dạ Mặc Cảnh cười một tiếng mê hoặc một đám nha hoàn.

“Bổn vương là người bảo lãnh, sao có thể không có mặt để ủng hộ Bảo Bảo được”.

“Vậy thì mời Vương thúc tự nhiên”. Dạ Vô Hàm gật gật đầu.

Hẩn nhìn một vòng xung quanh, trên mặt đất là một hình người được tạo thành bởi bột mì giữ đúng tư thế lúc Tiêm Vũ chết (Bảo Bảo, bé thông minh quá *hôn chụt chụt*). Xung quanh hiện trường vụ án cũng có những sợi dây vàng xen lẫn với trắng. Hẩn nghi ngờ nhìn kỹ, chờ tên tiểu tử kia.

Một lúc sau nghe thấy tiếng chó sủa.

Bảo Bảo dắt A Hoàng đi tới, trên đầu đội chiếc mũ nỉ, trên người vác một cái bao nhỏ, chiếc giày cũng được lau sáng bóng. Đi sau lưng chính là hai nha hoàn xinh đẹp nhất vương phủ, Vấn Xuân và Sơ Hạ.

Nhìn từ xa có thể thấy khí thế bá đạo, mạnh mẽ.

Mọi người tự giác nhường đường cho nó đi qua.

Bảo Bảo đi vào bên trong, A Hoàng cũng vào theo. Vấn Xuân và Sơ Hạ một người nhận mũ, một người nhận bao, sau đó đứng sang hai bên.

Dạ Vô Hàm cúi đầu nhìn Bảo Bảo, cương quyết lộ ra trong ánh mắt của nó, không hề sợ hãi hay nhát gan. Nhìn thấy Dạ Vô Hàm, nó cũng chỉ khẽ mỉm cười! Khí thế này sợ rằng một người trưởng thành cũng không bằng được.

Phi Ứng thấy Dạ Mặc Cảnh ngồi trên ghế cũng mang một cái ghế đến, “Vương gia, mời ngồi”.

Dạ Vô Hàm quay đầu nhìn hẩn, ngồi xuống, không nói tiếng nào mà mở quạt ra, rồi ra hiệu “Bắt đầu” cho Bảo Bảo.

Bảo Bảo hừm hừm trong họng, sau đó đứng bên cạnh đồng bột mì, nói: “Mọi người đều biết tối hôm qua đã có án mạng xảy ra, có người nói, nương của cháu cũng chính là bà mai mà mọi người biết rất rõ, Phong Tam Nương, chính là hung thủ giết người!”.

Phía dưới mọi người châu đầu ghé tai lên tiếng nghị luận. Hiển nhiên, sau một thời gian dài tiếp xúc, Phong Tam Nương trừ cái mồm rất lợi hại ra thì rất được lòng người.

Bảo Bảo nói tiếp: “Được, hôm nay cháu sẽ chứng minh ọi người xem, Phong Tam Nương không phải là kẻ giết người!”.

“Gâu gâu gâu”.

A Hoàng kêu mấy tiếng, lè lưỡi, cái đuôi vung vẩy, rất có khuôn cách của chó nghiệp vụ.

“Mọi người hãy xem, đây là hiện trường thứ nhất!”. Ánh mắt của mọi người dõi theo bước chân nhỏ của Bảo Bảo, ngay cả Dạ Mặc Cảnh và Dạ Vô Hàm cũng không kim được mà nhìn theo.

“Được rồi, bây giờ mọi người hãy nhớ lại, nữ nhân đó đã nói những gì!”. Bảo Bảo cười ngọt ngào với Văn Xuân, “Xuân tỷ tỷ”.

“Ừ”, Văn Xuân thử giọng, sau đó đột nhiên bắt chước bộ dạng điên cuồng của Châu Châu kêu lên: “Vương gia, Vương gia cứu ta, nàng muốn giết Hình Nhi... Nàng ta giết tỷ tỷ, giết tỷ tỷ.....”.

“Tốt! Dừng lại!”.

Bảo Bảo gật đầu, Văn Xuân bình thường lại, lui sang một bên.

Bảo Bảo vỗ tay vài cái, hấp dẫn mọi người, nói: “Mọi người đều nghe thấy nàng ta kêu, Phong Tam Nương giết tỷ tỷ nàng ta, lại muốn giết Hình Nhi, có đúng như thế không?”.

“Đúng vậy”.

Mọi người liên tục gật đầu.

“Bây giờ, cháu sẽ mời một vật chứng”. Bảo Bảo đứng ở giữa sân, giọng nói không lớn nhưng lại rõ ràng.

“Là cái gì thế?”. Lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị đẩy lên.

“Tránh ra, tránh ra!”.

Đột nhiên ở phía sau truyền đến tiếng bánh xe, người dạt sang hai bên mở đường. Mọi người thấy một chiếc quan tài được đẩy đến, nằm bên trong, chính là Tiêm Vũ.

“A!!”, tiếng thét chói tai vang lên từ bốn phía.

95. Chương 98: Người Nhìn Lầm Rồi Sao? Nhìn Lầm Rồi Sao?

Dạ Dập Tuyên sai người đẩy quan tài vào, tự động đứng bên cạnh, để Bảo Bảo có thể lôi chân tướng ra.

Bảo Bảo đi tới bên cạnh quan tài, “Nhìn vào trong này, không biết mọi người đã chú ý đến nét mặt của nàng ta chưa?”.

Dạ Vô Hàm đứng dậy đầu tiên, bước tới trước mặt, sau đó Dạ Mặc Cảnh cũng ra lệnh cho Trương Tam đẩy xe lăn đi đến. Những người có can đảm ở hai bên cũng bước về trước mấy bước.

Bảo Bảo bình tĩnh nói: “Sau mười hai canh giờ, các cơ thịt của người chết sẽ cứng ngắc như thế có thể giữ hoàn toàn nét mặt của nàng ta trước khi chết. Người chết là bị người khác dùng tảng đá đập cho tới chết, không có dấu vết cho thấy nàng ta có giây giụa hay phản kháng. Nhìn lại nét mặt của nàng ta, đừng nói là liều mạng với người đó mà ngay cả chết cũng không nhắm mắt, nhìn thế nào cũng là do có người đánh lén. Nhìn lại vết thương trên đầu nàng ta, cháu đã tìm thấy một vết máu nhàn nhạt trên vách tường bên trong sơn động giả, độ cao đó bằng với chiều cao của người chết. Xâu chuỗi lại các tình tiết không khó để tưởng tượng trước khi chết người chết đã gặp việc gì”.

Lúc này có người không nhận được, nghi ngờ hỏi: “Không phải là do Phong Tam Nương dùng tảng đá đập chết Vũ phu nhân, sau đó bị mẹ con Châu Châu bắt gặp, Phong Tam Nương không nhân tính, muốn giết người diệt khẩu không chừng! Tiểu quận chúa bị thương chính là chứng minh. Nếu như không phải Phong Tam Nương, chẳng lẽ lại là nương của quận chúa? Ai tin được”.

Hắn vừa dứt lời, vô số ánh mắt sắc bén nhìn về phía hắn. Hắn ta vội vàng cúi đầu: “Ta chỉ tò mò một chút thôi”.

Bảo Bảo khoát tay: “Vị thúc thúc này hỏi rất hay. Bây giờ mấu chốt là vết thương của Hình Nhi từ đâu mà tới. Người thường đều có thói quen ai trước là chủ, là nương sẽ không thể nào thương tổn đến con mình cho nên hung thủ nhất định là người thứ ba!”

Không thể phủ nhận đây chính là suy nghĩ của mọi người. Bỏ việc Tiêm Vũ chết qua một bên, xem xét Châu Châu và Phong Tam Nương thì sẽ không ai tin Châu Châu sẽ tổn thương con của mình. Hơn nữa Hình Nhi còn chỉ và xác nhận hung thủ. Không thể nghi ngờ đó đã ghép Phong Tam Nương vào tử tội.

Đẩy tới vấn đề quan trọng nhất, Bảo Bảo cười nói: “Cháu muốn ọi người xem cái này, sau khi xem chúng ta sẽ phán đoán tiếp”.

Sau đó nó vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé với Văn Xuân và Sơ Hạ: “Xuân tỷ tỷ, Hạ tỷ tỷ, A Hoàng, đến lượt các người”.

“Ừ!”, hai người gật đầu đi vào, sau đó khom người chào mọi người.

Văn Xuân: “Từ bây giờ, ta là Châu Châu”.

Sơ Hạ: “Ta là Tiêm Vũ”. (trong truyện là Phong Tam Nương, nhưng ốc sửa lại, còn vì sao, mời đọc đoạn sau)

A Hoàng: “Gâu”.

Bảo Bảo: “Bắt đầu!”.

Văn Xuân và Sơ Hạ đi vào bên trong núi giả, cố ý nói chuyện lớn hơn.

Giọng Sơ Hạ ác liệt: “Người cho rằng Hàm Vương muốn cưới người là người có thể bay lên trời rồi hả? Thậm chí lời của ta người cũng không nghe theo?”.

Về mặt Văn Xuân nhu nhược: “Tỷ tỷ, tỷ làm gì phải hung như vậy?”.

Sắc mặt của Dạ Vô Hàm u ám cực hạn.

“Thúi lắm, nếu như không phải ta thì người có thể vào Vương phủ không? Hừ, bắt đầu từ hôm nay mọi việc người đều phải nghe theo ta! Ta muốn người làm gì thì người phải làm như thế!”.

“Không! Tại sao muội phải nghe theo tỷ?”.

“Cái gì? Người không nghe lời ta?! Người thử nói lại lần nữa xem”.

“Không!”.

“Bốp!”.

“Tỷ tỷ, tỷ đánh muội... tỷ.... tỷ.... ta liều mạng với người”.

“Hừ, ta muốn giáo huấn người!”.

Hai người ra vẻ đánh nhau, các động tác đều diễn chậm để mọi người có thể xem.

Bỗng nhiên đầu Sơ Hạ đụng phải tường, nàng bới máu gà đã chuẩn bị trước lên trán, sau đó kêu to: “Ai da, người, tiểu tiện nhân, xương tay ác như thế, ta phải đi gặp Vương gia, ta muốn nói cho Vương gia biết bí mật của người!”.

Mọi người giật mình, tất cả đều bị hai chữ “Bí mật” hấp dẫn.

Chân mày Dạ Vô Hàm nhíu lại, trong mắt lóe qua một tia sáng nhưng sau đó bị hấn ẩn rất tốt.

Dạ Mặc Cảnh vẫn rất vui vẻ xem, hấn đã xem rất nhiều vở kịch nhưng không sánh được với vở kịch này.

“Đừng!”, Văn Xuân đuổi theo, ôm cổ Sơ Hạ, “Tỷ tỷ, tỷ đừng đi!”.

“Cút ngay!” Sơ Hạ đẩy nàng ra, “Ta phải nói! Ta phải nói cho Hàm Vương biết chuyện của Hình Nhi!”.

Dạ Vô Hàm vẫn ngồi vững trên ghế, con mắt nhắm lại nhìn chằm chằm hai người.

Bảo Bảo cười nhẹ một tiếng, kịch hay vẫn còn ở phía sau.

Lúc này, Văn Xuân nóng nảy, sau khi Sơ Hạ xoay người, tiện tay cầm tảng đá đập vào đầu. Sơ Hạ kêu một tiếng rồi ngã xuống đồng bột mì kia, đứng tư thế.

“Trời ơi, tôi giết người, làm sao giờ, sao giờ?”. Đúng lúc này nghe một tiếng “Uông uông”. Vần Xuân quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Hình Nhi, sao con lại ở chỗ này?”.

“Xi”.

Có người không nhìn được bật cười. Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn, người nọ lập tức dừng cười.

“Hình Nhi, con coi như không thấy gì được không?”. Vần Xuân vừa hỏi, vừa muốn chạy, lại nghe một giọng nói vang lên: “Bảo Bảo, tiểu tử thôi, con đang ở đâu?”.

Nghe thấy giọng nói này, mọi người kinh hãi.

Từ xa đi tới, một bóng dáng cao lớn cổ ý vẫy vẫy lắc mông.

Nhìn lắm rồi?

Thật là đã nhìn lắm sao?”.

Không!

Đúng là không nhìn lắm!

Người bắt chước Phong Linh chính là Tuyên Vương dễ gần đáng yêu, đẹp trai, tác phong nhanh nhẹn, chỉ nghe lời Hàm Vương của bọn họ.

Dạ Mặc Cảnh cố nén nụ cười trên mặt, vội vàng ho nhẹ mấy tiếng để che giấu.

Dạ Vô Hàm hít sâu mấy cái để giữ tỉnh táo, hắn muốn tiếp tục xem tiểu tử này có thể làm những gì.

Lần này Dạ Dập Tuyên hi sinh nhan sắc, hắn cắn răng, vì chứng minh trong sạch của nữ nhân kia hắn phải ném luôn cả hình tượng của mình.

Dạ Dập Tuyên đến gần, che miệng hét lên: “Trời ơi, có chuyện gì xảy ra thế?”.

Vần Xuân giật mình: “A, là Phong Tam Nương! Làm sao bây giờ?”.

Hai người như bị trúng chú định thân không nhúc nhích, vẻ mặt và động tác duy trì như thế.

Lúc này, quần gia tiến lên, móc tờ giấy mà Bảo Bảo đưa cho, đọc lên. Dạ Vô Hàm không thể tin được, rốt cuộc tiểu tử kia làm những việc này lúc nào?

“Lúc này, nội tâm Châu Châu bị kích động mãnh liệt. Nàng, vì một bí mật đã xúc động giết chết tỷ tỷ của mình không ngờ lại bị Phong Tam Nương bắt gặp! Rốt cuộc làm thế nào mới có thể vượt cửa ải này đây? Không sai, nàng cần một người chết thay! Mà trước mắt có một Phong Tam Nương, không nghi ngờ đó là ứng cử viên tốt nhất. Nhưng mà nàng làm thế nào mới có thể làm cho tất cả mọi người tin tưởng lời nói của nàng đây? Nàng chuyển ánh mắt sang người con gái....”.

Tiếng quần gia vừa dứt, vở kịch trong sân tiếp tục tiến hành....

96. Chương 99: Chính Là Nữ Nhân Sáu Năm Trước

Vần Xuân nói: “Tỷ tỷ bị người phi lễ, mau đến giúp một tay!”.

“Ồ!”, Dạ Dập Tuyên nghe lời đi qua vừa muốn nâng người lên, vừa nhìn Vần Xuân cầm tảng đá đi về phía A Hoàng, “Hình Nhi, tha thứ cho nương....”. Nói xong giả vờ đập tảng đá xuống.

A Hoàng “nức nở” một tiếng rồi gục trên mặt đất, móng trước còn giả vờ giật giạt vài cái.

Vần Xuân vội vàng hò kêu cứu bốn phía: “Cứu mạng, cứu mạng, Phong Tam Nương giết người! Nàng ta giết tỷ tỷ, còn muốn giết mẹ con chúng ta....”.

Bảo Bảo vỗ tay hai cái, màn diễn kết thúc.

Lúc này, tất cả mọi người đều hiểu.

Nếu như sự việc phát triển theo hướng như vậy cũng là hợp tình hợp lý. Mọi người đều hiểu nếu một người bị ép thì việc gì cũng có thể làm ra. Hơn nữa Hình Nhi chỉ bị thương nhẹ, nếu như Phong Tam Nương đã giết người thì sẽ không ra tay nhẹ như thế.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, cuối cùng mở miệng: “Người nói, nàng ta che giấu một bí mật, vậy, bí mật đó là gì?”

Bảo Bảo nhún vai: “Đã là bí mật, nói ra, thì không còn gì là bí mật nữa!”.

Hắn nhíu mày, không để ý nói: “Người nên biết những thứ ngày hôm nay diễn là được dựa trên cơ sở của bí mật kia. Nếu không thì tối nay chỉ là kịch nháo”.

Dạ Mặc Cảnh ngồi bên cạnh cũng gật đầu. Tuy nói chỉ là kịch nháo nhưng mà cũng thật hay.

Bảo Bảo nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn cau lại, cuối cùng giống như là thỏa hiệp, buông bàn tay: “Được rồi, nhưng mà cháu chỉ có thể nói cho thức biết”.

“Gi~”, tiếng mọi người thất vọng.

Bảo Bảo hùng hồn nói: “Dù là phạm nhân thì chúng ta vẫn phải tôn trọng quyền ** của họ”.

Dạ Vô Hàm gật đầu: “Được”. Sau đó phân phó: “Tất cả lui ra”.

Quản gia vội vàng chỉ huy tất cả giải tán, nhiệm vụ của Dạ Mặc Cảnh cũng hoàn thành, thức thời lên tiếng chào hỏi rồi rời đi.

Dạ Vô Hàm đi đến thư phòng, Dạ Dập Tuyên và Bảo Bảo cùng chiến tuyến nên cũng đi theo.

Dạ Vô Hàm đứng nhìn nó từ trên cao: “Bây giờ có thể nói rồi chứ?”.

“Đầu tiên cháu cũng phải nói trước, vì quá vội nên điều bí mật này cháu còn chưa thể tìm ra chứng cứ”.

“Được, cứ nói”.

Bảo Bảo mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt nặng nề mở miệng: “Hình Nhi không bị cầm, em ấy cũng biết nói”.

Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên giật mình: “Con bé biết nói?”.

“Phải, lúc cháu đến Lục Ý hiền tìm chứng cứ, chính tai cháu nghe được điều đó”.

Dạ Vô Hàm trở về trước ghế, ngồi xuống, trên mặt không lộ ra chút biểu tình nào.

Dạ Dập Tuyên trầm ngâm phân tích: “Muốn chứng minh Hình Nhi nói được, không khó lắm nhưng vấn đề là tại sao Châu Châu lại muốn gạt chúng ta? Chẳng lẽ... sợ chúng ta nghe được gì từ đứa nhỏ sao? Hơn nữa, điều đó còn gây bất lợi cho nàng ta?”.

Bảo Bảo lạnh lùng nhìn Dạ Vô Hàm, giọng nói trẻ con cũng hơi lạnh: “Nàng ta làm gì sau lưng không liên quan gì đến cháu và nương, cháu chỉ muốn chứng minh nương cháu trong sạch”.

Dạ Dập Tuyên nhướn lông mày, khẽ cười nói với Dạ Vô Hàm: “Vương huynh, huynh cũng thấy rồi, tối nay Bảo Bảo đã giải thích tất cả và tất cả đều hợp tình hợp lý. Tam Nương không có động cơ giết Tiêm Vũ, giết Hình Nhi thì càng không cần bàn. Đệ thấy... Thả nàng ta ra sớm, trong địa lao vừa ẩm vừa ướt, thân thể của nàng không chịu nổi”.

Dạ Vô Hàm ngược mắt nhìn hắn: “Có vẻ như đệ rất quan tâm đến nàng?”.

Dạ Dập Tuyên vội vàng khoát tay: “Đâu có, nàng ta làm phiền đệ rất nhiều”. Sức ghen của vương huynh, hắn rất rõ ràng.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu nhìn Bảo Bảo, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, hoàn toàn coi hắn như kẻ địch. Trái tim hắn buồn buồn, hắn không muốn bị đứa nhỏ này ghét.

“Chuyện này ngày mai bàn lại”.

“Vương huynh...”.

“Không hiểu lời ta nói sao?”.

Bảo Bảo cắn răng, hừ lạnh với hắn một tiếng, đẩy cửa đi ra.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu một cái: “Vương huynh, huynh không nghe lời giải thích của Phong Tam Nương chỉ do nhất thời tức giận. Thật ra thì huynh đều biết rõ hơn so với người khác, nàng không thể nào là hung thủ giết người”.

Dạ Vô Hàm siết trong tay một cái hà bao Như Ý, hai mắt sụp xuống, lúc sau mới nói: “Đệ đã đến Triệu phủ rồi?”.

Dạ Dập Tuyên gật đầu: “Không sai, nhưng ở đó đã không còn một bóng người, có thể là có người đón bọn họ cũng có thể là bị diệt khẩu. Tóm lại, người là Châu Châu đó không hề đơn giản?”.

Hắn không nói đến việc Hình Nhi không thể nói chuyện, chỉ đành phải nói chuyện này để đánh thức Vương huynh.

“Dập Tuyên, đệ nhớ sáu năm trước, cái đêm mà ngọc tỷ bị trộm mất không?”. Đột nhiên, Dạ Vô Hàm mở miệng hỏi.

“A, nhớ. Vương huynh, làm sao tự nhiên huynh lại nhắc chuyện này?”.

Hắn từ từ ngoái đầu nhìn lại, vẻ mặt phức tạp, nghĩ nghĩ lại, rồi lại có chút mong đợi: “Ta nghĩ, nếu như nữ nhân đêm đó không phải là Châu Châu thì có thể là ai!”.

Rốt cuộc Dạ Dập Tuyên cũng hiểu ý của hắn, nhưng hắn cảm thấy ngạc nhiên. Mặc dù Vương huynh không phong lưu nhưng trong phủ có rất nhiều thị thiếp xinh đẹp, căn bản sẽ không nhớ mãi không quên một nữ nhân chỉ thân thiết một lần. Trừ phi....

Hắn chợt vỗ đầu một cái! Sáu năm trước, mang thai ngoài ý muốn!.

Trời ạ, sao hắn lại quên vụ này! Khi Phong Tam Nương còn là Niếp Tổ Tổ, bởi vì nàng ta hồng hạnh xuất tường, không biết vì sao có con nên mới bị lưu.

Đêm sáu năm trước, không biết ai là X, ai là O!

Nữ nhân đó, cũng có khả năng là Phong, Tam, Nương!

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của hắn, Dạ Vô Hàm cười: “Đêm đó, ta và đệ đuổi theo Thần Hoàng, sau đó ta bị trúng Cực Nhạc tán, còn đệ, có làm sao không?”.

Dạ Dập Tuyên, mở to mắt, ngắc ngứ hồi lâu mới nói: “Sau khi đệ tỉnh lại thì thấy mình đang ở kỹ viện”.

Tất cả, không cần nói.

Đột nhiên tâm tình của Dạ Vô Hàm rất tốt, mặc dù chỉ là phỏng đoán nhưng không có nghĩa chuyện đó không thể xảy ra.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu, bỏ qua cái gì đó mơ hồ trong đầu, nói: “Vương huynh, hay là huynh thả Phong Tam Nương ra đi”.

Dạ Vô Hàm hỏi ngược lại: “Sau khi thả nàng ra, người cảm thấy mẹ con bọn họ sẽ làm gì?”.

“Có lẽ...”, Dạ Dập Tuyên suy nghĩ một chút nói, “Trước tiên Tam Nương sẽ đưa Bảo Bảo đi tìm Châu Châu báo thù, không phải hủy mặt của nàng ta thì sẽ là giết tóc nàng ta, sau đó phải mông bỏ đi, đi đến một nơi mà Vương huynh không tìm thấy! Sau đó nói với mọi người, Dạ Vô Hàm chính là kẻ thù lớn nhất của nàng!”.

Nói xong, hắn rung mình một cái.

Quả nhiên, không thể đắc tội với nữ nhân.

Dạ Vô Hàm vuốt trán: “Cho nên, chưa thể thả Phong Tam Nương ra được”.

“Nhưng.....”

Hắn gơ tay: “Nếu như đệ muốn xen vào chuyện này, vậy thì đệ phụ trách tìm hiểu mọi chuyện. Trong vòng bảy ngày phải tra ra được chuyện của Hinh Nhi”.

“Hả?”.

“Ngại lâu? Được, ba ngày?”.

“Không lâu, không lâu”.

Dạ Dập Tuyên giận muốn chết, hắn tốt bụng giúp đỡ thế nhưng lại dính phải cái phiền phức này? Hắn đâu có đụng vào ai đâu?

97. Chương 100: Nàng Không Có Ngực

Trong phòng giam, cửa phòng rộng mở, bọn thị vệ ra ra vào vào. Quản gia đứng ngoài cửa thỉnh thoảng chỉ huy: “Đặt giường sát bên tường, trên đất cũng phải dọn dẹp sạch sẽ.... A, ta nói người đó, ghế quý phi phải đặt ở trung gian, đặt bên cạnh cái bàn vuông, đúng... Cửa sổ bên kia toàn bộ mở ra để thông gió, còn nữa, mang hoa lên... Được, không tệ, cứ như vậy đi”.

Phong Linh nhàn nhã ngồi góc tường, đặt trên bàn là những đồ ăn vặt mà nàng thích. Nàng bỏ một viên ô mai vào miệng, nhìn đứa nhỏ bên cạnh nói: “Sau đó thì sao? Hắn vẫn không chịu thả ta?”.

Bảo Bảo ngồi ôm hai vai, hờn dỗi: “Hắn nói chưa đủ chứng cứ, nương vẫn phải ở đây vài ngày”.

“Phi!”. Phong Linh tức giận, “Hắn ta lá cái đồ vệt chết còn cứng mồm! Hắn biết mình sai lầm nhưng mà không nhận! Con trai, đi đốt phủ của hắn!”.

Nàng vừa nói ra thì cả phòng giam im lặng.

Phong Linh phản ứng kịp, vội vàng cười nói: “Không có việc gì, ta nói đùa thôi”.

Mọi người tiếp tục làm việc của mình.

Phong Linh chuyển nét mặt, tức giận nói: “Nương nghĩ là hắn muốn gây sự, khi dễ trên ta không có ai phải không?”.

Bảo Bảo nhìn một vòng xung quanh, một phòng giam đơn sơ ẩm ướt trước đây đã bố trí thành một gian phòng ấm áp. Giường, tủ, bàn ghế, tất cả đều mới. Ngồi tù mà còn được như vậy, đúng là không biết còn làm những gì mới đủ. Dạ Vô Hàm làm nhiều như vậy có thể thấy được là hắn hối hận, muốn làm vui lòng nương.

Đáng tiếc, đã muộn!

Đừng nói là nương nó, cửa ải của Bảo gia cũng đừng nghĩ đến qua!

“Dạ Vô Hàm không muốn nương bỏ đi chẳng!”.

Thình lình nó nói một câu, dọa Phong Linh giật mình: “Cho nên hắn giam ta trong này?”.

Bảo Bảo nhún vai một cái: “Người ta là Vương gia, quyết giữ theo ý mình không cần có lý do”.

Phong Linh mím môi cắn răng nghiêng lợi nói: “Con trai, con phải báo thù thay nương! Nương của con đã không thể tái xuất giang hồ, con phải thay ta trừng trị Châu Châu! Mẹ, dám vu hãm ta, không hỏi thăm một chút xem Phong Tam Nương ta từng lẫn lộn chỗ nào! Đúng rồi, còn cả Dạ Vô Hàm có mắt không trông, có não không hạch, không thể để cho hắn ta thoải mái!”.

Bảo Bảo bất đắc dĩ nhìn nương nó: “Nương, người có cần ngâm thơ như thế không?”.

“Ngây thơ?”. Hai tay Phong Linh chống nạnh, trừng mắt nói. “Ngây thơ chỗ nào? Có ân không thể không báo, có thù oán không thể không trả, tại sao làm người có thể không có nguyên tắc?”.

“Được, được, được”, vì để cho nương vui, Bảo Bảo cau mày đồng ý.

Sau khi phòng giam được dọn dẹp sạch sẽ, Bảo Bảo cũng yên tâm đi ra với quản gia. Ít nhất, nương nó ở đây rất tốt, được ăn ngon, ngủ tốt. Còn những chuyện phiền lòng kia, không cần phải để cho nương biết.

Trong phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, Phong Linh rất không quen nằm trên giường, mở hai mắt nhìn trời.

Dạ Vô Hàm làm những thứ này, không phải là nàng không biết hấn muốn làm gì. Nhưng mà những nhục nhã đêm đó hấn mang lại, làm sao có thể nói quên là quên? Nàng lớn như vậy còn chưa chịu nhục như vậy đâu!

“Chắc chắc chắc, Hàm Vương thật là có tâm”.

Nghे thấy âm thanh mềm mại, mí mắt Phong Linh cũng không mở ra nói gì đến hỏi câu hỏi không có dinh dưỡng “Người vào bằng cách nào?”.

Nguyệt Nguyệt đứng ở cửa tù, đánh giá gian phòng giam hào hoa, nụ cười phong hoa tuyết thể, đi tới đặt móng ngồi xuống cạnh nàng, đá lông nheo với nàng: “Chúc mừng ngươi, rốt cuộc cũng thoát khỏi hiểm nghi giết người”.

“Có cái gì tốt mà chúc mừng, ta vẫn bị giam ở đây”.

“Ha ha, mặc dù đây là phòng giam nhưng cũng là nơi an toàn nhất”.

Phong Linh ngẩn ra, ngồi dậy hỏi: “Có ý gì?”.

Nguyệt Nguyệt khép hờ mắt, lông mi rủ xuống, che mất tầm mắt: “Người ấy, cứ làm một nữ nhân gốc thì tốt hơn, người biết nhiều sẽ không có gì tốt”.

Phong Linh nghe lời này thì không đồng ý: “Này, thế ta cứ mất nhắm mắt mở mà ngủ à? Chuyện người khác, ta không xen vào cũng chẳng có hứng thú xen vào. Nhưng chuyện liên quan đến ta, tại sao ta không được hỏi? Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói đi”.

“Đáng ghét, làm gì mà dử dằn với người ta vậy?”.

“Ghê~”, Phong Linh xoa xoa cánh tay, ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy cùi chỏ chọc chọc: “Được rồi, được rồi, ta biết ngươi là một người tin tức linh thông, mau nói đi, ngoan~”.

“Cũng biết dụ dỗ người ta”, Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng nghiêng mắt nhìn nàng một cái, sau đó không để ý nói: “Người biết Điều hoàng hậu chứ?”.

“Ừ”, nhắc đến nàng ta, khuôn mặt Phong Linh hiện lên vẻ khinh thường, “Không biết cái vị hoàng hậu nương nương này nghĩ như thế nào, ta không thù không oán với nàng ta, làm gì mà cứ mang thù với ta?”.

“Những cái khác ngươi không nên biết quá nhiều”, Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng tựa vào ngực nàng, ngáp một cái nói tiếp, “Nữ nhân này là kẻ điên, có sức ghen rất lớn, phạm là nữ nhân tiếp xúc với Dạ Mặc Cảnh, ai cũng không thể thoát được, huống chi là ngươi. Ngươi bớt tiếp xúc với con hồ ly đó đi ! Không đúng, mà là không được tiếp xúc! Cho nên, đây là lí do tại sao đến bây giờ Dạ Mặc Cảnh vẫn không lấy vợ!”.

“A, không phải bởi vì sức khỏe của hấn không tốt sao?”.

“Nam nhân chỉ cần có thể sinh hoạt vợ chồng, sẽ không sợ hấn nghĩ ‘làm’ ”.

Phong Linh cảm thấy kì quái, “Ta mới gặp Dạ Mặc Cảnh có một lần thôi, nàng có ghen đi chẳng nữa, cũng không thể động tới ta được nữa chứ”.

Nguyệt Nguyệt liếc nhìn nàng: “Có thể là ngươi không gặp nhưng con trai ngươi thì có”.

Đột nhiên Phong Linh nhớ ra, vì giúp nàng mà tiểu tử kia đã nhờ sự giúp đỡ của hai vị Vương gia. Nếu Điều hoàng hậu biết Dạ Mặc Cảnh đến đây vì nói giúp nàng, không tức giận mới lạ! “Xì” cười một tiếng vui vẻ.

Nguyệt Nguyệt ngồi dậy, sắc mặt khó coi: “Mặt mũi của người đúng là lớn quá, có thể để cho hai vị Vương gia đến giúp đỡ”.

Phong Linh nghe thấy trong lời nói của nàng ta có mùi chua chua, liếc xéo một cái: “Thì sao, người hi vọng ta chết phải không?”.

“Hừ, Dạ Vô Hàm sẽ không giết người”.

“Thôi đi, cái đồ xấu xa đó, hấn so với giết người còn ghê tởm hơn!”. Nhắc tới hấn ta, Phong Linh lại nổi giận.

Nguyệt Nguyệt nhú mồm, đứng lên, “Cái nữ nhân không nghe lời này, ta đã nói không muốn cho người nhớ tới hấn ta mà!”.

Phong Linh sững sờ, “Tiểu Nguyệt Nguyệt, người tức giận cái gì thế?”.

“Dạ Vô Hàm kia có cái gì tốt? Tốt đến nỗi để người nhớ mãi không quên?”. Lúc này ánh mắt của nàng ta không câu hồn giống như bình thường, mà mơ hồ phát ra một loại ánh sáng như dã thú, giống như hận không thể cắn đứt cái cổ của nàng.

“Wey, wey, wey”, Phong Linh đứng lên, một tay chống nạnh, một tay chọt chọt vào ngực nàng ta, “Đủ chưa, tự nhiên thì nổi giận, ta trêu chọc người hay chọc giận người rồi hả? Người muốn gả cho Dạ Vô Hàm là một chuyện, người phải làm rõ xem tình địch của người là ai chứ, rõ ràng là Châu Châu, đâu phải là ta?”.

Nguyệt Nguyệt nheo mắt lại, ôm lấy vai của nàng, nét mặt có vài phần dữ tợn: “Phong Tam Nương, người nghe cho rõ đây, ta, con mẹ nó, không thích Dạ Vô Hàm”.

Nói xong, sập cửa đi ra ngoài.

Phong Linh sợ ngây người, duy trì tư thế vừa rồi không nhúc nhích.

Nàng nàng nàng....

Nàng cúi đầu, nhìn ngón tay của mình còn lưu lại cảm xúc vừa rồi.

Nàng ta.... Không có ngực?!

98. Chương 101: Vương Huynh Ta Rất Mỏng Manh Yếu Ốt

Cảm thấy ánh mắt khác thường từ bốn phía, Châu Châu ôm chặt Hình Nhi bước nhanh đi vào Lục Ý hiên. Vì muốn giữ hình tượng tỷ muội tốt, sau khi Tiêm Vũ chết, nàng ta chủ động yêu cầu được đến đây ở.

Trở về phòng, nàng ta vội vàng để Hình Nhi xuống. Lúc này, Tiểu Đào đi vào, đóng cửa, nhỏ giọng hỏi: “Châu Châu cô nương, tối hôm qua Bảo Bảo đã giúp nương nó lật lại bản án. Tuy Vương gia không mở miệng thả người nhưng nô tỳ nghe nói, trong phòng giam đã được thay đổi rất thoải mái, Phong Tam Nương như không ở trong phòng giam”.

Châu Châu kéo Tiểu Đào đi vào phòng trong, vẻ mặt khấn trương: “Tiểu Đào, đứa bé kia lừa gạt Vương gia cái gì? Không phải là Vương gia tin tưởng lời của nó chứ?”.

Tiểu Đào khổ sở nói: “Vương gia tin hay không nô tỳ không biết nhưng mà hạ nhân đều tin nó”.

Trong lòng Châu Châu lo lắng, đi qua đi lại trong phòng: “Ngài mai Hình Nhi sẽ được phong quận chúa rồi, nếu như có chuyện gì vào lúc này...”.

“Đúng rồi, tiểu tử kia còn nhắc tới một bí mật”.

Sắc mặt Châu châu tái nhợt, xoay người, vội vàng hỏi: “Bí mật? Nó nói bí mật gì?”.

Tiểu Đào lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Hay là việc Hình Nhi có thể nói chuyện...”.

Đột nhiên Châu Châu nhớ tới chuyện ngày hôm qua...

Có lẽ nó thật sự đã biết chuyện Hình Nhi biết nói.

Sau đó, đầu đầy mồ hôi, đứa bé kia thật đáng sợ, nó thực sự chỉ có mấy tuổi thôi sao? (Ồ: *héch mũi* Bảo gia nhà tuôi mà lỵ).

Bây giờ phải làm sao? Phải làm sao đây?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Châu Châu nhăn lại, sau khi bước mấy bước, nàng ta cầm tay Tiểu Đào nói: “Tiểu Đào, người giúp ta trông Hình Nhi, đừng để cho bất kỳ ai đến gần con bé. Ta đi ra ngoài một lát sẽ trở lại”.

“Được”.

Châu Châu lặng lẽ ra khỏi phủ bằng cửa sau, lặng lẽ đi đến chợ, sau đó vào một tiệm thuốc.

“Ông chủ, ta muốn mua ít thuốc”.

“Muốn thuốc gì?”.

“A, là thế này, bên cạnh nhà ta có một người làm đồ tể, hắn ta nuôi một con chó vàng rất lớn, mỗi đêm đều kêu rất lớn, làm cho người ta không ngủ được, con gái ta bị sợ hãi, đêm nào cũng khóc. Ta muốn hỏi... có thuốc nào để nó uống vào... không kêu được... Ta không muốn hại chết nó, chỉ khiến nó tạm thời không kêu được...”.

“Cái này...”.

“Ông chủ, ông giúp ta đi? Tên đồ tể đó rất hung dữ, chúng ta không dám tìm hắn ta. Nhà ta không có nam nhân, cô nhi quả phụ thường thường bị hắn ta khi dễ... Ta không còn cách nào...”.

Ông chủ nhìn bộ dạng nhỏ nhắn mảnh mai của nàng ta, nghĩ cũng thấy nàng ta đáng thương, gật đầu: “Được rồi, để ta hốt thuốc cho người”.

“Cảm ơn ông chủ, cảm ơn! Cảm ơn”.

Một lúc sau, ông chủ ra ngoài, giao bọc giấy cho nàng ta, “Nhớ, chia làm ba phần, một bát thuốc chia làm ba chén nước, không thể uống hết, chỉ có thể uống một chén, nếu không thì nó thật sự sẽ không kêu được nữa”.

“Được, được, ta nhớ rồi, cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ”.

Châu Châu cảm ơn rồi ra khỏi tiệm thuốc. Nhìn gói đồ trong tay, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống. Dù sao Hình Nhi cũng chỉ là đứa bé, nếu như Dạ Vô Hàm muốn tra thì sẽ dễ dàng bị phát hiện. Tạm thời chỉ có thể làm mất giọng, không nói được, như thế mới đảm bảo nhất. (Ồ: độc cam con...)

Nàng ta vừa rời đi, một bóng người cao lớn lẽ vào tiệm thuốc...

Nàng ta trở lại Vương phủ, gọi Tiểu Đào tới nói: “Đây là thuốc chữa thương hàn ta bốc cho Hình Nhi”. Nàng ta lại nói lại lời của ông chủ tiệm thuốc một lần. Tiểu Đào đáp một tiếng rồi cầm thuốc đi.

Tiểu Đào đi vào phòng bếp, nói chuyện luyện thuyên với nha hoàn trong bếp, rồi mới sắc thuốc, trong miệng lẩm bẩm: “Ba chén nước... một chén... rốt cuộc là cái nào?”.

Đại thẩm bên cạnh thấy nàng lẩm bẩm một lúc thì nói: “Sắc thuốc tất nhiên là ba chén thành một chén rồi”.

“Thật sao?”.

“Ôi trời, ta đều sắc thuốc cho tiểu quỷ nhà ta như thế”.

“A”, Tiểu Đào thêm ba chén nước lớn...

~~~~~ Tuyến phân cách tiểu ngữ ~~~~~

Sau khi lâm triều, hai huynh đệ Dạ Dập Tuyên và Dạ Vô Hàm liền đi vào thư phòng không ra.

“Vương huynh, Cảnh Vương thúc đột nhiên muốn bình định Tây Vực làm gì?”.

Dạ Vô Hàm cỡi triều phục, ngồi vào trên ghế, xoa xoa mi tâm, “Hắn ta luôn luôn không dính vào những việc này, hôm nay kiên trì muốn xuất binh như vậy thật ngoài ý muốn”.

Dạ Dập Tuyên ngồi xuống đối diện, trên gương mặt tràn đầy tinh thần, “Không có chuyện tốt, còn lâu nữa ta mới làm! Nếu như nói, bên Tây Vực đó có chôn bảo bối, hẳn ta không đợi được, muốn xưng vương ở đó!”.

Dạ Vô Hàm liếc nhìn: “Đệ có biết bên đó là địa bàn của ai không?”.

“Ai?”.

“Thần Hoàng”.

Dạ Dập Tuyên sững sốt: “Đổi thành hẳn lúc nào?”.

“Người của hắn ở bên đó”.

Dạ Dập Tuyên nhướn mày: “Ý của Vương huynh là, chuyện lần này không thoát khỏi quan hệ với hắn”.

Dạ Vô Hàm nhắm mắt, khí thế ẩn chứa giữa hai hàng lông mày, lạnh lẽo như gió tháng chạp.

“Nếu như hắn muốn xuất binh thì cứ để cho hắn làm! Loạn Tây Vực sớm muộn cũng phải dẹp, ta cũng muốn phái binh từ lâu. Nhưng mà”, hắn dừng lại, “Người nào có thể làm thống soái, nhưng hẳn ta không thể”.

Đối với Minh Tịch triều, cầm binh quyền đại biểu cái gì, trong lòng mọi người đều có tính toán.

Ngước mắt, quét qua Dạ Dập Tuyên: “Đệ không có chuyện gì để làm sao?”.

“Có”, hắn đứng thẳng nói, “Đệ còn phải đi điều tra chuyện của Châu Châu”.

“Vậy còn không đi?”.

Dạ Dập Tuyên bắt đầu đi lắc đầu: “Vương huynh, thật ra đệ cũng rất mong manh yếu ớt, đệ cũng cần người yêu thương. Nếu như Vương huynh cứ đối với đệ như vậy, đệ sẽ bị thương”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng: “Cần người yêu? Được, ta sẽ cưới nàng dâu về cho đệ”.

“Đệ không cần, nhìn trong nhà huynh... còn chưa đủ loạn sao”.

Dạ Dập Tuyên lăm lăm oán trách mấy câu, cũng đi ra khỏi phòng.

Hắn vừa đi, Phi Ứng tiến vào: “Vương gia, nàng ta đến tiệm thuốc”.

“Tiệm thuốc?”. Dạ Vô Hàm nhíu mày, trầm giọng hỏi, “Nàng đi mua cái gì?”.

“Nô tài đã hỏi qua, đó là thuốc mà nữ nhân... á, dùng để bổ huyết những ngày đó”. Phi Ứng lúng túng nói.

Dạ Vô Hàm nhíu mày nghi ngờ nhướn mày, lúc sau mới hỏi: “Tìm được người Triệu gia sao?”.

“Không có, nhưng mà ở Triệu phủ, nô tài phát hiện được một ám khí”.

“Của ai?”.

“Bang Xích Diễm”. Phi Ứng bấm. “Sát thủ của bang Xích Diễm, mỗi người sẽ mang một ám khí tùy thân, đây cũng là dấu hiệu của bọn họ, nhưng mà bình thường sẽ không để lại trên thân người chết”.

Dạ Vô Hàm chậm rãi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, “Dấu hiệu... Phi Ứng, người nghĩ là, bọn họ để vật như thế, chờ chúng ta phát hiện?”.

Phi Ứng lắc đầu: “Không biết”.

“Cầm ám khí này đi gặp Địch Cuồng, nói, Bổng vương muốn vì một nhà của phu nhân cần một lời giải thích!”. Hắn quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng. “Không cần chúng ta ra tay, với tính tình nóng nảy của Địch Cuồng, muốn giết hại cho bang Xích Diễm, chắc chắn hẳn ta sẽ không bỏ qua”.

“Dạ!”.

99. Chương 102: Đứa Bé Không Được Chúc Phúc

Dạ Vô Hàm ra khỏi thư phòng, vừa đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, đầu hơi nghiêng, “Từ khi nào Thần Hoàng cũng học bám đuôi người khác rồi hả?”.

“Ha ha, ai bảo Vương phủ của người lớn như vậy, muốn đi lại cũng khó khăn”.

Thần Hoàng vẫn vận nữ trang, phong tình vạn chủng, nhìn đặc biệt mê hồn.

Dạ Vô Hàm đứng trong hành lang, nhúu mày rậm, “Cảnh Vương thúc muốn bình ổn Tây Vực, là do người xúi giục hả?”.

Thần Hoàng tà khí cười một tiếng: “Này, ta giúp người một đại ân mà”.

“Cảm tạ, truyện trên triều đình không cần người nhúng tay vào”. Dạ Vô Hàm không khách khí nói, “Bây giờ ông ta đã hoàn toàn tin tưởng người rồi, người có thể không cần ở lại đây nguy trang nữa. Lúc nào thì xuất phủ, ta sai người đưa tiễn người”.

Thần Hoàng không quan tâm lệnh đuổi khách của hần: “Nơi này rất tốt, mặc dù hơi nhỏ nhưng cảnh trí không tồi, còn có nhiều người thú vị như vậy, ta quyết định không đi, ở lại chỗ này”.

Dạ Vô Hàm cười cắn răng nghiêng lợi: “Người đừng được voi đòi tiên”.

“Chắc chắc chắc, Hàm Vương điện hạ, như vậy thì sao, người sợ ta sẽ ra tay với nàng sao?”. Thần Hoàng một lời đã nói trúng, ánh mắt Dạ Vô Hàm run lên, “Đừng cho là ta không biết người vẫn chạy đến nhà giam, ta cảnh cáo người, phải cách xa nàng!”.

Thần Hoàng ngửa đầu nhắm mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp sáng lên, “Dạ Vô Hàm, ta nói rồi, người có bản lĩnh thì cứ cướp tim của nàng!”. Cười một tiếng, ngoái đầu lại nhìn, “Cho dù như vậy thì ta sẽ khoét đi và vứt nó ra ngoài, khắc tên tuổi của Thần Hoàng ta! (Ồ: iêu a TH chết mất)

Xoay người, vênh mông, uốn éo lướt qua người hần.

Dạ Vô Hàm nắm chặt hai quả đấm, Dạ Mặc Cảnh, Diêu Hoàng hậu, những người này không đáng nói. Tên Thần Hoàng trước mắt mới là nhân vật nguy hiểm nhất. Nhưng mà hần không thể đuổi hần ta đi! Nếu như hần ta sống ở Hàm Vương phủ thì còn có thể an phận một chút nhưng nếu như hần ta rời khỏi tầm mắt của hần thì không biết người này có thể làm ra những chuyện gì!

.....

Tiểu Đào bưng bát thuốc đã nấu xong trở lại phòng: “Châu Châu cô nương, thuốc nấu xong rồi”.

“Được, đặt ở đây đi”.

Sau khi Tiểu Đào rời đi, Châu Châu bưng bát thuốc kia lên, sắc mặt hơi giãy giụa nhưng vẫn bưng đến trước mặt Hình Nhi, dụ dỗ nói: “Hình Nhi ngoan, uống thuốc thôi”.

Ngửi thấy mùi không tốt, Hình Nhi nhúu mày, kháng cự đẩy thuốc ra, suýt nữa đổ bát thuốc. Châu Châu không vui, giận tái mặt: “Cái đứa bé này, sao không nghe lời hả? Uống thuốc mới có thể hết bệnh, lúc đó, nương dẫn con đi gặp cha”.

Vừa nghe thấy có thể được gặp cha, dù không nguyện ý nhưng Hình Nhi vẫn nhận lấy, đưa đến miệng. Mới uống được một nửa, đột nhiên Hình Nhi ngã xuống giường, hai tay nhỏ bé ôm chặt cổ họng, lại phát ra những âm thanh “A a” đê nén.

“Hình Nhi!”, Châu Châu bị dọa sợ, vội để chén qua một bên, nhào qua ôm lấy bé. “Hình Nhi, con làm sao vậy, đừng dọa nương!”.

Hình Nhi mở miệng, nhưng không thể phát ra âm thanh nào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cuối cùng, khắc ra một ngụm máu tươi.

“Hình Nhi! Hình Nhi!”, Châu Châu gấp muốn khóc, tay run run lau máu bên miệng bé, “Hình Nhi... Con sao rồi, đừng dọa nương!”.

Đúng lúc này, Tiểu Đào đi vào, “Châu Châu cô nương....”.

Vừa nhìn thấy cảnh này, nàng sợ hãi: “Sao lại thế này? Hình Nhi,...”.

Châu Châu đột nhiên nghĩ đến cái gì, níu tay nàng ta, “Thuốc kia, người sắc như thế nào?”.

“A, ba chén nước thành một chén”.

Châu Châu ngây ra, lắc đầu: “Không, không thể... Hình Nhi sẽ không cầm, không thể...”.

Đây là gì? Báo ứng sao?

Nàng chỉ muốn Hình Nhi cầm vài ngày thôi, chỉ muốn tránh kiếp này. Nàng không muốn, không muốn....

Nhưng dường như ông trời muốn chống đối nàng, chẳng những không buông tha cho nàng mà cũng không bỏ qua cho cả đứa bé của nàng? Tại sao? Bởi vì Hình Nhi là đứa bé không được chúc phúc sao?

Cũng bởi vì, bé vốn không nên đến thế giới này?

Trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hình Nhi hồng lên, muốn nói chuyện lại không phát ra âm thanh. Tiểu Đào run rẩy nói: “Chúng ta đi tìm đại phu, Hình Nhi như vậy....”. Nói xong tiến lên muốn ôm Hình Nhi.

“Không!”.

Tay của nàng ta bị bắt được.

Tiểu Đào ngược mắt lo lắng hỏi: “Châu Châu cô nương, còn chờ gì nữa, con bé sẽ gặp nguy hiểm”.

Châu Châu hít sâu một hơi, ôm Hình Nhi, từ từ tỉnh táo lại, giọng nói bình thản, “Không có chuyện gì, người đi ra ngoài trước, có gì ta sẽ gọi người”.

“Châu Châu cô nương...”.

“Nhớ, chuyện ngày hôm nay, không được nói cho bất luận kẻ nào, nếu không, có chuyện gì người cũng khó trốn tránh”. Nàng lạnh lùng nói.

Tiểu Đào khẽ cắn răng, biết là mình đã gây họa, gật đầu một cái, nhìn Hình Nhi rồi lui ra ngoài.

Châu Châu cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ của Hình Nhi chỉ có thể giương lên, nước mắt rơi xuống: “Hình Nhi, tha thứ cho nương, muốn trách thì trách số mạng của con”.

Hình Nhi không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là, nương trước mắt bé trở nên xa lạ, đáng sợ....

Sau nửa canh giờ, Châu Châu kéo cửa phòng ra, khuôn mặt thanh tú trấn định, “Tiểu Đào, mời Vương gia đến”.

.....

Đi đến bên cửa sổ, mùi máu tươi gay mũi,

Dạ Vô Hàm nhíu mi, đá văng cửa phòng.

Máu, máu đầy đất.

Ngực Châu Châu cầm một cây chủy thủ, ngã trong vũng máu, Hình Nhi nằm bên cạnh, khóc không ngừng, lại không phát ra âm thanh...

Dạ Vô Hàm cả kinh, bước qua ôm lấy Hình Nhi, xông ra bên ngoài, “Người đâu! Mau đến...”.

Một phong thư được đặt trên bàn.

Đại phu vội vàng kiểm tra thương thế của Châu Châu, sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Nguy hiểm thật, nếu như lệch một chút sẽ không cứu được”.

Dạ Vô Hàm nhìn lá thư trong tay, nhìn vết máu và nước mắt trên chữ viết, rũ mắt, xoay người: “Cứu sống”.

Thân thể nho nhỏ của Hình Nhi núp ngoài góc tường, cho dù ai đến cũng không chịu ra ngoài. Dạ Vô Hàm đến gần, nhỏ giọng: “Hình Nhi, ra đây”.

Vừa nghe thấy âm thanh của hắn, Hình Nhi ngửa đầu lên, cười khả ái, vội vàng ôm lấy ống quần hắn, chỉ sợ hắn sẽ biến mất.

Dạ Vô Hàm than nhẹ một tiếng, ôm lấy nàng: “Hình Nhi, đừng lo lắng, nương con sẽ không có việc gì”.

Hình Nhi lắc đầu, ôm chặt cổ hắn không chịu buông tay.

Lúc này, Dạ Dập Tuyên đi đến, đôi lông mày tuấn tú nhíu chặt: “Vương huynh, đệ nghĩ, việc này cần xác định rõ”.

Dạ Vô Hàm hiểu ý của hắn, suy nghĩ một chút, dịu dàng nói với Hình Nhi: “Hình Nhi ngoan, con ở với thúc thúc nhé”.

Hình Nhi lắc đầu, đáng vẻ sợ sệt như sói xám sẽ ăn bé.

Dạ Dập Tuyên liếc mắt, cùng là đứa bé, hắn vẫn thích đứa trẻ thông minh như Bảo Bảo. Hắn nhận Hình Nhi trong ngực Dạ Vô Hàm, không kiên nhẫn nói: “Ta cảnh cáo, không được khóc, nếu không ta đánh mông nhỏ!”

100. Chương 103: Ai Không Biết Dùng Khổ Nhục Kế

Một lúc sau, Châu Châu tỉnh lại.

Mở mắt ra thì thấy Dạ Vô Hàm đứng trước cửa sổ, đột nhiên, vết thương đau làm nàng ta kêu nhỏ một tiếng.

Dạ Vô Hàm xoay người, trời chiều phủ kín phía sau hắn, từng vòng ánh sáng chói mắt.

“Tại sao phải làm việc ngược như vậy?”. Hắn hỏi.

Châu Châu rơi lệ nghẹn ngào, nói: “Vương gia không tin nô tỳ không sao, nói nô tỳ hại chết tỷ tỷ cũng được, nô tỳ không quan tâm. Nhưng nô tỳ không thể để cho Hình Nhi chịu uất ức cùng nô tỳ... Từ nhỏ đến lớn, con bé đã chịu khổ rất nhiều, nô tỳ chỉ muốn cho con bé được nhận cha, muốn cho con bé được cuộc sống tốt, được ăn cơm no, mặc áo ấm”.

Hắn nhìn chằm chằm vào nàng, hỏi gần từng chữ: “Bổn vương hỏi ngươi, có phải Tiêm Vũ bị Phong Tam Nương giết hay không?”.

Châu Châu hít sâu một hơi, “Không phải”.

Hắn nhíu chặt mắt, giọng nói lạnh lùng: “Không phải?”.

Châu Châu vừa khóc vừa nói: “Đêm đó, tỷ tỷ hẹn gặp nô tỳ, muốn nói chuyện quan trọng với nô tỳ. Mà sau khi nô tỳ đến thì phát hiện tỷ tỷ đã chết... Nô tỳ bị dọa sợ, trong lòng sợ hãi, bỗng nhiên, Phong Tam Nương đi đến, nhất thời ta sợ hãi nên...”.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm xanh mét, bỗng chốc đánh một quyền vào cái bàn. Nếu như không phải nàng ta vừa từ Quỷ Môn quan trở lại thì hắn không đảm bảo một quyền này không lấy mạng của nàng.

“Vương gia, đúng như đứa bé kia nói, sau khi vào phủ nô tỳ bị tỷ tỷ làm khó khắp nơi. Nhưng nô tỳ tuyệt đối không giết tỷ tỷ! Xin Vương gia tin tưởng nô tỳ... Còn như nhận định nô tỳ là hung thủ cũng không sao, nô tỳ không quan tâm, nhưng mà Hình Nhi không dễ mới được nhận cha, nô tỳ sợ dính đến con bé nên mới làm chuyện đủ để hối hận cả đời... Một lần này, nô tỳ đã chịu lương tâm khiển trách nên mới liều mạng, chỉ cầu Vương gia nể tình Hình Nhi là máu mủ của người, mà yêu thương bé”.

Lời của nàng đều đầm lệ, bởi vì quá kích động nên vết thương ở ngực lại toét ra, ho ra một búng máu.

Dạ Vô Hàm lẳng lặng nhìn nàng, “Bổn vương chỉ hỏi một câu, Hình Nhi có biết nói không?”.

Châu Châu nhẹ nhàng lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt kiên định, “Không thể”.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm đột nhiên sắc bén, ẩn chứa tức giận, gật đầu, “Tốt”. Không nói nhiều, rời đi.

Trên giường, Châu Châu lẳng lẽ lau nước mắt, nhắm mắt lại.

Hình như, nàng càng đi càng xa rồi....

Ngoài cửa, Dạ Dập Tuyên vẽ mặt nặng nề ôm Hình Nhi.

“Sao rồi?”. Giọng nói có chút căng thẳng.

Hắn lắc đầu.

Dạ Dập Tuyên ngăn ra, có chút ngoài ý muốn, trong tiềm thức, hắn không tin Bảo Bảo sẽ nói dối...

Dạ Vô Hàm nhân lấy Hình Nhi, ôm vào trong ngực. Hai huynh đệ trầm mặc.

Dạ Dập Tuyên ngắt đầu: “Vương huynh, huynh định làm thế nào?”.

Nhìn khuôn mặt đỏ lên vì khóc của Hình Nhi, ánh mắt lệ thuộc, hắn chậm rãi nói: “Ngày mai, ta sẽ xin chỉ của phụ hoàng, chính thức phong Hình Nhi làm quận chúa”.

Dạ Dập Tuyên không nói gì, với một đứa bé đáng thương không thể nói chuyện, cho dù hắn có một bụng đầy nghi vấn cũng không hỏi.

Chuyện Châu Châu tự sát nhanh chóng lan truyền đến tai của Bảo Bảo.

Phỉ Ý hiên.

Vấn Xuân thở dài một tiếng, “Ngay cả chiêu tự sát cũng dùng đến? Coi như nàng ta quyết đánh đến cùng”.

Sơ Hạ hừ lạnh nói, “Chờ Tam Nương chờ lại, cho nàng ta đẹp mắt”.

Bảo Bảo ngồi bên cạnh, bàn tay nhỏ giứt giứt tóc, một sợi lại một sợi làm hai nha hoàn cũng đau lòng, vội kéo nó, “Đừng giứt nữa, cẩn thận gốc đấy”.

Bảo Bảo không lên tiếng, vẫn ngồi suy nghĩ. Nếu như nó là Châu Châu, đã đến nước này rồi, cũng sẽ dùng khổ nhục kế. Nhưng chuyện Hình Nhi, nàng ta muốn lừa gạt thế nào?

Đúng lúc này, Dạ Dập Tuyên phờ phạc đi tới. Lười biếng ngồi trên ghế, ngoắc ngoắc tay gọi Vấn Xuân: “Đến, bóp vai cho Bổn Vương”.

Vấn Xuân bất mãn, chu cái miệng nhỏ: “Tuyên Vương chỉ biết khi dễ người ta. Trong phủ còn nhiều nha hoàn, làm sao lại đến Phỉ Ý hiên hành hạ chúng ta?”.

“Ai cha, đi theo Phong Tam Nương một thời gian, tính của hai người cũng lớn lên nhỉ”.

Hai nha hoàn lè lưỡi, cười một tiếng.

Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, vẫy tay với Bảo Bảo: “Chuyện Hình Nhi, không ổn rồi”.

Bảo Bảo ngăn ra, “Có ý gì?”.

“Bé không thể nói chuyện”.

“Không thể nào”. Bảo Bảo nhảy xuống ghế, đến cạnh hắn, “Cô bé có thể nói chuyện, chính tai cháu nghe thấy”.

Dạ Dập Tuyên lắc đầu, “Đúng là không thể nói”.

“Đáng chết!”. Bảo Bảo khê nguyên rửa, nó đã đoán được chuyện gì đã xảy ra!

Không ngờ là, Châu Châu đó lại ra tay độc ác như vậy!

Mắt Bảo Bảo hiện lên một tia nguy hiểm, sắc bén. Xem ra, muốn đối phó nàng ta, không dùng bản lĩnh thật sự không được rồi. Hơn nữa, còn cần sự phối hợp của nương chuyên giữ trò ngang ngược không ai có thể cản!

Khổ nhục kể đúng không, ai không biết dùng chứ!

Ban đêm.

Nhà giam mở cửa, thị vệ đưa một giỏ trúc vào, “Tam Nương, đây là con trai hiếu kính”.

Thấy thức ăn bên trong, Phong Linh vui vẻ, ăn một hơi hết.

Lau miệng, hài lòng cười: “Trên đời, chỉ có con trai là tốt”.

Lúc nửa đêm.

“Ai da, đau chết ta rồi”.

Phong Linh ôm bụng, đau đến toát mồ hôi lạnh, cả người không có sức, nhưng bụng rất đau, đã đi nhà xí bảy tám lần rồi.

Bọn thị vệ sợ xảy ra chuyện, không dám trì hoãn, phái người đi bẩm báo quản gia. Quản gia đi mời Dạ Vô Hàm.

“Vương gia, Tam Nương bị bệnh nặng”.

Gian phòng tối hù, lập tức sáng đèn, “Nàng sao rồi?”. Sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vô Hàm chỉ khoác một chiếc trường bào, chạy thẳng đến phòng giam.

Đi vào phòng giam hào hoa, Phong Linh đang đau lăn lộn trên giường, “Ai da, đau quá!”.

Hắn bước lên mấy bước, ôm lấy nàng, sự đau lòng hiện rõ ràng giữa hai hàng lông mày, “Tam Nương! Nàng cảm thấy không thoải mái chỗ nào?”.

Phong Linh mở mắt, thấy là hắn, giùng giàng: “Tránh ra! Tránh ra! Ta không muốn thấy người! Ai da....”.

Gương mặt tuấn tú của Dạ Vô Hàm trầm xuống, ôm chặt nàng vào trong ngực, không cho cự tuyệt, “Có muốn thấy không, cũng không phải do nàng!”. Nói xong, ôm nàng ra khỏi phòng giam, nói, “Quản gia, gọi đại phu... Không, đi tìm tổng quản ngự y, Lâm đại nhân!”. Tiện tay ném một khối ngọc bội. “Cầm Kỳ Lân phù của Bốn Vương, bảo hắn đến ngay lập tức!”.

Đón lấy Kỳ Lân phù có thể hiệu lệnh bách quan, quản gia im lặng.

Có thể dùng đến nó, có thể thấy địa vị Phong Tam Nương trong lòng Vương gia.

Phong Tam Nương đau đến chết đi sống lại, hai tay níu chặt vạt áo của hắn, miệng không hề nhàn rỗi, “Dạ Vô Hàm... Ta không cần người ra vẻ tốt bụng... Dù cô nài nỉ đi gặp Diêm Vương, cũng không cần người xen vào!”.

“Còn có thể mắng chửi người? Vậy thì bệnh cũng không nặng lắm!”. Gương mặt Dạ Vô Hàm căng thẳng, dù nói vậy nhưng vẫn bước nhanh về Bác Ý tiên của mình.

Sau lưng, một đôi mắt đen nhìn chăm chú vào bọn họ, dần dần trong ánh mắt lộ ra dã tính, giống như lộc xoáy, càng thối, càng mạnh....

101. Chương 104: Tiểu Yêu Tu Luyện Thành Tinh

Dạ Vô Hàm đá văng cửa phòng, ôm Phong Linh vào rồi thả trên giường. Hắn thấy nàng đau đến nổi sắc mặt tái nhợt, ánh mắt căng thẳng, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng, nhẹ nhàng nói, “Chịu đựng một chút, ngự y sẽ đến ngay”.

Phong Linh ôm bụng, không có cả hơi sức để mắng người. Nhưng vẫn cố tránh sự đụng chạm của hắn, “Đừng đụng vào ta...”.

Tay của Dạ Vô Hàm cứng lại, ngực phập phồng. Từ từ, buông tay ra, ưu nhã xoay người, “Đáng chết! Ngực y đâu sao chưa thấy tới? Phi Ứng, đi phá hủy y quán của hắn, đốt phủ của hắn!”.

Mọi người đổ mồ hôi lạnh, ai, làm người hầu không dễ dàng đâu, thỉnh thoảng còn phải chịu đựng cơn giận vô cớ của chủ tử.

Một lúc sau, lão ngự y lớn tuổi Lâm đại nhân, đi một bước nghỉ ba bước đến.

“Tham kiến...”.

“Miễn, mau xem nàng làm sao, nàng đau đớn hơn nửa canh giờ rồi”. Dạ Vô Hàm kéo Lâm đại nhân trên chỗ Phong Linh, ra lệnh, “Lập tức xem bệnh cho nàng!”.

Lâm đại nhân lại gần, vừa nhìn, cười cười, “Không có việc gì, chỉ là ăn phải mấy viên ba đậu mà thôi”.

“Ba đậu?”. Dạ Vô Hàm sững sờ, sau đó nổi giận gầm lên, “Mỗi người trực ở nhà giam tối nay chịu 50 đại bản”.

Mọi người sợ hãi.

Nghe được lời nói của Lâm đại nhân, Phong Linh đã đoán được phần nào.

Trong lòng mắng, tiểu tử thôi, cho dù muốn cứu nàng ta ngoài, cũng không cần dùng đến chiêu này chứ!

Lâm đại nhân kê một đơn thuốc, quản gia vội vàng sai người đi bốc thuốc và sắc thuốc.

Trong phòng bếp, Tiểu Đào đang sắc thuốc cho Châu Châu, nhìn thấy một đám người vừa sắc thuốc, vừa chuẩn bị canh nóng, vội vội vàng vàng. Sau khi nghe ngóng mới biết làm Tam Nương ăn phải ba đậu.

Trở lại trong phòng, nàng ta lằm bằm, “Nhưng mà chỉ ăn phải ba đậu, có cần điều động người như vậy không?”.

Châu Châu tò mò, “Chuyện gì?”.

Tiểu Đào nhanh miệng, kể lại chuyện cho nàng ta nghe, sau đó còn thêm ý nói một câu: “Châu Châu cô nương, muốn sống lâu dài ở Vương phủ, chỉ dựa vào Hình Nhi là không được”.

Châu Châu ngồi yên lặng một hồi nói: “Tiểu Đào, đỡ ta dậy, ta muốn đi Bác Ý hiền”.

.....

Quản gia tự mình bưng thuốc lên, “Vương gia, thuốc sắc xong rồi”.

Dạ Vô Hàm nhận lấy, dùng cái muỗng khuấy qua khuấy lại mấy cái, đi đến giường đỡ Phong Linh dậy, “Uống thuốc nào”.

Phong Linh nhin đau, , trừng mắt nhìn hắn, sống chết cũng không há mồm. Dạ Vô Hàm nhíu mi, “Uống thuốc sẽ hết đau bụng”.

Phong Linh ngậm kín miệng, không thèm nhìn hắn một cái. Không tin nàng thì thôi, lại còn trước mặt nhiều người như vậy muốn lột hết y phục của nàng! Bây giờ thì khẩn trương lo lắng cho nàng, cái này gọi là gì nhỉ, đánh nàng một cái rồi nhét cho quả táo ngọt? Phong Tam Nương nàng dù không có nguyên tắc nhưng vẫn có cốt khí!

“A, Châu Châu cô nương, sao ngươi lại đến đây?”. Quản gia kinh ngạc hỏi.

“Nghe nói tam nương ngã bệnh, ta đến thăm nàng ấy”.

“A...”, quản gia muốn ngăn lại nhưng Châu Châu tự mình đi vào. Vừa vào thì thấy Dạ Vô Hàm cầm chén kiên trì đút nàng ta uống thuốc, trong lòng cảm thấy hơi đau đau. Nàng hâm mộ nữ nhân kia, hâm mộ nàng ta có được sự sủng ái của hắn, được hắn chăm sóc.

“Sao ngươi lại đến đây?”. Giọng nói Dạ Vô Hàm lộ ra không vui.

Châu Châu vội nói: “Vương gia, xin Vương gia đừng tức giận, nô tỳ chỉ muốn xem Tam Nương...” Nàng ta cúi đầu, nước mắt lưng tròng, “Bởi vì nô tỳ, khiến Tam Nương phải chịu nhiều uất ức như vậy, nô tỳ thật sự rất hận bản thân mình.....”.

Nói xong, nàng ta quỳ xuống, “Tam Nương, xin hãy tha thứ cho ta được không? Ta không nên vu oan cho người là hung thủ... Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Phong Linh vẫn quay lưng về phía nàng ta, nghe được tiếng sấm hối như phát ra từ đáy lòng thì ngậm ngẩn cả người. Đây là đang hát tuồng à? Nghe thế này, hình như nàng ta là tiểu yêu tu luyện thành tinh rồi. Lại dám chủ động thừa nhận, a, nàng ta thay đổi sách lược.

Hừ, nàng tin nàng ta mới là chuyện lạ!

Phong Linh từ từ quay người, mắt lạnh liếc nhìn người đang quỳ trên mặt đất!

Sắc mặt Châu Châu trắng bệch, quỳ cũng quỳ không yên, cả người run rẩy, từng viên mồ hôi lớn chảy xuống gương mặt. Dáng người gầy yếu, giống như Dương Bạch Mao, còn nàng chính là Hoàng Thế Nhân.

(Hoàng Thế Nhân và Dương Bạch Mao là hai nhân vật chính trong vở kịch [Bạch Mao Nữ] được diễn vào những năm 1945)

Ngước mắt nhìn lên, mặc dù khuôn mặt Dạ Vô Hàm không thay đổi nhưng lạnh lẽo trong mắt đang từ từ tan. Ngay cả quần gia cũng động lòng trắc ẩn, ánh mắt đồng tình.

Phong Linh nheo mắt cười lạnh, các nam nhân đồng tình, không có nghĩa là nàng sẽ ngồi không

Nàng không quan tâm, nói với Dạ Vô Hàm, “Ta muốn uống thuốc”.

Dạ Vô Hàm lấy lại tinh thần, vui mừng, đưa chén thuốc đến, múc một muống đưa đến miệng của nàng, “Cẩn thận nóng”.

Phong Linh nuốt xuống, gương mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, lẽ lười, “A, thật là đắng ~”.

“Đắng?”. Dạ Vô Hàm vội vàng quay đầu lại, “Quần gia, mút hoa quả!”.

“A, vâng!”.

Quần gia vội vàng sai người đi lấy.

Sau khi Phong Linh ăn một miếng mút quả mới uống tiếp một ngụm, sau đó sẽ ăn một miếng mút hoa quả.

Cứ lặp lại như thế, một chén thuốc uống rất lâu.

Châu Châu cứ quỳ gối như vậy, không ai hỏi, không ai trông nom, thậm chí, bên cạnh còn có người ra ra vào vào vì Phong Tam Nương.

Rốt cuộc, Phong Linh cũng hết đau. Nàng ngồi dậy, hoạt động cơ thể, nhìn xuống bên dưới, “A, sao lại có một người quỳ ở đây?”.

Dạ Vô Hàm liếc nàng một cái, hẳn có thể đoán được tâm tư của nàng. Nhưng hẳn không lên tiếng, lặng lẽ nhìn quần gia, ý muốn nói dẫn Châu Châu đi.

Quần gia hiểu ý vừa muốn tiến lên thì Phong Linh lên tiếng, “Ta nghe nói, nếu như trên người có vết đao, quỳ nhiều một chút thì máu sẽ thông, như thế vết thương sẽ khép lại rất nhanh”.

Châu Châu vừa nghe, ngẩng đầu lên. Nàng đã quỳ xuống nhận sai lầm với nàng ta, nàng còn phải làm thế nào?

Quần gia cứng đờ ở đó, đờ cũng không được mà đi cũng không được, chỉ có thể ngó Vương gia, nhìn xem hẳn nói gì.

Dạ Vô Hàm nhíu nhẹ chân mày, “Tam Nương, vết thương của Châu Châu rất sâu, sợ rằng...”.

Phong Linh quay đầu lại, hai mắt tò mò: “A, Dạ Vô Hàm, trong tâm thấy thương nàng ta sao?”.

Dạ Vô Hàm càng nhíu chặt lông mày, “Không”.

“Ha ha...”, nàng cười một tiếng, “Dù sao thì người vẫn luôn không tin ta, lần này người không tin ta nói... cũng không có gì kỳ lạ”.

Châu Châu khẩn trương nhìn Dạ Vô Hàm, con mắt trong suốt tràn đầy mong đợi.

Dạ Vô Hàm nghe lời nói của Phong Linh thì ghen lại, hẳn biết rõ nếu lần này hẳn còn nói “không” thì nữ nhân này sẽ ghi hận với hẳn cả đời.

Ngước mắt, ánh mắt kiên định nhìn Phong Linh, “Ta tin”.

Phong Linh mỉm cười, nhú mày, “Cho nên?”.

“Quý lâu một chút”.

AZA!!!!

Phong Linh cười lớn trong lòng!

102. Chương 105: Tiệp Nhân Bị Coi Thường, Tất Phải Có Chỗ Tiệp (tiệp Trong Tiệp Nhân)

“Tam Nương.” Tiểu Đào không nhịn được mở miệng cầu xin thay Châu Châu: “Vết thương của Châu Châu cô nương rất nặng, có thể cho nàng đứng lên trước được không?”

Liếc nhìn người quý trước mặt có vẻ như sắp ngất, Phong Linh cũng không rảnh mà đồng tình, trên mặt cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “A, nói vậy giống như là ta đang cố tình khi dễ nàng ta, ta chỉ suy nghĩ cho thân thể nàng ấy thôi mà. Nếu không tin ta thì đứng lên là được”.

Tiểu Đào định đỡ Châu Châu dậy, nhưng ai ngờ Châu Châu lại kiên định lắc đầu: “Tam Nương nói có lợi cho ta, ta tin tưởng nàng, tiểu Đào, người đừng lo.”

Dạ Vô Hàm liếc mắt nhìn qua, không ngờ lại đi tới, đưa tay lôi Châu Châu đứng lên: “Nàng đùa giỡn người đấy.”

Lửa giận của Phong Linh nhanh chóng bùng lên, trong lòng thầm mắng, Dạ Vô Hàm, người được lắm, ta dựng sân khấu kịch, người tới hủy phải không? Được, vậy thì để xem người hủy nhanh hơn hay ta dựng nhanh hơn!

“Ha ha.” Phong Linh nở nụ cười xinh đẹp mà yêu nghiệt: “Cũng được, quý tiếp cũng không có tác dụng.”

Nàng ngồi xuống ghế, hai mắt nhìn chằm chằm Châu Châu, nhìn chăm chú đến mức lông nàng ta dựng cả lên: “Châu Châu, người không muốn gả chồng phải không?”

Châu Châu sững sốt một chút, từ từ gật đầu, ánh mắt e lệ nhìn Dạ Vô Hàm: “Từ sau khi có Hinh nhi, ta chưa từng có ý niệm lập gia đình.”

“Ồ, như vậy sao được, người xem mình đi, sắc mặt khô vàng, hai mắt vô hồn, tựa như hoa bị phơi khô hết. Hiện tại mà không lấy chồng, về sau muốn tái giá rất khó đấy!”

Châu Châu cắn môi, cuối cùng cũng nghe ra ý tứ của nàng, nhưng ở trước mặt Dạ Vô Hàm lại không thể phản bác được, chỉ đành miễn cưỡng cười một tiếng: “Tam Nương, ý tốt của người, ta hiểu, nhưng bây giờ ta còn chưa muốn nghĩ đến những thứ đó, chỉ muốn chăm sóc Hinh nhi thật tốt, như vậy là thỏa mãn lắm rồi.”

“Ha ha, Hinh nhi ở trong Vương phủ, có cha và bà vú rồi, người còn lo lắng cái gì? Còn có rất nhiều dì xinh đẹp tranh nhau lấy lòng nàng, người làm mẹ như người không cần phải quan tâm đâu.”

Phong Linh cười lạnh trong lòng, dù sao nàng cũng thuộc phái thần tượng kiêm thực lực của Ngự Dương thành, muốn đấu với nàng? Không có cửa đâu!

Sắc mặt Châu Châu càng ngày càng khó coi, ngược lại Tiểu Đào không nhịn được lên tiếng: “Tam Nương thật nóng lòng, nhưng chuyện này không cần Tam Nương phải suy nghĩ. Dù sao Châu Châu cô nương, Tiểu Quận chúa và vương gia cũng là người một nhà, người khác không thể tách bọn họ được”.

“Tiểu Đào!” Châu Châu nũng nịu kêu một tiếng, nghe thì có vẻ là trách cứ, nhưng ý cười trên mặt đã tản ra ngoài.

Phong Linh nâng mắt, cười quyến rũ, ánh mắt như có như không liếc nhìn Dạ Vô Hàm: “Cũng phải, là ta xen vào việc của người khác rồi.”

Dạ Vô Hàm vuốt trán, dù trên triều đình có gặp phải chuyện khó giải quyết hơn nữa cũng không bằng Phong Tam Nương làm cho hắn nhức đầu. Nhưng mà, hắn lại không thể đắc tội với nàng!”.

Một lúc sau, khuôn mặt hắn giãn ra: “Nếu nàng đồng ý làm Vương phi của ta lần nữa, thì những chuyện như thế này đều có thể thay ta làm chủ!”

Châu Châu giật mình, trơ mắt nhìn hai người ngồi phía trước, nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình.

Cảm giác này thật tệ.

Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được thế nào là oán hận.

Thu hết vẻ mặt của nàng ta vào mắt, Phong Linh cười lạnh. Trả thù, không chỉ phải sử dụng mảnh khỏe, mà còn phải sử dụng vũ khí có lực sát thương cao, rất dễ nhận thấy, Dạ Vô Hàm chính là tử huyệt của nàng ta.

Nàng ngoắc ngoắc ngón tay với Dạ Vô Hàm, sau khi hắn tiến đến, nàng quyến rũ nói: “Người thật sự muốn để cho ta làm Hàm Vương phi?”

Dạ Vô Hàm nhíu mày, bỗng nhiên kéo nàng lại gần, đối khách làm chủ giam nàng trong ngực. Hắn có kiêu ngạo của mình, nên tuyệt không thể bị người khác nắm mũi dẫn đi.

“Chỉ cần nàng đồng ý, bắt đầu từ bây giờ, nàng chính là Hàm vương phi! Từ nay về sau, không bao giờ thay đổi!”

Châu Châu không nhìn nổi nữa, cả người nàng run rẩy, đôi môi sớm không còn sắc máu: “Vương gia, nô tỳ... nô tỳ không được thoải mái, xin về nghỉ trước.” Nói xong liền hành lễ: “Châu Châu cáo lui.”

Không đợi Dạ Vô Hàm lên tiếng, nàng ta giống như là chạy trốn.

Lần này, nàng bị đánh bại thảm hại

Ánh mắt Phong Linh quét qua, khinh thường nhếch môi, đây mới chỉ là bắt đầu! Trò chơi, phải chơi từ từ mới đã nghiền.

Nhìn nàng như đứa bé nhất định phải đạt được thứ mình muốn, Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười: “Dù sao thì nàng ấy cũng là nương của Hinh nhi, cần gì phải nhắm vào nàng?”

“Tiên nhân bị coi thường tất phải có chỗ tiện! Tiên nhân động đến ta... ta tất phải diệt!”

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, ngay sau đó cười ha ha, ôm tay của nàng: “Phong Tam Nương, nàng có thể nói cho ta tại sao nàng đặc biệt đến thế không? Biết rõ đấu không lại nàng, biết rõ có thể cả đời phải cúi đầu xưng thần với nàng, nhưng ta vẫn cam tâm tình nguyện.”

Phong Linh lắc đầu, chán ghét ngó ngó hắn: “Bớt ghê tởm đi, muốn học theo Quỳnh Dao, người còn kém xa lắm.” Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng Dạ Vô Hàm không chịu buông tay: “Này, ta cảnh cáo người, nhanh chóng buông ra, không ta cắn đấy!”

“Không thả, nàng cắn ta đi!” Dạ Vô Hàm dở thói côn đồ.

Phong Linh nổi giận, há mồm cắn vào ngực hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một hồi âm ỉ, tiếp theo là tiếng chiêng gõ dồn dập: “Cháy rồi, cháy rồi, mau cứu hỏa!”

Hai người sững sờ, đi ra ngoài cửa liền thấy ánh lửa ngút trời phía tây bắc. Bên đó chủ yếu là những phòng khách không dùng đến hoặc phòng chứa củi cùng những vật dụng linh tinh.

Phi Ưng vội vã chạy tới: “Vương Gia, Tây Sương cháy!”

Dạ Vô Hàm nhíu chặt mày, quay đầu lại nhìn Phong Linh: “Nàng đứng ở chỗ này, đừng chạy đi đâu!”

Nói xong, hắn phân phó mấy câu với thị vệ ở cửa rồi chạy thẳng tới Tây Sương.

Phong Linh nhìn về phía đám cháy, lưỡng lự một mình: “Sao tự nhiên lại cháy vào lúc này cơ chứ?”

Nhưng mà cũng may, Phi Ý hiên - nơi Bảo Bảo ở là phía đông, cách đó rất xa, kể cả Bác Ý hiên của Dạ Vô Hàm bị thiêu hủy hết thì lửa cũng chẳng đến nơi đó được.

Nàng thấy yên tâm hẳn, vừa mới xoay người lại thì một bóng đen chợt lóe, sau đó hông liền bị người tóm lấy. Nàng còn chưa kịp gọi ra tiếng thì đã bị đưa lên trời.

“Ôi mẹ ơi!!!” Phong Linh trợn tròn mắt, đôi môi run cầm cập, mãi mới phát ra ba chữ: “Ta.sợ.cao...”

Người đang giữ lấy nàng dùng sức rất lớn, bên dưới chân, Vương phủ đang ầm ỉ cách càng ngày càng xa, cuối cùng ngay cả đốm lửa đều không nhìn thấy nữa. Tốc độ của hắn khiến nàng có cảm giác như đang bay.

Không biết rõ là đã ở trên trời bao lâu, cho đến khi Phong Linh cảm thấy người không thăng bằng, dạ dày bắt đầu rục rịch, hắn mới bắt đầu dừng lại.

Phong Linh lập tức chạy đến ôm cây đại thụ bên cạnh, ngồi chồm hổm xuống ói không ngừng,

“Oe...”

Một bàn tay vỗ vỗ sau lưng nàng, thiếu chút nữa là vỗ gãy mấy cái xương sườn của nàng rồi.

Phong Linh quay đầu lại rống lên một câu: “Chết tiệt, người là cướp đường hay sao? Nói cướp người liền cướp người?! Cướp người thì thôi đi, nhất định phải bay lên cao như vậy sao? Nhất định phải thế sao?”

Thấy rõ người phía sau thì nàng chợt ngậy ngấn cả người.

103. Chương 106: Người Hôn Ta Một Cái

“Tiểu Nguyệt Nguyệt?!”

Dưới ánh trăng, một thân áo hoa thủy tự, tóc dài phất phới, phong tình vạn chủng. Dung nhan tuyệt thế xinh đẹp mỹ hoặc hiện lên sự phẫn nộ cực hạn, đôi mắt lóe ra sự tà ác sắc bén của thú dữ.

Phong Linh sững sờ một lát, cuối cùng cũng tìm lại được âm thanh của mình: “Người biết khinh công?!”

Nguyệt Nguyệt từng bước tiến lại gần, hai mắt nhìn nàng chằm chằm: “Người thích hắn phải không?”

Nhìn vẻ mặt như muốn giết người của nàng, Phong Linh không tự chủ lui về phía sau, vội vàng xua tay: “Không, thực không có!”

“Có phải người thích hắn hay không?!” Người đối diện chất vấn đã biến thành gào thét.

Phong Linh sắp khóc rồi: “Ta thật sự là không có thích hắn, người đừng làm ta sợ được không?”

Bỗng chốc, hai vai của nàng bị đôi tay như gọng sắt bắt lấy, dùng lực như muốn bẻ gãy cả xương của nàng. “Phong Tam Nương, ta cảnh cáo nàng... nếu nàng dám động lòng với nam nhân khác, ta sẽ giết chết nàng! Nàng có nghe không?!”

Phong Linh đau đến mức nước mắt sắp rớt tới nơi, Nguyệt Nguyệt như vậy giống như một ác ma đang ghen tỵ đến mức phát điên. Nàng không nghĩ ngờ, tuyệt không hoài nghi, nếu nàng dám nói thích Dạ Vô Hàm, nhất định sẽ bị nàng bóp đến chết.

“Đủ rồi!” Phong Linh dùng sức đẩy nàng ra, xoa cánh tay đầy ăm ức nói: “Ta đ** cần biết ngươi là ai, cũng không thèm quản ngươi biết cái gì võ công, cầu xin ngươi đừng có quấy ta được không? Ta thích người nào, đó là tự do của ta, đừng giống như ta bới mộ tổ tiên nhà ngươi như thế.”

“Bốp!”

Cây to lớn bên cạnh đột nhiên bị nhận một chưởng, ngay sau đó liền đứt đoạn.

“Ừng ực” Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt cứng đờ, ngoái đầu nhìn lại phía sau, thành khẩn cúi đầu: “Ta sai rồi.”

Nguyệt Nguyệt âm lãnh cười một tiếng, di chuyển tới trước người nàng, ép buộc nàng phải nhìn thẳng mình, cong lên môi đỏ mọng như yêu nghiệt, lại gần nàng rồi khẽ hôn lên trán nàng một cái.

Phong Linh rùng mình, tóc gáy dựng ngược lên.

Nguyệt Nguyệt đem nàng đang hóa đá kéo vào trong ngực, một tay vỗ nhẹ: “Nhớ lời nói của ta, không muốn chết thì ngoan ngoãn ghi nhớ trong lòng. Hiểu không?”

“Ân ân ân.” Phong Linh máy móc gật đầu, động cũng không dám động.

Đột nhiên, nàng ý thức được cái gì, ánh mắt đảo quanh nhìn vào ngực Nguyệt Nguyệt...

Run rẩy giơ tay lên, từng chút tiến tới gần, tiến thêm chút nữa, cuối cùng, cắn răng một cái, dán tay lên...

Phẳng.

Nàng hít một hơi lạnh khí, lồng ngực phẳng lì dưới tay nhắc nhở nàng, đây là ngực nam nhân!!!

“Ha ha.” Tiếng cười tà mị hài hước vang lên trên đỉnh đầu.

“Nhìn ra rồi?” Hắc đề thấp đầu, mập mờ tiến tới bên tai nàng: “Xong rồi, bí mật của ta bị nàng phát hiện rồi, ta có nên giết người diệt khẩu không đây?”

Phong Linh kêu lên một tiếng sợ hãi “Má ơi” rồi rất không có tiến độ xin tha mạng: “Hảo hán! Anh hùng! Hiệp sĩ! Ta có chứng mau quên, căn bản không nhớ được vừa rồi thấy cái gì! Cầu xin người đừng giết ta, ta trên có mẹ già dưới có con nhỏ, ta...”

Mắt đẹp khẽ liếc, khăn tay che lại cái miệng nhỏ nhắn, cười duyên nhắc cầm của nàng: “Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, ta không nỡ giết nàng đâu, cưng chiều nàng còn không kịp nữa đây.”

“Được! Được!” Trong lòng Phong Linh sắp học máu, tại sao nàng lại gặp phải nhiều chuyện cổ quái kỳ thế này?”

“Ha ha, trở về thôi.” Hắc quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Hàm vương phủ, khóe miệng hơi vênh: “Trận hỏa hoạn kia cũng nên tắt rồi.”

“Ồ! Trận hỏa hoạn kia là người...” Phong Linh vội vàng che miệng. “Ta cái gì cũng không biết, ta buồn ngủ quá!” Nói xong còn phối hợp ngáp một cái.

Hắc chau chau mày, cánh tay duỗi ra: “Lại đây.”

“Làm gì?” Phong Linh nhìn nàng đề phòng... Ách không, là hắc. Biết nàng là đàn ông, dù dáng dấp có đẹp tới đâu cũng là động vật nguy hiểm.

Thần Hoàng híp mắt, cười như không cười: “Nàng muốn tự đi bộ về phải không? Được, ta không ngăn cản, nơi này gần rừng núi, buổi tối thường có dã thú, nếu nàng muốn đi một mình, vừa vặn có thể cung cấp cho chúng thêm đồ ăn.”

Phong Linh kê run rẩy, đi nhanh mấy bước tới bên cạnh hắc, do dự một chút rồi vẫn quyết tâm ôm hông hắc. Mặt quay qua một bên che dấu gương mặt nóng như lửa. Thần Hoàng hài lòng ôm chặt nàng, sau đó vận khí, hai người lại bay lên trời.

Phong Linh sợ tới mức quần chặt như bạch tuộc, chết cũng không chịu buông hắc ra. Tuy nói sử dụng khinh công sẽ bảo vệ môi trường, nhưng độ nguy hiểm lại quá cao, nếu ai muốn làm chuyện xấu, ném ra

ám khí gì đó, mục tiêu lớn như vậy, không trúng mới lạ, thật không biết những người luyện võ công cổ đại nghĩ thế nào!

Nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, Thần Hoàng giống như cố ý tăng nhanh tốc độ, khiến Phong Linh đem mặt vùi vào trong ngực hắn, miệng oa oa kêu to: “Chậm một chút, chậm một chút, ta sợ độ cao...”

Thần Hoàng xấu xa nhếch môi cười: “Nàng hôn ta một cái, ta liền chậm lại một chút.”

Phong Linh nhìn hắn chằm chằm không thể tin: “Thật ngại, cho ta hỏi một chút, có phải người đang thừa dịp cháy nhà đi hôi của không?”

Thần Hoàng nhướng mày, gật đầu mỉm cười: “Có hôn hay không, tùy nàng.” Nói xong, nội lực bắn ra, tốc độ lại nhanh hơn vài phần.

“A!!” Phong Linh sợ đến mức kêu to, gắt gao ôm chặt hắn: “Hôn, hôn! Ta hôn!”

Thần Hoàng hả hê đem mặt tiến tới: “Nơi này, ta muốn nghe thấy tiếng vang.”

Phong Linh cắn răng cắn lợi, trong miệng lẩm bẩm “Giống như hôn A Hoàng thôi.” Sau đó hạ quyết tâm, ghé đến gần mặt hắn hôn “Chụt” một cái.

“Ha ha...” Thần Hoàng ở giữa không trung cười vang ầm ĩ. Chỉ cần nữ nhân này hôn một chút lên mặt lại có thể vui vẻ đến vậy.

Phong Linh thật sợ hãi nếu tiếp tục cười như thế sẽ khí tuyệt bỏ mình mất, nàng run run nói: “Chúng ta mau xuống đi, bay trên không thể này thật không mới mẻ.”

“Ôm chặt ta!” Thần hoàng giống như được nạp đầy điện. “Hừ” một tiếng liền lao xuống bên dưới, hạ xuống nóc nhà Hàm vương phủ. Mắt thấy đám cháy đã được dập tắt, bọn hạ nhân đang một mội dọn dẹp tàn cuộc.

Hắn mang theo Phong Linh trở lại Phỉ Ý tiên, trực tiếp đẩy nàng vào trong phòng, bá đạo tuyên bố: “Về sau không cho đơn độc gặp Dạ Vô Hàm, nếu không, ta liền cưỡng bạo ngươi!”

Nhìn bóng dáng cuồng vọng khiến nhân thần căm phẫn, Phong Linh giận đến phát điên: “Khi dễ ta không biết võ công phải không? Đám khốn khiếp ma-cà-bông, tưởng ai cũng có thể ngồi trên đầu lão nương à, mẹ nó, chọc tới tỷ tỷ, để tỷ tỷ ta tìm cái sơn động bế quan tám, mười năm đi, sau khi ra ngoài để cho các người phải dập đầu gọi tổ tông.”

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra.

Dạ Vô Hàm đi tới, vẻ mặt không vui: “Phong Tam Nương, nàng thật càng ngày càng vô pháp vô thiên, coi lời nói của Bổn vương là gió thổi bên tai sao?” Rõ ràng bảo nàng đừng đi đâu, thế nhưng khi hắn trở về thì ngay cả bóng dáng cũng không thấy!

Lúc này, tâm tình Phong Linh đang phiền chán, rất muốn lớn tiếng hỏi một câu, người là WHO? Nhưng nghĩ lại, Nguyệt Nguyệt ở lại trong Vương phủ - địa bàn của Dạ Vô Hàm, dù mình biết bí mật của hắn nhưng rất sợ chết nên không dám nói ra.

Nàng ngáp một cái: “Buồn ngủ quá, muốn ngủ rồi. Có chuyện gì ngày mai lại nói.”

104. Chương 107: Nữ Nhân Có Lòng Muốn Trả Thù Thật Đáng Sợ

Nhón nháo hò hét cả đêm, mọi người đều rất mệt. Sáng ngày hôm sau, Bảo Bảo đã bò lên trên giường mẹ, lấy lòng nói: “Nương, chiều của con có tác dụng đi!”

Phong Linh híp mắt, vỗ một cái lên đầu nhi tử: “Tiểu tử thú vị, con muốn hại chết nương à? Vật kí hai cái là được rồi, con dễ dàng như thế làm gì?”

Bảo Bảo cười hì hì: “Không phải là để cho giống thật sao?”

Phong Linh lười biếng nằm trên giường suy nghĩ, vẫn không thể nào nhìn được, kéo nệm tử đến gần nhỏ giọng nói: “Nương nói cho con một chuyện, là về Nguyệt Nguyệt.”

Bảo Bảo nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, đột nhiên hỏi một câu: “Nàng là nam chứ gì?”

Phong Linh kinh hãi, trở mình bò dậy: “Làm sao con biết?!”

“Rất đơn giản.” Bảo Bảo sờ sờ cổ gần như trợn nhãn của mình, tự hào mà nói: “Nam nhân đều có hầu kết chứ sao.”

Đáng chết.

Phong Linh thấy thất bại.

Nhất định phải đả kích sự thông minh của nàng như thế sao?

“Tiểu tử thú, vì sao biết mà không nói sớm?”

Bảo Bảo giống như tiểu đại nhân nhún nhún vai: “Con cũng vừa mới phát hiện, chỉ cần biết rằng hắc đối với nương vô hại, con cần gì quan tâm hắc là nam hay nữ.”

Phong Linh ngồi xếp bằng ở trên giường, một tay chống cằm, nghi ngờ nói: “Tại sao hắc phải giả làm nữ nhân xâm nhập nơi này? Hơn nữa, nương vẫn cảm thấy, hắc là vì Dạ Vô Hàm mà đến. Nhưng, tại sao lại đi theo bên cạnh nương chứ? Chẳng lẽ, là muốn lợi dụng nương?”

Bảo Bảo lườm nương nó một cái: “Phong Tam Nương, nương có tài sao?”

Phong Linh đành hoảng hốt lắc đầu: “Bây giờ còn nợ Dương Nghĩa hai mươi lượng bạc.”

“Phong Tam Nương, nương có mạo sao?”

Nàng lại lắc đầu: “Vừa đủ xem đi.”

“Không tài lại không mạo, điều kiện xung đột lợi ích cũng không được thành lập, người ta lợi dụng nương làm gì?”

Phong Linh “À” một tiếng, bưng tỉnh hiểu ra: “Nhưng hắc...”

Bảo Bảo hết ý kiến, có lẽ phải chờ nương tự mình hiểu thôi, bởi vì chuyện tình cảm của nương, hiện tại ngay cả nó cũng sắp không giải quyết được rồi.

“Được rồi, được rồi, hiện tại nói chính sự đi.” Phong Linh ngồi nghiêm chỉnh: “Hiện tại kỹ thuật diễn xuất của nữ nhân kia đã tiến bộ, biết lấy lui làm tiến, chúng ta phải sử dụng đòn trí mạng cuối cùng, để cho nàng nhận một chiêu mất mạng! Sau đó, phải mông chạy lấy người!”

Bảo Bảo cả kinh: “Nương, người muốn giết nàng à?”

“Nương là người như vậy sao?” Phong Linh âm hiểm cười mờ ám: “Nương muốn để cho nàng muốn sống không, muốn được chết không xong, sau này nghe được ba chữ “Phong Tam Nương” sẽ sợ đến tè ra quần!”

Bảo Bảo lắc đầu một cái, cảm khái nói: “Nữ nhân a, lòng trả thù thật nặng, quả nhiên khó thành đại sự.”

“Bốp” Phong Linh tức giận thưởng cho Bảo Bảo một cái cốc đầu. “Mau nghĩ biện pháp đi, bằng không nương cho con đi quyền rũ Hinh nhi đấy!”

“Nương là mẹ ruột của con sao?”

“Chờ xem.”

“...”

Hai người đang nói chuyện thì âm thanh ngoài cửa vang lên: “Tam Nương, người dậy chưa?”

“A, vào đi.”

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ đẩy cửa đi vào, đem đồ trên tay để lên bàn. “Vương gia dặn đem những thứ này đến cho người.”

Ghé đầu nhìn vào, là vài bộ đồ mới tú công tinh xảo, vật liệu hoa lệ, còn có một ít đồ trang sức, châu báu, tùy tiện lấy ra một cái đều là hàng đắt tiền.

Phong Linh xuống giường, cầm mấy đồ châu báu cùng với y phục đưa cho hai nha hoàn: “Cầm mà mặc.”

Hai người hoảng sợ vội lắc đầu: “Không được không được, đây là Vương gia đưa, chúng ta làm sao dám nhận.”

“Ôi dào, ta cho các người nhận thì cứ nhận, không muốn mặc thì đem bán đi. Dù thế nào đi nữa, đã là tiền thì không được phí phạm.” Phong Linh bĩu môi, đem đồ trang sức còn lại nhét vào túi trong của mình, chuẩn bị đi đường.

Cho dù nàng khuyên như thế nào, Vấn Xuân và Sơ Hạ cũng sống chết không chịu nhận.

Bảo Bảo đi tới, liếc mấy cái, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Làm phiền Hạ tỷ tỷ đem những đồ này đưa đến Lục Ý hiên đi, nói là nương mặc không nổi, cố ý muốn đưa cho nàng ta, chuyện đã qua, mọi người không cần giữ trong lòng.”

Ba người sững sờ, tiến đó không khỏi bật ngón tay cái: “Đủ thâm”.

Sơ Hạ bưng đồ, khí phách hiên ngang đi đến Lục Ý hiên.

Ai ngờ, không lâu sau liền tức giận trở về.

Vấn Xuân tò mò: “Đã xảy ra chuyện gì khiến muội tức thành như vậy?”

“Hừ, chúng ta thật là đã xem thường ả Châu Châu đó rồi, nàng chẳng những cười nhận lấy, còn mời chúng ta qua đấy. Hôm nay là ngày con gái nàng ta thụ phong Quận chúa, bên kia đang vội chuẩn bị. Tỷ không ở đó nên không biết! Tiểu Đào ở bên cạnh không ngừng khoa khoang, nói Vương Gia cũng sẽ đến, khỏi phải nói bộ dạng cô ta có bao nhiêu hả hê!”

“Nha, thế nào lại quên chuyện này cơ chứ?” Vấn Xuân nhú mày, nhìn về phía Phong Linh: “Vậy chúng ta phải làm sao? Có đi qua đó không?”

Phong Linh cùng Bảo Bảo liếc nhìn nhau một cái.

Phong Linh vỗ bàn: “Đi! Đương nhiên là phải đi!”

*

~~Dải phân cách của Tiểu Ngũ

~~*

Lục Ý hiên.

Bên trong cực kỳ náo nhiệt, những lo lắng mấy ngày trước trở thành hư không. Sáng sớm, quản gia đã đem những món ăn Dạ Vô Hàm dẫn làm đến, điều mười mấy người làm đến để chuẩn bị, ngay cả vụ hỏa hoạn không rõ nguyên nhân ngày hôm qua cũng không ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người.

Vết thương của Châu Châu tuy vẫn chưa khỏi nhưng vẫn tỉ mỉ ăn mặc để xuất hiện. Hình nhi mặc bộ cung trang nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm chút phấn, nhìn qua hơi hồng hồng, rất đáng yêu. Chỉ là, tầm mắt của nàng luôn buông xuống, trên mặt không có lấy một nụ cười.

“Vương Gia đến rồi!” Tiểu Đào hưng phấn nói.

Châu Châu khó nén được nụ cười nơi khóe miệng, đi ra cửa nghênh đón: “Châu Châu tham kiến Vương Gia.”

Dạ Vô Hàm đánh giá nàng, mới đến Vương phủ được mấy ngày nhưng có vẻ nàng đã hoàn toàn thích ứng được nơi này, chẳng những trở nên đẹp hơn mà người cũng không tỏ vẻ thận trọng sợ sệt như trước kia.

Ánh mắt của hắn khiến Châu Châu xấu hổ đỏ mặt, nghiêng người sang: “Vương Gia, mời vào, bên trong chuẩn bị cũng xong rồi, chỉ đợi ngài đến.”

“Ừ.” Dạ Vô Hàm gật đầu, cất bước tiến vào.

Hình Nhi vừa nhìn thấy phụ thân liền vui mừng nhào đến. Thấy nữ nhi vừa sợ vừa xa lạ với mình nhưng lại thích Dạ Vô Hàm như vậy, Châu Châu thật không biết nên vui mừng hay nên bi ai.

Có thể nhìn ra Dạ Vô Hàm rất cưng chiều Hình Nhi, hắn ôm vào trong ngực, ôn hòa cười một tiếng: “Hình Nhi, đã ăn điểm tâm chưa?”

Hình Nhi dùng sức gật đầu, sau đó móc một khối đường trong ngực ra, kín đáo đưa cho hắn ăn. Tiểu Đào đứng bên cạnh cười nói: “Vương Gia, đây chính là do Tiểu Quận Chúa cố ý để lại cho ngài đấy.”

“Thật sao?” Dạ Vô Hàm cười cười, hé miệng, Hình Nhi vui mừng đút miếng đường cho phụ thân ăn.

“Ừ, rất ngọt.”

Hình Nhi cười càng vui vẻ hơn.

Châu Châu đứng ở một bên, khoe miệng luôn giữ nụ cười yếu ớt.

Đây chính là hình ảnh trong giấc mộng của nàng! Không ngờ có thể thành sự thật!

Lúc này, Phi Ứng ở phía sau nhỏ giọng nói: “Vương Gia, Phong Tam Nương tới.”

105. Chương 108: Có Ta Ở Đây Mọi Chuyện Sẽ Tốt Thôi

“Mọi người đều ở đây sao?” Phong Linh lắc lắc eo nhỏ đi tới, phía sau là Văn Xuân cùng Sơ Hạ, trên mặt mỗi người đều giữ nụ cười.

Bảo Bảo vẫn đội mũ da, mặc quần yếm như trước.

Sau sự xuất hiện của bốn người, nụ cười trên mặt Châu Châu rõ ràng hơi ngưng lại. Nàng chỉ là muốn chọc tức Phong Tam Nương một chút thôi, thật không nghĩ đến nàng lại thực sự tới.

Dạ Vô Hàm nghiêng người nhìn, ôm Hình Nhi tiến lên nghênh đón: “Ngủ đủ rồi à?” Lời nói khó nén nổi vài tia buồn bã, nhớ tới chuyện tối hôm qua bị nàng đuổi ra cửa, tự ái của hắn đang gặm thét.

“Cũng được, chỉ là cái giường hơi cứng.” Phong Linh giả bộ phồng mị nhân, khiến Bảo Bảo sợ run cả người.

Nhìn thấy Bảo Bảo, khuôn mặt Hình Nhi đỏ lên, lắc lắc cánh tay Dạ Vô Hàm, ý bảo muốn xuống. Dạ Vô Hàm để Hình Nhi xuống, dặn dò bà vú mấy câu rồi lôi Phong Linh sang một bên.

“Làm gì thế? Sợ ta quấy rối à?” Phong Linh liếc hắn một cái, cầm một khối điểm tâm lên trực tiếp nhét vào miệng.

Dạ Vô Hàm ngó ngó nàng, dùng ngón tay lau đi mảnh vụn điểm tâm dính bên mép nàng, động tác tự nhiên thân mật. Phong Linh sững sốt một lúc, hắn liền cười kéo nàng ngồi xuống, đưa một ly trà cho nàng, chậm rãi nói: “Hôm nay có lẽ không thích hợp nói chuyện, nhưng có một số việc nếu như không nói cho nàng biết, ta sẽ kìm nén đến nỗi điên mất.”

Nàng thuận miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện có liên quan đến sáu năm trước.”

“Sáu năm trước?” Phong Linh cau chặt mày, “sáu năm” là từ khá nhạy cảm, nàng không đoán ra hắn muốn nói gì.

Dạ Vô Hàm rũ hai mắt xuống, lẳng lặng ngồi đó, “Sáu năm trước, khi ta trở về từ chiến trường, một đêm kia...”

Mấy từ đơn giản của hắn khiến nét mặt Phong Linh từ tò mò đến kinh ngạc, rồi chuyển sang khiếp sợ. Miếng bánh ngọt trong tay rơi xuống đất, bị A Hoàng chiếm được tiện nghi.

Dạ Vô Hàm vẫn luôn nhìn chòng chọc nàng, không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên khuôn mặt nàng. Cuối cùng, hắn nói: “Ta từng nghĩ, có thể Hình Nhi không phải nữ nhi của ta, nhưng...” Hắn dừng lại, bình tĩnh nói: “Con bé không thể nói chuyện, là bởi vì ta.”

“Có ý gì?” Phong Linh thần thờ ngẩng đầu.

Dạ Vô Hàm mân môi dưới, nói: “Tam nương, một đêm kia, có phải nàng...”

Trí nhớ liên quan đến đêm hôm đó như thủy triều vọt tới...

Thử hỏi, mập như Nhiếp Tổ Tổ, kể cả có đưa tới cửa tảng khôn, nam nhân nào có dũng khí tiếp nhận? Cho nên, nàng uống sau, đối phương cũng là thần trí mơ hồ!

Cùng là ban đêm, chuyện như vậy xảy ra, nhưng cả nam và nữ đều không biết.

Phong Linh rối loạn rồi, nàng võ võ trán, giống như đang trong mộng: “Nơi này thật ngọt ngào, ta đến bên kia hít không khí thoáng mát một chút.”

Nàng vừa định đi, Dạ Vô Hàm lại đứng lên kéo lại. Phong Linh nghiêng đầu, chân mày nhíu lại với nhau, hắn tiến lại gần ánh mắt sáng quắc, nhìn nàng chăm chăm: “Ta nói cho nàng những điều này, chỉ à muốn nàng biết, Hình Nhi được thụ phong là Quận chúa, không liên quan đến bất luận kẻ nào! Ta không hy vọng nàng đoán mò, càng không muốn nàng không vui! Ta không quan tâm nữ nhân đêm đó có phải là người hay không, cũng không cần biết Bảo Bảo đến tột cùng là nhi tử của người nào, ta thật sự nghĩ muốn giữ nàng lại cạnh ta! Ta biết rõ, nhất nàng không được, ta lại không bỏ được, cho nên ta hi vọng nàng có thể cẩn thận suy nghĩ một chút...”

Tim Phong Linh đập thình thịch, có chút luống cuống đẩy tay hắn ra: “Nghĩ cái gì? Ta không hiểu người nói cái gì, ta muốn... Ta muốn đi hóng mát một chút, người đừng đi theo!”

Dạ Vô Hàm không nói thêm gì nữa, bởi vì nàng đã thoát ra xa. Hắn biết, nàng cần thời gian để tiêu chuyện này.

Chạy vào trong tiểu hoa viên, Phong Linh vỗ ngực một cái, hai mắt tròn tròn không thể tin được.

Hắn nói, nữ nhân đêm hôm đó, có thể là mình?

Là như thế phải không?

Nhưng có thể sao?

Khả năng là bao nhiêu?

“Này, không ngờ người thật sự có biện pháp! Làm sai để thuyết phục Vương huynh ra ngoài được thế?” Vai chợt bị vỗ một cái, quay đầu nhìn lại, gương mặt tuấn tú của Dạ Dập Tuyên phóng đại ngay trước mắt.

“Đừng để ý tới ta, phiền lắm!”

Vốn còn muốn giễu cợt nàng mấy câu, nhưng nhìn bộ dáng nhíu chặt mày của nàng, Dạ Dập Tuyên ngăn ra: “Sao thế?”

“Không có gì.” Phong Linh phiền não phát phát tay.

“Phong Tam Nương cũng có lúc phiền lòng sao?” Dạ Dập Tuyên lắc đầu bật cười, sau đó ngồi xuống ghế đá bên cạnh, vắt chéo chân: “Nói đi, lại gây ra chuyện gì rồi, nói với Tuyên ca ca một chút đi.”

Phong Linh định mắng hắn mấy vâu, nhưng nghĩ lại, lại ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn: “Này, Tiểu Tuyên tử, người nhớ đêm Dạ Vô Hàm xuất trình trở về không? Là sáu năm trước đó?”

“Sao?” Dạ Dập Tuyên cảnh giác liếc nhìn nàng: “Người nghe được chuyện gì? Là gia hỏa không muốn sống nào lắm lắm?”

“Vương huynh của người.”

“A, vậy thì thôi.”

Phong Linh hoàn toàn coi hấn như tỷ tỷ tri tâm để bày tỏ, cuối cùng đành bất đắc dĩ than thở: “Nếu như chuyện thực sự là như vậy, vậy ta và Bảo Bảo phải chịu khổ mấy năm nay thì tính sao? Bởi vì không biết mà cùng hấn XXOO, ngược lại bị đuổi ra khỏi vương phủ. Mấy năm này, một mình ta mang theo đứa bé phiêu bạt ở bên ngoài. Cũng may Bảo Bảo rất hiểu chuyện, hòa đồng đến ta cũng phải ngạc nhiên. Ngoài miệng hấn không nói gì, nhưng ta biết rõ, thấy những đứa trẻ khác được cha thương, tiểu tử này luôn rất hâm mộ...”

Dạ Dập Tuyên yên lặng lắng nghe, khi hấn thấy trong mắt nàng đọng nước mắt thì trái tim không hiểu sao trở nên đau xót. Hấn đột nhiên có một loại kích động, rất muốn đem nữ nhân thích giả bộ kiên cường này ôm vào ngực, an ủi nàng: “Không phải khổ sở, không cần đau lòng, có ta ở đây, mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

“Hiện tại, chúng ta cũng đã quen với cuộc sống như thế, nhưng hấn lại nói với ta, một đêm kia có vô hạn các loại khả năng có thể xảy ra. Đây thì coi là gì, giải thích với ta?”

Bỗng chốc, nàng bị ôm thật chặt vào ngực.

Phong Linh ngây ngẩn cả người, nháy nháy mắt: “Tiểu Tuyên Tuyên, người...”

“Không cần nói!” Dạ Dập Tuyên xiết chặt lồng mào, gương mặt đẹp trai tràn đầy đau lòng, giống như thể son sắt mà nói: “Mặc kệ tương lai có xảy ra chuyện gì, ta sẽ luôn bên cạnh người! Người không hợp với nước mắt, đem nó lau khô.”

“Tiểu Tuyên Tuyên...”

Phong Linh không nghe lời hấn, ngược lại không thể không chế được để mặc cho nước mắt chảy, trong miệng oán giận: “Đáng ghét... làm sao người tốt như vậy? Thật không giống tác phong của người, ghét, ta vất vả trang điểm, hiện tại thì phí rồi...”

Dạ Dập Tuyên buông nàng ra, móc khăn ném cho nàng: “Mau lau đi, vốn là không xinh đẹp, hiện tại càng khó coi.”

“Biến, ta không biết đẹp đến mức nào!” Phong Linh nhận lấy, thận trọng lau lệ ở khóe mắt, đột nhiên kêu “Ài nha”, ngẩng mặt lên: “Thảm, lông mi rơi vào mắt rồi.”

“Nói người đàn, người còn cổ động thêm.” Dạ Dập Tuyên quở trách mấy câu rồi nhẹ nhàng bưng mặt của nàng: “Đừng động, ta lấy ra cho.”

“A.” Phong Linh ngẩng đầu, nhắm mắt lại...

106. Chương 109: Nàng Là Ái Thiếp Của Bổng Vương

Bàn tay Dạ Dập Tuyên có chút vụng về, không cẩn thận làm rớt mấy sợi lông mi của Phong Linh. Bất tri bất giác, mồ hôi toát trên trán hấn rồi chảy xuống.

Lông mi của nàng mặc dù không phải là quá dài nhưng dày lại cong, giống như hai hàng cánh quạt, thỉnh thoảng phe phẩy mấy cái, đáng yêu cực kỳ. Chóp mũi xinh xắn có chút nhếch lên, nhìn qua thật muốn bóp vài cái. Còn có đôi môi mím chặt của nàng, tựa như hai cánh hoa hồng, tràn đầy hấp dẫn, làm cho người ta rất muốn...

Hôn.

Không kiềm hãm được, hấn từ từ cúi đầu xuống, từng chút tiến lại gần...

Phong Linh cảm thấy chóp mũi có chút ngứa, mi khẽ rung động mấy cái: “Đã được chưa?”

Nàng vừa mở miệng, Dạ Dập Tuyên đột nhiên thức tỉnh. Trời ạ, hấn đang làm gì vậy?

“Ách, tốt rồi.” Người hấn đổ mồ hôi lạnh, quay người đi muốn che giấu, toàn thân hấn chợt chấn động: “Vương huynh?”

Dạ Vô Hàm đứng ngay phía sau cách đó không xa, lạnh lùng nhìn chăm chú bọn họ, đáy mắt chứa đầy lửa giận, như muốn bộc phát trong nháy mắt.

Chỗ hấn đứng có thể nhìn rõ ràng mọi động tác của Dạ Dập Tuyên, bao gồm cả cú đầu...

Mà nữ nhân đáng chết kia còn ngẩng đầu, giống như đang đợi, lại giống như đang mời!

Không trách được, vừa rồi nàng lại muốn trốn tránh, thì ra là, trong lòng nàng căn bản không có hấn!

Phong Linh dụi mắt: “Người đang nói chuyện với người nào à?”

Vừa ngẩng đầu lên, nàng đã gặp phải tầm mắt lạnh lùng như đao của Dạ Vô Hàm, nàng vừa định nói chuyện, đối phương lại đột nhiên xoay người mang theo tiếng cười tức giận rời đi.

“Hấn sao thế?” Phong Linh hỏi Dạ Dập Tuyên, hấn ảo não đấm tay xuống đất: “Đáng chết!”

“Các người thế nào thế?”

Phong Linh cũng lười để ý, đứng dậy, rơi vài giọt nước mắt quả nhiên hữu hiệu, tâm tình cuối cùng cũng khôi phục lại nhiều, nuốt lưng một cái: “Hô, dù sao chuyện này cũng là chuyện sáu năm trước rồi, ta không thể dùng nó để hành hạ mình được, nếu như ta đối với mình không tốt một chút thì ông trời cũng không thay đổi quá khứ!”

Nàng dứt khoát vỗ vai Dạ Dập Tuyên: “Tiểu Tuyên Tuyên, cảm ơn người nhá!” Sau đó nhàn nhã thoải mái đi về.

Nhìn bóng dáng của nàng, lông mày Dạ Dập Tuyên nhíu càng chặt.

Hấn rốt cuộc đang nghĩ gì vậy...

Lúc trở lại sảnh, thái giám vừa tuyên xong thánh chỉ, mọi người bình thân sau đó hướng Hình nhi quỳ lạy. Châu Châu ôm Hình Nhi, cười thật bình tĩnh ưu nhã. Lúc này, nàng không còn là Châu Châu chịu hết khi dễ của Triệu gia, cũng không phải là Châu Châu bị mẹ con Triệu gia hành hạ chết đi sống lại, còn phải đối với họ như chó vẫy đuôi mừng chủ!

Phong Linh đi tới bàn của Bảo Bảo, ngồi xuống: “Này, có chuyện tốt gì ta vừa bỏ lỡ sao?”

Vấn Xuân chỉ Châu Châu nói: “Còn không phải là xem nàng ta biểu diễn sao!”

Bảo Bảo quay đầu lại: “Nương, người đi đâu thế?”

“Đi bắt bướm.”

Bảo Bảo liếc mắt, hoạt động thực nữ như vậy, có tướng tượng thế nào cũng không thể dính dáng gì tới nương nó được.

Thừa dịp tất cả mọi người đang chúc mừng, Phong Linh suy nghĩ nửa ngày mới cẩn thận hỏi nhi tử: “Tiểu tử, nương hỏi con, nếu như... Nương nói nếu như, Dạ Vô Hàm là phụ thân con, con nghĩ sao?”

Bảo Bảo đưa mắt nhìn nàng một lượt, hết sức nghiêm túc nói: “Phong Tam Nương, nương muốn lập gia đình rồi sao?”

Biết nhi tử hiểu nhầm ý mình, Phong Linh vỗ đầu hấn một cái: “Đừng nói nhảm, nương hỏi con, nếu như hấn là phụ thân thân bí sáu năm trước, con sẽ thế nào?”

Bảo Bảo đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức hỏi: “Giả thiết loại này tỷ lệ là bao nhiêu?”

Phong Linh sắp phát điên: “Không phải đã nói rồi sao! Nếu như! Nếu như đó! Con trả lời xem nào!”

“Vậy không được, giả thuyết này căn bản không tồn tại, con trả lời nó để làm gì?”

“Ai nha.” Phong Linh vuốt vuốt tóc: “Tỷ lệ năm phần.”

Lần này Bảo Bảo không cười được nữa. Nương nó là người thẳng tính, nàng hỏi như thế, có nghĩa là... Ánh mắt dần dần chuyển đến trên người Dạ Vô Hàm, người này, có thể là phụ thân hắn!

Phong Linh cẩn thận nhìn vẻ mặt của nhi tử: “Nói mau đi chứ.”

Bảo Bảo thu hồi tầm mắt, trầm mặc một hồi lâu, sau đó ngắc đầu lên, nhìn nương nó: “Theo kiến thức nương dạy con thì phụ thân chỉ là đối tượng “cung cấp tinh trùng”, cho nên, là ai, con không để ý.”

Gò má Phong Linh co quắp mấy cái, là nàng dạy dỗ nhi tử tốt quá sao?

“Chỉ là.” Về mặt Bảo Bảo hơi thu lại rồi lại che giấu không để lại dấu vết: “Trọng yếu nhất phải là nương có thích hay không. Nếu nương thích, ta tự nhiên cũng sẽ thích.”

Ý tứ của Bảo Bảo không quá rõ ràng, Phong Linh kinh ngạc nhìn nhi tử, sự sắc sảo của Bảo Bảo khiến nàng uất ức không thôi. Khóe miệng lộ ra một chút ý cười, đưa tay nhéo gương mặt nhi tử: “Tiểu tử thú vị, mấy năm này nếu không có con, nương nhất định không chống đỡ nổi.”

Bảo Bảo nhún nhún vai: “Được rồi, nương hỏi ý kiến của con xong rồi, sau đó nương muốn gả cho hắn hay mặc kệ hắn là tùy thuộc vào nương đó.”

Có lời này của nhi tử, Phong Linh như được ăn Định Tâm Hoàn, mặc kệ người đó có phải Dạ Vô Hàm hay không, nàng đều sẽ thần nhiên đối mặt. Dĩ nhiên, nàng lựa chọn coi thường chút chờ đợi nho nhỏ trong lòng.

Châu Châu mang Hình nhi đi vòng quanh bữa tiệc, tại đây hầu như đều là người trong phủ, mọi người đều là thật tâm vui mừng thay Vương Gia. Duy chỉ có Dạ Vô Hàm ngồi ghế chủ vị cầm ly rượu trong tay, uống hết ly này đến ly khác, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía Phong Linh. Một màn vừa nhìn thấy trong vườn hoa vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hắn, không xua đi được.

Lúc này, Dạ Dập Tuyên đi tới, vẻ mặt nặng nề không biết đang nghĩ gì.

“Tiểu Tuyên Tuyên!” Phong Linh kéo hắn lại, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: “Ngồi đây đi, chỗ này xem cuộc vui là tốt nhất đấy.”

Vấn Xuân cùng Sơ Hạ cười chê chọc: “Tuyên Vương, ngài thật sự là tới a, phàm có chuyện náo nhiệt gì, ngài đều có một chân.”

Bảo Bảo cười hì hì nói: “Sao lại chen ép Tuyên thúc thúc thế, cái này là có tinh thần trọng nghĩa đó, được không?”

“Ha ha” Phong Linh cười to: “Hắn có tinh thần trọng nghĩa?” Ngay sau đó liền dùng cùi chỏ chọc hắn: “Này, thời điểm đi kỹ viện, xin hỏi tinh thần trọng nghĩa của ngài đặt đi đâu rồi?”

Âm thanh nàng không lớn, nhưng đủ để người xung quanh nghe rõ ràng. Tròng mắt Dạ Dập Tuyên tròn trắng: “Còn nói, nếu không phải ngươi cứng rắn lôi kéo, danh dự một đời của ta có bị hủy không?”

Nhất thời, mọi người cùng cười đùa, không khí trở nên vui vẻ hơn hẳn.

“Bộp!”

Âm thanh ly nước bị ném xuống khiến mọi người kinh sợ.

Dạ Vô Hàm từ từ đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng. Hắn cười, nhìn một lượt mọi người, tầm mắt dừng lại trên người Phong Linh, nói từng câu từng chữ: “Bốn Vương từng nói qua, muốn nạp Châu Châu làm thiếp, hôm nay là ngày Hình nhi thụ phong Quận chúa, là ngày đại cát đại lợi, không bằng song hỉ lâm môn đi.” Nhìn gương mặt trắng bệch của Phong Linh, hắn như có một loại khoái cảm của trả thù, hắn cười lạnh: “Bốn Vương chính thức nạp Châu Châu làm thiếp! Bắt đầu từ bây giờ nàng chính là ái thiếp của bốn vương!”

107. Chương 110

Mọi người đều sững sờ, ngay sau đó là âm thanh “Chúc mừng Vương Gia” vang lên không dứt.

Phong Linh cắn chặt môi, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại. Trước đó còn luôn miệng nói muốn kết hôn với nàng, mới chỉ trong chớp mắt lại công bố cưới vợ bé trước mặt mọi người, là nàng quá ngây thơ nên mới có thể tin tưởng hẳn?

Nhìn qua một lần rồi Dạ Vô Hàm xoay người rời đi. Còn Châu Châu, mãi đến khi âm thanh hưng phấn của Tiểu Đào truyền tới, nàng mới tỉnh táo lại, không che giấu nổi vẻ mặt kích động, vui quá mà khóc ngay trước mặt mọi người.

Bảo Bảo ngược mắt lên nhìn mẹ, đứng lên kéo tay nàng, giọng điệu kiên định: “Nương, chúng ta đi! Rời nơi này đi đi!”

Dạ Dập Tuyên vội vàng ngăn lại, chân mày nhíu chặt: “Ta đi tìm Vương huynh!” Trong lòng hẳn biết rõ, chuyện này là do hẳn, không đi giải thích sẽ thương tổn đến những người hẳn để ý.

“Không cần.” Phong Linh cười cười: “Dạ Vô Hàm cưới vợ bé, đó là chuyện tốt mà, chúng ta gấp cái gì? Là chúng ta thiếu cái ăn hay thiếu cái uống?” Ngay sau đó liền kêu mọi người: “Ngồi xuống đi, ăn thôi ăn thôi.”

Nói xong, cầm đũa lên vừa lòng ăn. Thức ăn được đưa vào trong miệng, ngọt hay mặn, đắng hay chua, nàng không biết, nhưng tội gì phải bày vẻ mặt đau khổ ra cho người khác xem, có thể an ổn ngồi đây, đó mới là khí thế! Nàng, Phong Tam Nương, vĩnh viễn không dùng sự ngu muội của người khác để trừng phạt mình.

Tâm tư của nàng, sợ rằng không có mấy người biết. Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn nàng, Châu Châu bên kia càng kích động, Phong Tam Nương bên này càng bình tĩnh. Không khí này quá bình thường, quả thật giống dấu hiệu trước giông bão.

Bảo Bảo nhìn mẹ không lên tiếng, sau đó nhảy xuống ghế.

Phong Linh liếc con: “Đi đâu?”

“Buồn tiêu.”

“A. Nhớ phải rửa tay đấy.”

Đổi lại thường ngày, bị nói chuyện này trước mặt nhiều người như vậy, Bảo Bảo nhất định sẽ kêu to lên kháng nghị, nhưng lúc này cậu bé lại không nói gì, đi thẳng ra vườn.

Dạ Vô Hàm đột nhiên tuyên bố muốn cưới thiếp, khiến quản gia đang bận tối mắt tối mũi hết sai người bố trí lại phòng ngủ, rồi phân phó đi mua những đồ dùng cần thiết để thành thân, lại gọi người đến may gấp bộ giá y. Châu Châu xấu hổ để người nâng đỡ nàng đi nghỉ ngơi, chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, chờ buổi tối hành lễ.

Đại khái cả bàn chỉ có Phong Linh là chuyên tâm ăn uống. Sau khi ăn xong, nàng hài lòng vỗ vỗ bụng: “Tốt rồi, ăn no.”

Dạ Dập Tuyên vẫn luôn ngồi bên cạnh nàng, nàng gượng cười, khiến lông mày hẳn càng nhíu lại.

“Tam Nương.” Vãn Xuân thận trọng nói: “Không bằng chúng ta về đi.”

Phong Linh cười xinh đẹp rồi nhíu mày hỏi ngược lại: “Trở về làm gì? Không phải mọi người vẫn đợi ở đây để uống rượu mừng sao?”

“Nhưng...”

“Ha ha, đừng có nhưng nhị gì hết. Chuyện Vương gia cưới vợ bé này, có thể gặp nhưng không thể cầu, ta còn muốn tương lai có chuyện để khoe khoang, làm sao có thể bỏ qua?”

Thấy các nàng lại định khuyên tiếp, Phong Linh khoát tay, mỉm cười: “Các ngươi không phải lo lắng, ta không sao. Ta sẽ không vì một nam nhân không tin tưởng mình mà muốn chết muốn sống, ta không rảnh đâu.”

Mọi người đều trầm mặc.

Từ đầu đến cuối, Dạ Dập Tuyên vẫn ngồi bên cạnh nàng. Chỗ Vương huynh, hẳn nhất định sẽ đi nói rõ, nhưng hiện tại, hẳn thật sự không yên lòng. Nhìn nàng có vẻ kiên cường nhưng thật ra chỉ là con hổ giấy, bình thường thì giương nanh múa vuốt dọa người, nhưng đến thời khắc mấu chốt, nàng cũng sẽ rơi lệ, cũng sẽ đau lòng.

Dần dần, sắc trời ngày càng tối.

Hiệu suất làm việc của quán gia rất cao, chưa tới một canh giờ, bên trong Lục Ý hiên đã được giăng đèn kết hoa, dán đầy chữ hỷ. Sảnh trước cũng bố trí thành hỷ đường, chỉ chờ bái đường thôi.

Châu Châu đã khoác giá ý đi ra từ sớm. Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột khiến nàng thấy giống như đang mơ. Nàng không xác định được, nàng thật sự muốn gả cho người đàn ông kia sao? Nàng và Hình nhi thật có thể danh chính ngôn thuận lấy được danh phận sao?

Tay Phong Linh nắm chặt ly trà, lưỡi biếng dựa vào ghế, mắt liếc nhìn nàng ta. Cõi như mộng đẹp của nữ nhân này đã trở thành sự thật, thực kỳ lạ, nàng cảm thấy hơi tức, nhưng chưa đến mức ghen tỵ, chỉ là có loại nhàn nhạt, đậm đến mức có thể bỏ qua chút mất mát trong lòng.

Thứ không thuộc về mình thì muốn cầu cũng không được.

Đang lúc mọi người chờ đợi giờ lành đến, chờ Dạ Vô Hàn xuất hiện để bái đường thì ngoài đại môn lại truyền đến một loạt tiếng khua chiêng gõ trống, sau đó là tiếng khóc kinh thiên.

“Chuyện gì xảy ra?” Quán gia lập tức sai người đi xem, người đó trở lại báo cáo: “Quán gia, là một đám người đến than khóc.”

Mọi người đều ngây ngẩn, sao lại có tình chọn lúc Vương gia vợ bé mà đến than khóc? Ai to gan đến vậy, không muốn sống sao?

“Than khóc? Phi phi phi, sao lại có điềm xấu như vậy?” Quán gia cực kỳ tức giận, mang người ra cửa đại môn.

Chỉ thấy một đám có chừng hai mươi, ba mươi người tạo thành một đội ngũ quỳ chỉnh tề trước cửa. Đây đều là những người chuyên làm nghề khóc thuê, xét về thực lực cùng kỹ năng chuyên nghiệp đều cực lợi hại. Quỳ mấy canh giờ tiếng khóc cũng không đứt đoạn.

Quán gia lớn tiếng quát: “Tất cả không được khóc nữa, ai cho các người đến đây để kêu khóc?! Các người có biết đây là chỗ nào không? Đây là Hàm Vương phủ!”

Mọi người sững sờ: “Không sai mà, chúng ta đúng là đến đây để khóc.”

Quán gia nổi giận: “Muốn bị chặt đầu sao? Hôm nay là ngày vui Hàm Vương nạp thiếp, các người chạy đến nơi này than khóc là không muốn sống nữa sao?”

Phía sau, mọi người chạy đến xem náo nhiệt. Châu Châu đã hết sức che giấu nhưng vẫn hiện lên mấy phần tức giận.

“Ai nha ai nha, chúng tiểu nhân chỉ nhận tiền làm việc thôi, là tới khóc vì tiểu thiếp của Hàm vương mà.”

“Tiểu thiếp? Vũ phu nhân?” Quán gia cuối cùng cũng hiểu, không khỏi có chút tò mò hỏi: “Vậy ai chi tiền thuê các người đến đây?”

“Ách, là một vị cô nương, dung mạo rất xinh đẹp, gọi là... Tiêm Vũ.”

Vừa dứt lời Châu Châu chỉ cảm thấy đầu “ông” một tiếng, cảm thấy trời đất xoay chuyển, bốn phía đều kinh hãi: “Có... có... phải là Vũ phu nhân...”

Quán gia hồi hồn đầu tiên, sợ mọi người bị khủng hoảng, liền bận rộn sai người đuổi đội ngũ kia đi rồi xoay người cảnh cáo không ai được nhắc đến chuyện này nữa.

Sắc mặt Châu Châu tái nhợt, bước chân có chút không vững, thiếu chút nữa đụng vào người khác. Vừa ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt cười khó lường của Phong Linh: “Thế nào? Sợ sao?”

Châu Châu cắn răng, quay mặt đi: “Ta không hiểu người nói cái gì.”

“Ha ha, vào ngày đại hỉ của người lại tìm tới than khóc, xem ra nàng ta thật sự chết oan!”

Hai mắt Châu Châu trợn to, gắt gao che kín lỗ tai: “Đừng nói nữa! Nhất định là người giả trò quỷ!”

“Ta sao?” Phong Linh làm ra vẻ trầm ngâm, cười một tiếng, rồi lại gần nàng nhỏ giọng nói: “Nếu như là ta... ta sẽ trực tiếp thuê người đến giết người.”

Nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt nàng ta, Phong Linh tiêu sái xoay người rời đi.

Không cần phải nói, chắc chắn là kiệt tác của tiểu tử kia.

Mọi người trở lại hỉ đường, vẻ vui sướng lúc trước đã vơi đi phân nửa. Đúng lúc này, Phi Ứng xuất hiện, gạt đầu với quần gia: “Vương gia phân phó, hành lễ lùi lại, Vương gia vừa nhận được thánh chỉ, lập tức sẽ xuất trình đi Tây Vực.”

108. Chương 111: Người Thích Nương Của Ta

Phong Linh ngăn người.

Hắn muốn xuất chinh? Đánh giặc?

Dạ Dập Tuyên bỗng nhiên đứng dậy, đi lên, “Người nào ra thánh chỉ? Là Diêu hoàng hậu hay là Cảnh Vương thúc?”.

Phi Ứng lắc đầu: “Là hoàng thượng”.

“Phụ hoàng? Làm sao có thể như thế được?”. Sắc mặt Dạ Dập Tuyên trầm xuống, xoay người ra khỏi đại sảnh, chạy thẳng đến thư phòng của Dạ Vô Hàm. Đến Bác Ý hiên, hắn không gõ cửa mà trực tiếp xông vào thư phòng.

Dạ Vô Hàm đang dọn dẹp một chút đồ vật, thấy người đến là hắn, chỉ lạnh nhạt nói: “Đệ đã biết rồi?”.

“Vương huynh, phụ hoàng làm sao có thể đề huynh dẫn binh được?”. Dạ Dập Tuyên la lên, “Nhất định là quỷ kế của Cảnh Vương thúc và tiện nhân kia! Huynh không thể đi được?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu, mặt không biến sắc nói: “Đây đúng là ý chỉ của phụ hoàng!”.

“Phụ hoàng đã lâu không tham gia triều chính rồi, làm sao có thể hạ chỉ bắt chợt như thế?”.

“Thánh chỉ rất gấp, năm vạn binh mã đã chờ ngoài thành rồi, sợ rằng phải chờ sau khi huynh trở lại thì mới hỏi rõ ràng được”. Dạ Vô Hàm dọn dẹp một vài đồ đơn giản rồi nghiêm mặt nói, “Chuyện này không giống như Cảnh Vương thúc đang giả trò quỷ, nhất định là có ẩn tình khác bên trong. Bây giờ ta muốn giao cho đệ vài việc, đệ phải nhớ kỹ!”.

Dạ Dập Tuyên gạt đầu, trong lòng vẫn suy nghĩ chủ mưu phía sau.

“Địch Cuồng đang truy nã bọn giả mạo bang Xích Diễm, có thể sẽ truy ra được vị trí của Triệu gia. Dù có một ngọn gió thổi qua cỏ đệ cũng phải đối lại; còn nữa, gần đây Diêu hoàng hậu án binh bất động không giống với tác phong của nàng ta. Nhưng nàng ta vẫn luôn ở bên cạnh phụ hoàng, rất được sủng ái, chúng ta không dễ để động được đến nàng ta nhưng mà ta đã cài người trong cung, đệ chỉ cần cẩn thận là được”. Hắn ngừng một lúc, rồi nói, “Hàm vương phủ tạm thời giao cho đệ, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, đệ hãy trông nhà giúp ta. Còn có ... chăm sóc tốt cho Tam Nương và Bảo Bảo”.

Vương huynh giao phó hẳn chăm sóc ẹ con Phong Tam Nương, không phải là mẹ con Châu Châu. Dạ Dập Tuyên nhìn hắn một cái nói, “Vương huynh, chuyện trong vườn hoa....”.

“Vương gia, ngựa đã được chuẩn bị”. Phi Ứng bẩm.

“Ừ”, Dạ Vô Hàm gật đầu một cái, ăn mặc chỉnh tề, sau đó đến bên cạnh Dạ Dập Tuyên, vỗ vai hần nói, “Nếu như nàng chịu một chút uất ức nào, cẩn thận ta trở về giáo huấn đệ!”.

Nói xong, hần và Phi Ứng ra khỏi phủ.

Miệng Dạ Dập Tuyên mở lớn, không nói được chữ nào, cuối cùng thở dài một tiếng. Hiểu lầm như trái cầu tuyết, càng lúc càng lớn, trời ơi, làm sao hần mới có thể khắc phục được hậu quả đây?

Đến cửa phủ đã có một đám thị thiếp. Châu Châu mặc giá y đỏ thẫm rất bắt mắt. Nàng ta dắt tay Hình Nhi, tiến lên một bước, “Vương gia...”.

Dạ Vô Hàm ôm lấy Hình Nhi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt, cười cười, “Hình Nhi ngoan, phụ thân sẽ về sớm thôi, ở nhà phải nghe lời nhé!”.

Miệng Hình Nhi mím chặt lại, nín vạt áo của hần, không muốn cho hần đi.

“Hình Nhi, không nên như vậy”, Châu Châu bế Hình Nhi, khuôn mặt nén lệ, “Vương gia, người phải cẩn thận, nghe nói nơi đó rất lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo. Xin Vương gia hãy yên tâm, Châu Châu sẽ chăm sóc tốt cho Hình Nhi”.

“Ừ”. Hần chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng, sau đó xoay người lên ngựa. Ánh mắt hần nhìn một vòng nhưng hần không gặp được người mà hần muốn gặp.

Ánh mắt cố nén sự mất mát, hai chân thúc vào bụng ngựa. “Đi”.

Châu Châu cẩn mồi nhìn người cưỡi ngựa đi mất, có lẽ hần thật sự rất bận, nhưng mà bây giờ về mặt danh nghĩa thì nàng đã là thị thiếp của Hàm Vương rồi, có thể danh chính ngôn thuận ở đây. Cho nên nàng sẽ kiên nhẫn chờ đợi hần. Đến lúc đó, thân thể của nàng cũng sẽ hồi phục hoàn toàn... Đến lúc đó, có thể... phục vụ hần. Nghĩ đến điều này, gương mặt đỏ lên, cúi đầu dắt Hình Nhi về phủ.

Phong Linh ở trong góc yên lặng nhìn hần rời đi, tâm tình dường như theo hần đi xa. Vừa quay người lại thì gặp ánh mắt to trong suốt của Bảo Bảo, nàng ngẩn người, “Tiểu tử, con ở đâu ra vậy?”.

“Nương, nương xác định là nương thích hần sao?”. Bảo Bảo hỏi.

Phong Linh ngẩn người, vội vàng quay mặt, đi về phía trước, “Thích ai? Nương không hiểu con nói gì?”.

Bảo Bảo nhú mày: “Phong Tam Nương, đây là lúc mà nương trốn tránh sao?”.

“Nương đâu có trốn tránh?”.

“Nghĩ một đằng nói một nẻo”.

“Nương không hề!”.

Bảo Bảo nói trúng tim đen., “Tất cả mọi người đều nhìn ra, chỉ có bản thân nương đang trốn tránh mà thôi, nương phải biết rằng, tranh thủ hạnh phúc không phải để cho người khác”.

Phong Linh đứng sững lại, hai tay siết chặt thành quyền.

Bảo Bảo đi tới, giũ đầu nhìn nàng: “Mặc kệ cha của con là ai, con chỉ quan tâm nương của con vui hay không vui mà thôi”.

Phong Linh cúi đầu, hai vai khẽ run, “Tiểu tử thôi, nhất định con phải chọc nương khóc hay sao?”. Phong Linh chùi chùi nước mắt cảm động, “Đáng ghét, nói được giống như là nương không lấy được chồng vậy?”.

Bảo Bảo nhún vai: “Không nói trước được, con đã chuẩn bị để nuôi nương lúc về già”.

“Này!”. Phong Linh xoắn lỗ tai của nó, “Còn nói nữa, có tin nương không cho con cưới vợ không?”.

“Lại nói thế”. Bảo Bảo nhú mày, “Nương, nếu nương cứ uy hiếp con như thế, cẩn thận con không cưới thì nương cũng không có cháu để ôm đầu!”.

“*@;amp...%...”.

.....

Hàm Vương phủ lại có thêm một vị chủ tử.

Châu Châu dậy sớm cũng đã thay y phục, có cảm giác của một tân nương, tiểu Đào cũng đổi cách gọi “phu nhân”.

“Phu nhân, nô tỳ đã nghe lời của phu nhân, lặng lẽ trở về Triệu gia”.

“Sao rồi?”. Châu Châu vội hỏi.

“Dường như mang tất cả mọi thứ đi, cả nơi ở của gia đình cũng thế”.

Châu Châu sưng sốt, “Làm sao lại như thế? Cha ở nơi đó đã mấy chục năm, làm sao nói đi là đi được?”.

“Có phải là...”. Tiểu Đào lại gần tai nàng, nhỏ giọng nói. “Lão gia vì phu nhân, sợ lộ chuyện của Hình Nhi nên mới rời đi?”.

“Cha...”. Châu Châu khép nửa con mắt. Cha nàng vẫn luôn sợ đại nương, có thể vì nàng mà hi sinh lớn như thế?

Dù sao thì đây cũng là lý do duy nhất rồi. Nàng lựa chọn tin tưởng điều này.

“Đúng rồi, Hình Nhi đâu?”.

“A, đi theo bà vú”.

“Ừ, trông con bé cẩn thận, đừng để cho con bé chạy loạn”.

“Vâng”.

Cửa Phỉ Ý hiên, một bóng dáng nho nhỏ nép ở cửa, nhìn vào trong.

Trong sân, Bảo Bảo và Thần Hoàng đang mắt to trừng mắt nhỏ.

“Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi”. Thần Hoàng lười biếng đuổi lưng một cái, vắn vẹo uốn éo hoạt động người.

Bảo Bảo khoanh tay, đứng dưới tàng cây nhìn bộ dạng của hắn, nhíu chặt chân mày, “Vì sao đến gần nương của ta?”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, quynh rũ nói: “Đoán xem nào?”

Mặt Bảo Bảo không đổi sắc nói: “Người thích nương của ta”.

“Ha ha...”. Thần Hoàng bật cười, tiếng cười không hề mềm mại mà làm người ta nổi cả da gà, lộ ra sự cuồng vọng.

109. Chương 112: Hai Mẹ Con Phát Tài

Bảo Bảo không vui, bĩu cái môi nhỏ nhắn: “Cười cái gì?”.

Thần Hoàng không cười nữa, từ từ đến gần hắn, nụ cười vẫn còn vương ở khóe miệng, “Tiểu tử, sao con thông minh vậy, không giống như nương của con. Nay, đến làm con trai ta, thấy sao?”.

“Không cần”. Bảo Bảo không suy nghĩ mà cự tuyệt luôn.

Dung nhan tuyệt thế của Thần Hoàng lộ ra vẻ hứng thú, “Tại sao? Làm con trai của thúc có rất nhiều chỗ tốt, không chừng có thể mò được một quốc gia để chơi đùa đấy?”.

“Có cái gì tốt để chơi? Cháu phải thông minh là đúng rồi, ai bảo nương của cháu đàn như vậy? Nhưng mà cháu làm con trai của thúc làm sao được? Hơn nữa, cháu nên gọi thúc là cha hay là nương?”.

“Ha ha”. Không ngoài suy nghĩ của Thần Hoàng, tiểu tử này nhìn được hắn là nam nhân, không ngạc nhiên hỏi: “Tiểu tử, cháu không muốn biết cha của mình như thế nào sao?”.

Bảo Bảo nhún vai: “Nương nói, cha chính là một con nòng nọc nhỏ, không có gì kỳ lạ cả”.

Thần Hoàng giật mình, Phong Tam Nương dạy con trai như vậy sao? Hắn nào tính cách Bảo Bảo tinh quái như vậy, không thể thoát khỏi cách “giáo dục” của nàng.

Hắn cũng lười đoán, hỏi thẳng: “Tiểu tử, thúc làm cha của con được không?”.

Bảo Bảo ngược mắt, nhìn hắn từ trên xuống dưới một lần, lắc đầu, nói: “Nương cháu không thích thúc”.

Sắc mặt Thần Hoàng trở nên khó coi, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ lo lắng. Đứa nhỏ này, nói chuyện không hề lưu tình, nếu như lời này do một người khác nói, hắn đảm bảo sẽ dùng một cước đưa hắn lên Tây Thiên!

Một lúc sau, hắn ôm lấy hai cánh tay, giống như Bảo Bảo, mặt đối mặt, “Tiểu tử, nói xem, giao dịch như thế nào?”.

Mặc dù hắn vẫn chưa nói câu sau nhưng Bảo Bảo có thể đoán ra được, đôi mắt giảo hoạt chớp chớp: “Nói nghe xem cháu sẽ được cái gì tốt nào?”.

Thần Hoàng nhếch miệng cười cuồng dã: “Cháu giúp ta theo đuổi nương cháu, điều kiện tùy cháu”.

“A, hào phóng như vậy sao?”. Bảo Bảo cười, ngoắc ngoắc ngón tay út của nó, Thần Hoàng cúi người. Nó đáng yêu cười một tiếng: “Cháu muốn làm... Minh Chủ Vô Lâm”.

Thần Hoàng nghi ngờ nghiêng đầu nhìn hắn, “Minh Chủ Vô Lâm?”.

Nó?

Một đứa bé năm tuổi?

Bảo Bảo lão đại không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Cháu làm sao? Cháu không thể làm Minh chủ sao?”.

Đây là mục tiêu vĩ đại mà Bảo Bảo quyết định từ khi hiểu chuyện. Nó muốn làm Minh Chủ Vô Lâm, nó muốn trở thành nam nhân lợi hại nhất giang hồ!

Thần Hoàng buồn cười, nhếch mày hỏi: “Nói thúc nghe, tại sao cháu lại muốn làm Minh chủ Vô Lâm?”.

“Có thể hiệu lệnh quần hùng, hai bên hắc bạch cũng do cháu định đoạt! Có rất nhiều uy phong, có rất nhiều uy phong!”.

“Chỉ vì thế?”.

Bảo Bảo nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “cháu làm Minh chủ Vô Lâm có thể giúp nương”.

Về mặt Thần Hoàng ngẩn ra, chân mày nhíu lại. Bảo Bảo lảng lảng nói: “Lúc trước, khi chưa có nơi sống ở thành Ngư Dương, chúng ta vẫn luôn sống trôi nổi ở bên ngoài, ăn một bữa cũng coi như là tốt, phòng ở cũng không có, ngủ ở ngôi miếu đổ nát, đoạt địa bàn của ăn xin, đó là chuyện thường xuyên, còn luôn bị người khác khi dễ. Sau đó, vất vả lắm nương mới tìm được công việc giặt quần áo ở một gia đình giàu có. Bởi vì cháu không cẩn thận làm rách một bộ y phục của chủ nhà, mẹ con chúng ta bị đuổi, nương còn bị người nhà đó đánh vài cái bạt tai... Từ đó cháu đã âm thầm thề, cháu muốn trở nên mạnh, rất mạnh, như vậy mới có thể bảo vệ nương! Cháu sẽ không để cho người khác động đến nương dù chỉ là một đầu ngón tay!”.

Đôi mắt Thần Hoàng khê chớp động, hai tay nắm chặt thành quyền, nắm chặt đến nỗi khớp ngón tay kêu “răng rắc”. “Cái nữ nhân đánh nương của cháu ở nơi nào? Họ gì? Tên gì?”.

Bảo Bảo lắc đầu, nói: “Không nhớ rõ, thật ra thì chuyện giống như vậy còn rất nhiều”.

“Rất nhiều?”.

Thần Hoàng hít sâu một hơi, nhìn Bảo Bảo, gần từng chữ: “Điều kiện của cháu, ta đồng ý”.

“Thật?”. Bảo Bảo hưng phấn, hai mắt tỏa sáng.

“Ừ”, hắn gật đầu, “Cháu muốn trở nên mạnh mẽ, ta giúp cháu đạt được thực lực đó!”.

“A, zê”. Bảo Bảo nhảy lên.

Thần Hoàng không nói thêm gì nữa, nhìn về phía cửa, “Hình như có tiểu mỹ nhân đến tìm cháu đó!”. Nói xong, hần như mảy may xoay người vào phòng.

Tiểu mỹ nhân?

Bảo Bảo nhìn về phía đó, thì thấy gương mặt hồng hồng của Hình Nhi đang núp ở đó.

Nó nghi ngờ đi đến, “Tiểu quận chúa, tại sao em lại ở chỗ này?”.

Hình Nhi há mồm nhưng không phát ra được chút âm thanh nào, rớt cuộc đau lòng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào hai chân của mình, đôi tay nhỏ bé khẽ lắc lắc.

Bảo Bảo nhìn cô bé, sau đó tiến lên kéo bàn tay nhỏ, “Đi theo ta”.

Hai đứa bé đi vào trong một cái chòi nhỏ, ngồi xuống, Bảo Bảo nghiêm túc nói: “Hình Nhi, bây giờ ta hỏi muội một vấn đề, muội chỉ cần lắc đầu hoặc gật đầu là được rồi, được không?”.

Hình Nhi chớp chớp đôi mắt trong suốt, gật đầu một cái.

“Có phải... muội cũng biết nói?”.

Hình Nhi kinh hãi, giật mình tránh ánh mắt của nó, nhảy xuống ghế muốn đi. Bảo Bảo làm sao có thể bỏ qua cơ hội tra rõ chân tướng sự việc, sau khi kéo bé lại, nó cười trấn an, “Muội không cần sợ, ta sẽ không nói cho ai biết, ta chỉ muốn giúp muội”.

Hình Nhi cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng bé gật đầu một cái.

“Hình Nhi, có phải lúc muội đến Vương phủ, muội vẫn có thể nói chuyện, đúng không?”.

Một lúc sau, Hình Nhi gật đầu một cái.

Trong mắt Bảo Bảo lóe lên tia sáng: “Có phải nương của muội, làm hại muội không thể nói được nữa?”.

Đầu Hình Nhi cúi thấp xuống, từ từ gật xuống.

Bảo Bảo nổi giận, cùng là lớn lên bên nương, nhưng nương của nó cấp cho nó một hoàn cảnh sống đầy tình yêu thương, nhưng cô bé này thì sao? Lại còn bị nương của mình hại căm! Tại sao trên đời lại có người độc ác như vậy?

Ánh mắt nó kiên định, dắt tay Hình Nhi, “Hình Nhi, về sau muội đừng sợ, ta sẽ giúp muội!”.

Hình Nhi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nó...

.....

Lúc Thần Hoàng vào trong phòng, Phong Linh đang tập bài thể dục tám động tác: “1-2-3-4, 2-2-3-4, 3-2-3-4...”.

Hần nheo đôi mắt lại, tiến lên ôm chặt lấy nàng.

“Làm gì đấy?”. Phong Linh hoảng sợ ngẩn ra, không biết người này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn giết nàng giết khẩu? Đây là cái ôm trước khi chết?

OMG!

“Chuyện các người ngủ ở ngôi miếu đồ nát, ta đã biết” Thần Hoàng cắn răng nghiêng lợi nói, “Còn có mụ la sát đánh nàng, ta cũng đã nghe nói! Nàng yên tâm, có Thần Hoàng ta ở đây, ai dám động vào mẹ con nàng, ta sẽ diệt cả nhà của hần!”.

“Ngủ ngôi miếu đồ nát? Mụ la sát đánh ta?” Phong Linh nghi ngờ, cái đó và cái đó, mặc dù cuộc sống của mẹ con nàng có chút khó khăn nhưng dù sao nàng cũng là người xuyên qua, làm sao có thể kém đến nỗi để con trai ngủ ở ngôi miếu đồ nát? Đừng có nói là người ta đánh nàng, nàng không đi đào mộ phần tổ tiên nhà người ta là may lắm rồi!

Đúng là không biết tên tiểu tử kia nói hươu nói vượn!

Dường như Thần Hoàng sợ chạm vào chuyện đau lòng của nàng, buông nàng ra, không nói hai lời móc từ trong ngực một tập ngân phiếu, “Cầm đi, nàng muốn xài như thế nào thì xài, ta không cho phép nàng bạc đãi chính mình, lại càng không cho phép bạc đãi Bảo Bảo!”.

Phong Linh tròn tròn hai mắt, vui mừng nhận lấy xấp ngân phiếu, trời ơi, thật nhiều tiền! Bạc, bạc....

Nàng kích động ôm tiền vào lòng, mắt chứa lệ nóng nói: “Người nghe những cái đó còn chưa đủ, chúng ta đâu chỉ ngủ ở ngôi miếu đổ nát mà còn phải ăn cơm thừa của người khác....”

110. Chương 113: Nương, Con Muốn Giúp Mẹ Ấy

“Nương! Nương!”. Bảo Bảo dắt Hình Nhi vào trong phòng, Phong Linh đang ngồi đếm ngân phiếu, mặt hồi hộp. Mắt cũng không nhìn hồi thẳng, “Sao?”.

“Con muốn giúp Hình Nhi chữa giọng nói”.

Phong Linh ngẩn ra, quay đầu lại, thấy Hình Nhi đang sợ hãi núp sau lưng Bảo Bảo, khó hiểu hỏi: “Sao thế, con với tiểu cô nương này hóa thù thành bạn rồi à?”.

“Xùy, nương của muội ấy là nương của muội ấy, còn muội ấy là muội ấy”.

Phong Linh cười mập mờ: “Sao, coi trọng người ra à?”.

Bảo Bảo liếc mắt, “Nương, nương có thể ngây thơ hơn được không?”.

“Thôi đi”, Phong Linh đặt ngân phiếu vào hộp bảo bối của nàng, hôn “chụt” một cái rồi mới xoay người nói với Hình Nhi sau lưng Bảo Bảo, “Này, tại sao phải giúp con bé chữa giọng nói? Mà ngực y của Dạ Vô Hàm còn không làm được, con làm làm gì?”.

Bảo Bảo nói: “Con tự tìm được cách nhưng mà con muốn nương giúp con một việc”.

Phong Linh cnahr giác, ôm chặt hộp bảo bối của mình, “Cái gì? Muốn tiền? Không được! Muốn tán gái thì tự mình đi kiếm tiền đi!”.

Bảo Bảo sắp bị nương nó làm cho phát điên: “Không phải là con muốn tiền! Con muốn nương giúp con đưa Hình Nhi từ bên nương của muội ấy qua đây!”.

Phong Linh ngẩn người: “Tiểu tử, không phải là con nói thật đấy chứ?”

Bảo Bảo nghiêm túc nói: “Nếu như Hình Nhi tiếp tục ở lại bên cạnh nương của muội ấy thì có thể là ngay cả cái mạng nhỏ cũng không còn”.

Bàn tay nhỏ của Hình Nhi nắm lấy vạt áo của Bảo Bảo, cúi đầu, không dám nhìn Phong Linh.

Phong Linh nhìn con trai, mắt chớp chớp, không hỏi thêm câu nào, gật đầu, “Được, để nương giúp con”.

Nàng hiểu rất rõ con trai mình, nó sẽ không tùy tiện tìm phiền toái ỉnh. Nó kiên định làm chuyện này như vậy chắc chắn là có lý do của nó, đừng ai nghĩ sẽ ngăn cản được nó. Nàng sẽ không ngăn cản nó, cho dù nó đụng phải khó khăn, đau đớn thì đó cũng sẽ là bài học của con trai.

Bảo Bảo không nói cả cảm ơn, kéo Hình Nhi ra bên ngoài: “Nương, chuyện này con giao cho nương, con giúp muội ấy chuẩn bị phòng”.

“Tiểu tử thôi, nhanh như vật đã quên mất mẹ rồi sao?”. Phong Linh cười mắng một câu nhưng mà cảm thấy khó khăn. Muốn nàng gây sự với Châu Châu hay sao, đều được nhưng mà muốn lấy con gái của người ta, hơn nữa lại là quân chúa vừa được sắc phòng, điều này...

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định phải bàn bạc với quản gia. Dù sao thì ông ấy cũng là người ở lâu trong vương phủ, có những chuyện phiền toái, bàn bạc với ông ấy chắc rất được.

Phong Linh vừa đi, bên ngoài liền vang lên giọng nói của Tiểu Đào: “Tiểu quận chúa! Quận chúa! Quân chúa đang ở đâu?”.

“Ai ở đó hô to gọi nhỏ vậy? Không có quy củ gì cả”. Vần Xuân và Sơ Hạ đi ra.

“Người có nhìn thấy Quận chúa nhà ta đâu không?”. Nhìn thấy bọn họ Tiểu Đào không nể mặt. Ngay cả tiểu nha hoàn đi bên cạnh nàng ta cũng lỗ mũi hất lên trời.

Sơ Hạ nhẹ nhàng nói: “Xin hỏi, chúng ta có phải là bảo mẫu của quân chúa nhà người sao?”.

Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng: “Có người thấy Quận chúa đi về phía bên này, nói mau, quận cháu đang ở đâu? Không phải là... các người giấu đi đấy chứ?”.

Nhìn nàng ta vênh mặt, vì Châu Châu là thị thiếp mà nước lên thì thuyền cũng lên. Vần Xuân và Sơ Hạ hai tay chống hông, “Sao, khi dễ chúng ta sao? Dám chạy đến Phi Ý hiên diễu võ dương oai?”.

Tiểu nha hoàn khinh thường nói: “Ồ, chúng ta chỉ đến tìm Tiểu quận chúa, sao lại nói là giương oai? Chẳng lẽ các người có tật giật mình?”.

Vần Xuân “phi” một tiếng: “Ta nhỏ vào! Không có việc gì, ta giấu quận chúa nhà các người làm gì? Là do quân chúa tự tìm tới Bảo gia nhà ta đấy! Tại sao không nói là các người không quản được quận chúa nhà các người?”.

Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng: “Hừ, nhất định là cái tiểu tử đó đã quyến rũ tiểu quận chúa nhà chúng ta”.

“Người dám nói Bảo gia như thế?”. Vần Xuân và Sơ Hạ xắn tay áo lên, hai người đi bên cạnh Phong Linh lâu ngày, tính tình cũng nóng hơn.

“Nói thì làm sao?”. Đối phương cũng không chịu yếu thế.

“Sao? Thích ăn đòn à?”. Họ cũng không kém, túm lấy tóc của bên kia, bốn người vật lộn trong vườn.

“Dừng tay!”. Một tiếng kêu khê vang lên, bốn người không cam lòng dừng tay.

Châu Châu được nha hoàn dìu đến, chậm rãi đi tới: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Tiểu Đào nói: “Bọn nô tỳ đến tìm tiểu quận chúa, rõ ràng có người nhìn thấy tiểu quận chúa đi về phía này nhưng bọn họ không thừa nhận còn động thủ đánh người!”.

Châu Châu cau mày, nhìn về phía hai người: “Hình Nhi đâu? Con bé đang ở đâu?”.

Vần Xuân cười nhạo, nói: “Triệu phu nhân hỏi lời này thật kỳ lạ, chân ở trên người tiểu quận chúa, quân chúa thích đi đâu thì đi, chúng ta đâu có thể đi theo được”.

Châu Châu vừa được lên làm chủ tử, lại bị nha hoàn phản bác kiểu đấy, cảm thấy mất thể diện. Hơn nữa lại trước mặt nha hoàn của mình. Giọng nói nghiêm nghị: “Ai cho các người không biết tôn ti trật tự như vậy? Mau giao Hình Nhi ra đây”.

Sơ Hạ lắc đầu bật cười: “Triệu phu nhân, mong phu nhân rõ ràng một chút, đây là Phi Ý hiên, muốn ra lệnh ở đây thì thân phận của phu nhân còn chưa đủ đâu”.

Hai người một đáp một hát làm Châu Châu giận run cả người, nàng ta quay đầu phân phó Tiểu Đào: “Đi vào tìm Hình Nhi!”.

“Dạ!”.

Tiểu Đào vừa muốn dẫn người đi vào nhưng Vần Xuân và Sơ Hạ ngăn cản ở cửa: “Trừ Vương gia, nơi này không ai được tự tiện xông vào!”.

“Tránh ra!”.

“Không!”.

Hai bên giằng co, đúng lúc này, Bảo Bảo xuất hiện, còn phía sau là Hình Nhi bị dọa sợ.

Vừa nhìn thấy con gái, Châu Châu thở phào nhẹ nhõm, ngoắc ngoắc tay: “Lại đây!”.

Hình Nhi sợ hãi, lùi về sau một bước, lắc đầu.

Châu Châu ngẩn người, nụ cười cứng ngắc, sau đó dịu dàng nói: “Hình Nhi, đến đây với nương, nương đến đón con. Nếu như con không nghe lời, nương sẽ nói cho cha biết!”.

Hình Nhi cúi đầu, bắt đầu đi đi tới tới nhưng vẫn nhìn Bảo Bảo. Bảo Bảo nhú mày, bộ dạng đáng thương của con bé làm Vân Xuân và Sơ Hạ cũng không đành lòng.

Tiểu Đào hả hê, bế Hình Nhi lên, cố ý nói lớn: “Tiểu quận chúa, có phải những người đó lừa quận chúa đến đây không?”.

Hình Nhi quả quyết lắc đầu.

Châu Châu không thể tin được, kéo con bé qua, nói: “Hình Nhi, là tự con đi qua đây sao?”.

Hình Nhi nhìn nương rồi lại quay ra nhìn Bảo Bảo, Bảo Bảo cười khích lệ, đột nhiên, Hình Nhi nở nụ cười rồi gật đầu thật mạnh với nương của nó.

Sắc mặt Châu Châu tái nhợt: “Hình Nhi, con....”.

Vân Xuân phát huy cách nói bỏ đá xuống giếng: “Ha ha, ta đã nói rồi mà, rõ ràng là quận chúa nhà các người tự mình tới, còn cho rằng chúng ta lừa đến, buồn cười!”.

Sơ Hạ tiếp lời: “Không sai, không trông coi kỹ càng còn như thế, thật là hiếm thấy”.

Châu Châu đè nén tức giận và khủng hoảng vì sắp mất con gái, rớt cuộc nàng ta cắn răng, nheo mắt: “Tiểu Đào, mau giáo huấn hai nha hoàn không biết quy củ này!”.

111. Chương 114: Không Ai Mắng Lại Được

“Ai dám động đến người của ta?”.

Đúng lúc này, Phong Linh xuất hiện, ánh mắt sắc bén, lạnh như băng.

Châu Châu xoay người nhìn thẳng vào mắt nàng, thoáng chốc, trong không khí tia lửa bắn tung tóe.

Hai người tiến lên phía trước một bước, bốn mắt vẫn nhìn nhau.

Châu Châu nói: “Thân là thị thiếp của Hàm Vương, mọi người trong phủ còn phải gọi ta một tiếng “phu nhân”. Ta có quyền dạy dỗ lại nha hoàn trong phủ. Nhưng mà Phong Tam Nương, người có tư cách gì xuất hiện ở đây, hô to gọi nhỏ?”.

Phong Linh: “Người dạy dỗ nha hoàn của người thì tất nhiên ta sẽ không xen vào nhưng mà nếu người muốn dạy dỗ người của ta thì không được! Hỏi tư cách của ta? Được, ta nói cho người biết, nếu hai lỗ tai không nghe được thì nghe bằng hai lỗ mũi! Dạ Vô Hàm đã ban hai nha đầu này cho ta thì chính là người của Phong Tam Nương ta, được Phong Tam Nương ta che chở! Nếu như người thích nghe người khác gọi người là “phu nhân” thì ta sẽ mời người đến gọi ba ngày ba đêm!”.

Châu Châu: “Người ở đây nhưng người chỉ là khách, ta đã gả cho Hàm Vương, nơi này là nhà của ta, ta quản giáo nha hoàn trong nhà của mình còn phải đợi người khách như người đồng ý sao?”.

Phong Linh: “Muốn nói đến thành thân với ta? Được, ta nói với người! Thành thân cần sáu lễ, người được mấy? Ngay cả giấy đỏ và giấy xanh cũng không có đã coi như lập gia đình? Làm ơn ba quỳ chín lạy người đã quỳ chưa? Vẫn không là vẫn, lễ không phải lễ, tự xưng mình là phu nhân, người không thấy đui lý à?”.

Châu Châu: “Ở trước mặt mọi người Vương gia đã tuyên bố điều đó, bây giờ ta chính là thị thiếp của Vương gia, có những thứ lễ nghi phiền phức kia hay không đều không quan trọng! Ít nhất thì, so với người, ta còn danh muốn chính, ngôn muốn thuận!”.

Phong Linh: “Cũng chỉ là tiểu thiếp của người ta, chết cũng không được vào quan tài, không biết người đang tự hào cái gì! Hôm nay ta nói cho người biết, hai nha đầu này là của ta rồi, nếu người muốn đánh các nàng, ta sẽ phá hủy Lục Ý hiên của người! Muốn đuổi ta đi, người còn chưa có tư cách đó, bảo Dạ Vô Hàm tự mình đến đây nói với ta! Lúc cô nãi nãi ở đây, người còn đang diễn cải thiện xanh đó!”.

Châu Châu: “Người là nữ nhân không phân rõ phải trái”.

Phong Linh: “Đó là do nói chuyện với người!”.

Châu Châu: “Người...”.

Phong Linh: “Ta làm sao? Đừng nói hai nha đầu này không làm gì, cho dù là đánh người của người thì ta cũng không quan tâm! Không quen sao, ta sẽ đánh ở bên ngoài để tránh một thân toàn máu!”.

Châu Châu: “Phong Tam Nương, ta không ngờ người lại là nữ nhân dã man không hiểu chuyện như thế! Ta sẽ nói cho Vương gia!”.

Phong Linh: “Nhất định phải nói! Người nhất định phải nói cho hắn biết, ta còn gấp hơn cả người đó!”.

Phong Linh búng tay một cái: “Đóng cửa, thả A Hoàng! Người nào còn dám đến đây gây sự, đánh trước báo sau!”.

Thấy Phong Linh đã mắng đủ, giải hận, Vãn Xuân và Sơ Hạ sùng bái, hai người vội vàng: “Triệu ‘phu nhân’, xin mời”.

Hai người cố ý nhấn mạnh hai chữ “phu nhân”, châm chọc mười phần. Châu Châu giận đến nỗi toàn thân phát run, ngực của nàng ta vốn bị thương bấy giờ khí huyết dâng trào, nôn ra một búng máu!

“Phu nhân!”, Tiểu Đào và nha hoàn bên cạnh vội đến đỡ,

Châu Châu cố gắng không để mình ngã xuống, “Chúng ta đi”. Nàng ta nghiêng đầu trừng mắt nhìn Hình Nhi. Hình Nhi sợ hãi vội vàng cúi đầu, trong lòng biết mình gây họa, sợ hãi.

Trận mắng chửi này là kinh điển được mọi người trong Hàm Vương phủ tôn sùng, với cái kết là Triệu phu nhân học máu, càng tăng thêm sắc thái cho vở kịch. Trong Vương phủ có một câu vè, “Thà đắc tội với Diêm Vương còn hơn đắc tội với Phong Tam Nương!”.

“Tam Nương thật lợi hại!”, Vãn Xuân hưng phấn nói, “Người không thấy sắc mặt màu xanh lá đỏ của Triệu phu nhân đâu!”.

“Haha, rõ ràng đó là màu tím mà!” Sơ Hạ cười to nói, “Lần này thật sáng khoái, từ lâu ta đã không vừa mắt với dáng vẻ kia của nàng ta!”.

Phong Linh không ngờ hai người này lại vui vẻ như vậy, nàng quay đầu nói với Bảo Bảo: “Nương đã nói chuyện với quản gia rồi, ông ấy nói chuyện này rất khó xử lý, vừa rồi nương lại ầm ĩ với nữ nhân kia, bây giờ muốn nhận Hình Nhi có vẻ như không có khả năng! Con trai, thật xin lỗi, nương mắng hăng quá quên mọi chuyện!”.

Bảo Bảo liếc nhìn nương nó: “Nhìn nương mắng kiểu đó là biết rồi!”.

“Ai da, nương biết sai rồi, làm sao bây giờ!”.

Bảo Bảo suy nghĩ, nhíu mày, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Gây ông đập lưng ông!”.

Mắt Phong Linh sáng lên, chớp mắt hai cái, cười gian hai tiếng: “Tiểu tử, con thật hư”.

Vãn Xuân và Sơ Hạ nghi ngờ nhìn bên trái một chút rồi lại nhìn bên phải một chút, không biết hai mẹ con nhà này lại định làm cái gì.

.....

Rõ ràng là thị thiếp của Dạ Vô Hàm lại bị một nữ nhân không danh phận làm nhục trước mặt mọi người. Châu Châu chưa từng chịu ầm ỹ nào như thế. Tiểu Đào cũng giận dữ, vừa đi vừa mắng Phong Tam Nương.

Thấy Hình Nhi nhỏ bé đang đứng nép trong góc, Châu Châu đi tới, giận dữ kéo con bé qua, đánh mấy cái vào cái mông nhỏ của bé, Hình Nhi bị đau khóc lớn lên nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

“Tại sao lại đứng về phía người ngoài? Tại sao? Vì con nương đã bỏ ra nhiều như thế, không phải vì muốn con làm Quận chúa, có thể có được cuộc sống tốt sao? Tại sao lại không hiểu nương?”.

“Phu nhân! Không nên đánh Quận chúa!”. Tiểu Đào tiến lên, vội giấu Hình Nhi vào phía sau, “Phu nhân, chuyện này hoàn toàn đều do Phong Tam Nương cố ý gây ra, tiểu Quận chúa còn nhỏ không thể hiểu được nhiều chuyện như vậy!”.

Châu Châu ôm ngực, vết thương đau rát, nàng ta thở hổn hển ngồi xuống nhìn chằm chằm vào Hình Nhi, “Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép con đến bên kia! Không, không được bước ra khỏi nơi này một bước. Nếu như để nương biết con không nghe lời, nương sẽ nhốt con, để cho con không thể gặp cha con được nữa!”.

Hình Nhi sợ hãi núp sau lưng Tiểu Đào, ánh mắt sợ hãi, không giống như đang nhìn nương của mình.

Một lúc sau, Phi Ý hiện hô hoán lên, nghe nói trong vương phủ có chuột, còn là cả một đàn chuột lớn! Quân gia nghe vậy vội vàng hô hào mọi người diệt chuột!

Thừa lúc bên trong các viện đang loay hoay loạn lên thì có một bóng dáng nho nhỏ xâm nhập vào Lục Ý hiên.

“Hình Nhi”.

Hình Nhi nằm khóc ở trên giường, vừa ngẩng đầu lên, thấy Bảo Bảo thì ngầy người.

Bảo Bảo đóng cửa cẩn thận, sau đó chạy đến, thấy hai mắt bé đỏ ửng thì chau mày, “Sao thế? Nương muội lại đánh muội nữa à?”.

Hình Nhi mím miệng, gạt đầu, sau đó chỉ chỉ cái mông nhỏ của mình.

Bảo Bảo nhíu mày, “Nương như thế, không cần cũng được!”. Nói xong, nó nhìn Hình Nhi, “Nếu như muội muốn rời khỏi chỗ này thì phải nghe lời ta nói..., làm theo những gì ta nói, hiểu chưa?”.

Hình Nhi dùng sức lau sạch nước mắt, gạt đầu không ngừng. Bé không thích chỗ này, bé không thích nương bây giờ, bé muốn rời khỏi, muốn rời khỏi!

112. Chương 115: Quân Gia Có Mắt Nhìn

Sau mấy canh giờ, cả vương phủ đã diệt được lũ chuột.

Quân gia tự mình đi thị sát công việc, đến Lục Ý hiên thì thấy Hình Nhi đang đỏ mắt ngồi trên bậc thềm.

“Tiểu quận chúa, tại sao lại khóc vậy?”.

Quân gia đi đến, Hình Nhi ngẩng mặt, tội nghiệp nhìn quân gia, sau đó lắc đầu. Quân gia nhìn thấy một vết tím do bị nhéo, quân gia kinh sợ, “Đây là.....”.

Ông dẫn Hình Nhi vào trong phòng Châu Châu, tức giận nói, “Triệu phu nhân, người nói xem, thế này là thế nào?”.

Châu Châu không rõ chân tướng nhìn Hình Nhi một cái, “Quân gia, ta không hiểu ông đang nói gì?”.

“Không hiểu? Được!”. Quân gia nhẹ nhàng ôm lấy Hình Nhi, để lộ ra vết tím do bị nhéo. “Lần này Triệu phu nhân đã hiểu chưa?”.

Châu Châu giật mình, “Cái này? Do người nào làm? Hình Nhi, mau nói cho nương biết, đã xảy ra chuyện gì?”.

Hình Nhi quay mặt không nhìn mặt mẹ bé.

“Triệu phu nhân, phu nhân đã quên là Hinh Nhi không nói được sao? Làm sao có thể nói cho phu nhân biết được”.

Châu Châu cười không tự nhiên, giấu bối rối của mình, vội nói, “Quản gia, ta sẽ tra rõ mọi chuyện”.

“Không cần”, quản gia nói, “Thân thể của quận chúa quý giá, vậy mà ở bên cạnh Triệu phu nhân lại bị thương như thế, nô tài không thể tiếp tục để Tiểu quận chúa ở đây được”.

“Quản gia”, Châu Châu nóng nảy, “Những thứ này đều là ngoài ý muốn, rất nhanh ta sẽ tra rõ sự thật”.

“Vậy thì Triệu phu nhân hãy tra rõ sự thật sau đó sẽ đến đón tiểu quận chúa”. Quản gia ôm Hinh Nhi ra bên ngoài.

“Không, quản gia, ta sẽ bảo vệ Hinh Nhi thật tốt, hãy tin tưởng ta! Quản gia”, Châu Châu muốn đuổi theo nhưng Tiểu Đào ngăn lại, “Phu nhân, thôi!”.

“Hinh Nhi”, Châu Châu đứng ở cửa, trơ mắt nhìn quản gia ôm con gái mình đi, “Chuyện này là thế nào?”.

Hinh Nhi đã là quận chúa, địa vị trong vương phủ chỉ dưới Dạ Vô Hàm, hơn nữa Dạ Vô Hàm lại rất thương con bé nên con bé là bùa hộ mệnh của nàng. Nhưng bây giờ con gái bị người khác ôm đi, nàng còn bị tội ngược đãi con gái!

Tiểu Đào nghi ngờ nói: “Phu nhân, vết thương của quận chúa có vẻ kỳ quái”.

Châu Châu sửng sốt, cuối cùng cũng phản ứng, “Người nói là...”.

“Không sai”, Tiểu Đào gật đầu, “Mấy năm này ở Vương phủ không hề có chuột, bây giờ tự nhiên lại quây một trận như vậy, rồi tiểu quận chúa lại bị thương, nô tỳ nghi là có người cố ý giết hại!”.

Châu Châu dần tỉnh táo lại, ngồi xuống, nói: “Là Phong Tam Nương!”.

“Trừ nàng ta ra, trong vương phủ làm gì có ai có thể độc ác như vậy!” (Ốc: =”= xa tận chân trời, ở ngay trước mặt!)

Châu Châu tức giận: “Tại sao nàng ta lại quần lấy ta như vậy? Rõ ràng sự kiện kia ta đã giải thích với Vương gia, giúp nàng ta gỡ bỏ hiềm nghi, còn quỳ xuống nhận sai với nàng ta, vậy mà nàng ta vẫn không tha cho ta!”.

“Phu nhân đừng trách ta lắm mồm”, Tiểu Đào lại gần, nhỏ giọng nói, “Ngày đó Vũ phu nhân trăm phương nghìn kế muốn diệt trừ nàng ta, phu nhân nên hiểu...”.

Châu Châu không tiếp lời, rũ mắt xuống.

.....

Khi quản gia đưa Hinh Nhi đến Phỉ Ý hiên, tất cả mọi người đều nghênh đón tiểu quận chúa, điều này làm Hinh Nhi thụ sủng nhược kinh (được sủng mà sợ).

Quản gia kéo Phong Linh qua một bên nói, “Tam Nương, ta đã đưa quận chúa đến bên này, hãy chăm sóc thật tốt cho quận chúa”.

Phong Linh cười một tiếng, “Quản gia, ông thật bò, sao ông lại có thể đưa nàng từ bên kia đi được vậy?”.

Quản gia liếc nàng một cái, “Ta chưa già, mắt chưa mờ, còn có thể phân biệt rõ cái gì mà máu ứ đọng, cái gì là cao chi yên”.

“Oa! Quản gia, ông thật lợi hại, thế mà cũng nhìn ra được!”, Phong Linh cười cười, “Không phải làm vì nha đầu kia sao, ông phải tin tưởng chúng ta, nương của con bé chắc chắn là có vấn đề!”.

“Nếu như ta không tin thì có thể hồ đồ diễn kịch sao?”, Quản gia không yên lòng, dặn một câu, “Trước khi Vương gia về phủ, tiểu quận chúa để ở đây rồi”.

“A!”, Phong Linh mấp máy môi, cặp mắt vô ý nhìn lảng đi nơi khác, “Vậy thì muốn để nàng ở đây khoảng bao lâu?”.

Thực ra là nàng muốn hỏi, lúc nào thì Dạ Vô Hàm trở lại. Quân gia liếc mắt là nhận ra tâm tư của nàng, cười nói: “Nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng”.

“Ừ”. Phong Linh yên lặng ghi nhớ.

Tiến quân gia đi, Bảo Bảo đưa Hình Nhi thăm thú xung quanh, Văn Xuân và Sơ Hạ che miệng cười nhìn hai đứa nhỏ vô tư đùa giỡn.

Lúc này, Thần Hoàng đi vào, bộ dạng mệt mỏi. Nhìn hắn còn đẹp hơn nữ nhân, Phong Linh nghĩ mà muốn học máu.

Nhưng mà ngày hôm qua nàng lấy ba vạn lượng ngân phiếu từ trên người hắn, cần phải tử tế với hắn, lại gần, thủ thủ: “Đã trở lại, có cần uống trà không, ta bưng nước đến, có muốn ăn không, ta bưng bữa tối đến”.

Thần Hoàng khẽ liếc nàng, cúi người, “Muốn ăn người, có được hay không?”.

Phong Linh cười cười mấy tiếng, chạy mất dạng. Vì bạc mà chết không cần, người này nàng ít chọc đến mới tốt.

Bảo Bảo và Hình Nhi trở về phòng khách, Thần Hoàng lười biếng ngồi xuống, từ trong ngực móc một lệnh bài ném cho nó, “Từ bây giờ cháu chính là Vô Lâm Minh chủ rồi”.

“Gi, không phải gạt người chứ?”. Bảo Bảo chu miệng, đường đường là vô lâm minh chủ, không phải lệnh bài làm từ kim cương thạch sao, sao lại hắc diệu thạch? Cái này là một khối mục.

Thần Hoàng buồn cười, “Tiểu tử, thứ mà ngươi cầm trong tay là lệnh bài làm từ trái tim của thụ thần sinh trưởng ở hoàng lăng, có ít nhất 7000 năm tuổi. Cái này nhuộm máu của vạn người”.

“A, thật sao?”. Bảo Bảo nở nụ cười, sau đó ôm vào lòng, hỏi, “Cháu có cái này, là vô lâm minh chủ rồi sao?”.

“Còn phải chiêu mộ đại hội vô lâm, cử hành đại lễ kế vị như vậy mới được các phái trên giang hồ tán thành”.

“Được, mau tổ chức thôi, cháu cũng không đợi được”. Bảo Bảo hưng phấn nói, đột nhiên, nó hiếu kỳ hỏi, “Đúng rồi, vô lâm minh chủ trước đây? Tại sao hắn lại đồng ý đưa vật này cho thúc?”.

Thần Hoàng ngáp một cái, hoạt động cánh tay, “A, thúc muốn, hắn không cho nên thúc giết hắn rồi”.

“Bốp”, Bảo Bảo cầm đầu ngã xuống đất, lúc sau mới bò dậy, nuốt một ngụm nước bọt, “Cái này cũng quá...”.

Thần Hoàng nhú mày, cười như không cười, nói, “Tàn nhẫn?”.

Bảo Bảo không lên tiếng, nó chỉ cảm thấy khối lệnh bài trong ngực nóng bỏng, nặng nề.

“Cái gì gọi là tàn nhẫn?”, Thần Hoàng nhú mày, không để ý nói, “Khi cháu trở nên mạnh mẽ, mà những người yếu ớt không làm gì được, đây là tàn nhẫn”.

113. Chương 116: Giác Diệp Hai Mặt

Tàng Tâm Lô, trang hoàng xa hoa tinh tế, mỹ nữ xinh đẹp khác hẳn những nơi khác, là kỹ viện đứng đầu bảng xếp hạng. Mà bà chủ Lãnh Tàng Tâm, càng là mỹ nhân khiến người khác chỉ cần liếc mắt một cái đã mê mẩn tâm thần.

Ban ngày, Tàng Tâm Lô rất yên tĩnh, các cô nương đều ở trong phòng nghỉ ngơi dưỡng sức để tối ra tiếp khách.

Nhưng trong một căn phòng khuất ở lầu hai, lại mơ hồ truyền ra những tiếng thở dốc.

Nam nhân cường tráng dùng cánh tay chống đỡ nửa người trên, mồ hôi trượt trên làn da màu đồng cổ chảy xuống, khuôn mặt như được dao khắc, lộ ra một chút dã tính.

“Địch đại bang chủ, ngài biến mất mấy ngày nay, chẳng biết đang vội gì? Không thèm tới thăm người ta một chút! Thật không có lương tâm mà!” Nữ nhân bên dưới nũng nịu nói, âm thanh vừa quyến rũ vừa mềm mại, khiến người nghe lạc cả hồn phách.

Nam nhân cuồng dã cười một tiếng, “Hừ, có mấy kẻ không muốn sống chọc tới ta.”

Lãnh Tàng Tâm liếc hẩn một cái, không ngừng thở dốc, nũng nịu nói, “Ngài biến mất một thời gian, ngay cả một chút tin của không có, thành linh xuất hiện, không nói được lời thứ hai đã đem người ta lên giường, Lãnh Tàng Tâm ta là ai? Là công cụ cho ngài phát tiết?”

Địch Cuồng hất mái tóc dài qua bên, cười một tiếng, ôm lấy nữ nhân lật người, để nàng ta ngồi trên người hẩn, còn hẩn thoải mái tựa vào giường, đầu gối trên cánh tay, thích ý hưởng thụ nữ nhân chủ động.

“Đừng có được voi lại đòi tiên! Lão tử bỏ tiền cho người mở một kỹ viện lớn như vậy, chẳng lẽ là để người lên làm bà nội của ta?”

Lãnh Tàng Tâm liếc hẩn một cái, “Nói thật dễ nghe, mỗi lần ngài trở lại, chẳng phải đều dẫn huynh đệ đến ăn không uống không? Nói là mở cho ta không bằng nói là mở cho ‘huynh đệ’ của huynh đệ của ngài còn đúng hơn!”

Lời nói thô tục của của Lãnh Tàng Tâm khiến Địch Cuồng cười to, “Nhiều nữ nhân như vậy, chỉ có nàng là hợp ý ta nhất! Tốt nhất nên hết sức phục vụ lão tử cho thư thái, ta sẽ mở thêm cho nàng một cái kỹ viện thật to nữa, để nàng cả đời chỉ có thể nằm trên giường! Ha ha...”

“Miệng chó không ới được ngài voi!” Lãnh Tàng Tâm tức giận nói, “Trừ kỹ viện, chẳng lẽ ta không làm được gì khác sao? Bớt xem thường người đi!”

“Vậy sao? Thật sự ta nhìn không ra!”

“Hừ, sớm muộn sẽ có một ngày cho ngài nhìn với cặp mắt khác xưa!” Lãnh Tàng Tâm thờ ờ hỏi, “Ai đắc tội với ngài vậy?”

Địch Cuồng bĩu môi, nhắc tới lại thấy tức, chỉ muốn trút hết tất cả lên người Lãnh Tàng Tâm “Người nhiều lời quá!”

Hẩn lại lật người, đè lên Lãnh Tàng Tâm, như ngựa hoang mất cương, tận tình rong ruổi. Lãnh Tàng Tâm vô lực vấy mái tóc dài, mặc ồ hôi đổ ra đầm đìa, cao giọng ngâm nga, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Đến cuối cùng, hai người đồng thời im lặng, thoải mái hưởng thụ.....

Lãnh Tàng Tâm đứng dậy, chỉ khoác chiếc áo lụa thật mỏng bước xuống giường, thân thể xinh đẹp như ẩn như hiện. Địch Cuồng nằm nghiêng người trên giường, nhắm mắt lại, khoe miệng nhếch lên, “Nghe nói Dạ Vô Hàm vừa mới nạp thiếp.”

Lãnh Tàng Tâm ngồi trước bàn trang điểm, chải lại mái tóc rối, thờ ơ nhướn nhướn mày, “Vương công quý tộc nhà nào chẳng vậy, cưới thê nạp thiếp, có gì mà lạ?”

Địch Cuồng thần bí cười một tiếng, “Người thiếp này không đơn giản!”

Lãnh Tàng Tâm ngẩn ra, hơi nhúu mày, nhưng lập tức che giấu cực tốt, tiếp tục chải tóc, giả bộ như có lệ hỏi một câu, “Không đơn giản là sao? Chẳng phải đều là nữ nhân, cùng lắm là một hồ ly tinh hơn người chút thôi chứ gì?”

“Biết ‘Quý Diện Tăng’ không?”

Lãnh Tàng Tâm giật mình, mày nhúu càng chặt.

Quý Diện Tăng, là một nhóm sát thủ do Diêu Hoàng Hậu lập ra. Nếu chỉ đơn thuần là sát thủ, vậy cũng không có gì to tát, trên giang hồ, sát thủ dù có lợi hại hơn nữa cũng không qua được Xích Diễm Bang của Địch Cuồng. Nhưng điều đặc biệt của Quý Diện Tăng là ở chỗ, Quý Diện Tăng có mặt ở mọi nơi, hoàng cung, hoặc bên cạnh các đại thần. Có thể là người nhà của người, bàn bè, người làm, đồng nghiệp, tóm lại là những người người không bao giờ ngờ được.

Mắt bọn họ giống như dính chặt trên người người, mỗi tiếng nói mỗi hành vi của người đều bị ghi nhớ, sau đó được báo cho Diêu hoàng hậu. Một khi nhận được lệnh ám sát, người này sẽ lập tức biến mất, cam đoan một chút dấu vết cũng không để lại. Đây là lý do tại sao, một nữ nhân mà có thể quây cho cả hoàng cung náo loạn không yên, thậm chí Dạ Vô Hàm và Dạ Thập Tuyên cũng không dám động đến!

Thận phận của những sát thủ này đều được ghi chép trong một quyển tăng phổ, quyển tăng phổ này lại không ở trong tay Diêu hoàng hậu mà ở chỗ Dạ Mặc Cảnh. Dạ Vô Hàm để Lãnh Tàng Tâm ở kỹ viện, tìm mọi cách tiếp cận Dạ Mặc Cảnh, chính vì mục đích lấy được quyển tăng phổ này.

Nhưng Dạ Vô Hàm có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, Lãnh Tàng Tâm lại là một gián điệp hai mặt, chủ nhân chân chính của nàng ta chính là Thần Hoàng.

Lãnh Tàng Tâm trấn định lại, thuận miệng nói, “Có nghe những kẻ nhà quan tới đây chơi vô tình đề cập đến, nói là họ vệ hay thị vệ gì đó của hoàng hậu hiện nay.”

Nữ nhân thông minh, không những phải giỏi về đóng giả người, mà càng phải giỏi về giả bộ. Nếu như nàng ta nói không biết, tất sẽ khiến Địch Cuồng hoài nghi. Mà qua thời gian dài tiếp xúc, nàng ta biết, Địch Cuồng không phải đồ ngốc.

“Tiểu thiếp kia là người hầu trong một nhà có quan hệ với Quỷ Diện Tăng”, nhắc tới chuyện này, Địch Cuồng lại tức muốn bốc khói, hung tợn nói, “Mấy con lừa ngốc kia, cướp người Triệu gia đi, còn giá họa cho Xích Diễm Bang ta! Mục đích muốn khơi mào để ta và Dạ Vô Hàm đấu nhau! Hừ, đừng để ta bắt được bọn chúng, nếu không, lão tử nhất định phải chặt đầu bọn chúng!”

Lãnh Tàng Tâm ngoái đầu nhìn, cười một tiếng, “À, có thể khiến Địch bang chủ tức như vậy, tính ra những kẻ đó cũng có chút bản lĩnh! Vậy ngài tìm được bọn chúng chưa?”

Địch Cuồng lắc đầu, “Những kẻ này xuất quỷ nhập thần, đều là cẩu của ả họ Diêu kia, không dám dùng mặt thật gặp người, muốn bắt bọn chúng, phải tốn chút sức. Bất quá,” hắn tàn nhẫn cười gằn, “Chuyện này chắc chắn có liên quan đến nữ nhân kia! Muốn mượn tay ta diệt Dạ Vô Hàm! Nằm mơ đi! Dám đặt bẫy hãm hại Địch Cuồng ta, một kẻ ta cũng không bỏ qua cho! Chọc lão tử mất hứng, ngày nào đó lão tử trực tiếp tiến vào hoàng cung, cường gian tiện nhân kia cho coi!”

“Ha ha.....” Lãnh Tàng Tâm lắc đầu bật cười, đứng dậy đi đến ngồi vào lòng hắn, hai tay vuốt ve bộ ngực cường tráng của hắn, lả lơi nói, “Sao, có ta rồi còn muốn đi tìm nữ nhân khác nữa sao?”

Địch Cuồng liếc một cái, bàn tay cũng sờ soạng trên người nàng ta, vết chai trên tay ma sát với làn da mềm mịn, “Người là nữ nhân khiến nam nhân yêu thích, chỉ là, cho dù có người, có một nữ nhân, lão tử nhất định phải chiếm được!”

Trong ánh mắt như dã thú, lộ ra chiếm đoạt, và một phần sỉ nhục bị hắn đè nén thật lâu.

114. Chương 117: Con Trai, Con Là Áo Bông Của Nường

Châu Châu biết Hình Nhi bị đưa đến Phỉ Ý hiện thì đứng ngồi không yên. Sự thật đêm đó như thế nào, Hình Nhi đều tận mắt nhìn thấy rồi, con bé như một mầm mống nguy hiểm, chỉ sống bên cạnh nàng thì nàng mới yên tâm.

Nàng ta không ngồi yên mà gọi Tiểu Đào đến Phỉ Ý hiện, lần này, nàng phải chuẩn bị chu đáo, phải đem Hình Nhi trở về bằng được.

Ở trong Phỉ Ý hiện truyền đến tiếng cười.

Hai nha đầu Vần Xuân và Sơ Hạ đứng quanh Bảo Bảo, bắt nó nói ra trong những nữ nhân ở trong này, ai xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, ngây thơ nhất. Bảo Bảo bị làm phiền, không chịu được, chỉ vào Hình Nhi, “Là Hình Nhi đó”.

Hình Nhi sững sờ, xấu hổ chui vào trong ngực Văn Xuân, không dám nhìn Bảo Bảo.

“Ha ha...”, mọi người cười ầm lên, càng cười càng lớn.

Nên khi có người đến bẩm báo có Triệu phu nhân đến thì nụ cười trên môi mọi người lập tức biến mất, Hình Nhi nhìn Văn Xuân lắc đầu.

Văn Xuân vội vàng an ủi: “Quận chúa yên tâm, chúng ta sẽ không để nàng ta dẫn muội đi”.

Châu Châu đi tới, nhìn một vòng xung quanh, ánh mắt lướt nhìn mọi người, rồi nhìn vào trên người Phong Linh. Nàng ta mỉm cười: “Tam Nương, ta đến đưa Hình Nhi về, con bé ở đây quấy rầy người nửa ngày rồi, thật xấu hổ”.

Phong Linh đứng dậy, cười còn vô hại hơn nàng ta, “Không sao, nếu quân gia đã giao đứa nhỏ này cho ta, dù phiền toái hơn nữa cũng không ngại”.

“Giao phó?”. Sắc mặt của Châu Châu rất khó coi, miễn cưỡng cười nói, “Người làm nương như ta đây vẫn còn, không đến nỗi giao nữ nhi của mình cho người khác. Tam Nương, không phải vì Hình Nhi là con gái của Hàm Vương, là quận chúa nên mới cướp về bên cạnh mình chứ?”.

“Ha ha ha!”, Phong Linh cười lớn ba tiếng, “Sợ là người muốn như thế chỉ có người thôi”. Sau đó, ánh mắt nàng lạnh lẽo, “Người không thấy là con bé sơ ngươi như mèo thấy chuột không? Người đã cầm hòn đá đập vào đầu con gái mình thì làm sao lại không ngờ sẽ có ngày như vậy?”.

“Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì! Ta chỉ muốn con gái của ta! Trả Hình Nhi lại cho ta!”, Châu Châu kích động muốn lên ôm Hình Nhi nhưng bị Văn Xuân và Sơ Hạ ngăn lại, “Triệu phu nhân quên rồi sao, đây là Phỉ Ý hiền! Nếu có vấn đề gì, mời Triệu phu nhân đi tìm quân gia!”.

“Sao các ngươi lại tàn nhẫn vậy? Tại sao nhất định phải tách ta với con gái? Hình Nhi là sinh mạng của ta, trả con bé cho ta!”.

Châu Châu bắt đầu cuồng loạn, tiểu Đào cũng chen vào, “Rõ ràng là có con trai, tại sao lại cướp con gái của người ta? À, ta biết rồi, nhất định là vì không sinh được đứa con của Vương gia nên ghen tỵ đây mà”.

Ánh mắt Bảo Bảo lạnh đi, gật đầu với Sơ Hạ. Sơ Hạ hiểu ý, vén tay áo lên đánh tiểu Đào một cái khiến nàng ta lão đảo, “Ngươi –”.

“Nếu ngươi còn dám nói hươu nói vượn, ta vả nát miệng ngươi!”.

“Ngươi dám đánh ta!”.

Mọi chuyện bắt đầu mất khống chế, đúng lúc này, chợt một tiếng hét to.

“Các ngươi đang ở đây làm cái gì?”.

Mọi người quay đầu lại nhìn, Dạ Dập Tuyên trầm mặt xuất hiện ở cửa.

Tiểu Đào và Sơ Hạ vội vàng lui sang hai bên, không ai dám lên tiếng,

Vừa nhìn thấy hấn, Châu Châu vội vàng rơi nước mắt, “Tuyên vương, van cầu ngài, giúp ta đưa con gái về bên mình được không?”.

Phong Linh bĩu môi cười lạnh. Đúng là nàng ta xin người ta, nàng ta không biết Dạ Dập Tuyên với nàng là cũng chiến tuyến sao?

Dạ Dập Tuyên đi tới, vẻ mặt nghiêm túc không giống thường ngày, sau khi ngồi xuống mới nói, “Quân của Vương huynh trên chiến trường đột nhiên gặp bão cát, toàn quân hai bên dường như là bị diệt...”.

Tất cả mọi người sợ ngây người, Phong Linh cảm thấy trong nháy mắt, hô hấp như muốn dừng lại, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh vô số sinh mạng bị bão cát cắn nuốt.

Châu Châu vội hỏi, “Vương gia, vậy Vương gia thì sao?”.

“Mất tích. Theo thời gian tin tức truyền đến từ bên kia, Vương huynh đã mất tích được hai ngày rồi”.

Châu Châu chỉ cảm thấy muốn ngất, may mà tiểu Đào đỡ nàng ta kịp.

Dạ Vô Hàm.....

Phong Linh từ từ nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng trái tim trong ngực đang đập nặng nề, một cái rồi lại một cái.

“Vương gia.... Vương gia....”. Châu Châu không nhịn được khóc lớn lên. Mặc dù Hình Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng bé hiểu một chuyện đó là cha gặp nguy hiểm, nước mắt cũng trào ra.

Bảo Bảo trầm ngâm trong chốc lát, tỉnh táo hỏi, “Hoàng thượng có phái người đi tìm không?”.

Dạ Dập Tuyên gật đầu, “Bổn Vương đến để báo cho các người biết một tiếng, ngay bây giờ ta sẽ xuất phát đi đến đó, nhất định ta sẽ tìm được Vương huynh!”.

“Tuyên vương, ngài nhất định phải tìm thấy Vương gia!”, Châu Châu khóc thút thít.

“Ừ”, hần gật đầu rồi nhìn về phía Phong Linh, “Các người tự chăm sóc mình cho tốt!”.

Hần không nói thêm lời nào, đứng dậy đi.

Châu Châu cũng không còn tâm tư tranh con gái với Phong Linh, để Tiểu Đào đỡ về Lục Ý hiên. Đột nhiên Phong Linh đứng dậy, sải bước đuổi theo Dạ Dập Tuyên.

Bảo Bảo lắc đầu, tùy tiện cảm khái, “Hỏi thế gian tình ái là gì....”.

Lúc Phong Linh đuổi tới cửa, Dạ Dập Tuyên đang lên ngựa, nàng tiến lên kéo dây cương của hần, làm hần giật mình, “Người muốn làm gì?”.

“Đưa ta theo”, Phong Linh kiên định nói từng chữ, “Ta muốn đi tìm hần”.

“Người điên rồi?”. Dạ Dập Tuyên nhảy xuống ngựa, không tin được nhìn nàng chăm chăm, “Đó là Tây vực, bão cát lúc nào cũng có thể lấy mạng của người!”.

“Ta không sợ! Ai cũng không tránh được cái chết, nếu ta chết ở đó cũng không sao!”.

“Đáng chết, bây giờ Vương huynh sống chết chưa rõ, người cũng đừng làm ta phiền nữa được không?”.

“Nhưng mà ta tin tưởng, ta có thể tìm được hần”. Ánh mắt của Phong Linh kiên định, nàng không biết suy nghĩ này của nàng ở đâu mà ra, nàng không muốn nghĩ, cũng lười suy nghĩ, tóm lại, vào giờ phút này không thể ngăn nàng!

“Nếu người không đưa ta theo, không sao, ta tự mình thuê xe, dù sao bây giờ ta cũng có rất nhiều bạc!”.

Dạ Dập Tuyên sắp điên, “Người....

.

“Đừng có người người ta ta, lãng phí thời gian là mưu sát Dạ Vô Hàm, người ở đây chờ ta, ta thu dọn đồ rồi sẽ ra ngay!”.

Không đợi hần trả lời, Phong Linh chạy ừa vào như một cơn gió.

Gương mặt Dạ Dập Tuyên nhẵn lại, rốt cuộc hần đã hiểu tại sao Vương huynh là một người khôn khéo như vậy, khi gặp phải nữ nhân này lại ngốc như vậy,

Phong Linh xông về Phỉ Ý hiên, vội vàng nói với con trai, “Tiểu tử, nương....”. Nàng còn chưa nói xong, Bảo Bảo đã gơ tay chặn lời nương nó, sau đó đưa một cái bao cho nàng, “Đồ đạc cầu nương con đã thu thập xong, không mang gì nhiều nhưng ngân phiếu rất nhiều, còn có một ít bạc vụn, để nương tiêu vặt trên đường”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ đứng ở bên cười, “Tam Nương, chúng ta tin tưởng người, cố gắng lên! Hãy đưa Vương gia về!”.

Phong Linh kinh ngạc, “Các người....”.

115. Chương 118: Sa Mạc Ấm Ấp

Bảo Bảo nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ con là minh chủ võ lâm rồi, trách nhiệm của con rất lớn, sắp tới phải tổ chức đại hội võ lâm nữa, con không thể vắng mặt được, không thì con đã đi cùng với nương rồi”.

Phong Linh đột nhiên ôm lấy cổ con, cảm động rơi nước mắt, sịt mũi một cái rồi nói: “Con trai, con đúng là cái áo bông của nương, sau này nương nhất định sẽ cưới cho con bảy tám người vợ để con có người phục vụ!”.

Bảo Bảo trợn mắt: “Được rồi, nương đi nhanh lên, nương đi muộn là chỉ có thể nhật xác cho Hàm Vương thôi đấy”.

Vấn Xuân cười một tiếng. “Tam Nương, chúng ta vẫn chờ người về để chúng ta gọi một tiếng ‘Vương phi’ đó”.

Sơ Hạ gật đầu: “Không sai, không biết đến lúc đó những nữ nhân ở Lục Ý hiện có thể đi được đâu”.

Phong Linh lưu luyến phất tay với những người kia, hít sâu một cái rồi xoay người đi.

Cách đó không xa, một bóng dáng lén lút núp sau lùm cây, sau đó biến mất.

Lục Ý hiện.

“Cái gì? Phong Tam Nương theo đến Tây Vực?”.

Châu Châu vừa nóng vừa giận. “Nữ nhân Phong Tam Nương đó thật ghê gớm, luôn dùng thủ đoạn không quang minh chính đại đó quyến rũ Vương gia”.

Tiểu Đào đứng bên cạnh cũng nổi giận: “Nữ nhân này rất lợi hại, phu nhân không hiểu à? Nàng ta có quan hệ rất tốt với Tuyên Vương, trên đường đi, cô nam quả nữ xảy ra chuyện gì ai mà biết được?”.

Đột nhiên Châu Châu dừng lại. “Đúng vậy! Ta không thể để cho nàng ta đạt được như ý! Cái loại nữ nhân thay đổi thất thường này không xứng đáng sống bên cạnh Vương gia!”. Nàng ta xoay người lại. “Tiểu Đào, người chuẩn bị giúp ta, ta cũng phải đi Tây Vực”.

“A”. Tiểu Đào giật mình nói, “Phu nhân, người nói đùa phải không?”.

Châu Châu kiên định nói. “Nàng ta có thể đi được, sao ta lại không đi được? Được rồi, không nói nhiều nữa, mau chuẩn bị một chút, đừng để nàng ta đoạt trước”.

“Vậy còn quận chúa...?”.

“Không cần lo lắng cho nó, vẫn có bà vú bên cạnh mà”.

“A, vâng”. Tiểu Đào hận chính mình vì đã nói ra, biết vậy nàng ta sẽ không nói, đỡ phải đi đến nơi vất vả.

.....

Một đường đi thẳng không nói lời nào, ngựa chạy không ngừng suốt hai ngày một đêm mới đến được Tây Vực.

Đứng giữa sa mạc mênh mông như biển bát ngát, Phong Linh kinh sợ. Đập vào mắt của nàng, tất cả đều là màu vàng của đất, u tối của trời, gió tây bắc gào thét, nồng đậm trong không khí là mùi đất. Tất cả những điều đó đều nhắc nhở nàng, thực tế còn tàn khốc hơn những gì nàng tưởng tượng.

“Bây giờ nếu như người muốn quay về, vẫn còn kịp”.

Dạ Dập Tuyên đứng đằng sau nói.

Phong Linh không hề nghĩ ngợi mà lắc đầu, ngoài đầu lại cười với hắn. “Người đừng nghĩ rằng ta rất yếu”. Nụ cười này tựa như một sinh mệnh trong trời đất này, tràn đầy hy vọng, tràn đầy sức sống.

Dạ Dập Tuyên bị nụ cười này hấp dẫn không dời mắt được.

Phong Linh sâu một hơi, thích ứng được với mùi đất trong không khí ở đây, xoay người lại vỗ vỗ vai hấn. “Đi thôi, trước tiên chúng ta phải tìm nơi trú ngụ đã”.

Hấn không nói gì, yên lặng đi bên nàng. Càng gặp phải chuyện trọng đại thì nàng càng tỉnh táo hơn, càng có ý chí chiến đấu. Có lúc hấn vẫn không hiểu nữ nhân này làm sao lại có thể mạnh mẽ như vậy.

Đoàn người tiến đến thành đầu tiên tìm khách điểm. Ngoại trừ việc tiếp sức cho ngựa còn đi mua một số tấm vải dày để đỡ bão cát, Dạ Dập Tuyên còn chuẩn bị thêm cho Phong Linh một cái khăn che mặt. Bọn họ mua một vài con lạc đà, chuẩn bị đủ lương khô và nước. Sau khi chuẩn bị đầy đủ, tất cả không nghỉ ngơi mà đi thẳng vào trong sa mạc rộng lớn.

Truyền thuyết kể rằng, bão cát đen là sự trừng phạt của trời cao dành cho con dân Tây Vực. Bởi vì bọn họ tham lam, chém giết người. Cho nên trời ới mệnh cho thần gió mang tất cả sinh linh trên sa mạc đi, giấu vào trong bụng của sa mạc rộng lớn.

Thật ra thì, khi bão cát đen đến, người bị cuốn đi, sau đó tất cả đều chết và khi người ta tìm được hài cốt mới nói ra truyền thuyết như vậy.

Lần đầu tiên ngồi lạc đà đi trên sa mạc, Phong Linh cảm giác cái mông của nàng sắp bị chia thành hai nửa. Dưới sự hướng dẫn của người dẫn đường, bọn họ tìm được nguồn nước, sau đó tiến đến gần nơi đóng trại. Sau khi dựng lều, Dạ Dập Tuyên và những tướng lĩnh may mắn sống sót, và người dẫn đường cẩn thận ngồi xuống nghiên cứu đường đi.

Một mình Phong Linh đi ra khỏi lều nhìn cát vàng bay đầy trời, không biết chừng Dạ Vô Hàm đang ở nơi nào đó trong đám cát kia. Nàng chỉ cần nghĩ đến Dạ Vô Hàm đàn giã giữa cầu xin, nàng không thể nghỉ ngơi được. Ngó vào trong lều, mọi người vẫn đang thương nghị rất cẩn thận, nàng không muốn vì sự vội vàng của mình mà tạo thành gánh nặng cho bọn họ. Nàng cắn răng một cái, mang thep nước, cởi lạc đà, một mình đi vào trong sa mạc.

Suy nghĩ của nàng rất đơn giản, không đi xa, chỉ cần có thể nhìn thấy nơi đóng quân là được rồi. Nhưng trên thực tế, cô chỉ cúi đầu nhìn đất, cảm cúi mà đi, đến lúc ngẩng mặt lên thì đã không thấy mấy cái lều đâu nữa. Phong Linh hốt hoảng, vội vàng dừng lại, một mình cô đứng trên sa mạc, mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh: “Chết rồi, mình đang ở đâu thế này?”.

Phong Linh vội vàng thúc lạc đà quay đầu lại, đi về theo hướng ngược lại. Nhưng đi đến lúc mặt trời xuống cũng không thấy nơi đóng quân đâu cả. Nàng không mang theo nhiều nước, bụng cũng đã đói kêu “rột rột” này giờ.

“Thật là đen quá, không tìm được Dạ Vô Hàm thì thôi, lại còn bị lạc nữa. Phong Tam Nương ơi Phong Tam Nương, người có bản lĩnh quá!”.

Cô mở miệng tự giễu để giỡn nhưng sự sợ hãi đã tràn ra toàn thân. Cô biết mất phương hướng trong sa mạc có ý nghĩa gì.

Chết!

Một cái chết lặng yên không tiếng động.

“Thần ơi, xin cho con một cái la bàn đi!”.

Sau khi hét lên một tiếng, Phong Linh không muốn mình cứ sợ hãi như thế.

Uống một ngụm nước cuối cùng, sau đó cô ném túi nước, chỉ tay về phía mặt trời, đứng trên nền cát nóng bỏng, hát thành tiếng: “Niềm đam mê của tôi giống như ngọn lửa cháy lan ra cả sa mạc! Mặt trời nhìn thấy tôi và tôi sẽ giấu nỗi sợ hãi của tôi rằng nó sẽ đưa ngọn lửa tình yêu..... Bạn đã cho tôi làn mưa nhẹ nhàng nuôi dưỡng trái tim tôi, tôi sẽ cho bạn một làn gió nhỏ để nở hoa, đóa hoa nhỏ trong tình yêu thuộc về tôi và bạn, tình yêu của hai chúng ta như sa mạc ấm áp!”.*

* Bài hát này là bài “Sa mạc ấm áp”. Tên tiếng trung là “ ”. Mình cũng không rõ ca sĩ nào hát, nhưng mà mọi người có thể nghe thử ở đây

Bóng dáng nàng đang hát vang nhỏ lại nhỏ lại, cuối cùng nó xuất hiện trong một cái “thiên lý nhãn” chế từ thủy tinh.

“Lão đại, bên kia có một nữ nhân rất kỳ quái, một mình nàng đứng đó quỳ khóc, bên cạnh không có một ai cả.....”.

“Cái gì? Đưa đây ta xem một chút!”.

Ở đằng xa, một đám cường bạo đang mai phục để cướp chút đồ của thương nhân đi qua đường, nghe được tiếng hát của nàng vang đến, vội vàng dùng “thiên lý nhãn” để xem.

Thủ lĩnh của đám cường đạo này là một tráng hán mặt dài, có bộ râu quai nón, hắn ta neho mắt nhìn “thiên lý nhãn”, nhìn thấy Phong Linh thì cười “haha”.

“Dáng của nữ nhân này thật đẹp!”.

Tay chân bên cạnh hiểu ý của hắn, cười gian mấy tiếng. “Lão đại, các huynh đệ sẽ cướp nàng về cho lão đại làm áp trại phu nhân!”.

Tên thủ lĩnh đã một cước nói: “Còn đứng đó mà lằng nhằng. Mau đi đi!”.

“Vâng, vâng”.

116. Chương 119: Yêu Tinh Đoạt Mệnh, Phong Tam Nương

Dù sao trên sa mạc gặp được bọn cướp cũng tốt hơn là chết đói hoặc chết khát.

Phong Linh tự an ủi mình, cho nên khi đối phương nhảy ra giương dao bạt kiếm uy hiếp nàng thì nàng vẫn nhiệt liệt hoan nghênh. Khi đối phương dùng dây trói nàng lại, nàng còn rất tốt bụng nhắc nhở bọn họ, buộc kiểu nào thì dễ chạy trốn, buộc kiểu nào thì khó.....

Nhìn nữ nhân bị trói hai tay, cả người bị đặt trên lạc đà, tên lâu la Giáp mới nhỏ giọng hỏi: “Lão đại, lai lịch của nữ nhân này không rõ ràng, trông nàng ta cũng không giống như cô nương nhà bình thường”.

Tên lâu la Ất tiếp lời: “Một nữ nhân xuất hiện trên sa mạc ngồi trên lạc đà hát nghêu ngao, không bình thường, rất không bình thường”.

Lão đại rìa mép cau mày, lộ ra sự thông minh khó thấy được: “Hừ, nhất định là do Huyền Phong Lão yêu! Hắn ta sử dụng mỹ nhân kế để dụ lão tử mắc câu dây mà!”.

Tên lâu la Giáp, Ất sùng bái nhìn lão đại: “Lão đại thật anh minh! Chuyện như thế mà cũng đoán ra được!”.

Lão đại rìa mép cười lạnh. “Hắn ta quá coi thường ta rồi! Hắn ta nghĩ là cho nữ nhân đến đây thì có thể đánh chúng ta? Xì, ta sẽ phá hỏng giấc mộng của hắn ta!”.

“Lão đại, vậy nữ nhân kia chúng ta sẽ làm thế nào?”.

“Còn làm sao nữa? Đưa đến giường của ta”. Lão đại rìa mép phách lối bĩu môi. “Hắn ta đưa đến cho ta thì ta phải thu vào chứ!”.

“Oa, lão đại là người hữu dũng hữu mưu, bội phục!”.

“Ha ha....”.

Địa bàn của lão đại rìa mép xây trong một cái thành hoàng trong sa mạc. Thành không lớn lắm, tường thành rất cao, dễ thủ khó công, bọn cướp ở trong thành cũng phải có khoảng hai trăm người.

Thấy lão đại đưa nữ nhân về, tất cả mọi người đều thấy lạ mà bu vào.

“Lão đại, nữ nhân này ở đâu ra vậy?”.

Lão đại ria mép hả hê nói: “Đây là nữ nhân do Huyền Phong Lão yêu đưa tới! Đợi đến khi lão tử hưởng thụ xong sẽ cho các huynh đệ nếm thử mùi vị!”.

“A! Tạ ơn lão đại! Các huynh đệ đã rất lâu không thử qua nữ nhân rồi!”.

Phong Linh vừa nghe, cảm thấy mình ngu. Đúng là tự vào ổ sói rồi, làm sao nàng có thể thoát thân được đây. Đáng chết, nếu Bảo Bảo ở đây nhất định sẽ có biện pháp!

Đợi chút, hắn ta vừa nhắc gì đến Huyền Phong lão yêu, nghe giọng điệu có vẻ như là người đối đầu với hắn, vậy thì tên kia cũng là cướp à? Đôi mắt Phong Linh xoay chuyển, nàng đã có chủ ý cho việc này.

“Đợi một chút! Ta có lời muốn nói!”. Nàng vừa lên tiếng, bọn cướp đều sững sốt.

Lão đại ria mép ngênh ngang đi đến, một tay kéo mái tóc dài của nàng, nhắc đầu của nàng lên. “Người muốn nói cái gì? Người cầu xin lão tử thả người đi à? Hừ, đừng có mơ tưởng!”.

“Không phải”, Mặt Phong Linh tỉnh bơ nói, “Ta tới đây là có lời nhắn cho người”.

Về mặt lão đại ria mép run lên: “Ai?”.

“Này, các người đối xử như thế với một cô gái yếu đuối à?”. Phong Linh bắt mắt lườm hắn ta. “Tóc ta bị người nắm như thế này thì làm sao có thể nhớ cái gì được?”.

“Hừ, tốt nhất là người đừng có giở trò gì đấy”. Lão đại ria mép buông tay ra, sau đó sai người kéo Phong Linh xuống. Nhân cơ hội đó Phong Linh quan sát toàn bộ nơi này, bốn phía đều là những bức tường cao khoảng ba bốn thước, canh giữ trên các bức tường đều là những tên cướp cường tráng, không có khả năng chạy trốn. Vậy thì nàng phải dùng trí.

Với điều kiện tiên quyết, nàng phải có trí.

Nàng hừm hừm cổ họng, không quan tâm những ánh mắt đang đặt trên người nàng, nói vô cùng nghiêm túc: “Người đó hình như là Huyền Phong cái gì đó, hắn ta nói, các người chính là một lũ chuột cống ngầm, vừa bẩn vừa thối, các người sống trong sa mạc chỉ làm ô nhiễm những hạt cát mà thôi, không bằng hãy tự đào hầm chôn mình. Các người dám đấu với hắn, các người sẽ chết thể nào cũng không biết. Nhất là người”. Phong Linh chỉ thẳng vào lão đại ria mép mặt đang xanh mét, nhấn tâm nói. “Hắn nói, người có bộ mặt to bè, sống thì lãng phí không khí, chết thì lãng phí quan tài, từ nhỏ đã là kẻ bại dưới tay của hắn, muốn tranh địa bàn với hắn? Chết sớm đầu thai sớm mà chuẩn bị, kiếp sau hăng nói tiếp! Vừa già vừa xấu, mặt toàn thịt, vừa ngu lại ngốc, chỉ cày mạnh!”.

“A!!!!”. Lão đại ria mép giận dữ, nắm đao muốn xông đi tìm tên Huyền Phong kia liều mạng. “Con lừa Huyền Phong đáng chết, lão tử liều mạng với người”.

“Lão đại! Lão đại! Đừng, lão đại bình tĩnh đi!”. Giáp, Ất, Bính, Đinh xông lên ngăn hắn ta lại, hắn ta giận dữ mắng to. “Không phải là các người chỉ cướp một đội quan binh thôi sao, binh khí của lão tử cũng không ít hơn hắn”.

Quan binh!

Phong Linh giật mình, quan binh nào?!

“Binh khí của Minh Tịch triều có gì đáng sợ? Hắc Hổ phách vương ta đây chả sợ ai cả? Đừng ai ngăn cản ta.... ta phải đi tìm hắn ta tính sổ?”.

YES! Là Minh Tịch triều.

Phong Linh như thấy được tia hi vọng, cái này thì không cần phải nói linh tinh để hời hợt rồi, nàng gật gù hả hê nói: “Thật ra thì muốn tiêu diệt Huyền Phong lão yêu cũng không phải là việc khó khăn”.

Chỉ một câu nói mà bốn phía lập tức yên tĩnh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bắn về phía Phong Linh, mắt của tên lão đại ria mép càng trừng lớn như cái chuông đồng. “Người nói cái gì hả? Người nói lại lần nữa xem nào!”.

“Ta nói là”, Khuôn mặt Phong Linh không tỏ vẻ sợ hãi, nhấn mạnh từng câu từng chữ cho hắn nghe. “Các người muốn thắng Huyền Phong, không phải là chuyện khó”.

Hồ lão đại nghi ngờ nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn từ trên xuống dưới một lần. Sau đó miệt thị cười một tiếng, “Cô nương, có phải người là kỹ nữ trong nhà chứa nào không, dám truyền lời thay Huyền Phong lão yêu, lá gan của cô cũng không nhỏ nhỉ?”.

“Lão đại, chúng ta cứ làm thịt nàng trước rồi nói sau”. Những con sói ở bốn phía đã đỏ mắt thêm thường.

Phong Linh sợ run cả người, liếc nhìn một vòng bốn phía: “Đến lúc nào rồi mà các người còn thế hả? Chuyện này liên quan đến việc tranh giành địa bàn sa mạc vinh quang, vậy mà các người còn có tâm tình ở đây khua môi múa mép hả? Ta có nghe nói, sau khi lấy được chỗ bình khí kia, bọn họ đang chuẩn bị một trận quyết chiến với các người đó, hoàn toàn chiếm được sa mạc này!”.

“Cái gì? Người nói thật không?”. Hồ lão đại nổi giận, đi đi lại lại hai bước. “Cái tên yêu quái này, xem ta có đánh đập đầu hắn không?”.

Sau đó hắn ta nheo mắt, ánh mắt nguy hiểm. “Tại sao người lại muốn nói cho chúng ta biết những điều này. Rốt cuộc người là ai?”.

“Ta à?”. Phong Tam Nương nháy mắt, cười một tiếng. “Ta chính là người mà mọi người vẫn gọi là người đẹp đại mạc, yêu tinh đoạt mệnh, Phong Tam Nương!”.

Mọi người, người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều bày tỏ mình chưa hề nghe thấy cái danh hiệu này!

Hồ lão đại nhíu mày, “Trước kia ta đã từng nghe một người là yêu tinh truy mệnh, nhưng mà đã là hai mươi năm trước”. Hắn ta không tin quan sát Phong Linh, nhìn nàng không hề giống một nữ nhân bốn năm mươi tuổi.

Phong Linh vui mừng trong lòng, không ngờ nói bừa một cái tên cũng được. Nàng vỗ ngực một cái, hất đầu. “Ta chính là đồ đệ của bà ấy, bà ấy là truy mệnh, ta là đoạt mệnh”.

“Ồ!”. Mọi người hiểu ra.

Hồ lão đại nửa tin nửa ngờ nói. “Tại sao người lại giúp chúng ta?”.

Phong Linh thở dài một tiếng, sau đó nói một cách sâu xa: “Bây giờ trong giới trộm đã không có quy tắc gì cả, từ sau khi gia sư thoái ẩn đến nay vẫn thấy đau lòng sâu sắc. Lúc này người mới lệnh cho ta phải tìm một vị có trí khôn, có bề ngoài, cũng chính là người hùng tài mao song toàn trong giới trộm cắp, toàn lực trợ giúp người đó thống nhất giới trộm cắp để mọi người trong giới đều có đạo trộm cắp, có một cuộc sống vui vẻ thoải mái!”.

“Lão đại, người tài mao song toàn không phải là lão đại sao?”. Tên lâu la Giáp kích động.

Đôi mắt của tên lâu la Át, Bình cũng đầy nước mắt, rất cảm động nói: “Lão đại, vì lý tưởng của chúng ta, lão đại hãy nhận lấy sứ mệnh vinh quang này đi!”.

117. Chương 120: Đánh Nhau Là Thích Hợp Nhất

Lão đại rìa mép nhìn lâu la xung quanh rồi nói: “Ta có được không?”.

Mọi người đồng thời hô, “Được”.

Hắn ta liền gật đầu, cười cười. “Vậy thì ta sẽ hi sinh vì giới trộm cướp”.

Phong Linh gật đầu: “Như vậy mới đúng chứ! Về sau người phải nghe theo sự chỉ huy của ta!”

Lão đại rìa mép vỗ ngực một cái nói, “Không thành vấn đề! Chỉ lần người nói còn chúng ta sẽ làm!!”.

Phong Linh được bang trộm cướp này coi như là khách quý, được đưa vào trong phòng khách. Sau khi được chiêu đãi cơm và thức ăn ngon, cô lại lừa gạt để hỏi thăm tình huống của cái Huyền Phong lão yêu gi đó.

Thì ra là, trong sa mạc này, phía đông là địa bàn của Hắc Hổ Phách Vương, còn phía tây là địa bàn của Huyền Phong lão yêu. Nhưng hai nhóm cướp này thường vì một chút chuyện mà đánh nhau, qua nhiều lần như thế đã tích oán. Vài ngày trước, Hắc Hổ nghe tin Huyền Phong bắt được quan binh, lấy được rất nhiều đồ nên thấy ghen tỵ.

Sau khi lấy được tin tức mình muốn, Phong Linh bắt đầu tập hợp những người nông cốt trong nhóm cướp, cùng bàn xem tấn công như thế nào.

Nơi ở của Huyền Phong cũng giống như tòa thành cũ này, bốn phía đều là những bức tường cao, dễ thủ mà khó công. Cố gắng tấn công sẽ không được, muốn tấn công vào thì phải dùng trí.

Phong Linh suy nghĩ một chút, ngoắc ngoắc tay gọi mọi người đưa lỗ tai lại đây, nói. “Chúng ta sẽ phải nghĩ một cách để xâm nhập vào trong địa bàn của bọn họ!”.

“Phương pháp gì?”.

“Hừ hừ”. Phong Linh cười một tiếng, bỏ mái tóc dài ra, đá lông nheo với bọn họ làm mấy tên ở đó chảy nước miếng.

“Cải trang!”.

“Cải trang?”.

“Đúng vậy”. Phong Linh nói chắc chắn, “Nếu như là một đội buôn binh thường đi qua, trộm cướp đều đoạt xong đồ sẽ bỏ chạy, nhưng trong đội buôn ấy có nữ nhân thì sẽ khác.....”.

Hắc Hổ đột nhiên đập bàn. “Ý kiến này rất hay, lão yêu quái đó rất giống ta, thấy nữ nhân chắc chắn sẽ không bỏ qua! Lúc đó lão yêu quái để chúng ta vào thành! Ha ha.....”.

“Đúng, đúng, đúng!”. Tất cả mọi người đều vỗ tay tán thành.

Việc này không thể chậm trễ được nên Hắc Hổ lập tức tập hợp anh em, cầm cục than vẽ từng người từng người lên ván gỗ, bắt đầu chia các vai. “Người là người đánh xe, người là hộ vệ, người là.....”.

Hễ ai có thân hình cường tráng đều cải trang thành nữ nhân, nhỏ gầy thì được phân làm đánh xe và thị vệ.

Phong Linh ngồi ở nơi có bóng râm, ăn dưa Cáp Mật, nhìn mấy tên cướp rồi lại nhìn tấm gỗ, rồi ngồi tính toán nhân vật.

“Người xem, người có giống hộ vệ hay không? Anh mình thần võ đâu?”.

“Còn người à, cho dù là hộ vệ cũng chỉ là người trông nom”.

Rồi nàng nhìn về phía những “nữ nhân” kia, Phong Linh lắc đầu một cái, lại gần. “Mọi người đến đây để phân vai lại nào”.

Phong Linh tập hợp đám người này lại, tự mình dạy họ cách đi bộ của nữ nhân, khi gặp người xấu thì phải thét lên như thế nào.

Rất nhanh sau đó, một đội ngũ hộ tống kỹ nghệ đã được lập ra. Hắc Hổ sai người phát những nữ trang đã cướp được ngày trước ọi người. Cũng giấu đồ cướp được trên lưng lạc đà, giấu nhiều vũ khí, sau khi chuẩn bị thỏa đáng thì xuất phát. Phong Linh cải trang thành nha hoàn xen lẫn vào những nữ nhân cao lớn, vừa gầy nhưng không tầm thường chút nào.

Đi vào trong sa mạc, bọn họ rất nhanh đã tiến vào địa bàn của Huyền Phong, sau đó giả vờ đi chậm. Quả nhiên không ngoài dự đoán của mọi người, một nhóm cướp nhảy ra....

Bị những con sói hàng năm không được ăn thịt áp tải vào thành, bọn người Hắc Hổ đều cúi thấp, Phong Linh phóng mắt tìm kiếm khắp nơi. So với địa bàn của Hắc Hổ thì nơi này thâm trầm hơn, kinh khủng hơn, chỗ này mới giống là địa bàn của cướp.

“Ha ha, các anh em đến đây xem, hôm nay chúng ta thu hoạch không nhỏ đâu”.

“A, mấy nữ nhân này thật là.... to con”.

Bị vây giữa những con sói khát thịt này, Phong Linh giấu mình giữa mọi người.

“Lão đại đến, lão đại đến”.

Sau một tiếng hô to, đám người đều tách thành hai bên tránh ra. Nhìn này, cách quản lý nghiêm minh, nghiêm chỉnh hơn so với bên Hắc Hổ nhiều lắm. Phong Linh tò mò thò đầu ra, đầu tiên nàng nhìn thấy một đôi ủng da màu đen, bên trên dính chut bụi bẩn. Ánh mắt của nàng đi lên, đi lên nữa, nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi. Nàng nháy nháy mắt, đây chính là Huyền Phong lão yêu sao? Trẻ quá~.

Quả đúng là ngôi sao của giới trộm cướp!

Huyền Phong thong thả đến trước một đồng “nữ nhân”, nhìn bên trái một chút, rồi lại nhìn bên phải một chút, đột nhiên hắn ta cười như cơn đồ, duỗi tay ra bắt được Phong Linh. “Ta chọn nàng này”.

Phong Linh hít sâu một hơi, mắt người này kiểu gì vậy, bắt một phát được chính phẩm luôn!

“Còn những người này lão đại thưởng cho các người!”. Nhị Đường gia hô lên, những người còn lại vây vào: “Thật tốt quá, tôi chọn người này, tôi chọn.....”.

Trong lúc mọi người đang tranh đoạt, Hắc Hổ không nhẫn nại được nữa, rút đao ra, hét lớn một tiếng: “Các anh em, xông lên!”.

“Được!”.

“Là Hắc Hổ Phách Vương!”.

Cả hai bên đều giơ đao lên, xông vào đánh nhau. Phong Linh cúi đầu thở dài, cái gì mà dự định xâm nhập, rồi còn cả gây ông đập lưng ông, tất cả những kế sách này đều không áp dụng, chỉ có đánh nhau mới thích hợp nhất với bọn họ.

Huyền Phong cười nhạt một tiếng, ném Phong Linh ột tên thủ hạ: “Trông nàng ấy!”. Nói xong hắn ta cũng rút đao bên hông ra, xách đao đi lên, chọn đánh với Hắc Hổ.

Hai nhóm cướp xông vào chém giết nhau. Phong Linh cắn cắn môi, nhân lúc người kia mải quan tâm cuộc chiến, lặng lẽ nhặt một hòn đá trên đất, đập vào đầu hắn. Đối phương “a” một tiếng, ngã lăn ra đất. Phong Linh vội vàng lấy đao trong tay của hắn ta, chạy vào bên trong.

Bên trong thành là từng gian nhà đá, Phong Linh chạy vào trong một ngôi nhà cao nhất.

“Đáng chết, người ở chỗ nào?”.

Nàng đi vào một gian phòng, cũng không biết bọn họ bị giam ở đâu hay là ở phòng chứa củi. Đột nhiên có hai người đi đến trước mặt nàng, cầm trong tay thanh kiếm sáng loáng, yêu thích không buông tay. “Xem này, đây mới đúng là đồ tốt chứ, đúng là đồ của Vương Gia, nhanh, đưa cho Huyền Phong lão đại xem!”.

“Vương gia?!”.

Phong Linh giật mình vội giấu người phía sau cột đá, đợi bọn hắn đi qua thì chạy vào nơi bọn họ vừa đi ra.

Dạ Vô Hàm! Người chờ, chờ ta đến cứu người!

Tòa thành cũ này cũng không quá lớn, nàng đi lòng vòng thì vào một cái sân nhỏ. Trong sân có một người đang đứng dựa lưng về phía nàng, không thấy được mặt nhưng Phong Linh nhìn bóng dáng này kích động che miệng lại, sợ mình kêu thành tiếng. Nàng cố nén kích động, bước từng bước.

Là hắn! Là hắn! Nàng đã tìm được hắn rồi!

Lúc nàng sắp lại gần thì người nọ quay người lại, bàn tay như gọng kìm siết chặt cổ họng của nàng

Ánh mắt đó khi nhìn thấy nàng thì giật mình, kinh hãi: “Tam Nương?!”.

Hắn vội vàng buông tay ra, cẩn thận nhìn rõ nàng, khuôn mặt của hắn hơi tiều tụy nhưng vẫn tuấn mỹ như trước. Hắn giận dữ: “Sao nàng lại đến đây! Không phải ta đã bảo nàng phải sống cho tốt ở Hàm Vương phủ à? Đây là sa mạc, nguy hiểm chết người đó nàng có biết không?! Đáng chết, Dập Tuyền làm cái gì vậy, rõ ràng ta đã dặn đệ ấy phải chăm sóc nàng cho tốt, xem khi ta về ta trừng trị nó thế nào, ta.....”.

Bỗng chốc, hấn ngấn người.

Phong Linh ôm chặt lấy hấn, vùi đầu vào trong ngực hấn, nước mắt không cầm được mà chảy xuống, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quả đấm, không ngừng đánh vào người hấn. “Dạ Vô Hàm, ta hận ngươi, ta hận ngươi, ta hận ngươi!”

118. Chương 121: Huynh Có Mấy Vị Phu Nhân

Sự tức giận của hấn bị tiêu tan đi.

Dạ Vô Hàm cup mắt, không nói thêm gì nữa mà hấn ôm chặt nàng vào trong lòng.

Đột nhiên Phong Linh đẩy hấn ra, lôi hấn đi: “Dạ Vô Hàm, ta đến cứu ngươi, bên ngoài bọn họ đang hỗn chiến, chúng ta phải nhân cơ hội này chạy trốn, ngươi nhanh lên một chút!”

Dạ Vô Hàm sững sờ, sau đó buồn cười nói: “Nàng tới cứu ta?”

“Ừm!”. Phong Linh gạt đầu thật mạnh, sau đó quay người nhặt cây đao trên mặt đất. “Đi mau, có gì thì ra ngoài chúng ta lại nói!”

Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười, cầm theo thanh gươm trong tay.

Phong Linh giật mình, cứng người nhìn chân của hấn. “Ngươi.... Chân của ngươi bị làm sao thế?”

“Khi bão cát đen đến, ta bị chiến xa cán vào chân”. Hấn nói thì nhẹ nhàng như thế nhưng Phong Linh có thể nhìn thấy được, hấn đi một bước thì chân mày cũng hơi cau lại. Nàng có thể hiểu hấn đau như thế nào.

Lúc này tiếng đánh nhau bên ngoài cũng giảm xuống, Phong Linh nóng nảy: “Sao bây giờ, còn muộn nữa chúng ta sẽ không ra ngoài được!”

“Dạ đại ca”.

Phong Linh vừa nghe thấy thì kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy Huyền Phong đang đi tới, sau lưng đang áp tải đám người Hắc Hổ, trên mặt mọi người đều đang chảy máu. Hắc Hổ bị áp đến trước mặt, không ngừng dùng dằng: “Huyền Phong lão yêu! Muốn giết thì cứ giết, Hổ gia ta đây không sợ! A, lão đại yêu tinh, ngươi không sao chứ?”

Dạ Vô Hàm ngó ngó những nữ trang trên người những tên cướp kia, nhìn Phong Linh cười cười, nghĩ là biết sự việc như thế nào rồi. Hấn ghé sát vào tai Phong Linh đang đứng gần người, khước miệng nâng lên, cố nín cười: “Lão đại yêu tinh?”

Tại Phong Linh đỏ lên, nổi giận quay đầu lại nói: “Không phải là ngươi bị hấn ta bắt được à?”

Hấn nhún vai, có lẽ là đứng một chân có chút mỏi, định dựa vào người nàng, một cánh tay còn gác lên người nàng.

Huyền Phong nhìn hai người, lập tức đoán được chuyện xảy ra.

Hấn ta cười một tiếng: “Đại ca, đây có phải là đại tẩu không?”

Hai người trăm miệng một lời

“Đúng”.

“Không phải”.

Phong Linh chỉ hận không thể đánh vào miệng mình, cảm giác giống như là tự biên tự diễn làm ra một vở hài kịch, còn nàng, con mẹ nó, nàng là người đầu tiên kí tên trong tài liệu! Nàng giống trống khua chiêng tới cứu người, thì ra người ta đang ở đây rất vui vẻ còn xưng huynh gọi đệ.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng, đính chính: “Sáu năm trước đúng là như thế, nhưng mà ta đã hưu nàng!”

Phong Linh lườm hắt một cái, bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười. “Không sai, vì ta cho hắt ta đội nón xanh!”.

Nụ cười của Huyền Phong cứng lại, hắt lúng túng sờ mũi. “A, cái đó, hai người cứ trò chuyện, đệ còn có chút việc”.

Xoay người lại: “Lôi bọn này xuống, đầu hàng thì chúng ta hợp nhất, cứng đầu cứng cổ thì chôn sống đi”.

Phong Linh vỗ trán nói: “Đợi chút, bọn họ đến cùng với ta, lần này tấn công vào đây là do ta. Ấc, thật ra thì, có một chút xiu hiểu lầm, ta còn định cứ như vậy mà đi, ha ha.....”.

Nàng cười cười, quay đầu lại trờng Dạ Vô Hàm, ý bảo hắt phải nói giúp nàng. Dạ Vô Hàm nhướn mày, cười khê, ngẩng đầu lên nói: “Huyền Phong, làm theo lời nàng nói”.

Huyền Phong cũng thoải mái nói: “Được thôi, nếu chị dâu đã lên tiếng thì việc này cứ quyết vậy đi”.

Hắc Hổ không tin vào tai mình. “Người... Chỉ thế thôi mà người cũng thả chúng ta?”.

Huyền Phong liếc hắt một cái nói: “Sao, đánh chưa đủ à? Được, chúng ta ra ngoài đánh tiếp”.

Hắc Hổ lắc đầu một cái, mới nói: “Ta không ngờ người lại là người phóng khoáng như vậy, trước kia ta vẫn nghĩ người là hạng tiểu nhân âm hiểm xảo trá.....”.

Huyền Phong vuốt cằm, làm bộ gật đầu một cái: “Người nói rất đúng”. Hắt nghiêng đầu, nhìn Hắc Hổ, cười một tiếng: “Đánh nhau cũng hết sức rồi, chúng ta tỉ thí trên bàn rượu thì sao? Chỗ của ta có rất nhiều rượu ngon đấy”.

Hai mắt Hắc Hổ sáng lên, cười to: “Ta mà phải sợ người à? Đến đây đi”.

“Đi!”.

Chỉ một tiếng cười mà xóa bỏ cừu hận, Phong Linh rốt cuộc cũng yên lòng, nàng vẫn rất yêu mến nhóm cướp nhưng rất thật tính....

Ngoái đầu nhìn lại, nàng thấy Dạ Vô Hàm vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình, nàng không được tự nhiên, ho một cái, giải thích: “Tiểu Tuyên Tuyên phụng chỉ đến tìm người, ta lại ở trong vương phủ rất chán, nên nghĩ là đi du lịch, người đừng có tự mình đa tình nghĩ ta đến tìm người”.

Hắt cười cười, đến bên cạnh nàng: “Thật sao?”.

Phong Linh đỏ mắt, ánh mắt nhìn sang chỗ khác. “Này, người cũng quá đáng lắm, nếu bình an sao người không báo tin ọi người”.

“Hết cách rồi”. Đường như là hắt rất mệt, chống cằm trên vai nàng. “Ta ngất xỉu ba ngày, hôm qua mới tỉnh”.

“Ba ngày?”. Phong Linh cắn cắn môi, trái tim cảm thấy hơi nhói, cúi đầu xuống nhìn cái chân trái của hắt: “Sẽ bị tàn phế sao?”.

Dạ Vô Hàm buồn cười, gõ đầu của nàng một cái: “Nàng hi vọng ta bị tàn phế đến thế à?”.

Đúng lúc này Huyền Phong lại xuất hiện, gương mặt không hiểu: “Dạ đại ca, đại tẩu, ta hỏi một chút. Dạ đại ca, rốt cuộc huynh có mấy vị phu nhân vậy?”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra. “Có chuyện gì vậy?”.

“Vừa rồi các huynh đệ lại cướp được một đoàn người, trong đó có một nữ nhân tự xưng là phu nhân của huynh”.

“Phu nhân?”.

Không đợi Huyền Phong nói thêm, một bóng dáng nhỏ nhắn chạy thẳng về phía Dạ Vô Hàm: “Hàm Vương, rốt cuộc thiệp cũng tìm được ngài”.

Dạ Vô Hàm đứng một chân không vững, ngã xuống, đập đầu xuống đất, đau đến nỗi hắt nhíu chặt lông mày.

“Châu Châu?”.

Phong Linh chạy qua, một tay xách Châu Châu ném qua một bên, rồi đỡ Dạ Vô Hàm dậy. “Làm sao mà người lại yếu thế hử, thế mà cũng ngã được?”.

Lúc này Châu Châu mới nhìn thấy Phong Linh, nàng trợn to hai mắt, không thể tin được nói: “Phong Tam Nương, tại sao người lại ở đây?”.

Phong Linh quay đầu lại nhìn nàng ta: “Gió lớn thổi ta đến”.

Dạ Vô Hàm được đỡ đứng dậy, cả người nhếch nhác, mặt trầm xuống. “Ai cho người đến đây? Hình Nhi đâu?”.

Châu Châu ngẩn người, cảnh tượng gặp lại nhau khác hoàn toàn so với tưởng tượng của nàng. Nàng ngàn dặm xa xôi đến tìm chàng, không phải là chàng nên cảm động sao?

Là bởi vì Phong Tam Nương sao?

Bởi vì nàng ta phát hiện hắn sớm hơn nàng?

“Hình Nhi vẫn ở Vương phủ, thiếp chỉ...”.

“Đáng chết, người không ở nhà chăm sóc con gái, chạy đến đây làm gì?!”.

Châu Châu cúi đầu, giọng khàn khàn, như sắp khóc: “Nghe nói ngài gặp nguy hiểm, thiếp không yên lòng...”.

“Người đến đây thì có thể làm được cái gì?”.

Châu Châu uất ức ngẩng đầu lên, hai ngày nay chịu khổ mà chàng lại cứ trách mắng nàng, nàng không chịu được, chỉ thẳng vào Phong Linh nói: “Tại sao nàng ta lại có thể đến? Nàng ta không phải là nữ nhân của Vương gia, tại sao lại có tư cách xuất hiện ở đây? Còn thiếp chịu khổ đến tìm ngài, ngài còn mắng thiếp?”.

Cả người nàng đều là vết thương, y phục vừa bẩn vừa rách, có vẻ đường đi cũng gặp nhiều khó khăn. Người đã đến đây rồi, dù nói nhiều cũng vô ích.

Dạ Vô Hàm nén tức giận, nghiêng đầu sang chỗ khác nói. “Chuyện người cần làm là chăm sóc Hình Nhi cho tốt. Những cái khác không cần người quan tâm”.

119. Chương 122: Cưới Heo Muội Của Người Đi

“Chuyện người nên làm là chăm sóc cho Hình Nhi. Những chuyện khác người không cần quan tâm”.

Dạ Vô Hàm nói xong thì khoác tay lên vai Phong Linh, nổi lên tính cách Vương gia. “Đỡ ta về phòng”.

Phong Linh lườm hắn một cái: “Dạ Vô Hàm, người quá đáng rồi đấy, ‘phu nhân’ của người đến rồi, sao lại còn sai bảo ta làm gì? Ta cũng không phải là phu nhân của người”.

“Nàng nói nhiều quá rồi”. Dạ Vô Hàm dựa vào người nàng, hơi cau mày, “Chân ta hơi đau...”.

“.....Được rồi, ta đỡ người! Đúng là kiếp trước ta nợ tiền người rồi!”.

Nhìn nàng lo lắng nhưng bộ dạng vịt chết còn cứng mở, khóe môi Dạ Vô Hàm nhếch lên mấy phần.

Châu Châu đứng như hóa đá, không nhúc nhích mà cứ đứng yên ở đó.

“Phu nhân”. Tiểu Đào đuổi theo, khi nhìn thấy Huyền Phong thì hai con mắt sáng lên, xấu hổ mà nói: “Vị đại ca này, cảm ơn người đã cứu chúng ta!”.

Huyền Phong khoát tay. “Người đã cảm ơn lắm người rồi. Ta chính là người đứng đầu nhóm cướp này”. Xoay người, khách khí nói với Châu Châu. “Vị phu nhân này, ta đã cho người dọn một căn phòng cho người!”.

Châu Châu cứng ngắc gật đầu, sắc mặt trắng bệch.

Nàng vẫn luôn biết rằng Dạ Vô Hàm cười nàng chỉ vì Hình Nhi. Có thể bởi vì hắn đã ột giấc mộng đẹp của nàng thành hiện thực cho nên nàng bắt đầu mơ đến vô số giấc mộng đẹp khác.....

Bây giờ, vỡ mộng.

Người mà hắn để ý, không phải là Tiêm Vũ , cũng không phải là nàng mà chính là Phong Tam Nương.

Đỡ được Dạ Vô Hàm vào trong phòng thì Phong Linh đã mệt rã cả người. Ánh mắt Dạ Vô Hàm nhìn qua nàng, trên gương mặt tuấn mỹ nở một nụ cười thản nhiên.

“Ở đây không có người ngoài, Phong Tam Nương, nàng hãy thừa nhận đi, nàng đến đây với Dạ Tuyên là vì ta, nàng sợ ta chết đúng không?”.

“Không sai, đúng là ta sợ người chết đó. Ta sợ không có ai coi tiền như rác để cho ta có thể ăn không ở không được”.

Dạ Vô Hàm ngồi trên ghế cười như không cười, ánh mắt sắc bén giống như hắn có thể moi được tâm tư của nàng vậy. Đột nhiên hắn đi tới, đưa tay véo khuôn mặt của nàng. “Nàng có biết không, khuôn mặt của nàng lúc nàng chối quanh làm cho ta yêu nàng chết rồi!”.

Phong Linh tức giận đẩy tay của hắn, ngoái đầu nhìn lại liếc hắn một cái. “Hàm Vương diện hạ, ngài đùa giỡn sai đối tượng rồi. Ngài còn có một heo muối muối đang ở bên ngoài đợi mà, có muốn ta ra ngoài thỉnh nàng ta vào giúp ngài không?”.

“Nàng còn đang tức giận sao?”. Dạ Vô Hàm một tay chống đầu, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Phong Linh tức giận quay đầu đi: “Ai mà rảnh rỗi như vậy chứ?”.

Tâm tình Dạ Vô Hàm đang tốt thì nụ cười lại biến mất trong nháy mắt, trong đầu lại hiện ra cảnh trong vườn hoa. Hắn suy nghĩ, rồi suy nghĩ, rồi lại suy nghĩ. Mặc dù hắn hỏi thì sẽ làm mất phong độ của hắn, làm mất tư thái cao cao tại thượng từ trước đến nay của hắn nhưng mà hắn vẫn hỏi ra khỏi miệng.

“Nàng.... thích Dạ Tuyên à?”.

Ngay sau đó, hắn sợ sẽ nghe được đáp án làm hắn thất vọng, luống cuống, mỉm cười nói: “Nếu như nàng thích đệ ấy cũng không việc gì, cho dù nàng từng là khí phi (= vương phi từng bị bỏ) của ta, cho dù nàng còn đưa theo một đứa nhỏ, còn có thể là đứa nhỏ của ta..... ta cũng sẽ không để ý. Nếu như nàng cầu ta, có lẽ ta sẽ cầu phụ hoàng để nàng gả cho đệ ấy”.

Phong Linh nhìn hắn giống như đang nhìn quái vật làm cho Dạ Vô Hàm không chống đỡ được nữa, hắn ảo não nói: “Sao nàng lại nhìn ta như vậy?”.

“Người có thích Phi Ứng không?”.

Dạ Vô Hàm sững sờ, lắc đầu theo bản năng.

“Vậy người thích Huyền Phong?”.

Vấn đề của nàng là ô nhục nghiêm trọng đến thanh danh của hắn. Dạ Vô Hàm nheo mắt, nhìn nàng nguy hiểm. “Phong, Tam, Nương!”.

“Ngay cả người có tình yêu nhân loại bao la cũng không thích huynh đệ của mình thì làm sao ta lại có thể thích Tiểu Tuyên Tuyên được?”. Phong Linh lườm hắn một cái, lăm lăm. “Thật không hiểu nổi đầu óc của người đang nghĩ gì nữa, nói là ta thích Tiểu Tuyên Tuyên? Đùa gì thế?”.

Nàng không thích thì ra là nàng không thích!

Đáp án này làm cho Dạ Vô Hàm thấy mừng như điên, tảng đá đè trong ngực bao lâu nay bị đánh vỡ nát rồi. Ngay cả ở đây tràn đầy cát bụi sa mạc trong không khí nhưng hắn cũng cảm thấy sạch sẽ vô cùng.

Nhìn gương mặt đang đè nén, buồn cười nhưng phải làm mặt lạnh của Dạ Vô Hàm, Phong Linh đột nhiên kỳ quái nheo mắt, hỏi: “Dạ Vô Hàm, không phải là người đang ghen tỵ đấy chứ?”.

“Ghen tỵ? Ta mà ghen tỵ à?”. Phong độ và tư thái của Dạ Vô Hàm đã trở lại, hắn không để ý cười một tiếng. “Ta chỉ quan tâm đến Dạ Tuyên nên mới hỏi thế thôi. Tại sao ta phải ghen tỵ chứ?”.

Phong Linh lẳng lặng đưa mắt nhìn hắn ba giây, sau đó gật đầu. “Được, nhưng mà vừa rồi người hỏi ta mới nhớ, dường như ta hơi thích Tiểu Tuyên Tuyên.....”.

“Phong Tam Nương! Nàng dám!”.

Dạ Vô Hàm nổi giận, sự ưu nhã chỉ duy trì được mấy giây.

Phong Linh cười ha ha, chỉ vào ngực hắn nói: “Dạ Vô Hàm, người hãy thừa nhận đi, người đang ăn dấm của Tiểu Tuyên Tuyên, người ghen tỵ với hắn!”.

Gương mặt tuấn tú của Dạ Vô Hàm hơi đỏ đên, hắn nhắm mắt, đột nhiên bắt được tay của nàng, một tay kéo nàng vào trong ngực, cắn răng hỏi: “Ta ghen tỵ thì nàng rất vui sao?”.

Phong Linh vẫn cười không ngừng, không hề che giấu mà gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy”. Có thể làm cho Dạ Vô Hàm ghen, là một chuyện làm cho người ta hưng phấn như thế nào chứ.

“Nàng cười nhạo Hàm Vương điện hạ đương triều, nàng có biết đây là tử tội không hả?”.

Phong Linh học giọng điệu của hắn. “Dạ Vô Hàm, không sao đâu, ở đây không có người ngoài, người cũng có thể che giấu và không thừa nhận, không có việc gì, ta không cười, ta không cười người đâu, ha ha.....”.

Liếc nhìn nữ nhân nằm trong ngực mình cười run rẩy cả người, Dạ Vô Hàm vừa tức vừa quẫn, cuối cùng, hắn cười tà ác. “Xem ra, không trừng phạt nàng thì nàng sẽ nghĩ rằng Hàm Vương ta chỉ để trang trí!”.

Vừa nói xong, hắn hôn lên đôi môi của Phong Linh.....

Não Phong Linh không còn suy nghĩ được nữa, sau đó, gương mặt đỏ bừng: “Ừm.... Dạ Vô Hàm, người.... ăn vạ”.

Dạ Vô Hàm ngược mắt lên, bất mãn nhìn nàng: “Nàng chú tâm một chút.....”.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân. “Ha ha, không sai, Yêu tinh đoạt mệnh chính là đồ đệ của yêu tinh truy mệnh năm đó.....! Ha!”.

Tiếng cười đột nhiên dừng lại.

Ngoài cửa, mười mấy đôi mắt nhìn chằm chằm vào trong phòng.

Hắc Hổ và Huyền Phong kẻ vai đứng bất động ở cửa ra vào, một giây sau, hai người rất ăn ý cùng nhau xoay người.

“A, có phải người vừa nói đến cách phát triển nơi đây, ta cảm thấy cách đó có thể thực hiện được”.

“Đúng vậy, chúng ta muốn ra cướp sa mạc”.

Khuôn mặt Phong Linh nóng đến nỗi có thể làm chín trứng gà được rồi, nàng vội vàng đẩy Dạ Vô Hàm ra, “Còn đồ! Vô lại!”.

Nhìn nàng đang trợn mắt, Dạ Vô Hàm nhìn thế nào cũng giống như nàng đang làm nũng vậy, hắn càng nhìn càng thích, tiến tới ôm nàng, “Tam Nương, đừng làm rộn nữa, sau khi trở về phủ, ta sẽ cưới nàng làm phi nhé, được không?”.

“Hừ, người đi mà cưới heo muội đi! Không phải người ta đã sớm trở thành ái thiếp của người rồi sao? Người ta còn đang chờ người về để động phòng đấy!”

120. Chương 123: Hàm Vương Bị Làm Sao Rồi

Editor: Ốc Vui Vẻ

Dạ Vô Hàm tự biết mình đuối lý trong chuyện Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.này nên vội vàng bày tỏ cõi lòng. “Ta, Dạ Vô Hàm, sau này chỉ có một nữ nhân duy nhất là Phong Tam Nương”.

Phong Linh bĩu môi một cái, “Thôi đi, làm như đó là dụ dỗ lớn với Phong Tam Nương ta vậy!”.

Hắn thở dài bất đắc dĩ: “Nàng muốn ta phải làm thế nào thì nàng mới tin tưởng ta đây?”. Ngay sau đó, hắn nắm lấy tay nàng, nghiêm túc nói: “Tam Nương, thật ra thì từ lâu rồi ta đã muốn nói với nàng, trừ nàng ra ta không cần ai cả”.

Trái tim đập “Thình thịch” không ngừng, Phong Linh vội vàng rút tay của nàng ra, gương mặt đỏ lên, “Người muốn nói thì cứ nói nhưng cũng phải xem tỷ tỷ có đồng ý hay không đã”.

“Không có gì khác nhau cả”. Hắn cười chắc chắn một tiếng. “Sáu năm trước, nàng là người của ta, sau năm sau cũng vậy”.

“Thôi~”.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Ngẩng đầu lên, Châu Châu đang đứng ở cửa, mắt hơi hồng hồng, rõ ràng là nàng ta vừa mới khóc, nàng ta cười yếu ớt. “Vương gia, thiếp nghe nói chân ngài bị thương, thiếp mang đến chút thuốc mà thiếp mang theo từ Vương phủ”.

“Ừ, người cứ để đó đi”. Thái độ Dạ Vô Hàm bình thản, không nhìn ra sự vui buồn trên khuôn mặt, hắn quay mặt về phía Phong Linh nói, “Nàng bôi thuốc cho ta”.

Phong Linh dứt khoát nói: “Người có thể tự bôi thì tự bôi đi, không bôi thì cứ đợi nó bị phế là được”.

“Phong Tam Nương, nữ nhân này, nàng không thể dịu dàng một chút à? Ta đang bị thương đây!”.

Phong Linh cười một tiếng, nói ngụ ý. “Có dịu dàng à, là người không cần dùng, người thử tìm ở người ta sự dịu dàng xem nào, tỷ tỷ không cần đến cái đó”.

Châu Châu cứng người đứng ở cửa, cố gắng để không khóc lên. Nàng ta từ từ xoay người, chán nản rời đi.

Nếu đã là hiểu lầm thì toàn bộ sự oán hận của Huyền Phong và Hắc Hổ rất nhanh đã biến mất, hóa thù thành bạn. Sau khi được khoản đãi nhiệt tình, liền phái người đưa bọn họ đi.

Khi mọi người đang bàn xem đưa Dạ Vô Hàm về như thế nào thì có một tên lâu la vào báo: “Lão đại, bên ngoài có một đội quan binh đang đi về phía này!”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, nói, mau đưa hắn đi xem.

Vừa ra đến ngoài cổng thành, hắn cười, hô lớn. “Dập Tuyên, đệ đến muộn quá”.

Dạ Dập Tuyên vừa nhìn thấy Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn. Vương huynh thì mừng rỡ nhảy khỏi lưng lạc đà, đi qua. “Vương huynh!”.

Khi hắn nhìn thấy Phong Linh không có việc gì thì kích động. “May quá, mọi người đều không có việc gì!”.

Dạ Vô Hàm vỗ vai hắn, nhếch môi cười. “Dập Tuyên, đệ vất vả rồi”.

“Chỉ cần Vương huynh không có việc gì thì đệ cũng yên tâm rồi”.

Lúc này, Phi Ứng vừa mới gặp hắn cũng tiến lên, quỳ một chân xuống. “Vương gia, thuộc hạ vô năng, không bảo vệ được Vương gia, xin Vương gia thứ tội”.

Dạ Vô Hàm cười ôn hòa, “Được rồi, người đứng lên đi”.

Huyền Phong lại vội vàng đón những người này vào trong thành, mấy người ngồi nói những chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay.

Thì ra khi Dạ Vô Hàm chiến đấu rõ ràng đã chiếm thế thượng phong nhưng lại đột nhiên gặp một trận bão đen dữ dội, không may Dạ Vô Hàm bị chiến xa đập bị thương ở chân. Khi hân tỉnh lại thì đã qua ba ngày, người đã cứu hân chính là Huyền Phong.

Huyền Phong mới chỉ có hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hân cũng từng là một thanh niên tốt có khát vọng lý tưởng. Hân định thi võ trạng nguyên để giúp quốc gia nhưng không ngờ được quan trường hắc ám, quan lại thu hồi lộ thành phong trào, quan chủ khảo đứng đầu đến nói một câu “không có bạc mà còn muốn vào quan trường?”. Muốn làm quan thì phải có bạc. Trong lúc tức giận, hân vào rừng làm cướp, chuyên cướp của quan lại. Năm trước bởi vì bị quan phủ đuổi nên hân mới đến Tây Vực lập nhóm cướp ở sa mạc.

Mặc dù hân hận quan lại nhưng lại cực kỳ ngưỡng mộ Thường Thắng Tường quân “Giao Long”, Dạ Vô Hàm.

Dạ Vô Hàm đã quyết định sẽ hồi triều, lúc gần đi, hân gọi Huyền Phong đến hỏi có nguyện ý đi theo bên cạnh hân không. Huyền Phong mừng rỡ quỳ xuống đất khấu đầu.

Huyền Phong chia tất cả tài vật mấy năm nay giành được cho huynh đệ, sau đó giải tán nhóm cướp, rồi mới an tâm lên đường theo Dạ Vô Hàm.

Dọc đường đi Dạ Vô Hàm chỉ sắp lại gần Phong Linh, uống thuốc, đổi thuốc, uống nước, ăn cơm, chỉ cần hân ngẩng đầu lên, ưu nhã cười một tiếng. Hân vừa gọi “Tam Nương ~” thì Phong Linh sẽ bốc hỏa. “Người coi ta là nha hoàn của người à? Dạ Vô Hàm, ta cảnh cáo người, ta rất đắt tiền đấy, người muốn sai bảo ta cũng được thôi, một khắc đồng hồ là một trăm lượng bạc! Người hãy nghĩ kỹ đi!”.

Dạ Vô Hàm không nhú mày, nói luôn, “Đồng ý, trước tiên mua của người hai mươi bốn canh giờ”.

Phong Linh dừng lại, vội vàng tính tiền xem được bao nhiêu.

Dạ Dập Tuyên bữuDiễn Đàn-Lê-Quý Đôn môi khinh bỉ. “9600 lượng”.

Phong Linh chột xoay người lại, cười đến lông mày cũng cong cong. “Hàm Vương, ngài có gì phân phó? Ngài muốn uống nước hay đắp chân?”.

Châu Châu ngồi đối diện chỉ cúi đầu. Tiểu Đào thỉnh thoảng vén rèm nhìn lên Huyền Phong. Chỉ thấy hân cười một con ngựa cao lớn, ngoại hình anh tuấn làm lòng nàng ta nhảy loạn.

Rốt cuộc một đội người cũng về đến Vương phủ. Dạ Dập Tuyên không vào cùng mà hân phải về cung phục mệnh.

Quản gia đã sớm nhận được tin tức, giống như thường ngày, đưa các mỹ nhân ra cửa nghênh đón.

Phong Linh đỡ Dạ Vô Hàm xuống xe ngựa, vừa ngẩng đầu suýt nữa thì tức điên.

Chỉ thấy tám biển “Hàm Vương phủ” khí thế mười phần, lại có một tấm biển ở bên cạnh ghi “Nơi tiếp đón Đại hội võ lâm tạm thời”.

“Quản gia! Đã xảy ra chuyện gì?”.

Trên trán quản gia đổ một tầng mồ hôi mỏng, tiến lên phía trước nói. “Mấy ngày nữa chính là đại hội võ lâm rồi, là đại điển phong Tân Minh chủ kế nhiệm.....”.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm ngày càng khó coi. “Điều này có quan hệ gì đến ta?”.

“Ặc.... Minh Chủ võ lâm chính là Bảo Bảo?”.

“Cái gì?”.

Phong Linh kêu lên một tiếng, đi đến trước mặt quản gia. “Quản gia, ông không nói đùa chứ? Có phải ông đang nói đến võ lâm là cái nơi nay chém mai giết không? Tiểu tử thối kia là Minh chủ võ lâm?”.

Quản gia gật đầu.

Phong Linh nói. “Trời ơi, cho sét đến đánh chết ta đi!”. Nàng sắp phát điên mất. “Tiểu tử thối, xem nương có lột da con không!”.

Nàng tức giận vọt vào trong, những người khác ở lại mắt to trừng mắt nhỏ.

Quản gia không dám nói gì, chờ Dạ Vô Hàm nổi giận. Để Vương phủ thành thế này ông cũng có lỗi. Nhưng khi tên tiểu tử kia thỉnh cầu thì ông không thể cự tuyệt được.

Dạ Vô Hàm mấp máy môi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tấm biển đó, thời gian giống như bị dừng lại. Cả một đội ngũ đang ồn ào, đột nhiên yên lặng đáng sợ.

Một lúc sau, Dạ Vô Hàm chống gậy đi vào. Lúc đi qua quản gia thì vẻ mặt không có gì nói một câu. “Tấm biển kia lệch rồi, sai người chỉnh cho đẹp vào”.

Quản gia không thể tin vào tai mình, đây là Vương gia của ông sao? Là Vương gia nguyên tắc, không thể không làm trái nguyên tắc, Dạ Vô Hàm?

Hai bên, các thị thiếp ABDiễn Đàn-Lê-Quý ĐônCD cũng che cái miệng, cũng bày tỏ thái độ hoài nghi.

Thiên ngôn vạn ngữ chỉ muốn hỏi một câu.

Hàm Vương bị là Diễđàn LêQuýĐôn sao rồi à?

121. Chương 124: Thái Tử Phi

“Nương, đau quá, đau!”.

Phong Linh xoắn lối tai của BảDiễđànLêQuýĐôn Bảo, lôi nó vào trong phòng. “Tiểu tử thói, cái chuyện Minh chủ võ lâm là có chuyện gì xảy ra hả? Nói, có phải là ngươi lừa gạt người ta hả?”.

Bảo Bảo đau đến nổi nhe hai hàm răng trắng ra, Hình Nhi đứng ở bên muốn tiến lên giúp Bảo Bảo một tay nhưng thấy bộ dạng hung hăng của Phong Linh thì chỉ dám đứng núp ở cửa gấp gáp.

“Bọn họ nói con là một kỳ tài võ lâm trăm nDiễđànLêQuýĐôn năm mới gặp một lần nhất định bắt con phải làm Minh chủ võ lâm, con có cách khác đâu?”. Đánh chết nó cũng không nói đó là giao dịch của nó với Thần Hoàng.

“Kỳ tài võ lâm? Con nghĩ đầu của nương con toàn bã đậu à? Bình thường con gây sự thế nào nương cũng không nói gì nhưng mà võ lâm gì đó mà con cũng dám chơi à? Con có cần cái mạng nhỏ của mình nữa không vậy?”. Phong Linh tức giận rút một cây gậy gỗ. “Con có nói không, không nói, có tin là nương sẽ đánh con không?”.

“Làm ơn đi mà nương, tốt xấu gì thì bây giờ con cDiễđànLêQuýĐôn là Minh chủ kế nhiệm, nương nể mặt con một tí được không?”.

“Cho con mặt mũi? Con mẹ nó! Xem ra là con muốn ăn đánh rồi!”.

Nói xong đánh “bốp” một cái vào cái mũi nhỏ của Bảo Bảo.

Lúc này Dạ Vô Hàm khập khễnh đi tới, vừa nhìn thấy cảnh này thì hấn nhú mày. “Phong Tam Nương, nàng dạy con thế à?”. Nói xong, hấn không để ý đến cái chân đau của mình mà đi lên đoạt lấy cây gậy trong tay nàng, ném qua một bên.

Hình Nhi thấy phụ thân thì vui mừng nhào tới. Một tay hấn ôm con gái, một tay kéo Bảo Bảo ra sau lưng, nhìn chăm chăm Phong Linh. “Đứa bé nó nhỏ như thế, làm sao mà nàng lại xuống tay đánh nó được cơ chứ?”.

Phong Linh tức giận. “Mẹ nó, ta đang dạy dỗ con trai mình, người quản làm gì nhiều chuyện vậy?”.

Dạ Vô Hàm cũng tức giận. “Bắt đầu từ bây giờ nó chính là con trai của ta! Ta không cho nàng đánh nó!”.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bảo há thành hình chữ O, cái này, hai người tiến triển quá nhanh rồi. Xem ra lần này đi Tây Vực, nudiễđàn anl«equ»yd«on»ng nó thu hoạch được rất nhiều. Nhưng mà đáng chết, làm

sao nó có thể giúp Thần Hoàng đoạt nường nó lại đây? Nếu như đoạt lại được rồi thì nó phải làm sao với Dạ Vô Hàm?

Haizz, việc này thật nhức đầu

~“Người vô lại, dám cướp con trai ta?”. Phong Linh vội vàng ôm lấy Hình Nhi. “Vậy thì ta cướp con gái của người”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng. “Được, đó cũng là con gái của nàng, con trai của nàng cũng là con trai của ta”. Lời này nói ra có bao nhiêu là mập mờ, đúng là ** trần trụi. (@_@)

Phong Linh ngẩn ra, Hình Nhi trong ngực cũng mở to hai mắt, Bảo Bảo thì lắc đầu. Xem ra tình cảnh của Thần Hoàng thúc thúc không ổn rồi.

“A, người chiếm tiện nghi của ta!”. Phong Linh giờ mới kịp phản ứng, trừng mắt nhìn hắn. “Sao người nghĩ hay quá vậy!”.

Châu Châu đứng ngoài cửa che miệng, mặc cho nước mắt tràn mi.

Phong Tam Nường đã đoạt Vương gia rồi, bây giờ ngay cả con gái của nàng cũng muốn đoạt đi sao?

Mình đã thành người hai bàn tay trắng rồi, ndie»nd anl«equ»yd«onàng định an tĩnh ở bên cạnh bọn họ, dù chỉ làm cái bóng cũng không sao.

Nhưng sao nàng ta lại có thể tàn nhẫn như vậy, ngay cả cơ hội đó cũng không để cho nàng.

Nhất định nàng ta phải bức nàng đến đường cùng thì nàng ta mới cam tâm sao?

Nàng cắn môi, yên lặng xoay người, ánh mắt lóe lên tia sáng khác thường.....

Sau khi Huyền Phong được quản gia an trí xong cũng đi đến Phi Ý hiên. Vừa vào đến cửa thì trùng hợp bị một chậu nước lạnh dội vào người, ướt từ đầu đến chân.

Hắn cứng ngắc đứng ở cửa, vuốt nước trên mặt.

“A, xin lỗi, xin lỗi, thật xin lỗi!”. Vần Xuân vội vàng để chậu nước xuống, đi đến cạnh hắn. “Thật xin lỗi, nô tỳ không biết bên đây có người”.

Một hương thơm ập vào mũi HuyềĐi ễnđànL êQuýĐ ôn.n Phong, hắn mở hai mắt ra thì đập vào mắt hắn là một khuôn mặt thanh tú, khuôn mặt tỏ vẻ áy náy lau nước cho hắn.

“Ừc”.

Hầu kết của hắn chuyển động.

Hắn hít sâu một hơi, lui về phía sau một bước. “Không sao”.

Hắn cười một tiếng, không nhìn nàng nữa mà bước qua nàng đi vào trong nhà.

Vần Xuân ngậy ngẩn cả người, tay cầm khăn vẫn giơ trong không trung.

Người này..... là ai?

Buổi trưa, quản gia phân phó phòng bếp làm vài món ăn mà Hàm Vương thích ăn sau đó đưa vào trong Phi Ý hiên. Mấy người đang ngồi ăn, Phi Ứng đột nhiên đi vào bẩm báo: “Bẩm Vương gia, có thánh chỉ đến”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, để đĩa xĐi ễnđànL êQuýĐ ôn.ông. “Mời công công vào”.

“Vâng!”.

Lúc này, công công truyền chỉ trong cung đi vào, đầu tiên ông ta cười thi lễ. “Chúc mừng Hàm Vương hồi triều bình an”.

Dạ Vô Hàm gật đầu.

“Hoàng thượng có nói, Hàm Vương có thương tích không cần quỳ tiếp chỉ”.

Công công hắng giọng, cung kính lấy thánh chỉ ra đọc. “Hoàng đế chiếu viết: Dân nữ Phong Tam Nương, phong thái nhã nhặn, đoan trang, nay trẫm sắc phong làm Thái tử phi. Khâm thử!”.

Thánh chỉ tuyên đọc xong, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Dạ Vô Hàm đột nhiên ngẩng đầu ldiendan ên: “Thái tử phi?”.

Phong Linh kinh hãi, giật giật Phi Ứng, chỉ vào mình hỏi, “Ông ấy nói Phong Tam Nương, là ta à?”.

Bảo Bảo nhú mày, hai mắt trừng lớn.

Thái tử phi? Hoàng đế muốn làm cái gì? Hơn nữa, thái tử là ai? Tại sao chưa bao giờ nghe đến?

Công công nhỏ giọng nhắc nhở, “Hàm Vương, mau tiếp chỉ”.

Dạ Vô Hàm nén sự tức giận, đưa tay ra nhận thánh chỉ. Hắn nheo mắt, quay đầu lại nhìn Phong Linh. Đôi mắt nàng mờ mịt lại chưa vẽ khiếp sợ.

Sau khi tiến công công đi, Phi Ứng tiến lên hỏi. “Vương gia, chuyện này thật là kỳ quái, thái tử, ngài ấy.....”.

Dạ Vô Hàm khoát tay, ngăn lại những gì mà Phi Ứng muốn nói tiếp, xoay người lại mỉm cười với Phong Linh. “Bây giờ ta vào cung để hỏi cho rõ”. Hắn lại gần nàng, hai tay đặt lên vai nàng, nắm chặt lấy. “Nàng đừng lo lắng, ta sẽ giải quyết tất cả”.

Phong Linh chỉ đưa mắt nhìn hắn, sau đó cười gật đầu. “Ừm”.

Dạ Vô Hàm lập tức ra lệnh cho Phi Ứng đưa y phục đến cho hắn, sau đó đi vào cung với Phi Ứng và Huyền Phong.

Lúc này Bảo Bảo mới lên tiếng, nghi ngờ hỏi. “Nương, nương biết thái tử à?”.

Phong Linh ảo não bĩu môi. “Làm sao nương có thể biết thái tử là ai được. Nhất định là lắm rồi mới phong ta làm Thái tử phi”.

Bảo Bảo không nghĩ thế, thánh chỉ đó không phải là đùa giỡn. Nhưng trong đó có ẩn tình gì mà nó không biết đây?

Mọi người đều không để ý, nếu là cô gái bình thường thì sẽ mừng như điên. Nhưng Phong Tam Nương lại không hề có tâm tư đó. Nàng sắp cùng với Vương gia rồi vậy mà giữa đường lại nhảy ra một thái tử, làm sao ngudiendan ời ta lại không khẩn trương cho được?

Mọi người vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi Dạ Vô Hàm thì quản gia vội vàng chạy vào. “Tam Nương, có người trong cung tới!”.

Phong Linh đứng lên. “Ai?”. Không biết tại sao trong tim nàng cảm thấy hốt hoảng như sắp có chuyện gì xảy ra.

Người trong Phủ Ý hiên vội vàng đi ra cửa lớn thì thấy hai hàng cấm vệ quân đứng hiên ngang hùng dũng, ở giữa có một cỗ kiệu lớn, có hai cung nữ tiến lên hành lễ. “Tham kiến thái tử phi, nô tỳ phụng mệnh thái tử đón ngài vào cung”.

Phong Linh ngây người. “Chuyện này.....”. Đôi mắt chuyển động, nàng che mặt cười duyên. “Các cô nương nhận lầm người rồi, ta không phải là Phong Tam Nương, nàng xuất phủ có việc. A ha ha ~”.

Cung nữ đứng yên không động, bình tĩnh nhìn nàng. Phong Linh không cười nổi. “Các người..... biết ta à?”.

Cung nữ gật đầu. “Trong cung có bức họa của ngài”.

Nhóm người Bảo Bảo đứng bên cāndiendan h nhìn Phong Linh bất đắc dĩ lắc đầu.

Sự thông minh của Phong Tam Nương chỉ giới hạn ở đó mà thôi!

122. Chương 125: Không Xinh Đẹp, Không Có Dáng Người

“Hàm Vương, hoàng thượng đang nDi_ẽnd_ànL_êQu_ýĐ_ônghe quốc sư đàm đạo, ngài không thể đi vào được.....”.

Khuôn mặt Dạ Vô Hàm lộ vẻ căng thẳng, mỗi bước đi đều là cố hết sức. Phi Ứng và Huyền Phong đi trước, dẹp thị vệ và thái giám, mở đường cho chủ tử.

“Hàm Vương, Hàm Vương, ngài không thể.....”.

Đẩy cửa chính của Thiện Kinh các, Hoàng đế Dạ Hồng Thiên đang ngồi khoan chân trên bồ đoàn, cái trán chắc nịch, cánh mũi phong đại, có mười phần tướng của Đế Vương, sắc mặt hơi tối lại. Ngồi đối diện với Hoàng đế lDi_ẽnd_ànL_êQu_ýĐ_ônà một nam nhân búi tóc, mặc đạo bào (áo của người hành đạo) màu xanh, gương mặt ông ta hơi lõm, môi mỏng, mắt trong veo, đúng là có vài phần tiên phong đạo cốt.

Đôi mắt khép chặt của Dạ Hồng Thiên từ từ mở ra, liếc mắt nhìn Dạ Vô Hàm tự tiện xông vào, không tức giận, chỉ vung tay. “Các người đều ra ngoài cả đi”.

“Tuân chỉ”.

Tất cả mọi người bao gồm cả vị quốc sư kia cũng đi ra.

Dạ Vô Hàm chống cây gậy đi tới, cố gắng quỳ một chân xuống. “Nhi thần tham kiến phụ hoàng”.

“Hãy bình thân”.

Sau khi Dạ Vô Hàm đứng dậy, không nói kháDi_ẽnd_ànL_êQu_ýĐ_ônch sáo mà nói thẳng vào trọng điểm. “Phụ hoàng, nhi thần không hiểu, tại sao đột nhiên phụ hoàng lại hạ chỉ phong thái tử phi? Lại còn là Phong Tam Nương?”.

Dạ Hồng Thiên nhàn nhạt nói. “Con đang chất vấn trẫm sao?”.

“Nhi thần không dám. Nhi thần cả gan phỏng đoán thánh ý, dường như phụ hoàng biết Phong Tam Nương là ai?”.

Dạ Hồng Thiên gật đầu một cái. “Nàng ta chính là Niếp Tổ Tổ”.

Dạ Vô Hàm dè nén tức giận trong lòng, cắn răng hỏi từng chữ. “Nhi thần cả gan hỏi phụ hoàng, tại sao phụ hoàng đã gả nàng cho nhi thần, bây giờ lại gả nàng cho thái tử?”.

Dạ Hồng Thiên ôn hòa nói. “Sáu năm trước con đã hưu nàng rồi, nàng đã không còn là Vương phi của con nữa”.

Lời của ông chọc đúng vào chỗ yếu của Dạ Vô Hàm, nhưng mà điều đó không ngăn cản được quyết tâm hỏi được chân tướng củaDiễnđànLêQu_ýĐ_ônhắn.

“Vậy tại sao phụ hoàng lại đem khí phi của nhi thần gả cho thái tử, là vì lời tiên đoán của lão hòa thượng nhiều năm trước sao?”. Hắn còn nhớ rõ lúc đó phụ hoàng vì một câu Phong Tam Nương có “Đế Hậu chi tướng” (có tướng làm hoàng hậu) nên ban làm Vương phi của hắn. Bây giờ là thế nào? Có phải là lặp lại việc đó? Nhưng vấn đề là tại sao lại là thái tử, hoàng đế ngu ngốc đang sống ở Thanh Nhạc cung?

Dạ Hồng Thiên không trả lời thẳng, chỉ nhàn nhạt nói. “Trẫm đã cho con cơ hội, có lẽ.... Đây cũng là vận mệnh”.

“Phụ hoàng!”. Dạ Vô Hàm không nén được tức giận nữa. “Mặc kệ là ý chỉ gì của phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không đưa Phong Tam Nương cho bất kì kẻ nào!”.

“Người định làm trái với thánh chỉ của tDiễnđànLêQu_ýĐ_ôntrẫm?”. Giọng nói của Dạ Hồng Thiên vẫn bình thản như cũ, không nổi giận cũng không giận. Giống như là một cư sĩ thanh tâm quả dục.

“Trừ phi phụ hoàng nói cho nhi thần nguyên nhân chính! Nếu không, nhi thần sẽ không để yên!”.

Trầm mặc.

“Trẫm đã già rồi”. Dạ Hồng Thiên chỉ nói một câu như vậy, ý tứ rõ ràng là bây giờ ông chuẩn bị muốn truyền ngôi rồi. Nếu như nhất định nghiệm chứng lời tiên tri của lão hòa thượng, vậy thì người nào cười Niếp Tổ TDiễn đàn Lê Q uý Đôn đó, người đó chính là Hoàng đế!

Dạ Vô Hàm hít sâu một hơi, cố gắng khôi phục bình tĩnh. Hai mắt dần lạnh, tỏa ra hàn quang làm người ta sợ hãi. “Phụ hoàng, có phải người đang ép nhi thần không?”.

Sử dụng nữ nhân mà hấn yêu mến để làm mọi nhữ, buộc hấn phải lên vị hoàng đế!

Dạ Hồng Thiên không lên tiếng, nhắm hai mắt lại.

Một lúc sau, Dạ Vô Hàm gật đầu, “Nhi thần đã hiểu”.

Nhìn phụ hoàng một lòng chỉ lo tu luyện thành tiên, không màng thế sự, thật ra thì biết hết tất cả mọi chuyện đang xảy ra, cũng không phải là ông không cảm giác được cái gì. Ông biết rõ tất cả mọi chuyện mà Diêu hoàng hậu và Cảnh vương thúc đang làm. Nhưng mà tiếc là khi ông bắt đầu cảnh giác thì đã không còn kịp rồi.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Dạ Vô Hàm chạy thẳng về Vương phủ nhưng vừa vào phủ thì được thông báo Phong Tam Nương đã được người trong cung đón vào rồi. Ngay tức khắc sự tức giận của hấn lan ra, người tDiễn đàn Lê Quý Đôn trong phủ chưa bao giờ thấy hấn tức giận đến như vậy.

Phi Ứng tiến lên, “Vương gia ngài muốn đến Thanh Nhạc cung của thái tử sao?”.

Sắc mặt Dạ Vô Hàm tối lại, ngón tay nắm cây gậy trắng bệch. Mặc dù hấn chỉ hận không thể vọt vào trong cung để đón Phong Tam Nương nhưng hấn vẫn tỉnh táo lắc đầu một cái.

“Nếu như Bổng vương xung đột với thái tử điện hạ thì người được lợi sẽ là Cảnh Vương thúc”.

Huyền Phong vội vàng la lên, Diễn đàn Lê Quý Đôn “Vậy thì phải làm sao bây giờ, chả lẽ để mặc Phong Tam Nương làm thái tử phi?”.

Phi Ứng nhíu mày, “những điều này nói không chừng đều là ý của hoàng thượng, thái tử là người ngọc, ngài ấy không hiểu được gì cả, Tam Nương sẽ rất an toàn”.

Dạ Vô Hàm mím chặt môi, trầm ngâm trong chốc lát, “Ngày mai là ngày sinh của Diêu Hoàng hậu, các người hãy chuẩn bị một lễ vật thật lớn. Bổng vương muốn vào cung chúc thọ!”. Trong mắt nguy hiểm lóe lên, khóe môi nở một nụ cười hung ác.

.....

Thanh Nhạc cung lớn như vậy nhưng ngoại trừ vệ cấm quân ở ngoài thì số cung nữ và thái giám ở đây thật là ít ỏi. Phong Linh đi trong đại sảnh, xoa xoa hai bàn tay. Nếu nàng nhìn thấy thái tử ngọc đó thì phải dạy dỗ cho hấn ta kêu cha gọi mẹ, bắt hấn ta phải ngoan ngoãn đưa nàng trở về.

Khi nàng xoay người lại một lần nữa Diễn đàn Lê Quý Đôn thì đột nhiên hết cả hồn. “Mẹ ơi!”.

Không biết từ lúc nào sau lưng nàng có một người đang đứng.

Hấn mặc một trường bào hoa lệ, Diễn đàn Lê Quý Đôn vóc người khá cao, cao hơn Phong Linh một cái đầu. Hấn đứng đó cười như không cười liếc nàng.

Phong Linh chột che miệng, không để ình gào lên.

Phật tổ ơi, Thượng đế ơi, vị thần tiên nào đánh ngất nàng đi, lần đầu tiên nàng thấy một nam nhân đẹp như vậy”.

Để ta hấn thì dùng một chữ. Đẹp!

Hai chữ. Thật đẹp!

Ba chữ là, mỹ nam Diễn đàn Lê Quý Đôn tặc? (là cái gì vợ? @_@)

Nàng nhìn hai mắt nhìn như đang cười nhưng thật ra trong đôi mắt lại rất lạnh lùng, làm nàng có cảm giác, giống như.... giống như đã từng quen biết.

Phong Linh nghiêng đầu, dùng ánh mắt đáng sợ nhìn tiểu thái giám. Tiểu thái giám nuốt một ngụm nước bọt, từ từ lui về phía sau, giọng càng lúc càng nhỏ. “Thái tử điện hạ không phải là người mà ngài có thể, khiển trách……”.

Đột nhiên Phong Linh cười khê, thái độ ôn hòa thân thiết, “Tiểu công công, làm phiền người ra ngoài rồi đóng cửa lại”.

Tiểu thái giám kinh hãi, nữ nhân này quá lớn mật, lúc này còn bình thường bây giờ thấy sắc đẹp của thái tử thì nổi lên ý muốn ăn thái tử sao?

Thái tử vẫn chỉ nhắm hờ mắt, trên khuôn mặt lộ một ý vị kì bí.

Tiểu thái giám thấy thái tử ngu không ý kiến thì thức thời lui ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Hắn ta vừa đóng cửa lại thì Phong Linh trực tiếp kéo thái tử đặt nằm dưới thân, cười gằn, “Người muốn lấy ta làm thái tử phi đúng không, ha ha, người đã muốn tìm tai vạ thì đừng trách ta đây động tay động chân”.

Thái tử nghiêng đầu, đôi mắt đẹp có một tầng sương mù mỏng, giọng điệu buồn bã. “Người thật là hung dữ, giống như những người khác chỉ biết đánh ta, mắng ta, cho ta ăn cơm thừa……”.

Phong Linh ngẩn ra, được rồi, đoạn đối thoại rất quen thuộc.

Nàng bắt tri bắt giác buông tay ra, thái tử đứng lên, nhẹ nhàng xoa bả vai bị nàng vặn đau.

Phong Linh tò mò hỏi. “Ai đánh người mắng người thế?”.

“Hoàng hậu”, thái tử cắn môi, sự lạnh lùng trong mắt biến mất, nhìn như sắp khóc.

“Này này này, không phải là người sắp khóc đó chứ?”. Phong Linh liếc mắt nhìn, nàng không quen nhìn một người đàn ông rơi nước mắt.

Phong Linh nhìn hắn như đang chịu rất nhiều uất ức thì nàng cảm thấy mình giống như bà ngoại sói đang bắt nạt cô bé quàng khăn đỏ vậy. Nàng ngồi xuống, hỏi hắn. “Hoàng hậu thường xuyên đến đây à?”.

“Ừ”. Hắn gật đầu trả lời.

Phong Linh không cần hỏi cũng đoán được Hoàng hậu tính cái gì. Hắn ta là thái tử, là người thừa kế ngôi vị hoàng đế trong tương lai, cũng là cái đinh trong mắt nàng ta.

Đối mặt với thái tử như vậy, Phong Linh cũng không tỏ ra hung hăng nữa, nàng buồn buồn nói. “Ta mặc kệ, người phải nói với phụ hoàng của người, nói là người không thích ta, muốn ông ấy tìm một phi tử khác cho người”.

Đang nói thì tiểu thái giám vội vã đẩy cửa đi vào. “thái tử, hoàng hậu nương nương đến”.

Phong Linh nhíu mày, đúng là nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến liền.

Thái tử vội vàng khoát tay. “Không gặp, không gặp”.

“Thái tử to gan, ngay cả bốn cung cũng không gặp à?”.

Điều Hoàng hậu đi đến, ánh mắt lướt qua thái tử, nhìn vào Phong Linh. “Phong Tam Nương, chúng ta lại gặp rồi”.

Phong Linh cười lạnh, phúc thân. “Tham kiến hoàng hậu nương nương”.

Điều Ngọc ngồi xuống ghế chủ vị, đôi mắt phong tình vạn chủng, tràn đầy địch ý nhìn Phong Linh. “Người cũng không tệ, có bản lĩnh nhảy từ Hàm Vương phủ vào Thanh Nhạc cung. Phong Tam Nương, người đúng là không biết điều, có can đảm chạy lại dưới mắt bốn cung!”.

“Đây là hoàng cung, là hoàng cung của hoàng thượng, không phải là hoàng cung của hoàng hậu nương nương”. Phong Linh luôn không có hảo cảm với nữ nhân này, nàng không cần khách khí với nàng ta. Nói sao đi nữa thì đây cũng là cung điện của Hoàng hậu trước, nàng đoán là sẽ không ai dám giơ oai ở đây!

Điều Ngọc bị Phong Linh chống đối thì khuôn mặt phủ một tầng sương lạnh, nhưng nàng ta không làm gì mà âm trầm cười một tiếng, nhìn về phía thái tử đang im lặng. “Tại sao thái tử thấy bốn cung lại không

vấn an vậy? Hừ, người không hiểu quy củ như vậy thì sao này làm sao có thể làm hoàng đế được?”. Sau đó nàng ta quay sang phân phó với người ở hai bên. “Người đâu, vả miệng”.

Thái tử hơi chậm lại, thấy có cung nữ tiến lên, vội vàng núp sau lưng Phong Linh.

“Đợi đã!”.

Phong Linh chặn trước người hấn, đột nhiên nàng tỏ ra chính khí, lạnh lùng nhìn chăm chăm. “Các người trợn to cái mắt chó lên nhìn một chút, đây là thái tử, là thái tử của Minh Tịch triều! Ai dám động đến ngài ấy thì chờ mà dọn đầu của các người đi!”.

Cung nữ thái giám bị Phong Linh dọa như vậy cũng không dám đi lên nữa.

“Khốn kiếp!”. Diêu Ngọc vỗ bàn nhìn chăm chăm vào Phong Linh, nói từng câu từng chữ. “Phong Tam Nương, bốn cung cảnh cáo người, đây không phải là Hàm Vương phủ, không phải là nơi mà người có thể giễu võ giương oai! Người dám chọc giận bốn cung.... Hừ hừ., chỉ sợ hậu quả người không thể gánh được!”.

Cảnh cáo của nàng ta, mang theo một tia hơi thở tử vong.

Trái tim Phong Linh đập “thình thịch”, hai mắt rũ xuống.

Thấy việc không tốt, hăng hái làm việc nghĩa là việc tốt nhưng chính mình bị dây vào thì mất nhiều hơn lợi. Nhưng nàng nhìn thấy Diêu hoàng hậu thì nàng không bình tĩnh được.

Dứt khoát nàng đầu lên.

Hôm nay, nàng khiêu chiến với nàng ta!

“Tam Nương cũng muốn nhắc nhở hoàng hậu một câu, giang sơn Minh Tịch của họ Dạ, không phải của họ Diêu”.

Thái tử đứng bên cạnh, ánh mắt thâm thúy, nhìn nàng không chớp, ánh mắt lóe lên tia sáng thần bí.

Bốn mắt đụng nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Diêu Ngọc giận quá nên cười, nàng ta đứng dậy đi đến trước mặt Phong Linh, cười càng xinh đẹp. “Chưa từng có ai dám vô lễ như thế với bốn cung, Phong Tam Nương, người được đấy”.

Mặc dù trong lòng nàng sợ muốn chết, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi nhưng Phong Linh vẫn tươi cười. “Hoàng hậu nương nương quá khen”.

“Ha ha”. Nàng ta cười khê, từ từ đi mất. “Phong Tam Nương, người hãy tự chăm sóc mình cho tốt”.

Phong Linh khẽ run người, nàng biết mình đã đắc tội với Diêu Ngọc rồi. Nàng ta vừa rơi khỏi, Phong Linh tự đâm mình, nàng hối hận, nàng hối hận quá, đúng là kích động hại chết người.....

Đột nhiên, người phía sau ôm chặt lấy nàng.

“Người không phải sợ, có ta ở đây, sẽ không ai có thể động vào người!”

124. Chương 127: Dạ Tàn Nguyệt

Phong Linh sững sốt, quay đầu đi, thái tử buông nàng ra, tươi cười câu hồn, “Bởi vì nàng là thái tử phi, tương lai chính là hoàng hậu, sẽ lợi hại giống như Diêu hoàng hậu.”

Phong Linh nghi ngờ nhíu chặt mày, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, cảm giác thái tử này là lạ sao đó, nhưng lại không nói nên lời.

“Này, người tên là gì?”.

“Dạ Tàn Nguyệt.”

Tàn Nguyệt?

Phong Linh lắc đầu một cái, cái tên này nghe như điềm xấu, không hay bằng Doanh Nguyệt, hay Mãn Nguyệt gì đó.

“Được rồi, Dạ Tàn Nguyệt, chúng ta tiếp tục đề tài vừa mới nói đi.” Phong Linh quyết định nói rõ ràng với hắn, “Ta.....”

Dạ Tàn Nguyệt không đợi nàng bắt đầu, đã hướng bên ngoài hô to, “Tiểu Quý Tử, ta đói rồi, muốn ăn cơm!”

Phong Linh nhìn ra bên ngoài, qua giữa trưa ánh mặt trời rất chói mắt, hiện tại chắc chỉ khoảng 3, 4 giờ gì đó, hắn ăn cơm buổi nào chứ! Ngay lúc này, tiểu thái giám kia hấp ta hấp tấp chạy vào, “Thái tử điện hạ xin chờ một chút, nô tài đi truyền lệnh ngay ạ.”

Dạ Tàn Nguyệt quay đầu cười với Phong Linh, sau đó tự nhiên đi qua kéo tay nàng, “Thái tử phi, nàng đói đến mức xanh xao vàng vọt luôn rồi này, phải bồi bổ thật tốt mới được, nói cho nàng biết, ở phủ ta, có đầu bếp lợi hại nhất hoàng cung đấy! Hắn nấu ăn ngon vô cùng, nói không chừng, nếu hoàng hậu nương nương mà đến đây, sẽ ghen tỵ với bản thái tử ta có một đầu bếp giỏi đó!”

Phong Linh trợn trắng mắt, theo ý hắn, té ra Diêu hoàng hậu là một kẻ tham ăn.

Không lâu sau, một hàng tiểu thái giám theo thứ tự bưng thức ăn vào, Dạ Tàn Nguyệt kéo Phong Linh ngồi xuống. Tiểu Quý Tử dâng đĩa cho hai người, “Thái tử, Phong cô nương xin dùng bữa.”

Dạ Tàn Nguyệt bỗng mất hứng, “Gọi thái tử phi.”

Phong Linh thật mâu thuẫn với xưng hô này, nhưng nghĩ lại, nàng so đo với một kẻ ngốc làm gì, dù sao gọi cũng không mất miếng thịt nào, để hắn gọi vậy.

“Vâng, vâng,” Tiểu Quý Tử nhận sai, nói lại, “Thái tử, thái tử phi xin dùng bữa.”

“Ừ,” lần này Dạ Tàn Nguyệt hài lòng gật đầu, nở nụ cười xinh đẹp như hoa đào, “Thái tử phi, ăn cái này..... Ném thử cái này nữa.....” Hắn không ngừng gấp đồ ăn cho Phong Linh. Nàng không kiêng ăn, cái gì cũng chịu miễn no là được. Nói thật, đầu bếp ở đây đúng là rất giỏi, làm đồ ăn ngon hơn Hàm vương phủ nhiều.

Dạ Tàn Nguyệt thấy nàng cứ liên tục nhét đồ ăn nhồi đầy cái miệng nhỏ nhắn, chỉ lo vừa cười tùm tùm vừa gấp đồ ăn vào chén nàng, còn mình thì chưa ăn được miếng nào.

Lúc này, Tiểu Quý Tử bưng một bình rượu đã hâm nóng vào, rót rượu cho hai người.

Ánh mắt sắc bén xẹt qua, ngay sau đó khôi phục như trước.

Phong Linh đang rất khát, vừa định cầm lên uống, ai ngờ lại bị Dạ Tàn Nguyệt giật mất, “Nàng.....sao nàng lại uống rượu?”

Phong Linh không hiểu, “Uống rượu thì sao?”

“Nàng là nữ nhân, nữ nhân sao lại uống rượu? Trời ạ, thật đáng sợ!” Dạ Tàn Nguyệt kinh ngạc, không thêm quan tâm Phong Linh. Hắn kêu to, bưng rượu chạy ra ngoài, ném thật xa, xoay người vào quát, “Tiểu Quý Tử, về sau không được dâng vật bẩn thế này! Nếu dám để thái tử phi chạm vào, cẩn thận đầu người!”

Tiểu Quý Tử cúi đầu vội vàng đáp lời, “Vâng, vâng.”

Phong Linh há hốc miệng, cần đến mức này sao? Ngay sao đó, nàng lắc đầu một cái, thái tử này quả nhiên bệnh không nhẹ.

Cơm nước xong, Phong Linh nghĩ, hiện tại chắc nói chuyện được rồi. Nhưng Dạ Tàn Nguyệt còn muốn ăn trái cây, ăn xong trái cây, lại quần nàng đòi nàng kể chuyện cổ tích, nàng không kể liền khóc, khiến nàng thật muốn nổi điên. Ở đây nàng là ‘thái tử phi’ chứ không phải bảo mẫu a!

Rốt cuộc, trời tối.

Phong Linh khoanh tay, phiền não đứng bên giường, chân đánh nhịp, “Nói đi, rốt cuộc thái tử có thể nghe ta nói hay không?”

Trên giường, Dạ Tàn Nguyệt chỉ mặc quần áo thật mỏng, nằm nghiêng, lộ nửa vai, đôi mắt câu hồn nhìn thẳng nàng, “Ta nghe không hiểu nàng nói gì.”

“Mẹ nó!” Phong Linh giận điên, “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi cố ý đúng không? Ngươi cố ý chinh ta?!”

“Nàng rống ta..... Nàng..... Nàng hung giống như hoàng hậu, nàng cũng hư như hoàng hậu.....” hấn cắn góc chăn, nước mắt không ngừng chảy, “Nàng khi dễ ta.....”

“Trời ạ, cho thiên lôi đến đánh chết ta đi!” Phong Linh vò đầu bứt tai, nàng dám thề, ngay cả Bảo Bảo cũng không khó dụ như vậy. Tên này chính là đánh không được, chửi không xong, không thể đụng vào, nếu không truyền đến tai hoàng hậu, thì mạng nhỏ nàng cũng không còn.

Thế giới tốt đẹp như vậy, nàng không nên nóng nảy, hít sâu, sau đó mỉm cười, “Thái tử điện hạ, ta không hung ngài, ta cũng không khi dễ ngài, ngài có thể chăm chú nghe ta nói mấy câu không? Hơn nữa bảo đảm sẽ không ngắt lời ta!”

Dạ Tàn Nguyệt cố gạt đầu một cái, “Được rồi, chỉ cần nàng không hung ta.....ta có thể suy nghĩ.”

Phong Linh nghiêng răng nghiêng lợi cười, “Khiến ngài vất vả rồi.”

Dạ Tàn Nguyệt lười biếng liếc nàng, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, “Tới đây ngồi, đứng xa, ta phải ngược chóng mặt lắm.”

“Không cần, ta đứng chỗ này được rồi!”

“Vậy được, ta ngủ.”

“.....”

Hít sâu, thế giới tốt đẹp như vậy mà, nàng không nên nóng nảy!!!

Phong Linh giống như vừa biến thành rô bốt, bước từng bước cứng ngắc, ngồi xuống giường, xoay người, mỉm cười, “Bây giờ thấy rõ chưa?”

“Ừ,” Dạ Tàn Nguyệt cười một cái, duỗi tay ra, ấn nàng nằm xuống.

“Chết tiệt, ngươi không cần quá đáng, ta nhịn ngươi lâu rồi nha!”

Phong Tam Nương nàng không phát uy, hấn lại xem nàng như người chết! Phong Linh giơ chân lên định đá một phát, chẳng những không đá được, còn bị hai chân hấn đè lại. Dạ Tàn Nguyệt giống như bạch tuộc dùng tay chân quấn nàng, không chờ Phong Linh phản kích, hấn đã kêu to, “Ồ.....nàng khi dễ ta..... Nàng khi dễ ta! Ta muốn đi méc phụ hoàng!”

Phong Linh chĩa chĩa hấn, lại chĩa chĩa mình, tức đến biến giọng, “Ta? Khi dễ ngươi?” Lúc này, nếu có người nói với nàng, thật ra bầu trời có màu phân gà, nước biển có màu phân chó, nàng nhất định sẽ không kỳ quái. Oan Đâu Nga chính là để nói tình huống như bây giờ.

Dạ Tàn Nguyệt càng quá hơn, hấn vùi đầu vào ngực Phong Linh, uất ức nức nở, “Người ta ở đây cô đơn một mình, thật vất vả mới có một thái tử phi, nhưng lại hung như vậy.....”

Hít sâu lần nữa, cho dù thế giới không tốt đẹp, nàng cũng không nên quá nóng nảy.

“Được rồi,” rốt cuộc Phong Linh thỏa hiệp, hoàn toàn buông tha giấy giũa, “Đến tột cùng là ngươi muốn hành hạ ta đến chết, hành hạ ta đến chết, hành hạ ta đến chết!!”

Dạ Tàn Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu lên, đột nhiên cười, bất thành linh hồn trộm mặt nàng một cái, “Ngoan, chớ nói lung tung, ta làm sao nữa?”

125. Chương 128: Thái Tử Diên Rỗi

Phong Linh nhìn về phía gương mặt hoàn mỹ, nàng chần chờ, rốt cuộc là người này bị bệnh tâm thần hay là bị bệnh thần kinh vậy?

Bỗng nhiên nền trong phòng vụt tắt, cả căn phòng trở nên tối đen như mực.

Phong Linh ngẩn người, vậy thì làm sao quản lý quân sự?

“Ngủ đi!”. Dạ Tàn Nguyệt giường như đã thành thói quen, nghiêng người sang ôm nàng vào lòng, coi nàng như cái gối ôm. Một lúc sau, tiếng ngáy đã vang lên.

Phong Linh dở khóc dở cười, cái chuyện gì thế này? Cô thử ngọ nguậy nhưng hấn lại ôm chặt lấy nàng, sau đó càng quá đáng hơn, hấn còn gác chân lên người nàng.

“Nếu như người không phải là thái tử, người có tin là ta sẽ bóp mũi của người không?”. Phong Linh lầm bầm một câu, bất tri bất giác cũng buông lỏng tinh thần. Nàng trợn tròn mắt, suy nghĩ của nàng đã bay về Hàm Vương phủ.

Nhất định là Dạ Vô Hàm sẽ rất lo lắng, còn Bảo Bảo.... Không đúng, tiểu tử kia nhất định sẽ không gấp gáp, chắc chắn nó còn đang lo chuyện Minh chủ võ lâm. Đây chính là ước mơ từ nhỏ của nó, không biết làm sao mà nó có thể làm được Minh chủ võ lâm.

Nhớ đến Dạ Vô Hàm, trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, đừng thấy tên đó hung hăng nhưng thực chất ra hấn chỉ là một con cọp giấy.....

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại cười ra tiếng.

Dạ Tàn Nguyệt đột nhiên lật người, áp đầu nàng vào trong ngực hấn làm Phong Linh không hít thở được, nàng giãy giụa, “Người muốn ta ngạt chết à.... Buông ta ra.....”.

Hấn ngủ như chết, không hề động đậy gì cả. Dần dần, Phong Linh cũng nhả giọng lại, không chống cự được cơn buồn ngủ, nàng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Bóng đêm đúng là một màu sắc tự vệ tự nhiên. Tất cả nguy trang, tất cả tội ác sẽ trôi lên mặt nước vào đêm khuya.

Cửa phòng lặng lẽ bị đẩy ra, một đám khói nhẹ được thổi vào. Một lúc sau, một bóng đen âm thầm đi vào, từng bước từng bước đi đến bên giường. Hấn ta ngẩng đầu lên, trong mắt hấn ta lóe lên một tia sáng, ánh trăng chiếu vào gương mặt hấn tỏ rõ sự âm lãnh trên khuôn mặt, hóa ra người đó lại là ..... Tiểu Quý Tử.

Ngay khi đao của hấn ta sắp rơi xuống người của Phong Linh thì sau lưng hấn một người nhanh chóng xuất hiện ——

Một đêm này, dài đằng đẵng.

Phong Linh chếp chếp miệng, dụi dụi mắt. Sau đó một gương mặt tuần tú lọt vào tầm mắt nàng, nàng sợ hãi bò dậy, chỉ vào hấn thét lên một tiếng. “Tại sao người lại ở trên giường của ta?”.

Dạ Tàn Nguyệt nhướn lông mày. “Cái giường này hình như là cái giường của ta đấy”.

“Cái gì?”. Phong Linh vò vò mái tóc, vỗ cái trán một cái. Trời ạ, nàng bị tức đến chập mạch rồi, làm sao ngủ trên giường của hấn cơ chứ?

Nàng vội vàng nhảy xuống giường, tìm giày. “Giày của ta đâu rồi?”.

“A, nàng đang muốn nói đến đôi giày cũ kỹ bẩn thỉu đó à? Ta cho người ném đi rồi”.

Phong Linh trợn to hai mắt chỉ vào hấn, “Tại sao người lại ném giày của ta?”.

Dạ Tàn Nguyệt không nói gì xách một đôi giày thêu màu hồng, “Nàng kêu cái gì, đi cái này vào”. Sau đó hấn ta cười một tiếng. “Ta thích màu hồng”.

“.....”. Phong Linh tức giận nhay lấy đi vào chân. “Ta cảnh cáo người đó, chuyện ngày hôm qua ta ngủ ở đây, không được nói ra ngoài! Nếu không thì người nhất định phải chết!”.

Hắn chép miệng, “Thôi đi, nàng lại uy hiếp người nhà ~”. Nhưng mà sau đó hắn lại tươi cười. “Nàng yên tâm đi, ta sẽ không nói cho người khác biết”.

“Ừ”. Cuối cùng Phong Linh cũng đỡ tức. “Vậy mới được chứ”.

“Bởi vì người trong cung của ta biết hết rồi”.

Suýt chút nữa thì Phong Linh phun ra một ngụm máu, nàng đứng tại chỗ, mắt nháy liên tục. “Người, người, người, người nói cái gì?”.

Dạ Tàn Nguyệt không nói gì, chỉ mỉm cười nhún vai, khoe môi nâng lên.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa.

Dạ Tàn Nguyệt lười biếng, nói. “Vào đi”.

Cửa được đẩy ra, một hàng cung nữ bưng khay lông, y phục, chậu nước. Mỗi thứ đều có hai cung nữ bưng hai bên, hành lễ, nói những lời nói cát tường.

“Chúc thái tử, thái tử phi trăm năm hòa hợp”.

“Chúc thái tử, thái tử phi uyên ương bích hợp, đầu bạc răng long”.

“Chúc thái tử, thái tử phi như cổ cầm sắt, vĩnh kết đồng tâm”.

Nhìn tình cảnh này, Phong Linh nghĩ dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không xong, trong sạch của nàng, nửa đời anh minh của nàng.....

Đúng lúc này có mấy tên thái giám tiến vào. “Bẩm thái tử điện hạ, hoàng thượng có thưởng”. Sau đó hắn ta xoay người, bưng cái khay thứ nhất vào. “Đặc biệt khen thưởng cho Phong Tam Nương: hai găm dệt Kim, một đôi ngọc Như Ý, hai vòng ngọc san hô.....”.

Phong Linh muốn đánh mạnh vào mồm mình, bây giờ kinh động đến cả lão Hoàng đế rồi, đúng là lỗ một bước chân, thiên cổ hận! Bây giờ nàng phải giải thích thế nào? Ai tin nàng?

Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn chằm chằm tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện. Người này không sợ chết cười với nàng. “Thái tử phi, nhất định đêm qua nàng đã mệt chết rồi, hôm nay nàng không cần phải làm gì cả, nàng cứ nghỉ ngơi cho thật tốt”.

Cung nữ thía giám trong phòng đều nín cười, sau khi để đồ xuống đều tự động lui ra ngoài.

Phong Linh không nhịn nữa, nhảy lên giường, giẫm lên lồng ngực của hắn, một tay níu lấy vạt áo của hắn, như hung thần, nói. “Dạ Tàn Nguyệt, mặc kệ ngươi khờ thật hay là ngươi đang giả ngu, ta không có thời gian chơi với ngươi đâu! Bây giờ, ngay lập tức, ngươi hãy đi nói với Hoàng thượng rằng ngươi không muốn kết hôn với ta! Nếu không thì ta sẽ đập vỡ xương của ngươi! Ngươi có nghe rõ không?”.

“Ta không làm! Ta sẽ không làm! Ta muốn lấy nàng làm vợ! Nàng là thái tử phi của ta! Ai cũng không được giành nàng đi!”. Phong Linh nhìn hắn như đứa trẻ chơi xô lá. “Ta không cần cưới người ngốc! Ta không thích ngươi.... ngươi có nghe không? Người ta thích là Dạ Vô Hàm! Dạ Vô Hàm!!!”.

Không khí bốn phía trở nên khủng bố. Một hơi thở lạnh lùng chạy dọc toàn thân Phong Linh, nàng sợ run người. Sau khi ý thức được mình vừa nói cái gì, nàng vội vàng buông tay ra. “Ta ..... ta.....”.

Đôi mắt Dạ Tàn Nguyệt trở nên vô cùng kinh khủng, khát máu, cả người tỏa ra lệ khí ngoan tuyệt. Vào giờ khắc này, hắn, Thái tử ngốc hóa thân thành ác ma địa ngục, muốn cắn nuốt tất cả sinh mạng.

Phong Linh hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn hắn, nàng sợ hãi đến nỗi tay chân đều lạnh lẽo, rút người vào góc giường. “Cái đó..... ta không cố ý nói ngươi là người ngu, thật xin lỗi, ngươi đừng tức giận, ta.....”.

Phong Linh thấy hắn đột nhiên đứng dậy sợ hãi lấy tay che hai mắt. “A, đừng đánh ta..... ta sai rồi, ta sai rồi, ta biết lỗi của ta người thân đều cảm thấy căm phẫn, tội của ta không thể tha thứ.....”.

Quả đấm mà nàng sợ hãi không hề rơi xuống, không khí quanh người dường như khôi phục lại bình thường.

Nàng lặng lẽ tách năm ngón tay, nhìn một vòng quanh phòng, không thấy bóng dáng Dạ Tàn Nguyệt đâu, nàng vỗ ngực một cái. “Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết!”. Nàng vả mạnh vào miệng mình, “Cô nãi nãi, sớm muộn gì ta cũng bị người hại chết!”. (tự vả, tự rửa mình).

“A! Cứu mạng..... thái tử điên rồi, ngài ấy muốn giết người ——”. Bên ngoài có tiếng thét chói tai, Phong Linh giật mình bật dậy, hai mắt tròn to, chuyện gì đang xảy ra vậy?

“A! Thái tử..... đừng..... không.....”.

Tiếng kêu hoảng sợ vang lên, Phong Linh cũng không ngồi yên nữa. Nàng lấy hết dũng khí nhảy xuống giường chạy ra ngoài. Nếu như thật sự là Dạ Tàn Nguyệt đang nổi điên thì nàng là nghi phạm đầu tiên bị nghi ngờ!

Nàng đứng là đen đui.....

126. Chương 129: Dạ Vô Hàm, Người Đang Ở Đâu

Phong Linh chạy ra thì nhìn thấy Dạ Tàn Nguyệt đang níu lấy một tiểu thái giám, một tay đặt trên cổ của hắn. Nàng nhìn kỹ lại thì tên tiểu thái giám đó chính là Tiểu Quý Tử.

Cậu ta sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. “Thái, thái tử.....”.

Ánh mắt Dạ Tàn Nguyệt run lên, khoảnh khắc đó hắn như ác ma. Phong Linh thấy tay phải của hắn sắp đập xuống thì không kịp nghĩ ngợi gì vội vàng chạy tới nắm chặt tay của hắn. “Dạ Tàn Nguyệt, người tỉnh táo lại một chút đi!”.

Ánh mắt từ từ rời đi, rơi trên người nàng, lạnh lùng như vậy, tàn nhẫn như vậy nhưng trong ánh mắt đó mơ hồ ẩn chứa một nỗi đau. Một nỗi đau mà hắn không thể nói rõ, một nỗi đau mà nàng không lý giải được.

“Thái tử phi, ngài cứu nô tài với.....”. Ánh mắt Tiểu Quý Tử tội nghiệp nhìn chằm chằm vào Phong Linh.

Dạ Tàn Nguyệt lại nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nhìn hắn ta làm người ta không thể phát hiện trong đôi mắt thần bí hiện lên tia sát ý. Thị vệ, thái giám, cung nữ đứng bốn phía xung quanh nhưng không ai dám tiến lên. Trước kia thái tử ngu nhưng bây giờ thái tử điên rồi, ai dám tiến lên?

Phong Linh cắn răng, nhìn hắn nói một cách chân thành. “Xin lỗi, ta không nên nói như vậy, ta biết đó là kinh nghiệm của người, ta nhận lỗi với người. Nếu như người vẫn còn giận thì trút lên người ta đây này, ta đảm bảo sẽ không oán hận nữa câu..... Dạ Tàn Nguyệt, người thả hắn ra có được không?”.

Có lẽ lời nói của nàng đã đủ động đến hắn hoặc là hắn đã khôi phục lại được một chút lý trí. Dạ Tàn Nguyệt thu lại lệ khí, hắn nhìn nàng không chớp mắt.

Phong Linh không dám thả lỏng người, cố gắng tỏ vẻ hữu nghị với hắn, nở một nụ cười thân thiết, giọng nói dịu dàng. “Bây giờ người từ từ, từ từ buông hắn ra.....”.

Dạ Tàn Nguyệt nhìn nàng, nở nụ cười.

Đó là một nụ cười hút hồn câu phách, cực kì yêu nghiệt.

Phong Linh không cảm thấy sát ý của hắn, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Những chuyện xảy ra tiếp theo làm mọi người kinh hãi.

Đột nhiên Dạ Tàn Nguyệt dùng sức, Tiểu Quý Tử không tin được tròn to cặp mắt, từ từ, đầu hắn vô lực, ngả xuống.....

“A!!!!”. tiếng thét chói tai nổi lên khắp bốn phía, không ai dám ở lại đây, tất cả đều chạy trốn chết.

Phong Linh quên phản ứng, quên thét chói tai, càng quên không chạy trốn, nàng cứ đứng ngơ ngác ở đó.

Nàng đứng rất gần với hắn, thậm chí nàng còn nghe được tiếng “răng rắc” khi cổ Tiểu Quý Tử bị vặn gãy.....

Dạ Tàn Nguyệt buông tay ra mặc kệ cho Tiểu Quý Tử ngã trên đất. Từ đầu đến cuối mắt hắn ta đều mở to giống như không tin được sự thật trước mắt.

Trong ống tay áo của Dạ Tàn Nguyệt có một châm nhọn như ẩn như hiện.....

Sau khi thần kinh nàng hết kinh ngạc, Phong Linh đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Hắn ta là kẻ điên! Hắn ta là một kẻ không hơn không kém kẻ điên!

Nhưng nàng chưa chạy được mấy bước thì Dạ Tàn Nguyệt kêu lên một tiếng. “Tam Nương.....”. Giọng nói đó mềm yếu, vô lực.

Không biết nàng bị quỷ thần xui khiến thế nào, nàng dừng lại, quay đầu.....

Dạ Tàn Nguyệt khỏ sở ngồi trên mặt đất, máu tươi chảy xuống theo khoeo miệng, hắn nhìn nàng, đưa tay ra. “Nàng đừng đi..... Nàng đừng bỏ ta lại.....”.

~~~~~Tiểu Ngũ phân cách tuyến~~~~~

Phong Linh nhìn người đang nằm trên giường hai mắt nhắm chặt, tự nói với mình là nàng bị điên rồi. Khi nàng nhìn thấy hắn như vậy thì nàng cũng không bỏ về mà còn dìu hắn về phòng, gọi ngự y đến!

Nàng gõ vào đầu của mình, không ngờ bệnh ngu cũng có thể lây được. Mới ở với hắn có một ngày mà nàng đã bị lây bệnh rồi!

Sau khi ngự y chuẩn đoán bệnh xong đi đến trước mặt nàng. “Bẩm thái tử phi, thái tử điện hạ bị trúng độc!”.

“Trúng độc?”. Phong Linh cũng không rảnh mà so đo câu “thái tử phi kia” mà nàng bị hai chữ “trúng độc” hấp dẫn toàn bộ chú ý.

“Đúng vậy, theo như thần chuẩn đoán, độc tính ở trong cơ thể cũng khoảng ba bốn canh giờ”.

“Cái này..... Vậy là khoảng nửa đêm qua sao?”. Phong Linh vội vàng hỏi lại. “Vậy độc của hắn có thể giải không? Hắn có gặp nguy hiểm không?”.

“Xin thái tử phi yên tâm, độc mà thái tử điện hạ trúng phải không phải là độc được trí mạng, vi thần đã cho ngài ấy uống thuốc, chỉ cần ngài ấy nghỉ ngơi vài ngày là khỏi hắn”.

“A”, Phong Linh gật đầu, “Cảm ơn người, ngự y đại nhân”.

Sau khi ngự y rời khỏi, một mình Phong Linh ngồi trong phòng suy nghĩ, chân mày nhíu chặt lại. Tại sao Dạ Tàn Nguyệt lại có thể trúng độc được? Là do ngoài ý muốn? Hay là có người làm hại hắn? Nửa đêm hôm qua nàng vẫn luôn ở cùng với hắn, nếu như có người làm gì thì tại sao nàng lại không bị làm sao?

Chẳng lẽ vừa rồi hắn nổi điên giết người có liên quan đến độc được này?

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”.

Nghe thấy tiếng này, Phong Linh muốn chửi đồng, nàng ta đúng là giỏi đánh hơi, sớm không đến muộn không đến mà lựa đúng lúc xảy ra chuyện!

Diêu Ngọc cười lạnh đi tới!

Phong Linh cũng lười phải ứng phó với nàng ta, hỏi thẳng vào vấn đề. “Hoàng hậu, nếu như ngài có việc tìm ta thì rất xin lỗi, ngài cũng thấy rồi, thái tử đang bị như thế này, ta không thể bồi ngài được”.

Đôi mắt đẹp của Diêu Ngọc thoáng nhìn, cười khế. “Từ xưa đến nay, Thanh Nhạc cung luôn yên tĩnh, chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng người mới chỉ đến đây có một ngày thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy rồi!”.

Phong Linh nhướn mày, trong lòng nàng có dự cảm xấu. “Hoàng hậu nương nương, ngài có ý gì?”.

“Hừ”, Diêu Ngọc hừ lạnh một tiếng, liếc qua người đang nằm bất tỉnh trên giường rồi nói. “Ngự y nói, thời gian mà thái tử trúng độc là đêm hôm qua. Ta đã nghe các nô tài nói đêm qua thái tử và người ở cùng nhau”.

Phong Linh nghe được lời của nàng ta thì toàn thân lạnh lẽo. Nàng biết nếu như nàng là Diêu Ngọc chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đưa nàng vào chết!

Phong Linh cố gắng duy trì bình tĩnh, “Hoàng hậu nương nương, sự thật thế nào thì cần phải chờ thái tử tỉnh lại mới có thể biết được!”.

Diêu Ngọc đột nhiên cười ha ha, “Phong Tam Nương, đến nước này rồi mà ngươi vẫn còn muốn nguy biện à?”. Ánh mắt nàng ta bỗng nhiên lạnh lẽo như đao, hét to, “Người đâu, bắt hung thủ hạ độc thái tử lại”.

Tiếng nói vừa ngưng, cấm quân lập tức đi vào án Phong Linh xuống. Phong Linh thấy vậy thì biết Diêu Ngọc đã chuẩn bị tốt tất cả mọi chuyện. Phong Linh nổi giận. “Hoàng hậu cho dù ngươi muốn hãm hại ta thì cũng phải đưa ra bằng chứng!”.

“Chứng cứ à?”. Diêu Ngọc cười gằn, nhỏ giọng nói. “Bổn cung muốn hãm hại ngươi, thì sao nào? Phong Tam Nương, không phải là ngươi có Đế hậu chi tướng sao? Hừ hừ, bổn cung sẽ cho ngươi tiến điện Diêm Vương làm Hậu”.

Lòng Phong Linh nguội lạnh, nàng không giãy dụa nữa mà cả người an tĩnh lại.

Nàng nhìn chằm chằm vào Diêu Ngọc, cười quỷ dị một tiếng. “Nếu như ta thật sự có Đế hậu chi tướng thì ta tin rằng ngươi sẽ không hại chết được!”.

Diêu Ngọc chấn động, lời của nàng ta chạm đến chuyện cấm kị của nàng.

“Mau dẫn xuống! Mau đưa nàng ta đi! Bổn cung muốn đích thân thẩm vấn nàng ta! Phong Tam Nương! Ngươi không chạy thoát được khỏi bàn tay của bổn cung đâu!”.

Phong Linh khinh miệt nhìn nàng ta, thẳng lưng mà đi.

Vừa ra khỏi cửa thì vai nàng rụt xuống.

Xong đời rồi, lần này nàng chắc chắn xong đời rồi! Nhất định lần này nữ nhân này muốn đẩy nàng vào chỗ chết, làm sao bây giờ? Ai đến cứu nàng?

Dạ Vô Hàm, người đang ở đâu?

127. Chương 130: Tuyệt Đối Không Lưu Lại Hậu Hoạn

Thái tử nổi điên giết người, Thái tử phi hạ độc thái tử nên bị hoàng hậu nương nương bắt đi. Hai chuyện này đã gây nên sóng to gió lớn trong hoàng cung. Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Ngọc vừa mới nhốt Phong Linh vào Thiên lao thì ngay sau đó Dạ Mặc Cảnh đã bí mật xuất hiện trong tẩm cung của nàng ta.

“Ngọc Nhi, chuyện này có phải do nàng làm không?”. Hắn ta hỏi thẳng.

Diêu Ngọc cười phượng bào (áo dành riêng cho Hoàng hậu), xoay người lại nhìn hắn, ánh mắt u oán. “Chàng đã mấy ngày không vào cung thăm ta vậy mà hôm nay chàng lại vội vàng vàng đến đây chỉ vì nàng ta!”.

“Hoàng thượng sắc phong cho Phong Tam Nương làm thái tử phi, gả nàng ột kẻ ngu, nàng không biết là ông ta đang tính gì sao?”. Dạ Mặc Cảnh ngồi trên ghế nói chuyện như không còn hơi sức, sắc mặt cũng rất yếu ớt.

“Ta chỉ vừa mới được gặp chàng vậy mà chàng đã nói giúp cho nữ nhân kia rồi!”. Đột nhiên Diêu Ngọc gầm thét xông tới, hai tay nắm chặt thành quyền, quơ quơ trong không trung. “Từ khi bắt đầu chàng đã động

tâm với nữ nhân kia đúng không? Chàng tin tưởng lời của con lừa già đó, tin tưởng rằng nàng có Đế Hậu chi tướng cho nên chàng trăm phương ngàn kế muốn lấy nàng ta! Nhưng chàng lại gạt ta nói rằng muốn giết nàng ta! Dạ Mặc Cảnh, chàng nghĩ ta là đứa ngốc à?”.

Hắn mở mắt ra, nhìn gò má như ngọc trước mặt như có một tầng sáng bệnh hoạn. “Ngọc Nhi, nàng thay đổi rồi. Nàng không còn là Ngọc Nhi dịu dàng động lòng người của ngày trước nữa rồi”.

Diêu Ngọc cười tự giễu. “Đúng vậy! Ta đã thay đổi rồi! Từ ngày chàng muốn làm hoàng đế mà không tiếc để cho ta đi quyến rũ lão Hoàng đế thì ta đã thay đổi rồi! Sao vậy, bây giờ chàng mới phát hiện ra à?”.Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Dạ Mặc Cảnh rũ mắt xuống. “Ta biết nàng đã vì ta mà hy sinh rất nhiều. Nàng yên tâm sau này chắc chắn ta sẽ không phụ nàng!”.

“Ha ha! Không phụ ta, như thế nào thì mới là chàng không phụ ta? Sau khi chàng lên làm Hoàng đế thì chàng có thể lấy ta được sao? Lấy nữ nhân của hoàng huynh chàng?”.

Hắn cau mày. “Ngọc Nhi, nàng đừng nháo nữa”.

“Được, là do ta cố tình gây sự!”. Diêu Ngọc cười lạnh. “Không phải là chàng muốn bảo vệ Phong Tam Nương à? Ha ha, bổn cung sẽ không để cho chàng như ý”.

“Vậy nàng muốn thế nào?”. Sắc mặt của Dạ Mặc Cảnh cũng lạnh dần. “Hoàng thượng đột nhiên gả nàng ta cho thái tử ngu chần chẫn để đánh lạc hướng chúng ta”. Hắn tạm ngừng rồi nói. “Không ngờ đến bây giờ ông ta vẫn chưa bị tu đạo thành tiên làm cho choáng váng đầu óc, chỉ lợi dụng một Phong Tam Nương nhỏ thôi lại có thể động đến nhiều thế lực mà cũng có ý làm chúng ta lộ mình. Đúng là làm cho quốc sư tổn một phen công phu rồi. Nhưng mà đối với chúng ta mà nói thì đây cũng là một cơ hội, nếu để cho Dạ Vô Hàm đi đối phó với tên ngốc kia thì có gì không tốt? Nếu như nàng còn thiếu kiên nhẫn như vậy sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của chúng ta”.

Diêu Ngọc khinh thường hừ lạnh. “Chúng ta có ‘quỹ mặt tăng’ ở đây, chàng sợ cái gì? Nếu như lão già kia còn nhiều chuyện thì ta sẽ giết hắn!”.

“Nếu như chúng ta giết ông ta thì chắc chắn sẽ chọc giận Dạ Vô Hàm! Bây giờ hắn còn bận tâm đến sự tồn tại của ‘quỹ mặt tăng’, nếu như cha hắn cũng bị nàng giết thì nàng nói xem, hắn ta còn bận tâm đến những đại thần kia sao? Nàng thật sự muốn lười rách cá chết với hắn?”.

Lời của hắn ta làm Diêu Ngọc cứng họng.Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Dạ Mặc Cảnh nói tiếp. “Nàng chỉ đơn giản muốn đối phó với Phong Tam Nương, nhưng chẳng lẽ chỉ vì nàng ta mà nàng muốn phá hủy tâm huyết mấy năm nay của chúng ta sao?”.

“Đúng vậy, ta đúng là muốn đối phó với nàng ta!”. Đôi mắt Diêu Ngọc hơi đỏ lên, nàng nhìn chằm chằm vào hắn, ghen ngào nói. “Ta căn bản không muốn làm hoàng hậu gì cả, ta chỉ muốn làm vương phi của chàng. Chỉ vì Dạ Hồng Thiên để ý đến ta mà chàng dâng ta lên cho hắn.... Bây giờ, chàng lại còn thay lòng, thích một nữ nhân khác.....”.

Dạ Mặc Cảnh thở dài một tiếng, đứng dậy đi tới nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực. “Ngọc Nhi, ta thay lòng khi nào, trong lòng ta chỉ có nàng, ta không muốn nàng động vào Phong Tam Nương cũng chỉ vì đại cục. Nàng cũng biết nàng chỉ cần động vào nàng ta thì sẽ dẫn Dạ Vô Hàm đang nhắm vào thái tử mà nhắm vào chúng ta, như vậy có đáng giá không?”.

“Ta.....”. Diêu Ngọc bị hắn dụ dỗ, sau khi tỉnh táo suy nghĩ lại cũng biết là nàng đã quá xúc động. Nàng đã nhện nhiều năm như vậy, cần gì phải vì một lúc nóng lòng nhất thời!

“Vậy chúng ta làm gì bây giờ?”.

“Tiểu Quý Tử đã chết rồi, nàng bảo những người khác cẩn thận một chút, có tình huống gì thì tùy thời đều phải báo lại. Còn nữa, tốt nhất là nàng nên thả Phong Tam Nương ra. Nếu như bị Dạ Vô Hàm uy hiếp thả người thì chúng ta lại thành thế bị động rồi!”.

Hắn nói hợp tình hợp lý, Diêu Ngọc cắn cắn môi, không cam lòng nói. “Ta nghe chàng nói giống như chàng đang cầu cạnh cho nàng ta vậy”.

Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, hôn một cái lên môi nàng. “Ngốc ạ, ta sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm thôi, Dạ Vô Hàm điên lên không giống như thái tử ngu điên lên đâu”.

Diêu Ngọc cười, ôm eo hắn, tiến sát vào ngực hắn. “Mặc Cảnh, chỉ cần chàng tốt với ta, không phản bội ta, cả đời chàng chỉ thích một mình ta, ta cam tâm tình nguyện vì chàng mà làm bất cứ chuyện gì”.Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Hắn rũ mắt che giấu tất cả tâm tình. “Ta đều biết rõ. Đúng rồi, ngày mai là sinh thần của nàng, không biết hoàng hậu nương nương muốn quà tặng gì đây?”.

“Ghét, chàng còn gọi ta là hoàng hậu nương nương”. Đôi mắt Diêu Ngọc khẽ chuyển, giọng nói như cô gái nhỏ. “Chàng đã lâu không tới, cũng không để ý đến người ta..... Người ta rất tịch mịch.....”. Ngón tay của nàng trêu đùa khẽ vòng vòng trên lồng ngực của hắn. “Ta không cần quà tặng gì cả, ta chỉ muốn chàng ở lại bên ta.....”.

Hắn cười một tiếng, bỗng nhiên hắn dùng sức lôi nàng về phía mình, khẽ nói bên tai nàng. “Vì giả trang thành Vương gia bệnh tật, ta cũng đã nín lâu quá.....”.

Mặt Diêu Ngọc đỏ lên, nàng yêu kiều nói. “Ghét, vậy chàng còn đứng chỗ này làm gì? Ghét!”.

Hắn hài hước nháy nháy con mắt, sau đó ôm nàng đi về phía giường phượng, bước đi tráng kiện có lực lại trầm ổn.

.....

Phi Ứng báo lại. “Vương gia! Trong cung truyền đến tin tức, Tam Nương đã bị Hoàng hậu bắt lại!”.

Dạ Vô Hàm vừa nghe vậy thì cả người giống như bị cuồng phong cuốn xung quanh. “Chuẩn bị kiệu, Bồn vương muốn vào cung!”.

“Cháu cũng muốn đi!”. Không biết Bảo Bảo ở đâu ra, sau lưng nó là cái đuôi Hình Nhi. “Cháu cũng muốn vào cung xem nương cháu!”. Ánh mắt nó kiên định giống như không cho phép Dạ Vô Hàm nói không!.

Dạ Vô Hàm cau mày đưa mắt nhìn nó sau đó gạt đầu.Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

.....

Sau khi tiễn Dạ Mặc Cảnh, cả người Diêu Ngọc tâm tình rất tốt, nàng ta ngồi trước bàn trang điểm, nhìn bản thân trong gương, cười xinh đẹp. “Thay quần áo cho Bồn cung, bồn cung muốn đến Thiên lao thăm thái tử phi!”.

Cho dù Dạ Mặc Cảnh có nói đúng đi nữa nhưng nàng cũng sẽ không ngu mà làm theo! Chỉ cần có một nữ nhân xuất hiện trong mắt hắn, mặc kệ là ai nàng đều muốn diệt trừ không để lại hậu họa.

Từ trước đến nay thiên lao là nơi nốt trọng phạm của triều đình. Phong Linh ngồi khoanh chân trên giường gỗ đau đầu. Rõ ràng nàng chẳng làm chuyện gì cả nhưng một tội lại còn lớn hơn một tội, từ tội mưu sát tiểu thiếp của Vương gia rồi cao cấp hơn là hạ độc thái tử, từ phòng giam Vương phủ đến đại lao của hoàng cung, Thiên lao. Người nào có thù oán với nàng ghê gớm vậy!

Lúc này, thái giám ngoài cửa quát to. “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”.Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Phong Linh chấn động, cả người giống như con nhím xù lông, lúc nào cũng có thể chuẩn bị tấn công

128. Chương 131: Cái Răng Cửa Của Nàng

“Phong Tam Nương, người ở đây đã quen chưa?”. Diêu Ngọc nở một nụ cười thật tươi xuất hiện trước mặt nàng.

Dù sao thì nàng cũng đang bị nhốt ở đây rồi cho dù có làm loạn lên thì thế nào thì trên thế giới này cũng có một người chết oan rồi. Haiz, nàng mà biết trước sẽ có ngày như thế này thì nàng sẽ chọn một cái chết hoa lệ hơn có thể oanh động được giới xuyên không!

Phong Linh lười biếng nói. “Đáng tiếc, hoàng hậu nương nương lại không phải khẩu vị mà ta thích”. Dù sao thì Diêu Ngọc cũng sẽ không thả nàng ra, sớm hay muộn thì nàng vẫn sẽ phải gặp lão Diêm Vương, Phong Linh cũng không để cho nàng ta coi nàng là kẻ mà đùa giỡn.

Cửa nhà giam mở ra, hai tên thị vệ mặt đen đi tới. Trong khoảnh khắc đó trong lòng Phong Linh không hề cảm thấy sợ hãi và cũng không hề sợ hãi. Nháy mắt trong đầu nàng thoáng qua hình ảnh của vô số anh hùng, Đâu Nga, Dương tam tử.....

Một người ăn nòng xuống, một người khác thì hất tay đánh nòng. Bởi vì phòng giam rất rộng mà hiệu quả hồi âm cũng rất tốt nên trong một lúc âm thanh bat tai vang lên không dứt.

Hai bên mặt của Phong Linh đã bị đánh đến nổi mất cảm giác, lỗ tai cũng cảm thấy “ong ong” vang dội nhưng miệng Phong Linh không hề nhàn rỗi, nàng cắn răng vẫn lần lượt mất bát đại tổ tông nhà nàng ta. Phong Linh mắng từ cụ của cụ của cụ của cụ của cụ của cụ của cụ nhà nàng ta cho đến cả chó mèo nhà nàng ta. Nàng nghĩ đến bất cứ cái gì nhà nàng ta nàng đều chửi.

“Bốp!”. Diêu Ngọc không kiềm chế được ném mạnh chén trà xuống đất, giận dữ hét lớn. “Đánh! Đánh mạnh cho Bồn cung, đánh cho đến khi nữ nhân này không nói được nữa thì thôi”.

Thị vệ đánh đến nổi đau cả tay, một người lại đổi một người. Phong Linh vẫn không ngừng chửi rửa trong miệng. “Trời sinh người đã dâm tiên vô địch, ha tiên vô sỉ…….”.

Hàm răng giãn ra, trong miệng cũng có máu. Thị vệ dấm một quyền vào mặt nàng, Phong Linh “phụt” một ngụm máu, khạc ra hai cái răng cửa. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ha ha..... ha ha..... Nữ nhân diên, tiện nhân, người mắng đi, mắng đi xem nào, ha ha.....”. Diêu Ngọc cười to diên cuồng, vỗ tay kêu lên. “Đúng như vậy, các người cứ làm như vậy cho ta! Đánh cho nàng ta rụng thêm mấy cái răng cửa nữa, nhanh lên! Ha ha, đánh đánh, đánh mạnh vào rồi bổn cung có thưởng!”.

“Vâng!”. Hai tên thị vệ nghe vậy thì sáng mắt, không ngừng đánh đấm đá vào người Phong Linh. Phong Linh giống như bao cát bị hai người hành hạ.

Đúng lúc này ngoài cửa thiên lao ồn ào, không đợi Diêu Ngọc phân phó người đi xem thì cửa sắt của Thiên Lao bị đùng vỡ.

Tất cả mọi người đều giật mình khi thấy người đứng ngoài cửa.

Rốt cuộc trên người không còn bị đánh, mặt Phong Linh sưng to nhìn như đầu heo, khóe mắt khóe miệng đều có máu chảy, lỗ mũi cũng bị cọ rách, trên người đầy những vết thương, nàng chỉ động nhẹ một chút cũng đau đến nổi nhe răng nhếch miệng. Nàng từ từ mở mắt ra nhìn về phía cửa, sau đó nàng cũng ngậy người. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Ngọc ổn định tinh thần, cao ngạo nói. “Thái tử, trong người còn có độc sao không nghỉ ngơi ở Thanh Nhạc cung cho tốt còn chạy đến đây làm cái gì?”.

Dạ Tàn Nguyệt đứng ở cửa chỉ mặc một bộ trung y (quần áo trong), hai chân trần, mái tóc xõa dài, sắc mặt tái nhợt, đúng là bộ dạng suy yếu mệt mỏi của người bệnh vừa bò trên giường dậy. Nhưng trong tròng mắt xinh đẹp lại có một tầng sát ý căm tức nhìn tất cả những người đứng trong phòng giam. Khi hắn nhìn thấy mặt của Phong Linh, nói chính xác hơn là nơi miễn cưỡng có thể gọi là mặt thì toàn thân hắn chấn động, con người co rút thật nhanh.

“Người không nghe thấy bốn cung nói gì à?”. Diêu Ngọc không thèm nói nhiều với một kẻ ngu, không kiên nhẫn phân phó cung nữ bên cạnh. “Các người còn đứng lý ở đó làm gì, còn không mau đưa thái tử điện hạ hồi cung”.

Ánh mắt Dạ Tàn Nguyệt rơi trên người Diêu Ngọc. Đó là cái nhìn chăm chú còn đáng sợ hơn cả tử vong làm Diêu Ngọc không tự nhiên nhú chặt lông mày. “Các người nhanh lên xem nào, đứng đó làm cái gì?”.

“Vâng thưa hoàng hậu nương nương”. Cung nữ tiến lên. “Thái tử, mời ngài hồi cung với nô tỳ”.

Đột nhiên, Dạ Tàn Nguyệt nở một nụ cười xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Tay của hắn ở sau lưng từ từ đưa ra.....

Diêu Ngọc nhìn thấy đao trong tay hắn thì hét lên một tiếng. “Thái tử, người điên rồi sao? Các người mau đến ngăn hắn lại đừng để hắn lại đây, mau lên!”.

“Đúng vậy, bản thái tử điên rồi”. Giọng của hắn trầm thấp, khàn khàn, yêu dị. Hắn nắm chặt đao trong tay, dựa người vào cửa phòng giam, nắm chặt đao rồi vung tay lên.

“Bảo vệ hoàng hậu nương nương, mau bảo vệ hoàng hậu nương nương.....”.

“A! A! Ai đó mau ngăn hắn ta lại! Mau ngăn hắn ta lại”. Diêu Ngọc bị dọa sợ, gần như là tông cửa chạy ra ngoài. Cung nữ và thái giám chạy theo sau lưng, ngay cả thị vệ cũng chạy sát theo đằng sau. Nhưng hai thị vệ đánh Phong Linh bị Dạ Tàn Nguyệt chặn ở cửa, hắn nắm đao trong tay giống như diêm la địa ngục. Hai người đó không dám động, cả người run rẩy.

“Thái, thái tử.....”. Truyện được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ý thức Phong Linh lúc có lúc không, ánh mắt mông lung nhìn về phía Dạ Tàn Nguyệt, ánh mắt hắn kinh khủng như muốn chém bọn họ thành mấy mảnh.

Hắn vút đao xuống, khi hai người vừa thở phào nhẹ nhõm thì hai bàn tay của hắn lại như hai gọng kìm, hắn nhắc hai người lên, sức của hắn mạnh đến nỗi làm người ta khiếp sợ.

Hai thị vệ mặt đều đỏ rồi tím, hai chân đạp loạn xạ, cố gắng muốn đẩy tay của hắn ra. Con người Dạ Tàn Nguyệt neoh lại, chỉ nghe “răng rắc” hai tiếng, hai người kia đã bị hắn bóp gãy cổ mà chết. Dạ Tàn Nguyệt vút hai thi thể xuống sau đó hắn ngồi xổm xuống, bỗng Phong Linh bị đánh. Hắn nhìn thấy máu tươi đầy ở miệng nàng thì bảo tố trên mặt hắn càng lớn, hắn chỉ hận không thể giết sạch mọi người. Hắn không nói hai lời, ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Lúc hắn đi ra khỏi cửa thiên lao thì gặp đám người Dạ Vô Hàm chạy vội vã đến đây.

129. Chương 132: Cởi Quần Áo Làm Gì

Đây là lần đầu tiên Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt chạm mặt sau mấy năm qua.

Từ lúc mẫu hậu Dạ Tàn Nguyệt qua đời, hắn vẫn tự giam mình trong Thanh Nhạc Cung. Mấy năm trước, bởi vì có bệnh, nên lên núi tĩnh dưỡng. Dạ Dập Tuyên và Dạ Vô Hàm khá thân, nhưng vẫn luôn cực kỳ xa cách với vị thái tử này.

Dạ Tàn Nguyệt dừng lại, ngược con mắt yêu dị và bí hiểm lên, nhìn chăm chú vào Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm cau chặt mày, mắt nhìn người trong ngực hắn, hai mắt đột nhiên trợn to, “Tam Nương!”

“Nương!” một bóng người nhỏ bé nhanh hơn hắn một bước, vọt tới, “Nương! Nương!”

Mặt Phong Linh toàn máu, đã lâm vào hôn mê. Dạ Vô Hàm vút gậy chống đi, lão đảo bước nhanh qua, “Tam Nương!”

Dạ Tàn Nguyệt hí mắt, ôm chặt người trong lòng, không có ý buông tay.

Dạ Vô Hàm sợ làm đau nàng, không dám giành lấy, mà gần từng tiếng nói, “Ta muốn mang nàng về phủ!”

“Nàng là thái tử phi.” Dạ Tàn Nguyệt chỉ nói câu này, xong không thèm quay đầu lại, bước nhanh về Thanh Nhạc Cung, “Mau gọi ngự y!” ra lệnh ngắn gọn.

Dạ Vô Hàm giận dữ muốn đuổi theo, nhưng Phi Ưng và Huyền Phong lại giữ chặt hắn, “Vương gia, nơi đây là hoàng cung! Ngàn vạn không thể mất bình tĩnh! Xem ra thái tử điện hạ đang cố cứu Phong Tam Nương, tạm thời nàng sẽ không có nguy hiểm, xin vương gia ráng nhịn một ngày!”

Dạ Vô Hàm cắn chặt răng, tay nắm thành quả đấm, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn Dạ Tàn Nguyệt ôm Phong Linh đi.....

Bảo bảo nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, “Ngài không dám đuổi theo, ta dám!” nói xong tức tốc chạy đuổi theo, “Nương!”

“Bảo Bảo!” Dạ Vô Hàm cả kinh, vội sai Phi Ưng, “Mau dẫn nó về!” Tình hình hiện tại, hắn tuyệt không thể để Bảo Bảo có chuyện không may.

“Vâng!” Phi Ưng không dám dùng khinh công trong hoàng cung, chỉ đành chạy nhanh theo.

“Đứa trẻ này ở đâu ra?!” thấy thị vệ xông tới cản, Dạ Tàn Nguyệt quát một tiếng, “Dẫn nó theo!”

“Ách, vâng, thái tử điện hạ.”

Dạ Tàn Nguyệt xoay người nhìn Dạ Vô Hàm, khẽ mấp máy môi, sau khi thấy rõ, đôi mắt Dạ Vô Hàm đột nhiên biến đổi, đầy mắt như có ngàn tầng sóng lớn.

Dạ Tàn Nguyệt nói, “Họ nhất định đều là của ta.”

Dạ Tàn Nguyệt xoay người, tiếp tục bước nhanh. Bảo Bảo chẳng thèm để ý rốt cuộc hắn là ai, một lòng theo mẹ, đi thật sát phía sau, “Nương ta rốt cuộc thế nào? Là ai đánh?”

“Một nữ nhân không sống được bao lâu.”

Phi Ưng ảo não trở lại, “Vương gia, thuộc hạ.....”

Dạ Vô Hàm giơ tay lên, ý bảo Phi Ưng không cần giải thích, hắn đều thấy hết.

Thái tử ngốc, thật sự ngốc sao?

Ánh mắt kia, không phải là ánh mắt một kẻ ngốc có thể có.

Lạnh lùng, khí phách, tràn đầy dã tính không kiềm chế được.....

Người có thể có loại ánh mắt này, hắn chỉ biết có một.

Dạ Vô Hàm kiềm chế xúc động muốn giành lại hai mẹ con Phong Linh, hít sâu một hơi, xoay người, đi vài bước, lại dừng lại, “Thần Hoàng biến mất đã bao lâu?”

Phi Ứng ngẩn ra, vội bấm, “Từ trước khi vương gia đi Tây Vực đã không thấy bóng dáng, lâu nay cũng không thấy tiếp xúc với Cảnh Vương.”

“.....Đi Tàng Tâm Lâu.”

“Vâng”

.....

Thanh Nhạc Cung.

Ngự y tay run chân run khám cho Phong Linh, xong run rẩy nói, “Bẩm..... Bẩm thái tử, thái tử phi trừ mất hai chiếc răng cửa, còn lại chỉ là thương ngoài da, không đáng ngại.”

Bảo Bảo đang canh giữ ở bên giường rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, “Tốt quá, tốt quá.”

Dạ Tàn Nguyệt khoát tay, ngự y như được tha mạng, vội vàng lui ra ngoài đường như chỉ sợ thái tử nổi điên lên sẽ chém đầu lão.

Dạ Tàn Nguyệt đi tới, đưa tay định cởi quần áo của nàng ra. Bảo Bảo nổi giận, giơ cánh tay nhỏ bé ngăn lại, “Ngài định làm gì? Không được chạm vào nường ta!”

Dạ Tàn Nguyệt liếc nó một cái, “Tiểu tử thú, thật uổng công ta cho ngươi làm Vô Lâm Minh Chủ!”

Bảo Bảo kinh hãi, cái miệng nhỏ há hốc thành hình chữ O, chỉ tay về phía Dạ Tàn Nguyệt, “Ngài ngài ngài..... Ngài là Thần Hoàng thúc thúc, Nguyệt Nguyệt a di?”

Dạ Tàn Nguyệt gõ đầu nó một cái, “Việc ngươi ăn cây táo rào cây sung sẽ tính sổ sau.”

Bảo Bảo xoa xoa trán, chốc lát liền tiếp nhận sự thật kinh người này. Nhưng nó lại không khỏi hoài nghi hỏi, “Ngài thật sự là thái tử? Không phải đóng giả?”

Dạ Tàn Nguyệt liếc nó, “Nếu nói đóng giả, thì thái tử gốc đúng là vai giả lớn nhất.”

“Vậy rốt cuộc cháu phải gọi ngài Thần Hoàng thúc thúc, Nguyệt Nguyệt a di, hay là thái tử điện hạ?” lúc này Bảo Bảo thật sự hồ đồ rồi.

“Ta vẫn quen mình là Thần Hoàng hơn.” Dạ Tàn Nguyệt lại định kéo quần áo Phong Linh ra. Bảo Bảo nóng nảy, nhảy lên giường bảo vệ mẹ nó, “Ngài không thể làm chuyện cảm thú, muốn ức hiếp nường ta, ngài liền.....” Bảo Bảo nhắm mắt khoanh tay, “Ngài liền bước qua xác của ta đi.”

“Ức hiếp nường ngươi?” Dạ Tàn Nguyệt hay chính là Thần Hoàng, co quắp mặt mấy cái, đưa tay nắm cổ áo Bảo Bảo, nhắc nó lên, “Ngươi nhìn bộ dáng nường ngươi bây giờ thử xem, ai muốn ức hiếp?”

Bảo Bảo sững sờ, nghe lời quay đầu nhìn thử mẹ nó, mặt không khác gì đầu heo, vì bị bẻ hai chiếc răng cửa mà môi sưng lên như lập xướng. Đừng nói thái tử đã quen được mỹ nhân hầu hạ, ngay cả con trai nó đây cũng không.....

Được rồi, không có gì phải lo.

“Vậy ngài cởi quần áo nường ta làm gì?”

“Giúp nàng vận công chữa thương, trừ máu bầm trong cơ thể.” Thần Hoàng nói xong, cũng cởi quần áo của mình ra, thấy vẻ mặt Bảo Bảo giống như nuốt phải trứng đà điểu, nói, “Đi giữ cửa, không thể để cho bất cứ kẻ nào đến gần đây.”

Bảo Bảo nuốt một ngụm nước bọt, “Dạ” một tiếng, nhảy xuống giường, không yên tâm ngoái đầu nhìn một cái, đi chậm rì rì ra, nhắc cái ghế ngồi ngoài đó làm thần giữ cửa.

Thần Hoàng đỡ Phong Linh dậy, một tay giữ vững thân thể nàng, tay kia dán lên lưng nàng, nhắm hai mắt lại. Không lâu sau, một luồng khói xanh bốc lên từ chỗ tay hấn đặt trên lưng nàng.

Nửa canh giờ sau.

Thần Hoàng mặc quần áo tử tế lại, đỡ Phong Linh nằm xuống, kéo chăn lên, xoay người đến bên cửa, thấy Bảo Bảo chống tay trên khung cửa đỡ đầu ngủ gà ngủ gật, hần cười một tiếng, vỗ vỗ đầu nó, “Xong rồi.”

“Dạ? Xong rồi? Nương cháu không sao chứ?” Bảo Bảo nhảy dựng lên, chạy tới giường nhìn, “Oa! Oa oa oa! Thần Hoàng thúc thúc, ngài thật lợi hại! Mặt nương hết sưng rồi! Máu ứ đọng trên người cũng mất hết!”

“Nếu không lợi hại, làm sao làm cha người?” Dạ Tàn Nguyệt cười cười.

Bảo Bảo ngẩn ra, nghi ngờ quay đầu lại, “Cha?”

Thần Hoàng lười biếng ngồi tựa vào đầu giường, nói, “Ta muốn cưới nàng, dĩ nhiên sẽ thành cha người rồi.”

Bảo Bảo nhúu đôi mày nhỏ, nói thật, ai là cha nó cũng chẳng sao, nó chỉ cần mẹ là đủ rồi. Nhưng hiện tại Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng tranh nhau làm cha nó, mà còn đều là những người không dễ chọc, phiền phức lớn rồi!

Bảo Bảo đồng tình nhìn Phong Tam Nương, lắc đầu một cái, lòng thầm nghĩ, ‘Nương, ngài tự cầu nhiều phúc đi!’

130. Chương 133: Ta Là Nam Nhân Của Nàng

Tàng Tâm lâu.

Phi Ưng và Huyền Phong canh giữ bên ngoài cửa phòng trên tầng hai. Huyền Phong không hiểu, hỏi. “Phi Ưng đại ca, tại sao bây giờ Vương gia còn có tâm tư đi dạo kỹ viện?”

“Đừng có nói lung tung, bà chủ của nơi này là tai mắt của Vương Gia”.

“A~”. Huyền Phong bưng tỉnh, hiểu ra. “Hóa ra là như vậy”.

Trong gian phòng, Tàng Tâm rót trà cho Dạ Vô Hàm, con mắt hơi nheo. “Hàm Vương, từ sau khi tòa kỹ viện kia bị cháy, lâu lắm rồi ngài chưa đến thăm ta nha”.

Về mặt Dạ Vô Hàm lạnh lùng. “Người thu hồi lại những câu khách sáo mà người hay dùng với khách đi”.

“Ngài đúng là vô tình”. Tàng Tâm nhún vai một cái, ngồi đối diện với hắn. “Hôm nay Hàm Vương đến tìm ta có việc gì?”.

“Bên Dịch Cuồng có tin tức gì không?”.

Tàng Tâm nói đơn giản. “Sự việc của Triệu phủ là do ‘mặt quỷ tăng’ giá họa cho bang của Dịch Cuồng. Chắc hẳn là người ra lệnh cho bọn họ chính là Hoàng hậu và Dạ Mặc Cảnh”.

“Mặt quỷ tăng?”. Dạ Vô Hàm nhúu mày, nếu như đúng là bọn hắn vậy thì có thể là do Cảnh Vương thúc sai sử. Hắn nhớ là ngày Bảo Bảo lật lại bản án cho nương nó, Dạ Mặc Cảnh cũng xuất hiện.....

Hắn ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt sắc bén, làm cho Tàng Tâm cũng phải nhúu mày.

“Chuyện của Nguyệt Nguyệt là như thế nào?”.

Da đầu Tàng Tâm run lên nhưng trên mặt nàng ta lại không tỏ vẻ gì mà cười cười. “A, đó là một cô nương chưa treo biển hành nghề ở kỹ viện của ta. Ta thấy nàng ta có vẻ thùy mị nên để cho nàng ở đây ra giá cao ỉnh. A đúng rồi, ngày hôm đó, Tuyên Vương cũng đến đây còn dẫn theo một vị công tử rất tuấn tú”.

Dạ Vô Hàm nheo mắt nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt kia làm cho người khác phải nổi da gà. Tàng Tâm lờ biếng nhắm mắt, cả người lộ ra một cỗ mê người tự nhiên. Nhưng tổng đáy lòng nàng ta cảm thấy rất khẩn trương, nàng ta hiểu rõ Dạ Vô Hàm, nếu như hắn hỏi một việc gì đó có nghĩa là hắn đã bắt đầu nghi ngờ nàng.

Dạ Vô Hàm thu hồi ánh mắt, nói nhàn nhạt. “Ngày mai là sinh nhật của Diêu Hoàng Hậu, chắc hẳn Hoàng cung sẽ tổ chức tiệc. Bẩm Vương muốn người theo bẩm vương vào cung”.

“Ta?”. Tàng Tâm không hiểu hỏi. “Ta đi làm cái gì?”.

“Người am hiểu thuật dịch dung, đến lúc đó bẩm vương cần người cải trang thành một người”.

“Đó là ai?”.

.....

“Dạ Tàn Nguyệt đáng chết! Tức chết bẩm cung rồi!”. Diêu hoàng hậu ngồi trên ghế, hai chân ngâm trong nước lạnh, bởi vì lúc này chạy nhanh không cẩn thận bị trượt chân, bây giờ đang rất đau.

Nàng càng nghĩ càng giận, càng tức lại càng cảm thấy kì quái. Không phải Dạ Tàn Nguyệt không bao giờ chịu ra khỏi Thanh Nhạc cung sao? Tại sao đột nhiên hắn ta lại đến Thiên lao? Hơn nữa, rõ ràng hắn đến để cứu Phong Tam Nương. Chẳng lẽ hắn ta bắt đầu hiểu được tình yêu nam nữ, hắn ta thích Phong Tam Nương?

Nàng trầm ngâm trong chốc lát, gọi tiểu thái giám đến bên cạnh. “Người sang bên hoàng thượng một chuyến, nói là thái tử phát điên giết người, xin hoàng thượng định đoạt”.

“Vâng thưa hoàng hậu nương nương”. Một lúc sau tiểu thái giám trở lại. “Bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng nói chút chuyện nhỏ này ngài không muốn quan tâm, xin hoàng hậu nương nương... đừng... đừng quấy rầy ngài nghe quốc sư giảng kinh”.

Diêu Ngọc tức giận đá đổ chậu nước. “Cái gì gọi là chuyện nhỏ? Tên điên đó giết người, bây giờ còn muốn giết cả bẩm cung mà gọi là chuyện nhỏ?”.

“Hoàng hậu nương nương bớt giận, hoàng hậu nương nương bớt giận”. Cung nữ, thái giám trong phòng quỳ xuống.

Sau khi Diêu Ngọc phát tiết xong, nàng ta từ từ tỉnh táo lại.

Từ sau khi Phong Tam Nương xuất hiện, tên thái tử ngốc này bắt đầu hành động khác thường. Cái gọi là khác thường có nghĩa là hắn ta giống như một người bình thường. Kết hợp với những chuyện trước kia đến khi hoàng thượng đột nhiên đưa ra thánh chỉ gả Phong Tam Nương cho thái tử, đột nhiên nàng nghĩ đến một kết quả đáng sợ.....

Hắn ta giả điên.

Suy nghĩ này làm cho nàng rung mình. Nếu như nghĩ như vậy thì mọi việc đều trở nên hợp lý. Hắn ta ở trong Thanh Nhạc cung không bước chân đi đâu cho nên không có ai để ý đến hắn ta, lại càng không có ai biết hắn ta làm những việc gì. Kể cả việc hắn ở trong núi chữa bệnh vài năm cũng vậy, tất cả mọi người đều không quan tâm đến hắn ta. Đây không phải là cung cấp cho hắn một cơ hội rất tốt để ẩn dấu thực lực của mình sao?

Uổng công bọn họ khóa mục tiêu trên người hai huynh đệ Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên, thật ra thì hắn ta mới là kẻ địch sau màn! Nàng phải cảm tạ Phong Tam Nương, nếu không phải nhờ nàng ta thì nàng vẫn không thể phát hiện được bí mật này!

Dần dần, Diêu Ngọc lại nở một nụ cười hung ác, điều này nhắc nhở nàng, không quan tâm đến hắn không phải là sai mà nàng phải tranh thủ thời gian khi hắn còn chưa đề phòng nàng! Nàng phải diệt trừ chương ngại lớn nhất này!

Diêu Ngọc quyết định lợi dụng ngày sinh nhật của mình, khi đó văn võ bá quan sẽ vào cung, nàng sẽ tiêu diệt hắn!

Nhất định sẽ không có người nghĩ rằng chủ mưu của việc thái tử trúng độc bỏ mình là hoàng hậu nương nương. Mà Phong Tam Nương chính là người bị nghi ngờ đầu tiên.

Nghĩ đến đó, nàng ta ngửa đầu cười to, “Ha ha.....”.

*^^^* tiểu Ngũ phân cách tuyến ^^^*

“Tại sao nương cháu còn chưa tỉnh?”.

“Đừng lo lắng, nương không có việc gì, chỉ ngủ một lát sẽ tỉnh thôi”.

“Nhưng mà nương đã ngủ một ngày rồi”.

Bên tai ồn ào làm Phong Linh giật mình, kéo chăn qua đầu.

“A, nương tỉnh rồi!”. Bảo Bảo thấy nương động dậy thì hưng phấn đi tới, dùng sức lay người nương. “Nương, nương, nương mai tỉnh lại đi!”.

“Trời còn chưa sáng đâu, Ầm ỉ cái gì, để cho ta ngủ thêm một lát!”. Phong Linh phất tay một cái, không ngờ nương lại mò đến một khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn toàn thịt, bóp một cái, cảm giác giống như mặt của tiểu tử thối nhà nương?

Đột nhiên nương vén chăn lên. “Bảo Bảo?”.

“Nương!”.

Bảo Bảo vui mừng nhào vào trong ngực nương. “Nương, cuối cùng nương cũng tỉnh, con thật sự rất lo lắng khi nương ngủ một giấc dài như vậy!”.

“Làm sao con lại ở chỗ này?”. Phong Linh xách nó từ trong ngực ra, vừa ngẩng đầu lên thì gặp phải ánh mắt của Dạ Tàn Nguyệt. Hình ảnh lúc trước như tua lại trong đầu nương.

Nàng vỗ đầu một cái, nhớ lại tất cả. Hình như vì nương hấn đã..... bẻ cổ hai người kia “rắc” một cái!

Trời ạ, hấn lại giết người, hấn điên rồi sao?

Thần Hoàng bình tĩnh ôm cánh tay dựa vào giường, nhìn chăm chăm vẻ mặt biến hóa liên tục của nương, hấn đã sớm đoán được nương đang nghĩ gì, bỗng nhiên hấn mở lời. “Phong Tam Nương, tốt nhất là nương nên cẩn thận một chút, nếu như nương làm cho bản thái tử nổi điên thì không chừng bản thái tử sẽ lập tức đưa nương vào động phòng đấy!”.

Phong Linh mở to mắt, nháy nháy vài cái. Cách nói chuyện này, thái độ phách lối này, sức lực không ai bì nổi này, sao lại giống như.....

Nhìn bộ dạng ngu si của Phong Linh, Bảo Bảo lo lắng giật ống tay áo của Thần Hoàng. “Thần Hoàng thúc thúc, không phải là nương của cháu bị đánh hỏng đầu rồi chứ?”.

“Thần, Thần Hoàng?”. Phong Linh bị hai chữ này đánh chết cháy.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Thần Hoàng nổi lên một tia thú vị. “Nàng cũng có thể gọi ta là Tiểu Nguyệt Nguyệt giống như trước đây!”.

“Cái gì? Tiểu Nguyệt Nguyệt?”. Suýt chút nữa thì Phong Linh phun ra một ngụm máu, nương há to mồm, hàm trên mất hai cái răng cửa, nhìn thể nào cũng rất buồn cười.

“Người là Tiểu Nguyệt Nguyệt? Người là Thần Hoàng? Người chính là thái tử?”.

Ai đến nói cho nương biết chuyện gì đang xảy ra đi? Thế giới này đảo điên hết rồi!

Thần Hoàng tốt bụng giúp nương khép miệng lại, hấn đá lông nheo với nương. “Ta chỉ là nam nhân của nương!”.

131. Chương 134: Thân Phận Của Nàng Là Thái Tử Phi

“A a đau chết ta rồi ”.

Trong phòng, ngự y đang chỉnh lại hai cái răng cửa cho Phong Linh, đau đến nỗi nương kêu ra những tiếng như heo bị chọc tiết. Bên ngoài, Thần Hoàng vẫn luôn đứng canh giữ bên cửa, mỗi lần hấn nghe thấy tiếng kêu của nương thì chân mày lại nhíu chặt thêm.

Bảo Bảo ngồi trên lan can, đôi chân vung vẩy, “Thần Hoàng thúc thúc, cháu không hiểu, rõ ràng thúc chính là thái tử, là Hoàng đế tương lai, tại sao thúc còn muốn ngụy trang thành người khác?”.

Ánh trời chiều trải dài sau lưng Thần Hoàng, hắt quay đầu lại, bóng dáng của hắt dường như được bọc một lớp viền vàng. Hắt liếc mắt nhìn tiểu tử một cái, không để ý nói. “Cháu có nhớ ta đã nói gì với cháu không? Cái gọi là cường đại phải tự tích lũy bằng thực lực của mình, không phải do người khác đưa tới. Cho dù ta thuận nước đẩy thuyền (= thuận lợi) lên làm hoàng đế thì cũng chỉ là tượng gỗ mà thôi

Bảo Bảo cái hiểu cái không, cũng không cảm thấy hứng thú. Chính trị là thế giới của người lớn, nó không cần quan tâm.

Lúc này, cửa phòng mở ra, ngự y vừa lau mồ hôi vừa nói. “Răng của thái tử phi đã chỉnh tốt rồi, tạm thời thái tử phi không thể ăn nhiều, càng không thể ăn hoa quả và các thức ăn phải nhai”.

“Được rồi, người lui ra đi”.

“Vâng”.

Hai người vào trong thư phòng, Phong Linh còn đang cầm gương nhe răng toét miệng ra nhìn trái rồi lại nhìn phải. Mặc dù gương mặt vẫn còn hơi sưng nhưng máu ứ đọng đã biến mất hết rồi. “Không ngờ ở cổ đại lại có kỹ thuật trồng răng tiên tiến đến vậy? Không biết răng này làm bằng chất liệu gì mà nhìn cũng rất đẹp”.

“Nếu như nàng thích thì ta sẽ thay hết cho nàng”.

Nàng để gương xuống cau mày nhìn chằm chằm người ngồi đối diện. Nàng chỉ nghĩ đến cái người này ở bên cạnh mình mà còn dùng đến 3 thân phận, coi nàng như người ngu mà xoay quanh thì nàng lại cảm thấy rất tức giận.

Thần Hoàng có thể nhìn được là nàng vẫn còn đang tức giận, hắt rất đáng đánh đòn, dùng gương mặt tuần tú, một tay chống cằm, ánh mắt câu hồn nhìn thẳng vào mắt nàng. “Phong Tam Nương, nàng xem xét một chuyện cũng đừng nhìn bề ngoài, nàng phải nhìn thấy sự dụng tâm của ta chứ, không phải là vì ta muốn ở cùng nàng thì lâu ngày sẽ sinh tình sao, sau đó ta với nàng việc gì cũng tốt đẹp”.

Phong Linh ngoài cười nhưng trong không cười. “Cách làm của thái tử điện hạ thật là đặc biệt, ta thật sự là không thể biết được đâu mới thật sự là người, hay là.....”. Nàng nheo mắt, đột nhiên đưa tay véo véo mặt hắt. “Đây cũng là mặt nạ da người”.

“A, cái nữ nhân này! Đau, đau quá.....”. Thần Hoàng vội vàng cứu gương mặt tuần tú của hắt khỏi ma trảo của nàng.

“Đây là da thật à?”.

“Nói nhảm vậy, nàng có thấy mặt nạ da người nào đẹp như thế này chưa?”. Trong ánh mắt hắt lộ chút buồn bã, hai bên gương mặt hơi hồng hồng, xem ra hắt bị Phong Linh véo rất đau. “Ta không hiểu, tại sao nàng lại mạnh tay thế chứ”.

Bàn tay nhỏ bé của Bảo Bảo khoác lên vai Thần Hoàng, đồng tình nói. “Cháu đã lớn lên trong hoàn cảnh đầy bạo lực đó!”.

Thần Hoàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nó, bày tỏ sự thông cảm.

Nhìn hai người một đáp một hắt, Phong Linh giống như mẹ ghê, lườm bọn họ trắng mắt. Sau đó lại lấy gương soi hai bên. “Này, nhìn như vậy có nhận ra là răng giả không?”.

Thần Hoàng buồn cười, rút cái gương trong tay nàng. “Nàng nhìn đẹp lắm rồi, không cần phải soi gương nữa”.

Phong Linh nheo mắt, tức giận nói to. “Hừ, hoàng hậu, cái lão yêu bà đó, dám cho người đánh rưng rưng cửa của ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta! Ta nhất định phải làm cho răng trong miệng nàng ta rụng hết!”.

“Nương! Không cần người ra tay!”. Bảo Bảo vỗ ngực nói. “Thù oán của nương, con sẽ báo thay người! Dù gì thì bây giờ con cũng là minh chủ võ lâm!”.

“Được!”. Phong Linh gật đầu, cũng không quên dặn dò. “Con trai, đừng điều quá nhiều người, khoảng 180 người tiến vào hoàng cung là được!”.

Hai mẹ con chìm đắm trong sự vui sướng của âm mưu báo thù, cười mờ ám không ngừng. Thần Hoàng nhếch mày, đứng lên đi ra ngoài, ra đến cửa thì nói một câu. “Thù của nàng và con trai, tất nhiên là để ta báo rồi”.

Hai người sững sốt một chút. Bảo Bảo đẩy nàng nói. “Nương, lần này chơi lớn rồi, một Vương gia, một thái tử, còn cả một hoàng hậu. Nương theo được không?”.

Phong Linh gật đầu thành thật trả lời. “Không giải quyết được”. Nhưng sau đó nàng cười lớn. “Nhưng mà nương có con mà, nhất định con sẽ giải quyết cho nương, đúng không?”.

“.....”.

Thần Hoàng đứng trong sân, cầm lấy vật ở chân chim bồ câu sau đó thả con chim bồ câu ra, nhìn vào tờ giấy trong ống trúc, khé miệng khẽ nhếch lên.

“Muốn mang nàng đi? Vậy thì phải xem người có bản lĩnh đó không?”. Vừa dứt lời, tờ giấy trong tay bốc cháy, cháy sạch sẽ không còn một mẩu.

...

Từ trong miệng Bảo Bảo, Phong Linh biết được hình như Dạ Vô Hàm đang chuẩn bị cái gì đó thì toát mồ hôi thay hân. Thần Hoàng thân là thái tử mà có thể ẩn núp ở bên ngoài lâu như vậy chứng tỏ hân không phải là một người dễ chọc.

Mà đêm đó, Thần Hoàng cũng không hề xuất hiện.

Sáng sớm hôm sau cung nữ lục tục đi vào gian phòng, “Thái tử phi, xin ngài dậy tắm rửa thay quần áo”.

Phong Linh mơ mơ màng màng, nàng đá đá chân con trai. “Này, gọi con dậy”.

Bảo Bảo lật người, lăm lăm một câu. “Ai là thái tử phi thì người đó dậy đi”.

Các cung nữ thấy nước trong thùng sắp lạnh nhưng họ kêu bao nhiêu lần hai mẹ con vẫn ngủ trên giường, sống chết không chịu đứng lên, họ lại không dám gọi lớn tiếng.

Đúng lúc này có một người đi vào, các cung nữ hành lễ. “Thái tử điện hạ, thái tử phi.....”.

Thần Hoàng cảm y ngọc đới, tuần mỹ đến nỗi làm người ta hoa mắt, hân quét mắt nhìn một lớn một nhỏ đang nằm trên giường, không nói hai lời, hai tay xách hai người ném vào trong thùng gỗ to. Các cung nữ trợn mắt há mồm.

“Mẹ ơi ”. Hai người hét to. “Cứu mạng! Cứu mạng! Ta không biết bơi”

Thần Hoàng lại mò hai người lên, nhìn gương mặt trắng bệch do bị dọa của họ, cười một tiếng. “Tĩnh chưa? Được rồi, ta cho hai người nửa canh giờ, ăn mặc chỉnh tề vào”. Hân nhẹ nhàng bỏ tay ra.

Bảo Bảo cố gắng bò dậy, nhổ nước trong miệng ra, nằm bên thùng lè lười như chú cún nhỏ bị rơi xuống nước. Phong Linh giận dữ, chỉ vào bóng lưng của hân kêu to. “Dạ Tàn Nguyệt, người đừng có kiêu ngạo, đừng tưởng rằng người là thái tử thì ta sẽ sợ người!”.

Cung nữ cũng không dám chậm trễ, ba chân bốn cẳng thay quần áo cho hai người.

Sau nửa canh giờ, Thần Hoàng rất đúng giờ lại hiện ra. Thấy hai người đã ăn mặc chỉnh tề, hân nở nụ cười, đi đến kéo tay của hai người. “Đi thôi, trò vui sắp bắt đầu rồi”.

Phong Linh làm mặt thối. “Này, không phải là người muốn chúng ta đến chúc thọ cái bà hoàng hậu đó chứ?”.

Bảo Bảo thuận tiện nói một câu. “Là minh thọ thì chúng ta nên đi”. (Minh thọ: bữa tiệc mừng thọ tối tăm, có nhiều trò xấu)

Phong Linh nở nụ cười, giơ ngón tay cái với con trai.

Thần Hoàng nghiêng đầu, liếc nhìn Phong Linh, hần nở nụ cười mê người. “Hôm nay Dạ Vô Hàm cũng tới, nàng xác định là nàng muốn đi?”.

Nhớ đến cơ hội mà Bảo Bảo đã nói với nàng tối qua, Phong Linh cứng người, nàng khẩn trương, mồ hôi toát ra.

Thu hết vẻ mặt của nàng vào đáy mắt, Thần Hoàng nở nụ cười lãnh khốc, tay nắm chặt lấy tay nàng. “Đừng quên, bây giờ thân phận của nàng là thái tử phi”.

132. Chương 135: Thái Tử Phi Và Hoàng Trưởng Tôn

(Hoàng trưởng tôn: Con trưởng của thái tử, cháu nội đầu của Hoàng thượng)

Thọ yến (= yến tiệc mừng thọ) được cử hành ở tẩm cung của Diêu Ngọc, nàng ta khoác lên người bộ trang phục lộng lẫy, khoan thai quý phái mà không mất đi vẻ dịu dàng, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, nhìn qua nàng ta rất xinh đẹp. Bên cạnh nàng ta là Hoàng đế Dạ Hồng Thiên ít khi xuất hiện.

Hai bên bày những cái bàn vuông, phía dưới đặt những tấm nệm, các đại thần đứng trong điện, đầu tiên là chúc thọ Diêu Ngọc, sau đó ngồi xuống. . Sau đó các đại thần bắt đầu dâng quà tặng. Nhìn vào đồng quà tặng có thể nhìn thấy được bọn họ đều có ý định khi lựa chọn những món quà tặng này.

Lúc này, bên ngoài thái giám hô to. “Hàm Vương điện hạ, Tuyên Vương điện hạ đến!”.

Chúng thần tử nói thầm trong lòng, hai vị Vương gia đến muộn như vậy rõ ràng là không để Hoàng hậu vào mắt. Diêu Ngọc mím chặt môi, nàng liếc mắt nhìn Dạ Mặc Cảnh ở bên phải, người đó lắc đầu với nàng ý bảo nàng phải nhẫn nhịn.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, hoàng hậu nương nương”. Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên cùng tiến lên, chắp tay hành lễ.

Lúc này Dạ Hoàng Thiên mới nói, “Vô Hàm, Dập Tuyên, sao các con đến muộn thế?”.

“Nhi thần muốn chuẩn bị quà tặng cho hoàng hậu nương nương nên mới đến muộn, mong phụ hoàng, hoàng hậu nương nương thứ tội”.

Diêu Ngọc nhú mày, “Hả? Là quà tặng như thế nào mà khiến Hàm Vương điện hạ phải phí tâm như vậy? Bồn cung thật muốn rửa mắt chờ mong rồi”.

Dạ Vô Hàm cười một tiếng, xoay người phân phó. “Đẩy cái đó vào đi”.

Mọi người đều tò mò nhìn ra ngoài phía cửa. Tất cả nhìn thấy Phi Ứng và Huyền Phong cùng nhau đẩy một bức tượng phỉ thúy cao khoảng một người đi tới. Lúc mọi người nhìn thấy thì hít sâu một hơi.

Người sáng suốt thì nhìn một cái là biết pho tượng kia là Diêu Hoàng hậu, khác với hoàng hậu ngồi trên kia thì pho tượng này là một nữ nhân phong tình vạn chủng, quần áo của nàng ta đều lỏng lẻo, lộ một bên vai, một tay còn mập mờ đặt trước ngực mình. Bức tượng chạm trổ rất tinh xảo, nhân vật sống động, đúng là làm cho người ta phải suy nghĩ.

Diêu Ngọc tức giận đến nỗi toàn thân phát run, tuy nói đó chỉ là pho tượng nhưng nàng ta cảm giác như nàng ta không có mảnh vải đứng đó ọi người YY (ý dâm). Nàng ta chưa bao giờ phải chịu loại sỉ nhục này!

Trọng điện yên tĩnh lạ thường.

Dạ Vô Hàm cười nói. “Vì phải đi tìm khối phỉ thúy lớn như vậy, nhi thần đã tốn rất nhiều công sức, hi vọng hoàng hậu nương nương sẽ thích nó”.

Dạ Hoàng Thiên rũ mắt, vẻ mặt không tỏ vẻ gì nhưng có thể thấy rõ ràng là ông không vui. Diêu Ngọc thì khỏi phải nói, nàng ta tức giận đến nỗi môi cũng run lên, lúc này nổi giận thì nàng ta sẽ đánh mất khí chất Hoàng hậu, nàng ta cắn chặt răng, nụ cười cứng ngắt. “Hàm Vương thật có lòng nhưng mà bức tượng đó điêu khắc sao lại không giống bốn cung?”.

Các đại thần vội vàng lấy lại mặt mũi cho hoàng hậu. “Đúng vậy, nhìn thế nào cũng không giống với hoàng hậu nương nương”.

“A, vậy sao?”. Dạ Vô Hàm quay người lại, làm bộ nhìn xem, nhìn lên nhìn xuống trên người Diêu Ngọc, nghi ngờ nhăn mày, “Nhìn gần đúng là có vẻ khác”. Ngay sau đó hắn nói xin lỗi. “Là lỗi do nhi thần, mong phụ hoàng và hoàng hậu nương nương thứ lỗi”.

Dạ Hoàng Thiên vung tay. “Đẩy bức tượng đó ra ngoài đi, hoàng hậu biết con có tâm là được rồi”.

“Tuân chỉ”. Phi Ứng và Huyền Phong lại tốn sức đẩy bức tượng ra ngoài điện.

Hai người ngồi xuống bên cạnh Dạ Mặc Cảnh, Dạ Dập Tuyên nhìn sắc mặt xanh mét của Diêu Ngọc suýt nữa thì không nhịn được cười. Vương huynh vẫn còn nhân từ lắm, nếu như là hắn thì hắn đã làm cho bức tượng kia lỏa thể. Dạ Vô Hàm ngồi xuống nhưng mắt nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng của Phong Linh, không ngờ Dạ Tàn Nguyệt lại chưa đến. Hắn nhíu mày lại, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bị bức tượng kia làm ất húng, sắc mặt Diêu Ngọc cũng âm trầm, lúc xem ca múa cũng không nở nụ cười. Không khí trong điện lúc đó cũng rất khẩn trương.

“Thái tử, thái tử phi, hoàng trưởng tôn đến!”.

Tiếng thái giám vang lên, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Ngoài cửa điện, Thần Hoàng cười một tiếng, thưởng cho tên thái giám một thỏi vàng. “Nói rất tốt!”.

Thái giám vui mừng nhận lấy. “Tạ ơn thái tử điện hạ ban thưởng, tạ thái tử điện hạ ban thưởng”.

Phong Linh liếc mắt, lôi kéo Bảo Bảo đi theo hắn.

Đi vào trong đại điện, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người bọn họ. Từ nam đến nữ đều tự ti mặc cảm vì Thần Hoàng, ánh mắt sắc bén, khoe miệng khe mỉm, nâng lên một đường con bí ẩn. (Ồ: chém câu sau =))).

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, hoàng hậu nương nương”. Hắn hành lễ rất quy củ, nhìn thế nào cũng không giống kẻ ngu, lại càng không giống với thái tử điên khùng giết người trong lời kể.

Đến lúc này Phong Linh mới cảm thấy khẩn trương, trời ơi, đây chính là đại điện hoàng cung! Bảo Bảo thì có vẻ nhẹ nhàng hơn, giống như từ nhỏ đã là minh tinh bước trên thảm đỏ vậy.

Đột nhiên, Phong Linh thấy Dạ Vô Hàm, nàng vui mừng định mở miệng gọi hắn nhưng Bảo Bảo đã kịp thời ngăn lại, nhỏ giọng nói. “Nương, có rất nhiều người đang nhìn chúng ta”.

Dạ Vô Hàm cố ý bỏ qua hai từ “thái tử phi” và “hoàng trưởng tôn”, cũng không nhìn cảnh bọn họ cùng nhau bước vào. Hắn chỉ ôn hòa nhìn Phong Linh, cười an ủi nàng. Nhìn bộ dạng chắc chắn của hắn, Phong Linh như được uống một viên thuốc an thần, nàng biết nhất định hắn đã sắp xếp xong xuôi tất cả rồi.

Thần Hoàng nghiêng đầu, dung nhan hoàn mỹ nhíu thật chặt.

Phong Linh và Bảo Bảo vội vàng học theo. “Tham kiến hoàng thượng, #%@;!”.

Bốn chữ “Hoàng hậu nương nương” bị hai mẹ con ém trong cổ họng, đánh chết cũng không nói.

Muốn quỳ trước nàng ta?!

Hừ, nàng ta có nhận nổi đại lễ không?

Diêu Ngọc thấy Phong Linh bình thường trở lại thì hận nghiêng rằng ken kết. Trong mắt lóe lên sự ác độc, cứ chờ xem, rồi bọn hắn sẽ không thể cười được!

Đột nhiên Dạ Hoàng Thiên hỏi. “Tàn Nguyệt, bệnh của con đã khá hơn chưa?”

“Con đã tốt hơn nhiều rồi, tạ ơn phụ hoàng đã quan tâm”. Hắn trả lời quy củ.

“Ừ”, ánh mắt Dạ Hoàng Thiên nhìn về phía mẹ con Phong Linh, đây là lần thứ hai ông thấy nàng ấy. Lần đầu tiên là vào sáu năm trước, ông cứu nàng. Không ngờ khi nàng ấy gầy xuống cũng là một giai nhân thanh tú. Mà Bảo Bảo ở bên cạnh nhìn cũng rất thông minh lanh lợi, vừa xinh đẹp lại đáng yêu, nhìn giống hệt con trai ông lúc còn nhỏ. Bất tri bất giác ông có mấy phần hảo cảm với hai mẹ con. Dạ Hoàng Thiên ngoắc tay với Bảo Bảo. “Lại đây”.

Bảo Bảo nghe lời đi đến, giọng nói dù non nớt nhưng vẫn rất quy củ hỏi. “Hoàng thượng có gì phân phó?”.

Phong Linh run lên, chỉ sợ Bảo Bảo không may đắc tội với hoàng thượng.

Dạ Hoàng Thiên hiền lành cười một tiếng, để cho nó ngồi cạnh ông. “Con tên là gì?”.

“Con tên là Bảo bảo!”

“Họ của con là gì?”.

“Con theo họ mẹ, họ Phong!”.

“À”. Dạ Hoàng Thiên gật đầu một cái, suy nghĩ một chút rồi nói. “Bắt đầu từ hôm nay, trẫm thưởng cho con họ Dạ, tên một chữ, Thần”.

Diêu Ngọc cứng ngắc ngồi bên cạnh, móng tay nàng đâm sâu vào trong lòng bàn tay, đáng chết, Dạ Hoàng Thiên làm như vậy không thể nghi ngờ là đồng ý thân phận hoàng trưởng tôn của đứa con hoang đó! Nàng nhìn về phía Dạ Mặc Cảnh, sắc mặt của hắn cũng rất khó coi.

Dạ Vô Hàm nhú mày lại, Phụ hoàng chỉ đơn giản là thích Bảo Bảo nên thế sao?

133. Chương 136

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

134. Chương 137: Người Có Bản Lĩnh Thì Tự Đến Mà Cầm

“Dạ Thần?”. Bảo Bảo đọc lại lần nữa, sau đó ngẩng đầu nói. “Tên này quá bình thường rồi”.

Tiếng hít khí liên tiếp vang lên ở dưới, con riêng mà thái tử phi mang đến đúng là không biết trời cao đất dày!

Trong lòng Phong Linh thấy bất mãn, lăm bằm một câu. “Bảo Bảo không dễ nghe à? Hoàng đế lão đầu thật kỳ quái, làm gì mà tùy tiện đổi tên cho người khác chứ?”.

Ai ngờ, khuôn mặt Diêu Ngọc lạnh lẽo, quát lên. “Lớn mật, người dám nói hoàng thượng ban cho cái tên bình thường? Đúng là đứa bé không có lễ phép, người không học qua lễ sỗ à? Cũng không biết là nương người dạy người như thế nào?”.

Trong thoáng chốc, vô số ánh mắt phần nộ bắn về phía nàng ta. Đầu tiên là Bảo Bảo, sau đó là Thần Hoàng và Dạ Vô Hàm, tiếp đó lại đến Dạ Dập Tuyên, ngay cả Dạ Mặc Cảnh cũng nghiêng mắt nhìn nàng không tán thành.

“Thật xin lỗi đã quấy rầy”. Phong Linh vô tội giơ tay lên, nháy mắt nói. “Nương nó cũng đứng đây này”.

Dạ Hồng Thiên quay đầu, ánh mắt nhìn Phong Linh làm cho người ta không đoán được tâm tình của ông.

Diêu Ngọc cười lạnh. “Phong Tam Nương, người nhờ vào hoàng ân mới được ban cho vị trí thái tử phi, nhưng mà tại sao người lại không biết điều vậy? Ngay cả đứa bé mà người cũng không biết dạy dỗ, vậy mà còn để bên người thái tử?”.

Phong Linh khoa trương kêu “A” một tiếng, sau đó cười nói. “Không biết hoàng hậu đã nghe qua câu ‘đồng ngôn vô kị’ chưa, nhưng nếu như cả một đứa bé năm tuổi cũng phải ra vẻ già dặn như một người lớn, nói những lời nịnh hót, hoàng hậu nương nương có cảm thấy như vậy rất đáng sợ không? Tam Nương không có bản lĩnh, không thể dạy ra đứa bé như vậy được”.

“Dù là đứa bé thì cũng phải biết quy củ, đây là hoàng cung không phải là vương phủ nào đó mà người có thể tùy tiện được”.

Dạ Vô Hàm nghiêng mắt nhìn một cái, trong mắt là sự tức giận.

“Vậy ý của hoàng hậu là muốn con trai thần thiếp phải ăn ở hai lòng sao? Xin lỗi, con thần thiếp không học được điều đó, nếu như hoàng hậu vì vậy mà giáng tội thì thần thiếp làm nương chỉ có thể thay hấn chịu tội thôi”.

“Hừ, Phong Tam Nương, người cho rằng bốn cung sẽ không giáng tội sao?”.

“Thần thiếp đương nhiên biết là ngài có thể rồi, ngài là hoàng hậu, dưới một người trên vạn vạn người, có chuyện gì mà ngài không làm được đây?”.

“Cần rõ!”.

“Ôi chao, thật là oan uổng quá, trước mặt vương công đại thần thế này, Tam Nương làm sao dám cần rõ được”.

Các đại thần đều sợ ngây người, ngay cả mấy vị Vương gia cũng chưa dám chống đối hoàng hậu trước mặt mọi người như vậy, vậy mà người này lại dám làm!

Không thể phủ nhận là xem cái này còn đặc sắc hơn ca múa nhiều lắm.

Thần Hoàng đứng bên cạnh, không có ý định muốn giúp nàng. Ánh mắt hấn nhìn Phong Linh lại tỏ rất rõ, nữ nhân này là người hấn bảo vệ, là người mà hấn muốn cưng chiều. Đừng nói là khiêu chiến với Hoàng hậu, cho dù đắc tội với nàng ta thì hấn cũng bảo vệ nàng.

Dạ Dập Tuyên cố nén cười, giơ ngón tay cái với Phong Linh. Phong Tam Nương đúng là Phong Tam Nương, công phu miệng lưỡi không thua kém người nào.

Dạ Vô Hàm bắt đắc dĩ mỉm cười, nàng không nói cho sướng khoái thì sẽ không xong.

Diêu Ngọc bị Phong Linh nói, nhất thời á khẩu không nói gì được, sai là tại nàng không nên bám vào một lỗi nhỏ của một đứa bé.

“Người ”

Bảo Bảo vui mừng cười một tiếng, nương nó luôn nhanh mồm nhanh miệng, có thể phát huy từ Ngự Dương thành vào trong Hoàng cung, điều này chứng tỏ thực lực của nương nó.

Dạ Hồng Thiên liếc mắt nhìn hai người, không để ý nói. “Được rồi, hôm nay là sinh nhật hoàng hậu, trăm không muốn trách phạt bất cứ ai cả”.

Nhận được lời cảnh cáo của hấn, Diêu Ngọc miễn cưỡng đáp ứng, trong lòng càng hận mẹ con nhà Phong Tam Nương. Hai mẹ con nhà này sinh ra chính là để đối đầu với nàng!

Phong Linh thì vui mừng, trận PK đầu tiên, 1:0.

Thần Hoàng dắt tay của nàng ngồi vào vị trí đầu tiên ở bên phải, đối diện là bàn của Dạ Mặc Cảnh, chéo một chút là Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên.

Vì muốn hòa hoãn không khí căng thẳng, Dạ Mặc Cảnh vẫy tay bảo âm nhạc vang lên, mấy vũ cơ như thần tiên, đáng vẻ thướt tha mềm mại nhảy trong điện.

Dạ Hoàng Thiên rất thích Bảo Bảo, thỉnh thoảng lại còn hỏi xem nó muốn ăn cái gì. Diêu Ngọc ngồi cạnh, vẫn nhìn chăm chăm vào Phong Linh, nàng biết, không bao lâu nữa nàng sẽ được nhìn nàng ta khóc!

Thần Hoàng thì ngồi mà giống như người không xương, dán vào trên người Phong Linh, “Này, ta muốn ăn nho”.

Phong Linh thấy sắc mặt Dạ Vô Hàm khó coi thì đẩy hẳn. “Người không có tay à?”.

“Nhưng mà ta muốn nàng dứt cho ta ăn”.

“Người có ăn vỏ nho không?”.

“Ha ha, nàng sẽ bóc cho ta sao?”.

“.....”.

Phong Linh thua hẳn, nàng nhìn thấy sắc mặt Dạ Vô Hàm càng ngày càng đen, giống như lúc nào cũng có thể bộc phát được, nàng gấp gáp, nhìn nam nhân đang lười biếng tựa trên vai nàng. “Người đã đủ chưa, ta đến cùng người là đã cho người mặt mũi rồi, người còn như vậy thì ta thật sự sẽ rời đi đó!”.

Hắn không hề động đậy, nhưng mà khóe môi giương lên, không ai nhìn rõ vẻ mặt của hắn. “Nàng đến đây vì theo ta hay là đến để gặp Dạ Vô Hàm?”.

Phong Linh nhú mi. “Đây là chuyện của ta, ta không nhất thiết phải nói cho người”.

“Ha ha”. Đột nhiên hắn cười, một nụ cười mê mị lạnh khốc. “Hắn đang ngồi đối diện nhìn chúng ta, nàng đoán xem nếu như lúc này ta hôn nàng thì hắn sẽ làm gì?”.

“Người.....”. Phong Linh trợn to hai mắt, không thể tin được mở miệng. “Người điên rồi à?”.

“Không sai, ta điên rồi! Bởi vì nàng mà ta nổi điên!”. Hắn chợt ngẩng đầu, nắm lấy cằm nàng, hôn lên.

Dạ Vô Hàm ở đối diện đột nhiên đứng lên, nháy mắt có một sự tức giận bạo phát, hắn xông qua vũ cơ, trực tiếp chạy đến trước mặt Dạ Vô Hàm tung một quyền lên mặt Thần Hoàng.

Thần Hoàng không tránh, cũng không muốn tránh, cứ vậy mà hắn bị đánh.

“A!!!!”. Vũ Cơ hét lên, chạy toán loạn.

Thần Hoàng nghiêng đầu, dùng ngón tay lau vệt máu ở khóe miệng, ngẩng đầu lên, trong con mắt lóe lên một loại dục vọng tàn bạo của dã thú. Gương mặt hoàn mỹ nở một nụ cười lười biếng nhưng cũng rất nguy hiểm. Hắn đứng lên nhìn thẳng vào Dạ Vô Hàm. Một sự địch ý nổi lên giữa hai người.

Gương mặt ưu nhã như ngọc của Dạ Vô Hàm cũng đã mất đi sự bình tĩnh thường ngày. Hắn khát máu, hắn điên cuồng, hắn vô tình.

Phong Linh bị dọa sợ hãi, nàng vội vàng ngăn ở giữa hai người. “Ai cũng không được động thủ”.

Dạ Dập Tuyên xông lại, kéo Dạ Vô Hàm. “Vương huynh, huynh bình tĩnh một chút”.

Dạ Mặc Cảnh mất lạnh nhìn ba huynh đệ, khóe miệng kéo lên vì hưng phấn nhìn kịch hay trước mặt. Nhưng mà, nhìn Dạ Tàn Nguyệt thế nào cũng không giống kẻ ngu, ánh mắt kia quá mức tỉnh táo, quá mức tàn nhẫn..... Hình như, hắn đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Diêu Ngọc ngồi đó cũng cười, vậy mới đúng chứ, đây mới là điều mà nàng muốn nhìn thấy nhất.

Dạ Hoàng Thiên giận tái mặt, quát lên. “Các con có còn đặt trâm trong mắt không?”.

Dạ Vô Hàm nổi giận, hắn không nghe thấy phụ hoàng khiển trách mà một tay hắn nắm lấy áo Thần Hoàng, hạ thấp giọng, nói gần từng chữ đầy sát ý. “Ta mặc kệ người có mưu đồ bí mật gì, cũng không quan tâm

xem người có phải giả ngu giả dại không. Nhưng đừng có đem mưu kế của người đặt trên người ta, cũng không cho người động vào Phong Tam Nương, nếu không ta sẽ khiến người mất đi tất cả! Bao gồm.....". Hắn lại kẻ mặt sát hơn, gần từng chữ. "Ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về người!".

Thần Hoàng cười, cười đẹp hơn. "Người có bản lĩnh thì tự đến mà cầm!".

135. Chương 138: Ai Mà Không Biết Chúng Ta Đã Động Phòng Chứ

Phong Linh rùng mình, Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng như vậy khiến nàng sợ hãi.

"Rầm!"

Dạ Hồng Thiên giận đến mức vỗ mạnh xuống bàn, "Đến lời của trăm mà các người cũng không thèm nghe sao?!"

Dạ Dập Tuyên vội la lên, "Vương huynh, các đại thần đang nhìn đó! Mau về thôi!"

Phong Linh vội vàng nháy mắt ra hiệu với Bảo Bảo. Bảo Bảo uể oải gật đầu một cái, nhưng vừa ngẩng mặt lên đã bày ra vẻ ngây thơ hồn nhiên, vỗ tay, vui mừng nói, "Các thúc thúc đùa thật vui nha, thú vị hơn các a di kia múa nhiều, các thúc thúc thật thông minh, có thể nghĩ ra trò này để chọc mọi người vui vẻ!"

Dạ Dập Tuyên kịp phản ứng, cười nói theo, "A, đúng vậy, để có màn này chúc thọ hoàng hậu, chúng ta luyện mất mấy ngày đó." Dạ Dập Tuyên nhân cơ hội đến chắn giữa hai người, "Đặc biệt phải tập biểu cảm đối địch cho giống khiến hai vương huynh mệt muốn chết luôn."

Phong Linh đảo mắt, lập tức cười nói, "Hoàng thượng, đây là màn biểu diễn thái tử điện hạ đặc biệt chuẩn bị vì hoàng hậu nương nương ạ."

Nhất thời, mọi người ồ lên.

"Thì ra là diễn thôi, các vương gia thật tài năng!"

"Không tệ, không tệ, suýt chút nữa thì bị lừa rồi!"

"Ha ha, hay, hay!"

Diêu Ngọc thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người bị cho là diễn, không khí đang giăng co bỗng lập tức náo nhiệt lên, tức đến mức cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Món quà này, thật đặc biệt quá!!"

Dạ Hồng Thiên đương nhiên biết bọn Phong Linh đang giúp hai người kia tìm lối thoát, bốt giận, ngồi xuống, ngụ ý nói: "Quà tặng mới lạ, tất nhiên không xấu, nhưng lạ một chút thì được rồi."

"Vâng vâng, phụ hoàng nói rất đúng ạ." Dạ Dập Tuyên kéo tay Dạ Vô Hàm, "Đi!"

Dạ Vô Hàm nhăn chặt mày, nhìn Phong Linh, trong mắt như có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng bây giờ hắn thật sự không có cơ hội nói.

Phong Linh nháy mắt ra hiệu với Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm khẽ cắn răng, đột nhiên xoay người, trở về chỗ ngồi. Phong Linh trở lại bên cạnh Thần Hoàng, kéo hắn ngồi xuống, "Dạ Tàn Nguyệt, người đừng có quá đáng!!"

Lúc này, nhạc lại vang lên, các cung nữ bắt đầu bưng thức ăn lên điện. Trải qua việc vừa rồi, các đại thần đều thả lỏng, mời rượu lẫn nhau, nhỏ giọng nói đùa.

"Sao, đau lòng vì hắn?" Thần Hoàng cười lạnh, xoa nhẹ gò má bị đánh, sau đó tự rót một ly rượu ỳnh, nhẹ nhàng đặt bên môi.....

Diêu Ngọc trợn to hai mắt, chăm chú nhìn Dạ Tàn Nguyệt, thấy ly rượu càng ngày càng gần môi hắn, càng ngày càng gần, hai tay Diêu Ngọc bắt giắc siết thật chặt.

Phong Linh tức giận giật lấy ly rượu trong tay Thần Hoàng, “Này, không phải chúng ta nên nói chuyện cho rõ ràng sao?”

Diêu Ngọc thấy ly rượu bị Phong Linh đoạt đi, giận đến mức thiếu chút nữa đập bàn, Phong Tam Nương đáng chết, luôn luôn chen ngang vào thời điểm quan trọng nhất!

Thần Hoàng nghiêng người sang, nhìn nàng, “Chúng ta có chuyện cần nói sao? Ta là thái tử, nàng là thái tử phi, Bảo Bảo là nhi tử của chúng ta, hết chuyện!!”

“Cần bản ta không muốn làm thái tử phi!” Phong Linh nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Ta nghe lão yêu bà nói, có người tiên đoán ta có tướng làm hoàng hậu, ta biết người cổ đại các người rất mê tín, chắc chắn sẽ tin điều này! Cho nên, người mới cưới ta, đơn giản là để có được điềm tốt lên làm hoàng đế mà thôi. Nhưng ta nói cho người biết, ta không có tướng hoàng hậu gì hết! Ta không có bản lãnh giúp người làm hoàng đế, cũng không thích bị các người kéo vào vòng giành tới giành lui!”

Thần Hoàng liếc nàng, “Ai nói ta cưới nàng là vì muốn làm hoàng đế?”

“Chẳng lẽ người không nghĩ tới chuyện đó?”

“Ít nhất, ta không nghĩ vậy.”

“Thôi đi, vậy người vì các gì? Người ngàn vạn đừng nói là vì yêu thích ta gì gì đó nha, đường đường thái tử điện hạ, sẽ đi thích một nữ nhân đã có con?”

“Tại sao không?” Thần Hoàng lại gần nàng, “Ta đã sớm nói với nàng, ta có sở thích khác người!”

Phong Linh thoáng thấy vẻ mặt căng thẳng của Dạ Vô Hàm, vội vàng né xa ra, nhỏ giọng nói, “Rất xin lỗi, ta không thích người! Ép buộc không có hạnh phúc, người càng ép buộc sẽ chỉ làm cho ta càng chán ghét người mà thôi!”

“Chán ghét?” Thần Hoàng siết chặt ly rượu trên bàn, bưng lên, nở nụ cười câu hồn. Hắn liếc mắt về phía Diêu Ngọc, nhẹ nhàng đưa ly đến bên môi, “Nếu như vậy đã đủ để nàng chán ghét, vậy kể tiếp nàng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì..... Rất nhanh thôi nàng sẽ cảm thấy cảm hận.”

Nói xong, ngửa đầu, uống hết ly rượu.

Diêu Ngọc thấy Thần Hoàng uống hết ly rượu, rốt cuộc yên tâm, nụ cười cũng chói mắt hơn. Dạ Mặc Cảnh thấy nụ cười của Diêu Ngọc, đã quá hiểu Diêu Ngọc nên biết ngay nụ cười ấy có ý nghĩa gì. Diêu Ngọc vui sướng đá lông nheo với Dạ Mặc Cảnh, chẳng mấy chốc, chương ngại giữa bọn họ lại mất bớt một cái.

Phong Linh nghe không hiểu ý của hắn, chuẩn bị thực hiện tiết mục nói chuyện đêm khuya với hắn.

“Vương huynh, mời huynh!”

Đối diện, Dạ Dập Tuyên mượn cơ hội kính rượu Dạ Vô Hàm, nói nhỏ, “Tiệc gần kết thúc rồi, đã đến lúc thả Tàng Tâm từ trong pho tượng ra, để nàng ta cải trang thành Tam Nương. Chốc lát, chỉ cần dẫn Tam Nương đi ra, sau đó giấu Tam Nương vào trong pho tượng kia, để Tàng Tâm đi vào vậy là xong!”

Dạ Vô Hàm uống một ngụm rượu, khẽ gật đầu, người sau hiểu ý, lặng lẽ rời đi.

Phong Linh nói khô cả họng, cầm bình rượu lên định rót ỉnh một ly, ai ngờ, còn chưa bưng lên, đã bị Thần Hoàng đoạt mất, cầm lên uống sạch.

“Này! Ly này là của ta! Người không biết tự rót à?!”

Thần Hoàng híp mắt, khoe miệng cong cong, sinh ra một loại mê hoặc mà nếu trúng chiêu tuyệt đối sẽ là vết thương trí mạng.

“Rượu trong hoàng cung, không phải ai cũng uống được.”

Phong Linh nổi giận, “Thái tử thì giỏi lắm sao, người đừng có mà xem thường người quá đáng, không uống thì không uống! Ai thêm!”

Thần Hoàng cười cười, quay đầu, nhìn về phía Dạ Hồng Thiên, đứng lên, quỳ củ nói, “Phụ hoàng, ngài đã hạ chỉ ban hôn cho nhi thần, lúc nào nhi thần thành hôn mới có thể thành hôn ạ, cái đó..... Nhi thần và thái tử phi đã viên phòng, nói không chừng trong bụng nàng đã có tiểu hoàng tôn của ngài rồi đó!”

Quần thần cố nén cười, thái tử tuần mỹ nhìn chẳng khác gì người bình thường, không ngờ lại là một kẻ ngốc ! Loại chuyện riêng tư thế này cũng không biết kiêng dè.

Phong Linh kêu lên, “Ngài nói bậy gì đó!”

Thần Hoàng cúi đầu, cười nói “Thái tử phi, nàng chớ xấu hổ, trong hoàng cung ai mà không biết đêm đó chúng ta đã động phòng chứ!”

136. Chương 139: Đầu Oì Đầu Ta Không Muốn Người Rời Khỏi Ta

“Ta mới không có!”.

Phong Linh chỉ hận không thể đứng lên tố cáo tất cả những tội ác của hắn, nói rằng hắn chỉ đang giả ngu mà thôi trên thực tế hắn là thủ lĩnh hắc đạo nổi danh giang hồ.

Thần Hoàng không hề để ý đến ánh mắt của mọi người, nói nhỏ vào tai nàng, “Nàng muốn hắn ta tức sùi bọt mép vì hồng nhan à? Vậy thì cứ ngồi than oan uổng mấy giờ nữa đi”.

“Người ”. Phong Linh giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng vội vàng nhìn về phía Dạ Vô Hàm, người đó lại không phản ứng nhiều nhưng gương mặt tuần mỹ lạnh lùng đã kết thành băng, nhìn chằm chằm vào Thần Hoàng.

“Khụ.....”. Dạ Hồng Thiên ho nhẹ mấy cái như cảnh cáo, nói. “Ngày 12 tháng này là ngày tốt, làm vào ngày đó đi”.

“Ha ha, cảm ơn phụ hoàng”. Thần Hoàng cười tủm tỉm kéo Phong Linh ngồi xuống.

“Chúc mừng thái tử, chúc mừng thái tử”. Ở dưới vang lên tiếng chúc mừng.

“Phụ hoàng”. Đột nhiên Dạ Vô Hàm đứng lên, Phong Linh cảm thấy căng thẳng, hai mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

“Chân của nhi thần vẫn bị thương không hoạt động linh hoạt được, nhi thần muốn nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian cho nên chiến loạn ở Tây Vực nhi thần không thể quản được. Về chuyện tu bổ kênh mương và đề điều phụ hoàng cũng giao cho người khác đi. Nhi thần chỉ muốn nói một câu, quốc khố không đủ, nếu như làm chậm vụ xuân thì chiến sự bên kia chúng ta cũng sẽ bị chặn lại. Vẫn mong phụ hoàng tìm một lương thần đốc thúc chuyện này”.

Nhất thời trên đại điện yên tĩnh, trước mặt mọi người mà Hàm Vương rũ bỏ trách nhiệm, rõ ràng là tạo vấn đề khó khăn cho Hoàng đế, cả ngày lẫn đêm ông ấy đều nghe giảng đạo, đã bao lâu rồi ông ấy không để ý đến vấn đề triều chính? Đâu biết được ở đâu đào kênh, đề ở đâu phải tu bổ?

Phong Linh khấn trương nhìn hắn, nàng biết người này đang cực kỳ tức giận, vút hết trọng trách của mình đi. Thần Hoàng khẽ khép mắt, khước miệng nâng lên một nụ cười, nhìn hắn rất quý quyết nhưng lại rất mê người. Hắn nhẹ nhàng nhướn mày, ngược mắt lên và vẫy vẫy tay với Bảo Bảo. Bảo Bảo ngồi bên cạnh Dạ Hồng Thiên đã không chịu được, vội vàng thừa dịp mọi người đều đang nhìn Dạ Vô Hàm thì lặng lẽ đi xuống ngồi bên cạnh Thần Hoàng.

“Tiểu tử, nếu như làm mình chủ võ lâm mà không biết võ công thì sẽ không có ai phục cháu đâu”.

Đây chính là điều mà Bảo Bảo lo lắng nhất, nó nhúu mày, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, “Vậy thì cháu phải làm gì bây giờ? Bây giờ cháu bận rộn như vậy làm sao có thời gian để bé quan tu luyện chứ?”.

Hắn gõ đầu thằng bé một cái. “Cháu là đứa trẻ thành tình à? Còn bé quan tu luyện nữa”. Nói xong, hắn móc trên người một ống trúc nhỏ, ném cho Bảo Bảo. “Đây là tuyệt học cả đời mà sư phụ ta để lại, cái này cho cháu”.

“Thật? Thật là thức cho cháu? Có thật không?”. Bảo Bảo hưng phấn, nếu không phải bây giờ không phải lúc thì nó đã nhảy dựng lên hét to rồi. Nhưng mà nó tỉnh táo lại, nghi ngờ nhìn Thần Hoàng. “Thức có điều kiện, phải không?”.

Thần Hoàng tán thưởng vỗ vỗ nó. “Có một việc nhỏ mà ta muốn cháu làm”.

Hai người thì thăm to nhỏ một hồi, sắc mặt Bảo Bảo biến hóa rất nhiều, cuối cùng nó nhìn đồ trong tay nó, cắn răng một cái, gật đầu. “Đồng ý!”.

Phong Linh ngồi bên cạnh, căng tai lên nghe nhưng vẫn không nghe được gì. “Hai người đang nói gì thế? Bảo Bảo?”.

“Nưng, việc của nam nhân, nữ nhân không được nói vào”.

“Tiểu tử thôi!”.

Dạ Hoàng Thiên ngồi đó không nói gì, ông nheo mắt nhìn Dạ Vô Hàm. Dạ Vô Hàm vẫn quyết tâm, chấp tay. “Mong rằng phụ hoàng sẽ thành toàn”. Thấy phụ hoàng vẫn nhìn chằm chằm mình thì hắn mỉm cười. “Nếu không thì phụ hoàng có thể giao những việc này cho Cảnh Vương thúc. Ngài ấy đã phụ tá triều chính nhiều năm, nhi thần tin tưởng rằng Vương thúc sẽ xử lý mọi việc thỏa đáng”.

Mọi người giật mình, ai chẳng biết Cảnh Vương và Hàm Vương là hai người đối đầu, bây giờ Hàm Vương không muốn quản chuyện gì nữa mà còn tiến cử đối thủ tiếp quản? Chẳng lẽ hắn không hiểu quyền lực của Cảnh Vương càng lớn thì càng dễ.....

Bằng lương tâm thì bọn họ là người gió chiều nào theo chiều đó nhưng mà trong đáy lòng bọn họ vẫn hi vọng người thắng cuối cùng là Hàm Vương.

Sắc mặt Dạ Hoàng Thiên dần trở nên khó coi, Diêu Ngọc bên cạnh lại hồi hộp. “Hoàng thượng, thực sự là vết thương của Hàm Vương không hề nhẹ đâu, để cho hắn nghỉ ngơi vài ngày, những việc ở bên cương Tây Vực hay đề điều cứ giao cho Cảnh Vương là được rồi”.

Dạ Mặc Cảnh lại không hề vui mừng như vậy, hắn trừng mắt nhìn Diêu Ngọc ý bảo nàng không cần nói giúp hắn. Hắn sẽ không ngu đến mức tin tưởng Dạ Vô Hàm thật sự muốn lui về nghỉ ngơi, không biết tên này đang có âm mưu gì! Hắn nghĩ là hắn ta đang lợi dụng để chờ thời cơ hành động! Hơn nữa chuyện đánh giặc không phải là thế mạnh của hắn, còn việc tu bổ đề điều, hắn ta chưa từng tiếp nhận qua mà ném toàn bộ cho hắn, nếu như xử lý không cẩn thận sẽ biến khéo thành vụng, hắn sẽ là người bị chỉ trích.

Chiêu này của Dạ Vô Hàm thật ngoan độc! Lại có thể một tay đập nổi một tay chìm thuyền làm cho hắn trở tay không kịp!

Hắn cũng không ngồi yên nữa mà đứng dậy, “Hoàng thượng, thương thế của Hàm Vương như vậy tất nhiên là cần thời gian tĩnh dưỡng nhưng triều đình chúng ta không thể thiếu hụt nhân tài như vậy cho nên thần đệ đề nghị Vương huynh chuẩn cho Hàm Vương được nghỉ ngơi tại phủ và nghị sự cũng ở phủ, không cần thiết phải vào triều như vậy sẽ không ảnh hưởng đến Hàm Vương dưỡng thương, cũng không trở ngại công việc triều chính. Ý hoàng thượng thế nào?”.

Hắn nghĩ trong lòng, chờ đến khi Dạ Vô Hàm giải quyết xong những vấn đề khó thì hắn nhảy vào cũng không muộn.

Dạ Hoàng Thiên gật đầu, vừa định nói thì Dạ Vô Hàm lại đứng lên. “Đa tạ ý tốt của Cảnh Vương thúc, nhưng mà cháu không thích công và tư lẫn lộn”. Hắn ngẩng đầu, nở nụ cười. “Phụ hoàng, ngài nói thế nào?”. Rõ ràng là tạo áp lực cho Dạ Hoàng Thiên, vẻ mặt ông rất căng thẳng. Đúng lúc này một giọng nói non nớt vang lên. “Hoàng gia gia, không phải là mang binh đánh giặc thôi sao, con cũng làm được”.

Một câu nói kích thích tất cả mọi người.

“Bảo Bảo!!”. Phong Linh vội nhào tới che miệng của con, nói với mọi người xung quanh đang kinh ngạc và khiếp sợ. “Chỉ là lời nói lung tung của đứa bé, xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục đi”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, ánh mắt nhìn vào Thần Hoàng, Thần Hoàng nở một nụ cười khát máu, bộ dạng như đang bày mưu tính kế, khiến Dạ Vô Hàm có thể khẳng định được suy nghĩ của mình.

Diêu Ngọc quát lên trước tiên. “Phong Tam Nương, người quản giáo con trai người kiêu gì thế hả? Lời nói không biết trời cao đất dày này cũng dám nói? Là do thường ngày người làm mẹ cũng quá cuồng vọng tự đại phải không? Thật là thượng bất chính hạ tất loạn (= trên mà bày bạ thì dưới sẽ loạn)!”.

Dạ Hoàng Thiên xoay người nhìn Bảo Bảo, ánh mắt lại di chuyển nhìn Thần Hoàng, sau đó ông lại hỏi. “Thần nhi, con còn nhỏ như vậy có chắc chắn không?”.

Bảo Bảo ngăn bàn tay của nương nó. “Tất nhiên!”.

Phong Linh cũng đã có ý nghĩ muốn chết rồi, nàng thật xấu số mà, tiểu tử này sinh ra là để làm nàng tức chết.

Không ngờ Dạ Hoàng Thiên gật đầu một cái, “Được rồi, trẫm chính thức phong con là Hoàng trưởng tôn, từ bây giờ con sẽ tiếp nhận công vụ của Hàm Vương thúc thúc”.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Dạ Vô Hàm đều dừng trên người Thần Hoàng, mặc kệ Hoàng thượng ra quyết định thế nào hình như đều không ngoài ý nghĩ của hắn.

“Cái gì?”. Mọi người cả kinh, vội vàng quỳ xuống nói. “Hoàng thượng, quốc sự chẳng lẽ là trò đùa sao, chuyện này vạn lần không thể, mong rằng hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”.

Diêu Ngọc cũng gấp gáp. “Hoàng thượng, nó chỉ là một đứa bé, nó biết cái gì mà có thể xử lý những việc quốc gia đại sự quan trọng như vậy?”.

Phong Linh thật thà sờ sờ cổ, đầu ơi đầu, không lâu nữa chúng ta sẽ phải tách ra rồi, ta thật không nỡ rời xa người.....

137. Chương 140: Cơ Hội Duy Nhất

“Hoàng gia gia, ngài cứ yên tâm đi!”.

Bảo Bảo vỗ ngực đảm bảo.

Thần Hoàng nhếch môi lên nhưng trong lòng ngực không ngừng trào lên cảm giác ngại ngái cũng đang nhắc nhở hắn, hắn nhất định phải nắm chặt thời gian của mình.

Âm thầm vận công, cố đè xuống chất độc đang kêu gào trong cơ thể, hắn đứng dậy, bưng bầu rượu trên bàn đi tới trước. “Nhi thần nhờ phụ hoàng và hoàng hậu nương nương chăm sóc lâu như vậy, nhi thần luôn luôn cảm kích trong tâm, hôm nay là sinh nhật của hoàng hậu, nhi thần kính hoàng hậu nương nương một ly!”.

Nói xong, hắn sai người lấy một cái ly tới, rót rượu vào rồi đi lên phía trước, đưa cho hoàng hậu, cười một tiếng. “Hoàng hậu, xin mời”.

Diêu Ngọc thấy hắn mời rượu trên bàn của hắn thì mặt trắng bệch, môi cũng run rẩy. “Bổn cung, bổn cung đã ngà ngà say, không thể uống rượu được nữa rồi, ý của thái tử bổn cung xin nhận”.

“Hoàng hậu đang xem thường ta sao? Chẳng lẽ ngài cũng như người khác, cho rằng ta là kẻ ngu?”. Thần Hoàng đứng trước mặt nàng ta, ánh mắt lạnh như đao, mỗi một chữ nói ra Diêu Ngọc đều cảm thấy nồng nặc sát khí.

“Thái tử điện hạ hiểu lầm rồi, bổn cung không có ý này, chỉ là.....”. Nàng ta quýnh lên, vội vàng nghiêng đầu làm nũng với Dạ Hoàng Thiên. “Hoàng thượng, thần thiếp không thể uống thêm”.

Ai ngồi Dạ Hoàng Thiên từ trước đến nay luôn sủng ái nàng, mọi việc đều tùy nàng ta lại mở miệng nhỏ giọng nói. “Ồ trước mặt bách quan, con trai mời rượu, sao nàng lại có thể không uống?”.

“Hoàng thượng!”. Diêu Ngọc luống cuống, nhìn ly rượu kia, ánh mắt nàng lại tìm Dạ Mặc Cảnh nhưng mà hắn không hề nhìn về phía này, hắn giống như đang rất mệt, tay dựa đầu, hai mắt nhắm lại.

Diêu Ngọc vừa hận lại vừa thất vọng, lúc này nàng ta mới hiểu được, cái gì mà tình yêu chứ, nàng ta chỉ là công cụ của Dạ Mặc Cảnh mà thôi!

“Hoàng hậu, xin mời”.

Ly rượu lại được đẩy ra trước mặt nàng ta, các đại thần đều tò mò nhìn chăm chăm về phía này. Khó hiểu, chỉ một ly rượu thôi mà, uống là xong, tại sao hoàng hậu nương nương lại như cô nương lần đầu lên kiệu hoa vậy, ngượng ngùng không chịu uống... làm kiêu quá.

Phong Linh cũng nhìn chăm chăm vào đó, nàng cảm giác không đơn giản như vậy, mỗi một chuyện mà Thần Hoàng làm đều có mục đích!

Dạ Vô Hàm thờ ơ lạnh nhạt, hắn đã sớm đoán được dụng ý của hắn ta. Nhưng mà bây giờ những thứ này đều không phải trọng điểm của hắn, hắn đang chờ một thời cơ.

Diêu Ngọc biết mình không tránh được, ngược mắt lên nhìn Thần Hoàng, nhỏ giọng hỏi. “Rốt cuộc người muốn thế nào, nói đi?”.

Thần Hoàng kéo nhẹ môi, nụ cười lãnh mị, “Ta muốn bản ‘tăng phổ’ kia”.

Diêu Ngọc trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn hắn chăm chăm. “Người..... người.....”.

“Không sai! Người đoán đều đúng cả! Ta biết hết!”. Con mắt hắn lạnh lẽo, gương mặt giống như Satan khát máu. “Hoàng hậu nương nương, người một lòng vì nam nhân không quan tâm đến sống chết của người!”.

Lời của hắn đập vào chỗ yếu của Diêu Ngọc.

“A, có chuyện gì xảy ra thế?”.

Phía dưới dần dần nổi lên những tiếng nghị luận nhưng Dạ Hoàng Thiên vẫn bình tĩnh tự nhiên ngồi ở đó, căn bản không hề có ý sẽ nhúng tay vào.

Một khắc kia, Diêu Ngọc đã hiểu được toàn bộ.

Nàng tự giấu cười một tiếng, lắc đầu một cái, lúc sau, nàng hít sâu một hơi, bưng ly rượu kia lên, uống cạn sạch.

Dạ Hoàng Thiên nhăn mày lại, rũ mắt xuống không lên tiếng.

Thần Hoàng sợ run lên, không ngờ nữ nhân này lại lựa chọn.....

Diêu Ngọc đặt ly xuống bàn, đứng dậy. “Bổn cung cảm thấy không khỏe, đi nghỉ trước, chư vị tiếp tục”. Xoay người đi xuống bậc thang. Lúc đi ngang qua Dạ Mặc Cảnh thì nàng ta đi chậm lại, cúi đầu. “Cho dù người đối với ta như thế nào thì ta đều sẽ không bán đứng người. Bởi vì, cõi đời này, không có nữ nhân nào yêu người hơn ta.....”.

Bóng dáng của nàng biến mất trong lối đi

Dạ Mặc Cảnh nhắm chặt mắt lại, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Một lúc sau, hắn mở mắt ra, nơi đó lại khôi phục như trước.

Hắn biết, nàng sẽ làm vậy.

Thần Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu. “Nữ nhân a.....”.

Khi hắn xoay người lại, đột nhiên cả người hắn lão đảo, thân thể ngã xuống.

“Thái tử!”. Mọi người kêu lên, thái giám vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy, một dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng Thần Hoàng .....

Phong Linh cùng Bảo Bảo đứng lên, không ngờ được nhìn mọi chuyện đang xảy ra trước mắt. Dạ Hoàng Thiên bận rộn sai khiến. “Ngự y! Ngự y!”.

Ngự Y vội vàng tới bắt mạch cho Thần Hoàng. Chỉ thấy sắc mặt hần nặng nề, cả kinh nói. “thái tử trúng độc!”.

“Cái gì? Trúng độc?”. Các đại thần cũng vây quanh thành vòng tròn, đại diện loạn cả lên.

Đúng lúc này tay Phong Linh đột nhiên bị một người nắm lấy, quay đầu lại. “Dạ Vô Hàm?”.

Dạ Vô Hàm khép chặt chân mày, hạ thấp giọng. “Đi theo ta! Ta đã sắp xếp xong xuôi tất cả rồi!”.

“Nhưng thái tử, hần.....”. Phong Linh thật sự nguyện ý đi cùng hần nhưng mà cái này phải làm sau, Thần Hoàng không biết vì sao lại trúng độc, nàng đi vào lúc này có phải là rất không trường nghĩa không? Nói thế nào thì người ta cũng đã từng đến thiên lao cứu nàng.

Dạ Vô Hàm nắm chặt tay thêm, gần sát với nàng nói. “Bây giờ mà không đi thì nàng sẽ không có cơ hội xuất cung rồi!”.

Bốn phía càng ngày càng loạn, cấm quân cũng xông vào trong điện, có người lo lắng mình sẽ trúng độc, có đại thần đứng đó niệm “A di đà phật”, còn có người thì cứ âm ỉ hét lên, sợ rằng có người không biết mình vô tội.

Xuyên qua khe hở, Phong Linh thấy mặt Thần Hoàng tái nhợt nhưng ánh mắt của hần lại tràn đầy tình cảm. Hần rất rõ ràng nhưng việc bên này, hần đã sớm biết Dạ Vô Hàm vẫn ngây ngô đến giờ chính vì muốn mang nàng đi.

“Tam Nương!”. Dạ Vô Hàm kéo nàng, la lên. “Đây là cơ hội duy nhất!”.

Phong Linh thu hồi ánh mắt, gạt đầu. “Được rồi, ta đi với người! Bảo Bảo đâu?”.

Dạ Dập Tuyên đã sớm thừa dịp loạn lạc dắt Bảo Bảo đến. “Vương huynh, bên ngoài chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi!”.

“Ừm!”.

Đột nhiên Bảo Bảo giật tay của hần. “Cháu không muốn đi!”.

“Bảo Bảo”. Phong Linh kéo nó qua. “Con không muốn đi với nương sao?”.

Bảo Bảo nhướn mày lên, nói từng câu từng chữ. “Nương, làm người không thể không giữ lời hứa, con đã phản bội thúc ấy một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai!”. Nói xong nó đẩy Phong Linh ra. “Nương, nương đi nhanh đi!”.

“Không được, nương không thể để con một mình ở đây!”. Phong Linh lời Bảo Bảo. “Nương và con cùng đi, ra sao thì chúng ta cũng ở cùng nhau!”.

Chân mày Dạ Vô Hàm nhíu lại, Dạ Dập Tuyên vội la lên, “Không thể mè nheo nữa, ở lại thì chúng ta sẽ không ai ra được đâu!”. Hần trực tiếp kéo Phong Linh giao cho Dạ Vô Hàm. “Hai người đi trước! Yên tâm, đệ sẽ đưa Bảo Bảo ra ngoài!”.

Dạ Vô Hàm gạt đầu. “Dập Tuyên, giao cho đệ!”.

“Đi nhanh thôi!”.

Phong Linh bị hần kéo đi. “Bảo Bảo”.

Ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn vào ánh mắt của nam nhân đang nằm đó, hần nhìn nàng, tròn mắt vô lực khép một nửa, hần đưa tay về phía nàng, đôi môi khẽ mấp máy.

Đừng đi.....

Trái tim Phong Linh như bị cái gì đâm phải, không biết là đau hay ngứa. Nàng cắn răng một cái, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn hần nữa, tăng nhanh bước chân đi theo Dạ Vô Hàm chạy ra khỏi điện.

Tay Thần Hoàng rũ xuống, cặp mắt từ từ đóng lại.

Lúc này có một bàn tay nhỏ cầm tay hắn. Mắt hắn không mở ra nhưng mà hắn nắm ngược lại đôi bàn tay đó.....

138. Chương 141: Gọi Cha Nghe Một Chút

Đi ra khỏi đại điện, Dạ Vô Hàm trực tiếp đưa nàng vào một gian phòng tối, Huyền Phong và Phi Ứng đã chuẩn bị tốt rồi, bọn họ mở bức tượng kia ra, bên trong bức tượng có một người phụ nữ giống hệt Phong Linh.

Nhìn thấy Phong Linh, nàng ta cười một tiếng. “Phong cô nương, cô nương hãy thay quần áo với ta”.

Phong Linh ngó ngó nàng ấy, có người giống bản thân như đúc vậy sao? Sau đó nàng vỗ cái trán, trên thế giới này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, đây chắc là thuật dịch dung của cổ đại rồi!

“Chúng ta đợi ở bên ngoài”. Dạ Vô Hàm dẫn người lui ra ngoài. Phong Linh không nói hai lời, vội vàng đổi y phục với Tàng Tâm sau đó chui vào trong pho tượng rỗng trong. Sau khi Tàng Tâm đi ra, Huyền Phong và Phi Ứng không chậm trễ mà đẩy pho tượng ra ngoài điện.

Dạ Vô Hàm dặn dò Tàng Tâm. “Người cứ ở đây hết tối nay, sáng mai ta sẽ phái người đón người đi!”.

“Hàm Vương, ngài làm sao cũng được!”.

“Ừ”. Hắn gật đầu, sau đó bước theo sau hai người kia.

Lãnh Tàng Tâm chạy về trong điện, lúc này, ngự y đã sai người nâng Thần Hoàng lên đưa hắn về Thanh Nhạc cung. Không có ai để ý đến tất cả mọi việc xảy ra bên này, ngay cả Dạ Hoàng Thiên cũng không yên lòng mà đi cung.

Lúc này, Lãnh Tàng Tâm đến gần Thần Hoàng, nhỏ giọng nói. “Chủ nhân, tất cả mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng”.

Sắc mặt Thần Hoàng đã xanh mét, mắt khẽ mở một cái khe nhỏ, sau khi thấy nàng lại nhắm mắt lại.

Bảo Bảo vừa nhìn thấy nàng thì giật mình nói. “Nương! Người ”.

Lãnh Tàng Tâm vội vàng nở một nụ cười dịu dàng với Bảo Bảo. Bảo Bảo thấy nương nở nụ cười này thì kinh sợ. Dần dần khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bình tĩnh lại, chớp mắt một cái, nó lập tức hiểu được đây là thể thân mà Dạ Vô Hàm tìm được. Nếu không thì thái tử phi mất tích trong hoàng cung, đây là chuyện đại sự thế nào!

Đoàn người đi đến Thanh Nhạc cung, ngự y cẩn thận bắt mạch nhưng mà thái tử đáng trúng độc rất nặng, ông không nắm chắc được sẽ cứu sống được thái tử. Nhưng quái lạ, trên đoạn đường về Thanh Nhạc cung, độc trên người thái tử đã không còn.....

Tất nhiên Ngự y sẽ không ngu đến nỗi mà nói ra, ông làm bộ làm tịch một lúc rồi nói. “Hoàng thượng, vì thần rất cuộc không phụ công, đã cứu thái tử được rồi”.

“Thật tốt quá”, Dạ Hoàng Thiên rất cuộc cũng thả lỏng, vui mừng nói. “Ái khanh y thuật cao siêu, ban thưởng 100 lượng vàng”.

“Tạ hoàng thượng ban thưởng”.

Rất cuộc người cũng giải tán ra khỏi Thanh Nhạc cung.

Người nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, bên cạnh giường vẫn là Lãnh Tàng Tâm.

“Chủ nhân”.

Thần Hoàng ngồi dậy, vuốt chân mày, gương mặt hoàn mỹ vô khuyết tràn ngập sự sắc bén của dã thú, lãnh khốc. “Bên kia đã sắp xếp xong xuôi chưa?”.

“Vâng, xin chủ nhân yên tâm”.

Hắn từ từ đứng dậy, đi xuống giường, “Nếu Dạ Vô Hàm đã đưa người vào cung thì chúng ta cũng chấp nhận tính toán thôi”.

“Thuộc hạ không hiểu”.

Thần Hoàng ngược mắt nhìn nàng. “Ngoại trừ ta, Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên, sẽ không ai nhận ra người là giả. Ta muốn người tiếp cận Dạ Mặc Cảnh! Làm sao cho hắn cưới người! Sau đó người tìm bản ‘tăng phổ’”!

“Lấy thuộc hạ?”. Trong nháy mắt đó trong đầu Lãnh Tàng Tâm đột nhiên thoáng qua gương mặt đã tính của Dịch Cuồng.

“Hắn ta vẫn luôn muốn lấy Nhiếp Tổ Tổ, vậy thì ta sẽ tác thành cho hắn ta”. Hắn cười lạnh một tiếng. “Mất đi một con cờ có lợi là Diêu Hoàng hậu, kế hoạch của hắn ta tạm thời sẽ rối loạn, ta muốn vào lúc này buộc hắn ta phải hiện nguyên hình!”.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”.

Hắn không lên tiếng, vung tay xuống. Lãnh Tàng Tâm yên lặng lui ra ngoài. Đôi mắt sáng đẹp, từ từ rũ xuống.

Nàng ấy cứ như vậy là quyết tâm đi heo Dạ Vô Hàm...

Ở cửa Thanh Nhạc cung, Dạ Dập Tuyên kéo Bảo Bảo. “Bảo Bảo, đừng nháo nữa, mau đi cùng ta!”.

“Tuyên thúc thúc, cháu đã nói rất nhiều lần rồi, cháu không muốn đi! Thúc cũng đã nghe rồi, cháu đã đảm bảo với Hoàng gia gia trước mặt bao nhiêu người, làm sao cháu có thể làm người không giữ chữ tín được?”.

Dạ Dập Tuyên bắt đắc dĩ ngồi xổm xuống. “Bé con, Hoàng gia gia đang chọc cháu thôi, làm sao ông ấy có thể giao quốc gia đại sự ột đứa bé như cháu làm được?”.

“Hoàng gia gia là hoàng đế, ông ấy mở lời, quân vô hí ngôn”. Bảo Bảo lí lẽ hùng hồn nói, sau đó như người lớn vỗ vai hắn. “Tuyên thúc thúc, thúc yên tâm, mình cháu có thể ở đây chơi đùa được, không thành vấn đề! Nhưng mà hai người phải chăm sóc tốt cho nương cháu! Đến lúc cháu nhất thống giang hồ, cháu sẽ đón nương cháu!”.

Nghe “lời nói điên cuồng” của đứa bé này, Dạ Dập Tuyên không biết nên nói gì.

“Ai ở bên đó?”. Thị vệ hét to một tiếng, sau đó nhìn thấy Dạ Dập Tuyên thì vội vàng thi lễ. “thì ra là Tuyên Vương điện hạ, tại sao ngài lại ở Thanh Nhạc cung vậy?”.

Dạ Dập Tuyên vắn mi, không vui nói. “Bổn vương muốn tán gẫu với cháu trai, chẳng lẽ còn phải bẩm báo với các người sao?”.

“Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ hỏi thăm theo lệ, bởi vì hoàng thượng đã có lệnh, không cho bất kỳ ai đến gần Thanh Nhạc cung này! Vậy, thuộc hạ cáo lui!”.

Dạ Dập Tuyên cúi đầu, nhíu mày, lần này thì không tốt rồi, những thị vệ này đã bắt gặp hắn ở cùng một chỗ với Bảo Bảo. Nếu bây giờ không thấy bảo bảo thì hắn là người đầu tiên bị hiềm nghi, sau đó là Vương huynh, tiếp theo thể nào cũng tra ra chuyện Phong Tam Nương!

Bảo Bảo kéo ống tay áo của hắn. “Tuyên thúc thúc, cháu sẽ không có việc gì, Hoàng gia gia cũng yêu thích cháu, thúc hãy nói cho nương cháu biết, đừng lo lắng cho cháu”.

Dạ Dập Tuyên khề cần răng đứng lên, nhìn nó một cái, vỗ vỗ đầu. “Tiểu tử, vậy thì cháu phải ngoan ngoãn ở trong cung, đừng có đi đánh cái trận chiến gì đó nghe không, đó không phải là chuyện mà một đứa bé nên làm, nghe không?”.

“Được rồi, thúc mau đi đi, nếu thúc còn ở lại thì tất cả mọi người sẽ gặp phiền toái đó”.

“Được rồi, ta sẽ thường vào cung xem cháu”.

“Vâng, vâng, Tuyên thúc thúc, hẹn gặp lại”.

Bảo Bảo vẫy bàn tay nhỏ bé với bóng lưng của hắn, vừa xoay người lại thì hết hồn. Đứng đằng sau lưng nó là nam nhân tựa như yêu tinh, nó oán trách. “Thần Hoàng thúc thúc, lúc này miệng thúc còn phun máu tươi được người ta khênh đi, bây giờ người không sao cả đứng ở đây, rất giống xác chết vùng dậy!”

Thần Hoàng nhìn bóng người phía trước đã đi xa, cúi đầu nhìn Bảo Bảo. “Tại sao cháu không đi theo bọn họ?”

Bảo Bảo vỗ ngực. “Cháu đã đồng ý giúp thúc việc này thì cháu sẽ không đi đâu cả”.

Nhìn nó, Thần Hoàng nâng khoe miệng nở nụ cười tà ác, nói. “Một mình cháu ở đây, không sợ ta sao?”

Bảo Bảo lắc đầu thở dài một tiếng, chỉ vào đầu mình nói. “Thật ra thì thúc chỉ có một chút vấn đề ở chỗ này thôi, còn thúc không phải là người xấu”.

Đưa mắt nhìn thân hình nhỏ bé đó, Thần Hoàng cười một tiếng quyến rũ, dắt tay của Bảo Bảo đi về. “Cháu muốn học võ công phải không?”

“Muốn!”. Bảo Bảo không chút do dự trả lời, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, kinh ngạc hỏi. “Thúc sẽ dạy cháu sao?”

“Ta dạy cháu thì cũng được thôi, nhưng mà.....”.

“Haiz, cháu biết ngay mà, lại có điều kiện. Thúc nói đi, điều kiện lần này là gì?”.

“Gọi ta một tiếng cha nghe một chút”.

“.....”.

“Không gọi sao? Được rồi, vậy thì cháu cứ ôm bí tịch mà tìm hiểu đi, chẳng qua ta nhắc cháu một câu, sự phụ của sự phụ ta mất 50 năm, còn sự phụ ta ngộ tính cao, mất 30 năm”.

“Thế còn thúc thì sao? Thúc mất bao lâu?”.

“Ta sao? Ngộ tính của ta còn cao hơn, chỉ cần 10 năm”.

“À? Vậy thì coi như cháu cũng lợi hại như thúc, cũng chỉ 10 năm thôi”.

“Không khéo còn mất 20 năm. Nhưng mà nếu như có ta chỉ cho thì sẽ khác, có lẽ chỉ cần 3, 4 năm”.

“.....”.

“Có muốn gọi không?”.

“.....%%\$@”.

“Nói nhỏ quá, ta không nghe được”.

“%%\$.....”.

“Vẫn không nghe thấy!”.

“Được rồi, CHA! Lần này thì thúc nghe thấy rồi chứ?”.

“Ha ha ”.

Nghe nói đêm hôm đó, trong Thanh Nhạc cung đột nhiên truyền ra tiếng cười điên cuồng của thái tử. Mọi người truyền tai trong cung, thái tử trúng độc, tinh thần cũng hỏng mất.....

.....

Bên ngoài cung, Phi Ứng và Huyền Phong đẩy pho tượng phỉ thúy, thoải mái xuất cung.

Dạ Vô Hàm lên xe ngựa. “Phi Ứng, chú ý bốn phía”.

“Vâng, Vương gia”.

Huyền Phong buông rèm, đánh xe ở phía trước, Phi Ứng mang theo pho tượng đi phía sau, một trước một sau, tốc độ cũng không nhanh, có vài tên thị vệ ở hai bên. Cho đến khi ra khỏi cửa cung, qua khúc cua thì tất cả mọi người mới thở phào một hơi.

Dạ Vô Hàm đẩy rèm ra, mắt nhìn chung quanh, rất yên tĩnh, yên tĩnh khác thường.

“Vương gia, ngài nên để cho Tam Nương ra ngoài”. Huyền Phong lo lắng nói. “Bên trong rất buồn bực.

“Ừ”.

Xe ngựa dừng lại, Dạ Vô Hàm lập tức xuống, lúc mọi người mở pho tượng ra thì tất cả đều ngây người. Người bên trong không phải là Phong Tam Nương mà là một cung nữ đang hôn mê!

“Tại sao có thể như vậy?”. Dạ Vô Hàm không tin được xông tới. “Tam Nương đâu rồi”.

“Chuyện này.....”. Huyền Phong và Phi Ứng kinh ngạc nhìn nhau. “Từ lúc Tam Nương xuất hiện, chúng nô tài vẫn canh giữ ở đó, làm sao có thể bị đánh tráo được?”.

Dạ Vô Hàm giận dữ đánh một chưởng vào pho tượng, pho tượng bể thành năm, bảy phần.

“Vương gia”.

Hai mắt hấn lộ vẻ khát máu, ngực phập phồng. “Là Tàng Tâm!”.

Hai người ngẩn ra sau đó phản ứng kịp. Không sai, lúc đó nàng ta ở trong phòng thay quần áo với Phong Tam Nương, sau đó bọn họ cứ nghĩ là Phong Tam Nương đã ở pho tượng rồi, vì thời gian cấp bách nên không ai kiểm tra cả! Quan trọng nhất là bọn họ sẽ không nghi ngờ Tàng Tâm sẽ giấu người!

Dạ Vô Hàm nắm chặt tay, các khớp xương kêu “răng rắc”, trên mặt bão tố đang nổi lên mà Phi Ứng chưa bao giờ thấy vẻ mặt đó. Cho dù trên sa trường thì Vương Gia vẫn luôn là một tướng quân có phong độ.

Huyền Phong vội la lên, “Nhất định là nàng còn ở trong hoàng cung! Vương gia, chúng ta vào cứu Tam Nương đi”.

“Không!”. Dạ Vô Hàm lắc đầu, ánh mắt cuồng rục. “Nếu như ta là hấn thì nhất định trong thời gian này đã đưa nàng đi nơi khác, để Tàng Tâm tiếp tục làm Phong Tam Nương!”.

Rất dễ nhận thấy, lần này hấn ta đã thắng một trận đẹp còn hấn thì thua hoàn toàn.

Dạ Vô Hàm tỉnh táo lại, cố gắng không kích động nhiều loạn sự suy nghĩ của hấn. Vị thái tử điện hạ này đã bộc lộ mình.

Hấn hít sâu một hơi, rồi nói. “Tìm tung tích của nàng! Dù cho hấn giấu nàng đến chân trời góc biển, ta cũng phải tìm được nàng!”.

“Vâng!”.

139. Chương 142: Phong Tam Nương, Nàng Có Sợ Quỷ Không?

Hôm sau, trong hoàng cung truyền ra tin dữ, Diêu hoàng hậu hoẵng thệ (1).

(1) Hoẵng thệ: chết

Chết ngay sau ngày sinh nhật, đây quả thực là nỗi khiếp sợ của cả vua và dân. Hoàng cung tuyên bố với người dân, quốc sư vừa mới xem quẻ, nói Diêu Hoàng hậu là Cửu thiên huyền nữ hạ phàm, ngày sinh nhật là ngày thọ của nàng và nàng phải trở về thiên đình phục mệnh.

Nếu quốc sư cũng đã nói như vậy thì hoàng thượng cũng sẽ không truy xét nguyên nhân cái chết. Mọi người cũng tạm thời tin tưởng, lại không dám nghị luận về vấn đề này. Sau đó mọi người tổ chức tang lễ và chôn cất tiêu chuẩn cao cấp nhất cho Diêu Ngọc.

Trong sân Thanh Nhạc cung, Bảo Bảo đang ngồi chồm hổm luyện công, rất có khuôn cách. Lãnh Tàng Tâm ra khỏi phòng, cười với nó một tiếng. “Hi, con trai”.

Bảo Bảo suýt chút nữa thì ngã ra đất, nét mặt như vậy kết hợp với gương mặt của nương nó thật làm người khác giật mình!

“Làm ơn đi, Phong Tam Nương không chào hỏi như vậy, a di làm thế thì mọi người sẽ rất dễ nhận ra”.

“Vậy thì phải làm thế nào?”. Lãnh Tàng Tâm ngồi vào bên cạnh nó, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. “Bảo Bảo, dáng dấp rất tuần tú, sau này lớn lên sẽ giống với chủ nhân của ta đấy”.

Bảo Bảo đẩy tay của nàng ta ra, nó ghét nhất những a di không có việc gì chỉ thích đùa nó. “Nương cháu nói chuyện sẽ không khách khí như vậy, tất nhiên là trừ lúc có người đưa bạc cho nương. Còn nữa, miệng của nương rất lợi hại, nương sẽ giáo huấn người không thương tiếc. Quan trọng nhất là, nương cháu không thông minh như vậy”.

“Ha ha”. Lãnh Tàng Tâm cười ngả nghiêng. “Vậy thì làm sao nương cháu có thể sinh một đứa con trai thông minh như vậy, đúng là không dễ dàng gì cả”.

Thần Hoàng đi đến trước mặt, Lãnh Tàng Tâm lập tức đứng lên, cung kính nói. “Chủ nhân”.

“Người ở lại hoàng cung chăm sóc Bảo Bảo, ta muốn xuất cung một chuyến”.

“Thức đi đâu vậy?”. Bảo Bảo vội vàng chạy tới. “Thức không thể đi được, ngộ nhờ Hoàng gia đưa cháu đi đánh giặc thật thì sao? Đến ngựa cháu cũng chưa biết cưỡi, võ công cũng chưa học giỏi, cháu không muốn anh niên tảo thệ (2)”.

(2) anh niên tảo thệ: còn trẻ mà đã chết sớm.

Thần Hoàng lười biếng cười một tiếng, đưa tay vỗ đỉnh đầu nó: “Hoàng gia gia của cháu còn chưa già mà hồ đồ đâu”.

“Vậy thức đi đâu thế? Cháu muốn đi cùng thức, ở hoàng cung không dễ chơi”.

Thần Hoàng đột nhiên cười tà ác. “Ta đi tìm nữ nhân, cháu đi không?”.

Bảo Bảo sững sờ, sau đó khinh bỉ nhìn hấn. “Không phải thức nói không phải nương cháu không lấy sao?”.

“Đúng thế, nhưng nàng không muốn gả cho ta, còn đi theo nam nhân khác, cháu nói ta phải làm thế nào đây?”.

Bảo Bảo mất hứng, khoanh tay trước ngực. “Nương nói đúng mà, quạ trong thiên hạ đều đen(3)!”.

(3) quạ trong thiên hạ đều đen: ám chỉ đàn ông nào cũng như nhau.

Lãnh Tàng Tâm nín cười nói. “Tiểu tử, chủ nhân chỉ đang trêu cháu thôi”.

Thần Hoàng vỗ vai Bảo Bảo. “Cháu cứ ở yên đây, đừng chạy lung tung, ta làm xong việc rồi sẽ về”.

Bảo Bảo nhướn mày, mất hứng nói. “Vậy thì thức phải về sớm một chút đấy”.

Thần Hoàng ngẩn ra, cảm thấy hấn có một cảm giác được người lệ thuộc vào, rất tốt. Hấn cười một tiếng, bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo. “Tiểu tử, tiếng cha kia cháu không gọi không đâu, ta sẽ không bỏ cháu lại”.

.....

Phong Linh chép chép miệng, nằm ngang trên giường, mắt nhắm chặt, khóe miệng từ từ mở. “Hamburger..... Đến ăn nào, Coca..... Đừng thêm đá..... Ha ha..... khoai tây chiên ngon quá”.

Ng nghiêng người, nàng ngã xuống đất.

“Ô, đau quá”. Phong Linh xoa xoa cái mông, lồm cồm bò dậy, vừa mở mắt ra, đập vào mắt nàng tất cả đều rất xa lạ. Nàng đứng lên mở mắt nhìn xung quanh, quay một vòng, gian phòng rất rộng, bố trí khá xa hoa. Căn bản hơi giống căn phòng của nàng trong hoàng cung

“Đây là đâu?”.

Hôm qua Dạ Vô Hàm dùng kế để đưa nàng ra ngoài cung, nàng chỉ nhớ bọn họ ra ngoài như thế nào, sau đó có một nữ nhân dịch dung thành nàng, sau đó chuyện từ lúc đi vào trong pho tượng nàng không thể nào nhớ nổi. Hình như nàng đã ngủ rất lâu rồi.

Vậy là bây giờ nàng đã an toàn rồi sao? Nhưng Dạ Vô Hàm đâu rồi? Hắn đang ở đâu?

Nàng đi đến cửa, kéo cửa ra, nhìn bên ngoài một chút.

Nhìn thấy cảnh bên ngoài thì nàng trợn mắt.

Đây là một tòa núi hoang, bốn phía đều hoang vu, xám xịt, đừng nói là người, ngay cả một con chim cũng không thấy! Nàng trợn to hai mắt đi ra rồi lại đi vào nhìn căn phòng nhìn rất xinh đẹp, tinh xảo, ấm áp! Còn lấy bối cảnh là núi hoang, nhìn thế nào cũng giống nhà mà trong Liêu Trai.

Nàng bóp trán. “Trời ạ, không phải là ta đang nằm mơ chứ?”.

Nàng véo mạnh mình một cái, đau

Vậy thì đây không phải là mộng?

Nàng vội vàng hô to. “Dạ Vô Hàm! Dạ Vô Hàm! Người đang ở đâu? Mau ra đây!”.

Bốn phía chỉ có âm thanh giọng lại của nàng.

Lần này Phong Linh sợ hãi không dám kêu nữa, nàng cũng không muốn gọi thú dữ đến.

Đúng lúc này đột nhiên nàng cảm thấy gáy lạnh lạnh, âm u. Hình như... là hơi thở của dã thú. Không, không giống dã thú, đây không phải là khí nóng! Với lại, không thể nàng không nghe thấy tiếng bước chân của dã thú được.

Vậy đó là cái gì?

Không phải là..... ma chứ!

Không khí dường như giảm xuống mấy độ, gió thổi qua làm Phong Linh dựng tóc gáy. Mặt nàng trắng bệch như xác ướp, hoảng sợ trợn tròn hai mắt, há hốc mồm, không dám cử động. Trời ạ, sao nàng lại xui xẻo như thế?

“Ô

”.

Hình như nó há mồm, tỏa ra hơi thở đáng sợ.

Cả người Phong Linh run rẩy dữ dội, cũng không chịu nổi. Nàng sợ hãi ôm đầu ngồi xổm xuống đất kêu to. “A quý đại ca, van cầu người đừng ăn ta, đừng hút máu của ta, đừng trụng đầu ta vào vạc dầu, cũng đừng lột da ta..... Ta đảm bảo sẽ đốt rất nhiều bạc để người ở dưới đó ăn uống nhậu nhẹt, cưới bao nhiêu tiểu thiếp quý cũng được! Cầu xin người đừng quẫn lấy ta.....”.

“Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ. Ha ha, nàng sợ hãi như vậy, chẳng lẽ nàng đã làm việc gì đó trái với lương tâm?”.

Nghe thấy giọng nói du côn đáng đánh đòn đó, Phong Linh ngẩn ngơ, từ từ buông tay ra, lộ ra cái đầu.

Khoác trên người một bộ quần áo gấm hoa lệ, tư thế đứng hoàn mỹ vô khuyết, đứng giữa rừng núi hoang sơn, giống như một con hồ ly tinh.

“Dạ Tàn Nguyệt?!”.

Nàng kinh hãi kêu lên.

“Thì ra là người?!” Sau khi kinh sợ, Phong Linh nổi giận. “Là do người đỡ trò quỷ à?”. Nàng còn đang không biết tại sao vừa mở mắt thì đã ở cái nơi này cả rồi, cũng không có rồi, nếu như là có Dạ Vô Hàm ở đây thì hẳn nhất định sẽ coi chừng nàng! Thì ra là do người này đỡ trò quỷ!

Thần Hoàng không để ý đến sự tức giận của nàng mà nhẹ nhàng, sâu kín, hỏi. “Phong Tam Nương, nàng sợ quỷ sao?”.

“Ta sợ cái bà nội người!”. Phong Linh giận dữ, mỗi một lần gặp người này đều làm nàng tức càn hông.

“Thật sự..... không sợ sao?”.

Chỉ nháy mắt người đó biến mất, Phong Linh giật mình, đột nhiên trên vai nàng có một đôi tay đặt lên, nàng xoay người lại, nhìn vào đôi mắt ai oán của hắn. “Tại sao lúc người khác nguy nan nàng lại bỏ mặc hả.... Nàng, không sợ quỷ sao?”.

Ánh mắt kia, giọng nói kia, còn có bàn tay lạnh lẽo.....

Cả người Phong Linh phát run, nàng không quên được, lúc nàng rời đi, hắn đang trúng kịch độc.....

Nói như vậy.....

Người này không phải là.....

“A   quỷ   ”.

140. Chương 143: Đối Với Vợ Rất Tốt

Phong Linh chạy trời chết trong sân, chạy loạn cả lên.

“Dạ, Dạ Tàn Nguyệt, người đừng tới đây..... Ta với người không cừu không oán, ta cũng chưa từng hại người.... Lúc đó ta rời khỏi hoàng cung ta không ngờ là người sẽ chết, thật đó! Xin người hãy tin tưởng ta.... Cứu mạng! Cứu mạng!!”.

Nàng vừa ngẩng đầu lên thì Thần Hoàng như quỷ, đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. “Bây giờ nói những lời này còn hữu dụng sao?”. Hắn hỏi.

“Dạ đại thần, Dạ đại tiên! Ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với loại vô danh tiểu tốt như ta đây.....”. Phong Linh run rẩy đến nổi suýt nữa thì xương cũng rời rạc ra hết, hắn nói đúng, nàng đang sợ, nàng sợ bởi vì cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Khi nàng nhớ đến ánh mắt bất lực đó làm nàng cảm thấy nàng là người không có nghĩa khí.

“Bây giờ nàng đang hối hận sao?”. Thần Hoàng nhìn nàng, cười như không cười.

Phong Linh đứng đó, không dám ngẩng đầu lên, một lúc sau nàng mới gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu. “Ta giống như một quả bóng bị nhóm người cổ đại đá tới đá lui. Lúc vui vẻ thì mọi người tranh nhau đoạt lấy, lúc mất hứng thì lại bị ghét bỏ, bị đá đến một góc vừa lạnh vừa bẩn. Không có lần nào là ta có thể tự mình làm chủ. Lần này, ta chỉ muốn lựa chọn ở cùng người trong lòng ta mà thôi, ta cũng không muốn tổn thương người..... Nếu như người hận ta, muốn báo thù, vậy thì ta cũng không thể nói gì hơn.....”.

Một lúc sau vẫn không nghe thấy tiếng gì, nàng nghi ngờ ngược mắt lên nhìn, Thần Hoàng không biết đã đi đâu. Nàng thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực một cái. “Cũng may là bị mình làm cảm động.....”.

“Một mình nàng đang ở đó làm bầm lầy bầu cái gì thế? Mau ra đây nấu cơm đi, ta đói rồi”.

Trong phòng truyền ra giọng nói vô lại của Thần Hoàng.

Phong Linh kinh ngạc. “Quỷ mà cũng có thể ăn cơm à?”.

Nàng nhìn thấy hắn đi lại trong phòng thì nàng chợt hiểu ra, sau đó nàng thở phì phì, vọt vào trong phòng. “Dạ Tàn Nguyệt, người lừa ta? Người không bị chết đúng không?”.

“Ta chỉ hỏi nàng có sợ quỷ hay không chứ ta đâu có nói ta là quỷ?”. Thần Hoàng vừa lòng ngồi lên ghế xích đu trong phòng, lắc lư, nhìn nàng. “Sao thế, ta không chết, nàng rất thất vọng à?”.

Phong Linh đứng lại, trừng mắt nhìn hắn một cái, không nói gì. Trong lòng nàng lại thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hắn rất xấu xa côn đồ, có lúc còn làm người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà thật lòng, nàng cũng không hi vọng hắn chết.

“Nơi này là đâu thế? Làm sao người lại đưa ta đến đây được?”

Nhắc đến cái này, Thần Hoàng lại cảm thấy tức.

“Phong Tam Nương, nàng nhất định phải bỏ trốn cùng nam nhân kia sao?”. Hắn đứng lên, đi đến gần nàng. “Trộm long tráo phụng? Cho rằng ta là đứa ngốc, nhìn thấy Phong Tam Nương giả và vui vẻ?”

“Làm sao người lại biết?”. Phong Tam Nương sợ hãi.

“Hừ, ta biết rất nhiều, biết nhiều hơn sự giả bộ của nàng, nhiều hơn rất nhiều”.

Nàng không để ý đến chuyện hắn nói mình điên, nàng cắn môi hỏi. “Người đưa ta đến đây là có ý gì?”

Hắn cười gằn. “Nơi đây là núi hoang, nàng nghĩ xem ta sẽ có ý gì?”. Hắn nâng cằm nàng lên. “Ta muốn cưỡng gian nàng! Sau đó ta xem nàng đi tìm Dạ Vô Hàm làm sao?”

Phong Linh chớp mắt một cái, buồn cười đẩy tay của hắn ra. “Đừng đùa, cưỡng gian sao? Người là thái tử Dạ Tàn Nguyệt, còn dùng thủ đoạn vô sỉ ti tiện đó sao?”

Hắn không nói gì mà dùng ánh mắt tràn đầy thú tính nhìn nàng, ánh mắt đó giống như lần đầu nàng gặp hắn ở Cảnh Vương phủ, không hề che giấu ánh mắt muốn ** nàng, nhìn nàng ** như thế, như thế..... Làm cho nàng cảm thấy kinh hãi.

Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, nhớ đầu người này đang nghĩ cách cưỡng gian nàng, ở cái địa phương không tìm thấy cả phân chim này, cho dù nàng gào rách cổ họng cũng vô dụng!

“Ách, không phải là người cảm thấy đói bụng sao? Ta đi nấu cơm ngay đây!”. Nàng chợt xoay người, ai ngờ “bốp”, đụng vào ngay cánh cửa.

Cái trán nàng lại mềm nhũn, không đau.

Mở mắt ra nhìn thì ra là tay Thần Hoàng.

“Muốn tự sát thì ra ngoài cho sói ăn, đừng đụng đầu mà chết như vậy”.

Phong Linh định nói tiếng cảm ơn nhưng vừa nghe thấy câu nói đáng đánh đòn thì nàng lại nhịn xuống, nàng quay đầu lạnh lùng liếc hắn một cái. “Cẩn thận ta hạ thạch tín độc chết người”.

Thần Hoàng tỏ vẻ không sao cả, nhún vai, “Muốn độc chết ta thì ta cũng phải ăn người vào người”.

Phong Linh meo mắt, trừng hắn. “Đồ xấu xa!”.

Thần Hoàng nhìn nàng tức giận đi ra cửa, hắn tà ác nâng khóe môi lên, nơi này đúng mà một nơi làm việc rất tốt.....

Thật ra Phong Linh không có tài nấu nướng gì nhưng làm một chút món ăn gia đình đơn giản thì nàng vẫn biết làm. Nàng nhìn một vòng phòng bếp, nơi này cái gì cũng có, có cả thịt cá và trái cây. Nhìn cái này nàng hiểu chuyện này đã được tính toán từ sớm.

Nói thật, bụng của nàng cũng đang kêu gọi rồi, vội vàng vén tay áo lên làm. Nhưng càng nghĩ càng thấy tức, hắn ta là người đã tóm nàng đến nơi vắng vẻ không người này, tại sao nàng còn phải vội vàng làm cơm cho hắn ăn?

“Bốp”.

Nàng ném một món vào trong chậu, ngồi ở đó, gọi to. “Tiểu Nguyệt Tử, đến đây!”.

Chỉ nghe thấy trong phòng vang lên tiếng “Oanh”, giống như là có gì đó ngã trên mặt đất.

Sau đó Thần Hoàng xuất hiện ở cửa phòng bếp, gương mặt tuần tú co quắp. “Nàng vừa gọi ta là gì?”.

Phong Linh cười một tiếng. “Tiểu, Nguyệt, Tử”. Nàng chỉ chỉ vào chậu rau. “Muốn ăn cơm thì tự nấu”.

Thần Hoàng nhướn mày, “Nàng bảo ta... nhặt rau?”.

“Dĩ nhiên, ta không thể gọi người nhặt rau à?”. Phong Linh vỗ vỗ tay đứng lên. “Không muốn thì thôi, cùng lắm thì ta chỉ làm một phần, tự ta ăn là được rồi”.

Thần Hoàng khẽ nhếch môi, liếc nhìn nàng, lặng yên không tiếng động ngồi xuống.

Hắn mặc trên người bộ áo gấm không hề hợp với nơi này, thân hình cao lớn ngồi trên cái ghế nhỏ nhìn rất buồn cười.

Phong Linh nhin cười, bắt đầu vo gạo.

“Này, cái này nhặt thế nào?”.

Thần Hoàng giơ rau cần lên hỏi.

“A, bầm cái ngọn đi, hái những cái lá kia đi”.

“Nhiều lá như vậy đều phải nhặt?”.

“Dĩ nhiên”. Phong Linh không nhịn được quở trách. “Các ngươi là những người có tiền, lúc ăn nhất định là không thấy sao nhưng mà người phục vụ các ngươi rất là mệt mỏi”.

Phía sau đột nhiên không nghe thấy tiếng động gì, Phong Linh quay đầu nhìn thấy hắn đang vùi đầu nghiêm túc nhặt rau.

Bất tri bất giác nụ cười tỏa ra trên gương mặt nàng.

Sau khi nấu nước, nàng đi thái thịt.

“Chắc chắc chắc, đây là thịt băm sao vẫn như cục thịt vậy?”.

Bên cạnh đột nhiên có một giọng nói phê bình và cười nhạo.

Phong Linh không vui liếc nhìn hắn một cái. “Không hài lòng thì người đến mà thái đi”.

Thần Hoàng cười một tiếng, nhận lấy dao từ tay nàng, ngón tay xinh đẹp đề lên miếng thịt, chỉ thấy dao nhanh chóng hạ xuống, từng miếng từng miếng được cắt mỏng và chỉnh tề. Hắn tranh công nói. “Sao, đẹp hơn nàng chứ?”.

Phong Linh không phục nói. “Người là người trong giang hồ, tất nhiên là dùng dao giỏi rồi”.

“Những người giang hồ như ta vẫn còn có một điểm tốt”.

“Cái gì?”.

“Đối với vợ rất tốt”.

141. Chương 144: Có Bản Lĩnh Thì Nàng Cứ Chạy, Ta Không Ngăn Cản

Một lúc sau, hai món mặn, một món canh.

Thần Hoàng vội vàng cầm đũa, đầu tiên ăn một miếng rau cần, sau đó gật đầu một cái. “Ừ, không tệ, bởi vì có sự ra tay của ta nên món rau cần này ngon hơn rất nhiều”.

“Người nêm muối hay nêm đường? Cũng bởi vì người ra tay? Nói thế mà cũng nói được?”. Phong Linh bưng hai bát cơm đến.

“Đó là sự thật mà, đây là lần đầu tiên bản thái tử xuống bếp đấy, Phong Tam Nương, nàng là người có lộc ăn”. Dung mạo Thần Hoàng xinh đẹp còn làm người ta thêm nhỏ dãi hơn là thức ăn trên bàn. Phong Linh cũng không rảnh để ngắm, nàng vùi đầu vào mâm thức ăn. Nàng nghĩ rất rõ ràng rồi, một thứ có dinh dưỡng giúp cho cơ thể nàng khỏe mạnh, còn một thứ thì không đáng kể.

“Kêu la cái gì, ăn nhiều rau cải một chút có thể giúp cho người trở mã được đấy”. Phong Linh gấp rau cần, đậu phụ vào bát hắc, còn thịt và thịt gấp hết vào bát mình.

Thần Hoàng ăn cũng rất kén chọn nhưng bất cứ thứ gì Phong Linh gấp cho hắc, hắc đều vui vẻ mà ăn toàn bộ.

Chỉ một lúc sau toàn bộ thức ăn trên bàn đã chui vào bụng của hai người, Phong Linh múc hai bát canh đưa hắc một bát, vừa uống vừa hỏi. “Khi nào thì người đưa ta rời khỏi đây?”.

Thần Hoàng ngược mắt lên nhìn nàng một cái. “Lúc ăn cơm không được nói chuyện”.

“Sụp”. Phong Linh lại uống một hớp, trầm ngâm, nói. “Ta không muốn hắc lo lắng”.

“Bộp”.

Thần Hoàng bỏ bát cơm xuống, đứng dậy. “Bản thái tử mệt mỏi rồi, buồn ngủ, nàng dọn dẹp đi”. Nói xong xoay người vào phòng.

“Ta đâu phải là người làm của người, sao phải nghe lời người?”.

“Không dọn dẹp cũng không sao, buổi tối sẽ có gấu và sói đến giúp nàng”.

“.....”.

Phong Linh đi vào trong sân, chọn thùng nước giếng, cất lực xách lên, sau đó nàng tức giận ngồi rửa chén trong sân, trong lòng tính toán không biết làm sao để rời khỏi đây? Dạ Vô Hàm phát hiện ra không thấy nàng nhất định sẽ rất lo lắng.

Nhưng nhìn bốn phía xung quanh đều là núi hoang, chỉ có một ngôi nhà ở đây. Ngay cả phương hướng nàng cũng không nhận biết được, muốn trốn đi thì phải làm sao đây? Suy đi nghĩ lại, chỉ có Thần Hoàng là biết lối ra, nhất định nàng phải làm công tác tư tưởng cho hắc để lạc đường còn biết lối quay lại!

Sau khi quyết định, nàng nhanh chóng dọn dẹp xong tất cả sau đó đi vào trong phòng.

Thần Hoàng đang nằm trên giường rồi, bỏ áo khoác ngoài ra, nhìn hắc xinh đẹp như con hồ ly. Phong Linh bước qua vài bước, ngồi xuống ghế đối diện. “Này, chúng ta nói chuyện một chút đi”.

Thần Hoàng khép nửa con mắt, lười biếng nghiêng mắt nhìn nàng. “Nàng muốn đi ta không cản, có bản lĩnh thì nàng cứ tự ra khỏi ngọn núi này. Không có bản lĩnh thì nàng cứ ngoan ngoãn ở lại đây. Nàng ngồi cầu người giúp đỡ, không giống tác phong của Phong Tam Nương”.

Một câu nói thôi làm Phong Linh ghen lại, nàng chưa kịp mở miệng đã thua khí thế của hắc.

“Dạ Tàn Nguyệt, người nói gì thế, là người dẫn ta đến chỗ này đấy?”.

“Cho nên ta càng không thể thả nàng đi được”.

“Tại sao?!” Phong Linh nổi giận. “Người giam giữ ta ở đây cũng đâu có lợi gì cho người?”.

“Có nhiều cái tốt lắm”. Thần Hoàng nghiêng người sang, một tay chặn đầu, nháy nháy mắt. “Ta rất vui vẻ khi nhìn thấy nàng nổi giận nhưng ta càng vui vẻ hơn khi thấy bộ dạng phát điên khi tìm nàng”.

“Này, người sao lại không thiện lương vậy?”.

“Ha ha, nếu như thiện lương có thể làm nàng thích ta vậy thì ta không ngại làm một người tốt? Nhưng nếu không thể vậy thì sao ta lại phải làm một người tốt?”.

“Dạ Tàn Nguyệt, người nhất định phải làm ta hận người sao?”.

“Muốn yêu ra sao, muốn hận như thế nào ta để nàng lựa chọn. Nếu như nàng lựa chọn hận thì ta cũng không có cách nào cả. Ha ha, không thương cũng không hận chỉ như một người khách qua đường xuất hiện trong cuộc đời nàng. Như vậy thì ta thà để nàng hận ta”.

Phong Linh hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn sự tức giận. Miệng người này đúng là độc.

“Được! Ta không cầu người..... người nói đúng, ta, Phong Tam Nương, khinh thường phải đi cầu người khác!”. Phong Linh đứng lên, ngạo nghễ nâng cằm. “Tự ta đi được!”.

Thần Hoàng làm tư thế “mời”, nói. “Cửa ở bên kia, xin cứ tự nhiên”. Hắn lười biếng nằm trên giường, lật người ngáp một cái.

“Hừ”. Phong Linh đi đến cửa, đi về phía núi.

Rõ ràng là giữa trưa nhưng nhiệt độ trên núi lại rất thấp, ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu vào được.

Bốn bề yên tĩnh đến đáng sợ, không có tiếng chim hót, không có tiếng côn trùng kêu, Phong Linh chỉ nghe thấy tiếng “răng rắc” từ cành khô trên đất.

Đột nhiên, dưới lòng bàn chân như có vật gì đó lướt qua.

Mềm mềm, lại có tốc độ nhanh.

Phong Linh dựng tóc gáy, nàng không dám cử động, cứng ngắc cúi đầu xuống, mặt chuyển thành màu xanh lá.

Một giây, hai giây, ba giây.

“Rắn!!!!”.

Nàng chạy thục mạng về phía trước, không chạy được mấy bước lại dừng chân.

Trước mắt nàng có hơn mười con rắn, con thì treo mình trên cây, con nằm trên tảng đá, con thì nằm dưới chân nàng.

“Má.... Má ơi.....”. Nàng không dám ở lại đây nữa rồi, quay đầu chạy như điên theo đường cũ, một đường chạy như điên về phía ngôi nhà duy nhất trong núi. Đẩy cửa ra, la người trên giường. “Dạ Tàn Nguyệt! Ở đây có rắn! Rất nhiều rắn! A, trời ơi, trời ơi, tất cả đều là rắn!”.

Thần Hoàng liếc nhìn nữ nhân bị dọa sắp điên, nhẹ nhàng nói ba chữ. “Ta biết rõ!”.

Phong Linh tức giận, “Người cố ý phải không?”. Hắn nào người này cứ mặc cho nàng ra ngoài!

Thần Hoàng ngồi dậy, chỉ ra ngoài. “Đây là Xà sơn (= núi rắn), trên núi không có động vật nào ngoài rắn, tất cả đều là rắn, hơn nữa con nào cũng có độc. Trên ngọn núi này chỉ có căn phòng này là an toàn, nếu như nàng có bản lĩnh chạy đi thì cứ thử là được”.

Phong Linh tức muốn chết, người xấu xa như vậy, tại sao ông trời còn để lại trên đời, sao không thu phục hắn!

Đột nhiên Thần Hoàng đến trước mặt nàng, hít hít vài cái.

“Làm gì vậy?”. Phong Linh cúi đầu ngửi mình một cái. “Ừ.....”. Nàng chán ghét quay mặt đi, vừa rồi nàng ở trong bếp, cả người dính mùi dầu mỡ, bây giờ chạy đi chạy lại, cả người toàn mồ hôi, mùi rất không chịu được.

Thần Hoàng đứng dậy. “Ta đi nấu nước cho nàng tắm”.

“Không!”. Phong Linh cảnh giác nhìn hắn. “Ta như vậy tốt lắm! Ta không cần tắm!”. Nói xong, nàng vội vàng bá chiếm cái giường.

Thần Hoàng nhún nhún vai. “Tùy nàng, dù sao thì ta cũng phải tắm”. Đi được vài bước hắn quay người lại. “Nàng không được rình coi đâu đấy!”.

“Ai muốn nhìn người, ta còn sợ bị đau mắt hột đấy!”.

Phong Linh ngồi trên giường, trong đầu đều là lời nói lúc nãy. Trời ơi, từ nhỏ đến lớn nàng sợ nhất là nó, bây giờ còn thấy nhiều như vậy! Cứ nhớ đến khắp nơi đều là rắn, nàng rung mình, đánh chết nàng cũng không dám chạy ra ngoài!”.

Lúc này trong sân truyền đến tiếng nước chảy “tách tách”, rất chậm, không thành một loại âm thanh.

Hắn đang tắm?!

Đây là phản ứng đầu tiên của Phong Linh.

Sau đó, trong đầu phản xạ có điều kiện hình ảnh hắn cởi quần áo.....

Phong Linh vội vàng lắc đầu một cái, hất những suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Sau đó đắm rần đó lại xuất hiện trong đầu.....

A —— Nàng điên cuồng lắc lắc đầu, bên ngoài có tiếng nước chảy, không thấy rần mà lại xuất hiện hình ảnh của tên Thần Hoàng yêu nghiệt.....

Cuối cùng Phong Linh thỏa hiệp với chính mình, nàng tình nguyện phát huy sức tưởng tượng về hắn, không suy nghĩ đến những con rần kia!

142. Chương 145: Làm Chuyện Nam Nhân Đều Muốn Làm

Lúc Thần Hoàng tới, Phong Linh đã ngủ rồi, hắn liếc nàng một cái, không nói hai lời liền ôm nàng ra khỏi phòng.

Phong Linh ngủ không ngon, vừa động đã lập tức tỉnh, “Này! Người làm gì thế?”

Thần Hoàng không nói lời nào, đi vào sân, trực tiếp ném nàng vào thùng gỗ to.

“Ừm.....” Phong Linh bị sặc nước, vội bò lên, không ngừng khịt, “Người điên rồi sao?!”

“Tắm!” Thần Hoàng bỏ lại những lời này xong quay người vào phòng.

Phong Linh nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, giận đến vỡ xuống mặt nước, bá đạo! Đáng ghét!

Nước ấm rất thoải mái, Phong Linh không nhịn được ngồi ngụp vào nước, trên mặt nước còn có hoa khô thơm ngát, nàng lén lút nhìn nhìn vào phòng, sau đó nhanh chóng cởi quần áo ra, nhưng bọc ngực vẫn không dám cởi, tháo tóc, thích thú tắm.

Cuối cùng, nàng tắm xong, nhưng vừa định đứng dậy lại phát hiện một sự thật vô cùng tàn khốc!

Nàng không có quần áo thay!

Đồng quần áo kia đã ướt sũng, sớm bị nàng ném trên đất, bản thủ không thể lượm về mặc lại được, nhưng nếu không mặc, nàng sẽ phải để trần chạy vào phòng!

“A! Đúng là óc heo mà!”

Đúng lúc này, Thần Hoàng đột nhiên xuất hiện tại cửa phòng, tay cầm một bộ quần áo sạch sẽ, nháy mắt trêu tức nàng, “Nếu nàng cầu ta....., ta sẽ suy nghĩ việc đưa cho nàng.”

Phong Linh “A!” một tiếng, ngồi vào trong nước lại, hai tay ôm ngực, “Người đừng tới đây!”

“Ồ, vậy được rồi, xem ra nàng không cần.”

Thần Hoàng vừa muốn đi, Phong Linh vội gọi, “Chớ đi! Đưa quần áo cho ta!”

Hắn xoay người, cười câu hồn, “Giọng điệu này không giống giọng điệu đang cầu người.”

Phong Linh nhìn hắn chằm chằm, thì thầm trong miệng, “Tiểu nhân!” Sau đó, điều chỉnh hô hấp, lập tức đổi thành mỉm cười thành khẩn, “Thái tử điện hạ, phiền chàng đưa quần áo cho ta, cảm ơn!”

Thần Hoàng làm bộ gật đầu một cái, “Ừ, thái độ này còn chấp nhận được.” Hắn đi tới, nhưng Phong Linh vội nói, “Này, đừng tới đây, người ném cho ta là được!”

Thần Hoàng nhún nhún vai, ném qua, Phong Linh tiếp được, vội nói, “Người vào phòng trước đi, ta muốn mặc quần áo!”

“Không thành vấn đề!” Thần Hoàng dễ tính xoay người, đảo mắt, cho dù hắn muốn nhìn cũng không gặp nhất thời, cơ hội còn nhiều lắm!

Phong Linh nhanh chóng mặc đồ vào, xong xuôi thoải mái về phòng.

Trên người nàng chính là quần áo của Thần Hoàng, rất lớn, rất dài, lướt thướt trên đất. Tóc nàng còn ướt, khiến lưng áo bị ướt nhẹp, làm nổi lên đường cong vòng eo của nàng.

Tắm rửa xong, vấn đề mới lại xuất hiện.

Nơi này chỉ có một phòng ngủ, hay nói cách khác, hai người sẽ phải ngủ chung một phòng!

Phong Linh đứng giữa nhà, vén tay áo, nhún nhún chân, “Chúng ta nói thẳng đi, Dạ Tàn Nguyệt, người muốn nhốt ta đến khi nào?”

“Nhốt đến khi nào nàng yêu ta thì thôi.” Hắn cười quyền rũ, khiến Phong Linh nhìn thấy rợn cả tóc gáy.

Có những lời mặc dù tàn khốc, nhưng nàng nhất định phải nói, “Vậy người hết hi vọng đi, ta sẽ không yêu người.”

“Ha ha,” Thần Hoàng không nổi giận, chẳng hề để ý nói, “Vậy nàng chuẩn bị sống cả đời với những chú rắn đáng yêu này đi.”

“Người.....”

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh lại, so xem mắt ai có lực sát thương hơn. Về sau Phong Linh lại bắt đầu phiền não, đi lòng vòng trong phòng, “Được rồi, người nói đi, phải thế nào mới có thể thả ta đi?”

“Cái này.....” Thần Hoàng nghiêng đầu trầm ngâm, hai mắt lóe ra ánh sáng tà ác không gì sánh kịp, “Nếu nàng có thể tích cực chủ động lấy lòng ta, phục vụ khiến ta sướng khoái, có thể ta sẽ suy nghĩ đến việc thả nàng đi, hơn nữa, vô cùng có khả năng sẽ tự mình tiễn nàng trở về Hàm Vương Phủ nha.”

“Ta phi!” Phong Linh tức điên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Có tin hay không ta cắt tiểu JJ của người, bảo đảm người càng sướng khoái!”

Thần Hoàng ngã xuống giường, “Đến đây dùng hết sức mà chà đạp ta đi!”

Phong Linh điên tiết, tên này quả là không thể nói lý, đánh lại đánh không thắng, nói chuyện với hắn chỉ có học máu thôi!

Nàng đi vòng vòng vài vòng, sau đó chạy ra ngoài phòng. Nàng nhất định phải tỉnh táo, không thể bị hắn tức xui được, phải dùng trí để thắng hắn!

P/s: Nếu như nàng thật sự có trí.

Chẳng mấy chốc, trời dần tối, bốn phía là núi hoang càng thêm quỷ dị, Phong Linh đã ngồi trong sân hơn nửa ngày, vẫn không nghĩ ra được chiêu nào. Nàng xoa xoa cánh tay, vừa nhớ tới xung quanh đây đều là rắn độc, không dám ngồi ngoài này nữa, đứng dậy vào phòng.

Nàng vừa vào phòng, liền ngây ngẩn cả người.

Tên kia đâu?

Thần Hoàng tựa như đã biến mất, trong phòng ngoài phòng không một bóng người. Kỳ lạ, nàng ngồi ở cửa phòng, nếu hắn rời đi nàng phải biết chứ!

Mặc kệ thế nào, này xem như là việc vui, nhưng Phong Linh cười chưa tới 3 giây, đã xụ mặt xuống, sợ hãi trong lòng bị phóng đại vô hạn, ngộ nhờ những con rắn kia chạy vào thì phải làm sao? Ngộ nhờ nơi đây có thú hoang? Ngộ nhờ có kẻ ác? Ngộ nhờ.....xuất hiện quỷ?

Phong Linh vội vàng vọt vào phòng bếp, lấy dao chặt thịt để dưới đầu gối, nàng nhảy lên giường, núp ở góc, hai mắt chăm chú nhìn ra cửa.

Trời càng ngày càng tối.

Phong Linh cứ ngồi đó, mí mắt nhíp lại, nhưng vẫn không dám ngủ, ai biết sẽ có rắn bò lên giường hay không? Nàng cứ như vậy, nỗ lực, giùng giàng, cuối cùng.....ngủ thiếp đi.

Trong mơ, nàng thấy một con rắn thật lớn đang cười gần với nàng, sau đó, từ từ bò qua. Nàng muốn hét to, nhưng hét không được, muốn chạy trốn, chân lại không động đậy, chỉ có thể trố mắt nhìn con rắn to kia quần lên người nàng, rồi há cái miệng to của nó ra.....

Nàng sợ run cả người, mở choàng mắt.

Trên người thình lình bị đè nặng nói cho nàng biết, chuyện này..... Chuyện này..... Có thể không phải là mơ!

Phong Linh sợ đến choáng váng, đập loạn, kêu to, “Đừng ăn ta, đừng ăn ta! A! Mau tránh ra!”

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên, nàng ngẩn a, dừng giây giữa, “Dạ Tàn Nguyệt?”

“Nàng thiệt là, ngủ mà cũng không yên nữa.” giọng nói quyến rũ của Thần Hoàng vang lên.

“Người...” vốn Phong Linh muốn hỏi hắn lúc này đi đâu, nhưng nhận ra việc hắn đang làm, giận dỗi hăn ra, “Tên sắc lang này, người làm gì!”

Thần Hoàng thoải mái cười, “Làm chuyện nam nhân đều muốn làm.”

“Khốn khiếp!” Phong Linh định vung một cái tát, lại bị hăn nắm chặt tay. Hăn mập mờ đến gần, “Buổi trưa ăn đơn giản quá, giờ muốn đổi món.”

“Người..... Người đừng làm bậy nha, dù gì, ta vẫn xem người là bạn, đừng để ta phải hận người, được không?”

“Ta đã nói rồi, nàng muốn yêu như thế nào, hận như thế nào, muốn ta làm một người tốt sao, ta khinh thường làm”.

Thần Hoàng cường thế chặn nàng lại, bàn tay di chuyển trên người nàng. “Nam nhân thích nữ nhân, cuối cùng cũng sẽ đến bước lên giường, ta sẽ không ngại trang thành tình thánh, rõ ràng ta rất muốn nàng còn phải cố gắng nhẫn nhịn, nhìn nàng bị nam nhân khác mang đi!”.

Nói xong hăn tháo trường sam trên người nàng ra lộ ra áo ngực màu hồng viền hoa ren.

“Dạ Tàn Nguyệt! Nếu như đây chính là cách yêu của người vậy thì tình yêu của người quá tàn nhẫn và ích kỷ!” Phong Linh giùng giàng, rống giận.

“Ta chưa từng nói rằng ta sẽ yêu một cách cao thượng”. Thần Hoàng lại khổng chế được nàng, sau đó hăn bỏ y phục trên người mình. Mặc dù hơi gầy nhưng nhìn hăn rất trắng kiện, dán lên làn da nóng bỏng của nàng, bá đạo hôn lên môi nàng.

“Ừm..... Đáng chết! Cút ngay!”. Phong Linh há mồm ra cắn, Thần Hoàng lại chuyển tay nắm được cằm của nàng, ép nàng mở miệng. Đôi môi bị nàng cắn rách, máu cũng chảy ra ngoài. Thần Hoàng cũng không hề tức giận mà tà mị cười một tiếng. “Vừa hay ta có thể mang vết thương này gặp Dạ Vô Hàm nói cho hăn biết đây là ấn ký lúc chúng ta kích tình nàng để lại trên người ta”.

“Người! Người là đồ xấu xa! Người là tên khốn khiếp! Hạ lưu!”. Phong Linh liều mạng giãy giụa, nam nhân trên người đè hai vai nàng lại, khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết tràn đầy màu đỏ **. Hăn như vậy làm Phong Linh cảm thấy sợ hãi. “ Người đừng tàn nhẫn với ta như vậy được không? Ta thật sự không muốn hận người, thật sự không muốn.....”.

Thần Hoàng cau mày lại, cười lạnh. “Nàng yêu hăn như vậy sao?”.

“Phải, ta thích hăn”. Phong Linh cắn môi. “Ta không biết ta thích hăn từ lúc nào, ta chỉ biết là ta thích người đàn ông này”.

Ánh mắt của hăn lạnh dần, lóe lên ánh sáng như dã thú muốn nổi giận, hăn chỉ nhìn chăm chăm nàng, cũng không làm gì hết. Phong Linh cũng không giãy nữa nhưng nước

143. Chương 146: Hắc Có Muội Muội Sao

144. Chương 147: Lại Gặp Sát Thủ Tiên Sinh

“Lạc Dao?”.

“Nguyệt”

Dạ Lạc Dao tiến lên cười nói.

Vậy mà đôi mắt tà ác đang nhìn nàng bây giờ lại tựa như mặc ngọc, ít đi một chút tà khí mà nhiều hơn một chút ôn hòa.

Thần Hoàng như vậy là lần đầu tiên Phong Linh được thấy.

Hình ảnh hai người đứng bên nhau, chỉ có một chữ, đẹp! Nam nhâ tà mị câu hồn nữ nhân thanh tân thoát tục. Với ánh mắt bà mối chuyên nghiệp của Phong Linh thì hai người này là trời sinh một đôi! Nếu ai thất đức ngăn ở giữa hai người này thì phải dùng nước miếng để dìm chết.

“Làm sao muội lại đến đây?”.

“Là muội bảo A Tinh dẫn muội đến”.

Thần Hoàng nhíu mày không vui, Dạ Lạc Dao khoác cánh tay hắc. “Nguyệt, huynh tức giận à? Bởi vì muội không nghe lời huynh, bảo A Tinh dẫn muội đến đây?”.

“Không”. Ánh mắt Thần Hoàng lướt qua nàng, nhìn nữ nhân đứng trọn tròn hai mắt ở đằng sau.

Dạ Lạc Dao rũ hai mắt xuống, tiến sát vào ngực hắc, nhỏ nhẹ hỏi. “Nữ nhân này chính là người huynh muốn cưới?”.

Thần Hoàng thu hồi ánh mắt, đáp một tiếng. “Ừ”.

Phong Linh nhìn thấy động tác thân mật của hai người thì kinh ngạc, đây là tình yêu huynh muội cảm kị!!! Ôi mẹ nó, đúng là tin nóng! Thì ra Thần Hoàng nói không sai, khẩu vị của hắc đúng là rất nặng, ngay cả muội muội cũng không bỏ qua?! Phong Linh thầm mắng trong lòng, Cầm thú!

Đôi mắt Dạ Lạc Dao đã dâng lên một tầng sương mù, nàng ta hít sâu một hơi, ngược đầu lên nhìn hắc cười một tiếng. “Muội biết rồi”.

Sau đó nàng ta xoay người lại đi về phía Phong Linh. Thần Hoàng nhíu mày, sau đó cũng đi theo.

Phong Linh lui về phía sau theo bản năng, bọn họ muốn làm gì? Chẳng lẽ bởi vì đầu óc nàng thông minh phát hiện ra bí mật của bọn họ cho nên bọn họ muốn giết người diệt khẩu?

Nàng cảnh giác nhìn hắc chăm chăm, vội vàng che lỗ tai, nhắm mắt lại, kêu lớn. “Các người đừng tới đây! Ta không nhìn thấy gì cả! Ta không nghe thấy gì cả! Ta cũng không biết rõ mối quan hệ mờ ám của các người!”.

Thần Hoàng nhướn mày, cấu tạo đầu óc của nữ nhân này vĩnh viễn không thể giống người bình thường được.

Hắc đi tới, kéo tay nàng. “Phong Tam Nương, nàng nhất định phải làm cho tất cả mọi người nhìn ra rằng nàng ngốc à?”.

“Cái gì?”. Nghe lời này, Phong Linh không vui lại bày ra tạo hình kinh điển của nàng, một tay chống nạnh một tay chọt chọt người hắc. “Này, có phải là người ghen tỵ ta thông minh tài trí nên mới nói ta khờ không? Bây giờ thì tốt rồi, giống thái tử điện hạ ngài, tiếng ngu lan cả thiên hạ”.

Dạ Lạc Dao nhìn hai người không hề kiêng kỵ mà cãi nhau như vợ chồng son thì cau mày, sau đó trên mặt lại khôi phục điềm tĩnh dịu dàng. Nàng ta nhẹ nhàng kéo tay Phong Linh, mỉm cười thanh nhã quả thật làm cho người ta tâm cũng mềm lại.

“Tam Nương, vừa rồi thật xin lỗi, ta dọa đến tỷ rồi”.

Phong Linh sợ run lên, sau đó lắc đầu một cái. “Không có việc gì, ta không hề bị hù, chỉ là tỉnh dậy thì trên bàn có răn, trên chân cũng có răn sau đó cả một toàn viện toàn răn mà thôi”.

“Nhất định là trận mưa hôm qua đã xóa hết phần đuổi răn rồi”. Dạ Lạc Dao nói xong, quay đầu lại oán trách Thần Hoàng. “Nguyệt, tại sao huynh lại để một mình Tam Nương ở đây? Còn nữa, cớ đuổi răn đâu, sao huynh không đưa cho nàng phòng thân?”.

Cớ đuổi răn?

Phong Linh bừng tỉnh hiểu ra, nhìn chằm chằm Thần Hoàng. “Chắc chắc chắc, người thật xấu, ta đã nói rồi sao răn lại không cần người thì ra người còn dẫu đồ tốt như vậy”. Nàng xông đến sờ soạng trên người hắn. “Người dẫu đồ ở chỗ nào? Còn không? Mau đưa ra đây”.

Chỉ cần có cái đó là nàng có thể chạy ra khỏi nơi này rồi! Phong Linh càng nghĩ càng hưng phấn, ra tay càng nhanh =]]z

“Ta không có, không có! Dù ta có ta cũng không đưa nàng!”.

“Người chính là người xấu!”.

Dạ Lạc Dao kinh ngạc nhìn nàng, lại nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Thần Hoàng nhưng lộ rõ vẻ cứng chiều. Lòng của nàng ta như bị cái gì đập vào, nghe từng tiếng vỡ vụn.

Thì ra là nàng ta nghe được những chuyện kia đều là thật! Mấy ngày nay lúc hắn và nàng không ở cùng nhau thì hắn đã thích nữ nhân khác!

Phong Linh vẫn còn giở trò nhưng Thần Hoàng biến sắc vội vàng đẩy nàng ra, đến bên cạnh Dạ Lạc Dao. “Lạc Dao, muội cảm thấy không thoải mái ở đâu? Nói cho huynh biết?”.

Sắc mặt Dạ Lạc Dao tái nhợt, thân mình hơi lay động. Nàng ta che ngực lắc đầu một cái, cười một tiếng. “Không có việc gì, huynh biết mà, chỉ do bệnh của muội thôi”.

Hắn ôm hông nàng để nàng dựa vào người hắn, khuôn mặt lộ vẻ tức giận. “Lúc đưa muội đến nơi của thần y ta đã bảo muội phải chữa bệnh thật tốt, sao lại cứng đầu cứng cổ xuống núi chứ?”.

Bàn tay nhỏ bé của nàng ta kéo lấy vạt áo của hắn. “Thật xin lỗi, Nguyệt, huynh đừng giận muội được không? Muội chỉ muốn..... gặp huynh”.

Phong Linh đứng một bên, vào trong nhà cũng không được, chạy trốn cũng không xong, đứng một chỗ rất kỳ cục. Nàng nở một nụ cười xảo trá, tiến tới. “Xin lỗi đã quấy rầy hai vị nói chuyện tình cảm. Nhưng mà Dạ Tàn Nguyệt, người xem muội muội người không khỏe mau đưa nàng đi tìm đại phu đi thôi”.

Thần Hoàng lườm nàng một cái, “Thì sao, nàng muốn nhân cơ hội này chạy đi à?”.

Nụ cười trên mặt Phong Linh cứng đờ, trợn mắt. “Cả núi đều là răn, ta có thể chạy khỏi bọn nó sao?”.

“Nguyệt”. Dạ Lạc Dao kéo tay áo của hắn. “Muội mệt quá, muốn trở về, huynh đưa muội hồi cung được không?”.

Thần Hoàng nghiêng mắt nhìn qua Phong Linh, ai đó gật đầu thật mạnh, “Người yên tâm, ta sẽ làm một tù binh có nguyên tắc!”.

“Nàng dám đào thoát thì ta sẽ phế hai chân của nàng!”.

Phong Linh “Chắc chắc chắc” lắc đầu, còn đồ chính là còn đồ, sao mà có thể mong hắn đổi tính chứ? Chod ù có nẫu hắn đúc lại thì cũng không được! Nàng không kiên nhẫn phát tay. “Đi đi, nói nhảm nhiều vậy làm gì? Muốn diễn cảnh tình thâm thì ra góc xoài mà diễn đừng diễn trước mặt ta lãng phí. Đúng rồi, trước khi đi phải rải cái phần xua răn gì đó cho ta”.

Sau đó nàng xoay người chạy vào phòng, đóng cửa lại, lặng lẽ đến bên cạnh cửa sổ nhìn lên ra bên ngoài.

Dạ Lạc Dao không nói gì, chỉ thấy Thần Hoàng nhũm mày nhìn nàng, sau đó móc một bình từ trong ngực ra, cách vài bước lại rải một ít.

Phong Linh hưng phấn. YES! Cái nàng muốn chính là cái này!

Đưa mắt nhìn, thấy hai người đã đi, Phong Linh vội vàng lao ra, thận trọng thu thập những bột kia sau đó cười gian ác. “Thật tốt quá, có nó rồi thì ta có thể ra khỏi cái núi rắn chết tiệt này!”

Phong Linh không trì hoãn nữa mà nhét bao phấn đang định đi, lúc nàng mở cửa ra thì nàng kêu một tiếng “Má ơi”, vội vàng lùi lại phía sau.

Ở cửa có một nam tử, đường cong trên gương mặt như được đao khắc, đôi mắt tĩnh mịch, sống mũi thẳng tắp, môi hơi mím, ánh mắt lạnh lẽo. Nếu không phải hấn ta sẽ nháy mắt thì nhìn sao cũng không giống người đang sống.

Người này nhìn rất quen mắt.

“Bốp”. Phong Linh vỗ tay. “Người là..... Sát thủ tiên sinh?!”. Nàng mở to hai mắt, há hốc mồm, không thể tin được. “Trời ơi, sao người biết ta ở chỗ này?!”.

“Ta, đang bảo vệ người”.

Câu trả lời của hấn vẫn đơn giản rõ ràng, tóm tắt lại như vậy.

145. Chương 148: Dạ Tàn Nguyệt Thật Đáng Sợ

“Bảo vệ ta?”. Phong Linh nghi ngờ nhìn hấn. “Ở đây? Tại sao?”.

“Phụng mệnh”.

“Phụng mệnh của ai?”.

“Chủ nhân”.

“Chủ nhân là ai?”.

“Không thể nói”.

Phong Linh cũng không cần biết nhiều như vậy, nói. “Sát thủ tiên sinh, chúng ta coi như là người quen cũ đi, vậy thì ta sẽ đằng hoàng nói cho ngài biết, ta đang bị một người xấu nhốt ở đây, ngài đến bảo vệ ta thì giúp ta trốn được không?”.

Nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, Tả Thanh Hàn trực tiếp nói hai chữ. “Không thể”.

“Tại sao?!”. Phong Linh tức giận nói. “Không phải người đang bảo vệ ta à? Tại sao.....”. Đột nhiên, nàng vỗ một cái, nhìn chăm chăm hấn, vẻ mặt đau khổ nói. “Không phải là, người phụng mệnh của Dạ Tàn Nguyệt chứ?”.

Tả Thanh Hàn nhìn nàng, không nói gì.

Phong Linh rũ đầu xuống, xong rồi, thật không may, nàng biết sát thủ tiên sinh nguyên tắc như thế nào rồi. Nàng ảo não nói. “Người nói xem, người đang làm một nghề nghiệp có rất nhiều tiền đồ, tại sao lại đi làm tiểu đệ cho hấn vậy?”.

Phong Linh liếc nhìn hấn, mắt xoay tròn, kéo hấn qua một ghế. “Sát thủ tiên sinh, đã lâu chúng ta không gặp rồi nhỉ”.

“Ừ”. Tả Thanh Hàn ngồi xuống, mắt nhìn thẳng.

“Không phải người nói người ở cái gì bang, ai da, dù sao thì cũng là sát thủ bang, tại sao lại đổi nghề vậy?”.

“Ta, không đổi nghề”.

“Không đổi nghề thì sao người lại cướp công việc làm hộ vệ của người khác?”. Phong Linh nghi ngờ nhìn trên dưới. “Người là sát thủ nhưng lúc đó lại không hề giết chúng ta, bây giờ lại phụng mệnh bảo vệ ta. Không phải là..... Chẳng lẽ người không phải là sát thủ, người là người nằm vùng?”. Tất cả mọi việc dường như trở nên rõ ràng, hai mắt Phong Linh sáng lên. “A, nhất định là người phụng mệnh của Dạ Tàn Nguyệt mai phục trong bang sát thủ kia đúng không?”.

Tả Thành Hàn vẫn im lặng không nói, chẳng mấy khi đầu óc Phong Linh lại thông minh như vậy, xâu chuỗi tất cả mọi việc lại cuối cùng đưa ra được một kết luận. Từ lúc đầu tiên, ngay từ lúc nàng vẫn còn ở Ngự Dương thành có lẽ là sớm hơn, Thần Hoàng đã phái người theo dõi mẹ con nàng!

Nàng hít sâu một hơi, rốt cuộc người này đáng sợ như thế nào? Có thể ẩn núp sâu như vậy?

May mắn là hắn đang bảo vệ mẹ con nàng, nếu không thì họ chết thế nào cũng không biết.

Đột nhiên, đôi mắt Tả Thanh Hàn biến đổi, sau đó dặn nàng “Ở yên chỗ này”, sau đó bay ra ngoài.

“Người làm gì vậy?”. Phong Linh kinh ngạc thò đầu ra ngoài nhìn, tâm lạnh mất một nửa. Chẳng biết từ lúc nào quanh ngôi nhà nhỏ xuất hiện rất nhiều người áo đen. Tất cả bọn họ đều nắm những thanh kiếm sáng loáng trong tay, xem ra là không dễ chọc.

“Tả Thanh Hàn?”.

Một người trong đó hình như nhận ra Tả Thanh Hàn, chỉ vào hắn, tức giận nói. “Phản đồ của Xích Diễm bang! Chịu chết đi!”.

Bên cạnh hắn cũng có hai người xông tới, Tả Thanh Hàn mặt không đổi sắc tiếp nhận từng chiêu. Đám người kia rất không công bằng, cả đám bu lại quần đầu một mình Tả Thanh Hàn.

Phong Linh kinh hồn bạt vía, một đám người này ở đâu đến?

Đột nhiên từ bốn phía lại xuất hiện một đám người, trường sam màu xanh, ủng đen ngắn, đến sau nhưng không hề khách khí, rút kiếm xông lên.

Nhìn ngôi nhà nhỏ náo nhiệt, ai đánh ai cũng không biết. Phong Linh còn lâu mới ngu mà ngồi ở đây xem đánh nhau đầu. Nàng lặng lẽ men tường đi từng bước sau đó mở chân chạy. Trong lòng lắm nhảm, chạy thoát, chạy thoát, nàng nhất định có thể chạy thoát!

Nàng đang chạy chạy, đột nhiên bả vai bị người vỗ một cái, nàng quay đầu lại theo bản năng, ngạc nhiên. “Tiểu Tuyên Tuyên”.

Dạ Dập Tuyên như thần tiên trên trời giáng xuống, nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, dừng lại, thở hổn hển nói. “Người.....”.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, đi theo ta!”.

Dạ Dập Tuyên cũng không mơ hồ, ôm lấy nàng nhảy lên con ngựa bên cạnh. “Nắm chặt!”. Hai chân hắn thúc vào bụng ngựa, vó ngựa tung lên, hí vang một tiếng, chạy như bay.

Phong Linh ngồi trên ngựa, khiếp sợ nói. “Tiểu Tuyên Tuyên, làm thế nào mà người biết được ta đang ở đây?”.

“Làm phiền những người Xích Diễm bang”. Hắn lớn tiếng nói. “Là bọn hắn dẫn chúng ta đến tìm người đấy! Chúng ta đi nhanh thôi, Vương huynh còn đang chờ chúng ta!”.

“Dạ Vô Hàm cũng đến sao? Hắn đến à? Hắn cũng đến thật sao? Người không lừa ta đấy chứ?”.

“Vâng, vâng, vâng, Vương huynh cũng đến, người ngồi yên cho ta được không, đừng có lộn xộn như vậy, cho dù gấp gáp thì cũng đừng vào lúc này”. Dạ Dập Tuyên cầm dây cương trong tay còn phải đỡ cho Phong Linh không bị rơi xuống, đúng là đau đầu nhức óc.

“Ha ha, coi như các người có lương tâm, biết tới đây cứu ta ——”.

Hắn khẽ cười lắc đầu. “Nếu không phải người cần cứu là người thì Vương huynh còn lâu mới quan tâm. Lần này may là chúng ta vẫn theo dõi Xích Diễm bang nên mới phát hiện được nơi này”.

“Ừ, ừ, ta vẫn biết các người đây nghĩa khí mà!”. Phong Linh vui mừng, thầm nhủ trong lòng, nàng có thể về xem con trai một chút! Còn có.....

“Vương huynh!”. Dạ Dập Tuyên nói một tiếng, Phong Linh ngẩng đầu lên thấy cách đó không xa có vài người. Dạ Vô Hàm chống gậy đứng bên cạnh xe ngựa, khuôn mặt anh tuấn hiện vẻ nóng nảy, sau khi nhìn thấy Phong Linh thì tảng đá đè trong lòng mới rơi xuống.

Dạ Dập Tuyên ghì cương ngựa, Phong Linh nhảy xuống, vừa chuyển người đã bị Dạ Vô Hàm ôm lấy. Tim nàng run lên, đôi tay cũng ôm chặt lấy hắn, đôi mắt đỏ lên.

Lúc sau, Dạ Dập Tuyên ho nhẹ một tiếng, Phong Linh mới giật mình, vội vàng đẩy hắn ra, trong ánh mắt giận của mọi người, bất mãn trừng hắn. “Lần sau còn bỏ ta lại không hả?”.

Hai ngày nay, ánh mắt tối tăm của hắn mới tiêu tan một chút, hắn dặt tay nàng, thế nào cũng không chịu buông. “Cho dù ta làm mất chính mình thì cũng sẽ không để mất nàng”.

Nghe lời nói buồn nôn đó, mặc dù trên mặt tỏ vẻ không để ý nhưng khóe miệng lại cười. Nàng cao ngạo hất cằm lên. “Vậy muốn ta tha thứ cho người thì phải xem biểu hiện lần sau”.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”. Dạ Dập Tuyên thúc giục. “Có thể bọn họ đã phát hiện ra, nếu như cả hai nhóm người đều nhắm vào chúng ta thì chúng ta nguy rồi!”.

Dạ Vô Hàm không nói hai lời, lập tức phân phó. “Đi!”. Xong hắn dắt Phong Linh lên xe ngựa.

Đoàn người nhanh chóng di chuyển.

Không khí bên trong xe, rất tẻ nhạt.

“Nàng uống nước đi!”. Dạ Vô Hàm đưa túi nước lên.

“A”. Phong Linh cố ý tỏ vẻ bình thường nhưng nàng cứ nghĩ đến cái ôm nhiệt tình lúc này thì không kìm hãm được đỏ mặt, ánh mắt nhìn lung tung, nhưng mà không dám nhìn vào hắn.

Đột nhiên xe đi qua một tảng đá, lắc lư một cái. Túi nước trong tay Phong Linh cầm không chặt, tất cả nước đều vẩy vào người Dạ Vô Hàm.

“A, ta không cố ý”.

Dạ Vô Hàm cúi đầu nhìn quần áo ướt sũng, bất đắc dĩ cười cười. “Cái này rất phù hợp với hành động bình thường của Phong Tam Nương”.

Phong Linh thấy hắn tỏ vẻ như không có gì xảy ra thì meo mắt, mong chờ. Trong lòng rất vô tâm kêu, lộ thịt, lộ thịt, lộ thịt, lộ thịt.....

Đột nhiên, nàng giật mình ——

Thấy mọi người có vẻ sốt ruột hai anh chị quá. Spoil một đoạn sau này nhé

Phong Linh nhú mày, gạt đầu một cái, “Được, không thành vấn đề, ta không cần chàng làm cùng ta, ta sẽ tự làm một mình”. Nàng xoay người một cái, búng tay. “Tối nay chàng nhớ ngủ ở thư phòng nhé”.

Thần Hoàng hít sâu một hơi: “Phong Tam Nương, ta cảnh cáo nàng, nàng đừng ý vào sự sủng ái của ta đối với nàng mà không sợ ta nhé!”.

“Không thương lượng, tối nay chàng sẽ ngủ ở thư phòng”.

“..... Nàng trở lại nói một chút về kế hoạch của nàng đi”.

Trích “Bảo Bảo vô lương: Bà mẹ mập là của ta” - Ngũ Ngũ. Editor: Ốc Vui Vẻ

146. Chương 149: Nốt Ruồi Hoa Đào

Một nốt ruồi hoa đào bắt mắt, chói mắt.

Phong Linh chợt ngẩng đầu, không thể tin được trọn to mắt, bỗng chốc nàng không thể suy nghĩ được gì, chẳng lẽ hắc chính là nam nhân trong kỹ viện?

“Sao thế? Sao lại nhìn ta như vậy?”. Dạ Vô Hàm nhíu mày cười một tiếng. “Ánh mắt nàng như vậy rất dễ làm ta hiểu lầm đấy”.

Phong Linh chưa thể suy nghĩ được gì, nàng cúi đầu, cười nói. “Không có gì, ta.... Ta cảm thấy hơi mệt mỏi”.

“Ừ”. Dạ Vô Hàm thay đổi sang một bộ y phục sạch sẽ, ngồi xuống cạnh nàng. “Nàng ngủ một lát đi, lát nữa ta sẽ gọi nàng dậy ăn gì đó”.

“Ừ.....”. Nàng nằm trên băng ghế dài, Dạ Vô Hàm đắp tấm mỏng lên người nàng, đôi mắt mỉm cười, nhìn nàng không chớp mắt. Phong Linh vội vàng lật người lại, mặt hướng vào trong nhắm mắt lại, trong lòng đã loạn lên.

Là hắc sao? Là hắc sao?

Lúc nàng hôn mê ở kỹ viện đêm đó, nàng có cảm giác có người ôm lấy nàng, nàng chỉ nhớ rằng ngực người đó có nốt ruồi hoa đào! Nhưng tại sao, khi nàng tỉnh táo lại thì người đang bông nàng lại là Dạ Dập Tuyên? Mà Dạ Vô Hàm lại xuất hiện ở cửa lớn!

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào vậy?

Vừa rồi nàng mới biết được từ lâu Dạ Tàn Nguyệt đã phái người bảo vệ mẹ con nàng. Mà bây giờ thì sao, người đàn ông mà nàng thích lại có thể từng là người đàn ông từng cưỡng bạo nàng!

Bỗng nhiên trong một ngày, thế giới bình yên của nàng như bị phá vỡ, tất cả đều không thể hiểu được, không thể biết được cái gì là thật, cái gì là giả.

Đột nhiên, trên trán của nàng có một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Tam Nương, ta sẽ không để nàng lại rời khỏi ta”. Hắc nhẹ nhàng nói.

Phong Linh cắn chặt răng, thủy chung nhắm chặt mắt lại.

Nàng chỉ là thích hắc, cái gì cũng không hỏi. Nhưng mà thật sự nàng hiểu rõ hắc sao?

“Vương huynh!”.

Bên ngoài, Dạ Dập Tuyên thấp giọng gọi một tiếng, có thể nghe được, bên ngoài dường như đã xảy ra chuyện. Ngay cả tốc độ xe ngựa cũng được đi chậm lại, Phong Linh ngẩn ra, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Hư ~”.

Dạ Vô Hàm vén rèm ý bảo người bên ngoài nhỏ giọng.

“Chuyện gì thế?”.

“Chúng ta bị người theo dõi”. Dạ Dập Tuyên nhỏ giọng nói. “Có vẻ như bốn phía đều là người của họ”.(Ồc@DĐLQĐ)

Dạ Vô Hàm nhíu chặt lông mày, đôi mắt ôn hòa trở nên sắc bén như chim ưng, hắc liếc một vòng. “Đừng dừng xe, tăng tốc độ.....Sau đó để lái xe ngựa, bảo vệ nàng rời đi trước. Ở đây giao cho ta!”.

Lông mày Dạ Dập Tuyên nhướn lên. “Không được, Vương huynh, trên người huynh còn có thương tích, huynh đưa Tam Nương đi trước, để ở lại!”.

“Không nói nhiều”. Dạ Vô Hàm buông rèm. “Tăng tốc độ đi”.

“..... Vâng”.

Phu xe lập tức vung roi, quất vào ngựa. Xe ngựa lập tức chạy như điên, thị vệ hai bên cũng nâng tinh thần cảnh giác.

Phong Linh nghe được hết, trong lòng bàn tay tiết đầy mồ hôi nhưng nàng không muốn đối mặt với hắn. Việc kia đã mang đến tổn thương cho nàng, vài ba câu không thể nói rõ. Nhưng mà Phong Tam Nương cũng có cách của Phong Tam Nương, nàng không khóc, nàng không nói, không có nghĩa là nàng không bị tổn thương.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên âm thanh vó ngựa rối loạn, sau đó xe ngựa dừng lại khẩn cấp. Suýt nữa thì nàng té từ trên ghế xuống, may mà Dạ Vô Hàm đã che chở nàng. Phong Linh không giả bộ ngủ nữa, mở mắt ra hỏi. “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Không có việc gì”. Đôi mắt Dạ Vô Hàm đỏ lên, khuôn mặt lạnh lùng đi. “Tam Nương, nàng đi theo Dập Tuyên! Chúng ta sẽ gặp lại ở trấn trước mặt!”.

Phong Linh vội vàng nói. “Tách ra làm cái gì? Nói cho ra biết, có việc gì thế?”.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng binh khí đập vào nhau chói tai.

Dạ Vô Hàm không giải thích nhiều, hắn nắm lấy hai vai nàng, nói. “Nàng hãy nghe ta nói, ta sẽ không có việc gì, chúng ta vừa mới đoàn tụ, ta sẽ không dễ dàng buông tay như thế đâu! Tin tưởng ta!”.

Nói xong, hắn lao ra khỏi xe ngựa, quất lên. “Dập Tuyên! Đưa nàng đi!”.

“Vương huynh ——”.

“Đi mau”.

Dạ Dập Tuyên cắn răng, phi thân nhảy lên xe ngựa, nắm lấy dây cương. “Giá! Giá!”.

Phong Linh ở trong xe ngựa ngã trái ngã phải, nàng cố gắng ổn định thân, sau đó vội vàng vèn rèm lên. Phía sau xe ngựa, không biết là bao nhiêu người áo xám vây quanh đám người Dạ Vô Hàm. Trên chân Dạ Vô Hàm có thương tích nhưng công lực của hắn không giảm, mỗi lần hắn ra chiêu đều chí mạng nên nhất thời đối phương không dám đến quá gần hắn.

“Hắn sẽ gặp nguy hiểm! Làm thế nào đây?”. Phong Linh gấp đến độ xoay vòng vòng nhưng trong lòng nàng biết, nàng ở lại chỗ này cũng chỉ là gánh nặng, sẽ khiến Dạ Vô Hàm phân tâm.

“Người đừng lo lắng! Giao Long không phải là giấy đâu”. Dạ Dập Tuyên nói đầy tự tin, nhưng ai cũng có thể biết được là hắn chỉ đang an ủi nàng cũng là tự an ủi mình. Những người áo xám đó có bao nhiêu lợi hại, bọn họ đã từng được thỉnh giáo sáu năm trước.

“Có người đuổi tới”. Phong Linh thét một tiếng kinh hãi, Dạ Dập Tuyên quay đầu nhìn lại, ít nhất cũng phải hai mấy người áo xám đang đuổi theo bọn họ.

“Đáng chết!”. Nguyên rủa một tiếng, hắn lại tăng tốc độ, nhưng đường núi trước mặt càng lúc càng hẹp, bên cạnh lại là vách đá mấy trăm trượng, nếu như không cẩn thận thì cả người và xe sẽ bị lật xuống. Dưới tính thế cấp bách, hắn ghì chặt dây cương, rút kiếm, xoay người dặn dò Phong Linh. “Người ở yên trong xe ngựa!”.

Phong Linh nào dám ra ngoài, ở trong xe ngựa gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi. Đột nhiên một tiếng hét to, tựa như dã thú trong rừng. Một tiếng rống rung động núi rừng, Phong Linh kinh ngạc đến bên cửa sổ, vén rèm lên.

Một bàn tay vươn ra nắm lấy nàng lôi thẳng ra ngoài.

“A ——”.

Phong Linh sợ hãi kêu to, vừa nhấc mắt thì nhìn thấy thân hình cao lớn, ngang ngược càn rỡ, khuôn mặt lãnh khốc tàn nhẫn thì lòng lạnh muốn chết.

Nhất định vào lúc này phải đổ thêm dầu vào lửa à?

Tại sao nhất định vào lúc này lại gặp cái tên nam nhân chết tiệt này?

Địch Cuồng cười lớn. “Phong Tam Nương, lão tử đã nói rồi, nữ nhân mà lão tử muốn chắc chắn sẽ có được! Ha ha.....”.

“Buông nàng ra!”. Dạ Dập Tuyên nóng nảy muốn xông lại cứu Phong Linh nhưng những người áo xám kia không đứng không, lại đấu với hơn mười trợ thủ của Xích Diễm bang. Ba bên hỗn chiến với nhau, không phân biệt được ai với ai.

Địch Cuồng dùng một tay xách Phong Linh lên, cười nhạt vài tiếng, đề khí, thi triển khinh công mang nàng rời đi.

“Tam Nương!”. Dạ Dập Tuyên liều mạng quơ kiếm trong tay nhưng bị nhiều người vây quanh như vậy, hẳn có thể thoát thân đã là một vấn đề lớn.

Phong Linh che mắt, sợ gần chết. “A, đừng! Ta sợ độ cao!”.

Địch Cuồng còn lâu mới biết thương hương tiếc ngọc, khoe miệng vẫn luôn cười hả hê. “Phong Tam Nương, người thích động phòng ở đâu?”.

Động phòng?

Phong Linh kinh hãi, người này, đến bây giờ vẫn nhớ chuyện này sao?

Địch Cuồng chạy một mạch, không vì nàng mà dừng lại. Phía sau đột nhiên xuất hiện một người áo xám tro đuổi theo không ngừng, làm sao hắn có thể dừng lại được? Vất vả lắm hắn mới có cơ hội bắt được Phong Tam Nương, nếu như hắn không làm thịt nàng ta thì đúng là uổng công một đời Địch Cuồng hắn!

“Buông ta ra! Nếu không ta sẽ nôn hết vào người ngươi đấy!”. Phong Linh đập vào người hắn, há mồm muốn nôn.

“Này! Nếu ngươi dám nôn vào người ta thì ta sẽ lột y phục của ngươi ngay bây giờ!”.

“Nếu ngươi dám lột y phục của ta thì ta sẽ cắn lưỡi tự sát ngay!”. Phong Linh bất chấp tất cả. Một ngày nay nàng chịu rất nhiều kích thích, ai mà chịu được. Từ Thần Hoàng đến Dạ Vô Hàm rồi lại cả Địch Cuồng, đây là cái gì chứ, một ngày cả ba người cùng tụt lại? Người nào cũng ẩn sâu không lộ, người nào cũng giấu không biết bao nhiêu là bí mật. Nhưng mà bọn họ cùng đùa nhưng nàng không muốn đùa, được không?

“Ngươi ——”. Địch Cuồng khê tròng mắt, tốc độ lại nhanh hơn, hắn thấy người áo xám tro sắp đuổi kịp thì tức giận điểm huyết Phong Tam Nương, sau đó xoay người tiếp chiêu người áo xám tro.

Tuy người Phong Linh không cử động được nhưng miệng nàng không hề nhàn rỗi, nói rồi lại nói, nói đến nổi trên trán Địch Cuồng nổi lên đầy gân xanh. Chưa có một người nào dám mắng hắn như thế. Hắn hét lớn một tiếng, tức giận trút hết vào chưởng đánh người áo xám tro, vậy mà đánh cho tên đó tan tác. Xoay người lại, hắn ta lại điểm huyết cam của nàng, chạy thẳng một đường.

Dần dần, hắn chạy khỏi núi lên trần.

Dù cái trần này không lớn nhưng cũng rất náo nhiệt.

Địch Cuồng khiêng nàng vào trong một khách điểm. “Cho ta

147. Chương 150: Địch Cuồng Lần Đầu Biết Yêu

148. Chương 151: Khốn Kiếp Và Ngụ Ngốc

Dạ Vô Hàm nghi ngờ nhìn nàng: “Nàng muốn cứu hắn?”.

Ngay cả Địch Cuồng cũng giật mình không hiểu, không phải nàng là người muốn hắn chết nhất sao?

Phong Linh đi tới, cẩn thận cầm kiếm của hắn, từ từ để xuống. “Ta thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ cứ giết người mới giải quyết được vấn đề sao? Người giết một tên khốn kiếp thì không tính, giết một tên ngu ngốc như này thì không đáng giá!”.

“Ngu ngốc?”. Định Cuồng tức giận. “Người dám mắng lão tử?”.

Hắn vừa định tiến lên thì lại dừng lại, cúi đầu xuống nhìn, kiếm của Dạ Vô Hàm đặt tại nơi đó của hắn. (— cái nơi ở bên dưới)

“Người của ta muốn mắng người thế nào thì người đều phải nhận lấy!”.

Dạ Vô Hàm ngược mắt lên nhìn ánh mắt của Phong Linh, hơi không hiểu, còn hơi lạnh nhạt, rồi hơi ghen tức.

“Ai da, hắn ta có người trong lòng rồi”. Phong Linh đi tới giữa hai người, nhìn chăm chăm Định Cuồng. “Ta hỏi người, có phải người thường xuyên nhớ đến nàng ấy không?”.

Định Cuồng cau mày, miễn cưỡng gật đầu.

“Khi người ở bên cạnh nữ nhân khác thì sẽ cảm thấy đau lòng, cảm thấy có lỗi với nàng?”.

Hắn liếc nàng một cái, gắt lên. “Không có, lão tử không đau lòng ai cả!”.

Phong Linh bất đắc dĩ thở dài một tiếng. “Ta đang cứu người, người phải trả lời thành thật đấy”.

Định Cuồng cúi đầu nhìn thanh kiếm kia, cắn răng một cái rồi gật đầu nhưng hắn vẫn sợ mất mặt nên thanh minh: “Nhất định là nữ nhân kia dùng tà thuật với lão tử!”.

Phong Linh cười một tiếng hài lòng, nhún vai với Dạ Vô Hàm: “Người thấy đấy, ngay cả người mình thích cũng không biết, người ngu ngốc như vậy, người giết hắn làm gì”.

Tất nhiên Định Cuồng rất đáng ghét nhưng vào thời điểm mấu chốt nhất hắn đã dừng lại, còn có thể nhớ đến người mình thích, chỉ điều này thôi có thể chứng minh hắn không phải là người vô tình.

Làm sao mà Dạ Vô Hàm không hiểu tâm tư của nàng, hắn không cam lòng nhìn nàng. “Ý của nàng là, muốn ta tha cho nam nhân muốn nhúng chàm nàng?”.

Phong Linh suy nghĩ một chút, gật đầu một cái. “Về căn bản là như vậy”.

Định Cuồng kinh ngạc. “Người.... Người cứu ta? Không phải là người muốn ta chết sao?”.

“Nói nhảm, nếu như không cứu người thì người tiếc chữ như vàng như ta nói nhiều thế làm gì? Người phải biết là bà mối chúng ta nói chuyện rất ít, mỗi câu nói đều phải hiệu quả”.

Tiếc.... chữ như vàng?

Cả Định Cuồng và Dạ Vô Hàm đều trầm mặc.

Phong Linh đi tới, vỗ vai hắn. “Này, ta không muốn người chết, chỉ vì không muốn trên đời này có thêm một nữ nhân phải đau lòng mà thôi!”.

Mặc dù không hiểu nàng đang nói gì về tình yêu nhưng Định Cuồng biết nàng là người lấy đức báo oán, mặc kệ những hiềm khích lúc trước vẫn cứu hắn!

Dạ Vô Hàm thu kiếm, liếc nhìn hắn một cái. “Người đi đi”.

Phong Linh mỉm cười, khoát tay với hắn. “Đi tìm nàng đi, không nhất định phải có được mới tốt, người nào vẫn luôn ở bên cạnh người, đó mới là người người nên quý trọng nhất”.

Định Cuồng nhìn nàng thật lâu, xoay người đi ra ngoài, nhưng khi đến cửa hắn dừng lại.

“Không phải là người vẫn muốn biết vị trí của người Triệu gia sao?”.

Dạ Vô Hàm biến sắc. “Người biết ở đâu?”.

“Dưới mật thất hoàng cung”. Nói xong, hắn đẩy cửa đi ra.

Đôi mắt Dạ Vô Hàm trở nên sắc lạnh, vậy mà hắn biết ở nơi nào! Hoàng cung.... hừ hừ, bọn họ đúng là biết tìm nơi ẩn giấu! Không trách được làm sao người như biến mất, làm cho hắn không thể tìm được đầu mối.

“Có phải tìm được người Triệu gia thì sẽ giải được oan khuất của ta không?”. Phong Linh lạnh nhạt hỏi một câu.

Không sai, nàng vẫn để ý! Nàng để ý vì hấn không tin tưởng nàng, để ý việc hấn đã từng oan uổng nàng!

Dạ Vô Hàm đi tới cầm tay nàng, nhìn chung quanh một chút. “Vừa rồi hấn.....”. Lời muốn nói lại nuốt xuống, chân mày nhăn nhăn. “Nàng không bị thương ở đâu chứ?”.

Phong Linh liếc hấn một cái. “Ta rất tốt!”.

Hấn vuốt mi tâm, ngồi xuống, chân trái còn chưa khỏi hấn, bây giờ đau dữ dội, mồ hôi lạnh tuôn đầy trán. “Đau lắm à?”.

Hấn ngược mắt, khuôn mặt anh tuấn nhăn nhó, gật đầu một cái.

Phong Linh ngồi xổm xuống, kéo ống quần hấn. “Ai bảo người không nghỉ ngơi cho tốt, chạy đến làm gì? Không đau mới lạ ấy!”.

“Nàng có lương tâm một chút đi được không? Còn không phải vì ta cứu nàng sao?”.

“Nói dễ nghe thế, người nào làm ta lạc”.

“Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa”. Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười, kéo nàng vào lòng, nói. “Chuyện ngày đó, ta nhận lỗi với nàng, ta chưa bao giờ mất lý trí như vậy. Xin lỗi vì đã làm thế”. Hấn dừng lại một chút. “Muốn tìm được người Triệu phủ không hấn vì sự việc đó”.

Phong Linh lo lắng hỏi. “Thế thì vì cái gì?”.

“Cảnh Vương thúc hao tâm tổn sức như vậy, nhất định là hấn ta đang có âm mưu gì đó, mà người của Triệu gia chính là mối nhử”.

Phong Linh nháy nháy mắt, bày tỏ không hiểu.

Dạ Vô Hàm vuốt chóp mũi của nàng. “Nàng không cần hiểu hết, chỉ cần nàng an tâm ở bên cạnh ta là tốt rồi. Lúc trở về ta cũng sẽ đón Bảo Bảo về”.

Nghĩ đến cái gì đó, Phong Linh bỗng đẩy hấn ra, đứng đối diện với hấn, ánh mắt hơi xa lạ, “Dạ Vô Hàm, ta hỏi người một chuyện, người phải thành thật trả lời ta!”.

“Cái gì?”. Bộ dạng của nàng làm hấn cười, vừa lòng dựa vào thành ghế, nhún mày. “Nói cho bốn vương nghe một chút”.

Phong Linh hơi mím môi, nhìn hấn, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt hấn. “Người có nhớ lần trước ở kỹ viện bị cháy không?”.

Khuôn mặt Dạ Vô Hàm hơi run lên nhưng ngay sau đó hấn che đi, gật đầu nói. “Sao thế? Sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?”.

“Ngày ấy, làm sao người biết ta ở đâu?”.

Hấn nghĩ nghĩ một chút, nói. “Chuyện cho đến giờ, ta cũng sẽ không gạt nàng”.

Phong Linh vội vàng nhìn hấn, hấn chậm rãi nói. “Ở kỹ viện đó ta có một tai mắt”.

“Tai mắt? Kỹ nữ?”.

Dạ Vô Hàm kéo nàng ngồi xuống, cẩn thận nói chuyện về mặt quỷ tăng cho nàng nghe, trong ánh mắt khiếp sợ của nàng, hấn nói tiếp. “Thật ra thì, không chỉ có hoàng hậu có quỷ mặt tăng, chúng ta đều âm thầm giấu ám vệ vào, Tàng Tâm chính là một trong số đó”. Nhưng mà hấn lại không ngờ hấn ta (Dạ Tàn Nguyệt) lại có thể biết được ám vệ của hấn.

Hấn đã thật coi thường hấn ta.

Phong Linh nghe thấy thì ghen hống, không ngờ thế giới hoàng cung lại phức tạp như vậy! Không có chút tài năng thì sẽ ở đó chờ bị làm thịt sao?

“Tàng Tâm không đơn giản là một kỹ nữ, thuật dịch dung của nàng ta cực kỳ cao siêu!”

Phong Linh vỗ tay “đét” một cái, hai mắt sáng lên. “Có phải là nữ nhân giống ta như đúc trong hoàng cung không?”

“Ừ”, hần gật đầu nói tiếp, “Ngày đó ta đi kỹ viện chính là tìm nàng ấy”.

“Thật sao?”, Phong Linh meo mắt, nhìn chăm chú vào hần. “Làm sao ngươi phát hiện được ta?”

Hần nhú mào, đập nhẹ vào đầu nàng. “Nàng thật là, đương nhiên là lúc Dập Tuyên ôm nàng ra”.

Lòng Phong Linh trầm xuống, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định. “Ngươi chắc chứ?”

“Ha ha, dĩ nhiên”.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người. “Ừ, ta hiểu rồi”.

Hàm Vương phủ.

Dưới sự gợi ý của Dạ Vô Hàm, Phong Linh lại một lần nữa trở về Vương phủ, lấy thân phận là Niếp Tổ Tổ, vương phi trước đây trở về. Hần cũng hạ lệnh từ nay về sau không được kẻ nào nhắc đến Phong Tam Nương. Dù sao thì nàng là thái tử phi được Hoàng thượng hạ chỉ sắc phong, nên kiêng dè thì vẫn phải kiêng dè.

Sau khi đưa Phong Linh trở lại Phi Ý hiên thì Dạ Vô Hàm lôi đám người Dạ Dập Tuyên vào trong thư phòng. Bây giờ có một chút vấn đề khó giải quyết, cần phải mau chóng giải quyết mới được.

“Tam Nương! Rốt cuộc ngài cũng trở lại, bọn nô tỳ nhớ ngài muốn chết!”. Vãn Xuân và Sơ Hạ vây quanh lúi rúi không ngừng.

“Không có các người bên cạnh, lỗ tai của ta cũng buồn muốn chết”. Phong Linh cười nói, sau khi tắm rửa xong thì nằm trên giường, mắt mở to.

Lúc này, cửa mở.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ đứng ngoài cửa, nàng nở nụ cười, vẫy tay với bé. “Vào đi”.

Hình Nhi do dự nhưng rồi bé ấn đi vào, không dám tiến lên chỉ đứng trong phòng cúi đầu, không dám nhìn Phong Linh.

“Làm sao thế, sợ ta sẽ ăn thịt cháu à?”. Phong Linh xuống giường, đi đến trước mặt bé. “Cháu đến tìm Bảo Bảo à?”.

Hình Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

“Tiểu tử đó còn chưa trở lại đâu, nó còn đang ở trong hoàng cung”. Nàng kéo Hình Nhi ngồi vào giường, thauanj tay lấy một ít đồ ăn vặt cho bé, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ rục của bé, nàng không nhịn được véo má Hình Nhi, đau đến nỗi làm Hình Nhi nhú mào, đôi mắt mở to nhìn nàng.

Nàng nhìn rồi thở dài một cái. “Đứa bé xinh đẹp như vậy, không nói được thì thật đáng tiếc”.

Hình Nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng há mồm. “Cháu.....”. Giọng nói của bé dù nhẹ, nếu như không cẩn thận nghe thì sẽ không nghe thấy, nàng cả kinh ngồi thẳng người. “Này, cháu vừa nói sao? Cháu có thể nói chuyện à?”.

Hình Nhi suy nghĩ

149. Chương 152: Không Có Quan Hệ huyết Thống

150. Chương 153: Ngay Từ Ban Đầu Nàng Đã Là Người Của Ta

Phong Linh thật sự đứng ngồi không yên, mặc dù nàng sớm biết hung thủ hại chết Tiêm Toàn là Châu Châu. Nhưng thông qua những lời Hình Nhi nói, nàng rốt cuộc hiểu rõ tại sao một nữ nhân nhìn rất nhu nhược như Châu Châu lại muốn giết chết chị gái mình.

Đó là vì, Hinh Nhi không phải là con của Dạ Vô Hàm.

Phong Linh liếc nhìn Hinh Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề phòng bị, lộ ra tin tưởng vô hạn.

Một đứa bé đã từng bị mẹ nó tổn thương, còn có thể lựa chọn tin tưởng người khác, nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ đi tố giác Châu Châu? Sau đó, vạch trần thân thế của Hinh Nhi?

“Ai nha, phiền chết mà!”

Phong Linh vỗ đầu một cái, vừa muốn Châu Châu bị trừng phạt, lại không muốn tổn thương đến Hinh Nhi, không biết phải làm sao mới tốt đây. Nếu có Bảo Bảo ở đây, nhất định nó sẽ nghĩ ra cách!

Con à, mẹ nhớ con rồi

~Đột nhiên ngoài cửa có một bóng đen xẹt qua, nhanh đến mức Phong Linh cho là mình bị hoa mắt.

Nàng cả kinh, vội chạy đến cạnh cửa, định kéo cửa ra xem thử.

Tay nàng vừa mới đụng vào cửa, thân mình đã bị người ôm lấy, một đôi tay rắn chắc như sắt giam nàng vào ngực hắn, không thể động đậy.

“Ai.....”

Phong Linh còn chưa kịp nói xong, bên tai đã truyền đến tiếng nói thầm đầy tức giận, “Phong Tam Nương! Vì sao phải bỏ trốn?”

Dạ Tàn Nguyệt!

Phong Linh kinh hãi.

“Sao.....sao người ở đây?”

“Ha ha,” Hắc cười tà, làm người ta rợn cả tóc gáy, bức nàng đến gần cửa, mắt đẹp phấp phấp màu máu, nhìn chằm chằm nàng, “Ta không thể tới đây sao?”

“Không, không phải, chẳng qua là ta sợ người bị người phát hiện thôi.” Phong Linh chống cánh cửa, cười gượng nói.

“Nàng sợ bọn họ phát hiện ta, hay là sợ phát hiện chúng ta ở chung một chỗ?!”

Phong Linh tức giận, trừng mắt, “Dạ Tàn Nguyệt, người đừng dây dưa ta nữa có được không? Ta đã nói rõ cho người biết, ta không thích người.....người còn.....”

“Câm miệng!” Hắc gầm nhẹ một tiếng, khiến màng nhĩ Phong Linh phát đau, nàng vội vàng nhìn về phía Hinh Nhi, cũng may nó đang ngủ rất say.

“Nói thêm câu nữa, ta liền giết chết nàng!” Hắc đặt tay lên cổ nàng, hai mắt đỏ bừng.

Phong Linh giùng giàng, “Đừng..... Buông ra.....” Sắc mặt nàng trong nháy mắt trắng hồng, dần dần biến thành màu tím.

Thần Hoàng nheo mắt, bỗng chốc hôn lên môi nàng một cách thô bạo.

Hai tay Phong Linh bị hắc bắt được, nàng liều mạng tránh né nụ hôn của hắc, “Người không thể.....”

Dần dần, trong miệng nàng bỗng có vị mặn mằn.

Nàng sợ run, mở mắt, nhìn thấy nước mắt trên mặt hắc.....

Một khắc kia, Phong Linh sững sờ.

Hắc rời môi của nàng, nhắm mắt lại, che giấu phức tạp trong mắt.

“Không để cho ta yêu nàng, không muốn ta hận nàng, rốt cuộc nàng muốn ta như thế nào?”

Phong Linh ngơ ngác đứng im, quên mất phản ứng.

“Ta muốn giết hết tất cả những nam nhân đến gần nàng, bao gồm hần, vương huynh thân ái của ta!” Hần tàn khóc cười, thể hiện tinh tế vẻ đẹp lãnh khốc của vua địa ngục.

Hần kề sát đầu vào cổ nàng, “Nàng là của ta, nàng có biết hay không.....”

Mi Phong Linh rung rung, mắt dần dần đỏ, “Không phải, ta không phải.....”

“Phải, nàng phải.”

“Không phải.....”

Hần che miệng nàng, ngược mắt, cười quynh rũ, “Còn nói không phải, ta thật sự bóp chết nàng!”

Bên ngoài, truyền đến tiếng bước chân, “Tam Nương, vương gia tới.”

Phong Linh cả kinh nhìn Thần Hoàng, hất mắt về phía cửa sổ, ý bảo hần nhanh đi ra bằng đường đó.

Thần Hoàng không chút để ý nói, “Ha ha, nàng lo lắng cho ta?”

Bên ngoài, tiếng bước chân càng ngày càng gần, Phong Linh gấp đến độ toát ra mồ hôi, không còn cách nào khác, đành gạt đầu.

Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt là anh em, vì một nữ nhân mà anh em tương tàn, đây đúng là chuyện thiếu não nhất, cũng là kết quả nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Thần Hoàng ngẩng nhìn nàng say đắm, nheo mắt nói, “Nhớ kỹ, ngay từ lúc bắt đầu, nàng đã là nữ nhân của ta!”

Nói xong, hần xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cơ hồ là cùng một lúc, cửa phòng bị đẩy ra.

Dạ Vô Hàm thấy Phong Linh đứng nơi đó, mắt sắc quét qua, nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng rơi vào vết đỏ nhàn nhạt trên cổ nàng. Hần thu hồi ánh mắt, cười khê, “Đang làm gì vậy?”

“Ách, không có gì, vừa đỡ Hình Nhi ngủ xong.”

Phong Linh cố gắng hết sức để mình không biểu hiện quá kỳ quái, nàng đi đến bên giường, mượn việc đắp chăn cho Hình Nhi để ổn định lại tâm thần.

“Mới vừa rồi, chỉ có một mình nàng sao?” Dạ Vô Hàm hỏi.

“Còn có Hình Nhi nữa.” Nàng trả lời chuyện đương nhiên.

Dạ Vô Hàm cau mày, “Thật sao?”

Vào giờ phút này, giữa hần và nàng, chỉ cách nhau mấy bước, nhưng hình như có một bức tường mỏng lung chắn giữa hai người, khiến hần không thể đến gần nàng được.

.....

Dạ Vô Hàm ngồi một mình trong đình nghỉ mát uống rượu, một ly lại một ly.

Sao sáng đầy trời, nhưng không chiếu sáng được tâm hồn của hần.

Tại sao, hần cứ cảm thấy mình vẫn không bước được vào trái tim nàng.

“Vương gia”

Châu Châu nhẹ nhàng đi tới. Tiểu Đào bưng lên mấy bình rượu, sau đó thức thời lui ra.

“Vương gia, sau khi ngài về phủ, Châu Châu không thể đi thỉnh an ngài, xin ở đây bồi tội.” Nói xong, tự mình rót một ly, uống cạn.

Dạ Vô Hàm không thèm ngó nàng ta, cũng không lên tiếng, cầm ly lên, uống cạn.

“Ha ha,” đột nhiên nàng ta cười, “Vương gia, ngài không thích ta, đúng không? Ngài cười ta, là vì Hình Nhi phải không?”

Dạ Vô Hàm tự rót tự uống, trên mặt không thấy đỏ, nhưng đáy mắt đã sớm hỗn loạn.

Châu Châu hình như không hy vọng xa vời sẽ nhận được câu trả lời từ hắn, thê lương rũ mắt xuống, cầm bình rượu lên uống vài ngụm, bị sắc rượu, ho khan mấy tiếng.

Dạ Vô Hàm tạm ngừng, ngược mắt, đoạt lại bình rượu, “Rượu, không phải uống như vậy.”

“Vương gia, tối nay, cầu ngài để ta tùy ý, có được không?” Châu Châu lại nâng bình lên uống vài ngụm.

Dạ Vô Hàm cau mày nhìn nàng ta, sau đó xoay đầu, tiếp tục uống rượu.

Hai người, không ai nói gì nữa, cứ như vậy, người một bình, ta một bình uống.

Châu Châu bắt đầu lão đảo, tầm mắt càng trở nên mông lung, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn của Dạ Vô Hàm, cười hồn nhiên, si ngốc nói, “Ngài biết không? Kể từ đêm kia, mỗi ngày ta đều nhớ ngài, nghĩ không biết ngài sẽ tới tìm ta hay không, có thể xuất hiện lần nữa trước mặt ta hay không..... Ha ha, thật tốt quá, rốt cuộc có thể gặp lại ngài rồi.....”

Dạ Vô Hàm uống hết bình rượu trong tay, tiện tay cầm lấy một bình rượu trong số bình Tiểu Đào đem tới, bỏ nắp ra, trực tiếp uống.

Châu Châu lắc lắc đầu, “Không, ngài không yêu ta, ngài không yêu ta, ngài yêu Phong Tam Nương, là Phong Tam Nương.....”

Dạ Vô Hàm nghe thấy tên Phong Tam Nương, hơi nhú mày, từ từ nở nụ cười, “Tam Nương.....”

Nụ cười kia, thật chói mắt.

Châu Châu bỗng nhào vào trong ngực Dạ Vô Hàm, “Tại sao, tại sao không phải là ta, ta chờ ngài 6 năm! Tận 6 năm! Mãi mới chờ đến lúc ngài đến, tại sao ngài không yêu ta, không phân cho ta chút tình yêu? Ta không tham lam, không cần toàn bộ, chỉ cần một chút xíu là đủ rồi.....”

151. Chương 154: Ta Muốn Xuất Phủ

Dạ Vô Hàm đẩy nàng ta ra, bước chân không yên đi về phía trước, lúc đi xuống bậc thang suýt nữa thì ngã nhào, Châu Châu đuổi theo, đỡ hắn. “Vương gia.....”.

“Tránh ra”. Âm thanh hắn trầm thấp, lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Vương gia, cho dù ngài không yêu thích thiếp thì thiếp cùng xin ngài dừng cự tuyệt thiếp”. Châu Châu kéo tay của hắn, đặt lên vai nàng. Nhìn nàng hơi gầy yếu nhưng vẫn cậy mạnh đỡ lấy hắn.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, mượn ánh trăng liếc nhìn bộ dạng quật cường của nàng ta, meo mắt, cũng không cự tuyệt nữa. Đầu hơi đau, mặc cho nàng ta đỡ hắn về Bác Ý hiên.

Sau khi đỡ Dạ Vô Hàm lên giường, Châu Châu hít sâu mấy hơi, sau đó rót một ly trà, “Vương gia, ngài uống chút trà giải rượu”.

Dạ Vô Hàm giơ tay lên, lập tức cái chén trong tay nàng đổ ra.

“A!”, Tay Châu Châu bị nước trà đổ vào, nóng đỏ một chỗ, đau đến nỗi suýt nữa nước mắt đã rơi.

Dạ Vô Hàm nhú mày, kéo tay nàng ta nhìn một chút, giọng điệu hòa hoãn mấy phần. “Người ra ngoài bôi thuốc đi”.

Nàng ta lắc đầu, nén lệ, đột nhiên ôm lấy cổ hắn nói. “Vương gia, ngài đừng đuổi thiếp đi, thiếp không cần danh phận gì cả, cái gì cũng không cần, chỉ cần ngài đừng đuổi thiếp đi.....”.

“Người.....”.

Nàng đưa ngón cái ra, dè môi của hấn. “Vương gia, đêm nay có thể như đêm của sáu năm trước được không, để cho thiếp nhớ lại đêm đó, được không?”.

Đôi mắt trong veo dần dần mờ đi, dần dần lạc phương hướng. Hấn không nói thêm gì nữa, chỉ từ từ cúi người, Châu Châu vui mừng, xấu hổ nhắm hai mắt lại.....

.....

Dạ Vô Hàm nhìn người bị đánh xỉu, hai mắt sắc bén, đứng dậy. “Đỡ nàng ta đến trên giường”.

“Vâng”. Huyền Phong tức giận đặt Châu Châu lên giường, từ lâu hấn đã không có hảo cảm với nàng ta, còn dám dùng thuốc với Vương gia!

“Tìm được gì rồi?”. Dạ Vô Hàm hỏi.

Phi Ứng tiến lên, nói hai chữ. “Long bào”.

Dạ Vô Hàm cười lạnh. “Đúng là nhọc lòng! Nếu bốn vương không ứng chiến thì sẽ phụ tấm lòng của hấn ta rồi!”.

“Vương gia, bây giờ phải làm sao?”. Huyền Phong đã không nhẫn nại được.

Hấn ngoảnh đầu nhìn lại, đôi lông mày ưu nhã nâng lên, khóe miệng khê cong lên. “Phu Ứng, hấn đưa đồ đến cho bốn vương như thế nào thì người trả lại như thế!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Phi Ứng tuân lệnh lui ra, Huyền Phong nói. “Vương gia, còn ta? Ta thì làm sao? Có nhiệm vụ chỉ biết cho Phi Ứng đi làm, cái gì cũng không cho ta làm.....”.

Dạ Vô Hàm quay đầu lại, buồn cười nhìn hấn. “Người thì có nhiệm vụ quan trọng hơn”.

Hai mắt Huyền Phong sáng lên. “cái gì? Là cái gì?”.

“Ẩn nấp vào hoàng cung!”.

“Hả?”.

Huyền Phong gồng vai. “Có phải là nằm vùng hay không?”. Tể bào cả người hấn đều đang kêu gào, hấn muốn làm việc lớn! Muốn làm anh hùng!

“Đây là mệnh lệnh!”.

“Ai, được rồi”. Hấn chấp nhận nói. “Vậy thì ta phải làm gì?”.

Dạ Vô Hàm đưa mắt nhìn về nơi xa, nhàn nhạt nói. “Người ở trong hoàng cung không làm người khác nghi ngờ nhất là thái giám, cho nên người phải cải trang thành tiểu thái giám, tra xem mật thất hoàng cung ở chỗ nào?”.

Về mặt Huyền Phong đau khổ. “Không thể đổi thành người khác được sao? Làm thị vệ chẳng hạn!”.

“Trừ những lúc trực ban ra thì thị vệ không thể đi loạn!”. Hấn nói không cho phép cự tuyệt. “Không cần nói nữa, chuyện này quyết định như vậy”.

“.....”

Huyền Phong miễn cưỡng lui xuống, Dạ Vô Hàm đứng trước cửa sổ, lấy túi gấm Như Ý mà mẫu phi để lại cho hấn, nắm chặt trong tay, ánh mắt trở nên thâm thúy, sâu thẳm.

* ..... *

Sau khi suy nghĩ một đêm, Phong Linh quyết định kể chuyện của Châu Châu cho Dạ Vô Hàm. Dù sao thì hấn cũng có quyền biết tất cả.

Buổi sáng tỉnh mơ, nàng đến Bác Ý hiên, Phi Ứng và Huyền Phong đều không ở đây, nàng tự mở cửa ra, đi vào. “Dạ Vô Hàm, ta có việc tìm người, ta.....”.

Nàng ngậy người khi thấy người nằm trên giường.

Châu Châu ngủ rất say, khoe miệng mang theo nụ cười, nằm trên giường Dạ Vô Hàm.

Phong Linh đứng đó, không có phản ứng. Ba giây sau, nàng xoay người ra khỏi phòng, yên lặng trở về Phỉ Ý hiên. Nàng lấy hộp bảo bối của nàng, sau đó dọn dẹp mấy bộ y phục.

Vấn Xuân và Sơ Hạ không hiểu chuyện gì. “Tam Nương, có chuyện gì vậy?”.

Nàng ngẩng đầu, trên mặt không lộ vui buồn. “Ta muốn xuất phủ, hai người có muốn đi cùng ta không?”.

“Xuất phủ? Đã xảy ra chuyện gì sao?”. Vấn Xuân vội hỏi. “Đang tốt lành như vậy sao lại muốn ra ngoài?”.

“Đúng vậy”, Sơ Hạ cũng nói. “Không phải là ngài muốn tìm Vương gia sao, chẳng lẽ ngài cãi nhau với Vương gia?”.

Sau khi thu dọn đồ xong, Phong Linh thay một bộ y phục nhẹ nhàng, cột tóc thành đuôi sam, xoay người lại. “Đừng hỏi gì cả, có muốn đi theo hay không?”.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cắn răng nói. “Được! Chúng ta về thu dọn đồ đạc”.

Một lúc sau, ba nữ nhân đeo tay nải trên người, thoải mái đi ra. Trên đường đi gặp nha hoàn thân quen, Phong Linh còn chào hỏi.

“Tam Nương, Vấn Xuân tỷ tỷ, các ngài muốn đi đâu vậy?”.

Phong Linh nhún vai: “Rời phủ trốn đi. Muốn đi chung không?”.

“A, không, nô tỳ còn rất nhiều việc cần làm, lúc nào xong sẽ đi chơi cùng mọi người”.

“Ừ, vậy chúng ta đi trước”.

Cho đến khi các nàng ra khỏi cửa lớn, mọi người vẫn ngỡ sẽ không tin rằng họ sẽ rời phủ.

Sau khi ra khỏi Hàm Vương phủ, Phong Linh đi thẳng trên đường lớn, nhíu mày, mím môi giống như muốn liều mạng tìm ai đó, thỉnh thoảng trong mồm còn mở miệng mắng mấy câu, không biết là đang nói ai.

Vấn Xuân chọc chọc Sơ Hạ. “Tam Nương có chuyện gì vậy?”.

“Ta đoán, nhất định là cãi nhau với Vương gia!”. Sơ Hạ tỉnh bơ phân tích. “Người xem, mấy lần trước không phải cũng như vậy sao?”.

“Ừ, Ta cũng cảm thấy thế”.

Đột nhiên Phong Linh kêu lên. “Sát thủ tiên sinh! Sát thủ tiên sinh!”.

Hai người sợ hãi kêu. “Tam Nương, ngài đang gọi ai thế?”.

Phong Linh mặc kệ, vẫn gọi lên làm người đi đường nhìn vào.

Đột nhiên một bóng người quỷ dị xuất hiện làm Vấn Xuân và Sơ Hạ giật mình.

Tả Thanh Hàn gật đầu. “Người, tìm ta?”.

Phong Linh không nói hai lời, ném tay nải trên người cho hắn. “Có chuyện muốn nhờ người giúp một tay, tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói tiếp”.

Tả Thanh Hàn cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi đằng sau nàng.

Sơ Hạ theo dõi hắn, tò mò hỏi. “Người này là ai thế?”.

Vấn Xuân lắc đầu. “Có vẻ như Tam Nương quen rất nhiều người kỳ quái”.

Phong Linh đi vào khách điểm sang trọng nhất trong thành, Phong Linh móc ngân phiếu trong ngực ra, vỗ vỗ vào quầy. “Ta bao nơi này!”.

Chương quỹ đầu tiên là sừng sờ, nhìn con số trên ngân phiếu, trợn to hai mắt. “Chuyện này..... Sợ là.....”.

Hắn còn chưa nói hết lời, Phong Linh lại “bộp” một phát. “Còn nói không được nữa thì ta đổi sang nơi khác!”.

Chưởng quỹ cầm hai tờ ngân phiếu lên, mừng rỡ như điên. “Được, được, được, tại sao lại không được chứ? Cô nương chờ một chút, ta sẽ đuổi người!”.

Trong khách điểm, những người khách khác cầm bạc trả lại của chưởng quỹ, mắng chửi đi ra ngoài.

Phong Linh tựa vào cửa, ngoắc ngoắc ngón tay với chưởng quỹ. “Cầm giấy mực đến đây”.

“A, được”.

Chưởng quỹ vội vàng mệnh cho tiểu nhị cầm giấy mực đến, Phong Linh xắn tay áo, cầm bút lông, viết lên trên vài chữ. Vần Xuân và Sơ Hạ ngó vào thì kinh ngạc há hốc mồm. “Tam Nương, việc này.....”.

“Được rồi, tiểu nhị, làm phiền người dính cái này lên cửa chính”.(Ốc@DĐLQĐ)

“A, vâng”. Tiểu nhị không biết chữ, nhìn cũng không hiểu nàng đang viết cái gì, chỉ biết dán bên ngoài.

Tờ giấy vừa được dán ra ngoài thì mọi người bắt đầu vây quanh, thì thào. “Họ Dạ, nghe cho rõ đây, bắt đầu từ hôm nay cô nãi nãi tự lập môn hộ”.

Ngồi bên trong khách điểm rộng rãi,, Phong Linh cảm thấy rất thoải mái, chưởng quỹ đối với bọn họ cung kính như khách quý. Tiền đúng là một món đồ tốt, tiêu nó để cho nàng vui vẻ cũng rất tốt! (Ốc@DĐLQĐ)

Lúc này, Vần Xuân không nén được tức giận, lo lắng hỏi. “Tam Nương, chúng ta như vậy có được không? Nếu như Vương gia biết, nhất định sẽ tức giận”.

“Ta quản hắn khỉ gió!”. Phong Linh bùng trà lạnh uống một hớp. “Về sau đừng nhắc đến người này trước mặt ta”.

Vần Xuân lè lưỡi biết là nàng đã thực sự quyết tâm rồi.

Phong Linh nghiêng đầu, nói với Tả Thanh Hàn. “Sát thủ tiên sinh, ta có chuyện muốn nhờ người giúp một tay”.

“Nói”.

“Võ công của người khá tốt, ta muốn nhờ người vào trong hoàng cung chuyển cho con trai ta một lá thư”.

“Ừ”. Hắn đồng ý rất nhanh.

Phong Linh sống trong khách điểm được ăn uống ngủ nghỉ rất tốt, tóm lại chính là một câu, có tiền còn sợ không được làm đại gia? Nàng quản làm gì Châu Châu hay Dạ Vô Hàm, tất cả đi gặp quỷ đi! Dạ Vô Hàm muốn

152. Chương 155: Tự Lập Môn Hộ

153. Chương 156: Đều Là Người Phóng Khoáng, Lạc Quan

154. Chương 157: Lợi Dụng Đồ Bỏ

“Wey, wey, wey, tiểu nhị, người nói với nàng, đúng rồi..... Là Tiểu Tuyên Tuyên đến”. Dạ Dập Tuyên ho nhẹ mấy tiếng, sau đó kín đáo đưa hắn thổi bạc, “Người đi nói với nàng ấy, nhất định nàng ấy sẽ biết”.

Tiểu nhị ánh chừng bạc, sau đó cười nói. “Công tử, ngài chờ một chút”.

Thần Hoàng vẻ mặt khinh bỉ, “Xem ra người thật sự thích cái tên này?”.

Dạ Dập Tuyên lơ đãng nói. “Rồi thái tử điện hạ sẽ cảm thấy hâm mộ cái tên này cho xem”.

Quả nhiên, tiểu nhị đi ra nói. “Vị tiểu Tuyên Tuyên công tử, Phong cô nương mời ngài đi vào”.

“Ha ha.....”. Dạ Dập Tuyên hài lòng cười, nói với Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng nói. “Thấy chưa? Có hâm mộ không? Ha ha.....”.

Thần Hoàng cười lạnh quay mặt, Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, không lên tiếng, nhưng môi hằn mím chặt đã tiết lộ tâm tình của hắn.

Dạ Dập Tuyên thư thả đi vào, bước đi rất cuồng vọng. (sĩ với 2 người ở lại)

Vì vậy bên ngoài chỉ còn Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng hai người đứng đối mặt nhau.

Bởi vì khách sạn trong thành cũng khá nổi danh, trước cửa chính có một khoảng đất khá rộng chỉ có hai người đứng, khí thế mười phần!

Dạ Vô Hàm phe phẩy quạt, nho nhã tuấn mỹ. “Thái tử không ở trong cung coi chừng thái tử phi, chạy đến chỗ này không sợ người nói ra nói vào?”.

Thần Hoàng nghiêng đầu nhìn hắn. “Ha ha, truyện này không làm phiền người quan tâm, không bằng người đem sức lực của mình tập trung trên người Cảnh Vương thúc đi, cận thân hậu viện của người. Nếu không cẩn thận thì sẽ không yên đâu”.

“Nói đến Cảnh Vương thúc thì hình như giao tình giữa thái tử và ngài ấy không phải là ít đâu”. Dạ Vô Hàm gấp quạt lại, gõ nhẹ vào lòng bàn tay một cái. “À, đúng rồi, hình như Cảnh Vương thúc còn chưa biết chuyện thái tử rất thích cải trang, thường không cải trang thành cùng một người, không phải thủ lĩnh hắc đạo thì lại là kỹ nữ..... ha ha, nhất định ông ta sẽ cảm thấy rất hứng thú với tin tức này”.

Thần Hoàng cũng không ngạc nhiên khi hắn ta đoán được thân phận của mình, ngược lại hắn còn nhướn mày khiêu khích. “Dạ Vô Hàm, tốt nhất là người cứ nói hết tất cả cho hắn ta biết đi, như thế hắn ta sẽ đề phòng ta, như vậy thì ta sẽ thua và thế lực của hắn ta sẽ lớn hơn bây giờ”.

Đôi mắt Dạ Vô Hàm lạnh đi. “Sáu năm trước, người trộm ngọc tỷ đi, rốt cuộc là muốn làm gì? Người đã là thái tử rồi, cái ngôi vị hoàng đế sớm muộn cũng là của người, tại sao phải trộm đồ nhà mình?”.

“Hừ, ngôi vị hoàng đế?”. Thần Hoàng bĩu môi một cái. “Người hiếm sao? Vậy ta để cho người là được rồi”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày, đi tới bên cạnh hắn, nhìn chằm chằm vào Thần Hoàng, nhỏ giọng. “Giả điên, cải trang thành người khác, trộm ngọc tỷ, người làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc là muốn gì?”.

“Người muốn biết à?”. Thần Hoàng đến gần, cười tà mị một tiếng, âm thanh mị hoặc đến tận xương. “Ta không nói cho người biết”.

Dạ Vô Hàm mở cái quạt ra, hít sâu một hơi, nhìn Thần Hoàng, “Việc khác ta không muốn nói nhiều nhưng mà liên quan đến nàng, ta quyết không để cho người! Có bản lĩnh thì người tự mình xuất lực”.

Thần Hoàng như người không xương tựa vào người hắn, đá lông nheo. “Được, vậy thì ta theo người!”.

Dạ Vô Hàm chán ghét dùng cây quạt đẩy hắn. “Đừng đụng vào ta!”.

Chung quanh sôi trào!

BL đó! (tình yêu nam x nam)

Đúng là tiểu thụ cực phẩm! (Thần Hoàng)

Tay mọi người đang ở đâu? Có thét chói tai hay không? Có nhiệt huyết không? Có không?

Trong khách sạn, Phong Linh đứng trên bàn hô lớn. “Người là gió, ta là cát. Người là người phóng khoáng lạc quan, ta là hoa! Người đi thi phóng khoáng lạc quan, bạc về nhà! Thành này cũng phóng khoáng lạc quan!”.

Dạ Dập Tuyên bị nàng dọa, nghi ngờ đi tới, quét mắt nhìn những đồ họ viết, lập tức hiểu được, dở khóc dở cười hỏi. “Phong Tam Nương, người lại nghĩ ra cái gì thế?”.

Vấn Xuân đứng một bên cười nói. “Tam Nương muốn tổ chức cuộc thi phóng khoáng lạc quan, chuẩn bị mất một ngày nay đấy”.

Phong Linh ngoắc ngón tay với hấn, cười một tiếng. “Tiểu Tuyên tử, thời cơ để người phát huy sức quyền rũ đã đến”.

Dạ Dập Tuyên che ngực theo bản năng. “Người định làm gì đây?”.

Phong Linh nhìn về phía Sơ Hạ, Sơ Hạ mỉm cười đưa một tập truyền đơn. “Tuyên Vương điện hạ, đây chính là thành quả mà bọn nô tỳ đã làm, tay của nô tỳ và Vấn Xuân đều đau chết đi được, làm phiền ngài ra ngoài phát hộ bọn nô tỳ”.

“Tại sao lại là ta?”. Dạ Dập Tuyên không thể tin được nhìn chăm chăm vào ba người.

“Người có đi hay không?”. Phong Linh chống nạnh, “Không đi, chúng ta tuyệt giao”.

Hấn cắn môi, ai oán nhìn nàng, ôm đồng truyền đơn miễn cưỡng đi ra ngoài. “Làm sao người không bảo hai người ngoài kia làm? Người cứ khi dễ người đằng hoàng đi, khi dễ ta đi!”.

Phong Linh ngẩn ra, đứng vậy, nàng nên lợi dụng đồ bỏ chứ!

“Bốp”. Nàng vỗ tay một cái. “Vấn Xuân, mang hoành phi của chúng ta ra, để hai người ngoài kia cầm lên”.

“A? Tam Nương, ngài định..... Muốn cho Vương gia và thái tử cầm hoành phi?”.

“Tại sao lại không?”. Phong Linh kêu lên.

“A, được rồi, nô tỳ đi thử một chút”.

Vấn Xuân ôm hai cây trúc lớn ra ngoài, vừa mở cửa thì thấy ba người đang đứng nói gì đó.

Dạ Dập Tuyên quay đầu nhìn, nhúu mày. “Không cần đệ nói thêm, các huynh cứ ở lại sẽ biết thôi”. Nói xong hấn lập tức xoay người, nở nụ cười: “Xin chú ý đến cuộc thi phóng khoáng lạc quan, cảm ơn!”.

“Xin chào, hãy đến tham gia cuộc thi phóng khoáng lạc quan”.

Vấn Xuân đến trước mặt hai người, lặng lẽ nhún người. “Đây là do Tam Nương bảo nô tỳ đưa cho hai vị”.

Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng liếc nhìn nhau một cái, sau đó hai người cùng kéo hoành phi ra, nhìn thấy bên trên viết dòng chữ to. “Tham gia cuộc thi, thắng ngàn lượng bạc trắng”.

“Oa! Rất tuần tú!”.

Hai người cầm tấm hoành phi khổng lồ rất dễ thấy, thoáng chốc đã hấp dẫn vô số ánh mắt của nữ nhân nhìn hai người bọn họ, ánh mắt toát ra vẻ hoa si.

Dạ Vô Hàm đã bao giờ bị nhiều người như vậy đứng xem nên lông mày cau lại, vừa muốn ném vật này xuống nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Thần Hoàng bên cạnh, thấy hấn nhàn nhã thoải mái, một tay cầm cán trúc, một tay còn vẩy vẩy với các cô nương.

Không có đạo lý gì lại thua hấn ta cả!

Trên đường phố náo nhiệt hấn lên, tất cả mọi người đều vây quanh xem. Lúc này, trên đường phố phía đông có một cỗ kiệu đang đi về phía này, dừng lại trước đám người, màn kiệu vén lên, đưa một cánh tay ngọc ra sau đó có nha hoàn bước tới đón người bên trong.

Dạ Lạc Dao tò mò nhìn bốn phía. “Đây là có chuyện gì xảy ra? Hương Nhi, người có tìm nhầm chỗ không?”.

“Công chúa, đúng là nơi này rồi..... A, nô tỳ nhìn thấy thái tử điện hạ rồi!”.

“Ở đâu?”. Dạ Lạc Dao vội vàng nhìn sang bên đó, vừa nhìn thấy Thần Hoàng đang cầm hoành phi thì ngây người. “Hương Nhi, mau đỡ ta qua đó xem một chút”.

“Vâng, công chúa, ngài chậm một chút”.

Trên đường phố phía tây cũng đồng thời có một cỗ kiệu.

Tiểu Đào đỡ Châu Châu đi ra, “Phu nhân, ngài xem, chính là chỗ này”.

Châu Châu nhìn xung quanh một vòng. “Có chuyện gì đây? Sao lại nhiều người thế này?”.

“A? Phu nhân, người kia, giống như là Vương gia”.

Châu Châu vừa nhìn sang thì tròn to hai mắt, người đứng trước cửa khách sạn cầm hoành phi kia không phải Dạ Vô Hàm thì là ai!

155. Chương 158: Một Đèn Mười

156. Chương 159

157. Chương 160: Nữ Nhân Của Ta

158. Chương 161: Nương Của Nó Phải Là Người Thâm Tàng Bất Lộ

159. Chương 162: Đi Con Đường Tốt

160. Chương 163: Chứng Sợ Hải Sơn Khẩu

161. Chương 164: Nàng Chỉ Cần Nhìn Ta Là Được Rồi

162. Chương 165: Tỷ Là Người Có Tiền

163. Chương 166

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

164. Chương 167: Hắn Không Có Nguyên Tắc

165. Chương 168: Có Một Nữ Nhân Muốn Giết Ta

166. Chương 169: Mộc Hồng Ngọc

167. Chương 170: Nô Dịch Hắn Cả Đời

168. Chương 171: Bệnh Nghề Nghiệp

Phong Tam Nương chỉ ngẩn người trong một lúc sau đó cũng lên tiếng chào hỏi. “Dạ Tàn Nguyệt, các người cũng đến đây chọn đồ trang sức à? Ha ha, các người cũng thật tinh mắt”.

Thần Hoàng cụp mắt xuống. “Nàng cũng đến đây chọn sao?”.

Hắn không ngờ sau khi giải trừ hôn ước với hắn xong, nàng lại vội vàng gả cho Dạ Vô Hàm như vậy. Trong lòng hắn cảm thấy không thoải mái, suy nghĩ không thoải mái làm cho hắn muốn nhìn thấy máu.

Dạ Lạc Dao thân mật kéo cánh tay Thần Hoàng, nở nụ cười xuất trần (= không thuộc chốn nhân gian). “Đúng vậy, ngày 12 tháng này là hôn lễ của chúng ta, người đã biết chưa? Ngày hôm đó nhất định người phải tới tham dự đó nhé!”.

“Ha ha, chỉ cần không thu tiền mừng thì nhất định ta sẽ tới”. Phong Linh đáp lời, kéo Hồng Ngọc đi. “Đi nào, chúng ta qua bên kia, đừng làm trở ngại vợ chồng son nhà người ta”.

Ánh mắt Hồng Ngọc đảo qua đảo lại giữa 3 người, cười hiểu chuyện sau đó đi theo Phong Linh ngồi xuống đối diện.

Lúc này, ông chủ đi ra. “Mời tân nương tử (=cô dâu) đi theo lão vào thử trang sức chân”.

Chân của nữ nhân ở cổ đại không thể tùy tiện để lộ cho người khác nhìn, bên trong mỗi tiệm trang sức sẽ chuẩn bị một phòng nhỏ để những vị khách nữ có thể thử vòng và lắc chân.

“Nguyệt, huynh chờ muội nhé”. Dạ Lạc Dao cười cười, đứng dậy đi vào.

Hồng Ngọc thở dài một tiếng. “Tại sao lại phải vất vả như vậy chứ?”.

Cặp mắt Thần Hoàng sáng lên khi thấy Hồng Ngọc đứng dậy, hóa ra người sẽ kết hôn không phải là nàng!

Trong khu chờ đợi của cửa hàng chỉ còn hai người.

Phong Linh nhìn đông ngó tây nhưng không nhìn về phía Thần Hoàng. Không phải là nàng kinh sợ mà bởi vì bên đó rất chói mắt, có sự chói mắt của trang sức và cũng có hân.

Thần Hoàng cũng không để ý đến nàng, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Người làm trong tiệm chạy vào, cầm trong tay bản vẽ phác thảo của ông chủ. Hắn nhìn thấy hai người tưởng lầm hai người là một đôi, lập tức cười nói. “Cô nương, đây là bản vẽ qua của hoa tai, ngài nhìn xem ngài thích kiểu dáng nào?”.

Thần Hoàng mở mắt ra, hắn biết là tên đó nhầm người nhưng hắn cũng không nói ra mà vui vẻ nhìn.

“Nhanh như vậy sao?”. Phong Linh gật đầu một cái, trong lòng thầm khen, hiệu suất làm việc của tiệm này rất tốt. Nàng nhìn kỹ, rút một tấm trong đó, hài lòng nói. “Ta chọn nó”.

“Được rồi!”. Người làm lại đưa nó đến trước mặt Thần Hoàng. “Công tử, ngài cũng chọn một cái đi”.

Thần Hoàng thoải mái lật lật mấy tờ, tiện tay rút ra một tấm.

“Ô, hai người đúng là tâm ý tương thông, ngay cả mắt nhìn cũng giống nhau. Hi hi, đúng là được ông trời tác hợp cho”.

Thần Hoàng nghe được lời này thì rất thích thú, Phong Linh thì sững sốt. “Này, cái gì mà ông trời tác hợp hả? Ta với hắn không đi cùng nhau đâu”.

Người làm kịp thời phản ứng lại, tự mình biết đã nói sai. “Xin lỗi, lầm nhầm, lầm nhầm”.

Hắn vội vàng cầm bản phác thảo đi, còn để lại hai người, nhưng hắn cũng đã phá vỡ cục diện bế tắc.

“Không ngồi vào ghế thái tử phi, nàng có cảm thấy mát mẻ hay không?”. Thần Hoàng vẫn vô lại như trước, hôm nay còn có một chút khí phách. Cho dù là côn đồ thì cũng là một tên côn đồ được trời ưu ái.

Phong Linh bĩu môi. “Ta mới không thèm! Làm thái tử phi có gì tốt? Ngày ngày đều bị người soi mói, lúc nào cái mạng nhỏ cũng có thể gặp nguy hiểm”.

“Nhưng thái tử tuần mỹ như vậy, bỏ đi thì rất đáng tiếc!”.

“Đẹp có thể mài cơm ra ăn sao? Khi không có tiền tiêu có thể lấy mặt ra thay tiền à?”.

“Quan trọng nhất là, thái tử sẽ rất cưng chiều nàng, rất cưng chiều nàng, điều này cũng không làm nàng động lòng sao?”.

“Người nào cưng chiều ta thì ta phải gả cho người đó sao. Vậy chẳng phải ta rất bận à?”.

“Nói cho cùng thì là nàng không muốn gả cho hắn đúng không?”.

“Chúc mừng người, đáp đúng rồi”.

Thần Hoàng khẽ gật đầu, “Ta hiểu rồi”.

Bên trong có người vén rèm đi ra, Dạ Lạc Dao và Hồng Ngọc đi ra.

Dạ Lạc Dao nhìn vẻ mặt của hai người, mặt nàng ta không biến sắc ngồi xuống bên cạnh Thần Hoàng, nhắc váy lên, lộ ra bàn chân bóng loáng trắng nõn. “Nguyệt, huynh xem thế này được không?”.

Thần Hoàng “Ừ” một tiếng.

Hồng Ngọc không kiên nhẫn, cúi người hỏi. “Tam Nương, tiền mua đồ trang sức ai trả?”.

“Đương nhiên là cái tên xấu xa kia rồi”.

Hồng Ngọc nghe thấy thế thì quay đầu lại hô to. “Ông chủ, những đồ mà ta vừa thử gói hết lại cho ta”.

Sau khi trả tiền đặt cọc, Thần Hoàng và Dạ Lạc Dao rời khỏi cửa hàng. Hồng Ngọc nhìn bóng lưng hai người, chợt Phong Linh. “Này, tỷ với người giống như tiên nhân đó có quan hệ như thế nào vậy?”.

“Muội không thấy à? Nàng không thích ta”.

“Muội hỏi nam tử ấy”. Hồng Ngọc cười một tiếng. “Muội nhìn rõ ràng, ánh mắt của hắn không hề rời khỏi người tỷ”.

Phong Linh cau mày, “Hắn ta bị bệnh tăng nhãn áp”.

“Thật sao?”. Hồng Ngọc khẽ mặt lại gần. “Tam Nương, tỷ đối với người này.....”.

Đột nhiên, Phong Linh xoay người, khoanh hai tay trước ngực. “Dừng đề tài này lại”.

“Chắc chắc chắc, nghe nói trước kia tỷ là bà mai”.

“Sai, không phải là bà mai mà là một bà mai rất nổi tiếng”.

“A~” Hồng Ngọc cười sâu xa. “Khó trách”.

“Muội có ý gì?”. Phong Linh đi tới, nhìn nàng chăm chăm. “Muội hôm nay có vấn đề gì hả? Sao toàn hỏi những vấn đề kỳ quái”.

Hồng Ngọc khẽ một tiếng sau đó khẽ hê nói. “Hồi đó muội tiếp xúc với rất nhiều bà mai. Bà mai đến nhà muội cầu hôn nhiều lắm”.

“Sau đó?”.

“Những hồng nương này đều là người biết ăn nói, thật ra thì bọn họ đều chỉ có một mục đích là thúc đẩy nhân duyên”.

Phong Linh chớp mắt một cái. “Điều này nói cũng không sai”.

“Cho nên muốn thành hay bại cũng chỉ có hai loại kết quả này”.

“Này!”. Phong Linh lườm nàng một cái. “Muội muốn nói gì thì nói đi, lòng vòng như vậy làm gì?”.

“Ha ha”, Hồng Ngọc vỗ vai nàng nói. “Còn tỷ thì sao, tình cảm cũng giống như lúc tỷ đến nhà người ta cầu hôn vậy. Nếu như thành thì tất cả đều vui vẻ, đúng không, giải quyết dứt khoát không dây dưa. Nhưng tỷ có nghĩ tới việc không có chuyện gì là tuyệt đối, không chừng ngày hôm nay người ta cự tuyệt lời cầu hôn của tỷ, quay lại tỷ còn có được cái tốt hơn ấy chứ”.

Phong Linh cau mày, cực kỳ nghiêm túc nói. “Bà mai chúng ta hận nhất là chuyện như vậy”.

Hồng Ngọc bắt đầu dĩ vãng. “Thôi, coi như muội chưa nói gì”.

* ..... *

“Vương gia, Huyền Phong đã trở lại”. Phi Ứng bẩm báo.

Huyền Phong đi tới, thi lễ. “Vương gia”.

“Tìm được mật đạo kia rồi sao?”.

“Vương gia, ta nghi ngờ mật đạo đó đang ở tầm cung của Diêu hoàng hậu”.

Dạ Vô Hàm xoay người lại, cau mày. “Tại sao lại nói như vậy?”.

“Sau khi Diêu hoàng hậu chết, Dạ Mặc Cảnh xuất hiện rất nhiều lần ở đó! Ban đầu ta cứ nghĩ là hắc nhố tình xưa muốn đi thăm người tình cũ. Ta len lén theo sau muốn nhìn đến cùng nhưng mà sau khi theo tới đại điện thì không thấy tăm hơi của hắc đầu! Cho dù ta tìm như thế nào nhưng cũng không tìm ra”.

“Cho nên.....”.

“Cho nên ở đó nhất định có mật đạo”.

169. Chương 172: Hôn Lễ Của Thái Tử

“Nương! Đi cùng con!”.

Bảo Bảo cứng rắn kéo Phong Linh ra khỏi khách sạn.

“Tiểu tử thôi, nương con rất bận rộn, thời gian chính là vàng bạc, con đừng làm trễ nải việc kiếm tiền của nương!”. Phong Linh định quay lại, Bảo Bảo đứng ngăn lại trước mặt nàng. “Nương, tại sao nương lại không tham gia đám cưới của Thần Hoàng thúc thúc?”.

Phong Linh bắt đầu dĩ lườm nó một cái. “Vì sao nương phải đi? Là hắc kết hôn chứ đâu phải con kết hôn, nếu như con kết hôn thì chắc chắn nương sẽ tham gia!”.

“Nương, có phải là nương không dám đi không?”. Bảo Bảo liếc nàng.

“Chuyện cười, vì sao mà nương lại không dám đi?”. Phong Linh dùng tay chọc cái đầu nhỏ của con. “Muốn đi thì con tự đi, nương không đi”.

“Bởi vì nương từng là thái tử phi nhưng mà lại bị người ta bỏ, đổi thành một người đẹp như tiên nữ là Lạc Dao công chúa, nhìn người ta chỗ nào cũng hơn nương. Người ta vừa đẹp lại dịu dàng, sẽ không giống nương thô lỗ như vậy! Nương sợ đi đến đó sẽ bị hạ thấp hơn người ta phải không?”.

Phong Linh nghiêm mặt cải chính. “Tiểu tử thôi, con phải hiểu rõ là không phải hắc không cần nương mà là nương không chịu gả cho hắc!”.

“Người ngoài ai biết được điều này? Người ta chỉ nói là nương không được, hoặc là đáng xấu xí.... Nên mới bị thái tử bỏ chứ sao”.

“Tên khốn kiếp nào nói! Nói cho nương biết để nương đến đốt nhà hắc”.

Bảo Bảo chớp đôi mắt dễ thương, cười vô hại. “Nương, nếu như nương sợ không dám gặp người thì cứ ở chỗ này”.

“Ai nói nương sợ?”. Bệnh cũ của Phong Linh lại tái phát, nàng chỉ cảm thấy một luồng khí giận từ đan điền xông thẳng lên đỉnh đầu. “Đi thì đi! Ta còn phải thoải mái đến đó để ọi người biết là ta không cần hắc!”.

“Vậy thì được rồi, con gắng gượng dẫn nương đi vậy”. Bảo Bảo nhún vai, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Hai người đang nói chuyện thì một chiếc xe dừng ở cửa khách sạn, rèm được vén lên, Dạ Vô Hàm tuần nhã mỉm cười. “Sao hai người lại đứng ở đây? Vừa đúng lúc, lên xe đi thôi”.

“Đi đâu?”. Hai người trầm miệng một lời.

Môi của hắc khẽ nâng lên. “Đến đám cưới của thái tử”.

Phong Linh và Bảo Bảo nhìn nhau một cái, sau đó hai người cũng không hỏi nhiều mà ăn ý lên xe ngựa.

.....

Thanh Nhạc cung.

Hôm nay, Thanh Nhạc cung cực kỳ náo nhiệt. Tất cả các đại thần đều có mặt, quà tặng gửi đến càng chất thành núi.

Kể từ khi bọn họ biết thái tử điện hạ không diên nữa, đã là một người bình thường còn liên tục xuất hiện thì những người này liền đổi theo hướng gió, cần nịnh bợ thì nịnh bợ, cần hiền mị thì hiền mị. Trong lúc nhất thời, Thanh Nhạc cung vốn là nơi không ai dám vào lại trở thành miếng mồi ngon.

Dạ Vô Hàm dắt tay Phong Linh đi tới, tất cả mọi người đều run sợ. Ngày xưa là thái tử phi, bây giờ lại còn tay trong tay đi tới với Hàm Vương, quang minh chính đại đến hôn lễ, làm sao mọi người lại không cảm thấy ngạc nhiên cho được?

Một lần nữa bước vào nơi này, lòng Phong Linh cảm thấy rối loạn, bây giờ nàng bắt đầu cảm thấy hối hận, không nên đồng ý với Bảo Bảo. Ánh mắt của những người đó làm cho nàng cảm thấy không thoải mái. Ngược với nàng, Dạ Vô Hàm rất bình thường, hẩn nắm chặt tay nàng không hề buông ra.

“Tam Nương, ở đây”.

Cách đó không xa, Hồng Ngọc vẫy tay với nàng.

“Là mấy người họ!”. Phong Linh nhanh chóng đi qua.

Trong sân rộng là rất nhiều bàn rượu, đây chính là chủ ý của Dạ Lạc Dao, cử hành hôn lễ ở bên ngoài, nàng ta muốn thiên địa nhật nguyệt chứng giám.

Bàn rượu ở hàng thứ nhất, trong một góc khuất, có ba người đang ngồi.

Dạ Dập Tuyên ngồi ở giữa, bên tay trái là Hồng Ngọc, bên tay phải chính là Quan tiểu thư mà ngày trước Phong Linh đã từng nhận mối, Quan Dư Tinh.

Hiển nhiên là Quan Dư Tinh cũng nhận ra nàng, nàng ta nhú mày kéo kéo ống tay áo Dạ Dập Tuyên, hỏi . “Dập Tuyên, tại sao nàng ta lại ở đây?”.

Cuối cùng Dạ Dập Tuyên cũng có cơ hội giải thích chuyện đó, nói. “Nàng ấy là.....”.

Phong Linh không để cho hẩn nói chuyện, kéo cổ áo hẩn, cười tủm tỉm nói. “Đây là bàn của các tiểu thư, người qua ngồi ở bên kia!”. Mặc kệ hẩn có nguyện ý hay không thì nàng cũng quăng hẩn ngồi bên trái Hồng Ngọc còn nàng thì nghênh ngang ngồi vào chỗ hẩn.

Quan Dư Tinh trừng mắt nhìn nàng, Phong Linh nhú mày, trong lòng cười lạnh. Quan tiểu thư đúng là không thay đổi, lúc nào cũng đáng ghét như vậy.

Phong Linh cũng mặc kệ nàng ta, quay đầu sang nói chuyện với Hồng Ngọc. “Này, sao muội cũng tới đây vậy? Đến mà không nói tiếng nào?”.

Hồng Ngọc nhỏ giọng nói. “Mấy ngày nay hai người bọn hẩn đều đi dạo phố du thuyền, muội đều đi theo! Chẳng lẽ tên kia nghĩ muội để cho hẩn ta dễ dàng như vậy? Bắt đầu từ bây giờ muội chính là keo dán, không dính chặt hẩn đến chết không thể”.

Phong Linh cười mỉa mấy tiếng, bật ngón cái. “Muội giỏi!”.

Nàng muốn quay đầu lại nhìn Bảo Bảo thì lơ đãng nhìn thấy ánh mắt si mê của Quan Dư Tinh đang dừng ở một chỗ, nàng tò mò nhìn theo. Đó chính là hướng mà Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên đang đứng. Đường như nhớ đến điều gì, nàng bừng tỉnh hiểu ra.

Không trách được vì sao Dạ Dập Tuyên lại buộc nàng đi cầu hôn cho Dạ Vô Hàm, thì ra người trong lòng của Quan tiểu thư này lại là Dạ Vô Hàm! Có lẽ nàng ta biết mình vô vọng nên mới bắt lấy Dạ Dập Tuyên? Dù sao thì người ta cũng là một vương gia mà!

Tóm lại Hồng Ngọc tốt hơn gấp nhiều lần so với loại nữ nhân toàn vì mục đích này.

“Nương!”.

Bảo Bảo lại gần.

“Sao thế?”.

“Con muốn.....”. Bảo Bảo nói nhỏ vào tai nàng. Phong Linh gật đầu một cái. “Hả, con muốn xuyt xuyt à?! Được, nương đi với con!”.

Một câu nói làm mọi người đều phải nén cười.

“Nương! Sao lại nói ra thế hả?”. Bảo Bảo tức giận quay người rời đi, Phong Linh buồn cười lắc đầu một cái. “Này, con không đợi nương à?”.

“Không đợi!”.

Dạ Vô Hàm đưa mắt nhìn hai bóng dáng, sau đó, khẽ nâng tay, Phi Ưng hiểu ý, xoay người rời khỏi Thanh Nhạc cung.

Dạ Dập Tuyên đi tới nhỏ giọng nói. “Vương huynh, đến bây giờ Cảnh Vương thúc vẫn chưa đến. Có phải đang ở đó không?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu. “Hôm nay hấn không thể vắng mặt, cũng không dám”.

“Ừ”, Dạ Dập Tuyên quay đầu lại, đột nhiên trước mặt xuất hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn làm hấn giật mình. “Cái nữ nhân không lễ phép này, tại sao lại nghe lén người khác nói chuyện hả?”.

Hồng Ngọc cười một tiếng, nhìn chằm chằm Dạ Dập Tuyên, ánh mắt đó làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Làm sao?”. Dạ Dập Tuyên lại gần Dạ Vô Hàm, ngày ngày hấn đều bị một nữ nhân muốn giết hấn nhìn chằm chằm, hấn sắp không chịu được rồi.

Hồng Ngọc chỉ ngón tay. “Ta muốn cái này, cái đó, cái đó và cả cái kia nữa”.

Nàng chỉ liên tục vào những món đồ trang sức mà Quan Dư Tinh đeo, nhìn có vẻ đáng tiền thì nàng đều muốn!

“Mộc Hồng Ngọc, ngươi đang cướp của à?”.

Dạ Dập Tuyên sắp phát điên. “Ta biết ngay mà, ngươi đi theo Phong Tam Nương thì nhất định không học được điều gì tốt cả, mới có mấy ngày thôi mà đã học được cách cướp bóc rồi”.

Bên cạnh có một tiếng “Hả?” không lớn không nhỏ vang lên. Hấn giật mình quay đầu nhìn lại, vội vàng cười với Dạ Vô Hàm. “Vương huynh, không phải là đệ nói Tam Nương không tốt”.

170. Chương 173: Lương Tri Đáng Chết

Bảo Bảo dường như giận thật, nó đi ở phía trước rất nhanh, Phong Linh đi theo ở phía sau. “Này, tiểu tử, con đi chậm một chút”.

Đột nhiên Bảo Bảo dừng lại, lặng lẽ chạy đến bên tường, nhón chân lên nhìn vào bên trong cửa sổ.

“Này! Tiểu tử thôi, sao con không học cái tốt mà lại học nghe lén hả?”. Phong Linh đi lên kéo nó. Bảo Bảo sờ sờ đầu, kéo nương nó. “Suyt ~”.

“Con....”. Phong Linh đang muốn nói gì thì nghe thấy tiếng đẩy cửa ở bên trong, sau đó một giọng nữ mềm mại vang lên. “Nguyệt, cảm ơn huynh đã làm tắt cả theo ý muội”.

“Ta phải cảm ơn muội mới đúng”. Thần Hoàng không quan tâm nói.

“Huynh làm nhiều việc như vậy chỉ vì muốn thành toàn cho nàng, có đáng không?”.

“..... Đó là chuyện của ta”.

“Huynh thay đổi rồi, huynh không còn là Thần Hoàng mà muội biết nữa”. Giọng nói Dạ Lạc Dao lộ rõ vẻ mất mát và thất vọng, nàng ta cười tự giễu. “Muội thật sự không hiểu, huynh cứ yêu Phong Tam Nương như vậy sao? Không tiếc mà làm những trò như vậy cho nàng ta nhìn?”.

Phong Linh cứng lại, diễn trò? Cho nàng nhìn?

Tại sao?

Bảo Bảo chau mày, nở nụ cười chắc chắn.

“Lạc Dao, bây giờ muội cự tuyệt vẫn còn kịp”.

“Không”. Nàng ta cười. “Nguyệt, gả cho huynh là nguyện vọng trước giờ của muội, muội tin tưởng huynh chỉ mê luyện Phong Tam Nương nhất thời mà thôi. Không bao lâu nữa, huynh sẽ quên nàng ta và chúng ta sẽ giống như trước đây dựa vào nhau mà sống, huynh nói xem, như vậy có tốt không?”.

Thần Hoàng không lên tiếng, hần chỉ cười, tiếng cười có phần lười biếng.

Đột nhiên, cửa mở ra, một người phi ra ngoài, túm lấy một lớn một nhỏ đang núp ngoài cửa.

Thần Hoàng thấy rõ hai người thì hần run lên. “Tam Nương? Bảo Bảo?”.

Phong Linh chưa bao giờ quần bách như vậy, nghe lén ở cửa sổ của đôi vợ chồng sắp cưới, đúng là mất hết mặt mũi. Mặt nàng đỏ lên, lúng túng nói. “Cái đó, Bảo Bảo.....”. Nàng cúi đầu, trừng mắt nhìn con trai giống như đang nói cho nó biết, tiểu tử, con chết chắc rồi!

Bảo Bảo không hề ngại gì cả, thản nhiên nói. “Cháu muốn gặp thúc nhưng thị vệ không cho, cháu đến chỗ này đang định đi thì bị thúc gặp được”.

“Đúng đúng đúng”. Phong Linh gật đầu. “Không sai, chính là như vậy”.

Thần Hoàng đảo mắt qua, khoe miệng nâng lên mấy phần. Hần buông tay ra, cười như không cười. “Những thị vệ đó thật lớn mặt”.

“Nguyệt, là ai thế?”. Trong phòng, Dạ Lạc Dao hỏi.

“Không có gì, muội cứ ở yên trong phòng đi”. Nói xong, Thần Hoàng kéo hai người đến một cái đình nhỏ cách đó không xa. “Nói đi, tìm ta có việc gì?”.

“A, không có việc gì, không có việc gì, chính là đến để chúc mừng người, ha ha.....”. Phong Linh cười để giấu lúng túng, nàng không thể tìm được cách nào khác.

Bảo Bảo nghenh đầu, cười. “Không phải là cháu tìm mà là nương cháu tìm thúc, nàng có lời muốn nói với thúc”. Nó cười rồi chạy nhanh như làn khói.

Thần Hoàng lắc đầu bật cười, trong mắt có mấy phần an ủi, tiểu tử này, không uống công yêu thương nó.

“Này, Bảo Bảo, trở lại!”. Phong Linh bị bỏ lại ở đó, tức giận giậm chân.

“Có gì thì nàng nói đi”. Thần Hoàng yêu mị dựa người vào thành, hai mắt phóng điện, chỉ cần là người khác phái đều bị ánh mắt đó giết trong vô hình.

“Ta cũng không có lời nào.....”. Phong Linh từ từ quay người lại, hít sâu một hơi nhìn hần. “Người cười Lạc Dao công chúa là vì..... Ta?”.

“Ha ha.....”. Hần cười to đi tới, Phong Linh theo bản năng lùi về sau hai bước.

“Nàng thử nói xem”. Hần dón nàng vào giữa hai cánh tay và cái cột đình, làm cho nàng không thể trốn đi đâu được.

Phong Linh nháy nháy mắt, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của hần, nói. “Cưới là một chuyện rất thần thánh, nếu như ngươi không thích nàng thì đối với nàng, chuyện này rất không công bằng.....”.

“Vậy thì nàng có thể công bằng với ta không?”. Thần Hoàng nhìn chăm chăm vào nàng, tay vỗ mặt nàng. “Nàng đối xử công bằng với ta, để ta đi vào lòng nàng, đừng đóng cửa lòng nàng như vậy”.

“Điều này có quan hệ gì với ta?”. Phong Linh vội phủi sạch trách nhiệm. “Người muốn cưới người nào, ta cũng không xen vào, cũng không có lập trường nói chuyện. Nhưng mà trùng hợp ta lại nghe được, vì là bằng hữu nên ta muốn nhắc nhở người thôi, người đừng có hiểu lầm”.

“Hả? Nàng cảm thấy là không có quan hệ gì với nàng sao?”. Thần Hoàng cười tà ác, “Vây thì rất tốt, rất tốt, rất tốt”.

Hắn nói liên tiếp ba từ “Rất tốt”, sau đó hắn buông tay, xoay người rời đi.

“Đợi đã!”.

Phong Linh đột nhiên gọi hắn lại.

Thần Hoàng đứng lại nhưng không quay đầu. “Có việc gì?”.

Phong Linh cắn môi, lấy dũng khí nói. “Đây không phải trò đùa, ngươi phải suy nghĩ kỹ càng”.

“Ta không cưới nàng ấy, nàng có thể gả cho ta sao?”.

Phong Linh sợ run lên.

“Ha ha”. Hắn cười. “Vây thì nàng đừng quản chuyện của ta nữa”.

“Này! Ngươi có thái độ gì thế hả? Đừng nghĩ rằng ta thiếu ngươi cái gì, ta không nợ! Ta không để ngươi thích ta, ta cũng không cần xin ngươi đi cưới người khác!”.

“Không sai!”. Hắn xoay người, hơi thở tà ác làm Phong Linh giật mình.

“Từ đầu đến cuối, nàng đều khinh thường liếc nhìn ta một cái! Chuyện cho tới bây giờ, nàng chạy lại đây thì có ích gì? Nàng nói đúng, yêu người nào, cưới người nào là tự do của ta, không cần nàng quan tâm!”.

Nói xong hắn nhanh chân bước đi.

Phong Linh nổi giận, hô to với bóng lưng của hắn. “Ngươi cứ cưới Lạc Dao công chúa đi, ta chúc ngươi bách niên hảo hợp, hạnh phúc mỹ mãn, nhiều con nhiều cháu!”.

Thần Hoàng đưa lưng về phía nàng phát tay một cái, làm Phong Linh giận muốn điên. “A, Phong Tam Nương, ngươi điên rồi? Người ta như thế nào cần ngươi quan tâm à, mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi lo lắng làm cái gì, đáng đời!”.

Nàng ngồi xuống, ngực phập phồng. Đột nhiên, trên mặt chợt lạnh, nàng nghi ngờ đưa tay lên.....

Nước mắt.

Nàng khóc?!

Vì tên khốn không có tính người đó?

Phong Linh đứng dậy, chùi chùi mắt, chạy ngược về phía sảnh. Trời ơi, Phong Tam Nương nàng mà cũng có một ngày bị người mắng khóc, chuyện này mà truyền đi thì mất mặt chết.

Trở lại chỗ ngồi thì Dạ Vô Hàm không ở đó, Dạ Dập Tuyên nhìn sang. “Sao lâu vậy, ngươi bị táo bón à?”.

“Dập Tuyên ~”. Quan Dư Tinh nũng nịu. “Đúng là gần mực thì đen, bây giờ ngài thật thô tục”.

Dạ Dập Tuyên cười. “Được được, ta chú ý là được”.

Hồng Ngọc làm động tác nôn ọe, quay đầu lại nhìn Phong Linh. “Này, sao rồi?”.

“Không có gì, tỷ lạc đường”.

“Lạc đường? Nghe nói tỷ từng ở đây, làm sao lại lạc đường được thế?”. Hồng Ngọc nói giễu một câu, làm Phong Linh hơi chậm lại.

Dạ Dập Tuyên tức giận kéo Hồng Ngọc. “Ăn cái gì cũng không ngăn được miệng của ngươi à?”.

Hồng Ngọc biết nhiều vậy làm gì, nàng nhú mày, ngón tay nhỏ nhắn chỉ. “Ta muốn cái này, cái đó, cái đó, còn cả cái kia nữa.....”.

Dạ Dập Tuyên nhúc nhích đầu nói. “Mua mua mua, cô nãi nãi, chỉ cần ngươi im lặng là được!”.

“Cảnh Vương đến!”.

Dạ Mặc Cảnh ngồi trên xe lăn, Trương Tam đẩy hắn đi tới.

Từ khi Dạ Vô Hàm tháo bỏ trách nhiệm, Dạ Mặc Cảnh thành người được lợi, người dựa dẫm quan hệ với hắn ngày càng nhiều, nhưng đó chỉ là ở bề ngoài thôi. Trên thực tế, không biết có phải Dạ Hoàng Thiên bị cái chết của Diêu Ngọc kích thích hay không mà bắt đầu hỏi đến chuyện triều chính, hơn nữa Dạ Tàn Nguyệt cũng đã bình thường. Hắn đã phải chịu nhiều lần giáp công, nếu như hắn không đẩy nhanh động tác thì sớm muộn gì cũng bị đè ép mà chết.

“Này, tên kia bị tàn phế à?”. Hồng Ngọc không hiểu hỏi.

Lần này Dạ Dập Tuyên cười. “Ừ, lần này thì người nói đúng rồi”.

Dạ Mặc Cảnh đi qua bàn của các triều thần, hắn có nhìn qua bên này vài lần. Khuôn mặt tái nhợt không thấy Dạ Vô Hàm thì run lên nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất luôn. Hắn ngoắc tay gọi Trương Tam, rỉ tai mấy câu, Trương Tam đồng ý xoay người đi ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên biến sắc, đứng dậy, biết rằng hắn đã phát hiện được cái gì, “Các người ở lại chỗ này, ta đi một chút sẽ về”.

“Dập Tuyên?”. Quan Dư Tinh muốn gọi hắn, Hồng Ngọc cười lạnh. “Đại tiểu thư, ngoài việc đi theo phía sau môn hạ của nam nhân thì người còn có thể làm gì được nữa?”.

“Người nói cái gì?”. Quan Dư Tinh nổi giận. “Ta đã nghe Dập Tuyên nói hết rồi, người không biết xấu hổ cứ phải quần lấy hắn thế à? Hắn không hề thích người, cái ghế Vương phi cũng không phải người có thể ngồi được”.

Hồng Ngọc không nổi giận, nàng cười gần đến gần. “Tốt, ta thật sự rất mong đợi”.

Quan Dư Tinh cảnh giác. “Mong đợi cái gì?”.

Hồng Ngọc đột nhiên ôm lấy nàng ta, thân thiết nói. “Mong người gả cho hắn, ba chúng ta sẽ sinh hoạt thật vui vẻ, ha ha, nhất định sẽ rất tốt đẹp, rất hài hòa”.

“Này, người điên rồi, buông ta ra”.

Hai người bên này đã kích ngầm hay công khai không hề liên quan đến Phong Linh, nàng ngồi ôm má, nhủu mày. Vô số lần nàng tự nói với mình, chuyện này chẳng có quan hệ gì với nàng cả, là tự hắn muốn kết hôn với Dạ Lạc Dao, tội gì nàng phải cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Một lần tự mê hoặc mình rồi lại lặp lại sự thật này, nàng tin rằng không liên quan đến nàng nhưng làm thế nào nàng cũng không vui.

Không biết Bảo Bảo trở lại từ lúc nào.

“Tiểu tử?”.

“Dạ?”.

“Có phải nương có một chút xíu ích kỷ hay không?”.

Bảo Bảo ngược mắt nhìn nàng một cái, lắc đầu. “Không có”.

“Phù” Phong Linh thở phào nhẹ nhõm. “Vây thì tốt”. Nàng xoay người lại ôm Bảo Bảo. “tiểu tử, cảm ơn con”.

“Không cần cảm ơn, nương muốn an lòng, là con trai con nên giúp nương”.

Phong Linh cứng người, giơ tay lên cốc vào đầu nó một cái. “Con làm nương tức chết được, về sau xem ai cưới vợ cho con”.

Lúc này, trong sân đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh. “Tham kiến hoàng thượng”.

Dạ Hoàng Thiên tới, Bảo Bảo vừa thấy ông thì đứng dậy vẫy tay. “Hoàng gia gia, ngồi ở đây”.

Chúng triều thần hít sâu một hơi, Phong Linh vội vàng che miệng con trai, tạ lỗi với mọi người. “Thật xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, không hiểu chuyện.....”.

Dạ Hoàng Thiên định bước lên bậc thang, ngồi vào long ỷ nhưng ông lại dừng lại, cười một tiếng, chỉ về phía đó. “Trầm an vị nơi đó”.

“Hoàng thượng.....”.

Mọi người thấy Dạ Hoàng Thiên thật sự ngồi vào bàn Bảo Bảo thì ngây người. Hoàng thượng phải có ý gì đó mới thích đứa bé này như vậy?

Quan Dư Tinh không tin được cứng người. “Hoàng, Hoàng thượng.....”.

“Hoàng gia gia, tới đây ngồi”. Bảo Bảo nhân cơ hội chạy trốn độc thủ của nường nó, nó chạy đến trước mặt Dạ Hoàng Thiên, ngồi xuống đối diện.

Hồng Ngọc lần đầu tiên thấy Hoàng thượng, cũng không có vẻ quá nhẵn nhụi, trên người có vị của người giang hồ, làm nàng cũng xuất chúng.

“Vị này là.....”. Dạ Hoàng Thiên chỉ vào Hồng Ngọc hỏi.

“A, đây chính là Hồng Ngọc a di mà Tuyên thúc thúc muốn kết hôn”. Bảo Bảo trả lời thay Hồng Ngọc, Hồng Ngọc cười ngĩ thầm, oan có đầu nợ có chủ, cho dù là chuyện của Dạ Dập Tuyên thì không có liên quan gì đến cha hần cả. Nàng lễ phép nói. “Hồng Ngọc tham kiến hoàng thượng”.

“A, con chính là Mộc Hồng Ngọc sao?”. Dạ Hoàng Thiên cười ý vị sâu xa, gật đầu một cái.

“Giờ lành đã đến!”.

Thái giám hô to một tiếng, trên thảm đỏ, Thần Hoàng chậm rãi đi ra. Một thân màu đỏ sẫm, xinh đẹp, quyến rũ, mơ hồ lộ ra một cổ khí phách. Hần vừa xuất hiện, nữ nhân phía dưới đều sôi trào. “Thái tử thật tuần tú!”.

Phong Linh bĩu môi. “xì”.

Cùng lúc đó Dạ Lạc Dao được hỉ nường đỡ ra, các nam nhân sôi trào. “Lạc Dao công chúa..... Đẹp quá!”.

Phong Linh lại bĩu môi. “XỈ ~”.

Bảo Bảo ngồi bên cạnh xoa mi tâm. “Đúng là làm người khác đau đầu”.

Nhìn hai người càng lúc càng lại gần, rất nhanh Thần Hoàng nhận lấy tám lụa hỉ nường đưa đến, xoay người lại, ánh mắt nhìn lướt qua Phong Linh, sau đó chuẩn bị bá thiên địa. Dạ Hoàng Thiên được người mời lên đài, ngồi ngay ngắn trên ghế rồng.

Dưới mặt bàn, hai tay Phong Linh nắm chặt, chân mày nhíu lại thành một đường. Nàng hy vọng chính mình sẽ ích kỷ, quản gì hần có phải là muốn thành toàn ình hay không, quản hần khi gió gì? Nhưng mà đáng chết, lương tri trong nàng đang gây sóng gió, lằm ằm ỉ, quả trách nàng.

Nàng vùi đầu thật thấp, làm đà điều lằm bằm, ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy gì cả.....

“Nhất bá thiên địa!”.

Nghe tiếng hô bá thiên địa, Phong Linh chân động toàn thân, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm nơi đó.

Hai người từ từ cúi xuống, từ từ, từ từ.....

Hình ảnh trước mắt giống như được quay chậm, mỗi một chi tiết nhỏ, một chút xiu biến hóa cũng đều phóng đại trước mắt Phong Linh. Nàng có thể nhìn thấy nụ cười cay đắng của Dạ Lạc Dao, có thể nhìn thấy Thần Hoàng không bị ảnh hưởng.....

Tất cả những điều này đều là vì nàng.

Hô hấp bắt đầu thay đổi, mỗi hình ảnh đều đập vào lòng nàng, không biết đây là cảm giác gì. Tay của nàng nắm chặt ngực, mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu túa ra, nhìn chăm chăm hình ảnh trước mặt, tâm mắt bắt đầu mơ hồ.

“Nhị bá cao đường!”.

Hai người được gọi là kim đồng ngọc nữ lại cúi người xuống.

Phong Linh khỏ sở nín lấy cổ áo, sắc mặt bắt đầu đỏ lên, rồi tái nhợt, mồ hôi trên trán ra càng nhiều, hô hấp như muốn dừng lại.

Mọi người đều bị hình ảnh trên đài hấp dẫn, không ai chú ý đến biến hóa của nàng. Phong Linh muốn há mồm kêu cứu nhưng lại không phát ra tiếng.

“Phu thê giao bá!”

Nàng không thể hít thở, không thể.....

Phong Linh không nhin được nữa, ngã xuống.....

Bỗng chốc có một đôi tay rắn chắc đỡ lấy nàng, Phong Linh sắp bất tỉnh, nửa khép con mắt, tầm mắt mờ lung mơ hồ, chỉ nhìn thấy khuôn mặt lo âu của một người toàn thân màu đỏ.

Thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Nàng bắt lấy tay hắn, hé miệng, yếu đuối nói từng câu từng chữ. “Không nên cười nàng.....”.

171. Chương 174: Chuyện Ngu Như Vậy Ta Chỉ Làm Một Lần Duy Nhất

Thần Hoàng cười.

Không ai nghe được Phong Linh đã nói gì, chỉ biết là, ngay lúc nàng té xỉu, thái tử đã nhanh chóng lướt tới chỗ nàng như một tia chớp.

Xung quanh bỗng chốc im lặng.

Thần Hoàng ôm Phong Linh, bước nhanh vào phòng trong.

“Nguyệt.....”

Dạ Lạc Dao cúi đầu, dưới khăn phượng là khuôn mặt đầy nước mắt, “Chỉ còn phu thê giao bá nữa là chúng ta thành phu thê rồi.....”

Bảo Bảo nhìn theo bóng lưng của Thần Hoàng và Phong Linh, vui vẻ cười.

Trong Thanh Nhạc Cung, vẫn là phòng Phong Linh từng ở.

Phong Linh nằm không yên, lật người, “Rầm” cắm đầu ngã xuống đất. Nàng kêu đau một tiếng, mắt chưa mở ra, đã nhận thấy một đôi tay có lực ôm nàng lên.

“Ta vẫn luôn thắc mắc, nàng như vậy, sao vẫn có thể sống được đến tận bây giờ?”

Phong Linh nghe thấy giọng nói này, bỗng chốc tỉnh táo hẳn, nàng mở mắt ra, kinh hãi, “Dạ Tàn Nguyệt?! Sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi đang báỉ đường sao?”

Thần Hoàng đang mặc một bộ áo rộng thùng thình màu bạc, cố tình làm dáng mở rộng cổ áo, lộ ngực. Hắn cười tà, tiến gần nàng, “Giờ mới hỏi việc này, không phải quá muộn sao?”

“Ngươi có ý gì?”

Trong tim Phong Linh dần dâng lên một dự cảm xấu, nàng nường mày suy nghĩ hồi lâu, vừa rồi..... Tiệc cưới.....

“Ôi trời ơi!” Nàng vỗ mạnh vào đầu mình, thần ơi, nhanh chóng tới hốt nàng đi đi! Nàng rút cuộc đã làm gì vậy chứ?

Thần Hoàng buồn cười nhìn vẻ mặt nàng, vừa lòng gật gật đầu, “Nhớ ra? Rất tốt! Vậy nàng cho ta câu trả lời thoả đáng đi!”

Phong Linh ngẩn ra, cảnh giác nhìn chăm chăm hắn, “Câu trả lời gì? Ta không cố ý!”

“Không cố ý?” Thần Hoàng khoa trương cười to ba tiếng, “Ha ha ha! Trước mặt nhiều người như vậy, sống chết ôm ta không buông tay, còn vừa khóc vừa gào, nói không để cho ta thành thân, giờ chỉ một câu ‘Không cố ý’, muốn chối sạch việc này? Không dễ vậy đâu!”

Phong Linh cứng đờ, toàn thân đổ mồ hôi hột, chỉ chỉ mình, “Ta, sống chết ôm người không buông tay?? Còn, vừa khóc vừa gào??”

“Ừ ~”

Phong Linh hít sâu một hơi, im lặng bước xuống giường, mang giày vào, bước ra ngoài.

Thần Hoàng ngạc nhiên, kéo nàng, “Nàng đi đâu?”

“Đi chết.”

“.....”

“Người đừng kéo ta, để ta chết đi cho xong! Một đời sáng suốt của ta, hình tượng của ta! Về sau ta còn mặt mũi nào gặp người nữa?!”

Thần Hoàng đau đầu, xốc cổ áo nàng lên, kéo nàng trở về, vứt nàng xuống giường như vứt một đồng rác. Phong Linh còn muốn nhào lên, Thần Hoàng liền nhanh chóng đè nàng lại, “Nàng còn tiếp tục ồn ào nữa, ta sẽ hôn nàng đó!”

Câu uy hiếp này quả nhiên có tác dụng, Phong Linh lập tức an tĩnh lại, Thần Hoàng buông tay, bộ dạng cao ngạo như chim công, đi qua đi lại trong phòng, “Nói đi, nàng định chịu trách nhiệm thế nào?”

“Việc này.... Dạ Tàn Nguyệt, người muốn bắt nạt người phải không?” Phong Linh làm liều, ngồi dậy, hai tay bắt chéo, ra vẻ còn du côn hơn hắn, “Tiền không có, mạng càng không có!”

Thần Hoàng dừng bước, xoay người đối diện với nàng, cười nói: “Như nàng mong muốn, hôn lễ của ta bị hủy bỏ, trở thành chuyện cười cho các đại thần, thêm chuyện cho toàn dân bàn luận khi rảnh rỗi, trở thành lợi thế để kẻ địch đả kích ta. Nếu lương tâm nàng không thấy áy náy thì nàng cứ một mực chối bỏ trách nhiệm đi!”

Phong Linh nghe xong, há miệng nói không nên lời, bả vai dần dần chùng xuống, “Ta..... Ta không cố ý.”

“Quá muộn rồi!”

“Ta chỉ..... Hầy!” nàng thở dài một tiếng, ảo não nói, “Giờ nói gì cũng vô ích, họa do ta gây ra, ta sẽ một mình gánh chịu! Người yên tâm, ta sẽ ngay lập tức đi nói với hoàng thượng và công chúa Lạc Dao, ta sẽ trả lại cho người một hôn lễ!”

Phong Linh nói xong, lại đi ra ngoài. Thần Hoàng đuổi tay, nắm cổ áo, kéo nàng trở về, mắt sáng quắc, “Không cần thiết.”

Phong Linh ngơ ngác nhìn hắn, “Là..... Là sao?”

Hắn kéo mạnh một chút, Phong Linh liền ngã vào lòng hắn, hắn siết chặt tay, “Ta đã cho nàng một cơ hội lựa chọn, là tự nàng quyết định! Chuyện ngu như vậy ta chỉ làm một lần duy nhất, giờ, ta quyết không buông tay nữa!”

Xong đời!

Phong Linh thầm kêu một tiếng, nàng đúng là heo mà! Một con heo thiếu não!

Đúng lúc này, cửa phòng bị người đá văng ra.

“Dạ Vô Hàm!”

Sắc mặt Dạ Vô Hàm hết sức khó coi, xanh mét bất thường, môi cũng xám xịt, bước chân không vững. Hắn không nói một lời, đi tới kéo Phong Linh ra ngoài.

Thần Hoàng chợt nhú mày, kéo lại.

Thần Hoàng không kéo Phong Linh, mà là Dạ Vô Hàm, đặt tay lên mạnh môn của Dạ Vô Hàm.

Thần Hoàng kinh ngạc nói, “Người……”

Dạ Vô Hàm đẩy tay hắn ra, chặn lời hắn, “Không liên quan gì tới người.”

Phong Linh cũng thấy có gì đó không bình thường, nàng vội vàng kéo tay Dạ Vô Hàm, “Vô Hàm, người bị sao vậy?”

Dạ Vô Hàm lắc đầu, “Về phủ trước, xe ngựa đã đợi ở ngoài cung rồi!”

Thần Hoàng nhíu mày, “Không muốn chết thì hãy yên đây!” nói xong, lập tức ra khỏi phòng. Ngay lúc này, Dạ Vô Hàm bỗng phun ra một búng máu, văng cả lên người Phong Linh.

Phong Linh sốt ruột, “Vô Hàm!” nàng dìu Dạ Vô Hàm đi đến giường. Dạ Vô Hàm dùng nội lực khổng lồ chế độc trong người, nắm chặt tay Phong Linh, ánh mắt sâu đến mức làm lòng người đau. Hắn đều biết hết, nhưng không hề nói một lời.

“Vương gia!” Huyền Phong và Phi Ứng chạy tới, lo lắng kêu, “Vương gia, ngài sao rồi? Chúng ta phải đi nhanh thôi!”

“Muốn cho chủ nhân của các người không được thấy mặt trời ngày mai sao?” Thần Hoàng lạnh lùng khiển trách, sau đó xô cửa bước vào, đẩy Phong Linh ra, ngồi xuống giường, thô lỗ kéo áo Dạ Vô Hàm, “Hãy nhớ, người nợ ta một mạng!”

Dạ Vô Hàm muốn đẩy tay hắn ra, “Người không cứu, ta cũng không chết được!”

“Có muốn cá hay không? Ta vừa đi ra khỏi cánh cửa này một khắc, người sẽ lập tức được gặp Diêm Vương!”

Phong Linh dù không biết chuyện gì, nhưng nghe vậy cũng biết tình hình nguy cấp, nàng vội nắm lấy tay Thần Hoàng, “Cứu hắn! Cầu người, cứu hắn!”

Dạ Vô Hàm nhíu mi, “Tam Nương, đừng nhờ kẻ đáng ghét này!”

Thần Hoàng giễu cợt nói, “Mặt mũi của Phong Tam Nương nàng thật lớn, vừa mở miệng ra là đáng giá một mạng người ngay! Ra ngoài chờ đi!”

Phong Linh nhìn Dạ Vô Hàm gật đầu, “Ta ở bên ngoài, có gì cần, cứ gọi ta!”

Dạ Vô Hàm không nói gì. Thần Hoàng nhướn mày, nhét một viên thuốc vào miệng Dạ Vô Hàm, sau đó lập tức vận công bức độc ra cho hắn.

Dạ Vô Hàm biết lúc này không thể phân tâm, dù có không tình nguyện đi nữa, cũng phải đi xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thần Hoàng hỏi.

Dạ Vô Hàm, nghĩ nghĩ nói, “Trong phòng Diêu hoàng hậu có con đường bí mật.”

“Ta biết.”

Dạ Vô Hàm nheo mắt, hơi nghiêng răng nghiêng lợi, “Người biết?”

“Đừng nổi giận, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.” Thần Hoàng tà ác nhắc nhở.

172. Chương 175: Đêm Rất Yên Tĩnh

Đã tự:

Thần Hoàng còn nói. “Cơ quan ở đó rất nặng, nhìn có vẻ như không giống là nàng ta xây dựng, nếu không thì động tĩnh lớn như vậy, hoàng cũng không thể là không ai biết. Nếu như ta đoán không lầm thì đó là công trình lưu lại từ lâu, nàng ta chỉ gặp may mắn phát hiện ra nơi đó”.

Lần này, Dạ Vô Hàm cũng không phủ nhận. “Ta và Dạ Tuyên vừa đi ra từ chỗ đó”.

Thần Hoàng cười khẽ, “Ta có thể nhìn ra”.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu. “Người đã đi đến chỗ nào?”.

Hắn nhún vai, từ chối nghe ý kiến.

“Nơi đó rất có thể là ổ của quỷ mặt tăng, mặc kệ là quỷ mặt tăng xen lẫn trong hoàng cung hay xen lẫn bên cạnh các đại thần thì tất cả mệnh lệnh đều phát ra từ nơi đó”.

“Cho nên? Người nghĩ như thế nào? Người cũng đừng quên nếu như ép bọn họ thì rất có thể trong một đêm tất cả các đại thần của Minh Tịch triều sẽ chết sạch, bao gồm cả phụ hoàng”. Thần Hoàng không nhanh không chậm nói. “Tin tưởng ta, bọn họ có bản lĩnh làm điều đó”.

Làm sao Dạ Vô Hàm lại không biết điều hắn nói. Nhưng mà bị động quá lâu thì sớm muộn rồi bọn hắn cũng sẽ bộc phát.

“Ta có một kế hoạch”. Dạ Vô Hàm nói.

Thần Hoàng nhướn mày. “Kế hoạch? Có liên quan đến ta sao?”. Hắn cười lạnh. “Từ trước đến giờ đều là người làm việc của người, ta làm việc của ta, kế hoạch của người không cần nói cho ta biết đâu”.

Dạ Vô Hàm nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên nội lực tỏa ra, thoáng chốc, hai cánh tay Thần Hoàng tê rần. Hắn bất ngờ nhìn đôi tay rồi lại nhìn Dạ Vô Hàm.

Lúc này, Dạ Vô Hàm từ từ mở mắt ra, xoay người, ưu nhã cười một tiếng. “Vừa rồi nếu như người cố ý đánh cuộc thì người thua chắc rồi. Nhưng mà ta vẫn nên cảm ơn viên Hàn Ngọc hàn của người”.

Thần Hoàng lắc đầu bật cười. “Dạ Vô Hàm, người ngụy trang đâu chỉ mình ta”. Hắn lười biếng dựa vào giường. “Nói đi, kế hoạch của người là gì?”.

* ..... *

“Vương huynh”. Dạ Dạ Tuyên nóng nảy chạy vào, thấy Phong Linh và bọn Huyền Phong đều đang lo lắng đi lại bên ngoài thì vội hỏi. “Vương huynh như thế nào?.....”.

Phi Ưng nhíu mày đáp. “Thái tử đang giúp Vương gia bức độc ở bên trong”.

“Đáng chết”. Dạ Dạ Tuyên nện một quyền vào tường, gương mặt tự trách. “Nếu Vương huynh không vì cứu ta thì cũng sẽ không trúng chất độc chết tiệt đó”.

“Tiểu Tuyên Tuyên, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?”. Phong Linh nghiêm túc hỏi. “Các người đang làm chuyện nguy hiểm gì?”.

Dạ Dạ Tuyên lắc đầu, “Xin lỗi, ta không thể nói được”.

Phong Linh cắn môi, nàng cũng không ép hỏi nữa. Đây là hoàng cung, bọn họ là con trai hoàng đế, bọn họ làm gì và bọn họ nghĩ gì, không phải là chuyện mà nàng có thể hiểu được. Một câu nói, theo lý tưởng của nàng, thì từ lâu nàng đã không vì thiên hạ.

“Dạ Tuyên”, Quan Dư Tinh từ xa chạy lại, Hồng Ngọc thì dẫn theo Bảo Bảo đi tới bên này.

“Dư Tinh”. Dạ Dạ Tuyên nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, cười với nàng. “Nàng chờ lâu rồi sao?”.

“Ừ”. Nàng uất ức nhìn hắn. “Chàng đi đâu để mình ta ở đó”.

Hồng Ngọc không thèm để ý đến hai người mà chạy thẳng đến chỗ Phong Linh. “Tam Nương, tỷ làm sao vậy?”.

“Tỷ không sao rồi, nhưng mà Dạ Vô Hàm vẫn đang ở bên trong”. Nàng lo lắng nhìn vào cửa phòng. “Hắn đang bị thương, hình như là trúng độc”.

Hồng Ngọc nhíu mày. “Trúng độc trong hoàng cung? Điều này sao có thể?”.

Bảo bảo nhíu mày, đi qua giật tay nương nó. “Nương, nương yên tâm, có Thần Hoàng thúc thúc ở đây, nhất định sẽ không có chuyện gì”.

Hình như con trai nàng rất sùng bái Thần Hoàng, điều này làm Phong Linh cảm thấy hơi kinh ngạc, nàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con. “Ừ, nương biết”.

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Thần Hoàng vuốt ve mi tâm, yếu đuối dựa vào cạnh cửa. Mọi người vội vàng chạy tới. “Sao rồi?”.

“Uhm..... Mệt quá, ta rất mệt.....”. Thần Hoàng ngã thẳng về phía Phong Linh, giống như là không đỡ hấn thì hấn sẽ ngã xuống. Nhưng hấn còn chưa kịp ngã vào Phong Linh thì một bàn tay to đã chen vào, đỡ Phong Linh bảo hộ phía sau lưng.

“Hàm Vương!”.

“Vương huynh!”.

Thấy Dạ Vô Hàm không có việc gì đứng đó, tảng đá trong lòng mọi người rơi xuống. Tất cả đều vỗ ngực một cái, vui vẻ cười.

Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng. “Dạ Vô Hàm, đây chính là thái độ của người đối với ân nhân cứu mạng đó hả?”.

Dạ Vô Hàm không để ý đến hấn mà nói ngắn gọn. “Huyền Phong, thân phận của người đã bại lộ, người không thể ở trong hoàng cung được nữa”.

“Vương gia, nói như vậy là ngài muốn ta về? Ta không phải làm thái giám nữa?”.

“Ừ”.

“Ông trời có mắt”. Huyền Phong kích động.

Dạ Vô Hàm một tay kéo Phong Linh, một tay dắt Bảo Bảo. “Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây”.

“Vâng!”. Phi Ưng lập tức ra ngoài cung chuẩn bị.

Thần Hoàng meo mắt nhìn hấn dắt tay Phong Linh. Hấn rất muốn, rất muốn đi lên để đoạt lại bàn tay đó nhưng hấn biết, sau đêm nay hoàng cung đã không còn an toàn nữa.

Phong Linh quay đầu lại muốn nói gì đó nhưng rồi lại nuốt xuống.

Bảo Bảo buồn bã nhìn Thần Hoàng, lắc đầu một cái đi theo Dạ Vô Hàm ra khỏi cửa ra vào.

Trong sân đột nhiên yên tĩnh trở lại, ngay cả tiếng côn trùng hay ếch cũng không có.

Thần Hoàng đứng ở đó, khóe miệng chau lên, ánh mắt chuyển động. Hấn xoay người, nói. “Đi ra đi”.

Trong bóng tối, một bóng dáng yếu đuối đi ra.

Vẻ đẹp của nàng như tinh linh buổi đêm, đẹp đến nỗi làm người ta nghẹt thở.

“Huynh không muốn nói gì với muội sao?”. Giọng nói Dạ Lạc Dao phập phồng, nghèn nghẹn rõ ràng là vừa khóc.

Thần Hoàng rũ mắt xuống. “Lạc Dao, ta nợ muội một cái ân tình”.

Hấn kiêu ngạo như vậy, không chịu trói buộc như thế, nhưng hấn lại nói ra một câu như vậy không thể nghi ngờ đó là một thiên đại cam kết. Người có thể yêu cầu hấn làm bất cứ điều gì, thậm chí bao gồm cả tính mạng của hấn. Nhưng mà tuyệt đối không bao gồm tình cảm của hấn.

Dạ Tàn Nguyệt, vĩnh viễn đều là chúa tể.

“Nguyệt, muội không trách huynh”. Nàng nở nụ cười rất đẹp, nhưng nụ cười đó lại làm người ta đau lòng.

“Huynh còn chưa nhận rõ được tình cảm của mình, không sao cả, muội có thể chờ huynh thêm mười năm, hai mươi năm, muội đều có thể đợi!”. Nàng cười cúi đầu. “Từ ngày nhìn thấy huynh, muội đã biết cả đời

này muối chạy không thoát. Cho nên muối không quan tâm huynh đối xử với muối như thế nào. Đây là số mệnh, muối chấp nhận!”

Thần Hoàng nhìn nàng ta. “Lạc Dao, khi mẫu hậu qua đời, là muối luôn bên cạnh ta, ta không bao giờ quên. Nhưng.....”.

Dạ Lạc Dao ngăn hấn lại, cười yếu ớt. “Muối không muốn nghe huynh nói ‘nhưng’. Nguyệt, đừng, huynh đừng tàn nhẫn quá với muối được không?”.

Thần Hoàng nhíu mày, cũng không nói tiếp.

“Đêm khuya rồi, muối về nghỉ ngơi”. Nàng từ từ xoay người, bóng dáng yếu đuối run rẩy làm người ta đau lòng, cung nữ tiến lên. “Công chúa.....”.

“Không có việc gì”.

Nàng cậy mạnh chống đỡ trở về, vừa vào cửa nhào vào giường, cắn môi, mặc cho nước mắt tràn mi.

Bỗng chốc một bóng đen xuất hiện trong phòng.

“Lạc Dao công chúa”.

“Ai?”.

Nàng bật dậy, vẻ mặt hoảng sợ dần chuyển thành ngạc nhiên khi nhìn thấy người tới.....

173. Chương 176: Đã Nhận Định Thì Chính Là Cả Đời

Đã tự:

Ban đêm, Dạ Vô Hàm không trở về Vương phủ mà trực tiếp trở lại khách sạn.

Hình Nhi vẫn đang chờ ở cửa, Vãn Xuân và Sơ Hạ cũng đứng cùng với bé. Thấy Dạ Vô Hàm, Hình Nhi vui mừng nhào qua. “Cha~”.

Dạ Vô Hàm cười cười ôm lấy bé. “Hình Nhi, con nhớ cha không?”.

“Có”. Hình Nhi gật đầu.

Lúc Huyền Phong đi tới, ánh mắt không hẹn mà gặp ánh mắt Vãn Xuân, Vãn Xuân quay mặt đi. Huyền Phong sờ mũi một cái, đi tới trước mặt Sơ Hạ, lễ phép hỏi. “Có thể tìm cho ta một gian phòng được không?”.

“Được, đi theo ta”. Sơ Hạ đưa hấn lên lầu.

Vãn Xuân từ từ quay đầu lại, nàng ổn định trái tim đang nhảy thình thịch, nói. “Vương gia, hôm nay Triệu phu nhân tới đây”.

Dạ Vô Hàm quay đầu lại, trong mắt toát ra một tia khó lường.

“Nàng ta đến đây gặp Hình Nhi sao?”. Phong Linh nghi ngờ hỏi.

Vãn Xuân lắc đầu, lấy ra một phong thư. “Triệu phu nhân nói, cái này cần phải giao cho Vương gia”.

Dạ Vô Hàm để Hình Nhi xuống, mở ra xem, sau đó nhíu mày, môi hơi mấp máy. Hấn gọi Phi Ứng tới. “Người về phủ một chuyến”, ghé vào lỗ tai hấn, nhỏ giọng nói mấy câu. Phi Ứng gật đầu. Ra khỏi khách sạn.

“Nàng ta nói cái gì vậy?”. Phong Linh tò mò hỏi.

“Có lẽ là thật tâm hối cải, cũng có thể đó là âm mưu của một người khác”. Ánh mắt Dạ Vô Hàm xa xăm. “Cảnh Vương thúc giở nhất là sử dụng kẻ địch ở bên cạnh kẻ địch của hấn”.

Phong Linh nghe điều này mà như rơi vào trong sương mù, nàng cũng không hỏi nhiều nữa mà nói với Vần Xuân. “Ta đói bụng quá, người chuẩn bị ít đồ ăn đi”.

“Ha ha, Tam Nương, ngài đi tham gia tiệc mừng của hoàng cung mà lại bụng rỗng trở về, điều này không giống với tác phong của ngài đâu”.

Phong Linh run người, chuyện xảy ra ở bữa tiệc của Thần Hoàng càng làm cho lòng nàng rối hơn, nàng khoát tay. “Không cần chuẩn bị, ta không muốn ăn”.

Vần Xuân ngăn người. “Nô tỳ đã nói sai cái gì sao?”.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm đậm xuống. “Nấu chút cháo rồi bưng lên”.

“Vâng”.

Hắn cũng theo nàng lên lầu, chỉ để lại một mình Vần Xuân rồi rảo đứng đó. Bảo Bảo vừa ngồi xuống ghế, lạnh lạnh nói một câu. “Nương lại gây họa”.

“Gây họa trong hôn lễ của thái tử?”. Vần Xuân đồng tình lắc đầu một cái. “Hắn nào ngài ấy cảm thấy uất ức”.

Một lúc sau, Huyền Phong đi xuống, thấy nàng thì nói. “Cái đó..... ta đói bụng, có gì ăn được không?”.

Vần Xuân quay người đưa lưng về phía hắn. “Đúng lúc ta đang nấu cho Tam Nương, người chờ một chút là được rồi”.

“Ừ, cảm ơn”.

“Không cần khách khí”.

Vần Xuân chạy vào trong, Bảo Bảo lắc đầu, thế giới của người lớn thật là kỳ quặc.

Trong phòng, Phong Linh nằm ngửa trên giường, hai mắt mở to. Nàng làm cho cục diện trở nên rối rắm như vậy, muốn giải quyết như thế nào? Bây giờ tất cả mọi người đều biết “thái tử phi” trước là nàng đã làm náo loạn hôn lễ của thái tử, sau này nàng ra ngoài gặp người kiểu gì?

Nàng phiền nào chui đầu vào gối, nàng chính là một con đà điểu đó, thích thì đi mà trách ông trời đi.

Không thể phủ nhận mặc dù đối với quá trình náo loạn nàng cực kỳ cảm thấy hối hận nhưng đối với kết quả, nàng.....

Cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vô Hàm đi tới. Nhìn dáng vẻ của nàng, hắn sợ rằng nàng sẽ ngộp thở, ngồi xuống, giải cứu nàng khỏi cái gối.

“Làm sao mà ngược đãi mình như thế hả? Làm sai việc gì à?”.

“Không có!”. Phong Linh vội vàng lắc đầu, sau đó nàng chớp mắt một cái, không xác định hỏi. “Nếu như ta nói, ta đã phá hư hôn lễ của người ta, khiến người ta không thể cưới được, đó có phải là việc làm sai không?”.

Dạ Vô Hàm cười khê, ôm lấy khuôn mặt nàng. “Tam Nương, nàng quan tâm đến kết quả của chuyện đó thế sao?”.

“Ta.....”. Phong Linh sợ run lên, mồ mọt lác đầu. “Ta không biết”.

“Ha ha, đáp án của nàng làm người ta rất đau đớn”. Dạ Vô Hàm vẫn cười ôn hòa như cũ. “Tam Nương, rốt cuộc lòng của nàng đang ở đâu? Ở bên trái hay bên phải? Nó có hướng về phía ta không?”.

Rõ ràng nàng nhìn thấy hắn đang cười nhưng tại sao nàng lại cảm thấy hắn đang rất đau thương?

Một lúc sau, Phong Linh chui người vào trong góc giường, tròn mắt cụp xuống. “Nương ta, từ lúc ta còn rất nhỏ đã bỏ ta và cha đi theo một người đàn ông khác. Ta nhớ rằng ta đã đuổi theo bọn họ rất lâu, rất lâu. Nhưng nương ta chỉ quay đầu lại và nói rằng nàng rất yêu nam nhân đó, nàng có thể vì hắn ta mà vứt bỏ tất cả, kể cả ta”.

Dạ Vô Hàm lắng lắng nghe, hẳn biết, đây mới là nàng chân thật nhất, mới là chính bản thân nàng mà nàng đã che giấu dưới vẻ cười cợt, mắng chửi người.

“Ta không biết cái gì là yêu, cũng không thể hiểu được tại sao nương lại tàn nhẫn như vậy. Sau khi nương đi, cha ta bắt đầu uống rượu, đánh chửi ta, bài bạc, thậm chí ông bắt đầu dẫn những nữ nhân khác nhau về nhà. Ha ha, có phải đó là một câu chuyện rất cũ không? Khi đó, ta đã âm thầm thề, cả đời ta sẽ chỉ chung thủy với một nam nhân, chỉ thích hắn, cùng hắn đến già. Đã nhận định thì sẽ là cả đời”. Nàng ngẩng đầu cười ngọt ngào với Dạ Vô Hàm. “Chỉ cần nhận định thì ta sẽ không đổi tâm. Ta sẽ không giống nương, tuyệt đối không!”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng, ánh mắt phức tạp khó tả, cuối cùng hắn thở dài một cái, ôm nàng vào trong ngực. “Đều đã qua rồi, tất cả mọi chuyện đã qua rồi”.

“Đúng vậy, tất cả đã qua rồi”. Phong Linh cười một tiếng. “Những việc đó đều là chuyện ngàn năm trước, ta còn lâu mới nhớ lâu như vậy, qua tới nay là quên thôi”.

“Ừ”. Hắn ôm nàng chặt hơn. “Tam Nương, nàng có thể đồng ý với ta một chuyện không?”.

“Cái gì?”.

“Ta không phải là cha nàng, cho nên đừng nghĩ ta sẽ yếu đuối như vậy, được không?”.

“Biết rồi”. Phong Linh đánh một cái vào ngực hắn. “Vừa bị thương ở chân, vừa trúng độc, người còn nói là người không yếu?”.

Hắn bắt được tay của nàng, thương tiếc đặt trong lòng bàn tay. “Bắt đầu từ bây giờ, mặc kệ có chuyện gì, vui hay buồn nàng đều phải nói cho ta biết! Ta không cho phép nàng giấu trong lòng bất cứ chuyện gì, một chút cũng không được!”.

Phong Linh cười nói. “Này, vậy thì bá đạo quá, cho dù người là Vương gia cũng không thể độc tài như vậy được”.

“Hết cách rồi”. Dạ Vô Hàm cười một tiếng, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. “Đối với nàng ta không thể kìm lòng được, ai bảo nàng là nữ nhân mà Dạ Vô Hàm ta yêu? Hết cách rồi, ta đành nhẫn nại chút thôi”.

“A, bị người yêu thảm như vậy sao? Vậy thì ta cũng không cần nữa”.

“Có gan thì nàng thử nói lại lần nữa xem”.

“Ha ha, không, ta không muốn.....”.

“Phong Tam Nương, bổn vương muốn phạt nàng”. Bỗng nhiên Dạ Vô Hàm hôn nhẹ nàng, nhẹ nhàng, lo lắng, sợ rằng lúc nào cũng có thể bỏ lỡ cho nên nụ hôn này hơi run rẩy.

Có lẽ nàng không biết, hắn muốn hiểu thật kỹ về nàng.

Phong Linh nhắm mắt lại, một khắc kia, chân mày nàng giãn ra.....

Hay là nó đã giãn ra từ trước?

174. Chương 177: Ai Không Dám Gặp Hắn

“Tam Nương, tỷ đi lấy đồ trang sức với muội không?”. Hồng Ngọc hỏi Phong Linh đang ngồi vẽ đồ dùng để lấp đặt.

“Ặc, ta rất bận, nếu không thì muội bảo Sơ Hạ đi với muội là được”.

Hồng Ngọc buồn cười nhìn nàng, ngũ quan xinh xắn lộ ra một chút giảo hoạt. “Này, có phải là tỷ sợ hay không?”.

“Ta sợ cái gì?”. Phong Linh cười nói. “Vô công muội cao như vậy chẳng lẽ ta sợ trên đường có người đánh cướp chúng ta sao?”.

Hồng Ngọc lại gần, nói nhỏ với nàng. “Tỷ sợ gặp thái tử”.

Phong Linh nhú mày, “Mộc Hồng Ngọc, dạo này muội đọc nhiều tiểu thuyết quá nên sức tưởng tượng cũng phong phú lên nhiều. Nếu như theo lời muội nói thì ngay cả cửa lớn ta cũng không dám bước ra rồi bởi vì đất ở bên ngoài đều là của nhà họ Dạ!”.

Nàng nhún vai. “Thực ra thì tỷ vẫn cả ngày vui mặt ở trong nhà không hề đi ra ngoài”.

“Đó là bởi vì.....”.

Hồng Ngọc khoát tay. “Tỷ có đi hay không?”.

Phong Linh sắp phát điên. “Bây giờ ta bắt đầu cảm nhận được tâm tình của tiểu Tuyên Tuyên rồi, muội đúng là có bản lĩnh làm người khác điên lên”. Nàng dọn đồ đồ trên bàn. “Ta đi theo muội, bằng không người làm tỷ tỷ như ta đây thật sợ người nào đó rồi”.

Hất đầu, Phong Linh đi ra ngoài trước.

Tiệm trang sức không một bóng người.

Phong Linh cười. “Mộc Hồng Ngọc, muội thấy chưa, ta thần nhiên như thế, rộng lượng như thế mà muội còn nói ta.....”.

Đúng lúc nàng xoay người vén rèm lên thì Thần Hoàng từ bên trong đi ra.

Phong Linh giật mình, vẻ mặt giống như đang phải nuốt một quả trứng đà điểu. “Tại sao ngươi.... ngươi cũng ở đây?”.

Thần Hoàng lơ đãng nói. “Chúng ta đặt đồ cùng một ngày, đến lấy cùng một ngày thì có gì kỳ quái”.

Đúng là một câu trả lời không bắt bẻ được.

Phong Linh hít sâu một hơi, cười cười, “không có gì kỳ quái, không có gì kỳ quái”.

Hồng Ngọc đi tới, vỗ vai nàng. “Ta tin tưởng là tỷ sẽ không sợ”. Nàng nháy mắt sau đó đi theo lão bản lấy đồ trang sức.

Trong phòng chỉ còn lại Thần Hoàng và Phong Linh.

Thần Hoàng loay hoay đồ đồ trong tay, ngấm cảnh thận, chân mày cau lại sau đó bước về phía Phong Linh.

“Ngươi làm gì thế hả? Muốn trả thù ta sao?”. Phong Linh lui về phía sau một bước. “Nói cho ngươi biết, giữa ban ngày ban mặt đừng nghĩ sẽ hành hung!”.

Thần Hoàng nghiêng mắt nhìn nàng như nhìn một kẻ điên, không cho phép nàng cự tuyệt, kéo tay nàng qua, cầm vòng tay đeo vào tay nàng.

Phong Linh ngăn người, cúi đầu xem vòng tay trên tay nàng. “Này, đây là ý gì?”.

“Có tỷ vết, không thích, tặng nàng”. Thần Hoàng nói xong quay người rời đi, thái độ giống như là ghét bỏ làm Phong Linh tức giận. “Ngươi cảnh cái gì hả? Có tiền thì sao? Đồ không tốt thì cho ta, ta mới không... Hiếm.....”.

Phong Linh ách chừng vòng tay, sau đó đánh giá cái vòng, giống như rất đắt tiền nhưng mà càng nhìn càng thấy quen mắt, giống như lần đầu tới đây, người làm trong quán đã đưa kiểu dáng cho nàng lựa chọn. Nàng nhớ lúc đó nàng và hắn còn chọn giống nhau.....

“Này, tỷ đang nhìn gì thế?”. Hồng Ngọc đi tới.

“À, không có gì”. Phong Linh thu lại vòng tay theo bản năng. Nói giỡn vứt bỏ đồ đáng tiền này sao? Nàng không phải là người đặt tới cảnh giới coi tiền bạc như cặn bã.

Bên ngoài, có một người nữ cười vui vẻ.

* ..... *

“Vương gia, đây là đồ người kia đưa cho thiếp”. Châu Châu đưa một mẩu tin nhắn đã cũ, cúi đầu nói. “Châu Châu không muốn phản bội Vương gia, lần trước..... là hấn dùng mạng của Hinh Nhi uy hiếp thiếp, cho nên.....”.

Dạ Vô Hàm mở lá thư này ra, cười. “Cảnh Vương thúc đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả thông đồng với địch, phản quốc cũng nghĩ ra được”.

Huyền Phong quét mắt một vòng, cười nhạo nói. “Cảnh Vương này cũng hơi dần rồi, hơn nửa giang sơn đều do Vương gia bảo vệ, Hoàng thượng có thể tin được mẩu giấy này sao?”.

“Cho dù phụ hoàng không tin nhưng các đại thần tin thì kết quả cũng thế”. Dạ Vô Hàm tỉnh táo, giọng nói lạnh lùng. “Hắn lần lượt làm những hành động nhìn thì tưởng như ngây thơ nhưng mục đích chính của hắn chính là cái đó”.

Thu mẩu giấy đó lại, hấn nhìn người đang đứng đối diện, toàn thân run rẩy. “Tại sao ngươi lại nói cho bọn vương biết?”.

Châu Châu chậm rãi quỳ xuống. “Vương gia, có một số việc, thật ra là ngài đã sớm biết từ lâu đúng không? Việc đã đến nước này, Châu Châu cũng nguyện chấp nhận tất cả trách phạt, chỉ cần..... để cho thiếp được gặp Hinh Nhi lần cuối là tốt rồi”. Nàng ta ngước mắt lên, nước mắt không tiếng động rơi xuống. “Coi như Vương gia làm ơn đồng ý cho tâm nguyện cuối cùng của ta”.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng chăm chú hồi lâu, hấn không lên tiếng, đứng phất dậy, phất phất tay. Phi Ưng hiểu ý, đưa Châu Châu đi. “Xin mời”.

“Đa tạ Vương gia! Đa tạ Vương gia!”.

Châu Châu không ngừng dập đầu.

Dạ Vô Hàm mang theo chứng cứ “tư thông với địch” vào cung, Huyền Phong cũng đi cùng. Trước khi đi hấn đã phân phó Phi Ưng phải bảo vệ tốt cho Phong Linh.

Trong khách điểm, tất cả mọi người đều loay hoay, khí thế ngất trời.

Phong Linh mua được một ngôi nhà trong thành, tất cả mọi người đều vội vàng giúp nàng dọn dẹp đến nhà mới. Mà khách điểm của Chu lão bản sẽ thành địa điểm làm việc vì hoạt động xem mắt “có gan thì hãy đến” đang được chuẩn bị.

Lúc này, Phi Ưng trở lại, nhìn người mà hấn mang đến, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Châu Châu đi tới, cười nhạt. “Ta đến gặp Hinh Nhi”.

Hinh Nhi trốn sau lưng Vãn Xuân, mở to mắt sợ hãi nhìn nàng. Bảo Bảo đi tới, nhú mày. “Chỉ xem một chút?”.

“Ừ”, Châu Châu gật đầu một cái, ánh mắt nhìn vào Hinh Nhi. “Hinh Nhi, qua với nương, để nương nhìn rõ con”.

Hinh Nhi lắc đầu, nữ cười Châu Châu cứng lại, nước mắt không cầm được chảy xuống, “Hinh Nhi, trước kia là do nương không đúng, nương biết sai rồi, nương muốn gặp con..... Nương sắp đi, đi đến một nơi rất xa, sẽ không trở lại nữa, trước khi nương đi, con có thể ôm nương không?”.

Nàng ta vừa nói, tất cả mọi người đều hiểu.

Phong Linh mím môi, cùng là người làm nương làm sao nàng lại không hiểu được tâm tình của Châu Châu. Nàng thấy Hinh Nhi cái hiểu, cái không, đứng đó không chịu động thì nàng đi tới, dắt tay Hinh Nhi. “Hinh Nhi, con không phải sợ, đi cùng a di”.

Hinh Nhi chần chờ một lúc nhưng vẫn gật đầu. “Vâng”.

Phong Linh đưa Hình Nhi đến trước mặt Châu Châu, nàng cảm khái than nhẹ. “Cái sai lớn nhất của người chính là làm tổn thương Hình Nhi. Đừng quên, con bé là nữ nhi ruột thịt của người”.

“Nữ nhi.....”. Châu Châu cười tự giễu, vuốt khuôn mặt nhỏ bé của Hình Nhi. Mặc dù Hình Nhi vẫn sợ nhưng đã lâu rồi nương không dịu dàng như thế với bé, nên lá gan cũng lớn hơn. “Nương.....”.

Châu Châu nhẹ nhàng kéo Hình Nhi vào ngực, nhỏ giọng thì thầm. “Hình Nhi của nương thật xinh đẹp, cũng may, con không hề giống tên khốn kiếp đó”.

175. Chương 178: Tình Chú

Đã tự:

Khốn kiếp? Người nào?

Việc đã đến nước này, những điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi.

Phong Linh yên lặng nhìn hai mẹ con nhà này, nhưng ngay khi nàng muốn xoay người thì nghe thấy Phi Ung hô một tiếng. “Cẩn thận!”. Sau đó hần chột nhào tới, đẩy Phong Linh ra, giơ chân đá văng Châu Châu.

Phong Linh còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì người đã nằm xuống đất. “Ai da”.

“Nương!”.

“Tam Nương!”.

Bảo Bảo và đám người Hồng Ngọc vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy. “Sao rồi? Có sao không?”.

Phong Linh xoa đầu gối. “Không có việc gì?”.

Nàng không hiểu xoay đầu lại. “Vừa rồi.....”.

Ngực đột nhiên cảm thấy đau như bị kim châm, nàng vuốt chỗ đó, cảm giác này lại biến mất trong nháy mắt.

“Ha ha.....”. Châu Châu nhếch nhác bò dậy, chỉ tay vào nàng. “Phong Tam Nương, ông trời rất công bằng, người đã có được quá nhiều nên nhất định người phải mất đi nhiều hơn!”.

Hình Nhi sợ ngây người, bé không hiểu, tại sao 1 giây trước nương còn dịu dàng với bé mà bây giờ nương đầu rồi?

Phi Ung nhấc tay Châu Châu lên, trên đầu ngón tay còn dính một chút bột trắng, hần tức giận chất vấn. “Đây là cái gì?”.

“Ha ha”. Châu Châu lão đảo đi tới, cười quỷ dị. “Phong Tam Nương, người là yêu tinh hại người, người biến mất thì rất nhiều người sẽ hạnh phúc”.

“Người nói ai là yêu tinh hại người?”. Vấn Xuân kéo Hình Nhi đang sợ hãi vào ngực.

Hồng Ngọc mặt lạnh xuống, tiến lên. “Nói nhiều với loại nữ nhân đó làm gì?”. Nàng rút roi quần bên hông quất vài cái.

Cảm giác đau nhói ở ngực lại xuất hiện.

Phong Linh nhíu mày, nhìn Châu Châu. “Rốt cuộc người đã làm gì?”.

Châu Châu cười. “Sợ sao? Người sợ ta hạ độc, độc chết người? Ha ha, không cần lo lắng, đây không phải là độc được”. Nàng ta vươn tay, nở nụ cười. “Chỉ cần ta còn sống, người cũng sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu như ta chết rồi thì người chỉ có thể nói tạm biệt với Vương gia mà thôi”.

Hồng Ngọc tiến lên kéo áo nàng ta. “Người nói vậy có ý gì?”.

“Ha ha, các người đã nghe qua tình chú chưa?”.

“Tình chú?”. Hồng Ngọc và Phi Ứng biến sắc. Những người khác mờ mịt không hiểu gì cả.

Về mặt Hồng Ngọc nặng nề nói. “Trên giang hồ có một độc chú môn rất thần bí, cách chế luyện rất thần bí đặc biệt, ly kỳ cổ quái, loại độc lợi hại nhất của họ là ‘tình chú’. Người có thể gọi nó là độc cũng có thể gọi nó là chú. Đây là một loại độc sống mái (đực cái), người bình thường dính vào không có gì nguy hiểm nhưng một khi thư độc và hùng độc cùng ở trong cơ thể của hai người khác nhau thì sẽ tạo thành sự ràng buộc lẫn nhau. Trong hai người, chỉ cần một người chết thì người còn lại cũng không sống được”.

Về mặt Phi Ứng căng thẳng, đáy mắt lộ ra vẻ khấn trương. “Cái vừa rồi là tình chú?”.

Châu Châu cười. “Đúng vậy”.

Vì muốn báo đáp lại sự trợ giúp của người kia, nàng chỉ có thể làm như vậy. Ngay từ lúc nàng rời khỏi Triệu gia thì đã bị sự khát vọng hạnh phúc mãnh liệt ăn mòn tâm, vì thế từng bước một nàng đi về phía vực sâu, cho đến bây giờ nàng đã không còn đường lui nữa.

Bảo Bảo nắm chặt tay, nó chỉ hận không thể xông lên báo thù thay nường nó. Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến sự sống chết của nường đều phải dựa vào cái nữ nhân này thì nó lại không có sức.

Phong Linh nhìn cả người mình từ trên xuống dưới không hề thay đổi, nếu nói trong cơ thể này đang có độc mà còn phải nhìn người khác mới có thể bảo toàn tính mạng thì đánh chết nường cũng không tin.

Phong Linh cười lắc đầu, đến gần Châu Châu. “Đại tỷ, người ăn nhiều quá hay là đói đến hôn mê? Loại chuyện xưa này mà người cũng nói được? Tình chú cái gì hả? Đây là Trái đất, người hãy trở về Sao Hỏa đi”.

“Người không tin sao?”. Châu Châu mỉm cười, rút trong tay áo ra một con dao.

“Cẩn thận!”. Hồng Ngọc ngăn trước người Phong Linh.

“Có muốn đánh cược không?”. Giọng nói Châu Châu vang lên. “Một đao này đâm xuống hẳn là ta sẽ chết không nghi ngờ, còn về phần người? Ha ha.....”. Nàng ta cười, nụ cười làm mọi người rợn tóc gáy. Từ xưa đến nay, cứng rắn bị chặn, chỉ sợ liều mạng.

Phong Linh căn bản không tin. “Được, ta đánh cược với người! Đánh cược mạng của ta!”.

Nói giỡn, nàng ta nói gì thì chính là cái đó sao, nàng có kiến thức hiện đại, tin tưởng khoa học, không tin cái này?!

“Nường!”. Bảo Bảo nóng nảy, kéo nàng. “Nường, nường không thể kích động được”.

Phong Linh vung tay lên. “Con trai, không có việc gì, nường con không tin tà thuật”.

“Tam Nường!”. Hồng Ngọc cũng gấp, kéo tay nàng. “Tỷ điên rồi sao, lấy mạng của mình để giỡn”.

“Được, ta hỏi muội, chuyện có liên quan đến tình chú muội đã tận mắt thấy qua sao?”.

Hồng Ngọc sợ run lên, lắc đầu. “Giang hồ đồn đại.....”.

Phong Linh cắt đứt lời nàng. “Cái gì được truyền từ giang hồ đều là nghe sai đồn bậy, căn bản là chưa có ai tận mắt chứng kiến qua cả, tại sao lại có thể tin là thật? Nữ nhân này nói vài ba lời đã làm chúng ta sợ, truyền đi thì tiếng tăm Phong Tam Nường ta ở giới thương nhân làm sao có thể đứng lên được?”.

Quay đầu lại, nàng cảm lên. “Đồng chí Châu Châu, nếu hôm nay người không đâm xuống thì ta cũng khi dễ người!”.

Châu Châu không thấy Phong Linh điên lên, thậm chí nàng ta cũng không để ý đến mạng của mình! Nàng nhìn chòng chọc Phong Linh. “Người không sợ?! Được”. Nàng cắn chặt răng, tay run rẩy, việc đã đến nước này, nàng cũng không còn cách nào khác.

“Phong Tam Nường, muốn chết thì chúng ta cũng nhau chết!”.

Nàng ta nhắm chặt mắt, đâm xuống ——

“Không!”. Hồng Ngọc và Phi Ứng tiến lên nhưng không nhanh bằng một bóng dáng xẹt qua.

“Leng keng” một tiếng, dao trong tay Châu Châu bị đá ra xa.

“Nữ nhân điên này, rốt cuộc là nàng có đầu óc hay không hả?! Dám lấy mạng của mình ra mà đùa giỡn à?”.

Thần Hoàng rống giận, gầm thét, bộ dạng hận không thể rút gân lột da của nàng, làm mọi người sợ ngây người.

Phong Linh bị hấn mất cũng ngăn người đứng ở đó, đầu lười như dính lại, không thể nói lại hấn.

Là khí thế của hấn quá mạnh hay do nàng tự giác thấy đuối lý?!

Thần Hoàng nén tức giận trong ngực, đôi mắt nhìn thẳng vào Châu Châu. “Lôi nàng ta đi, trông coi cẩn thận, không cho nàng ta thiếu một sợi tóc!”.

“Vâng!”.

Thị vệ sau lưng tiến lên, đem Châu Châu đi. Nàng ta cười hả hê, ánh mắt thắng lợi nhìn về phía Phong Linh. “Phong Tam Nương, cảm giác khi biết mạng của mình nằm trong tay người khác như thế nào? Ha ha.....”.

Phong Linh nhìn chằm chằm bóng lưng phách lối của Châu Châu hận nghiêng rằng, nàng chạy đến trước mặt Thần Hoàng, nói. “Ai cho người xen vào việc người khác hả? Nàng ta đang gạt chúng ta! Trên đời này làm gì có loại độc kỳ quái như thế?”.

Thần Hoàng meo mắt, ánh mắt tức giận khiến Phong Linh rùng mình.

“Nếu là thật thì nàng tính sao?”.

Phong Linh giật mình đứng đó, sắc mặt nàng thay đổi. Nàng biết bộ dạng của Dạ Tàn Nguyệt khi chắc chắn tất cả trong tay, không phải là cái người chỉ muốn náo loạn. Ngay cả hấn cũng có bộ dạng này thì ý là.....

Phong Linh thận trọng hỏi. “Nàng ta nói thật?”.

Thần Hoàng trừng mắt nhìn nàng. “Nàng thử nói xem”.

“Oành”. Phong Linh chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, đầu trống rỗng. Ông trời ơi, không cho người ta sống nữa sao? Đang êm đẹp thế này, nàng đâu có trêu chọc người nào đâu!

Phong Linh vỗ ngực liên tục. “Xấu số thật, không ngờ nữ nhân này lại độc ác như vậy! Nếu một ngày nào đó nàng ta không vui treo ngược đầu lên thì ta đi tìm ai nói lý lẽ đây?”.

Bảo Bảo lắc đầu một cái, kéo ống tay áo Thần Hoàng. “Nhất định là thúc có biện pháp đúng không?”.

Chân mày Thần Hoàng chau lại, sau đó ngồi xổm xuống, xoa cái đầu nhỏ nhắn. “Yên tâm, tai họa do trời, nương con không chết được”.

“Thật sao? Thúc bảo đảm chứ?”.

“Ừ, ta bảo đảm”.

Cuối cùng Bảo Bảo cũng thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại nhìn Phong Linh đang lẩm nhẩm N lý do và giả thiết Châu Châu tự sát thế nào. “Nương gốc như vậy, không có người chăm sóc không được”.

Thần Hoàng sợ run lên, lông mu rủ xuống, bàn tay lại đặt lên đầu Bảo Bảo. “Tiểu tử, con làm rất khá. Bây giờ đến lượt ta”.

Bảo Bảo nhún vai. “Phải xem biểu hiện của thúc sao đã”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vội vàng an ủi Phong Linh, Hồng Ngọc nhíu mày, một mình ra cửa.

Một mình nàng ngồi ngoài cửa lớn, một thân đỏ tươi làm nàng nổi bật. Nàng móc ra từ trong ngực một khối ngọc bài tương tự như dây chuyền, loay hoay trong lòng bàn tay, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua chữ “Tiểu” khắc trên mặt khối ngọc bài, trong mắt dần ứa ướt át.

“Này, làm sao ngươi lại ngồi đây thế?”.

Trên đỉnh đầu đột nhiên có một giọng nói không vui.

Hồng Ngọc quay mặt điều chỉnh tâm tình, ngẩng đầu nhìn hắn. “Ta ngồi đây là chuyện của ta, ngươi quản được à?”.

“Ai cho phép ngươi lớn mật vậy?”. Dạ Dập Tuyên bĩu môi. “Cảnh báo ngươi, sau hôn lễ ngươi tốt nhất nên thu lại bản lĩnh, nếu chọc bốn vương mất hứng thì bốn vương sẽ dùng gia pháp hầu hạ ngươi!”.

Hồng Ngọc lắc đầu, nhìn hắn như nhìn kẻ điên, đứng dậy. Ánh mắt nhìn Dạ Vô Hàm đang xuống ngựa, vẻ mặt nghiêm túc nói. “Hàm Vương, Tam Nương xảy ra chuyện rồi”.

Dạ Vô Hàm hơi chậm lại, sau đó không nói hai lời chạy thẳng vào đại sảnh khách điếm.

Dạ Dập Tuyên khẩn trương lay lay bả vai của nàng, vội hỏi. “Gặp chuyện không may? Thế nào? Tam Nương sao rồi?”.

Hồng Ngọc đẩy tay hắn ra, nghi ngờ ngó hắn. “Hình như ngươi rất quan tâm Tam Nương”.

Dạ Dập Tuyên như ý thức được cái gì, xoay người. “Nàng là nữ nhân mà Vương huynh thích, lại là tẩu tử của ta, đương nhiên là ta phải quan tâm rồi”.

“Thật sao?”. Hồng Ngọc nhếch mày, đôi mắt trong trẻo làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Không tin thì thôi, tự ta vào nhìn!”. Dạ Dập Tuyên có vẻ nhếch nhác đi vào.

Khóe miệng Hồng Ngọc nở nụ cười, xem ra kế hoạch báo thù trước kia không dùng được rồi, suy nghĩ của người này không hề ở trên người Quan Dư Tình!

“Tam Nương!”. Dạ Vô Hàm bước nhanh vào, Phong Linh giống như thú mắc bẫy, đi qua đi lại, vừa nhìn thấy hắn, nàng uất ức nhào vào ngực hắn. “Vô Hàm, ta sắp chết rồi.....”.

“Ngươi nói cái gì?!” Dạ Vô Hàm kinh hãi, kéo nàng qua, vội hỏi. “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”.

Lúc này, Phi Ưng tiến lên, quỳ xuống đất. “Vương gia, thuộc hạ bảo vệ không chu toàn, nguyện lấy cái chết tạ tội!”

176. Chương 179: Dạ Tàn Nguyệt, Tại Sao Ngươi Lại Đối Xử Tốt Với Ta Như Vậy?

Đã tự:

Nghe Phi Ưng kể lại, khuôn mặt Dạ Vô Hàm nhẵn lại, trong đáy mắt là sự cuồng nộ. Hắn xoay người muốn đi nhưng đến cửa lại gặp một người.

“Tam ca?”. Bảo Bảo bước mấy bước qua đó. “Tam ca, tại sao ngươi lại tới đây?”.

Ánh mắt Trương Tam ôn hòa chỉ gạt đầu với nó, quay đầu lại đáng vẻ lại lạnh lùng. “Hàm Vương, Cảnh Vương mời ngài đến phủ dự tiệc”.

“Vương huynh!” Dạ Dập Tuyên cảnh giác nhắc nhở. “Vương huynh, lúc này hắn ta mời huynh đến chắc chắn không có chuyện tốt!”.

Dạ Vô Hàm dần tỉnh táo lại, ngược mắt nói. “Nói cho Vương thúc biết, bốn vương nhất định sẽ đến phủ dự”.

Trương Tam gạt đầu xoay người rời đi.

“Vương huynh, tại sao huynh lại đồng ý hắn?”.

Dạ Vô Hàm xoay người lại, nhìn lướt qua Phong Linh. “Nước cờ này của hần thật là cao... nếu hần đã nhằm vào ta, ta không có lý do không đến!”.

Phong Linh cắn môi. “Người sẽ gặp nguy hiểm sao?”.

Hần hít sâu một hơi, lắc đầu cười. “Không biết”.

* .....*

Phong Linh không còn hơi sức gục người xuống bàn, suy nghĩ một chút những chuyện đã qua. Thần Hoàng đã đưa Châu Châu vào trong hoàng cung, Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên tham gia hồng môn yến của Dạ Mặc Cảnh, kết quả chưa biết thế nào.

Vấn Xuân và Sơ Hạ ngồi đó cũng than thở. Hồng Ngọc ôm cánh tay dựa vào tường, từ này đến giờ chân mày vẫn nhúm chặt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Hồng Ngọc”. Phong Linh đột nhiên gọi nàng.

“A, hả? Sao thế?”.

“Cái chuyện nguyên rửa này không có biện pháp khác à? Ví dụ như là thuốc giải, hoặc là tìm tiên đan gì đó..... Ta không tin, ta sẽ phải cùng nàng ta đồng sinh cộng tử cả đời”.

Hồng Ngọc liếc mắt. “Tỷ nghĩ rằng đây là truyện thần thoại à? Còn tiên đan nữa, nếu có bảo bối đó thì tỷ lấy uội mấy viên đi”. Nàng ngồi xuống đối diện, bắt đầu dĩ nói. “Người trong độc môn này rất thần bí, trước giờ không hề tiếp xúc với người ngoài cho nên có thuốc giải hay không, muội cũng không biết”.

“Bộp”. Phong Linh đập đầu vào bàn, ảo não nói. “Chuyện cực phẩm như vậy làm sao ta lại gặp phải đây?”.

Nhìn chằm chằm nàng, Hồng Ngọc rũ mắt. “Tỷ đừng lo lắng, nhất định sẽ có biện pháp, tỷ không chết là được”.

“Đúng vậy, ta cũng đã sống mấy ngàn năm rồi, làm sao có thể chết như vậy được?”. Phong Linh tự giấu nói, không để ý đến nét mặt như quyết định gì đó của Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc ra cửa, đi về phía tây, trong tay nắm chặt ngọc bài.....

Nhất thời, không khí trong khách sạn trầm lắng, Phong Linh cũng mất sự hăng hái muốn lấp đặt đồ đạc nên nàng chỉ vùi trong phòng của nàng, khó lắm mới thấy nàng cầm đồ lên bắt đầu may vá.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, nàng sửng sốt một chút, thấy người tới thì vội vàng nhảy xuống giường. “Như thế nào, như thế nào, nàng ta khai chưa?”.

Thần Hoàng tức giận nhìn nàng chằm chằm. “Không phải là nàng không sợ chết sao? Tại sao bây giờ lại quan tâm đến rồi hả?”.

“Ôi dào, sao người hẹp hòi thế hả? Đến bây giờ mà còn so đo với ta?”. Phong Linh chống hông. “Rốt cuộc là người có nói hay không? Không nói thì ta tự đi hỏi”.

Nàng sắp đi thì bị mộ người bắt lại. Quay đầu lại thấy Thần Hoàng mím môi, trong mắt là vẻ tức giận. “Nàng ta không nói dối”.

Một câu nói cắt đứt tất cả hy vọng của Phong Linh.

Bỗng nhiên nàng chạy lại cạnh cửa, hô lên. “Vấn Xuân, đi mua một ít bánh ngọt trái cây về. Sơ Hạ, đi mua vài bộ quần áo xinh đẹp lại đây! Chọn toàn bộ những gì đắt tiền nhất, không lo tốn tiền!”.

Thần Hoàng khinh bỉ nhìn nàng. “Phong Tam Nương, nàng có tiền đồ một chút đi xem nào!”.

Phong Linh quay người lại nói. “Không làm như thế, đột nhiên nàng ta tự sát thì sao? Nàng ta chết hay không không quan trọng nhưng mà tuổi thanh xuân của ta còn chưa tiêu xài đủ”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy trên giường có tấm vải đang khâu dở. “Có phải muốn đưa cái này cho nàng ta luôn không?”.

Phong Linh thu cái đó lại. “Người cười nhạo ta hay lắm sao? Đúng rồi, bây giờ đâu phải là mạng của người bị trói với mạng của nàng ta”.

Thần Hoàng ôn chặt lấy nàng không cho nàng cự tuyệt, khuôn mặt hoàn mỹ đối diện với mặt nàng, làm Phong Linh mãi mới giữ được thăng bằng.

“Không sai, người bị trói mạng với nàng ta là nàng nhưng nàng có biết không, lòng của ta và mạng của ta bị trói theo nàng đấy! Nếu như nàng dám để mình xảy ra chuyện thì ta sẽ giết nàng, sau đó tự sát!”.

“Người.....”. Phong Linh chớp mắt một cái, đột nhiên ngực cảm thấy đau nhói, nàng nhú mày, vỗ vào đó.

“Sao? Đùa giỡn à? Nói cho nàng biết, đùa cũng không đùa được, ta nói được là làm được!”.

Phong Linh chỉ lắc đầu, tay vẫn vuốt vuốt, nơi đó cảm giác như bị kim châm. Nàng làm bộ đáng thương ngẩng đầu lên. “Chỗ này của ta thật đau, có phải là nữ nhân kia đang muốn tự sát hay không?”.

Đầu tiên là Thần Hoàng ngẩn ra, nhìn nàng không giống như đang ngụy trang, lập tức vịn nàng. “Nữ nhân ngọc, nàng đau ở đâu? Nói mau!”.

Phong Linh chỉ vào ngực, trên trán cũng đổ mồ hôi.

Thần Hoàng không hề nghĩ ngợi, đưa tay sờ về phía đó. Phong Linh giật mình, không biết gì, giơ tay lên tát một cái.

“Bốp”. Tiếng đánh vang dội.

“Sắc lang, người sờ vào đâu thế?”.

Gương mặt tuần tú của Thần Hoàng hiện lên năm dấu tay, hấn trừng mắt nhìn nàng, đôi mắt tỏ vẻ tức giận.

Nàng nhìn lại tay của mình, rồi lại nhìn mặt của hấn. Phong Linh lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, đúng lúc hấn đang định bộc phát thì nàng đột nhiên ngã xuống đất. “Ai da, không được rồi, ta muốn xỉu”.

Thần Hoàng nhìn chăm chăm nữ nhân vô lại nằm trên mặt đất, nghiêng răng ken két. Hấn lớn như vậy còn chưa từng bị ai đánh. “Phong Tam Nương, nàng được!”.

Phong Linh nhắm chặt mắt lại, không nói lời nào, nàng nghĩ xong rồi, nếu như hấn dùng tư hình thì nàng liều mạng! Một lúc sau, không khí trong phòng bình thường lại, nàng còn chưa kịp mở mắt thì cả người đã bị bế lên, sau đó bị ném lên giường. Phong Linh đau đến nổi nhe răng nhếch miệng, trong lòng đã sớm mắng hấn 7200 lần.

Đột nhiên trên ngực có một dòng ấm áp, nàng ngẩn ra, chợt mở mắt. Thần Hoàng đang dè một tay lên ngực nàng, dùng sức vừa phải.

“Người.....”. Phong Linh kinh hãi. “Đáng chết, lấy tay ra”.

Thần Hoàng dùng tay kia dè người nàng lại, cúi người xuống, meo mắt nhìn nàng. “Nàng dám động đây thì ta sẽ cưỡng gian nàng!”. Ánh mắt kinh khủng kia muốn nói, hấn muốn làm vậy từ lâu rồi.

Thần Hoàng nhìn sang chỗ khác. “Ta đã phái mấy chục người coi chừng nữ nhân kia, bây giờ nàng ta phải sống sót thật tốt, muốn chết cũng không dễ dàng chết được! Cho nên người yên tâm mà sống đi, cái mạng nhỏ của người chưa thể đi được”.

“Dạ Tàn Nguyệt!”. Phong Linh đột nhiên mở miệng.

“Hả?”.

“Tại sao người lại đối tốt với ta như vậy?”. Ánh mắt nàng có chút mê ly. “Người muốn làm cho ta có cảm giác thiếu người, mắc nợ người cả đời sao?”.

Thần Hoàng nâng mắt lên nhìn nàng. “Ta không để cho nàng hô hấp, nàng có sống được không?”.

Phong Linh lắc đầu. “Nói nhảm, không hô hấp thì sẽ chết, ai mà chịu cảnh đó được”.

Hấn gạt đầu. “Cho nên ta cũng không có biện pháp không đối tốt với nàng”.

177. Chương 180: Phương Pháp Cứu Nàng

Đã tự:

Cảnh Vương phủ.

“Ha ha, Vô Hàm, cháu đến rồi, mau ngồi”.

Dạ Mặc Cảnh vẫn ngồi trên xe lăn, cười gọi hân. “Ta tưởng rằng cháu không chịu đến cơ đấy”.

Dạ Vô Hàm cười. “Vương thúc tốn nhiều công sức như vậy, làm ra được nhiều chuyện như thế, ta không đến cổ vũ sao được”.

“Nói đùa”. Dạ Mặc Cảnh bất động thanh sắc.

Nhà hoàn tiến lên rót rượu, Dạ Vô Hàm nhìn cái chén, khước miệng nhếch lên, bưng cái chén lên uống. “Vương thúc thích hạ chú như vậy, không biết là có chú thúc cháu, hay là huynh đệ chú không, nếu thế thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều!”. Nói xong, cạn sạch.

“Ha ha”, Dạ Mặc Cảnh lắc đầu cười. “Vô Hàm, cháu cứ yên tâm đi, hôm nay là tịch yến, không có việc gì đâu”.

“nếu ta không yên tâm thì đã không tới”.

“Hả? Không hẳn thế, vì Phong Tam Nương, cho dù biết rõ đó là núi đao biển lửa thì cháu vẫn phải vào một lần”.

“Vương thúc rất hiểu ta”.

“Quá khen”.

Hai người nói qua nói lại một phen sau đó đi vào vấn đề chính.

“Vương thúc, nói đi, giờ thúc muốn thế nào?”.

Sắc mặt Dạ Mặc Cảnh hồng lên, không hề có sắc mặt tái nhợt của người bệnh. Có lẽ do tâm tình tốt nên hân uống hai ly rượu, cũng có tinh thần hơn thường ngày.

“Ha ha, được, vậy thì nói một chút chuyện mà cháu quan tâm là được”. Hân nhàn nhạt nói. “Tình chú là do mấy năm trước ta tình cờ có được, nghe nói loại độc này không có thuốc giải nhưng mà có một phương pháp”.

Mặc dù Dạ Vô Hàm rất nóng lòng muốn có đáp án nhưng trên mặt hân không hề lộ nửa điểm đầu mối, hân nhú mày nói. “Vương thúc, ta có thể hiểu là thúc cố ý hạ độc sau đó gọi ta đến đây để nói phương pháp sao?”.

Dạ Mặc Cảnh gật đầu, mỉm cười. “Ta đúng là có ý như vậy”.

Dạ Vô Hàm cười nhạo một tiếng. “Rốt cuộc là thúc có mục đích gì thúc nói đi, đừng quanh co lòng vòng nữa”.

“Đừng vội, nghe ta nói đã. Phương pháp giải độc này chỉ có một, chính là tìm một người có nội lực và tu vi cực kỳ cao, hút độc sang người mình. Nhưng mà ta phải nhắc nhở cháu, trong người Phong Tam Nương là thư độc, thuần âm tính cho nên muốn tìm cao thủ thì cũng phải tìm người luyện võ công thuần âm. Mà theo ta được biết thì trong thiên hạ có bản lĩnh này chỉ có một người”.

Về mặt Dạ Vô Hàm lạnh lùng. “Ai?”.

“Thần Hoàng”.

Nghe đến cái tên đó, Dạ Vô Hàm đã hiểu.

“Thúc đã sớm biết thái tử là ai?”. Không phải hấn nghi vấn mà là hấn khẳng định. Là đối thủ của nhau cho nên trước giờ Dạ Vô Hàm không hề coi thường Cảnh Vương.

Dạ Mặc Cảnh chỉ cười không nói.

“Thúc lợi dụng Châu Châu làm những việc này chỉ để giương đông kích tây, thật ra là muốn đối phó với Phong Tam Nương, vì thúc biết thái tử có cảm tình với nàng, cho nên dụng ý chính của thúc chính là diệt trừ thái tử?”.

Nghe hấn nói xong, Dạ Mặc Cảnh không phủ nhận mà thoải mái gật đầu. “Không sai, đó chính là sự thật. Bây giờ chỉ xem xem là cháu có phối hợp hay không thôi. Vô Hàm, bổn vương nhắc nhở ngươi, khi không làm Hoàng đế hấn sẽ coi ngươi là huynh đệ nhưng khi hấn làm Hoàng đế rồi thì trong mắt hấn không có huynh đệ chỉ có kẻ địch bất cứ lúc nào cũng có thể kéo hấn xuống. Cho dù ngươi vẫn biểu đạt không hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế thì ngươi cũng sẽ thoát vận rủi, đây là đạo lý muôn đời! Vào lúc này ngươi nhân từ với hấn nhưng ngày mai hấn sẽ tàn nhẫn với ngươi! Đây là cơ hội tốt, ngươi phải suy nghĩ kỹ càng!”.

“Vậy phụ hoàng thì sao? Ông ấy đã làm chuyện gì gây bất lợi cho đệ đệ là thúc sao?”. Dạ Vô Hàm tỏ vẻ không hiểu hỏi ngược lại.

“Nếu như không phải bổn vương có dự phòng từ sớm thì ngươi nghĩ rằng kết quả như vậy sẽ không xuất hiện sao?”. Dạ Mặc Cảnh nhìn hấn chăm chăm, cuối cùng nói. “Chỉ cần cháu nói phương pháp này cho thái tử, hấn nhất định sẽ cứu Phong Tam Nương! Đến lúc đó, đại phiền toái là hấn biến mất, giữa cháu và Tam Nương không có ai quấy rối, cháu và bổn vương không phải là một công đôi việc sao?”.

Dạ Vô Hàm lạnh lùng nhìn hấn, không nói gì, chậm rãi đứng lên, xoay người rời đi.

Dạ Vô Hàm nhìn theo bóng lưng hấn, cười nói. “Trương Tam, ngươi nói xem, hấn sẽ nói cho thái tử sao?”.

Vấn đề này lại làm khó Trương Tam, hấn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. “Hàm Vương không phải loại tiểu nhân đó”.

Dạ Mặc Cảnh nhíu mày. “Theo ý ngươi thì bổn vương là tiểu nhân sao?”.

“Thuộc hạ nói sai”. Trương Tam thừa nhận sai lầm.

Hấn lắc đầu một cái, nói. “Trương Tam, ngươi là người đàn ông hoàng, có lúc bổn vương thật hết cách với ngươi”. Nói tiếp. “quả thật, Dạ Vô Hàm khinh thường làm những việc như vậy, nhất là dùng loại phương pháp này để đánh bại tình địch, hấn vẫn còn điểm kiêu ngạo này.”

“Vậy tại sao Vương gia còn làm như vậy?”.

“Rất đơn giản, cho dù hấn không nói cho thái tử nhưng hấn vẫn sẽ tìm người có thể cứu Phong Tam Nương, hấn giống trống kua chiêm như vậy, ngươi nói xem, thái tử có thể không biết sao? Trên thế gian có một loại người, người càng uy hiếp hấn, hấn càng không đi vào khuôn phép. Nhưng người đối với hấn càng tốt, thì hấn càng không biết làm sao, đầu óc vào lúc không tốt sẽ làm ra việc ngốc làm mình hối hận. Thần Hoàng chính là người như vậy. Đợi đến lúc đó, chính là lúc Lạc Dao công chúa xinh đẹp của chúng ta phải ra tay.....”.

Dạ Mặc Cảnh mỉm cười nâng chén lên, Trương Tam rót rượu cho hấn.

“Ha ha, ta thật sự không đợi được xem lũ trẻ này tự giết lẫn nhau”.

Rượu, hương lên rót sạch.

Thanh Nhạc cung.

“Ta có việc muốn tìm thái tử, các ngươi ở chỗ này”.

“Vâng, công chúa”.

Dạ Lạc Dao chậm rãi đi vào, đi thẳng vào bên trong nơi sâu nhất của Thanh Nhạc cung. Nơi đó có mấy gian phòng khi nhìn bình thường.

Ngoài cửa có mấy tên thị vệ áo xám tro, thấy người đến là nàng thì gật đầu. “Công chúa”.

“Mở cửa ra, ta muốn vào xem nàng”.

Một người trong đó tiến lên. “công chúa, chủ nhân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đến nơi này. Mời công chúa trở về đi”.

Dạ Lạc Dao chậm rãi ngược mắt. “Bất luận kẻ nào? Bao gồm cả ta sao?”.

Có lẽ là nghe được động tĩnh ở bên ngoài nên có một người đi ra, hẳn nói với hai bên. “Để công chúa đi vào”.

“Nhưng chủ nhân.....”.

“Không sao, có ta ở đây”.

Dạ Lạc Dao mỉm cười với hẳn. “Cảm ơn người, A Tinh”.

“Công chúa đi theo thuộc hạ”.

A Tinh đẩy cửa đi vào, Dạ Lạc Dao theo sát phía sau.

Sau khi tiến vào mới phát hiện trong đây có Càn Khôn, chẳng những bố trí xa hoa, đầy đủ mọi thứ mà ở đó còn có một cửa hông, đẩy cửa đi vào là một vườn hoa tuyệt sắc. Thấy những thứ này Dạ Lạc Dao kinh hãi, nàng đối với Thanh Nhạc cung không thể quen thuộc hơn vậy mà nàng lại không biết trong cung còn có một nơi như thế.

Nàng quay đầu nghi ngờ hỏi. “Nguyệt đế nữ nhân đó ở nơi này?”.

“Vâng”. A Tinh gật đầu. “Công chúa, mời tới bên này”.

Đi vào trong vườn có một cái đình nhỏ, bốn phía có thị vệ áo xám, trong đình có hai nha hoàn không hề chớp mắt nhìn nữ nhân đang nằm trên ghế quý phi.

Châu Châu thoải mái nằm đó, cầm sách trong tay, trước mặt bày đầy thức ăn ngon. Nghe thấy tiếng bước chân, nàng không để ý ngẩng đầu lên. “A, đây không phải là công chúa điện hạ sao?”.

Nàng còn nhớ rất rõ vị công chúa này từng phách lối ném ngọc bài danh dự cho nàng giống như ném rác, để nàng trở thành trò cười.

Dạ Lạc Dao nhú mày, không thể tưởng tượng được trong Thanh Nhạc cung ngoại trừ hoàng hậu đã qua đời và nàng lại có một nữ nhân khác ở đây không hề kiêng kỵ. Giống như là tòa thành yêu thích bị người khác chiếm cứ, nàng không thích, cũng không cho phép!

Nàng bước lên mấy bước, bình tĩnh nói. “Người đứng lên”.

Châu Châu để sách xuống, cười khinh. “Công chúa, mời người nói rõ ràng xem ai mời ta tới đây”.

“Đứng dậy!”.

“Ha ha, công chúa điện hạ tôn quý, không phải là ngài đang ghen đó chứ?”.

Đột nhiên tâm tình Châu Châu rất tốt, có thể làm cho nữ nhân mắt cao hơn đầu đó ghen với mình, tâm của nàng cảm thấy thỏa mãn chưa từng.

Dạ Lạc Dao hít sâu một hơi, xoay người, mỉm cười. “A Tinh, đuổi nàng ta ra ngoài”.

Không ngờ rằng A Tinh trước nay luôn nghe lời nàng lại cự tuyệt, “Công chúa, không ai có thể gây tổn hại cho Châu Châu cô nương, đây là mệnh lệnh của chủ nhân”.

Dạ Lạc Dao không thể tin vào lỗ tai của mình. “A Tinh, người nói cái gì? Tại sao Nguyệt lại đối với nàng.....”.

“Ha ha”. Châu Châu cười giễu cợt. “Công chúa, là ai quy định người sẽ gặp được may mắn, hưởng hết tất cả sung ái của nam nhân? Người biết nguyên nhân không? Được, để ta nói cho người biết! Thái tử điện hạ muốn bảo vệ nữ nhân không phải là ta, dĩ nhiên càng không phải là người. Đó là Phong Tam Nương! Không may, số mạng của ta và Phong Tam Nương lại gắn chặt với nhau, nếu như ta có chuyện thì nàng ta đừng mong sống được!”.

Lời của nàng làm Dạ Lạc Dao sợ hãi, nàng nghĩ đến mấy hôm trước người kia đã nói. “Rất nhanh, Phong Tam Nương sẽ biến mất.....”.

Châu Châu đứng lên, đi tới trước mặt nàng, đứng trên bậc thang, lần đầu tiên đứng trên cao nhìn xuống người khác, loại cảm giác này thật tốt.

Châu Châu nhìn chăm chăm nàng, nở nụ cười khó lường. “Nơi này thật thoải mái, làm ta không muốn rời đi. Nếu như không thể trở về Hàm Vương phủ được thì ở lại hoàng cung cũng không tồi. Dù sao, mặc cho ta nói yêu cầu gì thì thái tử cũng sẽ đồng ý. Không bằng ta gả cho hắn cũng được đấy”.

Châu Châu muốn chọc tức công chúa cao ngạo này, không ngờ Dạ Lạc Dao lại nghĩ là thật. Nàng nhắc mắt, tát Châu Châu một cái. “Người là cái thá gì? Một nữ nhân vì nam nhân dùng mọi thủ đoạn hạ tiện thì có tư cách gì ở đây, có tư cách gì mà gả cho Nguyệt?”.

Châu Châu bị đánh, lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì ngã xuống, nàng ôm mặt, thẹn quá hóa giận, hai mắt đỏ bừng. “Người thì sao? Người bị vứt bỏ trong hôn lễ, so với ta đây là một nữ nhân hạ tiện thì người chả khá hơn cái giày rách một chút nào”.

“Giày rách? Người dám nói ta là giày rách?”. Dạ Lạc Dao tức giận run rẩy cả người, sắc mặt tái xanh, nàng chưa bao giờ bị người mắng qua như vậy, nàng xoay người lại. “A Tinh! Nàng ta khi dễ ta, người thay ta dạy dỗ nữ nhân này!”.

A Tinh khổ sở suy nghĩ, cuối cùng hần lắc đầu một cái. “Công chúa điện hạ, xin lỗi, thuộc hạ không thể”.

Châu Châu cười to. “Người thấy chưa? Người so với Phong Tam Nương, thì trong mắt hắn người không đáng giá một đồng!”.

Dạ Lạc Dao xoay người lại, “Bốp bốp” hai cái vang dội.

“Người dám đánh ta?”. Châu Châu tức giận nhào tới, hai người loạn thành một đoàn.

178. Chương 181: Đừng Nói Trách Nhiệm Với Ta

Đã tự:

“Người dám đánh ta?!” Châu Châu giận dữ nhào tới, hai người loạn thành một đồng.

A Tinh và bọn thị vệ áo xám thấy vậy, vội vàng xông lên, muốn tách hai người ra. Nhưng Dạ Lạc Dao đang tức điên, nào chịu buông ra! Châu Châu cũng vì chuyện phần thưởng lúc trước mà tức sôi ruột.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên bị tách mạnh ra, Dạ Lạc Dao kinh hãi, quay đầu thấy người tới, nước mắt lập tức tràn mi, “Nguyệt.....”

Mặt Thần Hoàng đầy vẻ lo lắng.

“Thái tử, ngài phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng!” Châu Châu kích động chỉ vào khuôn mặt sưng đỏ mình, “ Đây chính là cái giá của việc ta đến hoàng cung sao? Ta biết, ngài vì Phong Tam Nương nên mới như vậy, nhưng ta tình nguyện chết cũng không muốn bị người nói là nữ nhân thấp hèn cố tình quyến rũ nam nhân, chịu uất ức như vậy, chỉ bằng ngài ban cho ta cái chết còn hơn!”

Nói xong, Châu Châu muốn chằng vào cây trụ trước mặt, bị A Tinh ngăn được, lại muốn cắn lưỡi tự sát. Thần Hoàng đứng nhìn cảnh đó, vẻ mặt càng thêm tăm tối.

“Nguyệt, không phải như vậy đâu, huynh hãy nghe muội nói!” Dạ Lạc Dao kéo tay Thần Hoàng, sốt ruột giải thích, nhưng Thần Hoàng quay đầu lại, dùng ánh mắt gần như lạnh lẽo nhìn chăm chăm nàng ta, “Lạc Dao, không được phép bước vào Thanh Nhạc Cung nữa! Càng không được phép đụng nàng ta! Có nghe hay không?”

Dạ Lạc Dao ngây người, không thể tin chỉ vào Châu Châu, “Nguyệt, nàng ta chỉ là nữ nhân Dạ Vô Hàm không cần, huynh vì nàng ta mà mất muội?”

Châu Châu hả hê nói, “Công chúa, thái tử không phải vì ta!” nghe như tốt bụng nhắc nhở, nhưng lại chẳng khác gì xát thêm muối vào vết thương của Dạ Lạc Dao, buộc Dạ Lạc Dao phải thừa nhận, hiện tại người Thần Hoàng thích là Phong Tam Nương, tất cả những gì hắn làm đều là vì Phong Tam Nương!

Dạ Lạc Dao hoàn toàn sụp đổ, mắt rưng rưng, “Nguyệt, Phong Tam Nương căn bản không xứng với huynh! Huynh tỉnh lại đi, từ đầu đến cuối người luôn bên cạnh huynh là muội! Người xứng với huynh cũng chỉ có muội! Tại sao, tại sao huynh không chịu mở mắt nhìn cho rõ?”

Thần Hoàng cau mày, “Lạc Dao, lời ta đã nói sẽ không nhắc lại lần thứ hai. Hiện tại, trở về cung của mình đi!”

“Ta không muốn!” Dạ Lạc Dao điên cuồng hô to, “Huynh đã quên nguyện vọng của mẫu hậu sao? Người huynh phải cưới là ta! Không thể là kẻ khác! Cũng không thể yêu nàng ta! Nguyệt, chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ. Vả lại đêm đó, chúng ta....”

“Đủ rồi!” Thần Hoàng quát to một tiếng, nhìn chằm chằm Dạ Lạc Dao, nói gần từng chữ, “Ta nợ người, ta sẽ trả! Lạc Dao, đừng ép ta đưa người đi! Đừng lấy trách nhiệm và cảm giác tội lỗi gì đó để ép buộc ta, người nên biết, với ta mà nói, những thứ đó chẳng có chút tác dụng gì!”

Hắn xoay người lại, “Bắt đầu từ bây giờ, kẻ nào còn dám tự tiện hành động, không nghe mệnh lệnh của ta, thì rửa sạch cổ mình đem đến đây đi!” ánh mắt tàn bạo của hắn quét qua A Tinh, “Đưa công chúa về!”

“Dạ!” A Tinh tiến lên, nhẹ nhàng nói, “Công chúa, mời trở về.”

Hồi lâu sau, Dạ Lạc Dao mới phục hồi tinh thần, nàng ta nhìn bóng lưng vô tình của Thần Hoàng, lẩm bẩm hỏi, “A Tinh, sao huynh ấy lại thay lòng?”

A Tinh suy nghĩ một lát rồi lẳng lặng nói, “Có lẽ, cho tới giờ, trong tim chủ nhân vẫn không hề có công chúa.”

Dạ Lạc Dao nghiêng đầu sang chỗ khác, nước mắt không ngừng rơi, “Tại sao, ngay cả người cũng phải nói lời tổn thương ta như vậy? Một chút hi vọng cuối cùng cũng không cho ta sao?”

A Tinh rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa.

Dạ Lạc Dao yên lặng lau khô nước mắt, dứt khoát đi thẳng về trước. Có lẽ, mình nên suy nghĩ thật kỹ đề nghị của người kia.....

“Chủ nhân,” Lãnh Tàng Tâm vội vàng đi tới bên cạnh Thần Hoàng báo, “Chủ nhân, ta nghe được một tin từ chỗ Dịch Cuồng.....”

Thần Hoàng sau khi nghe Lãnh Tàng Tâm báo chuyện Dạ Vô Hàm muốn tìm một cao thủ võ công tính âm, thì nheo mắt, khề mím môi, cười nhạt, “Hình như là nhắm vào ta.”

Lãnh Tàng Tâm gật đầu một cái, “Người hắn muốn tìm, quả thật rất giống chủ nhân.”

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì đây?”

Trong quán trọ, tiểu nhị thấy có người tới, bèn tiến lên nói, “Vị khách này, thật xin lỗi, tiệm này đã được người bao hết rồi, xin ngài tới quán khác thử xem!”

Thần Hoàng không thèm để ý, lướt qua hắn đi thẳng tới góc Phong Linh và Bảo Bảo đang ngồi.

“Nương, hiện tại con đã là Minh Chủ Võ Lâm, chỉ cần ra lệnh một tiếng, con không tin không tìm được thuốc giải loại độc này, cho nên, nương ráng nhịn một chút, trước tiên lấy lòng nữ nhân kia, để nàng ta buông lỏng cảnh giác, chờ đến lúc có thuốc giải, chúng ta còn sợ nàng ta sao?”

Phong Linh cau mày, suy nghĩ cẩn thận xong, gật đầu, “Được, vậy trước tiên ta chịu nhục, cố gắng tạo lòng tin với nàng ta, sẽ cung phụng nàng ta như cung phụng tổ tông!”

“Dạ!”

Đột nhiên có một người chen vào giữa, hấn đập tay lên bàn, nhúu chặt lông mày, “Con không cần đi xông pha giang hồ, nàng cũng không cần đi lấy lòng nàng ta gì hết, hai người an phận ở yên đây! Có nghe hay không?”

“Không!”

Hai người đồng thanh đáp.

Bảo Bảo tỏ thái độ trước, “Con đã chờ đợi cơ hội được xông pha giang hồ thật lâu rồi! Hơn nữa, chuyện liên quan đến nường con, con là nhi tử sao có thể khoan tay đứng nhìn chứ?”

Phong Linh cũng kháng nghị theo, “Châu Châu có thù oán với ta, nếu ta không xóa đi thù hận trong lòng nàng ta, thì nàng ta nay tự hại, mai tự ngược, ta làm sao chịu nổi?”

Thần Hoàng xoa xoa trán, ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một vòng, “Hắn đâu?”

Bảo Bảo biết Thần Hoàng đang hỏi Dạ Vô Hàm, bèn lắc đầu, “Hình như Hàm thúc thúc rất bận, cả ngày nay con không hề thấy thúc ấy.”

“Đang bận?”

Thần Hoàng mân môi, kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, bắt chéo chân, “Ta ở đây chờ hắn cũng được.”

Phong Linh nghi ngờ nhìn hắn, “Người tìm hắn có chuyện gì?”

“Sao? Sợ ta hại hắn?” Thần Hoàng cười nhạo một tiếng, đáy mắt lại toát ra lửa ghen khùng khiếp.

“Thái tử điện hạ, ngài muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!” Phong Linh đứng dậy, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Rốt cuộc nàng ta thích gì đây? Vàng bạc châu báu? Tơ lụa? Thôi, cứ chuẩn bị mấy rương lớn cho chắc ăn.....”

Thần Hoàng khinh bỉ bĩu môi, “Phong Tam Nương, nàng rất sợ chết hả?”

Phong Linh không quay đầu lại, mà trực tiếp giơ lên một ngón giữa đáp lại hắn.

Lúc này, có mấy người bước vào. Dạ Vô Hàm liếc mắt đã thấy được Thần Hoàng, hấn hơi kinh ngạc, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, thản nhiên bước tới, “Không ở trong cung làm thái tử, chạy đến đây làm gì?”

“Gặp nữ nhân của ta.” Thần Hoàng đáp tự nhiên.

Dạ Vô Hàm chỉ lạnh lùng lướt mắt qua hắn, không truy vấn đề tài này nữa, mà ngồi xuống đối diện, “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thần Hoàng hỏi, “Người tìm những cao thủ kia để làm gì?”

179. Chương 182: Không Ai Có Thể Tính Kế Hắn

“Đó là việc của ta”. Dạ Vô Hàm tỏ vẻ không muốn nói cho hắn biết, Thần Hoàng chợt nhúu mày, cười lạnh. “Được rồi, đừng giả bộ nữa, lúc mà người muốn tìm những người này ta đều có thể biết, hơn nữa nhất định ta sẽ biết!”. Sau đó, sắc mặt hắn lạnh lẽo. “Có phải là liên quan đến Tam Nương không?”.

Ánh mắt Dạ Vô Hàm rũ xuống, hắn nâng quạt, vẻ mặt lo lắng lại có mấy phần phiền não.

“Thái tử có bản lĩnh như thế, sao không tự mình tra việc này”.

Bỗng nhiên, Thần Hoàng đến gần hắn, hai mắt nhìn thẳng. “Người đang ép ta dẫn nàng đi sao? Người hiểu rất rõ rằng nếu như ta đã muốn thì không ai có thể ngăn được ta, kể cả người”.

Dạ Vô Hàm tỉnh táo ngược mắt nhìn hắn, hắn không phủ nhận điều này. Võ công của Thần Hoàng đúng là xâu không lường được, đến tận bây giờ hắn vẫn không thể lường được.

Hắn cười nhạt. “Người đã chuẩn bị tâm lý nghe chưa?”.

“Đừng nói nhảm nữa”.

Dạ Vô Hàm gật đầu, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Thần Hoàng, chậm rãi mở miệng. “Ngoại trừ việc tìm độc môn đó thì chúng ta còn có một phương pháp khác. Đó chính là tìm một cao thủ có võ công âm tính, hút thư độc trên người Tam Nương sang người hắn”.

Thần Hoàng rũ mắt, khoe miệng khẽ nâng lên. “Dạ Vô Hàm, nếu như không phải ta hiểu rõ người thì ta sẽ nghĩ rằng người đang đặt bẫy ta”.

Dạ Vô Hàm nhẹ nhàng cười một tiếng. “Chuyện có liên quan đến Tam Nương, ta không rảnh đặt bẫy người. Nếu như không phải Cảnh Vương thúc của chúng ta tốt bụng nhắc nhở thì làm sao ta có thể biết được chuyện này”.

“Hả? Nói như vậy thì Cảnh Vương thúc đã sớm biết thân phận của ta sao? Hắn làm nhiều chuyện như vậy cũng chỉ vì ta à? Ha ha, đúng là chúng ta đã đánh giá thấp hắn rồi”. Thần Hoàng cười cười, ngón tay dài cuốn lọn tóc bên má. “Vậy là ta nên hút thư độc sang người mình, sau đó hắn sẽ giết Châu Châu”. Hắn dừng lại, cười lãnh khốc, “Dù sao thì giết nàng ta cũng dễ hơn là giết ta”.

Dạ Vô Hàm từ chối cho ý kiến. “Cho nên nếu như người khăng khăng muốn chết, ta cũng sẽ không ngăn. Nhưng mà ta vẫn muốn nói để người xem rõ, bây giờ chưa phải lúc để chúng ta nông nổi làm việc như vậy, chúng ta còn có thể tìm phương pháp khác. Dĩ nhiên”. Hắn mỉm cười. “Nếu như đúng là không có phương pháp khác thì chuyện này vẫn đáng suy nghĩ”.

Thần Hoàng đứng dậy, duỗi lưng một cái. “Đã lâu rồi ta không được giãn gân giãn cốt, đến lúc phải khởi động một chút rồi”.

Dạ Vô Hàm phe phẩy quạt, không hề cản hắn cho đến khi hắn ra khỏi khách điểm, động tác trên tay mới dừng lại, vẻ mặt cũng biến đổi. Hắn biết Thần Hoàng sẽ lựa chọn làm như thế nào, nếu là hắn thì hắn cũng làm tương tự mà không do dự. Nhưng mà trước mắt có vẻ như Cảnh Vương thúc sẽ gặp tai ương rồi. Hắn quên mất một chuyện, không ai có thể tính kế Thần Hoàng.

Trong hoàng cung, tấm cung của Diêu Hoàng hậu đã qua đời.

Thần Hoàng đi tới trước cửa cung, theo sau là mấy người thị vệ áo xám tro, dẫn đầu là A Tinh.

A Tinh tiến lên. “Chủ nhân, đã chuẩn bị xong”.

“Ừ”. Hắn miễn cưỡng vung tay xuống. “Đốt đi”.

“Vâng!”.

Mấy chục người mang những thùng rượu mạnh đã chuẩn bị từ trước, đổ bốn phía xung quanh cung, sau đó nhóm lửa ném vào.

“Phùng”.

Ngọn lửa cháy lên, cháy thật cao.

Mấy chục người dội ướt người, dùng khăn ướt che kín mặt, rút đao kiếm ra bảo vệ lối ra duy nhất.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của Thần Hoàng, tà khí bức người. Gương mặt hắn lạnh lẽo. “Không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào”.

“Vâng!”.

Đúng lúc này, vang lên tiếng chiêng trống. “Cháy rồi, cháy rồi, mau đến dập lửa”.

Cung nữ, thái giám, thị vệ giơ bồn nước, thùng nước chạy vào.

Thần Hoàng chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh lẽo. “Không ai được phép dập lửa! Diêu hoàng hậu đã báo mộng cho bản thái tử nói đã quen ở trong tấm cung này, trên đó không được thoải mái. Cho nên bản thái tử tuân theo ý của nàng, đốt cung điện này cho nàng. Toàn bộ lui ra!”.

Mọi người kinh ngạc, bưng nước đứng đó, lửa càng lúc càng lớn nhưng không ai dám động.

“Hoàng thượng giá lâm!”. Một tiếng báo vang lên, tất cả mọi người vội né qua một bên, nhường ra một con đường, tất cả chờ đợi hoàng thượng định đoạt.

Dạ Hoàng Thiên sải bước tới, nhìn tình hình như thế thì biến sắc. “Có chuyện gì đang xảy ra? Mau dập lửa đi, các người còn đứng tại đây làm gì?”.

“Phụ hoàng, nơi này quá nguy hiểm, ngài mau hồi cung thôi”.

“Tàn Nguyệt! Con ——”. Dạ Hoàng Thiên nhìn những người thị vệ áo xám tro đứng trước mặt thì hiểu được vấn đề. “Lửa này có phải.....”.

Thần Hoàng không biến sắc nói. “Phụ hoàng, có một vài thứ giữ lại mặc dù để tưởng niệm nhìn vật nhớ người nhưng mà không chỉ có ngài như vậy!”.

Dạ Hoàng Thiên sững sốt một chút, trên mặt thoáng qua tia giãy giụa, ông muốn nói cái gì, há miệng nhưng lại không thể nói ra.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm vào ánh lửa đang vây quanh cung điện. “Các người mau đưa hoàng thượng hồi cung”.

Hắn lãnh khốc nói, thái giám đáp một tiếng. “Dạ, vâng!”.

Dạ Hoàng Thiên nhìn hắn một cái, rồi lại nhìn nơi nàng đã từng ở qua, bây giờ là tấm cung chìm trong biển lửa, chậm rãi nhắm mắt lại. “Cũng được.....”.

“Hoàng thượng khởi giá hồi cung!”.

Bây giờ đến cả hoàng thượng cũng đi rồi, mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó cũng tản đi.

Một lúc sau, có hai người từ đằng xa chạy tới.

“Dập lửa, mau dập lửa!”. Âm thanh dồn dập, lộ ra sự quẩn luyến và cả sự tức giận.

Dạ Mặc Cảnh bỏ quên dáng vẻ ngồi xe lăn bệnh tật hằng ngày, bước như bay lại gần, sau lưng là Trương Tam.

Thần Hoàng cười, xoay người lại ngăn hắn. “Cảnh Vương thúc hô to gọi nhỏ ở đây như vậy là không ra thể thống gì rồi. Đây là hoàng cung! Nếu như phụ hoàng không quản thì vẫn có thái tử ta đây, ngài muốn xưng vương thì về Cảnh Vương phủ của mình đi!”.

Dạ Mặc Cảnh đột nhiên níu lấy vật áo hắn, hai mắt đỏ ngầu. “Tại sao lại muốn thiêu hủy nơi này?”.

Thần Hoàng cười lạnh, hắn gẩy từng ngón tay của Dạ Mặc Cảnh ra. “Chỉ là một nữ nhân bị người lợi dụng thôi, để ý như vậy làm gì?”.

“Đáng chết, nàng là hoàng hậu!”.

Thần Hoàng giơ ngón trỏ lên, lắc lắc. “Từ lúc vừa mới bắt đầu thì nàng đã chỉ là con cò của người”.

Lửa, bùng cháy.

Khuôn mặt Dạ Mặc Cảnh tái nhợt, lúc này bị chiếu đỏ bừng. Hắn chậm rãi buông ra, nắm chặt quả đấm, âm lãnh nói. “Thần Hoàng, người nghĩ rằng như vậy là có thể tấn công vào dưới mặt đạo sao? Người quá ngây thơ rồi”.

“Ha ha, ta nói là ta muốn tấn công vào đó sao?”.

Dạ Mặc Cảnh sợ run lên.

Thần Hoàng thoải mái nhàn nhã xoay người, nhìn thẳng vào ngọn lửa đang cháy rừng rực, nở nụ cười yếu ớt mê người. “Thay vì trăm phương ngàn kế muốn đi vào, không bằng phong kín nó! Làm cho nó hoàn toàn chôn dưới mặt đất!”. Hắn ngoái đầu nhìn lại, nhìn Dạ Mặc Cảnh. “Vương thúc, nhất định khi chứng kiến là rất thú vị”.

Dạ Mặc Cảnh cắn răng đứng đó, ngực phập phồng. Hắn đột nhiên xoay người, rời đi không hề do dự. Sau lưng, là tiếng cười cuồng vọng của Thần Hoàng...

180. Chương 183: Phải Làm Như Thế Nào Thì Nàng Mới Có Thể Yêu Ta

Đã tự:

Nửa đêm, vạn vật an tĩnh.

Phong Linh đang ngủ mơ mơ màng màng, nàng mơ nàng đang hung ác ngược đãi Châu Châu thì cảm thấy trên đỉnh đầu có một ánh mắt nóng rực đang nhìn nàng chăm chú làm cả người nàng đều cảm thấy khó chịu. Nàng mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Thần Hoàng. “Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

Nàng đề phòng như đề phòng cướp, bò dậy, co vào góc giường, chặn giữ chặt trong tay, mở to mắt nhìn chăm chăm hắn. “Hơn nửa đêm ngươi xông vào phòng ta, rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Thần Hoàng ngênh ngang ngồi ở mép giường, nghiêng đầu, đôi mắt câu hồn nhìn thẳng vào nàng. “Này, Phong Tam Nương, nếu như ta chết thì nàng có đau lòng không?”

“Ngươi có tật xấu à? Muộn như thế này không ngủ đi còn chạy đến đây hỏi ta cái này”. Phong Linh bới bới mái tóc như tổ chim, nàng cảm thấy muốn điên. “Ngươi lợi hại như vậy, muốn chết cũng khó lắm! Làm ơn, bây giờ ngươi trở về, uống chén sữa nóng, sau đó nằm trên giường ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai mặt trời sẽ lên, hoa tỉnh giấc, chim nhỏ nói chào buổi sáng. Thế giới sẽ không thay đổi, ngươi cũng sẽ không chết, vẫn là thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người!”

Đột nhiên Thần Hoàng cảm thấy uất ức vuốt mi tâm, chân mày nhíu lại. “Nhưng mà, nhờ mà ta thật sự chết đi? Nàng sẽ thế nào?”

Phong Linh không chịu được hô to lên. “Vậy thì ta sẽ đến mộ phần ngươi khóc! Từ mùng 1 đến 15!”

Thần Hoàng nhắm mắt gượng cười. “Chỉ vậy thôi sao? Nếu như vậy thì ta rất thiết thời rồi”. Cuối cùng, dường như hắn thỏa hiệp khoát tay. “Được rồi, tính vậy đi”. Hắn ngược mắt lên, nhìn nàng chăm chăm. “Nếu như nàng dám rời khỏi một ngày thì sẽ bị quỷ quần thân đấy!”

“Thôi đi, ngươi cứ nói như thật vậy”. Phong Linh dùng chân đá đá hắn. “Thái tử điện hạ, cửa ở bên kia, không tiễn”.

“Ai nói là ta muốn đi?”. Thần Hoàng vô lại bò lên giường, vén chăn lên, chui vào. “Tối nay ta sẽ ngủ ở đây”.

“Đùa gì thế?”. Giọng nói Phong Linh cũng thay đổi. “Dạ Tàn Nguyệt, ngươi nào đủ chưa hả? Bây giờ là nửa đêm rồi! Ta muốn đi ngủ! OK? Làm phiền ngươi ra ngoài thì đóng cửa giúp ta, cảm ơn!”.

Thần Hoàng nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không kiên nhẫn nhét khăn vào, sau đó duỗi tay xách nàng như xách mèo, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Từ trong bóng tối có một người đi ra.

“Vương gia”, sau lưng vang lên một giọng nghi ngờ không cam lòng. “Tại sao ngài không để thuộc hạ đi cản?”.

Gương mặt ưu nhã không nhìn ra hỉ nộ, trong mắt dâng một tầng sương mù.

“Cản lại? Chúng ta lấy tư cách gì để cản? Ngươi có thể cứu nàng hay là bốn vương có thể?”.

Sau câu nói đó, Phi Ứng không dám nói gì.

Dạ Vô Hàm rũ hai mắt xuống, lẳng lặng nói. “Có thể đánh cược cái mạng của mình, hẳn xứng đáng để đúng ta nhìn với ánh mắt của người quân tử”.

Trong bầu trời đêm, truyền đến tiếng của một nữ nhân kêu như bị heo bị chọc tiết. “Này, chết tiệt!!! Ta đã nói rồi, ta sợ độ cao!”.

Nam nhân vui vẻ. “Cái này gọi là lấy độc trị độc!”.

“Còn lấy độc trị độc? Không cần đến Châu Châu tự sát, ta sẽ chết trước! Dạ Tàn Nguyệt, ta cảnh cáo người, mau buông xuống, nếu không, nếu không.....”.

“Sao?”.

“Người đừng buộc ta!”.

“Ha ha, buộc thì nàng có thể làm gì?”.

“Được!”.

“?”.

“Tàn Nguyệt đại suất ca, Tàn Nguyệt đại mỹ nhân, cầu xin người xuống đi, ta thật sự sắp nôn.....”.

“Ha ha.....”.

Hai người nhảy vào một nhánh cây, Phong Linh ôm chặt lấy hắc, nằm xuống nôn thốc nôn tháo một hồi, sau lưng, Thần Hoàng vỗ vỗ lưng nàng nói. “Nếu như đi nhiều thêm vài lần nữa, ta đảm bảo nàng sẽ không sợ độ cao nữa!”.

Phong Linh xoay người. “Nếu như người muốn mưu sát ta thì người cứ nói thẳng!”.

Nàng kích động nhất thời quên mất đang ở trên cây nên thân thể lắc lư, suýt chút nữa thì té xuống. Thần Hoàng nhếch môi cười tà, một tay quàng qua hông nàng, kéo nàng lại sát gần mình. “Cẩn thận đấy, đây là một nơi mưu sát rất tốt, nàng đừng chọc giận ta đấy”.

Phong Linh vẫn còn hơi sợ hãi, vỗ ngực một cái, ngược mắt nhìn chằm chằm vào hắc. Lúc này nàng mới phát giác khoảng cách giữa hai người lại gần như vậy, nàng vội đẩy hắc ra nhưng lại sợ té xuống, nên đành phải từ từ nằm xuống, hai tay ôm chặt lấy nhánh cây. Sau đó mới dám mở miệng nói. “Này, người phát bệnh thần kinh gì thế, người dẫn ta đến đây để trêu chọc ta sao? Được rồi, thế thì ta chúc mừng người... nguyện vọng của người đã đạt được rồi, bây giờ ta đang cảm thấy cực kỳ khó chịu!”.

Thần Hoàng vừa lòng ngồi xuống nhánh cây, tựa đầu vào cây, lắc lắc hai chân, lắc đến nỗi nhánh cây cũng rung lên làm Phong Linh không dám động đậy. “Dạ Tàn Nguyệt... à không, thái tử, chúng ta trở về đi, nơi này lạnh quá”.

Nghe nói nàng lạnh, Thần Hoàng không chút do dự cởi trường sam ném qua. Sau đó hắc nhấc nàng lên để nàng ngồi cạnh mình, nhìn chằm chằm ánh trăng trên bầu trời, bất đắc dĩ nói. “Phong Tam Nương, ta phải làm sao thì nàng mới yêu ta?”.

Phong Linh sửng sốt một chút, không tự nhiên quay mặt đi. “Này, lúc nào thì chúng ta trở về, nếu như mấy người Văn Xuân không tìm thấy ta thì chắc chắn sẽ rất sốt ruột”.

Thần Hoàng khép hờ hai mắt, nhìn qua nàng. “Nàng, cái nữ nhân này, đúng là có bản lĩnh triều đùa người”.

Nghe xong, Phong Linh không vui nói. “Chuyện tối hôm nay hình như người không tốt là ta mà”.

Thần Hoàng cười ta, tiến tới trước mặt nàng. Đột nhiên gương mặt như tinh linh buổi đêm kề sát mặt mình, làm Phong Linh không tìm được mà lui về phía sau.

Không Tử đã nói, không nên gần yêu nghiệt thì mới tốt.

“Phong Tam Nương, nàng hãy nhớ, bắt đầu từ bây giờ, mạng của nàng cũng là của ta”.

“Cái gì?”. Phong Linh nghi ngờ nhìn hắc. “Có ý gì?”.

“Ha ha”. Hắc không đáp, nhưng trong con ngươi lại lộ vẻ quỷ dị. Phong Linh càng cảm thấy lạ chỗ nào, vừa định đặt câu hỏi thì cần cổ tê tê, sau đó toàn thân nàng không nhúc nhích được.

“Đáng chết. Người lại điểm huyết đạo của ta?”. Phong Linh nổi giận, nàng hận điểm huyết, hận chết rồi!

Thần Hoàng đến gần, kề tai nàng nhỏ giọng nói. “Nhắm mắt lại”.

“Ta không! Tại sao ta lại phải nghe lời người? Ta không.....”.

“Không nhắm lại thì ta sẽ hôn nàng”.

Phong Linh không nói hai lời, đóng chặt mắt lại, ngay cả một khe hở cũng không có. “Ta cho người biết, không phải là ta sợ người đâu”.

Hắn cười khê sau đó chậm rãi vận nội lực toàn thân, sau đó nhẹ nhàng đặt lên ngực nàng. Bỗng nhiên, một dòng nhiệt lưu mạnh mẽ đánh úp về phía Phong Linh, dường như nó muốn hút gì đó, hút khô máu nàng, hút cả linh hồn của nàng vậy.

“Cái này..... Người đang làm cái gì vậy?”. Phong Linh mở mắt ra, trừng lớn.

Sắc mặt Thần Hoàng dần trở nên đỏ thắm, đôi môi càng đỏ hồng diễm lệ. “Nàng đừng lộn xộn”.

181. Chương 184: Thừa Nhận Đi, Nàng Đã Động Lòng Với Ta Rồi

“Dạ Tàn Nguyệt, người nói cho ta biết, người muốn gì?”.

Thần Hoàng vận nội lực càng lúc càng nhanh, đôi tay tỏa ra nhiệt lượng như muốn làm phỏng da nàng, vẻ hấp dẫn cũng làm người ta chần chừ hít hà.

“Nàng đừng nhìn chằm chằm ta như vậy, ta sẽ nghĩ rằng nàng đã yêu ta”. Giọng nói của hắn vó về mặt mỗi.

Sắc mặt Thần Hoàng đỏ hồng sau đó trắng dần, sức cũng bắt đầu yếu dần, trên mặt lại nhiễm một tầng màu xanh, thoáng qua rồi biến mất.

“Đừng gạt ta, đừng nghĩ rằng ta là kẻ ngốc, người mau nói cho ta biết người đang làm gì?”. Giọng nói Phong Linh lộ vẻ nóng nảy.

Hắn ngược mắt nhìn nàng, vẻ mặt như không quan tâm nói. “Ta đang hút thư độc trên người nàng”.

Phong Linh sợ ngây người, lúng túng mở miệng. “Nói như vậy thì người... người sẽ thay ta.....”.

“Đừng nói ta vĩ đại như vậy, thay vì nói thay thế thì nói ta làm như vậy để nàng áy náy cả đời không quên được ta”. Đôi tay Thần Hoàng từ từ rơi xuống, cả người vô lực tựa vào thân cây, trên trán cũng toát ra mồ hôi.

Phong Linh thấy Thần Hoàng như thế thì kêu lên. “Đáng chết, người mau giải huyệt cho ta”.

Thần Hoàng bất mãn hếch mày lên. “Đây là thái độ nàng đối xử với ân nhân cứu mạng sao?”. Nói to nói lui nhưng hắn vẫn giữ tay giải huyệt cho nàng.

Sau khi cả người có thể hoạt động được, phản ứng đầu tiên của Phong Linh chính là níu vạt áo của hắn, hét lên. “Người điên rồi sao? Người hút thư độc thay cho ta, người có thể thay ta đó!”.

Thần Hoàng cười một tiếng. “Sao nàng khấn trương thế, sao vậy, phát hiện ta rất tốt à? Nhưng mà đáng tiếc, như lời nàng nói, ta có thể sẽ chết đi cho nên nàng đừng yêu ta, ta không bỏ nàng thủ tiết được đâu”.

“Đến lúc này mà người còn nói đùa?”. Phong Linh tức giận, cực kỳ tức giận, “Dạ Tàn Nguyệt, người rất ngốc người có biết không? Tại sao người lại vì một nữ nhân không yêu người mà hy sinh cả mạng sống của mình? Người thật sự đã ngốc đến mức không thuốc nào chữa được rồi! Ai muốn người hút thư độc? Ai muốn người chết thay ta? Người coi ta là ai vậy? Đừng tự mình đa tình, ta không cần! Ta cũng sẽ không nhận phần tình cảm này của người!”. Nàng tức giận kéo hắn. “Trả độc trở về cho ta, trả cho ta!”.

Thần Hoàng nhìn nàng tức giận đỏ bừng mặt, trong đôi mắt còn mờ hồ có giọt nước, hắn đột nhiên đưa tay vuốt gương mặt nàng. “Phong Tam Nương, nàng thừa nhận đi, có phải nàng cũng có cảm giác với ta. Từ lúc bắt đầu, nàng đã động lòng với ta rồi đúng không?”.

“Không đúng, không đúng, không phải! Ta không thích ngươi! Cho nê cho dù ngươi chết cũng không có tí giá trị nào cả! Dạ Tàn Nguyệt, mau đưa độc về lại trên người ta!”. Phong Linh cầm áo lắc lắc hẳn. “Trả về! Trả về! Ta không muốn ngươi là nhiều việc như vậy, không cần.....”.

Thần Hoàng kinh ngạc nhìn nàng mắt không chế, nhìn lệ trên mặt nàng thì hẳn cười, không nói hai lời ôm chặt lấy nàng. “Tam Nương, nàng rất yêu thích ta đúng không? Có đúng hay không?”.

“Không! Ta không thích! Buông ra!”. Phong Linh đẩy hẳn ra, lại bị hẳn ôm thật chặt. “Ta không thả! Chết cũng không thả! Rõ ràng nàng có cảm giác với ta, tại sao nàng lại không thừa nhận!”.

“Không có, không có, không có!”.

“Có! Có! Có!”.

“Không có!”.

“Có!”.

“Không có..... Hu..... Không có.....”. Phong Linh vừa khóc vừa đánh hẳn. “Kẻ kiên, ngươi là kẻ điên!”.

“Không sai. Ta là kẻ điên, vì nàng mà nổi điên!”.

* ..... *

Thanh Nhạc cung.

“Lạc Dao công chúa, ngài không thể làm khó thuộc hạ!”. Một thị vệ áo xám tro bảo vệ một phòng kho nhìn như rất bình thường, đối diện là Dạ Lạc Dao diện một bộ màu hồng. Về mặt nàng ta không thay đổi, điềm tĩnh giống như mỹ nữ trong tranh vẽ.

“Tránh ra!”. Nàng nhẹ nói.

“Lạc Dao công chúa, mời công chúa về” A Tinh từ từ đi ra. “Mệnh lệnh của chủ nhân chính tại ngài cũng đã nghe được”.

“Tránh ra!”. Nàng nói.

“Chúng ta không thể.....”. A Tinh còn chưa nói hết câu thì Dạ Lạc Dao đã rút chủy thủ trong tay áo ra, nhắm ngay vào cổ. “Nếu như các ngươi vẫn có chấp thì ta sẽ chết ngay trước mặt các ngươi”.

“Lạc Dao công chúa”. A Tinh vội la lên. “Ngài mau bỏ dao xuống! Ngài sẽ làm chính mình bị thương đấy!”.

“Tránh ra!”. Nàng lẳng lặng nhìn họ. Thấy mấy người vẫn hai mặt nhìn nhau, nàng ta không do dự ấn mạnh chủy thủ, mũi dao đi vào da, một dòng máu tươi chảy xuống.....

“Được! Chúng ta tránh ra, tránh ra, ngài mau để dao xuống!”.

Rốt cuộc A Tinh cũng thỏa hiệp vì so với Châu Châu ở bên trong thì địa vị của Lạc Dao công chúa trong lòng chủ nhân rõ ràng là nặng hơn.

Mấy người ăn ý tản ra, chủy thủ trong tay Dạ Lạc Dao không cất đi mà nàng ta cảnh giác đi từng bước về phía trước. Cho đến khi nàng ta vào trong, đẩy cửa hông ra, đột nhiên nàng ta đóng cửa lại, chạy vào trong.

“Lạc Dao công chúa! Mở cửa!”. A Tinh đập cửa, lại không hề nghe thấy tiếng gì, trong lòng cảm thấy không tốt, hẳn không kịp nghĩ nhiều, lập tức dùng khinh công nhảy lên mái hiên.

Dạ Lạc Dao chạy như điên, thấy một nha hoàn bước ra từ một gian phòng, nàng ta nheo mắt, nhặt một tảng đá trên mặt đất, dùng sức ném qua một bên, hô to một tiếng. “Có người!”. Bỗng chốc hai người áo xám từ trong nhà phi ra, nàng nhân cơ hội chạy tới, đẩy nha hoàn đó ra xông vào.

“Ai vậy?”. Trong phòng, Châu Châu vừa tắm rửa xong, đang mặc quần áo, xoay người lại thấy Dạ Lạc Dao thì ngẩn ra, sau đó lại cười lạnh nói. “Công chúa điện hạ đến trễ thế này có chuyện gì sao? Không phải là đến đây để tìm thái tử điện hạ chứ? Ha ha, vậy thì ngươi tìm nhầm địa phương rồi, ngươi nên đến xem chỗ của Phong Tam Nương”.

Về mặt Dạ Lạc Dao lạnh lẽo, chủy thủ trong tay vung lên, không hề nghĩ ngợi đâm thẳng vào Châu Châu.....

.....

Thần Hoàng đang ôm chặt lấy Phong Linh, đột nhiên ngực cảm thấy đau xót, cảm giác vừa đau vừa mãnh liệt, chân mày hắn nhíu lại, toàn thân giống như không có sức lực, run rẩy không ngừng. Hắn có một dự cảm rất xấu. Loại cảm giác này nhắc nhở hắn một sự thực đáng sợ.

Phong Linh vẫn đang giãy dụa đẩy hắn ra. “Người đừng như vậy nữa ——”.

Sau khi nàng nhìn thấy bộ dạng của hắn thì ngẩn người. “Người bị làm sao vậy?”.

“Phụt!”. Thần Hoàng chợt khạc ra một búng máu, tay nắm chặt ngực, thân thể lắc lắc, bỗng chốc ngã từ trên cây xuống, ngã mạnh xuống đất.

“Dạ Tàn Nguyệt!”. Phong Linh khê cần rằng, nhắm mắt nhảy từ trên cây xuống. hai tay và đầu gối của nàng cũng bị trượt ra một mảng nhưng nàng không để ý mà vội vàng nhào đến trước mặt Thần Hoàng, đỡ hắn dậy. “Dạ Tàn Nguyệt, người sao rồi, đừng dọa ta, người nói vài lời đi!”.

Thần Hoàng dùng hết hơi sức toàn thân ngồi dậy, lau khóe miệng máu đang chảy xuống, đôi mắt tàn bạo kinh người. “Châu Châu xảy ra chuyện rồi!”

182. Chương 185: Nàng Khóc Nhìn Rất Xấu

Châu châu xảy ra chuyện! Nàng ta đã xảy ra chuyện!

Những lời này như nổ tung trong đầu Phong Linh, lòng nàng giống như bị ngàn châm đâm vào, máu toàn thân dồn lên đỉnh đầu. “Không! Không thể! Nàng ta không thể chết được!”.

Phong Linh đứng dậy muốn đi về. “Ta không thể để cho nàng ta chết được!”.

Bỗng nhiên, chân của nàng bị người nắm lấy, nàng cúi đầu thì thấy Thần Hoàng đang nắm chặt lấy chân nàng. “Nàng đừng đi!”.

“Không! Ta phải đi cứu nàng ta, nàng ta không thể chết được!”.

Hắn lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười yếu ớt. “Không cần”.

Trong lòng nàng sôi ruột, ngay cả nàng cũng không nhận ra giọng nói của nàng run rẩy như thế nào. “Có ý gì? Cái gì gọi là ‘không cần’?”.

Thần Hoàng khê cần rằng, điểm mấy huyệt vị chủ yếu trên người, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, mồ hôi chảy dài, hắn ngược mắt, kéo nàng ngồi xuống. “Không cần chính là không cần, nàng ngồi với ta một lúc”.

Phong Linh khẩn trương kéo hắn. “Mau nói cho ta biết bây giờ người như thế nào rồi? Đau chỗ nào? Khó chịu chỗ nào?”.

Thần Hoàng nhướn mày đùa. “Nàng yêu ta rồi hả?”.

“Đáng chết! Ta đang hỏi người, người phải trả lời ta!”.

“Ha ha”, Thần Hoàng lau vết máu tươi trên khóe miệng, lắc lắc ngón tay dính máu nói. “Chỉ cần dùng một chút máu đã có thể thử lòng nàng, thật là đáng giá!”.

Phong Linh sửng sốt. “Người... Người nói cái gì? Người thử lòng ta?”.

Xung quanh bắt đầu nổi lên những trận gió lớn, càng thổi càng mạnh, còn có thêm cả mấy tiếng sấm rền.

Thần Hoàng tỏ vẻ xấu xa, lại gần nàng. “Nếu như ta không làm như vậy thì làm sao có thể biết lòng nàng được, Phong Tam Nương, nàng hãy đối mặt với thực tế đi, nàng đang quan tâm ta, nàng thích ta rồi!”.

Vai Phong Linh run lên, nàng cắn chặt môi, cắn đến nỗi sắp nhỏ ra máu, bỗng nhiên nàng giơ tay lên. “Bóp”.

Thần Hoàng nghiêng đầu cười một tiếng, sờ sờ má trái. “Càng tức giận thì càng chứng minh nàng quan tâm ta!”. Hấn ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú đến nỗi người thần đều phần nộ nở nụ cười lưu manh. “Đến đây đi, nàng đánh thêm mấy cái nữa, không cần phải nương tay với ta”.

“Người trên ta như vậy là có ý gì? Người nhìn dáng vẻ ta nhếch nhác, người thấy thích thú sao?”. Phong Linh đứng thẳng lên nắm quả đấm. “Dạ Tàn Nguyệt, trước khi muốn người khác thích người thì trước hết người hãy học cách tôn trọng đi”. Nàng gào lên, sau đó xoay người bỏ chạy.

Nhìn bóng dáng nàng chạy càng lúc càng xa, nụ cười trên mặt Thần Hoàng dần dần thu lại. “Phụt”, hấn lại phun ra một ngụm máu, cả người nằm trên mặt đất, nỗi đau trên ngực làm hấn không thể chống đỡ tiếp được.

“Ầm!”.

Một tiếng sấm lớn vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời, cuốn bay tất cả, thổi bay cát đá trên đất. Cành cây đung đưa trái phải, giống như lúc nào cũng có thể bị gió bẻ gãy.

“Rào rào”. Mưa to, mưa tầm tã, giọt mưa đập thẳng xuống đất tạo thành những bóng nước to.

“Đáng chết!”. Thần Hoàng muốn chống người đứng lên, trừ việc có thể dùng hai cánh tay chống mình thì hấn có hơi sức.

Càng lúc mưa càng to, hấn cũng bỏ qua, không cố gắng kháng cự nữa, cứ như vậy ngồi dựa vào thân cây, mặc cho những giọt mưa tẩy đi những ký ức về nàng. Hấn không muốn mang theo bất cứ thứ gì có liên quan đến nàng xuống địa ngục, hấn không thể đến nhìn nàng nữa, không nghe được tiếng nàng nữa, chỉ có thể dựa vào trí nhớ để sống qua ngày, việc này so với chết còn khổ sở hơn gấp ngàn lần.

Cho nên, cứ để hấn quên nàng đi thôi.

Bị mưa rơi ướt hàng lông mi run lên, chậm rãi mở mắt, hấn chợt nhìn thấy người đang đứng trước mặt, hấn sững sờ. “Nàng.....”.

Chớp mắt một cái, hấn đã bị người ôm chặt lấy.

“Khốn kiếp! Người này khốn kiếp vạn lần! Người là một tên lừa gạt! Ta hận người!”.

“Tam Nương.....”. Thần Hoàng chau mày, lao lực, buông nàng ra, hấn muốn nhìn rõ một chút, hấn muốn chắc rằng đây không phải là ảo giác của hấn.

Phong Linh tức giận đánh hấn. “Tên lừa gạt! Tên lừa gạt! Tên lừa gạt! Từ lúc bắt đầu, người đã gạt ta, đến bây giờ người vẫn còn gạt ta!”.

Thần Hoàng cầm quả đấm của nàng, ngay cả mắt cũng không dám nháy. “Tại sao nàng lại quay trở lại?”.

Phong Linh hất tay hấn ra, gần như là dùng hết sức rống. “Đúng, vì sao ta lại phải trở về? Tại sao ta phải nhìn thấy người chết?”. Nàng chùi chùi chút nước trên mặt, không biết đó là nước mưa hay nước mắt. Nàng luống cuống đứng trong mưa cúi đầu. “Rõ ràng đã quyết định rồi đi, tại sao ta lại không yên lòng mà quay lại?”.

Thần Hoàng nhìn nàng, từ từ nhắm hai mắt lại. “Tam nương, nàng rời khỏi đây, ngay bây giờ”.

Phong Linh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cắn răng, nhìn hấn chằm chằm. Nàng không nói hai lời, cúi người xuống đỡ hấn lên. Thần Hoàng nheo mắt, nhìn chằm chằm nàng đang cố hết sức muốn đỡ hấn dậy, hấn nở nụ cười, phối hợp dùng hết sức để đứng lên, sức nặng cả người cũng giao cho Phong Linh.

Phong Linh bị hấn ép, lão đảo bước chân nhưng vẫn gắng gượng đứng, đỡ hấn đi về. “Không có chuyện gì, người sẽ không có chuyện gì đâu”. Nàng không ngừng lặp lại những lời này, giống như đang an ủi hấn, càng giống như đang an ủi mình.

Đôi mắt Thần Hoàng rũ xuống, hấn cười một tiếng. “Yên tâm, ta không chết được”.

“Ừm”. Phong Linh gật đầu.

Đột nhiên, chân bị trượt, hai người cùng ngã xuống đất, lăn vài vòng

Phong Linh ôm chặt lấy hắn, không chịu buông tay, thật vất vả mới dừng lại thì trên người của cả hai đã đầy thương tích.

“Dạ Tàn Nguyệt.....”. Phong Linh nhìn đau ngồi dậy, lắc lắc người trong ngực. “Người tỉnh táo một chút! Dạ Tàn Nguyệt!”.

Thần Hoàng nằm trong ngực nàng không nhúc nhích, gò má dính bùn trắng bệch như tờ giấy.

“Tỉnh một chút.... Người đừng chết.....”. Bờ môi Phong Linh run rẩy, tay run run, đưa đến phía dưới mũi hắn.

Đột nhiên tay của nàng bị một người nắm lấy. Khi hắn mở cặp mắt ra thì Phong Linh sững sờ, một giây sau, trong mắt càng tụ nhiều nước.

“Ta nói rồi, ta không chết, bây giờ người khóc thì sớm quá đấy”. Thần Hoàng cố gắng ngồi dậy, giọng nói yếu đến cực điểm.

Phong Linh chợt ôm lấy hắn, chôn mặt trong ngực hắn. “Dạ Tàn Nguyệt, trả độc lại cho ra! Đáng ra người không phải chết! Trả lại cho ta aaa....”.

“Nàng đúng là nữ nhân không biết điều, ta đã giúp nàng một ân tình lớn như vậy mà nàng còn không lĩnh tình?”. Thần Hoàng đau lòng vuốt mái tóc dài của nàng. “Đừng khóc, ta không chịu được nhất là nhìn thấy nàng khóc”.

Phong Linh hít sâu một hơi, lau khô nước mắt. “Bây giờ ta sẽ tìm người đến cứu người!”. Nàng nhìn hắn, khóc nói. “Van người, người đừng chết được không?”.

Ánh mắt Thần Hoàng bắt đầu mơ hồ, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt đầm lệ của nàng, muốn đưa tay lau đi cho nàng.....

Phong Linh ngồi đó, nhìn thấy cái tay giơ lên đưa về phía bên phải, quơ quơ trong không trung. Nàng cắn môi, không dám khóc lên, nàng dịch người về phía bên phải. Thần Hoàng xoa mặt nàng, cười cười. “Bộ dạng nàng lúc khóc xấu lắm, nàng đồng ý với ta, sau này nên cười nhiều hơn”.

183. Chương 186: Phong Tam Nương, Nàng Càng Ngày Càng Kém

Đã tự:

Tay của hắn từ từ tuột xuống.

“Đừng! Người không thể chết! Không ——”.

Thời khắc đó, lòng nàng như bị ai dùng dao cắt mạnh, bị chia làm hai, ngay cả thở dốc nàng cũng không thể thở được.

“Dạ Tàn Nguyệt, người không thể ngủ, mau dậy đi!”. Phong Linh muốn kéo nâng hắn, trượt chân rồi nàng lại bò đến bên cạnh hắn, cố gắng đỡ hắn dậy.

Một lần lại một lần, nàng không cần biết mình đã ngã xuống bao nhiêu lần, cho đến khi nàng tổn hết sức lực nằm bên cạnh hắn, miệng thở hổn hển. Từ trên trời, vô số những hạt mưa rơi xuống, rơi mạnh lên người nàng đến nỗi da nàng cũng cảm thấy đau.

“Cứu mạng..... Cứu mạng! Ai tới cứu hắn?!”.

Tiếng la của nàng tê tâm liệt phế lộ ra vẻ tuyệt vọng vang lên trong màn mưa to.

.....

“Cứu mạng..... Cứu, cứu hắn..... Cứu hắn..... Hắn không thể chết được, không thể chết được!”.

Phong Linh bật dậy. “Mau cứu hần!”.

“Tam Nương!”, Văn Xuân và Sơ Hạ vội chạy đến bên giường. “Tốt quá, rốt cuộc ngài cũng tỉnh rồi”.

Lúc này Phong Linh mới phát hiện ra nàng đang ở trong khách sạn. Nàng nhớ đến Thần Hoàng, không kịp hỏi tại sao mình trở về, vội vàng hỏi. “Dạ Tàn Nguyệt đâu? Hần ở đâu? Hần sao rồi?”.

“Thái tử điện hạ, ngài ấy.....”.

Không đợi Văn Xuân và Sơ Hạ đáp lại, một người đẩy cửa đi vào.

“Tham kiến Vương gia”. Hai người ăn ý lui ra ngoài.

Trên mặt Dạ Vô Hàm có vẻ tiêu tụy như vẫn nở nụ cười ôn hòa ưu nhã. “Nàng đã ngủ khoảng hai ngày, cuối cùng cũng tỉnh”.

Ngay cả giày Phong Linh cũng không kịp đi vào, nàng bắt tay hần lại. “Vô Hàm, mau nói cho ta biết Dạ Tàn Nguyệt đang ở đâu? Tên kia như thế nào rồi? Người biết không, hần hút độc của ta sang người hần, sau đó Châu Châu nàng.....”.

Dạ Vô Hàm không đành lòng nhìn nàng vội vàng như vậy, hần đề nhẹ lên môi nàng. “Ta biết, ta biết hết. Nàng yên tâm, hần không sao”.

“Không có việc gì?”. Phong Linh không thể tin được, trợn to mắt. “Chẳng lẽ Châu Châu không chết?”.

Dạ Vô Hàm lắc đầu một cái. “Theo tin tức truyền ra từ trong Hoàng cung thì thật sự nàng ta đã chết”.

“Nàng chết rồi... Chết rồi.....”. Phong Linh nhắc lại. “Nàng ta chết rồi thì làm sao Dạ Tàn Nguyệt lại không có chuyện gì.....”.

“Việc này tất nhiên tỷ phải cảm tạ muội rồi!”. Hồng Ngọc nhún mày cười một tiếng đi vào.

“Hồng Ngọc?”. Phong Linh mơ hồ. “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, các người nói cho ta biết nhanh lên”.

Dạ Vô Hàm nhìn thoáng qua Hồng Ngọc. “Muội chăm sóc nàng, ta đi có việc”.

“Không thành vấn đề, Vương gia cứ đi đi”.

Ánh mắt phức tạp liếc nhìn qua Phong Linh, Dạ Vô Hàm rời khỏi phòng.

Hồng Ngọc đi tới, ngồi xuống mép giường, kéo nàng ngồi xuống. “Không hiểu tỷ vừa mới bệnh dậy làm sao mà sung sức thế?”.

“Ai nha, Hồng Ngọc, muội đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói cho ta biết rốt cuộc hần thế nào rồi? Muội cứu hần bằng cách nào?”.

Hồng Ngọc trầm mặc một lúc, một lúc sau nàng lôi khối ngọc bài đó ra. “Phải dựa vào nó”.

Phong Linh nhận lấy, nhìn chữ “Tiểu” ở mặt trước. “Tiểu? Chữ này có ý gì?”.

“Tiểu Chí Tu là phu quân đã hưu muội. Cũng là đại sư huynh của độc môn”.

Cặp mắt Phong Linh sáng lên. “Muội tìm hần lấy thuốc giải?”.

Hồng Ngọc tức giận nói. “Đúng rồi, vì tỷ mà muội phải đi tìm tên nam nhân năm đó đã nhục mạ muội”.

“Ôi.....”. Phong Linh ôm Hồng Ngọc. “Tiểu Ngọc Ngọc, muội tốt quá, quá tốt, ta yêu muội chết mất”.

Hồng Ngọc chán ghét đẩy nàng ra. “Đừng có buồn nôn như vậy, muội không phải là thái tử điện hạ của tỷ”.

Phong Linh ngẩn ra, nheo mắt. “Có ý gì? Ta chỉ vì hần đã cứu ta, ta vô cùng.....”.

“Áy náy?”. Hồng Ngọc chau mày, nói tiếp. “Bởi vì tỷ áy náy nên mới lo lắng cho hần?”. Sau đó Hồng Ngọc nhìn thẳng vào Phong Linh nói. “Tỷ thành thật nói đi, người trong lòng tỷ không phải là Hàm Vương mà là thái tử, có đúng không?”.

“Này, muội nói linh tinh cái gì đấy?”. Phong Linh vội vàng cắt đứt, chân mày nhún lại. “Hồng Ngọc, muội đùa cái này không hề buồn cười”.

“Thôi đi, muội thật sự không hiểu tỷ đang kiên trì cái gì? Thừa nhận mình thích người khác khó khăn thế sao? Giống muội, cho dù mang tiếng xấu là hồng hạnh xuất tường thì vẫn thản nhiên đứng trước mặt Tiểu Chí Tu”.

Phong Linh lắc đầu. “Không hề giống nhau”.

“Không giống nhau ở đâu? Những gánh nặng đó đều do tỷ tự đặt lên mình, là tỷ tự không thể vượt qua được”.

Phong Linh nghiêm túc, giọng kiên định nói. “Từ nhỏ ta đã thề, cả đời này ta chỉ yêu một người. Hơn nữa phải là biển cạn đá mòn, không bao giờ là người thay lòng đổi dạ.....”.

“Két quả?”. Hồng Ngọc ý vị sâu xa nói. “Không đợi đến lúc biển cạn đá mòn tỷ đã phát hiện mình thay lòng?”.

“Này, đó không phải là thay lòng!”. Phong Linh tức giận đứng dậy. “Không nói nữa, ta đi xem hắn, hắn đừng chết trong khách sạn, xúi quẩy”.

Hồng Ngọc lắc đầu bật cười. “tỷ cứ mạnh miệng đi, muội xem tỷ có thể kiên trì đến khi nào?”.

Phong Linh đẩy cửa ra, người bên trong cực kỳ suy yếu, hắn nằm trên giường, hơi thở thoi thóp, nhìn thế nào cũng giống như người sắp chết. Phong Linh rón rén đi vào, ngó ngó hắn, nhỏ giọng nói. “Dạ Tàn Nguyệt? Dạ Tàn Nguyệt”.

Thấy người trên giường không có phản ứng, nàng nhíu mày từ từ ngồi xuống bên cạnh, nhìn khuôn mặt dễ nhìn của hắn, môi mấp máy, “Kẻ ngốc, ai bảo ngươi cứu? Nếu ngươi cứ thế mà chết đi thì cả đời ta cũng không tha thứ cho ngươi!”.

“Haiz, ta biết ngay mà, đừng bao giờ hi vọng nghe được lời cảm kích từ nàng”. Thần Hoàng đột nhiên mở mắt, ánh mắt bất đắc dĩ, khuôn mặt tái nhợt làm người ta vừa thấy đã thương.

Phong Linh sợ hết hồn, nhìn hắn đột nhiên cảm thấy không biết phải làm sao, không biết nên nói thế nào.

Thần Hoàng ngồi dậy, vui vẻ nhìn nàng, bộ dạng đang chờ đợi.

“Cái đó.... Cảm ơn”. Phong Linh nói.

“Ha ha, lời cảm ơn của nàng rất có giá trị đấy, trị giá một cái mạng của ta”.

Phong Linh nâng mắt lên. “Là do ngươi tự mình cứu, ta đâu có xin ngươi”.

“Ừh...”. Thần Hoàng nhướn mày, che ngực, lộ vẻ khổ sở.

“Ngươi làm sao vậy?”. Phong Linh không hề nghĩ ngợi đi qua, đưa tay vuốt vuốt ngực hắn. “Có phải ngực còn chưa ęc lọc hết không? Nói cho ta biết rốt cuộc ngươi đau ở đâu?”.

Thần Hoàng meo mắt, nở nụ cười, hắn bỗng nhiên cầm tay nàng, nhướn mày. “Phong Tam Nương, nàng càng lúc càng kém”.

Phong Linh không hiểu nhìn hắn, sức của Thần Hoàng lớn hơn nàng, khoảng cách hai người gần đến nỗi có thể cảm nhận được hô hấp của nhau. “Những gì nàng che giấu đã xuất hiện sơ hở, sẽ càng làm cho người khác phát hiện được chút bí mật nhỏ nhỏ khả ái của nàng”.

184. Chương 187: Rắn Đã Ra Khỏi Động

Đã tự:

Phong Linh cực kỳ khó chịu đi xuống cầu thang, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Dạ Lạc Dao chậm rãi đi tới.

“Ta đến tìm Nguyệt”. Nàng ta cười khê.

Mặt Phong Linh không thay đổi, chỉ về phía sau lưng. “Hắn nằm trong phòng hảo hạng. A, đúng rồi, người trả tiền phòng mấy ngày nay cho hắn, cảm ơn”.

“Không thành vấn đề”.

Dạ Lạc Dao phóng lên lầu, Phong Linh trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, miệng cong lên. “Ban ngày mà còn đóng cửa chặt như vậy, tuổi trẻ bây giờ thật là..... Thối đời thật bạc bẽo”.

“Tam Nương”. Ở dưới lầu, Dạ Vô Hàm từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bưng một bát canh, ngoắc tay với nàng. “Mau xuống đây uống chút cháo gà”.

“Ồ!”. Phong Linh vội vàng chạy xuống, ngửi thấy hương vị ngào ngạt thì khen. “Thơm quá, ai làm vậy?”.

Vấn Xuân đứng sau lưng cười nói. “Đương nhiên là Vương gia làm rồi. Tam Nương, ngài không biết, nô tỳ ở trong Vương phủ lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy Vương gia xuống bếp đó”.

“Thật sao?”. Phong Linh cảm động nhận lấy, hai mắt tỏa sáng. “Vô Hàm, cảm ơn người”.

Dạ Vô Hàm cứng chiều cười. “Nàng muốn cảm ơn ta thì phải uống sạch chỗ này”.

“Điều này còn cần phải nói sao?”. Phong Linh ngồi xuống, húp một ngụm lớn.

Lúc này, Thần Hoàng và Dạ Lạc Dao từ trong phòng đi ra. Ánh mắt Thần Hoàng đảo qua, thấy tình cảnh bên này, vẻ mặt có chút căng thẳng. Hai mắt Dạ Lạc Dao thì đỏ lên giống như là vừa khóc, yên lặng đi sau lưng hắn.

“Đi sao?”. Dạ Vô Hàm hỏi.

“Ừ”. Thần Hoàng đứng bên cạnh hắn thì ngừng lại nói. “Rắn muốn rời khỏi động rồi”.

Nói xong không nhìn Phong Linh một cái, đi thẳng ra ngoài. Dạ Lạc Dao bước nhanh đuổi theo, trượt chân, ngã từ trên cầu thang xuống, cả người nhéch nhác, kêu đau một tiếng. “Ai....”.

Mấy người run lên, Thần Hoàng chau mày, xoay người đi tới, đỡ nàng ta dậy. “Ngã có đau không?”.

“Ừ...”. Dạ Lạc Dao uất ức cúi đầu. “Chân muội bị trật khớp rồi”.

Thần Hoàng không lên tiếng, trực tiếp ôm lấy nàng, làm gì còn bộ dạng yếu ớt nằm trên giường như lúc nãy! Dạ Lạc Dao thuận thế nằm trong ngực hắn, hai mắt sụp xuống nhưng vẫn không che giấu được ánh mắt kích động.

“Ừc”. Phong Linh uống một ngụm canh, phát ra một tiếng vang thật lớn, đầu không ngẩng, mắt không trợn cho đến tận lúc hai người rời đi, nàng đã uống xong chén canh. Nàng chép miệng. “Uống ngon”.

Dạ Vô Hàm cúi mặt, nhìn nàng, nói. “Nàng thích là tốt rồi”.

“Xin hỏi. Mộc Hồng Ngọc có ở đây không?”. Trước cửa đột nhiên vang lên giọng nói hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đứng trước cửa là một nam nhân cao gầy tuấn tú, tuổi cũng chưa đến ba mươi, khí chất cao nhã, đôi mắt trong veo lộ ra một cổ ngạo khí.

Phong Linh đứng dậy, nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi hỏi. “Người là.....”.

Người đến rất lễ phép, ôm quyền nói. “Tại hạ là Tiểu Chí Tu”.

“A!”, Phong Linh bừng tỉnh hiểu ra. “Biết, cái đó, Hồng Ngọc đang ở trên lầu. Vấn Xuân, người đưa Tiểu công tử lên trên”.

“Vâng”.

Dạ Vô Hàm mắt lạnh quan sát hắn, không nói gì.

Tiểu Chí Tu ôm quyền, “Đa tạ”. Sau đó đi theo Vấn Xuân lên lầu.

“Tam Nương, hắn là ai?”. Sơ Hạ tò mò hỏi.

“Hắn chính là phu quân trước của Hồng Ngọc, vừa thành thân đã bị hắn hừ”.

“Là hắn sao?”. Sơ Hạ bĩu môi, tuy nói chuyện này là do Tuyên Vương điện hạ, nhưng mà tên đó tuyệt tình như vậy, nàng vẫn bất bình thay cho Hồng Ngọc.

“Ồ, sao mọi người đều ở đây hết vậy?”. Dạ Dập Tuyên đưa Quan Dư Tinh theo bước vào khách điểm, vừa nhìn thấy Phong Linh hắn cười nói. “Tam Nương, người đúng là cầm tinh con mèo, có chín cái mạng, giày vò thế nào cũng không có việc gì”. Hắn nhìn xung quanh rồi nghi ngờ hỏi. “Đúng rồi, Mộc Hồng Ngọc đâu?”.

Hôm nay hắn cố ý đưa Dư Tinh đến đây, chuẩn bị diễn tình cảm trước mặt nàng, muốn cố ý trêu tức nàng, có thể làm nàng không cười nữa là tốt nhất.

Phong Linh chỉ lên trên lầu, Dạ Dập Tuyên định đi lên thì lại bị Phong Linh ngăn cản lại.

“Người làm gì vậy?”.

Ánh mắt Phong Linh nhìn thoáng qua Quan Dư Tinh, nàng nhìn là hiểu hắn định làm gì. “Ta lại muốn hỏi xem người đến đây làm gì?”.

“Đến thăm Vương phi chưa qua cửa của ta, việc này không quá đáng chứ?”. Phong Linh nhìn Dạ Dập Tuyên nói năng khí thế, nàng lắc đầu. “Tốt nhất là người đừng đi lên, bây giờ Hồng Ngọc không tiện gặp người”.

“Tại sao?”.

“Phu quân trước của muội ấy đang ở đây”.

“Ai?”. Dạ Dập Tuyên sững sốt mấy giây. “Phu quân?”.

Phong Linh lườm hắn. “Quên chuyện tốt mà người đã làm rồi sao?”.

Dạ Dập Tuyên đỏ mặt, nhìn sang chỗ khác. “À”.

Quan Dư Tinh không chịu cô đơn, lại gần nói. “Dập Tuyên, chàng đừng tự trách, tình huống lúc đó đâu còn lựa chọn nào khác”.

Dạ Dập Tuyên cười gượng. “Ai nói không phải”.

Phong Linh cũng không thêm nói nhảm với Quan Dư Tinh, nàng xoay người rời đi. Nhưng đúng lúc này cửa phòng Hồng Ngọc mở ra, Tiểu Chi tu bị Hồng Ngọc đẩy ra. “Ta nợ người, tự ta sẽ trả! Chuyện lúc trước ta không muốn nhắc lại, đi đi, không tiễn!”.

Nàng muốn đóng cửa lại, Tiểu Chi Tu lại đưa tay ra ngăn lại, đôi mắt tỏ vẻ tức giận. “Ta đã đích thân tới nàng còn muốn thế nào? Chuyện năm đó ta cũng không muốn so đo, nàng còn không cảm động sao?”.

“Ta cảm động cái rắm!”. Hồng Ngọc gầm lên. “Lúc cha mẹ người mắng ta dâm phụ trước mặt nhiều người như vậy sao người chỉ đứng yên một bên, không nói một câu nào! Lúc bọn họ đuổi ta ra khỏi cửa người đã làm những gì? Bây giờ muốn cùng ta hòa hảo, sao, không sợ cha mẹ người à?”.

“Hồng Ngọc! Nàng nên thông cảm cho ta, thân phận và địa vị của ta không thể bị người khác chế giễu được. Không phải lúc đó ta đã nói với nàng, chờ thêm một thời gian nữa sóng yên biển lặng, nàng đổi danh tính thì ta lại cưới nàng. Ta đã không ngại nàng bất trinh (bị mất thứ quý giá nhất), vậy mà nàng còn oán giận ta? Đúng là chuyện cười”.

Dạ Dập Tuyên đang đứng xem chuyện vui nhưng khi nghe thấy thế thì vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Chí Tu.

Đôi mắt Hồng Ngọc đỏ lên nhưng nàng vẫn kiên cường nói. “Được rồi, thân phận người cao quý, ta không xứng với người! Như vậy! Tiểu công tử mời ngài về cho. Chuyện thuốc giải ta nợ người, sau nhất có cơ hội nhất định sẽ trả cho người”.

Tiểu Chí Tu sắp mất kiên nhẫn nhưng vẫn khuyên nhủ. “Không phải là nàng trách ta không tìm nàng chứ? Nàng xem, mỗi ngày ta đều bận chuyện trong môn muốn sút đầu mẻ trán, làm gì có thời gian đi lung tung bên ngoài tìm nàng? Ngược lại nàng nên chăm sóc ta, tha thứ cho ta, không nên để ta phân tâm!”.

Hồng Ngọc hít sâu một hơi, chỉ ra ngoài cửa lớn. “Người đi đi”.

“Hong Ngọc, đừng làm rộn. Với tình cảnh bây giờ của nàng, chỉ có ta không so đo thôi. Nếu là người khác thì làm gì có ai chịu cưới một nữ nhân không hoàn bích (không sạch sẽ) chứ?”.

Hồng Ngọc giận dữ toàn thân phát run, nàng đang định nổi đóa thì trên vai lại có nhiều hơn một cánh tay.

Dạ Dập Tuyên kéo nàng đang sững sờ vào trong ngực, nụ cười sáng ngời trên mặt. “Ta”.

185. Chương 188: Tuyên Vương Và Tuyên Vương Phi

Mọi người đều giật mình.

Hồng Ngọc chớp mắt một cái, sợ rằng mình nhìn lầm, người trước mắt đúng là Dạ Dập Tuyên sao? Hay là, hắc nhân cơ hội chen vào, bày sẵn âm mưu chờ nàng?

Dưới lầu, Phong Linh cười híp cả mắt, hai nha đầu Vãn Xuân và Sơ Hạ cũng không kiềm được mà vỗ tay cho Dạ Dập Tuyên, chỉ một câu, “Tuyên vương thiệt quá bảnh!”

Dạ Vô Hàm lắc đầu bật cười, xoay người đi ra khỏi quán trọ.

Mắt hắc lạnh lạnh, nếu rắn đã ra khỏi hang, vậy tới thời điểm đánh rắn rồi!

“Dập Tuyên, người nói nhăng nói cuội gì đó?” Quan Dư Tình dậm chân một cái, muốn đi lên, nhưng bị Phong Linh nắm lại, “Quan tiểu thư, chúng ta qua bên kia nói chuyện chút đi!” Phong Linh vừa nói vừa nháy mắt với Vãn Xuân và Sơ Hạ, hai người hiểu ý, ôm lấy tay Quan Dư Tình, “Quan tiểu thư, chúng ta đến sân sau nói chuyện đi!”

“Các người muốn nói gì? Ta không có gì để nói với các người hết! Dập Tuyên, Dập Tuyên…….”

Trên lầu, Tiểu Chí Tu đang quan sát Dạ Dập Tuyên từ trên xuống dưới, Dạ Dập Tuyên tuy nhìn không lớn tuổi lắm, thậm chí có vẻ còn nhỏ hơn mình 2, 3 tuổi, nhưng trên người có khí chất tôn quý tự nhiên.

Tiểu Chí Tu hất cằm, kiêu ngạo hỏi, “Người là ai?”

“Ta?” Dạ Dập Tuyên khẽ cười, chỉ chỉ vào Hồng Ngọc, “Là người sắp thành phu quân của nữ nhân đã man này!”

Tiểu Chí Tu không tin, cười nhạo nói, “Chẳng lẽ, người không biết 6 năm trước nàng đã gặp phải chuyện gì sao? Ta dám cam đoan, sau khi người biết, nhất định sẽ không còn thản nhiên nói muốn cưới nàng ta nữa đâu!”

Hồng Ngọc quả thật không thể tin vào tai mình, kẻ không chút bận tâm rêu rao chuyện xấu của nàng khắp nơi này chính là người luôn nói yêu nàng đây sao?

Phong Linh ở dưới lầu nghe vậy lắc đầu liên tục, nhổ một ngụm nước bọt, “Đáng chết, đồ bỏ đi thì thấy nhiều rồi, nhưng chưa bao giờ gặp kẻ tệ hại đến mức này!”

Dạ Dập Tuyên cố giả bộ tò mò hỏi, “Vậy à? Chuyện gì?”

“Ha ha,” Tiểu Chí Tu cười cười, liếc Hồng Ngọc một cái tiếp, “Sáu năm trước……” hắc chưa nói hết, Dạ Dập Tuyên đã vỗ trán, “A, sáu năm trước, ta nhớ ra rồi!”

“Người biết?”

Dạ Dập Tuyên nhìn chằm chằm hắc, “Sáu năm trước, nam nhân vừa mới thành thân, chưa kịp động phòng, đã bị cho cấm sùng, thì ra chính là các hạ à?”

Nghe xong, mặt Tiểu Chí Tu lúc tím lúc xanh một hồi. Phong Linh thì đã cười đến mức muốn gãy lưng, ngay cả Hồng Ngọc cũng thấy buồn cười.

“Hầy.... Thật đáng thương quá!” Dạ Dập Tuyên vừa nói vừa ôm Hồng Ngọc. Hồng Ngọc bị ôm đở bưng cả mặt, biết Dạ Dập Tuyên muốn giúp mình mới làm vậy, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Tiểu Chí Tu then quá thành giận, trút giận lên Hồng Ngọc, “Là người nói cho hần biết phải không? Mộc Hồng Ngọc, người còn biết xấu hổ hay không? Chuyện như vậy mà có thể dễ dàng rêu rao ra ngoài được! Người không cần thể diện nhưng ta vẫn cần!”

Về mặt Dạ Dập Tuyên đột nhiên lạnh lẽo, uy hiếp nhìn Tiểu Chí Tu, “Thật không may, nam nhân hại người bị cấm sừng, chính là ta!”

“Cái gì? Là, là người?” Tiểu Chí Tu kinh hãi, “Hồng Ngọc, người.....”

Dạ Dập Tuyên nhún nhún vai, cười nói, “Bổn vương rất ghét kẻ khác chỉ chỉ chỗ chỗ vương phi của bổn vương, thậm chí là gọi thẳng tên của nàng!”

Bổn vương?

Tiểu Chí Tu nghi ngờ nhìn chằm chằm Dạ Dập Tuyên, “Rốt cuộc người là ai?”

“Ha ha, hần hả?” Phong Linh ngồi bắt chéo trên bàn, nói từ tốn, “Hần là Tuyên vương điện hạ, còn nữ nhân mắt trịnh trong miệng người đó chính là Tuyên vương phi tương lai! Ai da, kẻ bất kính với Tuyên vương phi, không biết có bị tội chết hay không đây?!”

“Tuyên vương? Tuyên vương phi?” kiêu ngạo lúc trước của Tiểu Chí Tu giờ đã không còn sót lại chút gì, hần nằm mơ cũng không ngờ rằng, nam nhân ngày đó lại là vương gia!

Dạ Dập Tuyên nghiêng đầu, nói nhỏ với Hồng Ngọc, “Nàng xuống trước đi, ta có việc muốn nói với hần.”

Hồng Ngọc cảnh giác nhìn hần chằm chằm, “Nói việc gì?”

“Ha ha, yên tâm, bổn vương không phải loại nam nhân không biết khoan dung, nể tình nàng đã từng thích hần, bổn vương sẽ không vì ghen mà tịch thu tài sản cả nhà hần.” nói xong hần còn vỗ một cái lên hông Hồng Ngọc, “Ngoan, mau xuống dưới đi!”

Hồng Ngọc kiềm chế xúc động muốn chém đứt tay hần, nàng cứng ngắc đi xuống lầu. Phong Linh đang ngồi trên bàn cười ngả nghiêng. Hồng Ngọc bèn nói, “Phong Tam Nương, tỉ cười đủ chưa?!”

“Ha ha, tiểu Tuyên Tuyên thiệt bảnh!”

“Ngừng!” Hồng Ngọc bủi môi, nhưng vẫn không kiềm được nhìn lên trên lầu.

Dạ Dập Tuyên tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm Tiểu Chí Tu nói gần từng chữ, “Hồng Ngọc là nữ nhân của bổn vương, bổn vương cưng chiều nàng còn không kịp, người lại dám làm tổn thương nàng?! Từ nay về sau, bổn vương không muốn nghe bất kỳ lời nào có liên quan đến việc của nàng từ miệng người, cho dù là một chữ! Ngay cả người bên cạnh người cũng không được, nếu có, bổn vương sẽ tính cả lên đầu người!”

Sắc mặt Tiểu Chí Tu càng ngày càng khó coi. Cuối cùng, Dạ Dập Tuyên vỗ vỗ vai hần, cười nói, “Được rồi, người có thể đi!”

Tiểu Chí Tu bắt chước kiêu ngạo của người giang hồ, đi thẳng xuống lầu, lúc ngang qua Hồng Ngọc, không biết là vì hận hay ghen tỵ mà liếc nàng một rồi vội vã đi.

“Này, người nói gì với hần vậy?” Phong Linh tò mò hỏi.

“Yên tâm, ta sẽ không giết người tình cũ của ai kia.” Dạ Dập Tuyên xuống lầu, ngồi bên cạnh Phong Linh, giật lấy đồ ăn vặt trong tay nàng, ăn ngấu nghiến bất kể hình tượng.

Hồng Ngọc cảnh giác nhìn hần, “Sao lại giúp ta?”

“Nói gì nàng cũng sắp thành vương phi của bổn vương, nàng bị người ta cười nhạo như vậy, mặt mũi của ta của bị ảnh hưởng.” Dạ Dập Tuyên nêu ra lý do rất chính đáng, không chê vào đâu được.

Chân mày Hồng Ngọc nhíu rồi lại giãn, liếc hần một cái, cuối cùng miễn cưỡng nói “Cám ơn.” nói xong, nàng lập tức chạy lên phòng, đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, thở hổn hển.

Lúc này, nàng nghe rất rõ những lời hắn nói.

Rất kỳ quái! Không biết tại sao khi nghe hắn nói, nhìn về mặt hắn lúc đó, tim nàng lại đập rộn lên.....

Dưới lầu, Dạ Dập Tuyên chột chột cúi chỏ vào người Phong Linh, “Nếu như.... Nam nhân đêm đó là ta..... Mà Bảo Bảo cũng là con của ta, người sẽ làm sao?”

Phong Linh nhú chặt mày, xoay người lại sờ trán Dạ Dập Tuyên, “Người bị sốt hả? Ấm đầu à, ban ngày mà nói mê sáng gì đó?!”

Dạ Dập Tuyên đẩy tay Phong Linh ra, nghiêm túc nói, “Cứ trả lời đi!”

“Không có nếu như! Đêm đó, nữ nhân đáng thương bị hại là Hồng Ngọc, người chỉ cần nhớ rõ điều này là được rồi. Còn ta, có hay không đều được, không phải là phải làm gì mà là có thể làm gì? Ta và Bảo Bảo rất sung sướng tự tại, sẽ không vì một nam nhân mà tìm chết, hiểu không?”

Dạ Dập Tuyên nhìn Phong Linh rất nghiêm túc, đến mức khiến nàng sợ hãi. Hồi lâu, hắn đột nhiên cười, “Ừ, ta hiểu rồi.”

Đã đến lúc nên buông tha cho tất cả những ảo tưởng không nên có rồi!

186. Chương 189: Thế Giới Quá Yên Tĩnh

“Bẩm thái tử, công chúa, ngài ấy.....”.

Ngoài cửa phòng, ngự y nhỏ giọng nói, Dạ Lạc Dao nằm ở trên giường chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt tràn theo khóe mi.

Một lúc sau, Thần Hoàng bước vào, sắc mặt hơi tối, hắn nhìn nàng, ngồi bên giường. “Lạc Dao, ta đã sai người thu dọn đồ đạc rồi, buổi chiều sẽ đưa muội đến chỗ thần y”.

Dạ Lạc Dao mở mắt, nàng nhìn hắn sau đó nước mắt không kiềm được rơi xuống. “Nguyệt, huynh có thể theo muội không? Muội không muốn..... một mình..... Mặc dù bệnh của muội không tốt.... Lúc đó, muội cũng hy vọng huynh làm bạn với muội, giống như chúng ta với mẫu hậu, đừng để một mình muội đi, được không?”.

Thần Hoàng cau mày, cầm tay của nàng ta, mím môi, gật đầu. “Ừ”.

“Cảm ơn, cảm ơn.....”. Dạ Lạc Dao nén lệ mỉm cười nói.

Bên ngoài, Lãnh Tàng Tâm và A Tinh đứng trong sân.

Lãnh Tàng Tâm đối mặt ngạo nghễ nhìn gương mặt nam nhân hiện lên đầy vẻ áy náy, cười một tiếng. “A Tinh, Dạ Lạc Dao không phải là nữ nhân mà người có thể yêu, người hiểu không?”.

Chân mày A Tinh khẽ run, hắn quay mặt đi. “Ta không.....”.

Lãnh Tàng Tâm khoát tay. “Người đừng có phủ nhận trước mặt ta, ta ở trong kỹ viện nhiều năm như vậy, nam nhân có tâm tư gì ta liếc mắt là thấy”. Nàng cũng xoay người nhìn hắn. “A Tinh, mặc kệ bây giờ lòng chủ nhân đang ở trên người ai.... Nhưng nàng dù sao cũng không được. Người có hiểu không?”.

A Tinh nhú mày. “Ta biết rất rõ, ta luôn biết rõ. Cho nên, ta chưa từng làm gì quá phận cả”.

“Nhưng mà người đã phạm vào sai lầm trí mạng”. Lãnh Tàng Tâm nói trúng tim đen. “Suýt chút nữa người đã hại chết chủ nhân”.

A Tinh ảo não đâm một quyền vào thân cây. “Là ta đáng chết!”.

“Haiz”. Lãnh Tàng Tâm tiến lên vỗ vai hắn. “Không thăm mền thì không gọi là thanh xuân, không thất tình thì sẽ không lớn lên. Về sau người đừng làm những chuyện hồ đồ nữa”.

Lúc hai người đang nói chuyện, Thần Hoàng đi ra.

A Tinh xoay người, quỳ gối trước mặt hắn. “Chủ nhân, là do thuộc hạ thất trách, xin chủ nhân trách phạt!”.

Thần Hoàng liếc mắt nhìn hắn. “Tự đến chỗ Phượng Nhi nhận 100 châm”.

“Vâng!”.

A Tinh đứng dậy, dứt khoát đi, giống như là chuẩn bị ra pháp trường.

Lãnh Tàng Tâm đồng tình lắc đầu. 100 châm đấy! Ai mà chẳng biết nữ nhân Phượng Nhi ra tay không hề lưu tình, sau 100 châm, A Tinh còn không thành tổ ong vò vẽ à? Trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu không phải là chuyện liên quan đến Phong Tam Nương thì chủ nhân tuyệt đối sẽ không dụng hình với thuộc hạ của mình.

“Tàng Tâm”.

“Vâng, có thuộc hạ”.

“Thời gian này, người hãy ở khách sạn bảo vệ tốt cho nàng”.

Lãnh Tàng Tâm sửng sốt một chút. “Chủ nhân, ngài thì sao?”. Chuyện này chủ nhân luôn tự thân tự lực, không cần người khác, bây giờ thì sao?

“Ta muốn trở về Tây Vực”. Ánh mắt Thần Hoàng nhìn xa xa, khóe môi mân lên. “Hoàng cung ta đã giao cho A Tinh rồi, nói cho tiểu tử đó, nếu như hắn còn làm ra chuyện gì thì không chỉ có 100 châm đâu!”.

“..... Vâng”.

* ..... *

Ba ngày liên tiếp sóng yên biển lặng.

Phong Tam Nương cầm hạt đậu phộng cho vào miệng, vô thức nhai trong miệng.

Vấn Xuân và Sơ Hạ vì bản chuyện chuẩn bị, thỉnh thoảng sẽ thấy Huyền Phong qua giúp đỡ. Bảo Bảo không biết lại trốn đi đâu làm chuyện của võ lâm, tất nhiên Hình Nhi vây quanh người nó, hai đứa nhỏ cả ngày đều không thấy người. Ngay cả Chu lão bản cũng vì “Có gan thì người hãy đến” bận rộn, đi sớm về trễ.

Dạ Vô Hàm cũng rất bận rộn, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ dành thời gian đến gặp nàng một chút, gương mặt hắn tiêu tụy, làm Phong Linh muốn hỏi hắn một chút xem hắn đang làm cái gì nhưng rồi nàng lại không nói.

Còn có..... còn có tên côn đồ đó cũng không thấy xuất hiện nữa.

Dường như, thế giới quá yên tĩnh rồi.

Hồng Ngọc ngồi đối diện với nàng cũng đang ngẩn người. Trong đầu nàng đều là bộ dạng Dạ Dập Tuyên ngày hôm đó, thỉnh thoảng nằm mơ nàng cũng thức tỉnh dậy. Điều này thật là quỷ dị!

Hồng Ngọc rung mình một cái, bưng ly trà lên uống, ánh mắt nàng nhìn qua Phong Linh, đột nhiên nàng nghi ngờ nhìn trên ngó dưới Phong Linh. “Này, Tam Nương, hình như gần đây tỷ mập ra nhiều đấy”.

Phong Linh ngẩn ra, sờ sờ mặt mình. “Nào có”.

“Còn nói không”. Phong Ngọc với tay véo hông nàng. “Nơi này giống như là thùng nước ấy”.

“Thật sao?”. Phong Linh đứng lên, vội vàng nhìn nhìn mình. Bộ quần áo khá rộng vậy mà bây giờ lại hơi chật. Nếu như Hồng Ngọc không nói thì nàng cũng không phát hiện ra đấy.

“À, có thể là do gần đây ta ăn quá nhiều rồi”. Phong Linh nhún nhún vai, tỏ vẻ nàng không thèm để ý, nàng ngồi xuống tiếp tục ngẩn người với Hồng Ngọc.

“Tam Nương!”.

Lãnh Tàng Tâm đi vào, theo sau là Dịch Cuồng.

Thấy Phong Linh, Dịch Cuồng cười “ha ha” gọi. “Lão đại”.

Kể từ sau khi Phong Linh xin Dạ Vô Hàm tha cho hắn, Dịch Cuồng là một người luôn tuân theo định luật người thắng là kẻ mạnh, không chút do dự gọi Phong Linh là lão đại.

“Hai người các người đến chơi, đến đây ngồi đi”. Phong Linh gọi nhiệt tình.

Lãnh Tàng Tâm nhìn xung quanh người nàng, chớp mắt nói. “Tam Nương, tại sao mới mấy ngày không gặp mà người đã mập ra thế?”.

“Lòng thoải mái thân thể béo ra”. Phong Linh không thèm để ý, tùy tiện nói chuyện mấy câu, sau đó nàng khụ một tiếng, ra vẻ hỏi. “Đúng rồi, gần đây tên kia bạn cái gì à?”.

Lãnh Tàng Tâm biết nàng đang hỏi chủ nhân nhưng cố ý hỏi. “Người hỏi ai vậy?”.

Hồng Ngọc cũng nhin cười. “Đúng thế, tỷ không nói họ tên thì ai biết tỷ đang nói người nào”.

Phong Linh quét mắt nhìn hai người. “Hai người cố ý à?”.

Lãnh Tàng Tâm nhú mày cười một tiếng. “Ha ha, Tam Nương, nếu như người muốn biết tình hình của chủ nhân thì người cứ thoải mái hỏi, nếu ta biết thì ta sẽ nói”.

“Thôi đi, dù sao thì hắn cũng cứu ta một mạng, ta chỉ muốn biết hắn phục hồi như thế nào rồi”.

“Chủ nhân đã đi Tây Vực mấy ngày nay rồi”.

“Tây Vực?”. Phong Linh ngẩn ra. “Tại sao đột nhiên lại qua đó?”.

Lãnh Tàng Tâm trả lời. “Bệnh cũ của Lạc Dao công chúa tái phát nên chủ nhân đưa nàng đi tìm Cố thần y”.

“À”. Phong Linh nhàn nhạt đáp một tiếng, trên mặt lạnh nhạt, không có biểu tình gì.

Hồng Ngọc vui vẻ nghiêng đầu, cố ý hỏi, “Hình như thái tử đối xử rất tốt với cô công chúa này”.

Phong Linh tiếp tục ăn đậu phộng, lông mày rũ xuống, ngoài miệng thì không nói lời nào nhưng lăm lăm bấm trong lòng. Người như tiên nữ như vậy, đừng nói là nam nhân, ngay cả nàng nhìn thấy cũng động lòng, Dạ Tàn Nguyệt làm sao có thể không thích cho được?

Dường như Dịch Cuồng muốn chứng minh suy nghĩ của nàng, hắn sờ cằm nói. “Dạ Lạc Dao đẹp thật, nếu như ngày ngày ta ở chung với nữ nhân đẹp như vậy, ta đã sớm ra tay rồi!”.

“Bốp”. Lãnh Tàng Tâm đánh hắn một cái. “Muốn chết sớm thì cứ nói ta một câu, ta không ngại tiễn chàng lên đường đâu”

187. Chương 190: Sự Tàn Nhẫn Chân Chính

Bảy ngày liên tiếp sống yên bình lặng.

Phong Linh đứng trước căn nhà lớn, hài lòng gật đầu.

Trước cửa là hai pho tượng không biết là hình thù gì đứng ở hai bên, ở chính giữa là cửa chính khí khái hùng vĩ, phía trên treo một tấm biển có hai chữ “Đại trạch”, bút pháp cứng cáp có lực, hai chữ đơn giản nhưng lại được viết rồng bay phượng múa, khí thế bất phàm. Nhìn kỹ thì trong góc còn có con dấu của Dạ Vô Hàm.

“Tam Nương, hai người này để làm gì?”. Hồng Ngọc chỉ hai pho tượng hai bên.

“À, bên trái là Kiếm Long, bên phải là Phách Vương Long. Có bọn họ giữ nhà thì còn có tác dụng hơn kỳ lân và sư tử nhiều”.

Phong Linh vung tay lên. “Đi, đi vào nhìn một chút”.

Mọi người đi vào trong nhà, nhìn thấy bố cục trong nhà mà kinh sợ, không có núi giả cũng không có vườn, bốn phương chỉ có đất trống.

Phong Linh từ từ giới thiệu với mọi người.

“Nơi các người đang thấy là một bãi cỏ xanh mượt, đó sẽ là quảng trường, là sân tennis. Bên này là phòng tập gym, kia là phòng bài bạc, còn có.....”.

Mọi người nghe Phong Linh giới thiệu, vừa nghe vừa tò mò sờ đông sờ tây. Đây đều là những thứ lần đầu họ nghe được, những điều lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Dạ Vô Hàm bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn thật không hiểu trong đầu nàng chứa những vật kỳ quái gì nữa.

Phong Linh mời mọi người đến tiền thính, sau đó sai Vần Xuân và Sơ Hạ mang trà bánh lên, sau đó nàng nói. “Về sau đây sẽ là nhà của chúng ta, hoan nghênh mọi người đến chơi”.

Dạ Vô Hàm cười nói. “Được rồi, ta vẫn biết nàng lợi hại, bây giờ còn tự ra mua một căn nhà. Ở Minh Tịch triều thì nàng cũng là một kỳ nữ (nữ tử kỳ tài) rồi”.

“Đa tạ”. Phong Linh chấp tay một cái, tâm tình của nàng có vẻ rất tốt.

Đột nhiên Bảo Bảo đi bộ một vòng quay lại, phía sau là cái đuôi nhỏ Hình Nhi. “Nương, phòng của con không tốt”.

“Không tốt chỗ nào”.

“Tốt xấu gì thì bây giờ con cũng là Minh chủ võ lâm, nếu bằng hữu trên giang hồ biết con ngủ trong một căn phòng đáng yêu như vậy thì sẽ cười con!”.

“Ý kiến bị bác bỏ”. Phong Linh không nhìn nó.

Bảo Bảo bấu môi nhảy lên ghế, xong thấy Hình Nhi không leo lên được thì nó lại nhảy xuống ôm bé lên ghế dựa, dạn dỏ giống như người lớn. “Muội phải ăn nhiều vào thì mới cao lên được. A đúng rồi, không cần ăn nhiều giống nương ta”.

Hình Nhi đỏ mặt, gật đầu nói. “Muội biết rồi”.

Phong Linh không vui hỏi. “Tiểu tử thôi, ta ăn nhiều lúc nào?”.

Bảo Bảo ngoái đầu nhìn lại, nhúu mày nói. “Nương, không phải là con nói nương nhưng mà nương có nên tiết chế lại không? Gần đây nương mập lên rất nhiều đấy”.

“Có sao?”. Phong Linh sờ sờ gương mặt tròn trịa của mình. “Tại sao ta lại không cảm thấy?”. Nàng vội vàng hỏi Dạ Vô Hàm đang đứng bên cạnh. “Vô Hàm, người nói xem, ta có mập không?”.

Dạ Vô Hàm nhìn cười lắc đầu. “Người nhìn xem, người gầy thế nào kìa? Không hề mập”.

Sau lưng hẳn, Phi Ứng và Huyền Phong liếc mắt nhìn nhau: Vương gia có mở to hai mắt nhìn không vậy?

Bảo Bảo lắc đầu, nếu như người lớn ngây thơ như vậy thì đúng là không thể làm gì được họ.

Phong Linh cười hài lòng, “Buổi trưa đừng đi, ở lại đây ăn cơm đi”.

“Được”.

“Vương gia”. Phi Ứng tiến lên, nhỏ giọng nói. “Chúng ta phải đi”.

Dạ Vô Hàm rũ mắt xuống, khoát tay, Phi Ứng lui về phía sau. Huyền Phong chau mày. “Thấy không, chỉ cần đến chỗ của Tam Nương thì Vương gia không còn là Vương gia nữa rồi”.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu nhìn, hẳn lập tức đứng nghiêm không nói gì.

Buổi trưa là tiệc rượu thịt dè dặt nhưng vô cùng náo nhiệt, mọi người ngồi vây quanh một chỗ, không hề phân biệt chủ tớ, vui vẻ ăn và nói chuyện. Không biết nói làm sao, lại nhắc đến Dạ Vô Hàm và Phong Linh.

Vần Xuân nói. “Vương gia, ngài cũng nên có hành động đi chứ”.

Sơ Hạ cũng nói. “Đúng vậy, lúc nào thì ngài tới đây cầu hôn?”.

Phong Linh đỏ mặt, vớt lên hai miếng thịt, nhét ối người một miếng. “Ăn đi!”.

Huyền Phong cười nói. “Bây giờ Hàm Vương phủ dương thịnh âm suy, nha hoàn xinh đẹp cũng bị Tam Nương mang đi rồi, làm chúng ta về phủ cũng không thấy vui vẻ, đúng không Phi Ưng?”.

Phi Ưng liếc mắt nhìn hắn. “Đó là người, không phải ta”.

Huyền Phong ngẩn ra, sau đó tò mò lại gần hỏi. “Phi Ưng, nói thật đi, ta thật sự rất nghi ngờ, làm sao người lại không thích nữ nhân nào vậy?”.

“Ha ha”. Sơ Hạ cười nói. “Phi Ưng đại ca là một nam nhân trung hậu, đâu có giống người”.

“Ta làm sao?”. Huyền Phong khí khái nói. “Nam nhân thích nữ nhân là thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên)”. Ánh mắt liếc về phía Vãn Xuân, cười. “Đúng không, Vãn Xuân?”.

Vãn Xuân cúi thấp đầu, không dám nhìn hắn, chỉ đáp lại một tiếng. “Ừ.....”.

Ánh mắt Sơ Hạ chuyển qua chuyển lại giữa hai người vài lần, cười mập mờ. “Này, vấn đề của hai người tạm hoãn đi, bây giờ chúng ta đang nói Tam Nương và Vương gia”.

Vãn Xuân nói. “Đúng, Vương gia, ngài nên chủ động đừng làm chúng nô tỳ sốt ruột thay”.

Dạ Vô Hàm nghiêng đầu cười, đôi mắt cương chiều nhìn Phong Linh. “Kiệu hoa bốn vương đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ người nào đó gặt đầu”.

“Oa.....”. Mọi người nghe xong như muốn nổ tung.

Phong Linh nhét thức ăn vào miệng, phùng má nhai nhai, không nói gì.

“Nương, nương ăn ít thôi”. Bảo Bảo không đồng ý nói. “Vất vả lắm nương mới gầy xuống, nương lại muốn mập trở lại sao?”.

Phong Linh vừa muốn mở miệng, đột nhiên nàng bị nghẹn, sắc mặt đỏ bừng, nàng vội vàng bỏ đĩa xuống chạy ra ngoài.

“Tam Nương?”. Dạ Vô Hàm lo lắng muốn chạy qua, Hồng Ngọc vội nói. “Để ta đi cho”.

Hồng Ngọc chạy theo Phong Linh ra bên ngoài, nhìn Phong Linh nôn ọe vài cái, nàng đưa cho Phong Linh một chén nước. “Nếu như tỷ còn tiếp tục giả bộ hồ đồ, không dám đối mặt với tình cảm của mình thì đến lúc đó cả ba người đều khổ sở”.

Phong Linh nhận chén nước, uống một hớp, rũ mắt. “Ta thích Dạ Vô Hàm, đến bây giờ vẫn không đổi”.

Nàng để chén xuống, xoay người đi vào bên trong.

Hồng Ngọc bắt đắc dĩ lắc đầu. “Tam Nương, tỷ thật tàn nhẫn. Không chỉ tàn nhẫn với bọn họ mà là đang tàn nhẫn với chính mình”.

Phong Linh nhắm mắt lại, trong đầu là hình ảnh ba nàng uống say không biết gì, còn đáng về mẹ nằm khóc thầm mỗi tối. Nàng không chút do dự đi vào trong. “Tàn nhẫn chân chính là không kiên trì đến cùng”.

Hồng Ngọc thở dài một tiếng, nữ nhân ngốc này không yêu chân chính lần thứ nhất chắc sẽ không đổi mặt với thực tế.

Phong Linh trở về phòng ăn, thấy thức ăn trong nồi sắp bị ăn sạch, quýnh lên, đi vội. “Này, các người chờ cho ta một chút!”.

“Xoạt ~”. Tiếng vải bị rách ra rất rõ ràng.

Tất cả mọi người quay đầu lại, động tác trong tay cũng ngưng.

Nàng cứng người, từ từ cúi đầu, nhìn lỗ rách lớn ở bên hông.....

Tâm nàng trầm xuống, nàng, dường như đã mập trở lại.

188. Chương 191: Sống Như Vậy Còn Ý Nghĩa Gì Nữa.

Liên tiếp như vậy trong nửa tháng, cuối cùng mọi người cũng không bình tĩnh được nữa.

“Tam Nương, mở cửa ra đi!”. Vấn Xuân và Sơ Hạ ở bên ngoài đập cửa. Phong Linh ở trong phòng, vùi mình trên giường, bên cạnh là một tấm gương đồng. Nhìn vào gương đồng có thể thấy gương mặt tròn trịa của nàng.

“Ta không sao cả, để cho ta yên lặng một chút!”. Phong Linh bịt lỗ tai lại, chui vào trong chăn, bọc kín mình đến nỗi gió cũng không lùa vào được. Nàng cầm trong tay một miếng bánh ngọt, vừa ăn vừa ảo não nghĩ. Nàng không biết rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu, thân thể nàng giống như quả bóng bị thổi phồng lên vậy, sức ăn của nàng lớn đến kinh người, từ một ngày ba bữa ăn lên một ngày năm bữa, sau đó là một ngày bảy bữa. Cuối cùng nếu nàng không có đồ ăn thì sẽ hoảng hốt.

Chỉ hơn mười ngày mà nàng đã mập lên khoảng 30 cân (30 cân = 15kg)!

30 cân! Đó là một con số kinh khủng như thế nào! Hơn nữa nếu như còn tiếp tục ăn như thế thì nàng sẽ có khuynh hướng mập hơn nữa!

“Đáng chết!”. Phong Linh nhét toàn bộ miếng bánh ngọt vào miệng, nhai giống như đang trút giận.

Tiếng gõ cửa bên ngoài dừng lại, cửa bị mở ra.

Dạ Vô Hàm nhìn người trên giường co người lại thành một khối thì nhăn mày, sải bước đi qua, vén chăn lên. Phong Linh nhìn thấy hân thì cả kinh, nàng hoảng hốt kêu. “Ai cho người vào đây? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”.

Về mặt Dạ Vô Hàm căng thẳng, hân nắm lấy vai nàng. “Việc mà nàng có thể làm được chính là núp trong phòng không gặp bất cứ ai sao?”.

Phong Linh quay mặt đi, trong miệng vẫn còn nhai bánh, hàm hồ nói. “Bộ dạng này của ta thì có thể gặp ai được chứ?”.

“Chỉ bởi vì nàng mập?”. Dạ Vô Hàm có vẻ tức giận, giọng nói cũng cứng rắn hơn. “Vậy Nhiếp Tổ Tổ trước đây thì sao? Nàng ấy làm sao có thể sinh hoạt bình thường, tự do tự tại được?”.

“Ta cũng không biết! Ta làm sao có thể biết được trước kia nàng ấy sống thế nào?”. Phong Linh đẩy hân ra, quay lưng lại, mặt hướng vào trong. “Người vĩnh viễn không thể hiểu được, mập như thế này bị người ra cười nhạo và khinh thường như thế nào. Nếu không phải vì Bảo Bảo thì chắc ta không thể nào tiếp tục được. Ta vất vả lắm mới có thể gầy xuống, rốt cuộc bỗng dừng lại thành quái vật bị người khác nhìn. Nhưng..... con mẹ nó, tại sao ta lại mập lên? A —— ta điên mất!”.

Phong Linh dứt tóc, nàng sắp không chịu được nữa rồi, nhưng mà mà nàng càng tức, càng sợ, nàng vội vàng chụp một miếng bánh, cho vào miệng nhai. Sau khi nàng ăn vài miếng thì mới bình tĩnh lại được.

Dạ Vô Hàm lẳng lặng nghe, hân hít sâu một hơi, đưa hai tay ra, ôm nàng vào trong ngực. Phong Linh cứng người, rũ mắt xuống.

“Nàng nghe này, trước kia nàng phải chịu uất ức là vì một người tên là Dạ Vô Hàm đã không biết quý trọng nàng nên mới tạo thành việc như vậy. Bây giờ sẽ không như thế nữa, ai dám cười nhạo nàng một câu thì ta sẽ giết bọn họ! Mặc kệ nàng mập thành thế nào, cho dù gấp mấy lần thì nàng đều là Phong Tam Nương của ta!”.

Nước mắt rơi xuống, dần dần thành thút thít, sau đó Phong Linh xoay người vùi vào ngực hân, khóc lớn. “Ta bị sao rồi? Ta không muốn mập, không muốn..... Nhưng mà ta lại không dừng được.....”.

Dạ Vô Hàm ôm chặt nàng, an ủi vuốt lưng nàng. “Đừng sợ, đã có ta ở đây, nàng không phải sợ”.

Phong Linh bắt lực gật đầu một cái, một bên thì khóc lóc thảm thương, một bên thì vẫn tiếp tục ăn bánh.

* ..... *

“Người có tra ra cái gì không?”. Dạ Vô Hàm nhắm mắt lại, hỏi.

Ngự y nghi ngờ nói. “Hạ quan đã kiểm tra toàn bộ, không hề phát hiện ra cái gì không ổn. Ngược lại, vị cô nương này hoàn toàn khỏe mạnh, một chút bệnh nhỏ cũng không có. Còn về phần tại sao vị cô nương lại đột nhiên ăn nhiều như vậy, hạ quan không tìm ra nguyên nhân. Nhưng mà.... Thử cho hạ quan nói thẳng, chỉ cần khỏe mạnh, còn ăn nhiều hay ăn ít đều không có vấn đề”.

Dạ Vô Hàm nhíu mày vùng tay lên. “Đi xuống đi”.

“Hạ quan cáo lui”.

Phong Linh đứng ngoài cửa nghe lén hai người nói chuyện, nàng tuyệt vọng cúi đầu, bước từng bước trở về. Mặc dù nàng không hiểu rõ rốt cuộc là mình bị sao nhưng nàng có thể khẳng định là nàng có vấn đề ở đâu đó, chắc chắn không thể đơn giản như ngự y nói. Làm gì có người nào tự dưng mập rồi gầy, rồi bỗng dưng đang gầy lại mập được?

Dạ Vô Hàm đẩy cửa đi vào. Trên tay hân hưng một cái khay, trên khay là một ít đồ ăn vặt. “Tam Nương, nàng đói bụng chưa?”.

Về mặt Phong Linh đau khổ. “Vô Hàm, có phải là ta không cứu được không?”.

Dạ Vô Hàm đặt khay thức ăn lên giường. “Ai nói vậy, nàng không có chuyện gì cả”.

Nàng chỉ vào cơ thể tròn vo của mình, nàng tự giễu cười một tiếng. “Cái này mà gọi là không có việc gì? Ta sắp không đi qua được cái cửa nữa rồi”.

“Tam Nương”. Dạ Vô Hàm kéo nàng ngồi xuống. “Ta nghe Vãn Xuân nói ngày hôm qua nàng ép mình không được ăn nên té xỉu, có chuyện này không?”.

Phong Linh gật đầu. “Ta muốn nhịn ăn, rồi ta sẽ như trước kia, ta không muốn như thế này”.

Dạ Vô Hàm ôm gương mặt mập mạp của nàng, đôi mắt biết cười làm người ta cảm thấy như gió xuân. “So với những cái đó thì nàng khỏe mạnh vẫn quan trọng hơn! Bắt đầu từ bây giờ, ta không cho phép nàng làm như vậy nữa, ta sẽ phân phó hai nha đầu kia nhìn nàng, nếu đói thì phải ăn!”.

Phong Linh nặng nề thở dài một tiếng. “Biết rồi, ta sẽ không đánh cược cái mạng nhỏ của mình nữa”.

Dạ Vô Hàm cười. “Như vậy mới đúng”.

Phong Linh không lên tiếng, nàng yên lặng ăn những đồ hân mang vào.

Ban đêm.

Phong Linh nằm ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, bụng nàng réo không ngừng, đói bụng đến nỗi nàng cũng hoảng hốt. Không nhịn được, Phong Linh bò dậy định xuống bếp tìm cái gì ăn.

Nàng đi về phía phòng bếp thì thấy phòng bếp đang sáng đèn, Vãn Xuân và Sơ Hạ hai nha hoàn đang vội vàng trong bếp.

“Tam Nương thích ăn cá, chúng ta làm cá đi”. Vãn Xuân nói.

“Ừ, thêm một chút thức ăn, gần đây Tam Nương ăn nhiều hơn, chúng ta nên làm nhiều một chút”. Sơ Hạ vừa nhặt rau vừa nói. “Vãn Xuân, người về ngủ một chút đi, chỗ này để ta”.

“Được, một lát sau ta sẽ nấu cơm cho Tam Nương, đổi lại cho người đi ngủ”.

“Ừ”.

Phong Linh đứng ở bên ngoài căn môi, nước mắt đảo quanh. Lúc này, một bóng dáng nho nhỏ cũng đi vào phòng bếp.

“Bảo Bảo, sao đệ dậy sớm vậy?”.

“A, đệ muốn xem có gì ăn không, đệ sợ sau khi nương dậy không tìm được cái ăn”.

“Ha ha”. Vần Xuân cười nói. “Yên tâm, làm sao chúng ta có thể để Tam Nương đói bụng được”.

Sơ Hạ phát tay với Bảo Bảo. “Có chúng ta ở lại là tốt rồi, để mau ngoan ngoãn đi ngủ đi”.

Phong Linh che miệng, không inh khóc thành tiếng. Nàng ngồi trong góc, vùi mặt trong lòng bàn tay.

Bây giờ cuộc đời của nàng đã bị thay đổi hoàn toàn. Nàng không quan tâm gì khác, cơ thể ngày càng béo lên đã hấp dẫn toàn bộ chú ý của nàng. Mở mắt ra là nàng tìm ăn, trừ ăn ra vẫn là ăn. Ngay cả những người bên cạnh đều bị nàng làm cho không được tốt.

Nếu như Phong Tam Nương nhất định phải biến thành một mụ béo đến nỗi cửa cũng không đi qua được, thì nàng tiếp tục sống như vậy còn có ý nghĩa gì?

189. Chương 192: Đói Bụng Sao?

“Không thấy Tam Nương? Cái gì gọi là không thấy Tam Nương?”.

Trời còn chưa sáng, Dạ Vô Hàm đã vọt vào Đại trạch, vừa vào cửa hần đã kêu hai nha đầu lại hỏi.

Vần Xuân vội nói. “Lúc chúng nô tỳ làm xong đồ cho Tam Nương thì phát hiện nàng không có trong phòng. Sau đó chúng nô tỳ tìm khắp nhà cũng không tìm thấy”.

“Tam Nương đi rồi”.

Bảo Bảo và Hồng Ngọc đi tới, trong tay cầm một phong thư, mắt Bảo Bảo hồng hồng.

Dạ Vô Hàm đi qua, cầm lấy lá thư, hần xem xong thì tức giận vo thành một cục. “Nữ nhân ngốc này!”. Hần nghiêng đầu, phân phó. “Phi Ung, Huyền Phong, các người lập tức điều động người, lục soát kỹ khắp thành cho ta! Bây giờ nàng không đi xa được, nhất định vẫn còn đang ở trong thành, không được bỏ qua bất kỳ ngõ ngách nào! Có nghe không?”.

“Vâng!”.

Hai người vội vàng rời đi.

Dạ Vô Hàm nhìn Bảo Bảo đang nén không khóc, hần xoa đầu kiên định nói. “Đừng lo lắng, ta sẽ tìm được nàng”.

Tàng Tâm lâu.

Lãnh Tàng Tâm đi vào trong khuê phòng, mở ám các bên trong ra, nhìn nữ nhân to béo đang ở trong. “Bọn họ đi rồi, người cũng ra đi”.

“A”. Phong Linh di chuyển cơ thể mập mạp, nghiêng người đi ra, nàng vẫn không quên oán một câu. “Nơi này chật quá, người không thể gọn gàng rộng rãi một chút sao?”.

Lãnh Tàng Tâm cười. “Người nhìn xem, đây chỉ là ám các, không phải là phòng ngủ, cần gì phải lớn”.

Phong Linh ngồi xuống cúi đầu, yên lặng đưa đồ ăn vào trong miệng. Lúc này nàng để bụng rỗng quá lâu, đi đến Tàng Tâm lâu thì nàng té xỉu. Cũng may có Lãnh Tàng Tâm ở đây nhận ra nàng. Bằng không nàng đã bị ném đi nơi nào rồi

“Bây giờ người định làm thế nào?”. Lãnh Tàng Tâm nghiêm túc hỏi.

Phong Linh lắc đầu một cái, nàng không biết, nếu nàng biết thì nàng cũng sẽ không chạy mất như vậy.

“Haizz”. Tàng Tâm thở dài một tiếng. “Trước tiên người cứ ở chỗ này của ta, nếu như người không muốn chắc họ cũng không tìm được người đâu”.

“Ừ, cảm ơn”.

Lãnh Tàng Tâm nghĩ nghĩ rồi hỏi “Có nên nói cho chủ nhân biết không, có lẽ.....”.

“Đừng!”. Phong Linh cự tuyệt theo bản năng, nàng không muốn hấn nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình, nàng không muốn phân tích nguyên nhân vì sao nàng lại không muốn nhưng dù sao nàng không muốn!

“Không..... Không nên nói cho hấn biết.....”.

Lãnh Tàng Tâm nhìn nàng, cười cười. “Ta biết rồi. Người cứ yên tâm ở lại chỗ này, muốn ăn gì thì cứ nói cho ta biết”.

“Cảm ơn.....”.

Lãnh Tàng Tâm tặng căn phòng đó cho nàng ở, nàng ấy cũng phân phó nha hoàn thân cận lúc nào cũng chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

Hai ngày qua, Phong Linh sống trong phòng của Lãnh Tàng Tâm, thỉnh thoảng nghe những tin tức nàng ấy mang về. Nàng ấy nói, Dạ Vô Hàm vì tìm nàng đã phong tỏa kinh thành hai ngày làm cho các đại thần và dân chúng oán thán nhưng hấn vẫn cố chấp. Hàm Vương nổi giận thì Cảnh Vương cũng phải kiêng kỵ ba phần nói gì đến những người khác.

Nàng ấy nói, Bảo Bảo cũng phát động giang hồ lệnh, hiệu lệnh cho người trong giang hồ tìm nương nó. Bây giờ các môn phái cũng bỏ chuyện trong tay xuống để giúp Tiểu Minh chủ tìm mẫu thân.

Nước mắt lẫn vào trong thức ăn đưa vào trong miệng, nàng cảm thấy khổ sở.

Phong Linh đứng trước cửa sổ, vô hồn nhìn ra bên ngoài.

“Ừc ừc....”. Bụng nàng lại sôi lên, nàng bắt đầu đi xoay người, muốn tìm tiểu nha hoàn để lấy chút đồ ăn nhưng nàng không tìm thấy người đâu cả.

Nàng suy nghĩ một chút rồi đẩy cửa ra, đi ra bên ngoài.....

“Oa, nữ nhân mập này là ai?”.

“Đúng vậy, tại sao ta chưa hề thấy qua vậy, ở chỗ chúng ta từ khi nào lại có một cô nương mập như vậy?”.

“Cô nương? Ta nhìn không giống lắm, nếu nàng là cô nương thì ai dám gọi nàng ta hả?”.

“Này, nếu như bị nàng ta đè ở dưới, có khi nào vật kia gãy luôn không?”.

“Ha ha.....”.

Tiếng cười nhạo nổi lên khắp bốn phía làm cho Phong Linh chạy trời chết. Nàng chạy về phòng, sập cửa lại. Hai tay che lỗ tai, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Những người chỉ biết nói huyền thuyên kia thì biết gì, bọn họ nghĩ rằng nàng muốn mập sao? Nàng không biết làm sao tự nhiên lại mập lên, không biết là trúng tà hay bị bệnh gì, hay là bị biến dị gene. Cảm giác này đã tệt hết chỗ nói nhưng những người ghê tởm kia còn bỏ đá xuống giếng! Nàng nguyện rửa họ, sớm muộn gì họ cũng sẽ mập hơn nàng.....

Nàng nhìn lại mình sau đó cười tự giễu. Nếu như muốn mập hơn nàng cũng không dễ dàng.

“Mấy người đang ở đây làm gì?”. Bên ngoài, Lãnh Tàng Tâm quát to một tiếng, các cô nương tản ra ngoài.

Nàng gõ gõ cửa. “Tam Nương, là ta đây”.

Phong Linh kéo cửa ra, đôi mắt hồng hồng. “Xin lỗi, ta gây thêm phiền toái cho người rồi”.

“Phiền toái gì? Chỉ có vài cô nương không hiểu chuyện, nói lung tung, người đừng để bụng”. Lãnh Tàng Tâm cầm vệt quay đưa cho Phong Linh, cười nói. “Người đói bụng không, tới đây ăn một chút”.

Phong Linh hận không thể đập đầu chết. Người ta chào hỏi, nhiều nhất là “Ăn chưa?”. Mà chào hỏi nàng lại trực tiếp hỏi. “Đói bụng không?”.

“Tam Nương, vừa rồi những cô nương kia đã gặp được người, sợ rằng sẽ không đảm bảo được chuyện này lan ra ngoài”.

Phong Linh ngẩn ra. “Ta hiểu rồi, ta sẽ đi bây giờ”. Nàng đứng lên muốn đi, Lãnh Tàng Tâm vội vàng kéo nàng. “Này, ban ngày thế này người định đi đâu? Cửa thành bị phong tỏa, có người cầm bức họa của người so với từng người một đấy. Haiz, Tam Nương, nếu không người trở về đi, người nhả tâm để bọn họ khổ cực vậy sao?”.

Phong Linh cắn cắn môi ngồi xuống. “Đến bản thân ta còn không chấp nhận nổi bộ dạng bây giờ của mình, ta làm sao có dũng khí đi gặp người khác? Để cho ta chút thời gian, chờ đến lúc ta thích ứng mới có thể thản nhiên đứng trước mặt bọn hắn”.

“Ta hiểu”. Lãnh Tàng Tâm nghĩ rồi nói. “Nếu không như vậy đi, ta sẽ nói Dịch Cuồng đưa người ra khỏi thành”.

“Thật sao?”. Cặp mắt Phong Linh sáng lên. “Có thể đưa ta ra ngoài sao?”.

“Chút chuyện nhỏ này không là gì với Xích Diễm bang cả. Mấy ngày coi như đi giải sầu thôi. Lúc nào người muốn trở lại thì nói với Dịch Cuồng 1 tiếng là được”.

“Thật tốt quá, cảm ơn người, Tàng Tâm”.

“Nói gì mà cảm ơn, đây là việc ta phải làm”.

Phong Linh vui mừng quá nên không nghe rõ thâm ý trong lời nói của Tàng Tâm, nàng chỉ suy nghĩ làm sao có thể mau rời khỏi đây để không ai biết chỗ của nàng, nàng lại phải dùng thân phận mục bèo gặp mọi người. Như vậy, nàng nên thực tế hơn một chút thôi.

Tây Vực, bão cát bay đầy trời.

Ở nơi đây chỉ có duy nhất dãy núi Yên Hà là bốn mùa không đổi, không khí ẩm. Có người nói, nơi này là chỗ ở của thần tiên, cho nên đây mới là đóa hoa tuyệt đẹp của Tây Vực.

Trên đỉnh núi Yên Hà, có một tòa trúc các, đỉnh các khói lượn mù mờ, bốn phía chim hót hoa thơm, nói nơi đây là tiên cảnh nhân gian không hề quá chút nào.

Đằng sau trúc các là một biển hoa thược dược, trong biển hoa là một nam nhân cực kỳ tuấn mỹ, tóc dài tản ra, tay áo bông bành, bộ dạng xinh đẹp, có thể nói là xinh đẹp hơn hoa.

Xa xa, có một cô nương đi tới, nàng ta khẽ cười. “Nguyệt, huynh ở đây làm gì vậy?”.

190. Chương 193: Nàng Mập Là Chuyện Của Nàng.

“Sao muội lại ra đây làm gì?”. Thần Hoàng xoay người, rõ ràng là đang nhìn nàng nhưng ánh mắt tỉnh mình không biết đã phiêu đến nơi nào.

Dạ Lạc Dao cười duyên, kéo tay hắn làm nũng. “Nguyệt, huynh đưa muội đi dạo được không? Mấy ngày nay chỉ ở đây muội buồn lắm rồi”.

“Cố thần y uội ra ngoài sao?”.

Dạ Lạc Dao nháy nháy mắt. “Chỉ đi lần này thôi, có được không? Muội thật sự rất muốn ra ngoài.....”.

Thần Hoàng rũ mi, nhắm mắt nói. “Được rồi”.

“Ha ha, muội biết là huynh đối với muội tốt nhất mà”.

Gần một tháng ở núi Yên Hà, nụ cười trên mặt nàng càng ngày càng nhiều, giống như bọn họ trở lại vài năm về trước, chỉ có hai người làm bạn với nhau, ngoài nhau ra không có ai cả. Nếu như thời gian thật sự có thể dừng lại thì cho dù nàng chết lập tức cũng đáng giá.

.....

Phong Linh ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, nàng cố gắng không để mình mất khống chế.

“Đây là đâu?”.

Địch Cuồng rất đàng hoàng nói. “Tây Vực”.

Phong Linh gật đầu. “Ta biết rõ”. Gương mặt béo tròn lại nhìn về phía hắn, trên gương mặt hiện lên sự lo lắng, nàng chỉ ngủ nhiều một chút thôi, tại sao lúc tỉnh dậy đã ở Tây Vực rồi?”.

“Người có thể nói tại sao ta chỉ muốn đi nghỉ để giải tỏa tâm trạng lại chạy đến một nơi xa xôi như thế này không?”.

Địch Cuồng vuốt vuốt mái tóc, khuôn mặt nam tính sức quyến rũ nở nụ cười. “Nơi này có gì không tốt? Phong cảnh tốt, khí hậu tốt, người cũng tốt, mấy ngày nữa là trung thu rồi, ở đây sẽ rất náo nhiệt đấy!”.

“Phong, cảnh, tốt! Khí, hậu, tốt!”. Phong Linh nặn từng chữ từ kẽ răng, nhìn xung quanh một vòng, gió cuốn mù mịt, trời đất tối tăm, người đi trên đường bọc kín mình như cái xác ướp, có người bị gió thổi lao đảo như sắp ngã.

Tuy nói đây là lần thứ hai nàng đến nơi này nhưng nàng vẫn không thể nào thích ứng được với loại thời tiết ác nghiệt này. Nhưng dù sao người cũng đã đến đây rồi, có nói nhiều nữa cũng vô dụng. Nàng dừng lại suy nghĩ một chút, ở đây xa như vậy nàng cũng không lo lắng bọn Vô Hàm sẽ tìm tới.

Nàng ngược mắt, khó chịu nói. “Được rồi, người đưa ta đến đây là được, người về đi”.

“Như vậy sao được?”. Địch Cuồng vội vàng lắc đầu. “Nữ nhân nhà ta đã nói rồi, nhất định ta phải bảo vệ lão đại an toàn. Ta không đi!”.

“An toàn?”. Phong Linh nhìn mình từ trên xuống dưới. “Người nghĩ rằng bây giờ ta sẽ gặp phải nguy hiểm gì sao?”.

Địch Cuồng vẫn lắc đầu. “Không được, không được, ta tuyệt đối không thể để lão đại ở đây một mình được”.

“Lời nói của ta không dùng được phải không? Được rồi, về sau người đừng gọi ta là lão đại nữa, ta không có bản lãnh đó, không có khả năng mang được tiểu đệ như người”.

Địch Cuồng thấy Phong Linh giận thật thì khổ sở nói. “Nhưng một mình lão đại.....”.

Phong Linh đi tới, vỗ vỗ bờ vai hắn. “Yên tâm đi, ta sẽ tự chăm sóc mình thật tốt! Ta mập thành như này còn không đi tìm cái chết chứng tỏ ra còn rất yêu cái mạng nhỏ của mình!”.

Địch Cuồng vẫn đứng tại chỗ, không đi.

“Như vậy đi, bảy ngày sau người đến đón ta”. Phong Linh tiến tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói. “Lúc ta ở Tầng Tâm lâu thấy không ít người nhớ thương Tầng Tâm đâu, người không trở về, cẩn thận.....”.

“Cái gì?”. Địch Cuồng tức giận sùi bọt mép. “Hóa ra là như vậy! Không trách được nàng ấy muốn đuổi ta đến nơi xa như vậy, nhìn xem ta trở về có giáo huấn nàng không?”.

“Đúng đúng đúng, người nhanh trở về một chút, dạy dỗ một chút có thể nhưng đừng để đổ máu đấy!”.

Địch Cuồng vẫn chưa yên lòng. “Lão đại, nếu không ta để lại hai người cho người.....”.

“Ôi dào, đừng lôi thôi rầy rà, đi nhanh lên! Không nhanh lên, Tầng Tâm có thể bị người khác đoạt đi đấy!”.

“Ừm, lão đại, người phải bảo trọng, bảy ngày sau ta tới đón người!”. Địch Cuồng quay người lên ngựa, hét lớn một tiếng, quay về đường cũ chạy như điên làm cho đất cát bat mù mịt, Phong Linh bị sắc ho khụ khụ.

Nàng xoay người lại, bốn phía đều là cảnh vật xa lạ. Nàng di chuyển cơ thể mập mạp, đi tới một cửa hàng quần áo. “Lão bản có thể cho ta một cái áo khoác chắn gió được không?”.

Lão bản ngó ngó rồi lắc đầu một cái. “Xin lỗi, ở chỗ chúng ta không có cỡ lớn như vậy”.

Phong Linh ảo não đi ra, nàng phải đi đến ba nhà mới có thể tìm được, vừa hay lão bản của cửa hàng đó cũng là người mập mạp, cố ý làm vài bộ để dùng nên nàng mới mua được. Phong Linh âm thầm thở, sau này nhất định phải mở một cửa hàng độc quyền dành cho người mập.

Mặc vào chiếc áo khoác, nàng nhìn xa xôi sau đó mới nhìn lại xung quan. Cũng may do ở đây thời tiết kém nên mọi người ra đường đều bận rộn chuyện của mình, không ai rảnh rỗi nhìn Phong Linh cho nên nàng đi bộ trên đường cũng thoải mái, tự do tự tại.

“Cho 3 xuất sủi cải hấp, hai chén mì thịt bò, năm quả trứng luộc và một ấm trà”.

Phong Linh vào trong một quán rượu nhỏ, khí khái gọi một bàn lớn thức ăn. Đây cũng không phải là kinh thành, việc gì nàng phải để ý đến ánh mắt của người khác.

Tiểu nhị đưa đồ tới, lắc đầu. “Chưa bao giờ gặp được nữ nhân nào ăn nhiều như vậy”.

Khách khứa ở bốn phía đều nhìn về bên này, thấy Phong Linh mở miệng cắn một miếng bánh bao hấp mà tất cả đều tròn to hai mắt, chiếc đũa cứng ngắc trong tay.

“Trời.... trời ơi, người nhìn nữ nhân bên kia xem”.

“Ăn nhiều như vậy thì còn ai dám cưới?”.

“chắc chắc chắc, nuôi nàng không bằng nuôi heo còn hơn, giết heo còn có thể đổi tiền”.

Những tiếng nghị luận không khách khí vang lên truyền vào trong tai phong linh, nàng im lặng, tức giận ăn hai miếng bánh bao. Nàng mập là chuyện của nàng, liên quan gì đến bọn họ? Từng người một há mồm to như vậy, không sợ cát bay vào miệng à.

Đúng lúc này, bên ngoài có một chiếc xe ngựa dừng lại. Từ trên xe một nam tử tuyệt đẹp đi xuống, chỉ nhìn cũng đủ mê hoặc. Hắn vươn tay, thận trọng đỡ một nữ tử. Đứng bên trong bão cát, có chút lóa mắt, mặc dù nàng ấy chỉ che nửa mặt nhưng lại rất xinh đẹp, giống như tuần nam mỹ nữ trong tranh bước ra.

“Khách quan mời vào trong!”. Tiểu nhị vừa nhìn biết ngay đây là người có tiền nên nhiệt tình chào hỏi.

Phong Linh không ngẩng đầu, cúi mặt vào ăn. Vừa rồi nàng đã nhịn đói quá lâu nên tim đập nhanh, dạ dày cũng quặn đau, bệnh gì cũng đến, gì thì gì phải ăn no mới có thể đi tiếp được.

Khi hai người đi vào, trong nháy mắt, chân của nam tử hơi chậm lại, con ngươi trong mắt phóng đại nhìn vào nữ tử béo, đem nó cuốn vào trong con ngươi.

Hắn không ngừng mà vẫn đi thẳng đến bên trong rồi ngồi xuống cùng nữ tử.

Phong Linh ăn với tốc độ gió cuốn, ăn hết đồ ăn trên bàn, không dư lại chút nào, lúc này nàng mới thoải mái hơn. Ngoắc tay gọi. “tiểu nhị, tính tiền”.

Tiểu nhị lập tức chạy tới. “Một lượng bảy”.

“Ừ”. Phong Linh đưa tay sờ túi tiền, mặt tối xầm, trong lòng thầm kêu một tiếng, không tốt! Lúc nàng đổi quần áo, để quên túi tiền ở cửa hàng.

Mẹ nó, nàng đúng là đầu heo!

Nàng vội đứng dậy, “Tiểu nhị ca, túi tiền của ta rơi ở nhà khác rồi, bây giờ ta đến lấy, sau đó ta về trả cho người!”.

Mặt tiểu nhị biến sắc, vòng tay trước ngực. “Rơi ở nhà khác rồi? Hừ hừ, làm sao ngươi không nói là người để quên ở nhà không mang ra ngoài? Khách quan, chúng ta thấy nhiều người như ngươi rồi”.

191. Chương 194: Thủy Băng Nguyệt.

Lần này Phong Linh lại không hề tức giận. Đổi lại là nàng, lấy cái có như vậy thì nàng cũng sẽ không tin. Hơn nữa, cho dù có đến cửa hàng quần áo nhưng lão bản có thể phủ nhận.

Nàng ngồi xuống, nhún vai. “Người không tin ta thì ta cũng hết cách rồi, dù sao bây giờ ta cũng không có tiền”.

“Ai da”. Tiểu nhị xắn tay áo: “Lão tử còn chưa gặp được người nào ăn quýt mà còn nói năng hùng hồn như vậy! Không trả tiền đúng không? Vậy thì đừng trách lão tử không khách khí”.

“Người muốn làm gì?”.

“Làm gì? Người nghĩ lão tử muốn làm gì?”. Tiểu nhị khinh miệt cười lạnh. “Vừa mập lại vừa ngu, có cho lão tử cũng không cần! Người như người có bán cho kỹ viện người ta cũng sẽ đập chiêu bài (thẻ gọi tên)!”.

“Ha ha.....”. Mọi người cười ầm lên.

Phong Linh nắm chặt quả đấm, giận đến nỗi toàn thân phát run. “Bốp”. Nàng đập vào bàn, đứng lên, mắt lạnh liếc một vòng. “Mập thì làm sao? Người mập nên chết dưới mười tám tầng địa ngục sao? Ai mà không có cuộc sống cha mẹ nuôi, ta còn chưa chê các người gầy, các người dám cười ta mập?”. Miệng lưỡi Phong Linh xưa giờ không hề bỏ qua cho bất cứ ai, nàng nói xong, xung quanh á khẩu, không ai trả lời được.

Nam tử nhìn Phong Linh không chớp mắt, cô gái kéo ống tay áo nam tử. “Nguyệt, chỗ này ồn ào quá, chúng ta đi nơi khác thôi”.

Nam tử như không nghe thấy gì, vẫn ngồi đó nhìn chòng chọc vào Phong Linh.

“Ra ngoài sẽ không khỏi có những lúc khó xử, không chăm sóc lẫn nhau thì thôi, còn bỏ đá xuống giếng? Ta ăn không mang bạc, mượn chư vị ở đây hay là ăn trộm của các người rồi? Đáng để các người giấu cọt như vậy à?”.

Lúc trước có mấy người cười lớn tiếng nhất cũng cúi đầu im lặng ăn của mình, ai cũng không dám nhìn sang. Người ta nói hợp tình hợp lý như vậy, hơn nữa cho dù mập nhưng cũng là cô nương, thật sự là bọn hăn đã cười nhạo người ta, nói ra đúng là chẳng về vang gì.

“Còn người nữa!”. Phong Linh chỉ thẳng vào tiểu nhị. “Ta không có tiền, người báo quan cũng được, bắt ta làm việc bồi cũng được, tùy người là được rồi. Một đại nam nhân vũ nhục một nữ nhân trước mặt mọi người thì có bản lĩnh lắm à?”.

Tiểu nhị ngẩn ram trên mặt trắng đỏ luân phiên, cuối cùng hăn thở phò nói. “Được! Đây chính là người nói! Người ở lại đây làm việc thì ăn súp quán chúng ta à? Vậy thì đưa lên quan tốt lắm!”.

Phong Linh không sao cả nhún vai. “Được thôi, có cơm tù ăn miễn phí cũng không tồi”.

Đúng lúc này một thỏi bạc xuất hiện trước mặt tiểu nhị. Hăn chớp chớp mắt một cái, quay đầu nhìn lại đi về phía vị công tử lúc nãy.

“Đây là.....”.

Phong Linh cũng tò mò nhìn hăn, càng nhìn nàng càng nhú mày, bóng người này rất quen thuộc.....

Nam tử chậm rãi làm rơi khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp hơn cả nữ tử, đôi môi khẽ nhếch, hấp dẫn mười phần. Hăn chỉ vào Phong Linh. “Tiền nàng nợ, tính vào cho ta”.

Tiểu nhị mừng rỡ, vội vàng thu bạc. “Được được, vị công tử này đúng là người lương thiện!”.

Phong Linh hít sâu, thiếu chút nữa chạy mất!

Đáng chết! Thiên hạ rộng lớn như vậy, Tây Vực cũng to như thế, tại sao vừa mới đến đây nàng đã gặp được hăn rồi?

Ghê tởm hơn chính là nàng còn để cho hăn nhìn thấy bộ dạng này của mình? Mập đến mức này, ăn không trả tiền, lớn tiếng dạy dỗ người khác.....

Trời ạ, ông trời đến thu nàng vào đi!

Bống chốc, trong đầu lóe qua một tia suy nghĩ, hăn cũng không gọi tên nàng có phải là hăn không nhận ra nàng không. Suy nghĩ một chút, ai mà tin được một người bình thường chỉ trong vòng 1 tháng sẽ mập 200 cân (100kg O.O)! Cái ý nghĩ này làm nàng thổ phào một cái, lại bỏ qua sự mất mát trong lòng.

Phong Linh hắng giọng nói. “Đa tạ vị công tử này, xin công tử lưu lại địa chỉ phủ, nhất định ta sẽ đến phủ trả nợ cho công tử”.

Công tử?

Thần Hoàng yêu nghiệt cười cười. “Nếu như ngươi không đưa qua mà chạy mất thì phải làm sao?”.

Phong Linh chột nhứ mày, làm chuyện tốt, còn phải trả đũa? Nàng nén giận, bên ngoài thì cười nhưng trong không cười. “Vậy công tử nói ta nên làm cái gì? Nhưng mà ta phải nhắc công tử một câu, tiền này không phải là ta xin ngươi trả cho ta”.

“Hả? Qua sông rút cầu à?”. Thần Hoàng nói một câu, lập tức bốn phía lại nổi lên tiếng nói.

“Nữ nhân này đúng là không biết phân biệt tốt xấu!”.

“Đúng vậy! Người ta giúp nàng, nàng còn không linh tình!”.

Phong Linh nhin cơn tức, nhìn chăm chăm Thần Hoàng. “Ngươi nói đi, ngươi muốn thế nào?”.

“Ha ha, ta thiếu một nha hoàn.....”.

“Nha hoàn?!” Phong Linh hận không thể xông lên lấy thịt đè người. Côn đồ đúng là côn đồ, vĩnh viễn không thể trở thành quân tử được, nàng cũng mập như vậy mà hấn vẫn còn thừa dịp cháy nhà hôi của!

Đúng lúc này Dạ Lạc Dao đi tới, bộ dạng mảnh mai làm người ta muốn nâng niu nàng trong lòng bàn tay. Phong Linh nhìn thấy nàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua, cái gì mà chữa bệnh chứ, nhìn nàng ta thật tốt mà, vẫn có thể đi có thể nhảy! Thôi đi, hai người này đúng là tìm đến Tây Vực để nói chuyện yêu đương rồi.

Dạ Lạc Dao nghi ngờ nhìn Phong Linh. “Nguyệt, đột nhiên lại muốn có nha hoàn thế?”.

“Không có gì, trong nhà quá nhiều lương thực, sợ chúng sẽ mốc meo”.

Suýt nữa Phong Linh muốn phun trào, hừ quá, thật là người xấu!

Thần Hoàng nhìn đôi mắt phun lửa của nàng, cười một tiếng. “Không có tiền trả thì ngoan ngoãn về làm nha hoàn của ta đi!”.

“Ngươi ——”.

“Ta cái gì mà ta? Ra khỏi chỗ này ngươi có tiền ở trọ hay có tiền ăn cơm không?”.

Thần Hoàng vừa hỏi, Phong Linh nhất thời im lặng.

Hấn lười biếng nhướn mày, hấn bỗng nhiên tiến sát làm nàng giật mình. “Hình như ngươi rất sợ ta? Là sợ ta ăn ngươi, hay là sợ..... ngươi sẽ yêu mến ta?”.

Đồ hồ ly đội lốt người!

Phong Linh trợn mắt, cái tính của người này, chắc cả đời cũng không chữa được. Nàng xoay người đi ra cửa chính của quán rượu, nghiêng đầu thoáng nhìn. “Đi thôi, ngươi không chỉ đường thì làm sao ta biết được động hồ ly ở đâu?”.

Thần Hoàng mím môi cười một tiếng, đáy mắt sáng lên khác thường làm tim Dạ Lạc Dao lạc mất một nhịp. Nàng đã quen với ánh mắt này của hấn, điều này có nghĩa là nữ nhân này đã hấp dẫn sự chú ý của hấn!

Một nữ nhân béo rớt cuộc có sức quyến rũ gì?

Lúc trở về núi Yên Hà, tốc độ của xe ngựa chậm lại gấp đôi.

Phong Linh ngồi trên xe ngựa, một mình chiếm một băng ghế. Đối diện nàng là khuôn mặt nghi ngờ của Dạ Lạc Dao, nàng ta nhìn chăm chăm nàng giống như đang đề phòng trộm cướp. Mà Thần Hoàng miễn cưỡng tựa vào thành xe nhắm mắt ngủ gục.

Dạ Lạc Dao không nhịn được mở miệng hỏi. “Ngươi tên là gì?”.

Phong Linh không nghĩ ngợi bật thốt lên. “Thủy Băng Nguyệt”.

Đôi mắt nhắm chặt của Thần Hoàng từ từ mở ra một khe nhỏ, khóe miệng nâng lên.

Thủy Băng Nguyệt..... đây là cái tên gì chứ? Vậy mà nàng cũng nói ra được.

“Thủy Băng Nguyệt?”. Dạ Lạc Dao lặp lại một lần, ngó trên ngó dưới nàng. “Thủy cô nương, người là người nơi nào? Tại sao lại một mình xuất hiện ở đây? Người không biết ở Tây Vực có rất nhiều thổ phỉ sao?”.

Nàng ta hỏi liên tiếp mấy vấn đề làm Phong Linh phiền não không dứt, nàng quay đầu lại nói. “Trước kia không biết”. ánh mắt liếc về phía Thần Hoàng. “Bây giờ đã biết”.

192. Chương 195: Làm Hại Nhân Gian

Phong Linh dốc hết sức, rút cuộc mới lên tới đỉnh núi, tới nơi nàng liền nằm lăn ra đất không chịu dậy!

Dạ Lạc Dao khinh bỉ liếc nàng một cái, tiến lên khoác tay Thần Hoàng, “Nguyệt, chúng ta vào thôi!”

Thần Hoàng rũ mắt xuống, ánh mắt tà ác làm người ta vừa nhìn thấy đã không yên lòng, hần ngồi xổm xuống, mỉm cười, “Năm một hồi rồi tới phòng ta, ta có rất nhiều việc cho người làm.” nói xong hần thông thả đi vào với Dạ Lạc Dao.

Phong Linh nhìn trời xanh trên đầu, nghĩ, thật không ngờ ở Tây Vực lại có một nơi xinh đẹp thế này. Ngay sau đó, nàng cười khinh thường, hai người kia thật biết chọn nơi!

Đột nhiên có bóng người trên đỉnh đầu, nàng vội vàng đứng dậy, trước mặt là một thiếu niên bốc thuốc mặc áo màu trắng, chỉ khoảng 17 18, khuôn mặt thanh tú, nhìn như tiểu cô nương, “Là Thủy cô nương phải không? Xin mời đi theo ta, ta dẫn cô nương tới phòng!” Thiếu niên rất lễ độ, không vì vẻ ngoài của nàng mà lộ ra bất kỳ khinh miệt nào.

“Vâng! Cảm ơn!” Phong Linh rất có thiện cảm với thiếu niên, lập tức nở nụ cười.

Phòng của nàng ở gần vách núi phía sau, tầm nhìn rộng rãi, nàng vừa thấy đã thích.

Thiếu niên bưng nước trà cho nàng, nói, “Thủy cô nương, ta kêu Pháp Hạ, có chuyện gì có thể tới tìm ta.”

“Pháp Hạ?! Tên nghe lạ quá!”

“Đây là tên một loại thuốc, sư phụ đặt cho ta.”

“Ồ ra vậy! Cảm ơn Pháp Hạ!”

“Đừng khách sáo, Thủy cô nương nghỉ ngơi một lúc đi!”

Pháp Hạ vừa ra khỏi phòng, Phong Linh liền lập tức phóng lên giường trúc, làm giường trúc kêu ‘kêu cà kêu kẹt’.

Mặc dù gặp phải người mình không muốn gặp nhất, nhưng may mắn là hần không nhận ra mình, còn tìm được một chỗ thư thái như vậy. Chỉ cần mình cẩn thận một chút, sẽ không có vấn đề gì.

Nàng thoải mái nằm tréo chân, ngâm nga một khúc hát, “Còn nhớ lúc bắt đầu em không thể thích ứng với hoàn cảnh rồi ren và ồn ào đó, một cô gái từ trấn nhỏ lên thành thị, khi em cô đơn nhất anh ở bên cạnh làm bạn, an ủi và khích lệ em.....”

“Thủy, Băng, Nguyệt!”

Phong Linh nghe thấy tiếng kêu, nàng ngẩn ra, ngó ngó, thì ra Thần Hoàng đang tựa bên giường trúc, ánh mắt lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Phong Linh bò dậy, “Thiếu gia, ngài có gì sai bảo?”

“Đi theo ta!”

“Vâng!” Phong Linh xuống giường, nhìn bóng lưng của hắn, hung hăng giơ nắm đấm lên.

Chế độ nô lệ độc ác!

Tới phòng mình, Thần Hoàng lôi ra một đồng quần áo từ trong tủ, ném tất cả cho nàng, “Tắm.”

Phong Linh chật vật ôm, “Nhiều như vậy?”

Hắn ngoái đầu lại, nhú mày, “Ta thích một canh giờ đổi một bộ! Sao, có ý kiến?”

“Không ạ!” nàng đáp một tiếng, rồi ôm đồ ra cửa.

Nàng đi tìm Pháp Hạ hỏi chỗ con suối xong, trực tiếp xách bồn ra bờ sông.

“Đánh chết người, đồ hồ ly! Một canh giờ thay một bộ?! Muốn tắm cho tróc da luôn hả?” Phong Linh xem quần áo là hắn, cầm gậy ra sức đánh vào cho hả giận.

Nàng vất vả tắm rửa thay đồ xong, vừa về tới nhà trúc định nghỉ ngơi thì lại bị Pháp Hạ gọi tới phòng Thần Hoàng. Thần Hoàng đang nằm sấp trên giường, chỉ chỉ vào vai hắn, “Bóp vai.”

Nàng hồi hận! Thật sự hồi hận! Biết thế này nàng tình nguyện bị vô tù, cũng không đi theo hắn! Người này tuyệt đối có bản lĩnh hành hạ làm người ta phát điên!

Phong Linh miễn cưỡng bước tới giường, đặt bàn tay mập mập lên lưng hắn, đột nhiên nàng ngẩn ra, da hắn rất mịn cứ như da con nít. Phong Linh nở nụ cười gian, nàng cố tình tăng thêm lực, khiến vai hắn nhanh chóng đỏ rực lên.

Thần Hoàng khẽ nhú mày, liếc nàng, sau đó chỉ chỉ lưng, “Đấm lưng.”

Phong Linh đảo mắt, cười nói, “Thiếu gia, đấm lưng lực rất nhẹ, không bằng để ta đập lưng cho ngài, bảo đảm sau khi đập xong, ngài sẽ cảm thấy thoải mái toàn thân, hì hì, ngài có muốn thử không ạ?”

Thần Hoàng cười khê, “Được.”

Phong Linh nở nụ cười âm hiểm, cởi giày ra, chậm chậm bò lên giường, oán thăm trong bụng, đây là tự người muốn, bị gãy xương cũng đừng có mà đổ thừa ta!

Khi nàng đập lên, mày bỗng nhíu lại, chân nàng tựa như đang giẫm trên đá tảng, cứng đến mức phát đau.

Thần Hoàng còn phối hợp rên một tiếng, “Ừ, quả thật rất thoải mái!”

“.....Hay là đấm đi!”

Nàng ngồi xuống người hắn, vung bàn tay mập mập lên, cái có cái không đập xuống.

“Thiếu gia...”

“Hả?”

“Số tiền ta thiếu ngài, làm công ba ngày là đủ trả đúng không!”

“Ai nói?”

Phong Linh nóng nảy nói, “Vậy phải bao lâu?”

Thần Hoàng nghiêng người, tay chống đầu, thản nhiên thả ra hai chữ, “Ba năm.”

“Mẹ kiếp, rõ ràng ta thiếu người chỉ 1 lượng 7 tiền, để người nô dịch ba ngày còn chưa đủ?! Muốn lừa người à? Lão nương không làm!” Phong Linh tức giận nhảy xuống giường muốn đi, nhưng còn chưa tới cửa, đã thấy một bóng người thoáng qua mặt.

Thần Hoàng quẹo rừ đứng tựa vào cửa, “Người nghỉ chỗ này là chỗ nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Đi cũng được, nhưng phải để lại ít thứ!”

“Thứ gì?” Phong Linh lùi về sau một bước nhìn hắn cảnh giác.

Hắn cười khê, “Một phần thân thể của người!”

Phong Linh nháy nháy mắt, “Một phần thân thể ta?! Ví dụ như?”

“Ha ha, như cánh tay, chân. Không thì lỗ mũi, hay mắt gì đó cũng được.”

Hắn càng nói, sắc mặt Phong Linh càng trắng, “Cho người móng tay của ta được không?”

Thần Hoàng cười gằn, tới gần nàng, khiến Phong Linh sợ tới mức lùi dần về sau, “Vậy thì cả ngón tay cũng phải để lại!”

Nàng rất muốn mắng to, Dạ Tàn Nguyệt, người được lắm, rất giỏi bắt nạt nữ nhân phải không? Nhưng mà, dù tức, nàng cũng không có dũng khí nói cho hắn sự thật.

Nàng nhụt chí, cùi gằm đầu, “Không chơi hù người! Nha hoàn thì nha hoàn……” nàng vừa nói vừa nghĩ thâm, cứ chịu đựng trước mấy ngày, sau đó sẽ kiếm cơ hội bỏ đi.

Thần Hoàng hài lòng cười, véo gò má nàng, “Ngoan! Giờ đắm chân cho ta. Ta cảnh cáo người, đừng có thừa dịp mà sàm sỡ ta!”

Phong Linh ngẩn đầu nhìn trời.

Ông trời thấy không, yêu nghiệt này đang làm hại nhân gian đó, sao ngài còn không mau tới bắt hắn đi?!

193. Chương 196: Chảy Máu Mũi

Trên bàn cơm tối chỉ có bốn người. Cổ thần y trong truyền thuyết vẫn không thấy lộ mặt.

Dạ Lạc Dao nhìn chăm chăm bàn thức ăn đầy ụ, tò mò hỏi. “Pháp Hạ, hôm nay là ngày gì đặc biệt sao? Tại sao lại nấu nhiều món ăn vậy?”

Pháp Hạ chỉ cười không nói, ánh mắt liếc qua về phía Thần Hoàng. Phong Linh hít sâu một hơi. “Oa, thơm quá, Pháp Hạ, người lợi hại quá, ta không thể tin được những thứ này là do người làm đó! Thật tốt quá, nếu có vị cô nương nào gả cho người thì nhất định sẽ có phúc! Đúng rồi, trong lòng người có người nào không, không có thì ta có thể giới thiệu một người cho người”.

Nghe nàng nói ba câu vẫn vòng về nghề mối, Thần Hoàng rũ mắt xuống.

Ánh mắt Pháp Hạ lảng tránh. “Ta chỉ muốn tu hành cùng sư phụ”.

“Được được, chuyện này không vội, người cứ từ từ mà tu, nếu lúc nào muốn bước vào hồng trần thì lại đến tìm ta”. Phong Linh vội vàng nắm chiếc đĩa, ăn từng miếng từng miếng. Một ngày này nàng đã đói bụng sắp chết.

Dạ Lạc Dao chán ghét dùng khăn che mặt, nói nhỏ với giọng oán giận. “Nguyệt, nếu nàng ta là nha hoàn của huynh thì làm sao có thể ngồi ngang hàng với huynh được? Nàng ta nên ngồi ăn ở phòng bếp mới đúng”.

Phong Linh vừa nhai vừa mặc kệ, không để ý quá nhiều đến nàng ta. “Oa, Pháp Hạ, đùi gà này người làm quá ngon rồi”.

“Thật sao?”. Pháp Hạ vui vẻ cười. “Vậy thì Thủy cô nương ăn nhiều một chút”. Pháp Hạ cũng được coi là một nửa người nghiên cứu thức ăn, bởi vì lúc tu hành rất nhàm chán nên hắn thích nghiên cứu sách dạy nấu ăn. Thấy Phong Linh không hề giả bộ, đáng vẻ thật lòng thích những món ăn hắn nấu thì người vẫn luôn xa cách lễ độ với mọi người như hắn cảm thấy thân cận với nàng hơn một chút.

Thần Hoàng ăn cái gì cũng rất tao nhã, xuất thân là người hoàng tộc nên những điều này đều là lễ nghi căn bản phải làm. Phong Linh mặc kệ những thứ kia, chiếc đĩa không ngừng đưa vào miệng hơn nửa đĩa và mắt rất nhất trí trong việc phối hợp hành động. Ánh mắt thấy chiếc đĩa Dạ Lạc Dao đi đến nơi nào thì nàng cũng đặt đĩa ở đó. Đến nỗi Dạ Lạc Dao tức giận, quăng chiếc đĩa xuống, quay người rời đi.

Phong Linh bĩu môi một cái. “Đúng là phí của trời”.

Thần Hoàng thấy nàng ăn nhanh thì nhú mày. “Người là dân tỵ nạn à? Hay là bị người ngược đãi mấy ngày rồi không được ăn cơm?”.

“Ta đói, đói mà còn không cho người ta ăn”. Phong Linh nói, Pháp Hạ vội đẩy vài món ăn tới. “Thủy cô nương, cô nương thử một chút món ăn này, đây là món ăn mới ta dốc lòng nghiên cứu, ột chút thực được vào món ăn, vị hồi hương cho ngon miệng, nấu với thịt thỏ”.

(1) cây hồi hương: vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%E1%BA%A1i_h%E1%BB%93i

“Ồ, ta thử một chút”. Phong Linh ăn một miếng, nhai nhai, Pháp Hạ nhìn chăm chăm vào nàng. “Sao rồi?”.

“Ừ, thịt mỏng ngon, ăn rất ngon. Nhưng mà.....”.

Pháp Hạ vội hỏi. “Làm sao?”.

“Vị hồi hương quá nặng, ảnh hưởng đến vị tươi của thịt thỏ, có một chút như là khách đoạt chủ (nghĩa là vị hồi hương lấn mất vị thịt thỏ)”.

Pháp Hạ “À” một tiếng, bưng tỉnh. “Lúc làm ta vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không rõ là không đúng chỗ nào, ha ha, Thủy cô nương nói như thế là ta hiểu ngay! Đến đây, thử món này.....”.

Thần Hoàng ngồi đối diện dờ khóc dờ cười. Hắn biết Pháp Hạ lâu như vậy, hắn ta vẫn luôn nhàn nhạt chưa bao giờ thấy hắn ta hưng phấn như hôm nay. Quả nhiên nàng không tầm thường, cho dù nàng biến thành hình dáng gì thì nàng vẫn có bản lĩnh dẫn toàn bộ ánh mắt người khác lên người mình.

Bữa ăn này, trên bàn ăn không dư lại cái gì. Pháp Hạ vui mừng, xung phong nhận công việc rửa bát, còn nói ngày mai làm thêm vài thứ cho Phong Linh ăn.

Phong Linh trở về phòng, hài lòng nằm trên giường, nàng còn chưa kịp ngủ thì cửa bị đẩy ra. Thấy người đứng ở cửa, Phong Linh lập tức hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà hắn.

“Thủy Băng Nguyệt, tới đây tắm rửa cho ta”.

Thần Hoàng bỏ lại những lời này sau đó lại biến mất như một trận gió.

Phong Linh kéo thân thể béo phì đẩy cửa phòng hắn ra, nàng vừa ngáp vừa nói. “Thật là, tắm mà còn cần người phục vụ! Không có tay hay là không có chân thể?”.

Bỗng nhiên, nàng trợn to hai mắt, đứng cứng người không nhúc nhích!

Lõa, lõa, lõa, nam?!

Thần Hoàng vừa cởi y phục xuống, còn treo bên cạnh thùng gỗ, khác với Phong Linh đang khiếp sợ thì hắn bình tĩnh thong dong hơn nhiều. Hắn ngoái đầu nhìn lại, nhú mày. “Thủy Băng Nguyệt cô nương, làm phiền người lau máu mũi đi, bẩn quá!”.

Phong Linh theo bản năng chùi mũi, con ngươi suýt nữa thì lòi ra ngoài, thật TMD, nàng chảy máu mũi thật!

Bà ngoại ơi, mất hết mặt mũi rồi!

Nàng ảo não vầy vầy đầu, di chuyển đôi chân mập. Nhìn hắn như không có việc gì ngồi trong thùng, hai cánh tay còn khoác lên thành, gương mặt cười như không cười, muốn cười mà không cười, làm nàng muốn bốc hỏa (tức giận).

Hắn dám lộ, tại sao nàng lại không dám nhìn?

Nàng ngẩng cao đầu, đi tới phía sau hắn, nắm khăn lên lau lưng tung trên thân thể hắn. Nàng vẫn biết da của hắn xờ vào rất tốt nhưng không ngờ lại tốt đến vậy, nàng chỉ hơi dùng lực một chút mà đã nổi lên vết đỏ rồi làm nàng đau lòng không dám mạnh tay.

Thần Hoàng thoải mái dựa đầu, khẽ mở mắt ra, nhìn thấy mặt mũi rồi rắm của nàng. Hắn cười hỏi. “Sao người lại mập thành như vậy rồi?”.

Hắn thuận miệng hỏi như vậy làm Phong Linh cảnh giác. “Ta mập ra sao hình như không hề liên quan đến người, thiếu gia”.

“Ha ha, cũng đúng, trong mắt ta, có phải mập hay không cũng không khác biệt”.

“Thôi đi, nói sao dễ nghe vậy, không phải nam nhân đều thích dùng mắt cường gian nữ nhân sao?”.

“Sai rồi, có lẽ nam nhân khác như thế nhưng ta không thích”. Đột nhiên hắn cười vô lại. “Cường gian, ta thích làm thật hơn”.

“.....”. Phong Linh cúi đầu yên lặng, nhưng mà nàng dùng khăn lau lồng ngực hắn, Thần Hoàng cúi đầu nhìn, nơi đó bị lau rất rồi, hắn bất đắc dĩ chỉ lưng. “Chà lưng thôi”.

“Ừ”.

Cuối cùng không cần nhìn khuôn mặt họa quốc kia nữa, Phong Linh thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán sau đó tiếp tục chà lưng,

Thần Hoàng đảo mắt, hắn chợt nghiêng người, Phong Linh chụp hụt, cả người lộn vào thùng nước. Bởi vì cơ thể nàng lớn nên nước trong thùng tràn ra hơn nửa. Mặc dù thùng khá lớn nhưng sau khi nàng ngã vào thì trở nên hẹp, hai người áp sát vào nhau, động một chút cũng khó khăn.

Cả người Phong Linh ướt nhẹp, nàng thở phà phò nói. “Người cố ý à?”.

Thần Hoàng cười cười. “Vậy thì sao?”. Ánh mắt hắn dừng trên mặt nàng, một đường đi xuống dừng trên bộ ngực đầy đặn. Y phục dán chặt lên người nàng càng làm nổi bật hình dáng đầy đặn, trong đôi mắt hắn nổi lên ngọn lửa.

Phong Linh theo ánh mắt của hắn, nàng đột nhiên giật mình, hai tay vội vàng vòng trước ngực. “Sắc lang, người nhìn chỗ nào đấy?”.

“Sắc lang?”. Thần Hoàng cười gần hai tiếng, thân thể nghiêng về phía trước một chút, ép nàng không động đậy được. “Nàng còn chưa biết sắc lang chân chính là như thế nào đâu”

194. Chương 197: Nàng Thật Buồn Nôn

“Wey wey wey, thiếu gia!”. Phong Linh hai tay bắt được thành thùng, định nhảy ra ngoài.

Tất nhiên, nếu như nàng nhảy được ra ngoài.

Nàng cố gắng trấn tĩnh lại, giữ vững âm thanh ổn định. “Thiếu gia, trò đùa này không buồn cười chút nào. Xin ngài làm ơn trở về là con người bình thường đi, cảm ơn”.

Thần Hoàng ép nàng, nở nụ cười yêu nghiệt làm cho tim Phong Linh đập “thịch thịch”, nhưng đối với Phong Linh bây giờ mà nói thì điều này rất tổn hại đến thân thể.

Thần Hoàng dựa vào thân thể của nàng hình như cảm thấy rất thoải mái, bàn tay Thần Hoàng bắt đầu di chuyển trên người nàng. Lúc tay hắn đi tới eo nàng còn cố ý néo vài cái, cười tà ác nói. “Cảm xúc không tệ!”.

Phong Linh đứng là muốn điên rồi!

Nếu như người đùa giỡn nữ nhân thì không sai, có thể nói đó là hormone của giống đực gây họa. Nhưng đùa giỡn một nữ nhân mập trong lòng rất tự ti thì tội này không thể tha thứ.

Phong Linh bắt lấy tay hắn, hai con mắt meo lại. “Thiếu gia, con mắt của ngài có tật xấu à? Sao không tìm Lạc Dao cô nương như hoa như ngọc mà lại trêu chọc ta làm gì?”.

“Ha ha”. Hắn dễ dàng rút tay ra, vỗ vỗ mặt nàng. “Bản thiếu gia khẩu vị nặng”.

“.....”. Nàng muốn phun một ngụm máu dìm chết hần!

Đột nhiên hai cánh tay của hần vòng chắc hông của nàng. Phong Linh tức giận kêu lên. “Đáng chết, người mau buông ta ra, ta mặc kệ người mắc phải chướng ngại tâm lý hay là chướng ngại sinh lý, mau buông ta ra, cẩn thận ta kêu lên bây giờ! Đến lúc đó, tiểu mỹ nhân thấy được thì ta xem người ăn nói làm sao”.

Thần Hoàng “ừ” một tiếng, buông tay, xoay người, đứng lên ra khỏi thùng nước. “Nước cũng bị người làm bẩn rồi, còn không mau đi xách mấy thùng nước sạch lại đây?”.

Phong Linh trợn to hai mắt, ngồi trong thùng không nhúc nhích. Ánh mắt theo hai chân thon dài, dần dần rời lên trên, tiếp theo là cái mông tròn, tấm lưng rộng rãi, da thịt tinh tế.....

Nàng biết, mỹ nữ đi tắm có thể nghiêng thành nhưng cho tới bây giờ nàng mới biết được, mỹ nam đi tắm cũng có lực sát thương mạnh như vậy!

Thần Hoàng không khoác áo lên, quay đầu nhìn nàng đang ngơ ngác, nở nụ cười quyến rũ, động tác giống như chậm lại, hơi quay người.....

“Ừc ừc ~”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng bình tĩnh đứng dậy, bước từng bước đến cạnh cửa, kéo cửa ra, sau đó nàng đi ra ngoài, đóng cửa.

Lúc nàng đóng cửa, trong mũi có một cỗ ấm áp, quệt một cái, mẹ nó, nàng lại TM chảy máu mũi!

Sáng sớm, trời còn chưa sáng Phong Linh đã bị người kéo lên.

“Nấu cơm, ta đói bụng!”.

“A ~, muốn điên rồi, bụng của người là gì, nói đói thì nói?”. Phong Linh giật nhẹ tóc. “Tỷ tỷ đã mập thành như thế này, còn không đói bụng như người”.

Cuối cùng cũng hết bận, Phong Linh kéo thân thể mệt mỏi về phòng. Nàng vừa từ phòng bếp trở lại, chỉ muốn tiếp tục giấc ngủ, thì nàng lại phát hiện trên giường có vài bộ quần áo chỉnh tề. Nàng tò mò cầm lên nhìn, từ yếm đến quần sam, đầy đủ mọi thứ, hơn nữa, tất cả đều theo cỡ của nàng.

Nàng đột nhiên nghĩ tới, ngày hôm qua, cái tên kia.....

Vượt những bộ quần áo mềm mại, trái tim nàng thấy cảm động, thì ra hần đều để ý đến những chi tiết đó....

Nhưng không đúng, tại sao hần lại tốt với nha hoàn như vậy? Chẳng lẽ.....

Phong Linh chợt che miệng, hít sâu một hơi.

Trời ạ, hần sẽ không có khẩu vị nặng như vậy thật chứ? Hần không thích Dạ Lạc Dao cực phẩm mà lại nổi thú tính với nữ nhân mập như nàng?

Suy nghĩ này như sét đánh trúng nàng.

Ngoài cửa, âm thanh dịu dàng của Pháp Hạ vang lên.

“Thủy cô nương, cô nương đến dùng bữa sáng”.

“A, được, ta sẽ ra”.

Trên bàn ăn, vẫn như cũ, bốn cái bát, bốn đôi đũa.

Đám người Thần Hoàng đã sớm ngồi ở đó, Dạ Lạc Dao bắt đầu chu miệng. “Nàng ta, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà cũng bắt chúng ta đợi, nàng ta nghĩ mình là ai? Nguyệt, có phải huynh đã quá dung túng với nàng ta hay không? Nàng ta chỉ là một nha hoàn, cần gì phải như vậy.....”.

Lời của nàng dần biến mất khi nhìn thấy người đang đi về phía cửa.

Thần Hoàng nhíu mày nhìn, sau đó hần cũng sững sờ. Pháp Hạ càng giật mình đứng đó, miệng há hốc.

Ở cửa, một người đang đi tới, bộ dạng tròn vo, không thể phân biệt rõ ràng được là đang đi tới hay là đang lẩn tới. Từ đầu đến chân nàng được bọc thật chặt, chỉ chừa lại đôi mắt nhìn đường.

Sau khi ngồi vào chỗ trống duy nhất trên bàn, nàng cười cười. “Xin lỗi để mọi người đợi lâu”.

Thần Hoàng tò mò hỏi. “Người không sợ kín như vậy sẽ bị rôm sao?”.

Phong Linh cười giải thích. “Da của ta có vấn đề, sợ lây ọi người nên mới vậy, ha ha, đừng để ý, đến đây, chúng ta ăn cơm đi”.

“Bệnh ngoài da?”. Pháp Hạ tỏ thái độ chuyên nghiệp. “Thủy cô nương, là bệnh ngoài da như thế nào, để ta xem cho người!”.

“Không có việc gì, không có việc gì, không cần nhìn, chỉ giống như bị ghẻ thôi, dù sao rất đáng sợ, mấy ngày nữa là hết thôi!”.

Dạ Lạc Dao cả kinh, vội vàng đứng lên. Nàng ta không nhin được nữa nói. “Nguyệt, nàng ta rất kinh tởm, muội muốn huynh lập tức đuổi nàng ta! Muội còn lâu mới ngồi ăn cùng bàn với người ác như vậy!”.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Thần Hoàng vẫn nở nụ cười tà làm người ta không đoán ra được suy nghĩ, ánh mắt lợi hại liếc về phía xác ướp Phong Linh sau đó nhìn về phía Dạ Lạc Dao. “Ngồi xuống!”.

“Muội không muốn! Nguyệt, huynh đuổi nàng ta đi được không?”.

Đôi mắt thu lại, giọng nói không chút để ý làm người khác không rét mà run. “Nàng ấy sẽ không rời đi”.

“Nguyệt.....”. Dạ Lạc Dao nghi ngờ mình đang nghe lầm, trước đó là Phong Tam Nương bây giờ lại đến Thủy Băng Nguyệt, từng người đều khiêu chiến địa vị của nàng trong lòng Nguyệt, nàng đã chịu đựng quá lâu, nàng không thể giả vờ không biết gì được nữa rồi.

“Nguyệt! Tại sao huynh lại muốn che chở ị béo này! Huynh thích nàng sao? Thích khuôn mặt xấu xí của nàng hay là thân thể làm người ta muốn nôn của nàng?”.

Tay cầm đũa của Phong Linh cứng đờ, khuôn mặt cúi xuống không nhìn rõ tâm trạng nàng, ngay cả những gì trong mắt cũng được giấu đi.

Hai tay Thần Hoàng đặt lên bàn, từ từ đứng lên, ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt tà ác lóe ra tia tàn nhẫn. “Muội vừa nói cái gì?”.

“Nguyệt, một Phong Tam Nương chưa đủ sao? Rốt cuộc huynh còn muốn làm tổn thương muội đến khi nào? Huynh tình nguyện nhìn mụ béo này mấy lần, cũng không chịu nhìn muội? Muội là muội muội từ nhỏ đến lớn huynh đều thương muội? Huynh có hiểu không?!”.

Dạ Lạc Dao giống như nổi điên đi tới trước mặt Phong Linh, nín lấy y phục trên người nàng xé ra. “Huynh nhìn nàng ta xem, nàng ta vừa mập vừa xấu! Là nữ nhân mà người còn có mặt mũi sống trên đời này sao? Người không tự ti à, không cảm thấy mất mặt à? Người như người có tư cách gì xuất hiện ở đây, xuất hiện bên cạnh Nguyệt? Tại sao người không chết đi?”.

“Bốp!”.

Một cái tát, vang lên thanh thúy.

Phong Linh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nam nhân như Satan trên đỉnh đầu.

Dạ Lạc Dao bùm mặt, nước mắt lớn như hạt đậu không tiếng động rơi xuống. “Huynh đánh muội.... Vì nàng mà huynh đánh muội..... Dạ Tàn Nguyệt! Muội hận huynh!”. Nàng ta gào một tiếng rồi xoay người bỏ chạy ra ngoài.

195. Chương 198: Đừng Nghĩ Ta Sẽ Không Đánh

196. Chương 199: Nàng Ta Chính Là Phong Tam Nương!

Dạ Lạc Dao đột nhiên dẫm lên ống quần nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, chủ thủ trong tay giơ lên. “Người biến mất đi!”

Ánh mắt xẹt qua, Phong Linh thấy chủ thủ sắp dẫm xuống, nàng cắn răng một cái, đá một cước vào bụng Dạ Lạc Dao. Dạ Lạc Dao bị đau, chủ thủ trong tay rơi xuống, Phong Linh thừa lúc nàng ta đang khom lưng nhặt chủ thủ lên, xoay người đặt nó lên cổ nàng ta, trông mắt như muốn phun lửa.

Dạ Lạc Dao không biến sắc, nhìn chằm chằm vào nàng. Cho dù mạng đang trong tay đối phương, nàng ta cũng không nháy mắt.

“Người điên rồi sao? Vì một nam nhân mà giết người ở khắp nơi! Đầu óc người bị hỏng rồi hay là trong lòng người bị thiếu cái gì?”. Phong Linh cũng không chịu được nữa, nàng níu áo nâng nàng ta lên. “Dạ Lạc Dao, trên thế giới này, người đau khổ giữa không chỉ có mình người, sắp chết thì sao? Đó chính là lý do mà người không hề kiêng kỵ mà tổn thương người khác sao?”

“Ha ha, ta mặc kệ sống chết của người khác, ta chỉ muốn có Nguyệt. Chỉ cần là nữ nhân xuất hiện bên cạnh hần, ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai!”

“Kẻ điên! Đúng là đồ điên!”. Phong Linh meo mắt. “Nữ nhân như người, sống trên đời còn không có ý nghĩa hơn ta!”

“Vì Nguyệt, chuyện điên cuồng như thế nào ta cũng làm được”. Nói xong, nàng ta há mồm cắn tay Phong Linh.

“A ——”. Phong Linh đau, buông tay ra. Nàng dùng sức đẩy nàng ta ra, vừa nhìn mu bàn tay đang đầm đìa máu tươi. “Đáng chết!”

Dạ Lạc Dao đoạt lấy chủ thủ, nhắm vào nàng dẫm xuống. “Không ai có thể cướp hần cả!”

Chủ thủ lại dẫm xuống, Phong Linh tránh không kịp, trên cánh tay xẹt qua một vết thương, đau đến nổi nước mắt nàng cũng rơi xuống. Dạ Lạc Dao giơ tay chém xuống, định dẫm xuống lần nữa thì chủ thủ trong tay bị một người đến đá văng ra.

Thần Hoàng hoàn toàn bị chọc giận, hần giống như cơn gió, nắm được cổ tay Dạ Lạc Dao, đôi mắt như muốn cắn nuốt nàng ta. “Ta đã cảnh cáo người, không được động đến nàng!”

“Muội không! Muội muốn giết muội béo này, muội muốn giết nàng ta!”. Dạ Lạc Dao giùng giàng gào thét, “Huynh không được chú ý đến người khác! Huynh chỉ được nghĩ đến ta!”

Pháp Hạ cũng vội vàng xông vào, “Tại sao lại trở về thế?”

Thần Hoàng quăng Dạ Lạc Dao cho hần. “Coi chừng nàng ta!”

“A, được!”. Pháp Hạ nắm chặt Dạ Lạc Dao đang hung hăng. “Lạc Dao cô nương, người bình tĩnh một chút, người không được quá kích động!”

“Nguyệt! Người không thể bỏ ta, Nguyệt!”

Thần Hoàng cũng không thèm nhìn nàng một cái, đi vội đến chỗ Phong Linh, thấy tay nàng bị thương thì không nói nhiều, khom lưng ôm lấy nàng. Cho dù là nàng nặng gần 200 cân thì chân mày hần cũng không hề nhíu lại, bước ra ngoài.

Dạ Lạc Dao nhìn hần ôm nữ nhân mập cứ như thế mà đi lướt qua, nàng ta chấn động, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Lạc Dao cô nương?”. Pháp Hạ thận trọng gọi nàng.

Đột nhiên Dạ Lạc Dao mềm nhũn, ngã đi. Pháp Hạ nhanh tay lẹ mắt, vội vàng ôm lấy nàng. “Lạc Dao cô nương! Lạc Dao cô nương!”

Phong Linh đau đến nỗi nhe răng nhếch miệng, máu không ngừng chảy xuống, nhuộm đỏ cái áo của Thần Hoàng. Bước chân hắn vẫn không dừng lại, đi thẳng vào nhà trúc sâu nhất, trong sân trống trải chỉ có một cái nhà trúc duy nhất. Hắn đi thẳng tới, đá cửa. “Cố lão! Cố lão!”.

Trong phòng, một lão nhân đang chui đầu vào đồng được thảo ngẩng đầu lên. “Có chuyện gì?”.

Thần Hoàng vội vàng đỡ Phong Linh xuống. “Nàng bị thương!”.

Cố thần y bĩu môi một cái, miễn cưỡng đi tới, quét mắt nhìn vết thương của Phong Linh, tức giận kêu lên. “Cái vết thương nhỏ này mà người cũng đến quấy rầy ta? Tiểu tử người coi thần y ta đây là cái gì? Là đại phu rảnh rỗi lắm à?”. Ông tức giận lấy hai bình thuốc trong tủ ném lại. “Thuốc đây, tự mình xử lý đi!”. Nói xong ông tức giận ra cửa, bộ dạng như bị vũ nhục.

Tính khí Cố thần y cực kỳ nổi danh nhưng mà tài chế thuốc của ông cũng nổi danh như tính khí ông vậy. Thần Hoàng lấy được thuốc rồi cũng không làm phiền ông nữa, vội vàng ngồi chồm hồm xuống, kéo ống tay áo Phong Linh.

“Đau.... Đau quá.....”. Phong Linh đau đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nhìn thấy bộ dạng đó của nàng, Thần Hoàng nhíu chặt mày, cầm thuốc nhẹ nhàng bôi lên vết thương, sau đó lấy vải sạch nhẹ nhàng băng bó cho nàng. Thuốc này cũng tốt, một lúc sau Phong Linh không cảm thấy đau nữa, cảm giác ở vết thương cũng biến mất, mà nàng cũng cảm thấy sạch sẽ mát mẻ.

Cho đến lúc này, nàng mới nhìn nam nhân đang tỉ mỉ băng bó cho nàng.

Hắn nhìn rất đẹp mắt, cho dù ở thế kỷ 21 đại minh tinh mọc lên như nấm, Phong Linh cũng chưa gặp qua nam nhân nào đẹp mắt như hắn.

“Nàng ta thật sự rất thích người”.

Thần Hoàng nâng mắt lên, tà khí trong mắt bị đau lòng bức lui. Hắn nhìn nàng, không lên tiếng, sau đó lại cúi đầu cầm lấy tay của nàng, thấy vết cắn trên mu bàn tay be bét máu và thịt. “Đau không?”.

“Nói nhảm!”. Phong Linh uất ức nói. “Người thử để cho nàng ta cắn xem rồi người sẽ biết!”.

Hắn khê cắn răng, cầm lấy tay nàng bôi thuốc, băng bó, sau đó đột nhiên hắn đứng lên. “Người ở lại chỗ này! Ta sẽ trở lại ngay lập tức!”.

“Này.....”.

Thần Hoàng không quay đầu lại mà đi thẳng ra bên ngoài.

Hắn đi tới phòng của Dạ Lạc Dao, Pháp Hạ tiến đến, nhỏ giọng nói. “Vừa rồi Lạc Dao cô nương đã té xỉu”. Sau đó hắn thức thời lui ra ngoài.

Thần Hoàng chậm rãi đi vào, Dạ Lạc Dao nằm trên giường, vừa nhìn thấy hắn thì nở nụ cười tươi như hoa, giống như vừa rồi không có gì xảy ra. “Nguyệt, huynh đến rồi”.

Thần Hoàng không lên tiếng, hắn giơ tay lên, trong tay cầm một cây chủy thủ.....

“Nguyệt..... huynh.....”. Dạ Lạc Dao ngồi dậy, kinh ngạc nhìn hắn, sau đó chỉ trong chớp mắt, nàng nghẹn ngào gào lên, xông tới bưng lấy cánh tay của hắn. “Nguyệt! Huynh làm cái gì vậy?”.

Thần Hoàng vứt chủy thủ trong tay xuống, hắn không nhìn cánh tay chảy máu ròng ròng, đẩy cánh tay nàng ra. “Chỉ cần nàng bị thương thì ta cũng sẽ bị như vậy! Dù là nàng chết!”.

Nói xong hắn quay người rời đi.

Dạ Lạc Dao ngồi chồm hồm trên đất, nhìn mặt đất đầy máu, thất thanh khóc ròng. “Rõ ràng huynh biết là muội không thể không có huynh, tại sao huynh còn trừng phạt muội như vậy? Tại sao huynh không nhận lòng muội? Trên cõi đời này sẽ không có ai thích huynh như muội! Nguyệt, đừng tàn nhẫn với muội như vậy ——”.

Thủy Băng Nguyệt, nàng ta giống như là Phong Tam Nương béo.....

Đột nhiên, nàng như ngã ra cái gì, cả người như bị điện giật, ngồi im dưới đất.

Nàng ta..... Không phải là nàng ta giống Phong Tam Nương mà nàng ta chính là Phong Tam Nương! Nói như vậy, tất cả biểu hiện của Nguyệt đều có thể hiểu được, thì ra hần đã sớm biết mọi việc cho nên mới che chở cho nàng ta như vậy!

Thần Hoàng trở lại nhà lá của Cố thần y thì Phong Linh đã ngủ thiếp đi trên ghế. Thần Hoàng nhếch môi cười, đi tới, ngồi chồm hồm trên đất, nhìn nàng không chớp mắt.

“Tách..... Tách.....”.

Máu, chảy xuống theo đầu ngón tay.

Cố thần y cửa vào cửa thì sưng sốt một chút. “Trên núi Yên Hà có cường đạo à? Tại sao ai cũng bị thương vậy?”.

Thấy Phong Linh nhú mày, Thần Hoàng không vui quay đầu lại, tà mâu đảo qua. “Ông làm ồn nàng rồi!”.

197. Chương 200: Sự Tù Hứng Của Người Dừng Lại Ở Đây

Cố thần y nhìn Phong Linh một chút, buồn cười nói. “Này, nha đầu béo này là ai thế?”. Vừa nói vừa đi qua, với lấy cái hòm thuốc, tâm tình vui thích xử lý miệng vết thương của hần.

“Nếu như còn gọi nàng là nha đầu béo thì ta sẽ đốt y quán của ông”. Thần Hoàng nhàn nhạt cảnh cáo.

Cặp mắt Cố thần y sáng lên như vừa phát hiện được vùng đất mới. “Tiểu tử, ta còn chưa thấy người bảo vệ ai như vậy đâu”. Sau đó ông quay đầu lại nhìn Phong Linh đang ngủ say, nói vào trọng tâm. “Nha đầu này so với Lạc Dao, đúng là một cái trên trời và một dưới đất”.

Thấy Thần Hoàng trừng mắt, Cố thần y vội vàng trấn an. “Được rồi, được rồi, nàng chính là một đóa hoa! Người gặp người thích! Được chưa?”.

Thần Hoàng thỏa mãn gật đầu. “Ừ, vậy cũng không sai biệt lắm”.

Cố thần y suýt nữa bật cười. “Xem ra sức quyến rũ của nha đầu này không nhỏ đâu, có thể mê hoặc người thành như vậy không hề dễ dàng!”.

Cố thần y xử lý tốt vết thương của Thần Hoàng, quét mắt nhìn Phong Linh một vòng, không để ý nói. “Thế chất của nha đầu này có điểm quái dị”.

Thần Hoàng ngẩn ra, nhú mày hỏi. “Cái này có liên quan đến việc nàng béo lên mà không giải thích được sao?”.

Cố thần y xoay người, mặt mũi hòa ái dễ gần. “Còn người, biết quy củ của lão đầu ta rồi, nếu như đón nhận thỉnh cầu của người thì ta sẽ không xem bệnh cho người thứ hai ở bên cạnh người”. Ông cười xảo trá một tiếng. “Người muốn cứu Lạc Dao nha đầu hay là muốn chữa cho nàng thì chính người chọn”.

Thần Hoàng nhìn chằm chằm vào ông, hai mắt đỏ lên. “Cố lão, không phải là ông còn tức giận chuyện lần trước sao?”.

Cố thần y vô tội nói. “Lần trước? Chuyện gì? Ta lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt. Ha ha, người yên tâm, nha đầu này bây giờ chỉ có mập thôi, chỉ cần người không ghét bỏ nàng thì chuyện này đâu có sao?”.

Thần Hoàng liếc nhìn bộ dạng cười gian của ông, cắn răng gật đầu. “Được”. Hần không nói thêm, ôm Phong Linh đi.

Phong Linh mơ mơ màng màng mở mắt. “Sao rồi?”.

“Không có việc gì”. Hần mỉm cười. “Nàng ngủ đi”.

“Ừm”.

Không biết nàng đã ngủ bao lâu nhưng Phong Linh cảm thấy đã hồi phục được một chút thể lực, nếu không phải trên cánh tay còn quần băng thì nàng cũng quên mình mới bị thương. Như vậy có thể thấy được thuốc này không phải thần kỳ bình thường.

“Nàng tỉnh rồi à?”. Thần Hoàng bưng khay tới, bỏ trên bàn. Phong Linh ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức thì vội vàng xuống giường, ngoan ngoãn ngồi trước bàn nhưng tay phải lại không tiện gấp đồ, tay trái nắm đũa những không thể nào gấp được, nàng gấp đến độ toát hết mồ hôi.

Thần Hoàng mỉm cười một tiếng, ngồi xuống đối diện, gấp một miếng thịt kho đảo qua một vòng trước mặt nàng, Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt tròn tròn.

“Có muốn ta đút cho nàng ăn không?”. Hấn hỏi.

Phong Linh vội vàng lắc đầu. “Tự ta có thể làm”. Nói xong nàng lại thử gấp đồ ăn, thật vất vả nàng mới gấp được một miếng thịt, nhưng còn chưa đưa nó vào trong miệng thì miếng thịt đã rơi xuống bàn. Nàng ảo não để đũa xuống. “Không ăn nữa, ta đói chết là được rồi”.

Nàng vừa định đứng dậy thì Thần Hoàng ấn nàng ngồi xuống. “Được rồi, vậy thì ta sẽ chịu thiệt một chút, hầu hạ nha hoàn nhà ngươi”.

“Ngươi.....”. Mặt Phong Linh không tự chủ đỏ lên. “Không, không cần, ngươi cầm giúp ta cái muỗng đến đây là được rồi. Ta có thể..... Umh...”. Một miếng thịt nhét vào trong miệng của nàng, cản lại lời nói của nàng.

Thần Hoàng cười hài lòng, nghiêng đầu nhìn bộ dạng phình miệng. Phong Linh bị hấn nhìn đến nỗi hoảng hốt, nàng vội vàng cúi đầu, tùy tiện tìm đề tài nói chuyện. “Này, Lạc Dao cô nương..... ngươi đã làm gì nàng rồi?”.

Thần Hoàng rũ mày xuống. “Nàng ta sẽ không động đến ngươi được nữa”.

“Thật sao?”. Phong Linh hoài nghi, sau đó bĩu môi hỏi. “Ngươi đã trừng phạt nàng ta chưa?”.

Thần Hoàng gật đầu.

Phong Linh hưng phấn hỏi. “Ngươi đánh nàng ta hả?”.

Thần Hoàng lắc đầu.

Sự hưng phấn giảm một nửa. “Mắng nàng ta rồi hả?”.

Hấn vẫn lắc đầu.

Phong Linh nhìn hấn chăm chăm, hừ lạnh một tiếng. “Ta biết ngay mà! Nữ nhân mềm mại như hoa như ngọc như thế, làm sao ngươi có thể bỏ được! Coi như ta xui xẻo, bị chó dại cắn”.

Hấn cười như không cười nhìn chăm chăm nàng. “Không phải là nàng đang ghen đó chứ?”.

“Ta? Ghen? Ha ha ha! Chuyện cười”. Giọng Phong Linh lớn hơn rất nhiều. “Ta chỉ là một nha hoàn mà cũng có thể ăn dấm sao?”.

“Vậy thì tốt”. Thần Hoàng đứng dậy gật đầu, vô cùng nghiêm túc cảnh cáo. “Ngươi cũng đừng thích ta, ta đã có người trong lòng rồi”.

Phong Linh sửng sốt một chút, sau đó khinh thường nhìn hấn. “Ngươi có thể tự luyện đến mức độ này đúng là không dễ dàng”.

Nàng yên lặng ăn những đồ hấn gấp đưa đến miệng, câu nói “đã có người mình thích” như ấn nút lặp lại, không ngừng vang lên bên tai nàng.

Đến lúc chén đĩa trên bàn thấy đầy thì Thần Hoàng mới dừng lại, thả đũa xuống. Hấn nhìn chăm chăm Phong Linh béo, một tay đỡ đầu, ung dung nói. “Nàng rời nhà lâu như vậy, không thấy nhớ nhà sao? Có lúc nào muốn trở về không?”.

Phong Linh rũ mắt xuống, không biết suy nghĩ cái gì. “Tự ta có tính toán”.

“Tính toán gì?”.

“Ai da, có tính toán là có ý định rồi”.

“Nàng đang sợ cái gì? Sợ bọn họ cười nàng hay sợ bọn họ đồng tình với nàng?”. Thần Hoàng một lời nói trúng tim đen, sắc mặt Phong Linh biến đổi, nàng cắn môi. “Đó là chuyện của ta, không cần người lo lắng!”.

“Nếu như nàng vẫn còn mập thì nàng sẽ tránh họ cả đời sao?”.

“Đủ rồi”.

“Người ghét bỏ người nhất, không phải người khác mà là chính người!”.

Phong Linh vọt đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu. “Người có tư cách gì đánh giá cuộc sống người khác như thế? Đúng, ta tự ti, ta không có dũng khí! Ta sợ ánh mắt đồng tình của bọn họ, sợ bọn họ về sau đều cần thận chăm sóc ta! Người hài lòng chưa?”.

Gào xong nàng bỏ chạy ra ngoài, chạy đến trong sân, nước mắt rơi đầy mặt. Trong đầu nàng hiện lên những hình ảnh lúc ở kinh thành, tất cả đều là bóng dáng Bảo Bảo, chỉ cần nghĩ đến con là lòng nàng lại đau. Đã nhiều năm qua bọn họ chưa từng tách ra bao giờ. Mấy ngày mà tựa như mấy thế kỷ, nàng nhớ con trai, nàng muốn trở về, nhưng.....

Haizz, nàng đúng là người nhu nhược.

Ban đêm, núi Yên Hà gió lạnh phơ phất, nàng rùng mình một cái.

Không hề báo động trước, nàng bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, moojg cánh tay có lực ôm chặt lấy nàng, kéo nàng thật chặt về phía hắn.

Cho dù không quay đầu lại nàng cũng biết là ai.

“Người.....”.

“Không cần ghét mình, nàng không biết là có rất nhiều người yêu nàng sao?”.

Trái tim Phong Linh run lên, đáy lòng nàng nhẹ nhàng giãn ra. Nàng cúi đầu. “Người đã biết ta là ai từ lâu đúng không?”.

“Ha ha, diễn trò như thế về sau không cần chơi. Cho dù nàng hóa thành tro, ta cũng sẽ nhận ra nàng”. Hắn cười khê, xoay người nàng lại, nhìn nàng. “Phong Tam Nương, sự tùy hứng của nàng chấm dứt được rồi”.

198. Chương 201: Ta Muốn Thu Hồi Chủ Quyền

Đối với Phong Linh mà nói, đêm nay nàng chưa từng chớp mắt.

Dạ Tàn Nguyệt không phải là một người hiền lành gì, không phải là người bác ái đến nỗi gặp chuyện bất bình đứng ra tương trợ. Từ lúc hắn ra tay cứu nàng, nàng không phải không biết hắn đã nhận ra nàng rồi. Nhưng mà, nàng lựa chọn cách trốn tránh.

Ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng, Pháp Hạ đã tới gõ cửa phòng nàng. “Thủy cô nương”.

“A, Pháp Hạ, tìm ta có việc gì thế?”. Đôi mắt Phng Linh thâm quầng, nhìn không có tinh thần gì.

Pháp Hạ khẽ đóng cửa, có vẻ thần bí, không giống dáng vẻ quang minh lỗi lạc ngày thường của hắn.

“Người làm gì thế? Ăn trộm à?”.

Pháp Hạ ngồi xuống, nhìn nàng chăm chú. “Thủy cô nương, người tin tưởng ta sao?”.

Hắn nghiêm túc như vậy cũng làm cho Phong Linh cảm thấy sững sờ. “Đang yên lành sao tự dưng lại hỏi cái này? Đây, rốt cuộc người có chuyện gì thế?”.

“Thủy cô nương, ta đã từng lặng lẽ kiểm tra cho ngươi”.

Phong Linh đưa tay ôm ngực theo bản năng, nhìn chăm chăm hắn như phòng sói. “Không phải là người có khẩu vị nặng giống tên kia chứ?”.

Pháp Hạ nói tiếp. “Ta theo sư phụ hành y đến nay, mặc dù không phải chân truyền của ông nhưng cũng được tám chín mươi phần trăm”.

“Sau đó?”.

Hắn hơi nghi ngờ nói. “Thể chất của ngươi vô cùng quái dị, đây là lần đầu tiên ta gặp qua”.

Phong Linh nóng nảy, “Này, ngươi đừng nói nửa chừng, rốt cuộc là ta xảy ra vấn đề gì? Không phải là..... ta bị bệnh nan y đó chứ?”.

Pháp Hạ lắc đầu nói. “Coi như là ta suy luận đi, cơ thể ngươi rất bài xích một vật gì đó hoặc là cần gấp một vật gì đó. Chỉ cần có liên quan đến nó thì thân thể của ngươi sẽ xảy ra biến hóa, giống như bây giờ vậy”.

Vừa nghe hắn nói như vậy, Phong Linh chậm rãi gật đầu. “Ta hiểu rồi, thì ra là dị ứng”.

“À, cũng có thể hiểu như vậy”.

Phong Linh bắt lấy tay hắn. “Pháp Hạ, nhất định là ngươi có biện pháp đúng không?”.

Pháp Hạ không hề giấu diếm mà thành thật nói. “Ta đến tìm ngươi là để hỏi một chút xem ngươi có để ta chữa trị cho ngươi không. Mặc dù y thuật của ta không được như sư phụ nhưng mà sư phụ đã đồng ý với Dạ công tử chữa bệnh cho Lạc Dao cô nương, tuyệt đối sẽ không xem bệnh cho người thứ hai có liên quan đến hắn, đây là quy củ của sư phụ! Mà ta lại rất muốn thử y thuật của mình, cho nên, ta tới muốn xin ngươi tin tưởng ta, để ta chữa bệnh cho ngươi! Dĩ nhiên, chuyện này cũng tồn tại những nguy hiểm nhất định, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ!”.

Phong Linh nghe hiểu ra, thì ra nàng là đối tượng thí nghiệm. Nhưng mà, nàng còn lựa chọn sao? Dù gì Pháp Hạ cũng là đệ tử duy nhất của thần y, ít nhất cũng hơn những tên đại phu treo biển hành nghề ngoài kia chứ?

Nàng cắn răng một cái, vỗ vai hắn. “Được! Ta tin ngươi!”.

“Thật sao?”. Pháp Hạ kích động, gật mạnh đầu. “Thủy cô nương, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực để chữa bệnh cho cô”.

“Được rồi, đừng gọi ta Thủy cô nương nữa, đó là nghề danh. Gọi ta là Tam Nương được rồi”.

“A”. Pháp Hạ sững sốt một chút, sau đó cười cười. “Được, Tam Nương”.

Đúng lúc này, Thần Hoàng đi tới. Không nói hai lời, kéo Phong Linh đi ra ngoài.

“Này, ngươi dẫn ta đi đâu?”.

“Đi ra ngoài đi dạo!”.

“Vô duyên vô cớ đi ra ngoài làm gì? Ta không muốn!”. Phong Linh đối với việc ra cửa có chút mâu thuẫn.

Thần Hoàng quay đầu lại liếc nàng một cái. “Nữ nhân ngốc, hôm nay là Trung thu! Chẳng lẽ nàng cứ ở trong phòng gặm bánh sao?”.

Hắn kéo nàng vào trong chiếc xe ngựa đã đợi ở bên ngoài từ sớm, sau đó quanh co theo con đường nhỏ đi xuống núi. Trong xe, Phong Linh có chút xấu hổ nhìn ra phía ngoài giả vờ thưởng thức phong cảnh nhưng Thần Hoàng lại không kiểu cách như vậy, hắn ôm cánh tay, nhìn chăm chăm nàng. Cuối cùng, Phong Linh sợ hãi, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác. “Ngươi nhìn đủ chưa?”.

Thần Hoàng nhún nhún vai, nằm nghiêng trên ghế dài như người không xương, ánh mắt khép hờ. “Vết thương của nàng còn đau không?”.

“Tốt, không còn cảm giác đau nữa”.

“Ừ, vài ngày nữa bôi thêm chút Bông cơ sương, đảm bảo sẽ không lưu lại sẹo”. Thần Hoàng nói, nhưng trong tà mâu như đang tính toán cái gì.

Dần dần, xe ngựa chạy về phía chợ, đường phố bình thường vẫn tiêu điều, hôm nay lại giăng đèn kết hoa. Đường như ông trời cũng rất ủng hộ, trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm.

Phong Linh mập, hành động khó khăn, ngay cả xuống xe ngựa cũng rất tốn công.

“Oa, mau nhìn, mau nhìn nam nhân kia!”.

“Trời ạ, nam nhân đó thật là đẹp!”.

“Không được rồi, ta sắp hôn mê”.

Thần Hoàng vừa xuất hiện lập tức trở thành tiêu điểm xung quanh, các cô nương ở Tây Vực, tính tình cũng cởi mở, không kệt cỡm, thích chính là thích. Mặc kệ là đại cô nương hay tiểu tức phụ, thành thân hay không thành thân, tất cả đều vậy về bên này.

Gương mặt yêu mị của Thần Hoàng, vẻ mặt của hắn chưa hề thay đổi, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Phong Linh, sau khi nàng xuống, đi tới, cúi người xuống, phủi đất bụi dính trên người nàng.

Động tác thân thiết này làm mọi người ngây dại. Bốn phía mọi người hít sâu, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía này.

“Nữ nhân béo đó là ai?”.

“Đó không phải là nương tử của hắn chứ? Chắc chắn chắc, thật đáng tiếc, một nam nhân tuấn tú như vậy làm sao lại coi trọng cái nữ nhân mập đó chứ?”.

Tiếng nghị luận càng lúc càng to hơn. Thần Hoàng và Phong Linh đi tới đâu, những tiếng nghị luận này theo tới đó.

Phong Linh không chế sự tức giận trong ngực, kiềm chế không làm ình bộc phát, nàng nén giận, giọng nói buồn bực. “Dạ Tàn Nguyệt, người cố ý à?”. Cố ý mang nàng đến địa phương náo nhiệt, cố ý làm nàng mất thể diện!

Thần Hoàng thản nhiên đi, khước miệng gương nhẹ, không nhanh không chậm nói. “Những thứ này nàng không chịu nổi? Về sau, nàng cần phải thích ứng nhiều hơn”.

Phong Linh nổi giận, đi về phía trước, kéo lấy hắn. “Chuyện như vậy, tỷ tỷ không thể không trải qua, nhớ năm đó ta còn mập kinh khủng hơn bây giờ, không làm thì làm sao có bạc nuôi con trai! Ta biết người ưu tú nhưng mà người không cần lấy ta làm nền cho người? Có nhất thiết ta phải giống như con khỉ bị những người này so sánh?”.

Thần Hoàng nhìn chăm chăm dáng vẻ giận dữ của nàng, đột nhiên đưa tay véo má nàng. “Ta rất thích vẻ mặt tức giận của nàng”.

Phong Linh cầm tay hắn. “Ta muốn đi về”.

Không đợi nàng xoay người, Thần Hoàng đã ôm lấy vai nàng. “Ở đây rất nguy hiểm, nàng phải đi bên cạnh ta”.

“Ta không muốn, ta muốn trở về”.

Đột nhiên Thần Hoàng cúi lại gần nàng, khuôn mặt yêu nghiệt hấp dẫn. “Nếu như nàng không nghe lời, ta sẽ hôn nàng. Nhưng mà .... Nếu như đó là điều nàng muốn thì đó lại là chuyện khác rồi”.

“Ta muốn cái bà nội người!”.

Phong Linh tránh ra. “Đại thái tử, người có phải là quá rảnh rỗi rồi hay không? Người mặc kệ hoàng cung chạy đến chỗ này uống phí thời gian”.

Thần Hoàng nhếch môi cười yếu ớt, không lên tiếng mà cầm lấy tay nàng, mang theo nàng chui vào trong đám người. Hình ảnh hắn che chở cho nàng làm mọi người đều kinh hãi.

“Nàng đói bụng chưa?”. Thần Hoàng quay đầu lại hỏi.

Phong Linh sờ bụng, gạt đầu một cái. “Đi lâu như vậy đã đói bụng rồi”.

“Ừ, đi theo ta”. Thần Hoàng đưa nàng đến quán ăn lớn nhất trong chợ. Tiểu nhị ở cửa vừa thấy hấn thì cung kính cúi đầu, không nói lời nào đưa hai người lên lầu, mở một nhà gian. “Công tử, mời vào”.

Thần Hoàng bình thần ung dung đi vào, Phong Linh theo sau, nhìn sao cũng thấy kỳ quái. “Người là khách quen à?”.

Hấn cố ra vẻ trầm ngâm, cười một tiếng. “coi như vậy đi”.

“A~”. nàng cũng không hỏi nhiều, ngồi vào đối diện hấn, ngó ra ngoài, ngẩn ra. “tại sao đột nhiên phía dưới lại đông người như vậy?”.

P phía dưới lầu 1 là bốn năm mươi người mặc áo xám tro, Phong Linh biết đó là người của Dạ Tàn Nguyệt, nhưng mà như thế cũng quá là xuất quỷ nhập thần rồi.

Thần Hoàng quét mắt, không lên tiếng.

Lúc này, chương quỹ đi tới. “Công tử, ngài đã tới”.

“Chuẩn bị nhiều thức ăn ngon một chút”. Thần Hoàng nhìn Phong Linh, hài hước nháy mắt, “Nữ nhân của ta có khẩu vị hơi lớn”.

Chương quỹ hơi sững sờ, nhìn Phong Linh lâu một lúc, đáy mắt lóe lên tia kinh ngạc, sau đó cung kính đáp một tiếng, vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Phong Linh kháng nghị. “Tại sao ta lại là nữ nhân của người?”.

Thần Hoàng không để ý cầm tay nàng, làm sao cũng không chịu buông ra, đá lông nheo với nàng. “Nàng đứng bướng bỉnh nữa, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi”.

Phong Linh như bị điện giật, cả người khẽ run rẩy, rút tay về, xoa xoa cánh tay. “Cái gì mà sớm hay muộn, cẩn thận Đường sư phụ tới thu phục người (*)”.

(*) ý câu này, chị nói anh là yêu nghiệt sẽ bị Đường Tăng tới thu phục.

Hấn lười biếng chống cằm. “Nàng biết mà, ta sẽ không nhìn nàng ở cùng với nam nhân khác nữa, cho nên nàng chết tâm đi, chấp nhận làm thái tử phi của ta. Nếu không thích thì cứ đến Tây Vực làm cướp, đừng không, Đoạt mệnh tiểu yêu Phong Tam Nương”.

Giọng hấn cười khê, khoe miệng nhếch lên. Mỗi một sự kiện nàng trải qua, hấn đều biết, nhất là những việc trên mảnh đất Tây Vực này.

Phong Linh trợn mắt nhìn hấn. “Thôi đi, về sau ta và con trai, hai người lưu lạc chân trời, gặp bất bình liền rút đao tương trợ, không chừng có thể làm kiếm hiệp đấy”.

“Vậy Dạ Vô Hàm thì sao?”. Hấn lẳng lặng hỏi nhưng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào nàng, không cho phép nàng trốn tránh.

Lông mày Phong Linh khẽ run lên, sau mấy ngày tách ra nàng đã không còn nghĩ đến tương lai của bọn họ nữa, cũng không thèm nghĩ đến từ “tương lai” này, rốt cuộc bởi vì nàng béo nên mềm yếu và tự ti hay là..... vì cái khác?

Cầm nàng bỗng nhiên bị người ta nắm, ánh mắt nàng nhìn vào Thần Hoàng, người này nhìn thẳng vào nàng làm nàng không thể che giấu sự quần bách. Nàng muốn hét ra nhưng người này giống như thù hận nắm cầm nàng thật chặt.

“Phong Tam Nương, ta đã để cho nàng có thời gian, là do nàng không biết nắm giữ! Bây giờ ta muốn thu hồi chủ quyền!”.

“Có ý gì?”. Đột nhiên Phong Linh có một cảm giác xấu.

Thần Hoàng chỉ cười không nói, hấn buông tay ra, ánh mắt quỷ bí.

199. Chương 202: Yêu Nguyệt, Người Chạy Đi Đâu

Ăn xong bữa cơm, Phong Linh cảm thấy rất hạnh phúc.

Nàng tựa trên ghế, ợ no nê, cầm cây tăm xỉa răng, mắc liếc xuống dưới, đột nhiên nàng sửng sốt. Mới vừa rồi chỉ có bốn năm mươi người, trong nháy mắt đã lên bốn năm trăm người! Mặc dù người nhiều nhưng tất cả đều yên lặng chờ đợi ở phía dưới, ngay cả châu đầu ghé tai cũng không có.

Nàng nghi ngờ chỉ chỉ dưới cửa sổ. “Bọn họ tìm người sao?”.

Thần Hoàng “A” một tiếng, uống một ngụm trà.

“Các người tụ hội hắc bang à? Làm gì mà lại lớn như vậy?”.

Hắn thần bí nhếch miệng, ánh mắt nhìn nghiêng xuống bên dưới, bưng ly trà, nhẹ nhàng đưa đến bên môi.

Một lúc sau, người phía dưới càng lúc càng nhiều, đen cả một con đường, đến nỗi nước chảy cũng không lọt. Phong Linh trợn to hai mắt, nàng chưa bao giờ nghe nói là hắc đạo cũng làm thêm giờ tối trung thu.

Đến lúc này, Thần Hoàng mới lười biếng đứng dậy, không biết là hắn khởi động cơ quan gì mà mặt tường tách thành hai, ánh mặt trời lập tức chiếu vào. Thần Hoàng rất bình tĩnh đứng ở đó, đôi tay giơ lên, những người áo xám tro thấy thế, tất cả đều quỳ một chân trên đất. Nhìn khung cảnh đó, rất hùng vĩ.

“Chủ nhân!”.

Phong Linh ghen hòng nhìn trần trời, ngó hình ảnh phía dưới rồi lại nhìn sang Thần Hoàng. Nam nhân trước mắt, khí phách lộ ra ngoài, giơ tay nhắc chân đều lộ rõ khí thế Vương giả.

Hắn đứng ở đó, từ trên cao nhìn xuống. Dạ Tàn Nguyệt như vậy làm nàng cảm thấy có chút xa lạ. Nguyệt Nguyệt trước kia cũng tốt, Thần Hoàng cũng được nhưng đó chỉ là một hình ảnh rất nhỏ của hắn. Đường như, hắn nên là người như thế, kiệt xuất, sáng suốt, bất phàm.

“Đứng lên đi”. Giọng hắn không lớn nhưng lại có thể truyền rõ ràng đến từng người.

Phong Linh lặng lẽ đi tới phía sau hắn, giật nhẹ ống tay áo của hắn. Thần Hoàng quay đầu lại, nàng vội vã hỏi một câu. “Người..... Người muốn tạo phản sao?”.

“Ha ha.....”. Thần Hoàng cười dài, trước mặt nhiều người như vậy, không hề nể tình mà búng nhẹ vào trán nàng. “Phong Tam Nương, đàn là do di truyền, nàng không tiến bộ lên được sao?”.

Phong Linh xoa xoa cái trán, lằm bằm một câu. “Ta có đâu!”. Nàng nhìn xuống phía dưới thấy nhiều đôi mắt như vậy, mặt của nàng đỏ lên.

Một đời anh minh của nàng coi như bị hủy tại chỗ này.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của hắn, càng nổi bật sự hoàn mỹ của hắn, đối mặt với những người kia, hắn nói giọng không lớn nhưng lại không mất uy nghiêm. “Ngày này mấy năm trước, các người lựa chọn một người không có danh tiếng gì làm thủ lĩnh. Hôm nay, ta có thể lớn tiếng nói, ta, Thần Hoàng không cô phụ mỗi người trong các người!”.

“Tốt!”. Bốn phía, tất cả mọi người vung cánh tay hô to.

Phong Linh xoa xoa lông mày, đây là cái việc gì thế, tập hợp như vậy còn hô tốt? Thần Hoàng đúng là điên rồi, làm thái tử không làm, lại còn học người ta làm xã hội đen đào góc tường nhà mình!

Sau khi nghe một lúc, nàng đã hiểu được đây là buổi tụ họp mỗi năm một lần của người ta. Mỗi đêm trung thu bọn họ đều tề tựu về đây, vừa tổng kết vừa vui vẻ. Ở Tây Vực, dân chúng không có khái niệm về quan lại, chỉ biết là ở chỗ này thì Thần Hoàng là lão đại.

Thần Hoàng cũng không dài dòng, nói vài câu, sau đó kéo Phong Linh đang đứng ngáp bên cạnh. “Bắt đầu từ hôm nay, nàng ấy chính là đại tẩu của các người!”.

Đầu tiên, bên dưới yên lặng như chết, sau đó cùng nhau hô vang. “Đại tẩu!”.

Phong Linh sợ đến nỗi suýt nữa thì té xuống dưới, cũng may Thần Hoàng đỡ được nàng. “Đáng chết, Dạ Tàn Nguyệt, người đùa cái gì thế?”.

Hắn cười tà ác, tiến tới gần. “Đùa giỡn? Nàng nghĩ rằng ta ăn no không có chuyện gì làm nên mới kéo một nữ nhân không quan hệ tới trước mặt huynh đệ ta nói giỡn?”.

“Ta.....”. Phong Linh cứng họng, nàng phình má nói. “Ta quản xem người nói cái gì nhưng mà người có nên hỏi qua người trong cuộc là ta không?”.

“Hừ, đã muộn rồi, ta đã nói với nàng là ta sẽ thu hồi chủ quyền”. Thần Hoàng không để ý nói, hắn buột chặt cánh tay ôm lấy vòng eo phì của nàng, nói với các huynh đệ. “Hôm nay là trung thu, nhậu như thế nào là việc của các người! Nhưng mà”. Ánh mắt đảo qua. “Các người biết quy củ của ta rồi!”.

“Vâng!”.

Thần Hoàng vừa nói xong, không khí phía dưới náo nhiệt hẳn lên. Hắn kéo Phong Linh ra khỏi tiệm ăn, thủ hạ hắn cảm thấy có chút hiếu kỳ, nhìn chằm chằm Phong Linh. Bọn họ nghĩ mãi vẫn không hiểu, chủ nhân anh minh thần võ khác thường của bọn họ, tại sao lại coi trọng nàng ta?

Phong Linh giật cánh tay, tránh xa khỏi hắn. “Bây giờ có thể về chưa?”.

“Không được”. Hắn dứt khoát cự tuyệt, thoải mái dặt tay nàng dưới những ánh mắt chăm chú nhìn, thần nhiên đi dạo phố.

Nàng nhìn chằm chằm đôi tay hắn đang dặt nàng, thon dài, trắng nõn, một đây tay rất đẹp. nàng nhìn lại tay mình, mập mập, nàng nhẹ nhàng rút tay ra, yên lặng đi sau hắn.

Thần Hoàng nhíu mày, nghiêng đầu liếc nhìn nàng, bỗng nhiên dừng lại. Phong Linh suýt nữa thì đụng vào hắn, nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt nghiêm túc và chăm chú của hắn.

“Phong Tam Nương, nàng đừng trốn tránh nữa”. Hắn tỉnh táo nói. “Nàng có nghĩ tới cả đời nàng đều có thể là bộ dạng này?”.

Phong Linh cúi đầu làm hắn không thấy rõ nét mặt nàng.

Hắn không cho phép nàng mềm yếu, lại càng không cho phép nàng trốn tránh tiếp, hắn nở một nụ cười quyền rũ. “Nữ nhân mà Thần Hoàng ta coi trọng không mềm yếu như vậy, nàng nên nhớ, nàng rất đẹp, nàng đẹp hơn so với bất cứ ai!”.

Hắn đến gần, kéo tay nàng, thả vào lồng ngực của mình. “Đối với nàng, nó chưa bao giờ nói láo”.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt lại thất thần. Dây cung trong đáy lòng nàng, hắn một lần lại một lần có thể trêu chọc nó. Cho dù nàng có phòng bị khổ cực như thế nào thì hắn vẫn có thể dễ dàng phá vỡ nó.

Bốn phía náo nhiệt khác thường, trong uống rượu, ngoài phố đầu võ, và đàn ca lớn tiếng. Trong bầu không khí náo nhiệt này, làm nàng suy nghĩ nhiều. Không biết hai người bị ai kéo vào quán rượu ngồi, một đám thủ hạ không phân biệt lớn nhỏ cùng ly với Thần Hoàng, hắn cười cũng cầm một vò rượu lên uống.

Phong Linh ngồi một bên nhìn bọn hắn uống rượu náo nhiệt, trong lòng càng lúc càng trầm. Nàng cầm một vò rượu nhỏ, tự rót tự uống. Thần Hoàng vừa uống vừa liếc về phía nàng, trong mắt lóe qua một tia kỳ dị, trong nháy mắt, đã uống vài hũ rượu vào bụng. Mà Phong Linh cũng đã uống đến mức tai đỏ ửng, ngồi đó sau lưng đảo, không biết đang lâm bầm trong miệng những gì.

Thần Hoàng để vò rượu xuống, đi tới đỡ nàng, bắt đắc dĩ cười cười.

Phong Linh hất đầu một cái, nhìn người trước mặt có chút vẩn vơ, nàng nỗ lực đưa tay ôm lấy mặt hắn. Nàng chớp mắt một cái, hét lên một tiếng. “Yêu nghiệt! Chạy đi đâu!”.

Trong quán rượu, mọi người thấy nàng hô như vậy thì tất cả đều nhìn sang. Thần Hoàng run rẩy chân mày, vừa muốn nói chuyện thì một giây sau hắn ngất cả người.

Phong Linh bưng lấy mặt hân, nhìn đôi môi hấp dẫn của hân. Nàng cười gian một tiếng, không do dự hôn lên.....

Quán rượu yên tĩnh, cho dù là người đang rót rượu hay là đang bưng chén muốn đưa vào miệng, tất cả đều dừng lại.

200. Chương 203: Ta Đã Là Người Của Nàng

Thần Hoàng phản ứng kịp thời, vung tay lên, giống như là ấn nút PLAY, tất cả mọi người lại bình thường trở lại, coi như không có hai người này, uống rượu vẫn cứ uống rượu, đấu võ vẫn cứ đấu võ. Trong cả khung cảnh ồn ào náo nhiệt này chỉ một một góc nhỏ tĩnh lặng.

Khóe môi hân giương lên, nơi nào trên mặt cũng hiện rõ niềm vui. Phong Linh từ từ rời môi của hân, chép miệng, giống như là nàng vẫn chưa thỏa mãn, phiền não khẽ nhú mày. “Yêu nghiệt này cũng thật khó thu phục!”.

“Vậy thì tìm địa phương khác, từ từ thu thập”. Hân mập mờ cười một tiếng, đỡ nàng đi ra khỏi quán rượu.

“Ào ào”. Tất cả mọi người ăn ý vọt ra cửa nhìn, mọi người há hốc mồm, không thể tin vào mắt mình.

Đây là sự thực sao? Là thật sao? Hay là chủ nhân đang luyện một loại võ công ý chí?

Hình ảnh vừa rồi đã đập thẳng vào mắt họ, hoàn toàn vượt khỏi phạm vi chịu đựng bình thường của họ. Chủ nhân hoàn mỹ như thần của bọn họ, cứ như vậy bị đại tẩu béo ăn! Việc này bảo bọn họ làm sao có thể chịu nổi, làm sao có thể chịu nổi!

Đầu càng lúc càng choáng váng, trời đất quay cuồng. Phong Linh ngồi bên giường, ôm thành giường, nhìn mọi thứ trước mắt đều quay vòng vòng. Đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một gương mặt đẹp đến nỗi làm người ta nghẹt thở, nụ cười tà ác, lúc nào cũng tỏa ra tín hiệu hấp dẫn người khác.

Bản năng bảo cho nàng, nam nhân này không nên lại gần.

Phong Linh phiền não muốn đẩy hân ra, nhưng tay nàng mềm nhũn không có hơi sức vươn tay ra. Nàng muốn cố gắng duy trì tỉnh táo, nàng nhìn chăm chăm ánh mắt, rồi lại nhìn hai bên một chút, ngón trỏ đâm vào mặt của hân. “Này, sao dung mạo của người lại giống Dạ Tàn Nguyệt vậy?”.

Thần Hoàng như cơn mưa, lặng lẽ đợi câu sau.

Gương mặt Phong Linh hồng hồng, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào hân, đột nhiên cười ha ha. Hai mắt Thần Hoàng tỏa sáng, nghĩ nghĩ, có phải là nàng lại muốn “thu yêu” (= hôn, trong lòng hân đang đầy chờ mong, không ngờ nàng lại vung tay lên vỗ “bốp” vào gương mặt tuần tú của hân.

Thần Hoàng sửng sốt, sau đó hân vừa tức vừa bất đắc dĩ, cắn răng trừng nàng. “Phong Tam Nương, ta cảnh cáo nàng, nàng đừng có mượn rượu giả điên!”.

Phong Linh nhìn hân, trong đôi mắt dần tích tụ sương mù. “Ai bảo người nhìn giống hân! Dạ Tàn Nguyệt, hân là tên khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!”. Nàng vừa mắng vừa vung quả đấm đánh hân.

Thần Hoàng không biết tại sao lại bị nàng đánh, vội dè tay nàng lại, nhú mày. “Hân khốn kiếp!”.

“Đúng! Chính là hân!”. Phong Linh nén lệ, chỉ vào hân tố cáo. “Người ta đang sống rất tốt, hân tới quấy rầy ta làm gì? Khốn kiếp! Còn đồ!”.

“.....”.

Nàng cúi đầu, nước mắt rơi xuống. “Rõ ràng ta đã thề cả đời này chỉ yêu một người. Khi đã lựa chọn chính là một đời một kiếp, vĩnh viễn sẽ không giống nữ nhân khác thay lòng..... Nhưng mà, nhưng.....”. Nàng chợt ngẩng đầu lên, nhìn hân chăm chăm, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống. “Đều là vì hân, vì hân mà mỗi ngày ta đều rất vất vả! Ta không ngừng tự nói với mình, người ta yêu là Dạ Vô Hàm, ta không thể

cô phụ một người yêu ta như vậy..... Nhưng mà ta vẫn không tự chủ được mà phản bội..... nhìn thấy hấn muốn kết hôn với nữ nhân khác, nơi này liền vô cùng đau đớn..... Khi ta biết hấn làm tất cả vì ta thì ta lại cảm động phát khóc.....”.

Hấn đứng đối diện, đôi mắt biến đổi. Mặc dù hấn hiểu rõ tâm tư của nàng nhưng khi được nghe chính nàng nói ra thì sự rung động đó tuyệt đối chưa bao giờ có.

Hấn cầm tay nàng, nhìn chăm chăm vào nàng. “Vậy, người thương hấn, có đúng không?”.

“Không biết!”. Phong Linh kéo ống tay áo chùi sạch nước mắt vào đó giống như trút giận “Dù sao ta cũng ghét hấn!”. Nàng vỗ vỗ lồng ngực của mình. “Hấn hại làm cho chỗ này của ta luôn giống như bị kim châm, không thoải mái, làm sao ta lại yêu một người như thế chứ?”.

Thần Hoàng cười, vòng hai cánh tay ôm chặt lấy nàng. “Được rồi, ta biết, ta đều biết cả”.

Hấn biết lòng của nàng, cho dù chết hấn cũng không buông tay nàng ra nữa.

Một lúc sau, người trong ngực không có âm thanh, hấn cúi xuống, hóa ra nàng đã ngủ thiếp đi, khóe miệng của nàng còn có một ít nước miếng. Thần Hoàng chán ghét dùng ống tay áo lau lau, ngay sau đó, hấn lắc đầu bật cười, đặt nàng lên giường, cởi giày ra cho nàng, đắp chăn lên người nàng. Hấn nhìn nàng an vị trên giường, nhìn nàng ngủ ngon như vậy, hấn mím môi cười một tiếng, thuận thế nằm xuống bên ngoài, nhắc đầu nàng đặt lên cánh tay hấn. Hấn nhìn chăm chăm gương mặt béo nộn, càng nhìn càng thích, càng thích càng muốn hôn hôn nàng, sờ sờ nàng, nhiều hơn nữa.....

* ..... *

“Yazzz.....”. Phong Linh thức dậy, vươn vai một cái, đã rất lâu nàng chưa được ngủ thoải mái như vậy. Nàng vừa mở mắt ra, ánh mặt trời rơi vào mặt, hôm nay lại là một ngày nắng.

Nàng lật người, chưa kịp hưởng thụ buổi sáng tuyệt vời, thì nàng thét lên một tiếng.

“A —— người người người..... sao người lại ngủ trên giường của ta?”.

Thần Hoàng nằm bên cạnh, ngoáy lỗ tai, lười biếng chống đầu, vô tội chớp mắt một cái. “Không phải là nàng đã quên chuyện ngày hôm qua chứ?”.

“Ngày hôm qua? Chuyện gì?”. Phong Linh giống như người được một mùi quýt dị.

Ngày hôm qua, Trung thu, ra cửa, sau đó nàng uống rượu....

STOP!

Rượu.....

Hôn.....

OMG!

Nàng vỗ vỗ trán, muốn đâm đầu vào đậu hũ.

“Ha ha, nhớ ra rồi sao?”. Thần Hoàng vén chăn lên lộ ra thân thể trần truồng, tiện tay nhặt áo khoác lên người, tùy ý buộc đai lưng, lồng ngực khiêu gợi trắng nõn lộ ra, quyến rũ.

“Còn nàng, sau khi cưỡng hôn ta trước mặt nhiều người, ép ta tới đây, sau đó..... Aiz, ta rất ngượng khi nói ra”.

Sắc mặt Phong Linh trắng bệch. “Sau đó rốt cuộc làm sao, người mau nói đi!”.

Thần Hoàng khổ sở nhìn nàng. “Nàng thật sự muốn ta nói?”.

“Nói nhảm! Mau nói! Nếu không nói ta diệt cả nhà người!”.

Hấn gật đầu, ngồi vào đối diện. “Người vừa vào phòng đã nắm lấy y phục của ta, cởi hết ra. Sau đó áp lên người ta, muốn làm gì thì làm..... Tóm lại người phải phụ trách ta!”.

Phong Linh hóa đá, thật thà cúi đầu, nhìn lại bản thân.

Một cái! Chỉ có một cái quần nhỏ! Đáng chết!

A, nàng giật nhẹ tóc, nàng muốn điên mất, tại sao nàng lại không có chút ấn tượng nào chứ? Cho dù nàng đã không còn là xử nữ, cũng đã sinh con trai nhưng..... Nhưng.... Đã làm loại chuyện đó không thể không có chút cảm giác gì!

Nàng cắn răng một cái. “Không thể nào! Ta không tin!”.

Thần Hoàng mỉm cười, gương mặt chắc chắn, giống như muốn nói “ta biết ngay là nàng sẽ không nhận mà”. Hắn đứng dậy, đi tới trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống, cười y phục ra. “Những cái này là hôm qua nàng đã lưu lại”.

Thấy những vết cào lớn nhỏ, còn có mấy dấu răng mập mờ, nhắc nàng tình huống kịch chiến ngày hôm qua. Phong Linh muốn chết. “Đừng cản ta, để cho ta chết đi!”.

Thần Hoàng ngồi dậy. “Nói thế nào thì cũng là ta thua thiệt rất nhiều”. Hắn cười một tiếng, cường thế kéo nàng qua. “Ta mặc kệ, dù sao thì bắt đầu từ bây giờ ta đã là người của nàng rồi, nàng phải phụ trách! Nếu như nàng dám bội tình bạc nghĩa, ta sẽ bắt cóc con trai nàng để cả đời nàng đừng hòng gặp được nó!”.

“Không phải, người nghe ta giải thích!”. Phong Linh hốt hoảng níu lấy vạt áo của hắn. “Đây là hiểu nhầm! Ta uống say tí bỉ, ngay cả chuyện gì đã xảy ra ta cũng không nhớ.... Người.... Người đừng làm thật.....”.

Sắc mặt Thần Hoàng lạnh lẽo. “Nàng muốn quịt nợ?”.

“Không phải..... Ý của ta là.....”.

Hắn khoát tay, đứng dậy, kéo nàng ra cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, huyết sáo một hơi dài. Đường phố nhìn rất bình thường chỉ trong vòng một phút đã xuất hiện một đám người áo xám tro. “Chủ nhân”.

“Đại tẩu có lời muốn nói với các người”. Thần Hoàng nghiêng người sang, mắt lạnh liếc Phong Linh. “Có lời gì thì nàng cứ nói với bọn họ đi”. Rồi hắn cười. “Ta nhắc nhở nàng một câu, ta không động vào nàng đó là do ta thương nàng. Nhưng bọn họ thì chưa chắc. Ta có thể không so đo với nàng nhưng các huynh đệ của ta sợ là sẽ không đồng ý”.

Phong Linh nuốt nước bọt, phất phất tay với mấy người bên dưới. “Không có việc gì, không có việc gì, các người vội thì đi đi”.

Những người phía dưới lập tức tản đi, một lúc đã không thấy ai.

“Thái tử diện hạ! Thần Hoàng đại nhân! Làm ơn, người đừng đùa giỡn ta được không?”.

Thần Hoàng cương chiều xoa mặt nàng. “Được rồi, không đùa. Nàng ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta là tốt rồi”.

“Ta không.....”. Lời cự tuyệt của nàng còn chưa nói ra khỏi miệng thì Thần Hoàng đã hôn lên đôi môi của nàng. “Nàng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần làm theo những gì ta nói thôi! Mặc kệ cho tương lai xảy ra cái gì, là phiền toái thì ta sẽ cáng đáng, là tiếng xấu thì ta gánh vác, nàng chỉ cần làm theo những gì nàng thích! Hiểu không?”.

Phong Linh sững sờ một lúc, lời của hắn có ý gì? Tại sao nàng nghe những cái này, thấy đau lòng.....

Đúng lúc này, bên ngoài có người gõ cửa. “Công tử, công tử, ngài đang ở đâu?”.

“Pháp Hạ?”.

Thần Hoàng kéo cửa ra, nhìn gương mặt nóng nảy của hắn. “Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Công tử, mau trở về xem một chút, Lạc Dao cô nương, nàng ấy.....”. Hắn không nói tiếp nhưng vẻ mặt nặng nề của hắn đủ để người ta có thể hiểu được.

Thần Hoàng nhíu mày, với áo khoác, vừa muốn đi ra ngoài, quay đầu lại liếc nhìn Phong Linh, Pháp Hạ nói. “Công tử, ngài cưới con khoái mã đi về trước, ta sẽ đưa Tam Nương đi cùng. Nếu ngài chậm thì sợ là.....”.

Về mặt Phong Linh lạnh đi, nàng tỉnh táo nói. “Đừng lãng phí thời gian nữa Dạ Tàn Nguyệt, người mau về đi!”.

“Ừ”. Hấn xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hấn vì lo lắng ột nữ nhân khác, nàng lại cố ý bỏ qua sự chua xót trong lòng, nói với Pháp Hạ. “Người ở bên ngoài chờ ta một chút, ta thay quần áo xong ra ngay”.

“Được”.

Pháp Hạ đánh xe ngựa ra khỏi khu phố.

Phong Linh vén rèm lên, không nhận được hỏi. “Pháp Hạ, Dạ Lạc Dao thế nào rồi?”.

“Ngày hôm qua, đêm Trung thu, Lạc Dao cô nương ngồi ở cửa, đợi công tử cả đêm, bị lạnh dẫn đến bệnh cũ tái phát”.

“Haizzz.....”. Phong Linh không biết nên tức hay là đồng tình với nàng ta nữa.

Phong Linh đưa mắt nhìn xung quanh, nghi ngờ hỏi. “Con đường này hình như không giống lúc xuống”.

Pháp Hạ lẳng lặng nói. “Đây là đường tắt nên cô nương không biết”.

“À”.

Phong Linh không nghi ngờ gì, ngồi vào trong xe ngựa.

Xe ngựa, làm tung đất cát, càng lúc càng xa.....

201. Chương 204: Pháp Hạ

202. Chương 205: Ta Muốn Chết

203. Chương 206: Hồi Quang Phản Chiếu

204. Chương 207: Nghỉ Đi

205. Chương 208: Ngay Cạnh Phòng Nàng

206. Chương 209: Ngủ Chung Giường

207. Chương 210: Đêm Nay Hãy Để Nàng Rơi Xuống

Phong Linh đẩy hấn ra. “Ai muốn ngủ với người?”.

Thần Hoàng xách cổ áo nàng, kéo nàng tới giường, sau đó cứng rắn đè nàng xuống, ôm hông nàng, hấn thì nằm xuống bên ngoài, nhắm mắt lại. “Cảnh cáo nàng không được lộn xộn. Bây giờ, ngủ đi”.

“Dạ Tàn Nguyệt, người là sói à?”.

“Ha ha, nếu như nàng là dê”.

“Người.....”.

Vốn là chiếc giường đủ cho hai người ngủ bây giờ lại rất chật, Phong Linh chỉ cần động một cái là dính sát vào người hấn, nàng lại liều mạng muốn ngồi dậy, cọ rồi lại cọ, bỗng nhiên nàng cứng đờ người, hai mắt trợn thật lớn.

“Dạ Tàn Nguyệt.....”.

“Hả?”.

“Cái gì đang chống vào người ta?”.

“Ha ha”. Hấn cười. “Nàng đoán thử xem?”.

Phong Linh nổi giận. “Bây giờ lập tức cách xa ta 3cm! Nếu không thì ta sẽ cắt nó!”.

Thần Hoàng cương chiều nhéo thịt ở eo nàng, càng vòng chặt cánh tay đang ôm nàng, mập mờ thổi khí vào tai nàng. “Ta đã cảnh cáo nàng, đừng có lộn xộn! Hậu quả của việc đó ta không phụ trách ~”.

“Người..... là đồng tình với ta sao?”.

Hấn buồn cười xoay người nàng, ánh mắt liếc về phía bụng dưới của mình. “Có một số việc chỉ đồng tình không thì không làm được”. Ngay sau đó hấn lại kề sát mấy phần, đôi môi đỏ mọng cách mặt nàng chỉ vài cen ti mét. “Nhất định nàng không biết, cho dù nàng biến thành dạng gì thì nàng đều có bản lĩnh làm ta nổi điên. Chỉ cần động vào nàng thì cái gì tự chủ đều biến mất, ngay cả hiện tại.....”.

“Ừc”. Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, nhịp tim bỗng tăng lên. Lời nói nóng bỏng như vậy, được nói ra từ trong miệng hấn, nàng lại không hề cảm thấy ghê tởm mà ngược lại sẽ làm thấy..... hài hòa?

Quả nhiên, không phải ai cũng có tư cách tà ác.

Hấn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, nhìn chằm chằm vào nàng, khẽ nhếch môi nở nụ cười câu hồn, “Ta cũng rất tò mò không biết tại sao khẩu vị của ta lại nặng như vậy, không thể làm gì khác hơn là ăn nàng một ngụm.....”.

Môi của hấn di chuyển xuống, cuối cùng hấn hôn lên môi nàng.

Đầu Phong Linh trống rỗng, nặng lực suy nghĩ về số 0, nàng chỉ có thể trốn to mắt nhìn ngơ quan hoàn mỹ như được điêu khắc của hấn, từng sợi lông mi mảnh , nàng nhìn kỹ chợt giật nảy mình, càng nhìn càng đẹp chết người.

Nụ hôn của hấn càng lúc càng sâu hơn, nàng cảm nhận được nhiệt tình của hấn và cả cánh môi đang không ngừng cọ sát, nàng lẽ lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái. Thoáng chốc, cái gì lý trí, cái gì tự chế của hấn đều cam bái hạ phong trước mặt nàng. Thần Hoàng lật người, một tay giữ ót nàng, một tay đưa lên bộ ngực của nàng, bàn tay không do dự cầm vào nơi mềm mại. Môi lưỡi càng trêu đùa nàng.

Phong Linh không thể không thừa nhận kỹ thuật hôn của hấn rất cao. Một cảm giác trống không trước nay chưa có đánh úp về phía nàng, nàng muốn vứt bỏ mọi tạp niệm, muốn quên đi mình là ai, quên đi hấn là ai, chỉ đơn thuần cảm nhận sự nguyên thủy giữa nam và nữ.

Cái ý niệm này rất đáng sợ, một khi đã tạo thành thì giống như lũ lụt thú dữ, không cách nào kiềm chế được.

Cho đến giờ phút này nàng mới giật mình nhận ra nàng khát vọng và mê luyến người đàn ông này sâu đến cỡ nào. Tình cảm dè dặt đã không thể không thông qua loại phương thức này để thổ lộ. Lòng của nàng có thể lừa mình dối người nhưng thân thể nàng hiểu được và nói cho nàng biết, nàng muốn người đàn ông này! Có ước muốn mãnh liệt như hấn vào lúc này.

Nếu như đây là sa đọa thì như vậy, cả đêm ở đây, nàng tình nguyện bị che mờ cặp mắt.....

Thần Hoàng chỉ cần hai, ba động tác đã có thể bỏ y phục của hai người, đè lên cơ thể mềm nhũn của nàng, không nói gì. Nụ hôn của hấn nóng bỏng, triền miên. Hai tay càng chuyển động nhanh trên người nàng, tìm kiếm chỗ mẫn cảm của nàng. Mặc dù chỗ đó đã bốc hỏa nhưng hấn cũng không vội vàng công thành đoạt đất mà kiên nhẫn hướng dẫn nàng.

“Đợi chút.....”. Phong Linh mở cặp mắt mờ sương, lo lắng nói. “Thương thể của chàng.....”.

“Lúc này ai còn quan tâm vết thương ấy”. Thần Hoàng đẩy hai chân nàng ra, cả người đè lên, lửa nóng chống đỡ nơi mềm mại. Phong Linh đỏ mặt đến nỗi có thể rỉ ra máu, cắn môi. “Chàng.....”.

“Suyt.....”. Thần Hoàng cúi người, hôn lên nụ hồng đỏ tươi trên ngực nàng. “Lúc này, tốt nhất không nên nói gì”.

“Ừm....”. Phong Linh ngâm lên một tiếng, hấn hài lòng cười. “Ta rất thích nghe âm thanh này của nàng”.

Phong Linh hận không thể tìm cái động để chui vào, trừng mắt nhìn hắn. “Sắc lang!”.

Thần Hoàng nhướn mày. “Được, gia sẽ sắc cho nàng xem!”.

Tay của hắn từ từ trượt xuống, đi tới địa phương mắc cỡ nhất của nàng, nhẹ nhàng trêu chọc mấy cái, Phong Linh lập tức sợ hãi muốn đẩy hắn ra. “Chàng chàng chàng chàng ——”.

Thần Hoàng không cho nàng cơ hội lùi bước, bỗng chốc hôn lên nàng, nuốt hết những lời kháng nghị của nàng. Động tác trên tay không dừng lại, từng chút từng chút, dịu dàng mà vẫn cường hãn.

Trong cơ thể bỗng dâng lên một cỗ khác lạ, càng ngày càng mãnh liệt, giống như, cần có một cái gì đó bổ khuyết sự trống rỗng của nàng. Đang lúc nàng muốn có được nhiều hơn thì hắn lại tà ác dừng động tác lại, đôi mắt vui vẻ nhìn vẻ mặt không hiểu của nàng, hắn xấu xa cười một tiếng, cúi xuống nói câu gì đó bên tai nàng. Mặt Phong Linh đỏ lên. “Chàng..... biến thái!”.

Thần Hoàng lơ đãng, chống người lên, khuôn mặt dễ nhìn, nhìn thẳng vào nàng. “Đối với nữ nhân mình thích, như vậy không gọi là biến thái”. Nói xong, hắn không chần chờ nghiêng thân mình, lại hôn lên môi nàng lúc nàng hét chói tai.

Có lẽ đã đè nén quá lâu nên khi tiến vào trong nàng, hắn không khống chế mình. Hắn cường hãn đụng chạm nàng, tiết tấu không hề thả chậm, Phong Linh cắn chặt môi, mới đầu nàng không thích ứng được, sau đó dần dần theo tiết tấu của hắn.

“A..... Ừm.....”.

Âm thanh của nàng giống như chất xúc tác khiến Thần Hoàng không giữ được. “Đáng chết!”. Hắn đột nhiên tăng nhanh tiết tấu, không để ý vết thương trên lưng đã bị hở, đưa Phong Linh lên mây.....

Những tiếng ồn ào trên thế giới giống như ngừng lại tại giờ phút này.

Nhìn lưng hắn rỉ cả máu ra bằng gạc, Phong Linh lúng túng ngồi dậy. “Ta... ta thay thuốc cho chàng”.

Thần Hoàng lười biếng nằm trên giường, trên người chỉ có cái chăn che trên mông một chút, tư thế rất chộc người, hình ảnh đó đánh thẳng vào mắt nàng. Phong Linh không dám nhìn hắn, sau khi lấy thuốc, đỏ mặt xử lý vết thương cho hắn.

“Tam Nương”. Đột nhiên hắn mở miệng.

Động tác của Phong Linh hơi chậm lại, vì che giấu sự hốt hoảng của mình, nàng vội vàng cúi đầu. “..... Hả?”.

Hắn đưa tay ra nâng cằm nàng lên, nhìn gương mặt tròn phúng phính của nàng, cười một tiếng. “Ta sẽ kiên nhẫn, kiên nhẫn chờ nàng nhìn rõ trái tim mình”.

Phong Linh xúc động nhìn hắn, trái tim lặng lẽ nảy sinh một chút cảm động còn chưa kịp tiêu hóa thì đã bị câu sau của hắn dập tắt.

“Ngay lúc này, không cho phép nàng rời khỏi tầm mắt của ta nửa bước!”. Hắn cười một tiếng, đẹp đến nỗi ng ta hoa mắt, hai mắt đột nhiên sáng lên, vui vẻ nói. “Chúng ta ngủ thôi!”.

208. Chương 211: Nụ Cười Trên Mặt Con Trai

Phong Linh nhìn chăm chú dung nhan lúc ngủ của hắn, ngón tay miêu tả khuôn mặt hắn trong không trung.

Phong Tam Nương, thừa nhận đi, người yêu nam nhân này rồi.

Giống như mẹ người, chối bỏ tình yêu đầu.

Tay nàng bỗng nhiên cứng đờ, dần dần rũ xuống.

Nàng đứng dậy, vụng về lạng lẽ bò xuống giường, sau đó đẩy cửa đi ra.

Trời tờ mờ sáng, dưới lầu đã có người ngồi ăn điểm tâm. Nàng hít sâu một hơi chuẩn bị xuống lầu, đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập.

“Ai đó”. Tiểu nhị đi qua mở cửa, thấy người đứng bên ngoài thì sửng sốt một chút. “Khách quan muốn ở trọ sao?”.

“Tìm người!”. Một giọng nói thanh thúy có vẻ nóng nảy, sau đó một cô gái toàn thân đỏ như lửa đi vào.

Hồng Ngọc?

Phong Linh cứng người đứng đó quên phản ứng, vô ý thụt lùi lại một bước nhưng lại đứng vào bức tường thịt dầy sau.

Thần Hoàng ngăn nàng lại, không lên tiếng mà trực tiếp nắm vai nàng.

“Không phải sợ, cho dù gặp phải khó khăn gì thì ta với nàng cùng nhau đối mặt”.

Trong nháy mắt, lo lắng dưới đáy lòng dần biến mất, nàng nhẹ nhàng gật đầu nhỏ giọng nói. “Cảm ơn”. Nàng lấy hết dũng khí đi xuống lầu. “Hong Ngọc”.

Hong Ngọc thấy nàng thì kinh ngạc một lúc sau đó ánh mắt đỏ lên, xông tới ôm nàng. “Cái đồ ngốc này, tỷ muốn chúng ta lo lắng đến khi nào hả?”.

“Thật xin lỗi!”.

“Nương!”.

Phong Linh ngẩn ra, vội nhìn về phía cửa. “Con trai!”.

Bảo Bảo chạy mấy bước, chống nạnh nghiêm túc nói. “Phong Tam Nương, mẹ thật là khỏe nhỉ! Nương lại có thể bỏ con trai một mình đi du sơn ngoạn thủy! Nếu không phải con giả bộ bệnh thì có phải nương vẫn muốn bỏ nhà hả?”.

Phong Linh tự biết mình đuối lý, cũng không dám nói lớn, đi qua nắm lấy khuôn mặt nhỏ bé của con trai. “Ai da, con lừa nương, nương lừa lại chứ sao, coi như huê nhau”.

Thần Hoàng đi tới, ngồi xổm xuống xoa xoa cái đầu nhỏ. “Tiểu tử, con làm Minh chủ vô lâm khá lắm, không làm mất mặt ta”.

Bảo Bảo ngẩn ra, ngoài ý muốn hỏi. “Thức đều nghe nói?”.

“Ừ”. Thần Hoàng gật đầu.

Lần này Phong Linh nghe không hiểu gì, hai người này có gì đó gạ nàng, cảm giác bị người khác gạ khỏi vấn đề gì đó rất khó chịu.

“Này, các người đang nói gì đấy?”.

Bảo Bảo ra vẻ người lớn nói. “Chuyện của nam nhân, nữ nhân không cần biết”.

Phong Linh nhú mày lại, cốc một cái thật đau vào đầu nó.

“Nương! Nương lại nữa!”.

Thần Hoàng vội xoa xoa cho nó, ngoái đầu nhìn lại, cảnh cáo nhìn Phong Linh. “Không cho đánh con ta nữa!”.

Một câu “con ta” làm Bảo Bảo ngẩng đầu lên nhìn hẩn, Phong Linh đầu tiên là sửng sờ sau đó quay mặt nói thảm một câu. “Ai là con trai người? Nó là con trai ta có được không?”. Ngoài miệng mặc dù bất mãn những khóe miệng lại nở nụ cười nhẹ.

Hong Ngọc nhìn rõ rành rành, mắt xoay tròn, sau đó cười một tiếng.

“Được rồi, được rồi, mau trở về thôi”.

Lúc đi gọi Pháp Hạ để rời khỏi đây, Hồng Ngọc kéo Phong Linh đến, nhỏ giọng nói. “ti tức tỷ đang ở đây là Hàm Vương nói uội biết!”.

“Hắn.....”. Phong Linh nhú mào, nhấp môi dưới nói.

Hồng Ngọc than nhẹ một tiếng nói. “Aiz, Hàm Vương thật là dụng tâm lương khổ với tỷ, nhất định là biết chuyện tỷ và thái tử, sợ tỷ lúng túng nên không tự mình tới đây, thậm chí cả thuộc hạ cũng không ra mặt”. Ngay sau đó ý vị sâu xa nhìn Phong Linh. “Tam Nương, bây giờ là lúc tỷ nên lựa chọn đối mặt thật lòng. Nếu tỷ lựa chọn thì chỉ có một người khổ sở, nếu không thì cả ba người đều khổ sở. Tỷ hiểu không?”.

Phong Linh không lên tiếng, ánh mắt nhìn về xa xa phía trước. Ở cách đó không xa, Thần Hoàng đang ôm Bảo Bảo ngồi trên ngựa, không biết hai người đang nói cái gì, chỉ thấy Bảo Bảo gật đầu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu hỏi, sau đó Thần Hoàng nhẹ nhàng gõ trán nó, Bảo Bảo cũng cười. Thái độ lệ thuộc sâu.

Ngay thời khắc đó nàng đã hiểu.

Nàng và mẹ nàng không hề giống nhau! Bởi vì nàng không hề để cho nụ cười trên mặt con trai biến mất.

“Nương! Nhanh lên một chút!”. Bảo Bảo ngoắc ngoắc tay với nàng, nàng cười đáp lại một tiếng. “Biết rồi”.

Hồng Ngọc chợt nhú mào. “Đường như là không cần muội khuyên nữa”.

Phong Linh ngoái đầu lại, nụ cười xinh đẹp động lòng người.

Đại Trạch.

Hai nha đầu đã sớm đứng ở cửa chờ, vừa thấy xe ngựa vội vàng tiến lên đón. “Tam Nương! Là ngài sao?”.

Mặc dù Phong Linh còn mập hơn so với lúc đi nhưng từ sáu năm trước các nàng đã biết nàng. Tất cả đều đi qua kéo tay. “Tam Nương, ngài làm bọn ta gặp chết đi được”.

Phong Linh cười hai tiếng. “Được rồi, ta biết rõ sai lầm rồi, lần sau ta sẽ không vậy nữa!”.

Hồng Ngọc cười nói. “Được rồi, niệm tình lần đầu tỷ ấy vi phạm, tạm tha cho tỷ ấy đi, cuối cùng chúng ta có thể từ khách sạn chuyển về đây”.

Phong Linh tò mò hỏi. “A, tại sao lại ở khách sạn?”.

“Còn không phải là vì tỷ”. Hồng Ngọc tức giận nói. “Bên khách sạn có nhiều tin tức, chúng ta chỉ sợ để sót cho nên cả đám kéo nhau qua đó”.

Lúc này, Thần Hoàng cũng xuống ngựa, quét mắt nhìn quanh tòa nhà lớn, lắc đầu bật cười. “Cái cửa này cũng có cái gì đó kỳ quái?”.

Phong Linh chỉ tay vào hai pho tượng, kiêu ngạo nói. “Người không hiểu đúng rồi, đây là thần giữ nhà”.

Thần Hoàng gật đầu một cái. “Thật giống phong cách của nàng”. Nói xong hắn nghênh ngang đi vào”.

Phong Linh sững sờ, đuổi theo, hung ác hỏi. “Này, ta có mời chàng đi vào sao?”.

Thần Hoàng cười tà, véo gương mặt nàng. “Ta đi vào nhà của mình cần nàng mời sao?”.

“Làm sao lại thành nhà của người?”.

Sau lưng, Bảo Bảo lắc đầu một cái. “Nương vẫn không khá hơn”.

Hồng Ngọc che miệng cười một tiếng. “Ai nói, tỷ ấy biến đổi rất nhiều đấy”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ nhìn cũng hiểu ra, cảm thán. “Haiz, Vương gia phải làm sao đây?”.

Hàm Vương phủ.

Bóng đêm mờ lung, trăng nhô lên cao, Dạ Vô Hàm đứng trước cửa sổ, đáy mắt gọn sóng. Gương mặt tuấn đạt có vài phần mệt mỏi, hai bên gò má cũng lõm xuống, không khó để nhận ra hắn đã rất cực khổ trong thời gian này.

Sau lưng là Phi Ứng và Huyền Phong, hai người không ai lên tiếng.

Lúc sau hắn mới hỏi. “Nàng đã về rồi sao?”.

“Vâng”.

“Nàng sao rồi? Có bị thương không?”.

Huyền Phong nói. “Không có, chỉ là lại mập thêm một chút”.

“Ha ha”. Hắn cười khê. “Dáng vẻ nàng mập lên có vẻ rất thú vị”.

Phi Ứng không nhịn được nói. “Thái tử điện hạ đi về cùng Phong cô nương”.

Huyền Phong vội vàng giật nhẹ tay áo hắn, ý bảo hắn không nên nhiều lời.

Nụ cười trên môi Dạ Vô Hàm cứng lại, ánh mắt rũ xuống, âm thanh nhẹ nhàng đến nỗi không thể nhẹ hơn được nữa. “À”.

“Vương gia, nếu không có việc gì thuộc hạ lui xuống trước”. Huyền Phong kéo Phi Ứng rời đi.

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

209. Chương 212: Chương 212

210. Chương 213: Chương 213

211. Chương 214: Chương 214

212. Chương 215: Chương 215

213. Chương 216: Chương 216

214. Chương 217: Người Kia Là Ai Vậ

Nghi Nhân từ từ xoay người, ngược mắt nhìn trảng hán cao hơn mình cả cái đầu, mặt không tỏ vẻ gì, vung tay lên, “bốp” một tiếng, đánh mạnh vào mặt người kia.

“A! Người ——”. Không ngờ hắn không sợ cả dao găm, trảng hán bùm mặt kính hãi. Thoáng chốc, ánh mắt mọi người đều tập trung về bên này, mọi người thỉnh thoảng chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Người dám đánh lão tử, người.....”. Lời của hắn còn chưa nói hết, lại nghe “bốp” một tiếng, lại thêm một cái tát. Từ đầu đến cuối, gương mặt Nghi Nhân đều rất bình thản. Đầu tiên Dạ Vô Hàm ngăn người ra, sau đó nhìn thấy trảng hán thẹn quá thành giận, định nâng đao chém về phía Nghi Nhân thì hắn không nghĩ ngờ đã một cước làm rơi đao trong tay trảng hán. Lúc này đám người Huyền Phong mới chen vào, Mãn Ngân thấy rành rành thì tức giận nín lấy trảng hán, lôi ra khỏi đám người, sau đó vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Dạ Vô Hàm ngó ngó Nghi Nhân, cười cười, “Thật xin lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện này, đã làm cho Thế chủ bị sợ hãi rồi”.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ không vui này cũng không làm ảnh hưởng quá đến sự hăng hái của mấy người. Gần tới buổi trưa, mấy người đi vào trong một quán rượu. Dạ Vô Hàm và Nghi Nhân lên nhà gian ở lầu hai còn bốn người Phi Ứng thì ngồi tại lầu một.

Sau khi ngồi xuống gọi mấy món ăn đặc sắc, Nghi Nhân cởi áo ngoài ra, sau đó vứt qua một bên, chỉ mặc quần áo mỏng ngồi đó. Dạ Vô Hàm nhíu mày nghi ngờ hỏi, “Rất nóng sao?”.

“Bản”.

Hắn lập tức hiểu ý, khoe miệng nâng lên. Xem ra hắn ta không phải là không sao cả như biểu hiện bên ngoài. Cuối thu, gió lạnh thổi vào, hai người lại ngồi đúng cửa sổ. Nghi Nhân không nhin được mà rùng mình, thân thể nhìn lại có vẻ mỏng manh yếu đuối, Dạ Vô Hàm cúi đầu, sau đó cởi áo khoác mình ra, đưa tới. “Khoác tạm một chút đi”.

Nghi Nhân sững sốt một chút, nhìn y phục rồi lại nhìn hắn, sau đó lắc đầu quả quyết cự tuyệt. “Không cần”.

“Ở đây ngươi là khách, chiêu đãi không chu toàn là trách nhiệm của chủ nhân. Đừng miễn cưỡng với ta, mau mặc vào đi”. Bất tri bất giác, thái độ nói chuyện của hắn cũng không còn cứng rắn khách sáo nữa rồi.

Thấy hắn kiên trì, Nghi Nhân suy nghĩ một chút rồi nhận lấy, “Cảm ơn”.

Sau khi món ăn được đưa lên đầy đủ, hai người yên lặng ăn. Một lúc sau, Dạ Vô Hàm nói, “Thế chủ....”.

“Gọi ta Nghi Nhân là được rồi”. Nghi Nhân lẳng lặng nói.

Dạ Vô Hàm gật đầu một cái, “Được, Nghi Nhân, hình như ngươi không biết võ công?”.

“Cái này có gì kỳ quái sao?”.

“Ngươi ở phiên bang, lại là Thế chủ, chẳng lẽ không kỳ quái sao?”.

Nghi Nhân tránh nặng tìm nhẹ, “Ta ốm yếu từ nhỏ, không thích hợp tập võ”.

“A ~”. Dạ Vô Hàm mấp máy môi, bưng bình rượu lên định rót rượu cho hắn, Nghi Nhân lại đưa tay che cái ly, “Ta không biết uống rượu”.

“Nói đùa chứ? Một đại nam nhân, không tập võ cũng thôi đi, làm sao có thể không biết uống rượu đây?”.

“Rượu là độc dược, dễ dàng làm người ta mê loạn, sẽ không có gì tốt, ngược lại uống những thứ đó sẽ không tốt đâu”.

“Ha ha, dường như mặc kệ là chuyện gì, người đều có những lý do làm người ta không thể phản bác lại được”.

“Đó là bởi vì ta không nói lý do mà đó là sự thật”.

Dạ Vô Hàm cũng không miễn cưỡng hắn, một mình tự rót rồi uống, nhìn gương mặt tuấn mỹ khác thường của hắn đột nhiên ngạc nhiên hỏi. “Nghi Nhân, ngươi là Thế chủ của phiên bang, đối với con cháu truyền ngôi rất quan trọng đi, tại sao đến bây giờ ngươi vẫn chưa nạp phi?”.

Nghi Nhân nâng mắt nhìn hắn, “Nghe nói Hàm Vương nạp phi sau đó lại bỏ. Nếu như sớm biết sẽ có kết quả này, thì lúc đầu không nạp là tốt rồi”.

Dạ Vô Hàm ngẩn ra, sắc mặt có chút không vui, nhưng hắn vẫn lễ phép nói. “Tin tức của ngươi rất linh thông”.

“Cũng thế cả”.

Nghi Nhân ăn cơm ít, ăn một chút đã buông đũa, an tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai mắt trong suốt nhìn ra xa, giống như hắn đang cất giấu bí mật gì không thể cho người ngoài biết. Dạ Vô Hàm giương mắt lên, ánh mắt dò xét nhìn hắn.

“Người kia là ai vậy?”.

Nghi Nhân thu hồi tầm mắt, cười khê, “Hàm Vương, không quan trọng nữa rồi, kết quả mới là quan trọng nhất”.

Dạ Vô Hàm dựa lưng, tỉnh táo nhìn hắn, “Nói như vậy thì ngươi muốn liên thủ với Cảnh Vương thúc sao?”.

Nghi Nhân nhú mày, “Nếu như cái gì ngươi cũng đã biết thì cần gì phải hỏi nữa. Ta đang ở trước mặt ngươi, muốn giết thì bây giờ đang có cơ hội. Không giết thì đừng nói nhảm nhiều như vậy!”.

Kỳ quái là Dạ Vô Hàm không hề nổi giận mà ngược lại còn cười, cái miệng lợi hại đó làm hắn nhớ đến một người. Nhưng mà hiển nhiên Nghi Nhân mạnh về khí thế hơn nhiều lắm, đây là khí phách của một người làm chủ một nước nên có.

“Ha ha”, hắn bưng chén lên, giống như đang đùa giỡn nhấp miệng một cái, “Xem ra ngươi vẫn chưa biết về Cảnh Vương thúc rồi”.

“Ngươi có ý gì?”.

“Ha ha, không có gì, qua vài hôm nữa thì ngươi sẽ hiểu. Dĩ nhiên là ta vẫn có ý tốt nhắc nhở ngươi một câu, không nên đánh giá thấp đối thủ, nhất là đối thủ có nhiều địch mà vẫn còn sống đến giờ”.

Dạ Vô Hàm đứng dậy, “Được rồi, ta dẫn ngươi đi dạo chỗ khác, đi thôi”.

Nghi Nhân nhú nhú mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì.....

* ..... *

Phong Linh cất lực ngồi lên xuống, trong đầu hỗn độn một mảnh. Rốt cuộc cái tên kia đi đâu, hắn giống như đã biến mất vậy, đã bao nhiêu ngày rồi mà không thấy bóng người.

Vấn Xuân đi tới, “Tam Nương, Chu lão bản tới”.

“A,”. Phong Linh đứng lên, lau mồ hôi đi tới nhà trước.

Chu lão bản vừa thấy nàng thì cười nói, “Phong cô nương, dạo này gầy đi nhiều đấy!”.

Phong Linh khoát tay, “Được rồi, mỗi lần ông đến đây đều nói những lời này, đổi câu khác ới được không? Hôm nay ông tới có chuyện gì?”.

“À, là như thế này. Vị công tử ở trong khách sạn của ta.....”.

Cặp mắt Vấn Xuân và Sơ Hạ cùng sáng lên, hô, “Nghi Nhân công tử!”.

“Ha ha, đúng, chính là hắn!”. Chu lão bản nói. “Hắn nghe nói chúng ta muốn làm đại hội xem mắt, cảm thấy rất hứng thú, muốn góp chút bạc để hợp tác với chúng ta. Ta đã nói là chuyện này không thể một mình ta tính được, cho nên ta tới đây hỏi ý kiến của Phong cô nương!”.

“Hợp tác?”. Phong Linh ngồi trên ghế, ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Bây giờ đúng là chúng ta thiếu bạc, nhưng không biết là người này.....”.

“Tam Nương, Nghi Nhân công tử tuyệt đối tin được!”. Hai nha đầu cam đoan, “Ngài không biết, Nghi Nhân công tử không hề giống những thương nhân kia, có chút tiền liền vênh mặt lên trời, hắn đối với ai cũng lễ phép, vừa nhìn đã thấy là quân tử”.

Lúc này Hồng Ngọc cũng đi tới, nghe mọi người nói chuyện cũng cười nói. “Nghi Nhân công tử đó cũng là một người làm người khác ưa thích”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ gật đầu, “Không sai”.

Hai người họ lộ vẻ háo sắc không tính, đến cả Hồng Ngọc cũng nói vậy thì người đó cũng là người có thể hợp tác.

Phong Linh vỗ tay, “Chu lão bản, ông hẹn người này thay tôi”.

“Được”.

215. Chương 218: Chương 218

216. Chương 219: Chương 219

217. Chương 220: Chương 220

218. Chương 221: Chương 221

219. Chương 222: Chương 222

220. Chương 223: Chương 223

221. Chương 224: Chương 224

222. Chương 225: Chương 225

223. Chương 226: Chương 226

224. Chương 227: Chương 227

225. Chương 228: Chương 228

226. Chương 230: Chương 230

227. Chương 231: Chương 231

228. Chương 232: Người Là Sư Phụ Của Nàng Ta?

Trong phút chốc, toàn bộ Cảnh Vương phủ bị nổ thành một đồng phế tích.

Đứng trong đồng hoang tàn này, Lãnh Tàng Tâm đi lên nói, “Chủ nhân, không tìm được Tam Nương.....”.

Ánh mắt Thần Hoàng lạnh lùng, sắc bén như dao, lẳng lặng quét qua một vòng. Bỗng nhiên hắn xoay người rời đi, xoay người lên ngựa, chạy thẳng tới hoàng cung.

Trong thiên lao.

Do Dạ Hoàng Thiên hạ chỉ trước khi mọi chuyện được tra rõ ràng, bất luận kẻ nào cũng không được động đến Dạ Mặc Cảnh. Cho nên khi Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng chú ý vào người khác thì Dạ Mặc Cảnh bình an vô sự sống ở đây, thỉnh thoảng làm thơ, vẽ tranh, nhìn vô cùng an nhàn tự tại.

Bỗng nhiên cửa tù bị mở ra, sau đó hắn bị một người nhắc vạt áo.

“Tam Nương bị nhốt trong phủ của ngươi, nơi nào có khả năng sẽ nhốt nàng?”.

Dạ Mặc Cảnh đầu tiên là cảm thấy sững sờ, sau đó hắn bật cười, “Sao, ngươi đánh chủ ý tới vương phủ của bốn vương rồi à?”.

“Ta hỏi ngươi, nàng có thể bị nhốt ở chỗ nào?”. Thần Hoàng dùng một tay nhắc mũi kiếm, nhắm thẳng vào hắn, “Nếu như ngươi không nói thì ta sẽ giết ngươi”.

Dạ Mặc Cảnh ngó ngó hắn, “Chúng ta làm một giao dịch nhỏ thì sao?”.

“Nói đi!”.

“Ngươi để bốn vương ra ngoài, bốn vương sẽ tự mình dẫn ngươi đi tìm nàng!”. Hắn cười một tiếng chắc chắn, “Chỉ cần nàng vẫn còn ở trong Cảnh Vương phủ!”.

Thần Hoàng meo mắt, thu kiếm lại, xoay người đi ra ngoài.

Dạ Mặc Cảnh sửa sang lại y phục, sau đó đi theo hần.

Bây giờ là lúc trả thù cái tên Nghi Nhân chết tiệt kia rồi!

Một lần nữa trở lại Cảnh Vương phủ, đám người Lãnh Tàng Tâm vẫn đang đứng ở đây chờ. Bọn họ thấy Thần Hoàng đưa theo Dạ Mặc Cảnh trở về thì tự động tránh đường. Dạ Mặc Cảnh thấy vương phủ của mình tan hoang thì sắc mặt hần tối tăm, “Nghi, Nhân! Bỏ vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”.

“Mau đi tìm người đi!”. Thần Hoàng một lòng vẫn suy nghĩ đến Phong Linh.

“Hần ta có thể làm Vương phủ nổ tung đến mức này thì ta không muốn thừa nhận trong Vương phủ có nội gian cũng không được..... hơn nữa, đó còn là người bên cạnh Bổng Vương”. Dạ Mặc Cảnh cười lạnh, “Nếu như nàng vẫn còn trong Vương phủ thì chỉ có thể ở một nơi!”. Hần cũng không chậm trễ, sau khi phân biệt rõ phương hướng hần đi thẳng tới phòng ngủ của mình, chỉ vào đó nói, “Dọn sạch sẽ chỗ này!”.

Những người áo xám tro lập tức tiến lên, một lúc sau lộ ra một khoảng đất. Dạ Mặc Cảnh đi tới, tay hần lục lọi trên đất một lúc, sau đó hần kéo một phiến đá, “Ồ phía dưới này!”.

Thần Hoàng không do dự, lập tức nhảy xuống, “Đuốc”!.

Lãnh Tàng Tâm sai người nhóm lửa sau đó đưa xuống cho Thần Hoàng.

Trong mật thất được chiếu sáng, Thần Hoàng nhìn thấy xích sắt ở trong góc, còn có một vòng vết máu thì tìm hần quần thất lại. Bước chân của hần đột nhiên trở nên nặng nề, hần bước từng bước trên đất đi qua đó, trên mặt đất còn lưu lại dấu vết mười ngón tay cào trên đất. Hần nhắm mắt lại, trong đầu là hình ảnh nàng liều mạng giãy dụa, khổ sở muốn sống....

“Oành”.

Đất trong mật thất run lên, mặt đất cũng lay động.

“Cẩn thận!”. Lãnh Tàng Tâm ra lệnh mọi người lui về phía sau.

Thần Hoàng bay người lên, trong lúc đó, mật thất này vĩnh viễn bị vùi dưới lớp đất. Không khó để phát hiện gương mặt như trích tiên của hần có chút vặn vẹo, hai mắt đỏ một mảnh. Cả người hần lúc này bao phủ là một tầng khí lạnh, âm trầm bức người. Hần ngoái đầu nhìn lại, nhìn qua Dạ Mặc Cảnh, “Cái tên ôn thần này là do ngươi tạo ra”.

Dạ Mặc Cảnh dùng áo che mũi, ngược mắt lên nhìn Thần Hoàng, lạnh nhạt nói, “Cái tên Nghi Nhân này so với các ngươi, thì hần còn đáng ghét hơn! Âm thầm tính toán bốn vương, lại cho nổ vương phủ của bốn vương, còn an bài nội gian! Không cần ngươi nói thì việc này cũng không thể để như vậy!”.

“Chủ nhân!”. Tả Thanh Hàn tiến lên, “Sư tỷ đã truyền tin đến!”.

Thần Hoàng không nói một lời, xoay người đi ra ngoài, lệ khí kinh khủng không bị nén xuống mà càng lúc lại càng mạnh hơn.

* ..... *

Khi nàng mở mắt ra đã không còn là mật thất đen như mực mà là một căn nhà của người dân bình thường. Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên người nàng.

Phong Linh vội vàng giơ tay lên che mắt, nàng bị nhốt lâu như vậy, mắt không chịu nổi sự kích thích của ánh sáng.

“Trước tiên ngươi hãy nhắm mắt lại đi, đôi mắt của ngươi chưa thích ứng được với ánh sáng mặt trời”.

Phong Linh nghe thấy giọng nói mới phát hiện ra trong phòng còn có một người. Nàng meo mắt, cố gắng không xúc động rơi lệ, nàng nhìn thấy đứng bên cạnh bàn là một nam tử đang nghiền thảo dược, hần nhìn không quá 30 tuổi, dáng người cao gầy. Khi hần ngẩng đầu lên thì Phong Linh sợ hết hồn. Một nửa gương mặt của hần là những vết sẹo dữ tợn, rõ ràng có thể thấy đó là những vết thương do dao kiếm gây ra. Một nửa còn lại là gương mặt trắng nõn, vừa nhìn cũng có thể thấy đó là một nam nhân tuấn mỹ.

Phong Linh đột nhiên nghĩ đến câu nói, một nửa là thiên sứ, một nửa là ma quỷ.

Nam nhân nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng thì nhướn mày, động tác này kéo những vết sẹo trên mặt hắn, làm chúng càng giống như con rết đang vặn vẹo trên gương mặt, không nhận ra người.

“Xem ra là người đã quên hết rồi”.

Phong Linh nháy mắt hồi hồn, giọng nói khàn khàn hỏi, “Người là ai? Người là người đã cứu ta từ nơi đó?”.

Nam nhân bưng thuốc tới, đưa cho nàng, “Người uống thuốc trước đi, thân mình người quá yếu”.

Phong Linh nhìn bát thuốc chần chờ không nhận lấy. Sau khi trải qua việc của Nghi Nhân, nàng đã duy trì cảnh giác với tất cả mọi người.

Nam tử dường như nhận ra được lo lắng của nàng, hắn nhàn nhạt nói, “Ta phí sức cứu người mà còn muốn độc chết người? Vụ mua bán này sẽ không có ai làm”.

Mặt Phong Linh đỏ lên, “Cảm ơn”. Sau khi uống thuốc, nàng mới hỏi, “Hình như là người biết ta?”.

Nam tử buông chén xuống, ngồi trên một cái ghế cách nàng khá xa, hắn biết nửa gương mặt của mình sẽ dọa người, hắn dùng một chiếc mặt nạ bạc đeo lên, cố ý không nhìn nàng và nói, “Phải, mấy năm trước chúng ta đều ở phiên bang”.

Vẻ mặt Phong Linh rét lạnh, “Vậy người với Nghi Nhân.....”.

“Người yên tâm đi, ta không có mục đích”. Hắn ngừng lại, rồi nói, “Ngược lại, ta cứu người là bởi vì, báo ân”.

Lần này Phong Linh cảm thấy hồ đồ, “Báo ân? Là báo ân cho người nào?”.

“Người”.

“Ta?”.

Phong Linh vội vàng la lên, “Làm ơn, người đừng có thừa nước đục thả câu, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, người mau nói cho ta biết đi”.

Nam tử đưa mắt nhìn ra xa, giọng nói nhẹ nhàng, “Năm đó, Tổ Tổ là một cô gái hiền lành hoạt bát. Nghi Nhân đối với người cực tốt, đi đâu cũng thích dẫn người theo. Thậm chí nàng còn nói bí mật nàng là nữ nhi cho người biết! Những người biết bí mật này cũng không nhiều, chỉ có Lão thể chủ, nương của nàng, hai hộ vệ trung thành từ nhỏ đã bảo vệ nàng, ngoài ra còn có đại ca nàng là Mộc Thác!”.

Phong Linh nhảy bèn đánh hơi được mùi vị âm mưu. Nàng hỏi, “Người cũng biết, vậy thì người và nàng có quan hệ như thế nào?”.

Nam tử cúi đầu, “Võ công của nàng là do ta dạy!”.

“Người là sư phụ của nàng?”.

Nam tử cười tự đắc, ánh mắt tối đi, “Đúng vậy, sư phụ. Cũng bởi vì có quan hệ sư đồ, cho nên nếu nàng theo ta thì nhất định sẽ không được thể tục chấp nhận”.

Phong Linh sợ run lên, nàng nghe ra được một chút đầu mối, “Người..... Thích nàng sao?”.

229. Chương 233: Chân Tướng Sự Việc

Nam nhân mấp máy môi: “Ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp, muốn ở cùng với nàng ấy. Thực ra, chỉ cần chúng ta rời khỏi phiên bang thì chúng ta sẽ không gặp bất cứ trở ngại gì. Nhưng nàng ấy không chịu bỏ lão thể chủ lại, và không chịu bỏ con dân của phiên bang. Cho nên ta chỉ có thể dùng thân phận là sư phụ của nàng để ở bên cạnh bảo vệ nàng, yêu nàng. Nhưng mà cảm giác chỉ có thể nhìn nàng ở phía xa thật sự

rất khó chịu. Nhất là khi ta biết được nàng muốn dùng kế để gả vào hoàng cung của Minh Tịch triều, sau đó muốn làm hoàng hậu thì ta lại càng cố gắng. Đúng lúc này Mộc Thác tìm đến ta”.

Sau khi Phong Linh đã thích ứng với ánh sáng mặt trời, nàng trừng mắt nhìn hắn. Nàng biết, chuyện xưa bắt đầu rồi.

“Trong mắt của dân chúng trong các bộ tộc thì Mộc Thác luôn có vẻ kém hơn so với Nghi Nhân, cho dù hắn có là con trai trưởng cũng vô dụng. Khi lão thế chủ còn tại vị, Mộc Thác cũng không dám lấy chuyện Nghi Nhân là nữ nhi để nói nhưng hắn cũng không muốn bị Nghi Nhân đoạt đi chức Thế chủ, cho nên hắn tìm tới ta”.

Giọng nói của hắn âm trầm, thấp xuống vài phần, giống như là đang nhập vào trong miền hồi ức đau khổ.

“Hắn nói mục đích của hắn giống với mục đích của ta. Hai chúng ta đều muốn Nghi Nhân rời đi, vì thế chúng ta nên hợp tác với nhau. Lúc đó ta rất nóng lòng muốn ở cùng với Nghi Nhân, cùng với việc ta ý mình có võ công cao cường, có thể bảo vệ được Nghi Nhân, không sợ sự uy hiếp của bất cứ người nào. Cho nên ta đã đồng ý với hắn”.

Phong Linh suy nghĩ một chút, “Không phải là người nói cho hắn biết kế hoạch muốn vào cung của Nghi Nhân đấy chứ?”.

Nam nhân khẽ cắn răng, gật đầu, “Đó là cơ hội duy nhất để Nghi Nhân có thể rời khỏi đó mà thần không biết quỷ không hay. Chúng ta đã thương thảo rất kỹ, chỉ cần đợi đến khi Nghi Nhân đến Luật Pháp tự thì ta sẽ ở trong bóng tối bắn nàng bị thương. Tất nhiên là ta đã nắm chắc lực đạo chỉ tạo ra một vết thương nhẹ cho nàng là được rồi, sau đó ta sẽ xuất hiện kịp thời để đưa nàng đi! Sau đó ta sẽ an trí ổn thỏa tất cả, đến lúc đó ta sẽ nói cho nàng biết là kế hoạch của nàng bị lộ và có người muốn giết nàng, ta cũng chỉ vì muốn bảo vệ nàng nên mới đưa nàng đi! Tất cả những điều đó được lên một cách tỉ mỉ, không chệch vào đâu được”.

Hắn tạm ngừng lại rồi nói, “Mà ta lại không ngờ được Mộc Thác chỉ muốn đánh tan sự phòng bị của ta, bởi vì hắn biết rõ có ta ở bên cạnh Nghi Nhân thì không ai có thể làm nàng bị thương! Cho nên, hắn đã âm thầm bố trí sát thủ khác, muốn đưa Nghi Nhân vào chỗ chết! Mà buồn cười là, ta lại trở thành đồng lõa của hắn!”.

Phong Linh nghe thấy thế thì cũng hồi hộp nói, “Sau đó thì sao? Có phải đã đến lúc ta lên sàn diễn không?”.

Hắn chuyển tầm mắt, nhìn về phía nàng, “Hắn ta biết Nghi Nhân đối với người khác hẳn những người khác cho nên từ lâu hắn đã đánh chủ ý lên người ngươi, uy hiếp người muốn người phải nghe lời hắn. Mà người thì rất thông minh, vừa giả vờ đồng ý qua loa, vừa nhắc nhở ta phải bảo vệ Nghi Nhân thật cẩn thận. Sau khi người nghe được kế hoạch thì đầu tiên người phản đối mà ta vẫn quyết ý làm.... Thậm chí ta còn cảnh cáo người, nếu như người để cho Nghi Nhân biết thì, nhất định ta sẽ giết chết người.....”.

Phong Linh hiểu ra, “Nếu như nói cho Nghi Nhân biết thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của các người, mà với tính tình không làm người khác ưa thích của Nghi Nhân thì nhất định sẽ rời khỏi người! Đến lúc đó, không chỉ người mà ngay cả Mộc Thác cũng sẽ đối phó với ta. Nhưng ta biết rõ nàng gặp nguy hiểm, ta lại không thể bỏ mặc nàng. Cho nên đêm đó ta đã hạ thuốc mê, lựa chọn cách thay thế nàng!”. Nàng nói đến đây thì sự thấp thỏm trong lòng cũng rơi xuống. May mắn, Nhiếp Tổ Tổ không phải là người xấu, nàng không hi vọng mình xuyên không vào một nữ nhân vong ân phụ nghĩa, mang tiếng xấu trên người.

Đến lúc này nam tử mới quay lại nhìn nàng, “Ta nợ người một phần nhân tình”.

Phong Linh khoát tay, “Không cần, lần này người đã cứu ta, coi như đã trả được rồi”.

Nam tử áy náy cúi đầu, “Cho đến bây giờ ta vẫn không có dũng khí để nói cho nàng ấy biết sự việc của năm đó, để nàng vẫn hiểu lầm người cho tới bây giờ, làm hại người chịu nhiều đau khổ như vậy”.

“Người không cần phải xin lỗi, chỉ cần người đưa ta trở về là tốt rồi, con trai ta còn đang chờ ta về nhà ăn cơm đấy”.

Nam tử đứng lên, đi tới trước mặt Phong Linh, áy náy nói, “Tổ Tổ, thật xin lỗi, bây giờ ta chưa thể thả người ra được”.

Phong Linh ngăn ra, “Tại sao?”.

“Lần này Nghi Nhân đã chọc vào người không nên chọc rồi, tất cả những gì nàng ấy làm đã làm liên đới đến Phiên bang. Nếu Dạ Vô Hàm và Dạ Tàn Nguyệt liên thủ lại, đem binh thì phiên bang sẽ chạy không khỏi trời nắng, ta nhất định phải bảo vệ nàng ấy! Trước khi nàng ấy được bình an vô sự thì ta đành phải làm như vậy. Người yên tâm, ở đây đều là thân tín của ta, bọn họ sẽ không làm khó dễ người!”.

“Này này này, ý của người là sao? Nàng ta đã nhốt ta còn chưa đủ sao, có phải người cũng là người như thế?”.

Nam tử cắn răng nói, “Xin lỗi”, sau đó hần xoay người bước ra khỏi phòng.

“Đáng chết!”. Phong Linh chống hai cánh tay lên, nàng còn chưa nhòe dẫy được thì đã nằm lật trên giường, đầu đến nỗi rơi nước mắt, “Các người chỉ biết khi dễ người! Hu hu.... Con trai, nhất định con phải báo thù cho nương.... Thu thập đám người xấu này!”.

* ..... *

Ngoài thành, bên trong một khách điểm.

“Thế chủ!”. Đức Tử vội vàng báo lại, “Bồ câu đưa tin báo lại! Binh mã của Dạ Vô Hàm đã đến thành Dương Quan! Đại công tử muốn chúng ta trở về tiếp ứng!”.

Về mặt Nghi Nhân sẽ đổi, lẩm bầm nói, “Thế nào lại vậy, muốn đánh rồi sao?”.

Đúng lúc này, Mãn Ngân chạy vội vàng, “Thế chủ, trong khách điểm phát hiện vài người khả nghi”.

Nghi Nhân nhíu mày, “Tên kia tìm tới đây nhanh như vậy sao?”. Nàng cũng không chần chờ nữa, phân phó nói, “Làm việc y theo kế hoạch”.

“Tuân lệnh!”.

Các tùy tùng lui ra, nhưng ngay lập tức lại quay lại, “Thế chủ, ngựa trong chuồng đã gục rồi! Một con cũng không chạy được! Chúng ta làm sao bây giờ?”.

Lúc này cũng có người quay vào nói, “Thế chủ, hỏa dược chúng ta chuẩn bị lần trước đã bị.....”.

“Bị làm sao?”.

“Bị.... bị đi tiểu ướt hết rồi”.

Đức Tử vỗ bàn nói, “Thế chủ, chúng ta xông ra ngoài liều mạng với bọn hần!”. Nói xong, hần đứng dậy muốn đi.

“Đứng lại!”. Nghi Nhân hét lên, sau đó tỉnh táo nói, “Hần đã có bản lĩnh làm nhiều việc như vậy mà không ai phát hiện ra thì hần nhất định có bản lĩnh bắt chúng ta lại, cho nên hần vẫn chưa bắt chúng ta chắc chắn là do còn có điều bận tâm”.

Mãn Ngân nói, “Thế chủ, có phải ý của ngài là hần không tìm được thi thể của Phong Tam Nương! Cho nên hần nghĩ là người vẫn còn đang trong tay chúng ta!”.

“Ừ”. Nghi Nhân gật đầu, “Cho nên chúng ta sẽ làm kế liên kế!”.

Nàng ta suy nghĩ một chút rồi nói, “Người ra mở cửa chính của khách điểm ra, nói rằng ta muốn mời thái tử uống rượu!”.

“Thế chủ, chuyện này.... .... Có phải là quá mạo hiểm hay không?”. Mãn Ngân lo lắng nói.

“Người cứ làm theo những gì ta nói!”.

“... .... Tuân lệnh”.

Cửa khách điểm từ từ được mở ra, Mãn Ngân và Đức Tử đi ra, nhìn bốn phía, ngắc đầu lên cao, thái độ cao ngạo nói, “Thế chủ của chúng ta muốn mời thái tử uống rượu, là anh hùng thì đừng có giấu đầu lòi đuôi nữa!”.

Bọn họ vừa dứt lời thì mười mấy người áo xám tro phi lên, canh giữ bốn phía của khách sạn. Sau đó Thần Hoàng ưu nhã đi tới, trên mặt là nụ cười tà mị, lại có khả sát khí.....

230. Chương 234: Tiễn Người Đến Một Nơi Tốt

Thần Hoàng đi vào và nhìn thấy Nghi Nhân đang ngồi đó thản nhiên, trên bàn ở trước mặt hắn đã để sẵn một bầu rượu và hai cái ly.

“Sao thế? Người muốn ta uống rượu tiễn người đi sao?”.

Thần Hoàng ngồi xuống đối diện với nàng ta, trong con ngươi tràn đầy sát khí.

Nghi Nhân không nhanh không chậm rót một ly rượu đưa tới, thấy Thần Hoàng không có ý muốn nhận thì nàng ta cười một tiếng, “Nếu như muốn Phong Tam Nương sống thì tốt nhất thái tử vẫn nên làm theo những gì ta nói”.

Thần Hoàng chớp chớp mắt sau đó quả quyết nhận lấy, cạn sạch.

Nhờ đó mà Nghi Nhân kiểm chứng được suy đoán của mình, quả nhiên là Thần Hoàng không tìm được Phong Tam Nương, hắn vẫn cho rằng nàng ta đang ở trong tay mình! Vậy thì mọi chuyện cũng dễ dàng hơn nhiều rồi.

Nàng ta khẽ mỉm cười, bình tĩnh thong dong mà nói, “Thái tử mang theo nhiều người như vậy là muốn tới bắt ta sao?”.

“Không”, Thần Hoàng nở nụ cười tà mị, đến gần nàng nói, “Ta tới để giết người”.

“Ha ha, giết ta? Chẳng lẽ thái tử không sợ ta sẽ giết chết Phong Tam Nương trước sao?”.

“Sợ”, Thần Hoàng gật đầu, chớp mắt một cái, “Cho nên bây giờ người mới còn sống”.

Lãnh Tàng Tâm đứng sau lưng cũng không nhịn được nữa, nàng tiến lên nói, “Chủ nhân, nói lời vô dụng với nàng ta làm gì! Chúng ta vào tìm Tam Nương thôi!”. Nói xong nàng rút kiếm định lên lầu.

“Cần rồi!”. Mãn Ngân đuổi theo, đánh nhau với nàng, sau đó những người áo xám tro cũng xông lên đánh với đám người Đức Tử.

Bốn phía, đánh nhau.

Ở trung tâm, Thần Hoàng và Nghi Nhân vẫn bình chân như vại ngồi ở đó, uống hết ly này đến ly khác.

“Có lẽ Phiên bang sẽ không giữ được”. Thần Hoàng nói.

“Ừ”, Nghi Nhân khẽ đáp một tiếng, “Chỉ cần ta còn sống một ngày thì vẫn sẽ đi tìm các người báo thù”.

“Ha ha, không cần phải phiền phức vậy, lát nữa ta sẽ tiễn người đến một nơi thoải mái”.

“Vậy thì tốt, để Phong Tam Nương đi cùng ta”. Nghi Nhân cười một tiếng, “Ta cũng cảm thấy khá thích nàng”.

Thần Hoàng vừa nghe thì nụ cười của hắn càng đáng sợ hơn, “Những gì người làm với Tam Nương chắc chắn ta sẽ đòi lại, bây giờ người nên hiểu, uống rượu chỉ là hơn vài chén thôi (uống rượu chỉ kéo dài thời gian được một lúc)”. Nói xong hắn chủ động rót rượu cho nàng.

Nghi Nhân nhận lấy, nàng ta uống xong, trong nháy mắt cái bàn vỡ ra. Thần Hoàng phi thân đánh tới, Nghi Nhân đã đoán trước được điều đó cho nên nàng tránh được. Hai người giống như sao hỏa đụng phải trái đất, “Bốp bốp” chỉ đánh vài chưởng nhưng lại phát ra uy lực mạnh mẽ.

Trong khách sạn người người đánh nhau tụi bụi, bên ngoài bỗng nhiên có một nhóm người tới, còn chưa vào đến cửa đã nghe thấy có người nói, “Nữ nhân! Nàng đang ở đâu?”.

Lãnh Tàng Tâm đang trên lầu, vừa đánh vừa tìm Phong Linh. Nàng vừa nghe thấy giọng nói này thì vui vẻ, “Xú nam nhân, nếu như chàng không tới thì buổi tối đừng hòng lên giường của ta”.

Địch Cuồng liếc mắt đã thấy nàng, tức giận rống lên, “Người dám đánh nữ nhân của lão tử, muốn chết!”.

Hắn đề khí nhảy lên, Lãnh Tàng Tâm nói, “Chàng đánh thay ta, ta đi tìm Tam Nương”.

“Được, nàng đi tìm lão đại, chỗ này giao cho ta!”.

Những người áo xám tro công thêm những sát thủ của Xích Diễm bang do Địch Cuồng đưa đến khiến thuộc hạ của Nghi Nhân càng lúc càng không chống đỡ được. Cuối cùng, chỉ còn lại Mãn Ngân và Đức Tử ương ngạnh chống cự, còn Nghi Nhân thì đang bị Thần Hoàng dồn vào một góc, nàng ta khiếp sợ nhìn hắn. Nàng biết hắn lợi hại, biết là võ công của hắn rất quý dị, nhưng mà nàng lại không ngờ được hắn lại lợi hại đến mức này! Cho đến nay, ngoại trừ sư phụ nàng là Vũ Tường ra, nàng còn chưa thua người nào khác!

Lúc nàng còn đang kinh ngạc thì Thần Hoàng đưa tay đánh gãy kiếm của nàng, tốc độ nhanh đến kinh người, đánh một chưởng lên ngực nàng. Nghi Nhân đụng người vào bức tường phía sau, sau đó khắc ra một ngụm máu tươi, còn chưa đợi nàng hồi hồn thì Thần Hoàng đánh một quyền về phía nàng. Nghi Nhân cuống quýt tránh ra nhưng lại bị Thần Hoàng đưa tay giữ chặt mạch môn.

“Thế chủ!”. Mãn Ngân và Đức Tử muốn đi lên nhưng lại bị Địch Cuồng ngăn lại.

“Nói đi, nàng ấy đang ở đâu?”. Thần Hoàng giữ chặt, ánh mắt bức người.

Nghi Nhân thở hổn hển, cười lạnh, “Người có thể giết ta”.

Thần Hoàng cười, “Không, ta sẽ không giết người”. Ngón tay hắn vỗ lên gương mặt xinh đẹp, “Mỹ nhân xinh đẹp như vậy, giết đi thì rất đáng tiếc”.

“Người ——”. Nghi Nhân chấn động, “Người nói cái gì?”.

Thần Hoàng meo mắt, ánh mắt lạnh lùng. Một tay hắn nắm lấy áo của nàng, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì “Xoạt” một tiếng, Thần Hoàng xé chiếc áo nàng đang mặc, nhìn thấy bên trong là bọc ngực màu trắng, tất cả mọi người đều sửng sốt. Tất cả những tùy tùng mà nàng mang tới đều trợn to hai mắt, bọn hắn không thể tin được những gì mình thấy, Thế chủ của bọn hắn..... là nữ nhân?

“Khốn kiếp, ta muốn giết chết người!”. Đức Tử nổi giận, liều mạng muốn xông lên nhưng Địch Cuồng thu hồi ánh mắt đang nhìn Nghi Nhân, lạnh lùng đập hắn một cước, “Người đang hoảng một chút”.

Mãn Ngân cũng tức giận đến nổi ngực phập phồng, “Thái tử, giết người cũng không quá mức như vậy, các người làm như vậy có phải là quá đáng không!”.

“Quá đáng?”. Lãnh Tàng Tâm cười nhạt một tiếng, “Những điều này so với những gì các người làm với Tam Nương thì có tính là gì”.

Toàn thân Nghi Nhân run rẩy, nhưng nàng vẫn ngẩng đầu cao ngạo nói, “Dạ Tàn Nguyệt, có gan thì người cứ giết ta, nếu không ta nhất định sẽ làm cho người phải trả giá thật lớn”.

Thần Hoàng tiến tới, bàn tay đùa cợt phủ lên ngực nàng, “Nơi này có lẽ chưa có ai chạm qua nhỉ”.

Động tác của hắn trêu đùa khiến Nghi Nhân cảm thấy bị sỉ nhục, nàng cắn răng nhìn chằm chằm vào Thần Hoàng, “Giết ta đi”.

Thần Hoàng cười lạnh, “Nàng đang ở đâu?”.

“Cả đời này người đừng mong nhìn thấy nàng!”.

Trong mắt Thần Hoàng xẹt qua một tia tàn nhẫn, “Xoạt”, lại là tiếng vải bị xé rách.

Ánh mắt Địch Cuồng nhảy tới, Lãnh Tàng Tâm tiến tới đánh hắn một cái, “Chàng muốn chết à? Còn không nhắm mắt lại!”.

“Nàng yên tâm, lòng của lão tử ở trên người nàng rồi, đối với mặt hàng này cũng sẽ không động lòng, chỉ là”. Địch Cuồng cười hi hi, “Không nhìn mới là lạ”.

Nghi Nhân nhắm chặt mắt lại, toàn thân run lấy bầy. Ánh mắt bốn phía xung quanh như những lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt của nàng. Nàng cắn môi, ngao nghể đứng đó, không để ánh mắt đi tia tự ái cuối cùng.

Thần Hoàng dùng chân nâng thanh kiếm lên, nhắm ngay tim nàng, lạnh lùng nói, “Ta hỏi lại lần cuối, nàng ở đâu?”.

“Hừ”, Nghi Nhân bĩu môi, “Người vĩnh viễn sẽ không gặp lại được nàng”.

Đôi mắt Thần Hoàng lạnh lùng, nhắc kiếm, không do dự đâm xuống.....

“Dừng tay!”.

Theo âm thanh này, một bóng dáng cao lớn xuất hiện, người áo xám tro cảnh giác ngăn trước mặt Thần Hoàng.

Nghi Nhân thấy hấn thì sửng sốt, “Vũ Tường.....”.

Trên mặt Vũ Tường vẫn là chiếc mặt nạ bạc, khi nhìn thấy cơ thể trần truồng của nàng thì lửa giận thiêu đốt hai mắt hấn, hấn không nói hai lời cởi y phục khoác lên người nàng. Thần Hoàng đảo mắt qua, cũng không hề ngăn cản mà lưỡi biêng nói, “Người muốn chết chôn cất nàng ta hay là đến để tìm cái chết?”.

231. Chương 235: Huỳnh Đệ Của Ta Không Vui

Vũ Tường kiềm chế lại xúc động muốn xông lên cứu người, hấn quay qua nói, “Dạ Tàn Nguyệt, chỉ cần người thả nàng, và hạ lệnh cho quân lính lui binh thì ta sẽ nói cho người biết Phong Tam Nương ở đâu”.

Thần Hoàng lạnh lùng nhìn hấn, dường như là bất vì sở động. Nhưng Thần Hoàng lại liếc lại đôi mắt, trong đôi mắt đó là ngàn lớp sóng đang trào lên, chỉ cần nghe một chút xúu tin tức liên quan đến nàng là hấn khó có thể giữ mình được. Nhưng hấn cũng biết bây giờ không phải là thời gian cũng không phải là tốc độ mà là cuộc chiến tâm lý.

“Ta chán ghét sự uy hiếp của các người”. Kiếm của Thần Hoàng lại đặt trên ngực Nghi Nhân, bàn tay nắm lấy tay nàng ta tăng thêm vài phần sức lực, trên trán Nghi Nhân lấm tấm mồ hôi.

“Người không tin sao?”. Vũ Tường thấy nàng ta như vậy thì giọng điệu nóng nảy. Nghi Nhân nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu với hấn, muốn bảo với hấn đừng nên gấp gáp, nhất định phải nắm quyền chủ động.

Thần Hoàng ôm lấy hông của Nghi Nhân, kéo nàng ta tới gần mình, “Các người nghĩ rằng bằng một nữ nhân thì có thể uy hiếp bản thái tử lui binh sao? Ha ha, người có nên hỏi vị Thế chủ này một chút, nếu như ta bắt người để uy hiếp nàng ta thì nàng ta có lui binh không?”.

Ánh mắt Vũ Tường phức tạp nhìn Nghi Nhân, hấn biết, nàng sẽ không, hơn nữa còn suy tính cả đường sống cũng không có.

“Nếu như muốn làm ta xấu hổ thì người đã đạt tới mục đích rồi, muốn giết cứ giết, cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy!”. Nghi Nhân nhắc đầu lên, nói với Vũ Tường, “Vũ Tường, nếu như hấn đã không quan tâm thì huynh đi giết Phong Tam Nương đi. Có nữ nhân hấn yêu mến chôn theo ta, vụ mua bán này không hề lỗ”.

“Tốt”. Người trả lời không phải là Vũ Tường mà là Thần Hoàng. Hấn cười gằn, bỗng nhiên ép nàng lên tường, điểm huyệt nàng. “Vậy thì trước đó bản thái tử muốn hưởng thụ thân thể người thật tốt. Ha ha, không phải là người vẫn muốn gả cho ta sao? Ta thành toàn cho người!”.

Sắc mặt Nghi Nhân đỏ lên, vừa thẹn vừa giận, “Dạ Tàn Nguyệt, người không phải nam nhân!”.

“Ta có phải là nam nhân hay không thì lát nữa người sẽ biết!”. Nói xong, Thần Hoàng tháo y phục trên người nàng, vén vạt áo của mình lên, định cởi quần ra.

“Buông nàng ra!”. Vũ Tường nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ bừng, giống như mãnh thú phát cuồng, hấn rút kiếm ra tiến lên.

Đám người Lãnh Tàng Tâm thấy thế thì ngăn trước người Thần Hoàng.

“Lui ra”. Thần Hoàng cười lạnh một tiếng, “Ta thích nhất là thành toàn người có tình, người muốn chết theo nàng thì ta sẽ tiễn người một đoạn đường”.

Vừa nói chuyện, hấn vừa đón chiêu của Vũ Tường, hấn ra tay mau lẹ, chiêu thức sắc bén, mỗi một chiêu đều là một cái bẫy, chiêu tiếp theo đều là chiêu trí mạng. Võ công của Vũ Tường cao hơn võ công của Nghi Nhân, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú hơn, ban đầu còn có thể đánh ngang tay với Thần Hoàng nhưng mà dần dần hấn ta cũng lực bất tòng tâm, mà Thần Hoàng càng đánh càng nhanh, dường như vừa rồi hấn chỉ khởi động mà thôi. Bây giờ các tế bào toàn thân hấn đều được kích hoạt, trong ánh mắt hiện ra hưng phấn, khát vọng muốn hủy diệt.

Vũ Tường khiếp sợ, hấn đã gặp qua rất nhiều đối thủ nhưng không có người nào giống nam nhân trước mặt. Người này thích chém giết, trời sinh là một ác ma khát máu, chiến đấu chỉ là chuyện khuây khỏa mà thôi. Loại cảm giác này làm cho người ta không tự chủ được mà lùi bước để tránh trở thành tù binh của hấn.

Thay vì nói bại bởi hấn thì không bằng nói là bại bởi một nháy mắt khiếp đảm kia.

Vũ Tường nhìn nam nhân đang dấn lên ngực mình, hấn chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, hấn cắn răng một cái, “Ta không còn gì để nói khi bại trong tay người, giết ta đi”.

“Ha ha, ta biết là các người đều không sợ chết”. Thần Hoàng cười tà khí, sau khi điểm vài huyệt đạo trên người hấn ta, thì Thần Hoàng thu chân lại, đi về trước mặt Nghi Nhân, “Nhưng mà ta muốn người tận mắt nhìn thấy nàng thừa hoan dưới thân ta giống như một kỹ nữ!”.

“Khốn kiếp! Buông nàng ra!”. Vũ Tường điên cuồng hét lên, trên trán nổi gân xanh, Đức Tử và Mãn Ngân cũng rống giận, chửi mắng, “Dạ Tàn Nguyệt, người không phải người! Nếu như người dám động đến Thế chủ, chúng ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho người!”.

Ngực Nghi Nhân phập phồng kịch liệt, nhìn hấn tới gần mình, hơn nữa còn trước mặt nhiều người như vậy, nàng chỉ hận không thể cắn lưỡi tự sát được. Cỗ lễ Thần Hoàng nhìn ra ý đồ của nàng, hấn vươn tay nắm lấy gương mặt nàng, vươn tay tới người áo xám tro bên cạnh, “Cởi quần lót của người ra”.

“Hả?”. Người áo xám tro ngẩn ra, “Chủ nhân..... Có nhiều người như vậy, không cần đi”.

Thần Hoàng lướt mắt nhìn hấn, người áo xám tro đỏ mặt, miễn cưỡng quay lưng đi, sau đó cởi quần, sau đó là quần lót, xấu hổ đưa cho Thần Hoàng. Mấy người áo xám tro bên cạnh tất cả đều cố nén cười.

“Người Người dám!”. Giọng Nghi Nhân run rẩy.

“Hừ hừ, không có gì là ta không dám!”. Thần Hoàng không nói hai lời, trực tiếp lấy quần lót mà người nọ vừa cởi xuống, nhét vào trong miệng của nàng.

“Đáng chết! Dạ Tàn Nguyệt, ta nhất định sẽ băm người ra làm trăm mảnh!”. Vũ Tường giận dữ kêu lên, hấn đau lòng, nước mắt trào ra.

Thần Hoàng mặc kệ hấn, bàn tay không do dự đặt lên bộ ngực của Nghi Nhân, thô lỗ nắm lấy, trong miệng chán ghét nói, “Thả lỏng, làm kỹ nữ cũng không được thiếu tư cách”.

Địch Cuồng cười một tiếng, “Này, Thần Hoàng đại ca, ta không ngại thay thế huynh đâu”.

Lãnh Tàng Tâm đánh hấn một cái, “Chàng đi đi! Đi xem ta có cắt của chàng không!”.

Địch Cuồng ôm mặt, lườm nàng một cái trong tiếng cười của thủ hạ. “Đúng là ba ngày không đánh nàng, nàng liền leo lên đầu ta! Mất lão tử không được nhìn, tay không được làm, vậy chẳng lẽ miệng lão tử nói cũng không được sao?”.

“Không được!”.

“Hừ, nghĩ là ta sợ nàng sao! Chỉ là không làm mà thôi!”.

Bang nhân Xích Diễm Bang hận không có kẻ dắt mà chui vào.

Mắt mặt quá ~ mặt mũi ném đi đâu rồi

~Nước mắt Nghi Nhân lăn theo gò má.

Thần Hoàng cười nhạo một tiếng, ghé sát vào tai nàng, “So với những gì người đã làm với Tam Nương thì đây chưa là gì đâu!”. Nói xong hắt tách hai chân nàng .

“Ta nói cho người biết Phong Tam Nương ở đâu!”. Vũ Tường không nhịn được nữa, hắt không thể nhìn người khác làm tổn thương đến nữ nhân mà hắt yêu, cho dù biết rõ đó là lợi thế duy nhất của bọn hắt, rất có thể sau đó là cái chết, nhưng hắt vẫn muốn nói ra! Hắt tình nguyện chết cùng nàng, cũng không muốn nhìn thấy nàng bị người ta **, đó mới là sống không bằng chết!

Nghi Nhân tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Thần Hoàng ngừng lại, khoe miệng nâng lên, nhỏ giọng nói bên tai nàng, “Thật may là hắt nói, bằng không ta không thể làm gì người, bởi vì.... ..”. Thần Hoàng cúi xuống, nhìn huỳnh đệ của mình rũ xuống, bất đắc dĩ nói, “Nó không vui”.

Thần Hoàng ưu nhã đi tới trước mặt Vũ Tường, “Nàng chết rồi sao?”.

Vũ Tường lắc đầu.

Một tảng đá lớn rơi xuống. Thần Hoàng không tiếng động thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi, “Nàng bị thương?”.

“... .....Thân mình hơi suy yếu”.

“Người đụng nàng?”.

Vũ Tường đột nhiên ngẩng đầu lên, bộ dạng giống như bị vũ nhục.

“Rất tốt”. Thần Hoàng hài lòng gật đầu, “Nói cho ta biết, nàng ở đâu”.

Vũ Tường khề cần rằng, làm cuộc đàm phán cuối, “Chỉ cần người thả nàng thì ta sẽ nói cho người biết”.

“Hả? Còn muốn đàm phán sao? Chẳng lẽ người không biết là người không có tư cách cò kè sao?”. Thần Hoàng cũng không nói nhảm, hắt xoay người lại, làm bộ sẽ cởi quần, bất đắc dĩ lắc đầu, “Đừng ép ta làm chuyện không thích, đúng là ghét”.

“Ta nói!”.

Vũ Tường cúi đầu hít sâu một hơi, “Phong Tam Nương ở.....”.

232. Chương 236: Nhi Tử, Con Phải Báo Thù Cho Nương

“Nương ”.

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên khiến Phong Linh giật thót mình. Nhưng nàng nằm thế nào cũng không bò dậy nổi. Nàng lo lắng kêu lên, “Bảo Bảo, có phải là con không?”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kiếm chạm vào nhau, sau đó vang lên vài tiếng kêu rên, cánh cửa bị đập văng ra.

Thiết Đà Đầu bước vào đầu tiên, vừa nhìn thấy Phong Linh thì hắt vui vẻ gọi, “Tiểu minh chủ! Mau vào đây!”.

Một bóng dáng nho nhỏ lập tức chạy vào, vừa nhìn hắt Phong Linh thì nhào tới, “Nương!”.

Hai tay Phong Linh ôm chặt lấy con trai, khóc lóc một phen, nước mắt nước mũi chảy dài, “Tiểu tử thôi, rốt cuộc con cũng tới cứu nương..... Nếu như con không tới, nương sẽ bị những kẻ kia hành hạ đến chết rồi..... 555555.....”.

*55555: tiếng khóc.

“Nương.....”. Bảo Bảo ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, Phong Linh nghĩ rằng nó sẽ nói điều gì đó cảm động khiến người ta phát khóc, không ngờ nó lại che lỗ mũi, “Người của nương thật là thôi!”.

Phong Linh sững sốt một chút, sau đó ngửi ngửi người mình, đảo mắt xoắn lấy lỗ tai nhỏ của nó, “Con dám chê nương thôi? Tạo phản à?”.

“Ai da, nương, con nói thật mà, đã bao lâu rồi nương chưa tắm?”.

“.....”. Mặt Phong Linh tím tím xanh xanh sau đó đỏ lên, nàng quét mắt nhìn các vị chường môn đang cười trộm, trừng mắt liếc nó, “Hôm qua nương vừa mới tắm!”.

Bảo Bảo nhướn mày, “Thật sao?”.

Lúc này, Lý Thọ, chường môn phái Thanh Thành đi vào nói, “Có một nhóm người đang đi về phía bên này”.

Bảo Bảo lạnh lùng nói, “Có tra được đó là ai không?”.

“Nhóm người đó mặc áo xám tro. Tổ chức trên giang hồ mặc áo xám tro chỉ có “T””.

Phong Linh giật mình, Dạ Tàn Nguyệt đến rồi!

Niềm vui tới quá nhiều quá nhanh làm nàng khó mà tiếp thu được, lồng ngực trưởng lên.

Vân Từ phương trượng ở sau lưng gật đầu một cái, “Xem ra là người của Thần Hoàng tới”. Ông niệm một câu “A di đà phật, tiểu Minh Chủ, chúc mừng con đã tìm được nương. Đám người lão nạp cũng nên về rồi”.

Bảo Bảo đứng lên, ôm quyền nói với mọi người, “Đa tạ các vị thúc thúc bá bá!”.

Thiết Đà Đầu xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, “Tiểu minh chủ, về sau có chuyện gì thì con cứ phái người đến phái Không Động tìm ta!”.

“Vâng, cảm ơn Đà Đầu thúc thúc!”.

Những người nổi tiếng số 1 số 2 trong chốn võ lâm chính phái lục tục rời đi. Đúng lúc này nhóm người Thần Hoàng cũng chạy tới, hấn tung người xuống ngựa, chạy thẳng tới căn phòng ở giữa, liếc mắt nhìn thấy Phong Linh ngồi trên đất, nàng gầy đi một vòng, trên cổ là vết tròn tròn do xích mài, toàn thân bẩn thỉu, tóc cũng rối bời.

Tim hấn đau như rỉ máu, hấn chạy tới ôm chầm lấy nàng.

“Nữ nhân ngọc, nếu nàng còn làm ta lo lắng nữa thì ta sẽ giết chết nàng!”. Giọng nói của hấn nghẹn ngào, ôm nàng cũng run run, càng lúc càng ôm chặt hơn.

Phong Linh không tin được là mình sẽ được cứu. Lúc nàng gặp được bọn họ, đầu tiên là sững sờ, sau đó nàng ra sức nhéo hông của hấn.

“Á”, Thần Hoàng buông nàng ra, khó hiểu, “Nàng.....”.

Phong Linh nhìn hấn, “Là thật.....”. Sau đó nàng “Òa” một tiếng, nhào vào ngực hấn khóc, “Con mẹ nó, tại sao bây giờ chàng mới đến? Mạng nhỏ của ta bị giày vò đến sắp chết!! Ngu ngốc! Ngu ngốc!! Lúc đó ta đang ở dưới, ta gọi chàng.... Làm sao chàng lại không nghe được? Ta nghe thấy chàng đến tìm ta, ta liền mạng gọi, nhưng.... Chàng lại bỏ đi..... 5555555555.....”.

Thần Hoàng ôm chặt lấy nàng, gương mặt yêu nghiệt không hề thấy tà khí mà tràn đầy áy náy, “Thật xin lỗi”.

Phong Linh giống như muốn phát tiết tất cả uất ức, nàng hỉ mũi vào bộ quần áo sạch sẽ của hấn. “Nữ nhân kia, mỗi ngày chỉ cho ta một chén cháo..... Ta ăn không đủ no..... Ngày ngày kêu đói, không ai để ý đến ta..... sau đó ta không ăn, thì nàng ta lại đem đồ thiêu nhét vào trong miệng ta.....”.

Bên cạnh, hai khuôn mặt một lớn một nhỏ đồng thời phẫn nộ. Thần Hoàng quay đầu lại nói, “Tìm ngay một đầu bếp giỏi nhất, nấu 108 món ăn!”.

Lãnh Tàng Tâm lau nước mắt, nói, “Vâng!”.

Bảo Bảo nắm chặt quả đấm nhỏ, “Nương, nương đừng khóc, con sẽ để nàng ta ngày ngày đều ăn thức ăn thiêu!”.

“Ừ”. Phong Linh gật đầu, “Con trai, nương biết con sẽ báo thù cho nương!”.

Thần Hoàng khom lưng ôm lấy nàng, “Đi, nữ nhân, chúng ta nên về nhà thôi”.

Phong Linh vui trong ngực hắn, mím môi nói, “Nếu như chàng còn bỏ rơi ta thì cả đời ta sẽ không để ý đến chàng!”.

Thần Hoàng trịnh trọng gật đầu, “Nếu như nàng không để ý đến ta thì ta sẽ tìm nơi nào đó để vui mình!”.

Bảo Bảo nhìn xung quanh căn phòng này, xem còn bỏ sót cái gì không. Khi nó nhìn thấy một chậu cây hình thù kỳ quái, nhúu mây, không nói lời nào ôm đi.

Trộm đến nhà, trộm không đi không.

Nó thích những lời này.

Võ ngựa Thần Hoàng chạy không ngừng nghỉ, bằng tốc độ nhanh nhất đưa Phong Linh trở về. Vần Xuân và Sơ Hạ nhìn thấy Phong Linh như vậy thì khóc lóc.

“Nghĩ Nhân trời đánh, Tam Nương của chúng ta có tội tình gì hả? Nhìn xem, chỉ vài ngày mà đã gãy thành cái dạng này”.

Sơ Hạ đau lòng nói, “Tam Nương, về sau đừng giảm béo nữa, đánh chết cũng không giảm”.

Phong Linh muốn an ủi bọn họ nhưng nàng không còn chút hơi sức nào để nói chuyện, vừa rồi nàng còn gào khóc đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Hồng Ngọc đỏ mắt, nói, “Được rồi, về sau chúng ta còn nhiều thời gian nói chuyện! Các người mau chuẩn bị nước nóng để Tam Nương có thể tắm, mùi trên người tỷ ấy.....”.

Hai người dở khóc dở cười, vội vàng đi chuẩn bị nước nóng.

Thần Hoàng ôm Phong Linh vào phòng, sau đó đóng cửa lại, suýt nữa thì Bảo Bảo bị động vào cửa, “Này! Làm sao thúc lại không cho con vào!”.

“Ta phải kiểm tra cho nương con, xem trên người nàng còn những vết thương khác không, con muốn vào sao?”.

“..... Con đợi ở bên ngoài là tốt rồi”.

Phong Linh vừa nằm lên giường không chịu nổi, mơ mơ màng màng ngủ. Đừng nói là muốn làm gì trên người nàng, cho dù có động đất sóng thần thì nàng cũng không quan tâm.

Một lúc sau, hai nha đầu chuẩn bị tốt nước tắm. Thần Hoàng đỡ Phong Linh dậy, nhìn hai người, “Các người lui xuống, ta tắm cho nàng”.

Vần Xuân nhìn Phong Linh nói, “Thái tử, hay là cứ để nô tỳ”.

“Không cần, các người lui ra”.

Sơ Hạ giật nhẹ Vần Xuân, “Đi thôi”.

Hai người ra khỏi phòng, nháy nháy mắt với đám người Hồng Ngọc, “Thái tử muốn tắm cho Tam Nương”.

Bảo Bảo rùng mình, “Nếu là đệ thì còn lâu”.

Hồng Ngọc gõ đầu nó, “Con đúng là không có hiếu”.

“Đó là sự thật mà”.

Lãnh Tàng Tâm ra dấu im lặng, sau đó lặng lẽ đi tới dưới cửa, dùng kiếm cạy ra một khe nhỏ.

Hồng Ngọc lắc đầu một cái, gương mặt trở trên, bước chân cũng nhanh hơn, dính sát vào cửa nhìn vào bên trong.

233. Chương 237: Nỗi Khổ Của Nam Nhân

Thần Hoàng nhẹ nhàng để đầu nàng cạnh thùng, sau đó cởi áo ngoài ra, vén tay áo lên, đẩy chậu nước tẻ mộc qua, đặt gần ghế dựa, tỉ mỉ gội đầu cho nàng. Tiếp đó, dùng bồ kết rửa sạch thân thể nàng, cẩn thận tránh đi vết thương trên cổ và cổ tay nàng.

Vô tình tay hắn chạm trúng ngực nàng, động tác rõ ràng hơi chậm lại, ngay sau đó, hắn cúi đầu, nhìn dưới thân, lắc đầu bật cười, “Quả nhiên, người chỉ nhận nàng.”

Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động rất nhỏ, Thần Hoàng chợt nhíu mày, thản nhiên nói, “Còn nhìn nữa, để lại con người cho ta!”

“Phanh!” cửa sổ lập tức được đóng.

Lần tắm này rất lâu, rất cẩn thận, nghiêm túc, cũng rất giày vò. Xong xuôi, Thần Hoàng ôm Phong Linh ra, lau khô người nàng, thay áo trong sạch sẽ, bôi thuốc và băng bó lên vết thương cho nàng, sau mới ngồi lên giường thở phào nhẹ nhõm. Hắn lớn đến chừng này, đây vẫn là lần đầu tiên phục vụ người khác.

Thần Hoàng sai người dọn dẹp phòng sạch sẽ xong, tự mình đi đến phòng bếp, xem thử đầu bếp đang chuẩn bị gì.

Chẳng mấy chốc, trời đã tối, Thần Hoàng trở về phòng, thấy Phong Linh còn đang ngủ trên giường, hắn cười cười, không đánh thức nàng, mà trực tiếp tự mình cởi sạch sẽ, nằm xuống bên cạnh nàng, cẩn thận chuyển đầu nàng lên tay hắn. Phong Linh lập tức dán sát vào hắn, vùi đầu ngủ trong vai hắn.

Thần Hoàng ngửi thấy mùi hương tự nhiên trên cơ thể nàng, sắp cảm giữ không nổi nữa, bèn cắn răng, khẽ đẩy nàng, “Tam Nương, Tam Nương.”

Phong Linh ngủ rất sâu, không hề có phản ứng.

“Ta biết hiện giờ nàng đang rất yếu, nhưng....” Giọng hắn càng ngày càng khản trương, còn có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta thật sự nhịn rất lâu rồi!”

Phong Linh vẫn ngủ ngon như cũ, không hiểu được chút nào nỗi khổ nam nhân của Thần Hoàng.

Thần Hoàng nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên nói, “Nàng không trả lời, ta sẽ xem như nàng đồng ý!”

Yên lặng.

Thần Hoàng cười, “Ta biết mà!”

Hắn không nói lần hai, nhanh chóng lật người lại cẩn thận không đè nặng nàng, sau đó vội vàng hôn lên môi nàng, tiếp, tay hắn mò lên ngực nàng, vuốt ve, thỏa mãn nói, “Cảm giác thật tốt!”

Có lẽ nhịn quá lâu rất khổ, hắn không chuẩn bị nhiều đã trực tiếp vọt vào, “Tam Nương, không đau lắm đâu~~” nói xong, hắn trầm người xuống, lập tức thoải mái kêu một tiếng, “Trời ạ,”

Phong Linh bất giác cau mày, hình như có chuyện kỳ quái gì đang xảy ra.....

Thần Hoàng mặc dù rất muốn ‘mưa to gió lớn’ ‘củi khô bốc lửa’, nhưng hiện tại Phong Linh đang yếu, chỉ có thể nén xúc động, cố gắng dụ dằng hết sức.

“Ừm.....” Phong Linh vô thức rên nhẹ một tiếng, lúc này, Thần Hoàng không kiềm nổi nữa, hắn ôm chặt nàng, kim nén đến đỏ bừng cả mặt, “Tam Nương, ráng chút nữa~”

Tốc độ đột nhiên tăng vọt, rốt cuộc xong.....

“Hò.....” Hắn thở ra một hơi, lật người lại, ôm nàng vào lòng, hôn má nàng một cái, “Đúng là nàng rồi!”

Đúng là nữ nhân khiến hắn điên cuồng, yêu thích không thôi, khiến hắn mê muội đến mức không thể kiềm chế.

Thần Hoàng đứng dậy, lấy một chiếc khăn lụa sạch tới, lau người cho nàng. Đột nhiên, hắn nghĩ tới cái gì, tà ác cười nói, “Hình như Bảo Bảo rất cô đơn, bằng không, chúng ta cho nó thêm một đệ đệ hoặc muội muội nữa đi, nàng thấy sao?”

Phong Linh còn đang ngủ, hoàn toàn không biết có một người đang tự biên tự diễn.

“Nàng không nói lời nào, ta sẽ xem như nàng đồng ý!”

Lại là một hồi yên lặng.

“Được, vậy ta tới!” Thần Hoàng vui vẻ bò lại lên người nàng, tiếp tục đêm xuân, cảnh xuân vô hạn.... ..

Trời sáng rõ. Phong Linh đã ngủ gần một ngày đêm, rốt cuộc có sức mở mắt, vừa mở mắt nàng liền thấy gương mặt tuấn mỹ phóng đại của hắn.

“Dạ Tàn Nguyệt?”

“Nương tử, nàng tỉnh rồi!” Thần Hoàng vui vẻ nhìn nàng, mắt sáng rỡ.

Phong Linh thấy hắn trần trụi, lại nhìn mình, thấy bản thân không một mảnh vải, bỗng trợn to hai mắt, kéo chăn đắp lên người, “Người làm gì?”

Thần Hoàng càng nhìn càng yêu, ôm chầm nàng vào lòng, “Ày, lão phu lão thê rồi, còn ngượng ngùng gì nữa?”

“Ai là lão phu thê với người?” Phong Linh đẩy hắn ra, khó tin hỏi, “Không phải là gười.....”

Thần Hoàng nhếch môi cười, vỗ vỗ mặt nàng, “Nương tử, nàng phải thông cảm cho tướng công của nàng, ta đã cấm dục quá lâu, tắm cho nàng xong, thật bất hạnh không thể tránh khỏi cây đao trên đầu chữ sắc kia.”

“Người tắm cho ta?!” Phong Linh kêu lên, chuyện này quả thật còn khiến nàng khiếp sợ hơn chuyện kia, phải biết, trong khoảng thời gian bị giam, nàng không tắm lần nào cả, ghét bẩn trên người.....không nói cũng biết!

Trời ạ, nàng thật hận không có miếng đậu hũ ở đây để đập đầu chết cho rồi!

“Đừng ngại,” Thần Hoàng một tay chống đầu, một tay ôm nàng, “Ta không chê nàng bẩn, cũng không chê nàng thối.” hắn đảo mắt cười một tiếng, rất buồn nôn nói, “Trong lòng ta, nàng là nữ nhân sạch sẽ nhất.”

Phong Linh kinh hãi, “Rốt cuộc người là ai? Dạ Tàn Nguyệt đâu? Người làm gì hắn rồi? Mau trả hắn lại đây!”

Thần Hoàng cóc nhẹ lên đầu nàng, “Dù sao, nàng chỉ cần biết, mặc kệ nàng biến thành thể nào, ta đều không chê nàng là được rồi!”

Tay hắn vuốt ve tấm lưng trần của nàng, cười nói, “Nương tử, tới qua.....”

“Dừng!” Phong Linh hung hăng nhìn hắn, “Chỉ có kẻ du côn háo sắc như người mới thừa dịp người ta hôn mê làm ra chuyện trời đất khó dung, người thần đều giận như vậy thôi!”

Thần Hoàng thần nhiên lắc đầu, “Không phải một lần, mà hai lần!”

Phong Linh ngạc nhiên, “Có ý gì?”

Hắn lưu manh cười nói, “Làm hai lần.”

“A a a, ta muốn giết người!” Phong Linh nhéo cổ hắn, “Dạ Tàn Nguyệt, người là con heo!”

Thần Hoàng dễ dàng bắt được tay nàng, “Ngoan, đừng làm rộn, ráng giữ sức để ăn cơm!”

“Không! Ta muốn đại diện cho nhân dân tiêu diệt người!”

Thần Hoàng thấy nàng giận đến vậy, đột nhiên nhượng mảy, “Nàng giận thế này, có phải là vì hận lúc nàng tỉnh táo ta không.... ..”

Phong Linh nhìn hắn chằm chằm, một bộ ‘người thật hết thuốc chữa’.

Thần Hoàng híp mắt, hôn má nàng một cái, “Ta rất sẵn lòng lập công chuộc tội!”

234. Chương 238: Bệnh Kén Ăn

“Cốc cốc cốc”. Vần Xuân và Sơ Hạ đứng bên ngoài, nén cười nói, “Thái tử, Tam Nương, nên ăn sáng thôi”.

Thần Hoàng chặn Phong Linh lại, thoải mái ôm lấy nàng, mặc quần áo giúp nàng, sau đó bàn tay hấn nghịch loạn trên đầu nàng, sau đó dùng châm búi lại mái tóc dài. Hấn nhìn một cái, vừa lòng gật đầu, “Mặc dù không xinh đẹp nhưng vẫn có thể miễn cưỡng thông qua”.

Phong Linh dùng ánh mắt lườm chết hấn, đúng là hấn muốn chết mà, “Từ giờ trở đi, chàng cách xa ta một trượng, không cho phép chàng chạm vào người ta, không cho phép chàng nói chuyện với ta, không cho phép chàng xuất hiện trong tầm mắt của ta”.

Nói xong nàng đẩy cửa đi ra ngoài, Thần Hoàng vừa mặc quần áo vừa buồn cười lắc đầu.

Phong Linh vừa vào phòng ăn, nhìn mọi thứ trong phòng thì ngẩn cả người.

Trên bàn ăn có khoảng hơn 100 món ăn, mặn nhạt, chiên xào nấu nướng, món nào cũng có.

Thần Hoàng đi theo phía sau nàng, nhìn bộ dạng của nàng, hấn nhíu mày, tốt bụng giúp nàng khép miệng lại.

Lúc này Phong Linh mới hoàn hồn, nghi hoặc nhìn, sau đó nàng hỏi, “Nhà chúng ta chuẩn bị có khách à?”.

Bảo Bảo đi vào nói, “Mọi người sợ nương dinh dưỡng không đủ, cho nên làm nhiều món ăn lên một chút để nương bồi bổ cơ thể”.

“Nhưng mà chỗ thức ăn này nhiều quá, phải ăn đến vài ngày”.

Hồng Ngọc cười nói, “Đây là do Thái tử đặc biệt chuẩn bị cho tỷ đấy, trong phủ chúng ta không đủ người, mọi người cùng đều làm, đến hơn nửa đêm mới chuẩn bị đủ hết chỗ này”.

“Mọi người.....”. Phong Linh cảm động, mắt đỏ hoe, “Các người thật đáng ghét, mỗi lần đều phải làm ta cảm động, biết rõ người ta không thể ngăn được cảm xúc”.

“Đừng nói nhảm nữa”. Thần Hoàng kéo nàng ngồi xuống, hấn cầm lấy đĩa rồi đưa cho nàng. “Nhiệm vụ của nàng bây giờ là phải ..... ăn”.

Phong Linh nhận lấy đĩa, gật đầu, cầm đũa gấp một miếng thịt nướng. Nhưng khi nàng bỏ miếng thịt vào trong miệng, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, nàng miễn cưỡng nuốt miếng thịt xuống nhưng chỉ vài giây sau nàng đã buông đũa xuống chạy ra ngoài, nôn như điên.

“Tam Nương!”. Thần Hoàng lập tức chạy đến bên cạnh nàng, mọi người cũng gấp gáp, “Có chuyện gì thế?”.

Thần Hoàng vỗ nhẹ lên lưng của nàng, trong bụng thầm nghĩ, chả lẽ lại có phản ứng nhanh như vậy (:sofunny:)

Phong Linh ói một lúc mới dừng lại, Thần Hoàng dìu nàng vào trong phòng, nàng nhìn một bàn món ăn đó, quay mặt đi, khuôn mặt áy náy, nói, “Xin lỗi, ta biết các người đã chuẩn bị những món này thật lâu, nhưng mà thật sự không ăn được”.

“Không ăn được?”. Hồng Ngọc kinh ngạc nói, “Như vậy không giống với tác phong của tỷ”.

Vần Xuân và Sơ Hạ cũng gật đầu, “Đúng vậy, Tam Nương không ăn được, đúng là chuyện lạ”.

“Được, vậy thì bây giờ không ăn, lúc nào đói thì sẽ ăn”. Thần Hoàng nhíu mày, hấn không kiêng kị ai mà bỗng nàng lên, đi ra khỏi phòng ăn đưa nàng về phòng. Sau đó hấn gọi Lãnh Tàng Tâm, hạ giọng nói, “Người mau đi tìm Pháp Hạ”.

“Vâng, chủ nhân”.

Lúc Pháp Hạ đến thì đã là buổi trưa. Hấn vừa vào nhà thì đã bị Thần Hoàng lườm một cái, “Công tử, các người muốn làm gì Cảnh Vương thì có thể nói trước với ta một tiếng không? Để ta đi làm nội ứng mà suýt chút nữa thì bị người của các người bắt được, nếu như ta chết đi thì lương tâm của ngài có bất an không?”.

“Được rồi, ta biết rõ là người bị ủy khuất, bỏ qua việc này, đến đây bắt mạch cho Tam Nương xem. Nàng không ăn được bất cứ thứ gì cả, ăn vào thì sẽ nôn ra hết”.

Pháp Hạ không tình nguyện ngồi xuống, bắt mạch cho Phong Linh, sau đó lại xem xét một chút lưỡi của nàng. Hấn nhíu mày, “Người đã không ăn bao lâu rồi?”.

Phong Linh nghĩ nghĩ, sau đó vươn hai bàn tay ra.

“Mười ngày?”. Pháp Hạ cười với nàng, “Không có việc gì, ta kê vài thang thuốc là được rồi”.

Hấn kéo Thần Hoàng ra ngoài, nói nhỏ, “Ta sợ là Tam Nương bị đói mấy ngày nên sinh bệnh, người của nàng đã thích ứng với trạng thái đói, bây giờ ăn cơm vào thì cơ thể tự động bài xích. Đây là chứng bệnh kén ăn, sợ là bệnh này sẽ phải điều trị lâu, mỗi ngày đúng giờ phải cho nàng ăn cháo bột ngô, uống thuốc đúng giờ theo phương thuốc mà ta kê, mang nàng đi ra ngoài nhiều hơn một chút”.

Thần Hoàng gật đầu, vỗ vai hấn, “Cảm ơn”.

“Ta không thể ở đây lâu”. Pháp Hạ vừa đi vừa nói, “Bên kia Cảnh Vương đang tìm gian tế, ta sợ sẽ bị liên lụy”.

“Người cứ yên tâm, ta sẽ bảo vệ người chu đáo”.

“Theo như ta biết thì sau sự việc này, quỹ mặt trăng đã không còn trung thành như trước nữa, bọn họ sợ đột nhiên Cảnh Vương xảy ra việc thì bọn họ không có giải được, rốt cuộc vẫn là chết”.

Thần Hoàng cúi xuống, meo mắt nói, “Ý của người là bọn hấn bắt đầu chia ra rồi hả?”.

“Đúng là có việc này”. Pháp Hạ còn nói, “Thật ra ta đã nắm được một chút về giải được của độc kia, cũng đang nghiên cứu để tạo ra giải được, nhưng mà hình như còn thiếu một chút thuốc dẫn. Cho đến bây giờ ta vẫn chưa tìm ra được. Chỉ cần tìm thấy thì chúng ta không cần nghe theo lệnh của Cảnh Vương nữa”.

“Người cứ làm đi, cần gì thì đến tìm ta”.

“Được, ta đi trước”.

“Ừ”.

Thần Hoàng đến phòng bếp, sai người nấu bột bát cháo bột ngô, sau đó bưng vào phòng. Phong Linh vừa thấy bát cháo thì quay đầu đi. “Ta không muốn ăn”.

Thần Hoàng ngồi xuống, không cho phép nàng trốn, quay mặt nàng lại, “Chỉ cần nàng ăn vài miếng là được rồi”.

“Không”.

Thần Hoàng suy nghĩ một chút, sau đó móc từ trong ngực ra một sấp ngân phiếu, bỏ lên giường, ánh mắt Phong Linh sáng rực lên.

“Ăn một miếng, được một tấm ngân phiếu”.

Mặt Phong Linh hơi giãy dụa, sau đó nàng không nói nhiều nâng cái bát lên, mặc dù trong bụng nàng cảm thấy rất khó chịu nhưng vì ngân phiếu, nàng nhịn! Nàng nhắm mắt uống một ngụm, suýt nữa thì nôn ra! Thần Hoàng dùng mắt cảnh cáo nàng nên nàng lại cố nuốt xuống. Nàng tranh thủ rút một tấm ngân phiếu, chỉ sợ hấn đổi ý.

Sau đó, hai miếng, ba miếng, cho đến khi nàng uống được nửa bát, rốt cuộc nàng cũng không thể ăn thêm được nữa.

Nhìn xấp ngân phiếu trong tay, rốt cuộc Phong Linh cũng hiểu gì vì sao mọi người nói chìm chết vì ăn.

Nhưng mà, cũng đáng giá.

Hồng Ngọc đứng ngoài, giơ ngón tay cái lên nói, “Đúng là giỏi, đây gọi là đúng bệnh đúng thuốc”.

Bảo Bảo lắc đầu, “Nương cũng thật là, không biết cò kè mặc cả gì? Ít nhất cũng phải một miếng hai tờ! Như thế này là lỗ rồi!”.

Lãnh Tàng Tâm cười một tiếng, “sợ cái gì, chỉ cần gả cho chủ nhân thì cam đoan Tam Nương trở thành nữ nhân có rất nhiều tiền trong thiên hạ”.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn.

“Xảy ra chuyện gì thế?”. Hồng Ngọc chạy ra ngoài, sau khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì nàng sững sốt, “Quan Dư Tình?”.

Quan Dư Tình nhìn thấy Hồng Ngọc thì tức giận nói, “Mộc Hồng Ngọc, người giấu Dập Tuyên đi đâu rồi?”.

Hồng Ngọc chớp mắt, “Người hỏi nhầm người rồi, hắn ta là người to như thế, ta giấu hắn đi đâu được? Nếu như người hỏi thì thể của hắn thì may ra ta còn có thể trả lời được”.

Quan Dư Tình tức giận, “Người đừng có mà giả ngây giả ngô! Dập Tuyên đã nhiều ngày không về phủ, không ai biết hắn đi đâu nhưng gia đình phủ hắc có nói trước đó hắc đã tới tìm người! Sau đó chưa hồi phủ! Ta không thể tưởng tượng được, người vì muốn có hắc thì sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nói đi, người giấu hắc ở đâu rồi?”.

235. Chương 239: Lựa Chọn Của Hắc

“Ha ha”. Hồng Ngọc cười lạnh lùng, “Đừng nói là ta không biết, cho dù ta biết thì ta cũng sẽ không nói cho người biết.

“Mộc Hồng Ngọc, người đừng có mà kiêu ngạo quá, cho dù người gả vào Tuyên Vương phủ làm Vương phi thì người cũng bị ta đồn ngã ngay mà thôi”.

Hồng Ngọc không kiên nhẫn đáp, “Quan Dư Tình, người muốn cãi nhau, muốn mắng hay là muốn đánh? Đừng đứng đây lãng phí thời gian nữa, thoải mái nói đi”.

“Hừ, ta sẽ không tranh chấp với một nữ nhân dã man không có kiến thức! Ta chỉ muốn biết Dập Tuyên đang ở đâu! Nếu như hắc có chút sơ xuất nào thì ta sẽ đến chỗ hoàng thượng tố cáo người, cho người đến từ đâu thì sẽ trở về đó! Người chỉ bị Dập Tuyên ngủ một lần mà mặt dày mày dạn bám lấy hắc, loại nữ nhân giống như người, không xứng đáng làm Tuyên Vương phi!”.

Vấn Xuân và Sơ Hạ đứng bên cạnh, lắc đầu, đồng tình nhìn Quan Dư Tình, nàng ta thâm rồi

~Nàng ta còn chưa kịp mở miệng ra mắng thì Hồng Ngọc đã xuất roi, không hề lưu tình quật nhẹ lên người nàng ta, nàng ta bị đau chỉ vào Hồng Ngọc kêu to. “Mộc Hồng Ngọc, người dám đánh ta? Ta muốn nói cho Dập Tuyên! Ta muốn cáo trạng với hoàng thượng! Ta muốn.....”.

Hồng Ngọc nhảy xuống trước mặt nàng ta, bảo tiêu bên cạnh Quan Dư Tình tiến lên thì bị nàng dùng một cước đạp ngã. Nàng xách vạt áo của nàng ta lên, cười dữ tợn, “Quan đại tiểu thư, ta nhẫn người lâu lắm rồi! Người muốn mắng phải không, được, chúng ta tìm một nơi an tĩnh, ta cho người mắng đủ thì thôi!”.

Hồng Ngọc xách cổ áo nàng ta, kéo vào một con phố nhỏ. Lúc này chỉ nghe được tiếng thét chói tai và tiếng roi chan chát.

“Không, đừng đánh.....”.

“Ta là người dã man, người không biết sao?”.

“A, cứu mạng..... Dập Tuyên, cứu ta.....”.

“Không được kêu tên hần!”.

“A.....”.

“Nghe đây, nếu như ngươi giả cho hần, ta thấy một lần đánh một lần! Nếu như ngươi có gan thì cứ tìm người giết ta, giết không được thì ngươi cứ mua quan tài ỳnh đi!”.

Dần dần âm thanh càng lúc càng nhỏ, Hồng Ngọc thu roi, vỗ vỗ tay đi ra, vài tên bảo tiêu đã chạy vào.

Hồng Ngọc đứng ở cửa cười cười, “Phiền toái đã được giải quyết rồi”.

Hai người đồng thời gật đầu, “Những nữ nhân bên cạnh Phong Tam Nương đúng là không có ai phân rõ phải trái”.

Hồng Ngọc đến chỗ Lãnh Tàng Tâm, nàng có chút không tự nhiên, hỏi: “Tàng Tâm, bên Phiên bang có tin tức không?”.

“À, binh mã của Hàm Vương đã đi qua, Nghi Nhân không có ở đó, còn Mộc Thác chỉ là một kẻ vô dụng, cho hần bao nhiêu binh mã hần cũng không biết dùng. Ta thấy có lẽ không bao lâu Hàm Vương sẽ khai hoàn trở về”.

“Ai da, ta không hỏi cái này”. Bộ dạng Hồng Ngọc khó xử làm Lãnh Tàng Tâm buồn cười, “Có phải ngươi muốn hỏi Tuyên Vương không?”.

Mặt Hồng Ngọc đỏ lên, “Không! Ta không hỏi đến hần”.

Lãnh Tàng Tâm cười, cũng không làm khó nàng, “Tuyên Vương cũng đã tập hợp với Hàm Vương, sau khi đánh thắng trận này sẽ trở về với Hàm Vương, ngươi không cần lo lắng”.

“Ta lo lắng cho hần làm gì?”. Hồng Ngọc mạnh miệng, khi nghe thấy hần không có việc gì thì tảng đá trong lòng cũng rơi xuống. Nàng còn nhớ rõ tình cảnh trước khi đi hần đến tìm nàng. Hần nói, chờ sau khi hần về thì hần sẽ cưới nàng..... không liên quan gì đến trách nhiệm. Nàng hoài nghi là do mình nghe nhầm, không đợi đến khi nàng hỏi rõ thì hần đã đi rồi. Sau khi hần đi, nàng vẫn nhớ mãi không quên, bây giờ nhớ lại, khóe miệng khẽ nâng lên.

Chờ đến khi hần trở lại, nàng nhất định phải hỏi rõ xem hần có ý tứ gì!

Trong địa lao, không khí ẩm ướt, âm trầm. Bốn phía tối đen như mực, ngay cả một ánh nến nhỏ cũng không có.

Nghi Nhân ngồi trong góc, trên người còn khoác áo đơn của Vũ Tường, “Người có thể đào tẩu, hoặc đưa Phong Tam Nương về phiên bang, với tình cảm của Dạ Vô Hàm với nàng ta thì chắc chắn hần sẽ lui binh. Nhiều cách để lựa chọn như vậy, ngươi lại chọn cách vô dụng nhất”.

Trong bóng tối, Vũ Tường bất đắc dĩ cười cười, mặt nạ bạc thỉnh thoảng ánh ra tia sáng, “Ta biết ở trong mắt nàng ta là một nam nhân vô dụng. Có một thân võ công nhưng lại không giúp gì được cho nàng. Nhưng với ta, mạng của nàng, trinh tiết của nàng còn quan trọng hơn rất nhiều so với tự do của Phiên bang! Nàng vẫn luôn rõ ràng vì sao ta luôn cam tâm tình nguyện ở lại Phiên bang, mà ở lại những mười năm!”.

“Haiz”, Nghi Nhân thở dài một tiếng, “Người thật sự rất ngốc”.

“Ha ha, ta chỉ ngốc vì một mình nàng”.

Lúc này, cửa lao bị đẩy ra, một bóng dáng nho nhỏ đi vào, “Chính là ngươi, người đã bắt nương ta ăn một ngày một chén cháo sao?”.

Nghi Nhân ngẩng đầu lên, đột nhiên có ánh sáng làm nàng thấy chói mắt, nhìn bé trai trước mặt, “Sao, đến báo thù cho nương ngươi à? Được, cho dù là nửa chén cháo cũng không cho thì cùng tùy ngươi, ta không ý kiến”.

Bảo Bảo đứng ở xa, lắc đầu, “Ta biết các ngươi là người luyện võ, đói tám mười ngày cũng không sao”.

Biết đứa nhỏ này thông minh thành tinh, Vũ Tường lập tức nói, “Những việc có liên quan đến nương ngươi đều do ta bảo nàng làm, muốn báo thù cũng được, muốn phát bực cũng được, tất cả cứ nhắm vào ta”.

Bảo Bảo đột nhiên cười, “Ta đi vào trong gian phòng của người, tìm được một chút dược thảo. Tuy rằng không biết để làm gì, nhưng mà vật hợp nhãn với Vũ đại hiệp mà giang hồ vẫn xưng “Vũ Tam Tuyệt” chắc chắn không phải là vật bình thường gì rồi”.

Nghe thấy Bảo Bảo nói, sắc mặt Vũ Tường khê biến, nhìn lại thằng bé. Tuổi thì không lớn nhưng lại rất phúc hắc, rất giống người đó.

Bảo Bảo vỗ tay, phía sau một người mặc áo xám tro đi lên, chính là người đã cởi quần lót trước mặt mọi người trong khách sạn.

Hắn bưng một bát đựng thứ gì đó còn sôi bục bục. Bảo Bảo chỉ vào Nghi Nhân nói, “Đút cho nữ nhân này uống”.

“Không”. Vũ Tường nóng nảy nói, muốn đứng lên mà toàn thân không có một chút khí lực nào, “Dạ Tàn Nguyệt đáng chết, lại dùng Nhuyễn cân tán”.

Vũ Tường thấy người nọ lại gần Nghi Nhân, mà Nghi Nhân cũng không động dậy được, chỉ có thể cảnh giác trừng mắt nhìn hắn. Vũ Tường cảm tức nhìn Bảo Bảo: “Thứ đó không thể tùy tiện uống loạn được, uống vào sẽ chết người đấy”.

Bảo Bảo nhếch môi cười, vỗ tay một cái, người áo xám tro dừng lại.

“Vậy người nói xem, cái đó rốt cuộc là cái gì?”.

Vũ Tường trừng mắt nhìn Bảo Bảo, “Không biết người là con trai của ai, tuổi còn nhỏ mà không chịu học cho giỏi!”.

Bảo Bảo không kiên nhẫn khoát tay, “Ta là con trai của nương ta, được rồi, vấn đề này không liên quan! Bây giờ người nói cho ta biết thảo dược này là cái gì? Dùng để làm gì là được rồi”.

Vũ Tường cắn răng nói, “Đây là độc bích thảo, chỉ sinh trưởng trên những vách núi đen, rất khó tìm, là một loại cỏ chí độc”. Còn về phần độc bích thảo dùng làm gì, hắn không nói.

“Độc bích thảo.....”. Bảo Bảo gật đầu. “Được rồi, ta sẽ tìm người chứng thực vấn đề này, nếu như người thấy ta nhỏ mà lừa gạt, ta sẽ đem thứ này cho nàng ta uống”. Nói xong, Bảo Bảo xoay người đi ra khỏi nhà tù.

Cửa đóng lại, cả địa lao lại chìm trong bóng tối.

Nghi Nhân mở miệng, “Độc bích thảo, có phải là cái đó.....”.

“Ừ”.

“A”. Nàng nhẹ nhàng nói, “Không ngờ người lại tìm được”.

“Một câu nói vô tâm của nàng, nhưng với ta là một sứ mạng mà ta muốn giúp nàng hoàn thành, không tiếc bất cứ gì”.

Nghi Nhân dựa đầu vào tường, “Nếu như ta không phải thế chủ, chắc sinh hoạt của chúng ta rất đơn giản.....”.

236. Chương 240: Chỉ Cần Có Tiền, Ta Sẽ Yêu Người Cả Đời

Ba ngày liên tiếp, Phong Linh ăn ba bát cháo bột ngô, lấy được mấy vạn lượng ngân phiếu, Mọi người nói, cái này còn kiếm được nhiều hơn là ra ngoài cướp bóc.

Phong Linh nằm trên giường vài ngày, mặc dù không ăn nhiều nhưng nàng lại có sức sống như trước. Chẳng những nàng tìm đến Chu lão bản, lại bắt đầu chương trình hoạt động mai mối lớn nhất “Có gan thì người hãy đến”, còn làm một vài hoạt động từ thiện có ích cho dân chúng. Ví dụ như cô nhi viện, viện dưỡng lão,

viện phúc lợi, mỗi một nơi nàng đều tự thân tự lực làm, làm đến khi hoàn thành. Chẳng mấy chốc, tên của Phong Tam Nương, vang khắp kinh thành.

Buổi sáng, Phong Linh có thói quen ăn chút cháo bột ngô sau đó đi ra ngoài. Thần Hoàng đưa ra một viên dạ minh châu cỡ quả trứng gà, sáng bóng, còn tỏa ra một chút khí lạnh, ngay cả Phong Linh không phải là người chuyên môn cũng biết đây khẳng định là đồ tốt.

Nàng tròng mắt, cầm trong lòng bàn tay, yêu thích không rời, vừa sờ sờ lại đưa cọ cọ vào gò má, “Chắc chắc chắn, chàng kiếm đâu ra thế?”.

Thần Hoàng yêu nghiệt đá lông nheo với nàng, “Chúng ta làm giao dịch, ta mua trọn một ngày của nàng, được không?”.

Từ sau khi nàng có thể xuống giường, dường như ăn phải quả nhân sâm, tinh lực luôn dư thừa, không hề rảnh rỗi, làm hại hần muốn thân mật với nàng cũng không được, không có cách nào, hần đành phải ra đòn sát thủ với nàng.

“Ừ”, Phong Linh nuốt một ngụm nước bọt, “Hôm nay ta còn phải đi với Chu lão bản, xem công trình của viện phúc lợi.... Buổi chiều còn phải ăn cơm với vài ông chủ của ngân hàng tư nhân.... Sau đó.....”.

Thần Hoàng không nói hai lời, lấy đi viên dạ minh châu trong tay nàng, đưa vào trong ngực. Phong Linh nóng nảy, “Đừng lấy, thời gian đều có thể sắp xếp, ta sẽ đẩy những việc kia làm sau”.

Thần Hoàng cười vì đạt được mục đích, “Được, vậy hôm nay nàng là của mình ta rồi”.

Phong Linh chạy nhanh, thu dạ minh châu lại, sau đó ngồi đối diện với hần, “Được rồi, làm ăn quan trọng nhất là chữ tín, chàng nói đi, muốn làm gì? Ta ở cùng chàng một ngày!”.

Thần Hoàng nghiêng đầu, chỉ ra bên ngoài cười cười, “Bây giờ còn sớm, mặt trời còn chưa ra, chúng ta lên giường ngủ tiếp đi”. Hần không nói nhiều, trực tiếp kéo nàng lên giường, sau đó lột hết quần áo nàng ra, buông màn che xuống, cười gian hai tiếng, “Nương tử, nghe nói, vận động buổi sáng là sẽ dễ thụ thai đó!”.

Khuôn mặt Phong Linh đỏ lên, đẩy hần ra, cả người chui vào trong chăn, “Sắc lang, ngoại trừ việc này, trong đầu chàng không nghĩ đến vấn đề khác à? Ví dụ như tạo ra tương lai tươi sáng, làm những việc có ích cho xã hội, có lợi cho dân chúng”.

“Tương lai của ta là nàng! Ta không ngại hại đến xã hội là tốt lắm rồi, những việc khác đừng yêu cầu nhiều ở ta, một người đứng đầu cường đạo”. Thần Hoàng cởi quần áo bản thân ra, tà áo cười, “Nàng không nói chuyện càng đáng yêu”.

Sáng sớm, trong phòng không khí áy náy, kiều diễm làm người ta mơ màng. Sau đó, hai người mờ mờ màng màng, Thần Hoàng mới buông tha nàng, sau đó ôm chặt lấy nàng nói. “Tam Nương, ngày mai ta phải về Tây Vực rồi”.

Phong Linh ngẩn ra, khuôn mặt trái táo ngẩng lên, “Là do có người gây phiền toái sao?”.

“Ừ”.

“A, đã tra được nội gian là ai chưa?”.

Trong đôi mắt Thần Hoàng khẽ thoáng qua tia âm lệ, nhưng hần cười khẽ lắc đầu. Phong Linh thất vọng nói, “Hình như những người đó rất lợi hại, chàng có nắm chắc không? Có muốn chờ Vô Hàm về rồi hãy quyết định không?”.

Thần Hoàng đen mặt khi nghe được nàng gọi tên Dạ Vô Hàm rất thân thiết, hần cau mày nghiêm túc nói, “Tam Nương, có phải nàng nên đổi lại gọi hần là Vương huynh không?”.

“Ta mới không đổi đâu”. Phong Linh từ chối. “Gọi hần là Vương huynh rất kỳ quái! Hơn nữa bây giờ chúng ta là bằng hữu, gọi thẳng tên có gì không đúng hả?”.

“Nàng! Nàng không nghe lời ta? Hay là trong lòng nàng hần vẫn có vị trí?”.

“Này, Dạ Tàn Nguyệt, chàng đang ghen sao?”.

“Ghen? Buồn cười! Làm sao ta phải ăn dấm chua của hần?”.

“Vậy chàng để ý làm gì?”.

“Ta có nói là ta để ý sao?”.

“À, nếu chàng đã không thêm để ý thì ta sẽ còn kêu tên hần nhiều”.

“Phong Tam Nương!”.

“Kêu lớn tiếng vậy làm gì, lỡ tai ta không điếc!”.

Thần Hoàng tức giận xoay người sang chỗ khác, dùng chăn che người, Phong Linh che miệng cười trộm. Nàng không tưởng tượng được nam nhân này cũng có lúc tính khí trẻ con. Nàng dùng ngón tay chọc chọc hần, “Này, chàng định nháo cả ngày như vậy à? Dù sao thì ta sao cũng được”.

Thần Hoàng trừng mắt nhìn nàng, “Ta nói cho nàng biết, sau này cách xa hần một chút! Nàng là người của ta!”.

“Ai là người của chàng? Ta bán cho chàng hay là cho chàng thuê, mới có một ít mà muốn mua ta cả đời, ta quá thiệt!”.

“Được, vậy nàng nói xem”.

Mắt Phong Linh xoay tròn. “Thời gian của ta rất quý giá, chỉ tính sơ, một ngày một trăm lượng, một tháng ba ngàn lượng, một năm là ba vạn sáu ngàn lượng, mười năm chính là.....”. Thần Hoàng nhìn bộ dạng tính toán chi li của nàng, lắc đầu, “Nàng tham tiền như vậy, trong thiên hạ người có thể cưới nàng chắc cũng chỉ có ta, người xứng đáng cưới nàng cũng chỉ có ta!”. Hần vươn ra, ôm nàng vào lòng, “Thành giao!”.

Phong Linh ở trong lòng hần xấu hổ, chọc hần nói, “Đây là giá niêm yết của ta, vậy còn của con trai ta đâu. Bởi vì nó còn đang trong thời kỳ lớn lên nên giá của nó sẽ nhiều hơn của ta, cho nên bằng giá của nó sẽ cao hơn một chút.....”.

Thần Hoàng giật giật lông mày, “Này, Phong Tam Nương, nàng đừng quá phận nhé. Ta nuôi nàng cả một đời nghĩa là nuôi cả gia đình, nàng không tặng Bảo Bảo cho ta được à?”.

“Không được, ta ngại đắng nuốt cay nuôi nó khôn lớn, làm sao có thể tặng không cho chàng được”.

Thần Hoàng meo mắt nhìn nàng, “Nó đáng giá bao nhiêu tiền”.

Phong Linh tỉnh táo ngồi dậy, “A, để ta tính cho chàng, năm nay nó sáu tuổi, tính chàng một ngày 100 là được rồi, mỗi năm một tuổi đến mười hai.....”.

Thần Hoàng nhìn nàng nước miếng tung bay, hần chưa thấy ai bán con trai mà còn vui vẻ như vậy. Hần lắc đầu bật cười, ôm nàng, “Ở trong lòng ta, nàng và Bảo Bảo đều vô giá. Đừng nói là bạc, cho dù muốn mạng của ta, ta cũng cam lòng”.

Cái ôm của hần có thể làm nàng cảm nhận được tâm ý của hần. Phong Linh nở nụ cười, ôm hần, “Mẫu tử chúng ta không tham lam, chỉ cần bạc là đủ rồi, mạng của chàng thì còn cần giữ lại để kiếm bạc”.

Khóe miệng Thần Hoàng run rẩy, trừng mắt với nàng, “Nàng, nhất định phải ở lúc lãng mạn hất một chậu nước lạnh à?”.

Phong Linh chu miệng. “Đó là sự thật thôi”. Nàng thấy hần không nói chuyện, hờn dỗi, thì dè dặt vươn tay ra, “Thất gọn cái mảnh này lên thôi”.

237. Chương 241: Tên Của Ta Là Nhiếp Tố Tố

Thần Hoàng và Phong Linh ở trong đại trạch cả ngày, sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Thần Hoàng đã phải trở về Tây Vực. Phong Linh kéo Bảo Bảo còn chưa tỉnh ngủ đi tới cửa, d d l q d “Này, khi nào thì

chàng trở lại?”.

Thần Hoàng lười biếng dựa vào người nàng, một tay đặt lên vai nàng, “Không bỏ được tướng công của nàng đúng không?”.

Bảo Bảo rùng mình một cái, “Sáng sớm gọi con dậy chỉ để xem hai người đứng đây làm chuyện buồn nôn à?”.

Thần Hoàng vỗ vỗ đầu nó, “Tiểu tử, ta không có ở đây thì con phải bảo vệ nương con cho tốt, đây là trách nhiệm d d l q đ của nam nhân, con hiểu không?”.

Bảo Bảo lườm hằm một cái, “Đó là nương của con, đâu cần thúc phải nhắc!”.

Một tay Thần Hoàng ôm Phong Linh, một tay nắm tay Bảo Bảo, “Lúc ta không có mặt ở đây, hai người không được phép gây chuyện!”.

Hai mẹ con trằm miêng một lời, “Đâu có đâu!”.

Thần Hoàng quay đầu lại nhìn Phong Linh nói, “Nàng muốn làm ăn ta không phản đối nhưng mà phải nhìn người thật rõ, bị lừa bạc là chuyện nhỏ, chỉ sợ có người có dụng tâm xấu, đánh chủ ý xấu lên người nàng. Có chuyện gì thì nàng phải hỏi Tàng Tâm, biết không?”.

“Thôi đi, ai dám gạt ta chứ!”.

Thần Hoàng lại cúi đầu nhìn Bảo Bảo, “Gần đây trong võ lâm có chút rung chuyển, Thánh giáo Hắc Ám mới quật khởi thời gian trước cũng không dễ động vào, có chuyện gì con hãy hỏi Từ Vân phương trượng, ta đã nói chuyện với ông ấy, ông ấy sẽ giúp đỡ con. Còn nếu không trị được thì con chờ ta về, ta sẽ tự mình diệt họ”.

Bảo Bảo khoát tay, “Không cần, con có thể đối phó!”.d d lqđ

Thần Hoàng nhướn mày, “Nương của con nói một câu rất đúng, có thể đánh thì đánh, đánh không lại thì phải chạy!”.

Những người áo xám tro cười trộm, mặt Phong Linh đỏ lên, trợn mắt nhìn hằm.

“Chủ nhân, nên đi rồi”. Lãnh Tàng Tâm nhắc nhở.

“Ừ”. Thần Hoàng đến trước ngựa, xoay người lên ngựa, ngồi trên lưng ngựa, quay đầu nhìn hai người, “Chờ ta trở lại, ta sẽ cưới nàng!”. Nói xong, hằm thúc vào bụng ngựa đi mất.

Hồng Ngọc ngẩn ra, sau đó lắc đầu bật cười, nam nhân Dạ gia sao lại giống nhau.

Tim của Phong Linh vẫn còn đập thành thịch, khoe miệng ngọt ngào nhếch lên. Bảo Bảo đội một chậu nước lạnh, “Nương, nên hồi hồn đi”.

“Bốp”. Phong Linh đánh nhẹ vào đầu nó. “Con đã học tốt văn sử địa, chính trị chưa?”.

“Nương dạy con những cái đó lúc nào?”.

“Bây giờ, ngay lập tức!”.d d lqđ Phong Linh xách nó đi về, Bảo Bảo kháng nghị, “Hôm nay con còn có việc phải làm, Lý Thọ thúc thúc sẽ đến đây đón con! Ai da, nương, con sai rồi”.

Mấy người Hồng Ngọc cười mập mờ, Tam Nương đang xấu hổ.

Cảnh Vương phủ, sau khi được xây dựng lại.

Bên ngoài cửa Vương phủ, Cảnh Vương vẫn ngồi trên xe lăn, sắc mặt tái nhợt, giống như đã trải qua một hồi bệnh nặng. Bên cạnh, Trương Tam vẫn chờ đợi, không nói nhiều.

“Trương Tam”.

“Có thuộc hạ”.

“Người nói xem, Vương phủ được xây dựng lại, có giống như trước không?”.

“.....Không thể”.

“Ha ha”. Dạ Mặc Cảnh quay đầu lại nhìn hần, “Có lẽ hỏng, cho dù tu bổ nhiều lần cũng không thể làm gì”.
Sắc mặt Trương Tam vẫn không đổi, lẳng lặng đứng một bên.

“Quý diện tăng là do một tay bổn vương lập ra”. Dạ Mặc Cảnh nhìn về phía xa, sâu kín nói, “Bổn Vương tồn tại vài năm để an bài chúng ở bên cạnh hoàng thượng và các đại thần. Bổn vương biết, lòng người là thứ khó có thể nắm trong tay cho nên bổn vương dùng độc khổng chế bọn họ. Đến khi cần thì bọn họ sẽ là những sát thủ”.

Trương Tam yên lặng nghe hần nói, “Chuyện mà bổn vương làm có thể rơi đầu bất cứ lúc nào cho nên bổn vương không có bằng hữu, không có nữ nhân, lại càng không thể coi bọn chúng như người thân!”. Hần quay đầu lại, ánh mắt tỉnh táo nhìn thẳng vào Trương Tam, “Nhưng mà trong những người làm cho bổn vương chỉ có ngươi là bổn vương không hề dùng độc, cũng chỉ có ngươi là người biết chỗ của mật thất”.

Trương Tam quỳ một chân xuống, “Thân là con dân của phiên bang, thuộc hạ không thể lựa chọn giữa tín ngưỡng và sự trung thành. Cảnh Vương, là thuộc hạ nợ ngài”. Nói xong, hần rút đao ra, giơ lên.

Dạ Mặc Cảnh thu hồi tầm mắt, nói, “Ngươi đi đi”.

Trương Tam sững sờ, ngược mắt kinh ngạc.

“Có lẽ bổn vương cần một người như vậy, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, chứng kiến sự thành công của bổn vương!”.

Trương Tam cúi đầu, trong mắt thoáng sự giãy dụa, nhưng sau đó hần đứng lên, quay đầu bước đi.

Cảnh Vương phủ lớn như vậy, một mình Dạ Mặc Cảnh ngồi trên xe lăn, thân thể bị ánh chiều tà kéo dài thật dài.....

Tây Vực, bão cát mãnh liệt, tối tăm trời đất.

Mỗi năm ở đây đều có một hai tháng bão cát, gió thổi bay tất cả. Trong thời gian này, bách tính sẽ nghỉ ngơi, đóng cửa, không bước chân ra khỏi nhà.

Xe ngựa đi ở trong núi hoang có chút khó khăn, mười người tùy tùng mặc áo choàng, ngồi trên ngựa, bị gió lớn thổi ngã trái ngã phải.

“Chủ nhân, tìm một địa phương tránh bão, bão cát lớn quá!”.

Thần Hoàng ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên nhìn một chút, “Đi thẳng về phía trước”.

Nơi đó có một tòa nhà bỏ hoang, nóc phòng sụp hơn nửa, ngay cả cửa chính cũng không có. Mọi người vội vàng chạy vào đó, mặc dù phòng ốc rách nát nhưng lại chặn được bão cát. Đi vào trong đại sảnh, chỗ đó vẫn còn dùng được, còn có cả vài cái ghế dựa. Một tên tùy tùng lau ghế sạch sẽ, mời Thần Hoàng ngồi, “Chủ nhân, chúng ta ở đây nghỉ một chút!”.

Tùy tùng cũng mở bình nước, “Chủ nhân, xin uống nước”.

“Ừ”. Hần nhận lấy, quét mắt nhìn thủ hạ đang nhếch nhác, “Các ngươi đừng cố, tìm một nơi nghỉ ngơi cho tốt”.

Đúng lúc này, ánh mắt hần bắn về phía ngoài phòng, ngay khi những người kia chưa kịp phản ứng gì hần đã bay ra ngoài, lôi được một người từ trong đồng ngói vụn.

Trong phòng khách, ánh mắt Thần Hoàng sắc bén như dao nhìn chằm chằm người ngồi dưới đất. Nàng ta mặc một bộ quần áo nam cũ rách, đầu tóc rối bù, đầu cúi thật thấp, nhìn từ thân hình có thể nhận ra đây là một nữ nhân.

Hần lạnh giọng hỏi, “Ngươi là ai?”.

Nàng lắc đầu, không dám nói lời nào, hoặc là không muốn nói chuyện.

Thần Hoàng nhíu mày, rút kiếm ra, “Ta không có tính nhẫn nại, ngươi là ai, tại sao ở chỗ này?”.

Nàng không nhận được nói, “Tên ta là Nhiếp Tố Tố”.

Nàng còn chưa nói xong, sắc mặt Thần Hoàng hơi cứng lại, “Người nói gì?”.

Cô gái ngẩng đầu lên, khi hần nhìn thấy gương mặt đó thì trái tim run lên không rõ nguyên do. Nàng không tính là xinh đẹp nhưng ngũ quan rõ ràng, trên mũi còn dính một khỏa kim cương, nhìn kỹ thì nó giống như là một chiếc khuyên tai. Tóc dài ngắn không đều, còn có một lọn tóc màu xanh quỳ dị.

Thần Hoàng trừng mắt, nú áo nàng, khuôn mặt xinh đẹp như bị ác ma nhập vào, tàn nhẫn, tà ác. “Người nói lại lần nữa, người là ai?”.

Cô nương đó bị đau, kêu lên một tiếng, “Người có biết nói lý lẽ không? Ta đã nói với người rồi, ta là Nhiếp Tổ Tổ, người còn muốn sao nữa?”

238. Chương 242: Một Giác Ngủ Sáu Năm

Là người trùng tên trùng họ sao? Đây là trùng hợp thôi sao?

Thần Hoàng nhìn chăm chăm nàng ta, chậm rãi buông tay ra, “Tất cả lui ra đi”.

“Vâng!”. Thủ hạ bên cạnh đều lui xuống, trong đại sảnh chỉ còn hần và nữ nhân tên Nhiếp Tổ Tổ.

Thần Hoàng nhìn nàng chăm chú khiến nàng sợ hãi, Nhiếp Tổ Tổ tránh xa Thần Hoàng giống như tránh ôn thần, “Vị công tử này, chúng ta nên học một chút về thứ tự trước và sau đi, nói sao đi nữa thì ta cũng đến đây trước!”.

“Nơi này bao quát hơn nửa tháng, một mình người là nữ nhân làm sao lại có thể xuất hiện ở đây được?”.

Nhiếp Tổ Tổ ảo não bóp đầu, “Làm sao mà ta biết được? Tỉnh dậy ta đã thấy mình ở Tây Vực rồi!” Nói xong nàng còn lẩm bẩm một câu, “Lại còn biến thành cái dạng này nữa, , người hỏi ta thì ta biết hỏi ai, ta cũng muốn biết tại sao?”.

Thần Hoàng không hề bỏ qua bất kỳ biến hóa nhỏ nào trên mặt nàng, “Người nói, người tên là Nhiếp Tổ Tổ, nếu vậy người đến từ đâu?”.

“Từ sông”.

Thần Hoàng nhướn mày, “Người nói đùa ta à?”.

Nhiếp Tổ Tổ mếu máo, trừng hần, “Người đúng là không làm người khác thích người được, rõ ràng chỉ là người lạ mà còn hạch hỏi người ta. Ta nói thì người lại không tin! Vậy thì người hỏi ta làm gì? Cứ tưởng tượng ra đáp án là được rồi, dù sao, chỉ cần người vừa lòng là được rồi!”.

“Phập”. Thần Hoàng không nói nhiều, cầm thanh kiếm lên trên trường, thân kiếm còn rung rung phát ra tiếng.

Nhiếp Tổ Tổ tức giận ngồi xuống, “Được rồi, được rồi, người đã cảm thấy hứng thú với chuyện người khác như vậy, muốn biết gì thì người cứ hỏi đi đi! Nhưng mà, ta nói trước, ta nói người tin hay không là chuyện của người, ta không xen vào, đừng nghĩ ta sẽ trả lời lần thứ hai!”

“Rốt cuộc người tới từ đâu?”.

Nhiếp Tổ Tổ ngồi lên một cái đôn, ngồi đối diện với hần, “Cái này thì phải nói thật lâu về trước.....”.

Thần Hoàng lạnh mặt nói, “Nói tóm tắt”.

“Hừ”. Nhiếp Tổ Tổ trừng mắt nhìn hần, “Người tuyệt đối không đáng yêu”.

Hình như chịu đủ việc nàng kéo đông kéo tây, Thần Hoàng nhú mày, trong mắt là sự hung ác, Nhiếp Tổ Tổ vội vàng khoát tay, “Được được, ta nói ta nói, người đừng vội!”. Nàng thanh thanh cổ họng, “Khụ khụ.... Đây, người có nước không?”.

Thần Hoàng ném cho nàng túi nước, sau khi nàng uống đủ thì lau miệng, “Này, có gì để ăn không? Đã hai ngày nay ta chưa ăn gì?”.

Thần Hoàng hít sâu một hơi, “Mang chút thức ăn vào”.

“Vâng”. Có người đưa lương khô và bò khô vào. Nhiếp Tổ Tổ trợn to mắt, chảy nước miếng, “Cảm ơn, cảm ơn, ta không khách khí đâu”. Nàng cầm lên ăn giống như một người ăn xin.

Sau khi ăn no uống đủ, nàng mới vỗ bụng, hài lòng nói. “Xem ra ngươi cũng không giống người xấu”.

“Một bữa cơm mà đã thu mua được ngươi rồi hả”. Thần Hoàng khinh bỉ nhìn nàng.

“Dĩ nhiên không phải”. Nhiếp Tổ Tổ cười nói. “Phải nhìn xem cơm này đưa vào lúc nào, hiện tại nó giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Được rồi, vì ngươi không phải là người xấu nên ta sẽ nói cho ngươi biết”.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói. “Ta nói ta tới từ sông cũng không phải nói dối. Khi đó ta được người ta cứu từ sông lên, ta không nhớ một chút nào về kí ức trước đó, ta chỉ nhớ ta tên là Nhiếp Tổ Tổ. Sau đó ta đi theo ân nhân cứu mạng của ta, trở lại nhà của hắn, ở đó, làm nha hoàn cho hắn”.

Thần Hoàng lắng lắng nghe, nàng lại nói tiếp. “Bởi vì gia tộc của hắn là gia tộc lớn nên có sự tranh quyền đoạt thế, ta trở thành vật hy sinh, bị người ta đuổi đi, cho nên vẫn lưu lạc đến bây giờ”.

Nàng nói phần trước, Thần Hoàng có thể tin đó là thật. Nhưng nửa phần sau, ánh mắt của nàng rõ ràng có lóe lên, chỉ vài ba lời đã xong, sợ là sự việc không chỉ như thế. Nhưng mà hắn nhớ rất rõ ràng, Tam Nương cũng đã từng mất hết trí nhớ, chỉ nhớ rõ những chuyện từ sau khi trở về từ Luật Pháp tự.

Đây cũng là trùng hợp sao?

Ánh mắt của hắn thâm thúy, hỏi, “Ngươi ở bên ngoài đã bao lâu rồi?”.

Nhiếp Tổ Tổ sững sốt một chút, chớp mắt một cái, nàng không biết phải trả lời thế nào, rõ ràng từ lúc hôn mê đến lúc tỉnh lại thì chỉ khoảng 2, 3 ngày. Nhưng trên thực tế bây giờ đã là sáu năm sau! Ai mà tin được nàng ngủ một giấc những sáu năm mà còn chưa thành thây khô. Sau khi tỉnh lại, ngay cả thân thể cũng đổi, nói ra người ta không nghĩ rằng nàng là xác chết vùng dậy mới lạ!

“Ba ngày!”.

Thần Hoàng mím môi, nhìn từ trên xuống dưới, “Ngươi là người ở đâu?”.

“Ta đâu có nhớ chuyện lúc trước, làm sao có thể biết được ta là người ở đâu?”. Nhiếp Tổ Tổ nhìn hắn giống như nhìn kẻ ngốc, nàng thật không rõ người đàn ông nhìn xinh đẹp nhưng lại gà mẹ, hứng thú nhiều với chuyện người khác như vậy!

Thần Hoàng thu hồi tầm mắt lại, hắn cũng đã hiểu được đại khái. Nàng ta đang cố giấu diếm điều gì đó, không thể nghi ngờ, nhưng với một người xa lạ thì không ai sẽ nói ra lai lịch của mình. Nhưng mà trực giác của hắn từ trước đến giờ vẫn rất đúng, nữ nhân tên là Nhiếp Tổ Tổ này không hề đơn giản! Thay vì giữ nàng cho kẻ địch phát hiện, thì muốn giết nàng chấm dứt hậu quả, muốn dẫn nàng đi, thì nắm nàng trong tay là được!

Hắn nhíu mày, hơi hột nói: “Hình như gió đã ngừng, chúng ta phải đi, nơi này giữ lại cho ngươi”. Hắn đứng dậy, định đi ra ngoài, Nhiếp Tổ Tổ vội vàng gọi hắn lại, “Công tử!”.

Thần Hoàng đứng lại, nhíu mày nhìn nàng, “Có chuyện gì sao?”.

“Cái đó.....”. Nàng lúng túng tránh tầm mắt của hắn, “Ngài có thể... có thể.... Có thể dẫn ta theo cùng được không?”.

Thần Hoàng nhếch môi, lộ ra vẻ như ý, ngoài miệng lại cố ý nói, “Tại sao ta phải mang ngươi theo?”.

Nàng cúi đầu, đáng thương nói: “Ta rất xa lạ với nơi này, không biết chút gì, chưa quen với cuộc sống ở đây, trên người lại không có tiền, muốn đi ra ngoài cũng khó. Ta biết công tử không phải người xấu, cho nên muốn nhờ ngài giúp ta, chỉ là ngài yên tâm, ta sẽ không mang lại phiền toái cho công tử, để ta làm nha hoàn cũng được”.

“Ta không cần nha hoàn”.

Nhiếp Tổ Tổ thất vọng cúi đầu, kiêu ngạo làm nàng chỉ có thể nói đến đó, “Vậy thì thôi đi, chúc người đi đường bình an, đừng bị gió thổi bay”.

Thần Hoàng đẩy cửa đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói, “Nếu như là một gã sai vặt thì có thể suy tính lại”.

Cặp mắt Nhiếp Tổ Tổ sáng lên, theo sát hắn, “Gã sai vặt thì gã sai vặt!”. Chỉ cần có thể rời khỏi đây, nàng sẽ tìm biện pháp tìm lại mình!

“Muốn đi cùng ta thì tất cả đều phải nghe ta!”.

“Được được, công tử nói gì thì chính là cái đó!”.

Thần Hoàng dừng lại, “Bắt đầu từ bây giờ người không thể dùng tên của một nữ nhân được, phải đổi tên!”.

Nhiếp Tổ Tổ suy nghĩ một chút, đúng vậy, không thể gọi một gã sai vặt là Nhiếp Tổ Tổ được, đúng là rất kỳ quái, “Công tử đổi tên cho ta là được rồi!”.

“A Nam”.

Nhiếp Tổ Tổ run rẩy, “Công tử, ngài sợ người khác không biết ta là nam sao?”.

239. Chương 243: Nhiếp Tổ Tổ Thích Ứng Trong Mọi Hoàn Cảnh

Sau khi bão cát qua đi, rốt cuộc mọi người cũng đến được “Niêm”, tổng đàn ở Tây Vực của Thần Hoàng.

Trước tiên Thần Hoàng sai người đưa Nhiếp Tổ Tổ đi, cho nàng tắm rửa và đổi một bộ quần áo. Sau đó hắn đi gặp vài vị đàn chủ của các phân đàn, đột nhiên có người tiến vào bẩm báo, “Chủ nhân, có một người xưng là thị vệ bên người của Hàm Vương muốn được gặp ngài”.

“Thị vệ của Dạ Vô Hàm? Dẫn hắn vào”.

“Vâng”.

Một lúc sau, Huyền Phong đi vào, thi lễ, “Tham kiến thái tử”.

Thần Hoàng nhận ra hắn, tò mò hỏi, “Người không ở bên cạnh Hàm Vương, đến chỗ này làm gì?”.

Huyền Phong trả lời, “Hàm Vương luôn chú ý đến, nghe nói Niêm gặp một chút phiền toái. Khoảng thời gian trước, Hàm Vương đã phái thuộc hạ đi về Tây Vực, nghe ngóng chuyện ám sát của Niêm!”.

Thần Hoàng nghe đến đó, lông mi khẽ run, “Cái tên đó thỉnh thoảng cũng làm người thích”.

“Thái tử, trước đó thuộc hạ là cường đạo”. Huyền Phong không hề xấu hổ mà nói rất tự hào, “Tin tức của cường đạo thường là nhanh nhất và chuẩn nhất, thuộc hạ đã tra được những người đột nhiên xuất hiện ở Tây Vực, đối địch với Niêm là người của thánh giáo Hắc Ám mới quật khởi trên võ lâm! Còn về việc tại sao lại muốn tìm Niêm gây phiền phức thì chưa thể biết được”.

Thần Hoàng cũng không ngoài ý muốn, gật đầu. “Theo tin tức của chúng ta, cũng đúng là do những người đó”. Hắn xoay người, hai tay chắp sau lưng, “Trước đó vì chuyện của Tam Nương nên ta không có tâm tư đối phó với bọn họ, bây giờ thù mới hận cũ nên tính một lượt rồi”.

Huyền Phong còn nói, “Ngày hôm qua, các huynh đệ có cướp của một đội thương nhân, vô tình nghe được trong miệng bọn hắn một tin tức, rốt cuộc cũng biết nơi ẩn thân của những kẻ đó”.

Về mặt Thần Hoàng sắc lạnh: “Ở đâu?”.

... ..

Nhiếp Tổ Tổ tắm rửa sạch sẽ, mặc một bộ quần áo gã sai vặt, nàng dường như lại thấy ánh mặt trời. Chỉ là.... ....

Nhìn trong gương đồng khuôn mặt không thuộc về mình, nàng lại nhéo mạnh bản thân. Đến lúc nước mắt rơi xuống, nàng mới tin tưởng đây là sự thật.

Mặc nó biến thành cái người nào, không có cơ thể 200 cân nàng nên cười trộm, cũng không biết vì sao nàng không vui nổi, vẫn có phần tưởng niệm cơ thể mập mạp kia.

Nàng đẩy cửa ra ngoài, chỉnh chỉnh mũ trên đầu, Nhiếp Tổ Tổ luyện cuống họng, “A aaaaaa, iiiiiiiiii, aaaaaaaa.... ....”.

Hai người mặc áo xám tro đi qua nhìn nàng, “Đây là ai vậy?”.

“Nghe nói là một kẻ điên mà chủ nhân nhặt về”.

Nhiếp Tổ Tổ há miệng thở dốc, mãi không nói được gì. Nàng ngậm miệng lại, trừng mắt nhìn hai người kia, “Các người mới là kẻ điên!”.

Nàng đi về nhà trước, thấy Thần Hoàng đang nói chuyện với Huyền Phong thì ưỡn ngực, hóp bụng, nghênh ngang đi qua, “Công tử”.

Thần Hoàng không nói thêm gì, Huyền Phong gật gật đầu, “Được rồi, người đi đi”.

“Thái tử, thuộc hạ cáo lui”.

Dù sao Thần Hoàng vẫn còn chút phòng bị với nàng, quay đầu liếc nàng một cái, nói, “Hai ngày tới người cứ ở đây, không cần đi đâu cả, ta còn có chút việc bận, người không cần theo ta”.

“Vâng!”. Nhiếp Tổ Tổ tinh thần phấn khởi. Từ trước đến nay nàng đều nhanh thích ứng với mọi hoàn cảnh, dường như đã có người từng nói với nàng, tham lam quá sẽ không có được hạnh phúc. So với quần cảnh hai ngày trước thì bây giờ nàng có ăn có ngủ, còn được tắm như vậy đã là tốt rồi!

Hai ngày sau đó Thần Hoàng không thấy đâu. Nhiếp Tổ là một người tính tình sáng sủa hoạt bát, không kêu nệ tiểu tiết, rất nhanh đã hòa nhập đc với những người ở đây.

Hai ngày sau, Thần Hoàng xuất hiện, còn giải mấy người mặc áo đen về, nhìn có vẻ như đánh thắng trận.

Nhiếp Tổ Tổ làm tốt vai trò gã sai vặt, đưa khăn lông, đưa nước trà. Thần Hoàng liếc nàng một cái, “Hai ngày nữa, ta sẽ trở về kinh thành”.

Nhiếp Tổ Tổ không lo lắng, nói, “A, vậy ta đi cùng công tử”.

“Người không muốn tìm lại ân nhân cứu mạng?”.

Nói đến đây, nàng đột nhiên nhớ tới gì, dè dặt hỏi, “Công tử, ta hỏi ngài một việc”.

“Cái gì?”.

“Ta nghe mọi người nói Hàm Vương điện hạ xuất binh đánh phiên bang là thật sao?”.

Thần Hoàng nghiêng đầu hỏi, “Hỏi cái này làm gì? Người có người thân bên đó sao?”.

“Bằng hữu có tính không?”.

Thần Hoàng nhíu mày, “Nếu không có gì thì ba ngày nữa, Dạ Vô Hàm sẽ khai hoàn hồi triều”.

“A”. Nhiếp Tổ Tổ ủ rũ ngồi xuống, “Tại sao vừa ngủ dậy thì thế giới liền thay đổi”. Rõ ràng nàng vừa mới rời khỏi Thế chủ mà phiên bang đã bị giết. Dù sao đó cũng là nơi nàng từng sống qua, cũng có chút thương tâm.

Thần Hoàng nhìn hết vẻ mặt cô đơn của nàng, hỏi, “Ân nhân cứu mạng của người ở đó sao?”.

“Vâng”.

Thần Hoàng liếc mắt nhìn nàng, không nói gì.

Niềm có vấn đề, tất nhiên là do nội gian, mọi người đều biết là ai. Nhưng Thần Hoàng lại không có ý muốn lôi nội gian ra. Hiển nhiên hẳn biết đó là người nào.

Bởi vì có tin tức của Huyền Phong cho nên đã bắt gọn một mẻ thánh giáo Hắc Ám. Một lần nữa an bài đủ, Thần Hoàng quyết định trở về kinh thành, không muộn một khắc nào. Hẳn hận không thể có đôi cánh bay trở về bên người mẹ con Phong Linh. Đương nhiên, Nhiếp Tổ Tổ cũng trở về với thân phận gã sai vặt.

Kinh đô vẫn phồn hoa như trước. Khung long hai bên đại trạch vẫn uy phong lẫm lẫm.

Vấn Xuân vội vàng trở về, lau mồ hôi trên trán, nói, “Tam Nương, bên phía cô nhi viện có phiền toái, quan phủ nói chúng ta không có sự phê duyệt của triều đình, không được mở cô nhi viện ở nơi phố xá sầm uất”.

Phong Linh vỗ đầu, “A, sao ta lại quên chuyện này! Đúng là, trước khi Dạ Tàn Nguyệt đi, ta phải bảo hẳn phê cho ta chứ!”. Nàng đi vòng vòng trong phòng. “Tìm ai thì tốt nhỉ? Dạ Tàn Nguyệt đi Tây Vực, Dạ Vô Hàm và Dạ Dập Tuyên cũng đi phiên bang..... Haiz, thôi tìm Hoàng thượng!”.

Vấn Xuân nuốt một ngụm nước bọt.

Vừa từ hoàng cung trở về, cầm phê duyệt của Dạ Hoàng Thiên. Sơ Hạ lại có vấn đề, “Tam Nương, bên phía viện dưỡng lão có người tới gây chuyện!”.

Hồng Ngọc lười biếng đứng đây, “Chuyện này giao cho ta là được, tỷ còn bận việc của tỷ. Đã lâu ta chưa được hoạt động gân cốt, võ công đều dễ hoang phế cả rồi”. Hai tay bóp mạnh, cảm roi đi về phía viện dưỡng lão.

Lúc này, Chu lão bản lại tới, “Tam Nương, người phát ngôn đâu? Bây giờ chúng ta đã có hơn một ngàn người ghi danh, ngày mai bắt đầu rồi, ta đã sắp xếp nơi chốn đầy đủ, vé vào cửa cũng bán hết sạch, nếu không tìm người phát ngôn thì không kịp nữa”.

“Ừ, chuyện này ta quên mất”. Phong Linh nhíu mày, “Vừa là người có sức ảnh hưởng, vừa vui tai vui mắt, còn chưa thành thân, tìm ở đâu.... ..”. Đột nhiên, nàng nhớ ra, vỗ tay, “Có rồi!”.

240. Chương 244: Trong Người Có Ta

Thần Hoàng vội vã chạy từ Tây Vực về Dạ Thành, cơ hồ không nghỉ, ngay cả hoàng cung cũng không về, mà nhanh chóng chạy tới chỗ Phong Linh.

“Công tử, đây là đâu vậy?” Xe ngựa dừng lại, Nhiếp Tổ Tổ tò mò hỏi.

Thần Hoàng không thèm quan tâm Nhiếp Tổ Tổ, đi thẳng vào cửa chính.

“A, thái tử đã về!” Sơ Hạ thấy hẳn, vô cùng vui mừng, vội vàng đi báo cho Phong Linh.

Phong Linh lập tức chạy ra, vừa nhìn thấy Thần Hoàng đã nhào ngay vào lòng hẳn, “Dạ Tàn Nguyệt! Chàng đã về!”

Thần Hoàng hết sức hài lòng với biểu hiện nhiệt tình của nàng, không uống công hẳn đã bôn ba nhiều ngày qua, cuối cùng nàng đã nghĩ thông.

“Nhớ ta không?” Hẳn trêu ghẹo hỏi.

Phong Linh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đập vào ngực hẳn, “Chàng thì sao?”

“Ta à ~” Thần Hoàng mờ ám tiến gần tai nàng nói gì đó, Phong Linh nghe xong mặt bỗng đỏ bừng như trái cà chua chín, làm nũng trườn hẳn, “Trong đầu chàng sao nhiều ý nghĩ xấu xa quá vậy?”

Bọn Vấn Xuân biết hai người xa cách đã lâu cần không gian riêng nên rất biết điều tránh đi. Lúc này, Nhiếp Tổ Tổ đi tới, tò mò hỏi, “Công tử?”

Phong Linh nghe thấy, nhô đầu ra, vừa thấy Nhiếp Tố Tố nàng liền ngẩn cả người, hoàn toàn hóa đá. Mà Nhiếp Tố Tố ngay khi thấy Phong Linh cũng trợn to hai mắt, quên phản ứng. Thần Hoàng nhìn hai người như hai pho tượng trước mắt, nghi ngờ nhướn mi, “Có điều gì mà ta không biết sao?”

Phong Linh lấy lại tinh thần trước, lập tức xông tới kéo Nhiếp Tố Tố, “Đi theo ta!” Nhiếp Tố Tố bị động bị kéo đi, hình như vẫn chưa tỉnh ra. Phong Linh chạy được hai bước thì quay đầu lại cảnh cáo Thần Hoàng, “Không được đi theo, bằng không đừng trách ta trở mặt!”

Thần Hoàng ngạc nhiên đứng yên, thực tế hắn vẫn rất tò mò về Nhiếp Tố Tố này, mà phản ứng của hai người, đã nói lên hắn có điều bí ẩn.

Phong Linh kéo Nhiếp Tố Tố vào thư phòng, cảnh giác quét khắp xung quanh một vòng, sau đó đóng sập cửa lại, đối diện với gương mặt cực kỳ quen thuộc này, có thể nói lòng nàng đang trầm mồi ngổn ngang, cố nén kích động, nàng thận trọng hỏi, “Thân thể của ngươi.... Không phải là ngươi?”

Nhiếp Tố Tố gật đầu, “Thân thể của ngươi..... Không phải là ngươi?”

Hỏi xong, hai người liền hiểu rõ.

Phong Linh vỗ đầu, “Trời ơi, không chỉ xuyên không mà còn cả trao đổi linh hồn nữa sao?!” Không biết có phải là ông trời cố tình ưu ái nàng hay không, mà chẳng những để cho nàng sống lại, còn đồng thời cho nàng nhìn thấy cả thân thể cũ của mình.

Nhiếp Tố Tố càng khó tiếp thu hơn Phong Linh, vì dù sao Phong Linh cũng đã nhìn nhiều tiểu thuyết xuyên không còn Nhiếp Tố Tố thì không. Chợt Nhiếp Tố Tố nắm chặt tay nàng, “Người biết chuyện gì đã xảy ra đúng không? Mau nói cho ta biết, rốt cuộc là sao? Tại sao chúng ta lại biến thành thế này?”

Phong Linh vỗ vỗ tay Nhiếp Tố Tố để trấn an, kéo Nhiếp Tố Tố ngồi xuống, “Người yên tâm, ta sẽ từ từ nói cho ngươi.”

Sau khi ngồi xuống, Phong Linh cố gắng chọn lọc từ để nói cho Nhiếp Tố Tố. Cuối cùng, nàng nói, “Tóm lại, chính là linh hồn ngươi chiếm thân thể ta, mà linh hồn ta thì đang trong thân thể ngươi. Nói cách khác, từ nay về sau, chúng ta đều phải cố gắng thích ứng với thân thể mới của mình.”

Nhiếp Tố Tố lơ mơ gật đầu, “Khó trách, bỗng nhiên ta ngủ một giấc đến sáu năm, mà vẫn không biến thành thây khô.”

Phong Linh đột nhiên cười vui, ôm chầm Nhiếp Tố Tố, “Có thể nhìn thấy thân thể của mình thật tốt! Mắt này, mũi này, miệng này, đều thấm nhuần hơi thở hiện đại! Còn cả cái mũi dễ thương này nữa, ta rất nhớ các ngươi!”

Nhiếp Tố Tố cũng nhìn ‘mình’ ngẩn người, “Thì ra khi ‘ta’ gãy đi, có thể xinh đẹp đến thế này?! Trước kia sao ta không biết chứ! Còn bị người ta cười nhạo gần chết, ta thật sự muốn cho những kẻ đó nhìn thấy ‘ta’ của hiện tại, để biết Nhiếp Tố Tố cũng rất đẹp!”

“Ừ” Phong Linh gật mạnh đầu, “Đúng, đúng.”

Hai người cứ như vậy, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng thấy đối phương đẹp hơn cả hoa. Sau đó Nhiếp Tố Tố hỏi về những chuyện xảy ra mấy năm qua, sau khi nghe xong thì thổn thức không thôi.

“Ày, thật không biết nên nói thật xin lỗi, hay là chúc mừng đây. Nhưng, hiện tại ngươi có thể tìm được hạnh phúc của mình mới là điều quan trọng nhất, không cần biết quá trình thế nào, cứ xem như đó là sự rèn luyện của cuộc sống đi.”

Phong Linh hỏi thử, “Người chưa từng nghĩ qua, những hạnh phúc này vốn phải là của ngươi, ta chỉ là kẻ giả mạo sao?”

Nhiếp Tố Tố thản nhiên cười, lắc đầu, “Sao có thể chứ, nếu đổi lại là ta, có khả năng sẽ là một cuộc sống khác rồi. Những điều này là do chính ngươi tranh thủ được, dù không là thân thể của ta, ngươi cũng sẽ có được chúng.” Ngay sau đó, Nhiếp Tố Tố ngưng ngừng nói, “Nói cho cùng, sáu năm trước ta mập như vậy, hắn đã mang đến rất nhiều phiền toái cho ngươi, ‘ta’ có thể biến thành xinh đẹp như hiện tại, hoàn toàn là nhờ vào cố gắng của ngươi. Ngược lại, ta còn phải nói cảm tạ ngươi đó chứ!”

Phong Linh nghe vậy, đột nhiên thật muốn khóc, dường như, sáu năm qua, chỉ có người trước mặt này mới là người chân chính hiểu rõ được lòng nàng. Phong Linh nhẹ nhàng ôm lấy Nhiếp Tổ Tổ, “Tổ Tổ, đa tạ người.”

“Hi hi, ta cũng phải cảm ơn người, đã cho ta có hội sống lại.”

Hai người ôm chầm, an ủi lẫn nhau.

Lúc Thần Hoàng đi tới, nhìn thấy chính là cảnh này.

“Phong Tam Nương, nàng dám cùng một gã sai vật.....” hắn chưa nói hết, Nhiếp Tổ Tổ đã nháy nháy mắt với hắn, “Công tử, Tam Nương biết hết rồi.”

“Đúng!” Phong Linh kéo tay Nhiếp Tổ Tổ, vui mừng nói, “Hơn nữa còn là mới gặp mà như quen đã lâu! Dạ Tàn Nguyệt, chàng làm rất tốt! Ta muốn kết nghĩa kim lan với Tổ Tổ!”

Thần Hoàng ngăn người, “Hai người.....đang gạt ta chuyện gì đúng không?”

Phong Linh lắc đầu, sau đó cười tủm tỉm nói, “Không cần phải tìm hiểu rõ mọi việc như vậy, cuộc sống phải có một chút bí ẩn mới thú vị!”

Nhiếp Tổ Tổ tiếp lời, “Chính xác!”

Hai người nhìn nhau cười.

Thần Hoàng chết lặng, cảm giác như bị cho ra rìa, cộng với long đong mệt mỏi mấy ngày nay khiến hắn thật không thoải mái lắm.

Cơm trưa rất nóng nực. Phong Linh nhận Nhiếp Tổ Tổ là tỷ tỷ, gọi A Nam. Đây là ý của Nhiếp Tổ Tổ, nếu hai người đã trao đổi linh hồn, vậy không cần thiết dùng tên cũ làm gì, để tránh rắc rối không cần thiết.

Mọi người mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng tính tình Nhiếp Tổ Tổ hiền hòa, lại hài hước, rất được người ưa thích, nàng cũng không cần giả làm kẻ sai vật nữa, chính thức ở lại, trở thành một thành viên ở đây. Khi gặp Bảo Bảo, nàng càng thêm yêu thích, hoàn toàn xem Bảo Bảo như nhi tử của mình.

Đang lúc mọi người vui vẻ ăn uống thì có người báo, Dạ Vô Hàm chiến thắng trở về, đoàn quân đã đến ngoại ô, khoảng một canh giờ nữa sẽ vào thành.

241. Chương 245: Thu Quân Hồi Triều

Nghe nói Dạ Vô Hàm sẽ trở về thành ngay, trong đại trạch lại sôi trào.

Phong Linh lập tức nói, “Vấn Xuân, đến phủ ngự y tổng quản đón Hình Nhi về ngay.”

“Vâng, nô tỳ sẽ đi ngay.” Vấn Xuân đưa một cỗ kiệu đi đến phủ Lâm đại nhân.

Thần Hoàng để đũa xuống, nhẹ nhàng lau miệng, ngoác tay gọi Lãnh Tàng Tâm, “Chuẩn bị nghênh đón ở cửa thành”.

“Vâng, chủ nhân”. Sau khi Lãnh Tàng Tâm lui ram, Phong Linh đột nhiên nói, “A, tại sao lần này chàng tích cực thế?”. Nói xong, nàng lại nhún nhún mày, “Cái này cũng đúng, cho dù là ở nơi nào thì tình huynh đệ không thể kém đi được”.

Thần Hoàng liếc nhìn nàng một cái, “Ta không thích thiếu nhân tình”. Nói xong hắn lạnh lùng đứng dậy, Phong Linh tỏ vẻ “biết ngay”, sau đó nàng lắc đầu cười. Nhiếp Tổ Tổ đến gần nói, “Tam Nương, Hàm Vương là người như thế nào?”.

“A, hắn hả?”. Phong Linh suy nghĩ một chút, khẽ mỉm cười nói, “Dạ Vô Hàm là một bằng hữu đáng giá để người quên mình, hắn cũng là một nam nhân đáng giá dùng một đời để yêu!”.

Nhiếp Tổ Tổ nhìn chăm chăm vào nàng, “Muội đánh giá hần rất cao nhỉ, vậy muội đối với hần....”.

Phong Linh bĩu môi, “Nhiếp Tổ Tổ, tỷ có thể đừng học ta bát quái như vậy được không?”.

Nhiếp Tổ Tổ lơ đãng nói, “Cái này gọi là nhập gia tùy tục. Muội nói cho ta biết, muội đã dùng gương mặt ta làm những gì hã, để sau này nếu có người đến tìm thù thì ta còn biết chứ”.

Phong Linh suy nghĩ một lúc thấy nàng nói cũng không sai, nàng ấy là người trong cuộc, có quyền được biết. Phong Linh mấp máy môi, “Ta đã từng mê luyến hần.....”.

Nhiếp Tổ Tổ yên lặng lắng nghe, khi nghe được Dạ Vô Hàm độ lượng buông tay Phong Tam Nương, còn nói những lời cảm động lòng người thì lộ vẻ xúc động, cuối cùng, thở dài nói, “Không thể tưởng tượng được, Hàm Vương lại là một người chí nghĩa chí tình như vậy”.

Phong Linh cũng khẽ gật đầu, “Thật ra thì, rất nhiều khi, muội luôn yên lặng cầu nguyện hần sẽ gặp được một nữ nhân tốt hơn muội gấp ngàn lần, trải qua một cuộc sống hạnh phúc, nữ nhân tên Phong Tam Nương sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của hần nữa. Nguyện vọng này rất mãnh liệt, chừng từng mất đi”.

Nhiếp Tổ Tổ vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, “Nhất định sẽ”.

Bởi vì Dạ Vô Hàm khải hoàn hồi triều không tấu lên triều đình, cũng không gióng trống khua chiêng, cho nên dân chúng trong thành cũng không biết. Khi đội ngũ tới cửa thành, đột nhiên A Tinh bấm báo, “Hàm Vương, thái tử đang ở trước, tự mình nghênh đón chúng ta”.

“Hả?”. Dạ Vô Hàm sững sờ, Dạ Dập Tuyên cũng khó tin, “Sao vậy, thái tử điện hạ đổi tính rồi sao, tự nhiên có tình người vậy?”.

Dạ Vô Hàm suy nghĩ một chút, cũng chỉ cười cười, “Làm phiền thái tử đại giá, làm sao dám nhận đây”.

Khi bọn hần vào trong thành, quả nhiên thấy Thần Hoàng ngồi trên ngựa, hần vừa nhìn thấy bọn họ thì xoay người xuống ngựa. hai huynh đệ Dạ Vô Hàm cũng xuống ngựa, đi lên trước.

Nhìn xung quanh đoàn người chỉnh tề xếp thành hàng, Dạ Vô Hàm cười, “Khách khí như vậy không giống với tác phong của người”.

“Nếu như dễ dàng để cho người đoán được thì ta còn làm làm cái gì?”. Thần Hoàng nhìn hần, tựa tiểu phi tiểu, “Lần này diệt phiên bang, cũng là tạo thêm uy danh cho người trên triều đình, chức thái tử này ta có thể thoải mái bỏ xuống rồi”.

Dạ Vô Hàm nhú mày, “Muốn thoát thân sao, không dễ vậy đâu”. Hần không nói thêm nữa, lướt qua Thần Hoàng đi về phía trước.

“Cha~”.

Vấn Xuân ôm Hình Nhi lại, nhìn thấy bé trên mặt Dạ Vô Hàm nở nụ cười từ ái, đi qua ôm Hình Nhi, ước lượng, “Hình Nhi nặng hơn rồi”.

Hình Nhi vui vẻ ôm lấy cổ hần, “Phụ thân đã trở lại, có phải phụ thân sẽ không đi nữa không?”.

“Ừ, lần này cha sẽ về ở cùng Hình Nhi”.

“Thật tốt quá!”.

Phong Linh đứng ở sau, cười nhìn hần, “Vô Hàm, cảm ơn người”. Nàng biết, lần này hần xuất binh hoàn toàn là vì nàng. Nàng không thể biểu đạt hết lòng biết ơn, chỉ có thể dùng ba chữ đó. Mặc dù ít nhưng lại mang đầy lòng cảm kích của nàng.

Dạ Vô Hàm nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa nhưng lại khó nén tình cảm. Hần há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ mỉm cười. “Không cần phải nói cảm ơn với ta”.

Nhìn bộ dạng hai người, Thần Hoàng ăn dấm, đi tới nắm lấy tay Phong Linh, “Này, nợ của nàng, ta thay nàng trả đây”.

Dạ Vô Hàm nhìn sang hần, “Lời này người đã nói hai lần rồi”.

Thần Hoàng hừ lạnh, “Hừ, biết là ngươi sẽ như vậy”.

Bên cạnh luôn có một ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Dạ Vô Hàm, vừa rồi khi hắn nhìn về phía Phong Linh, trong đáy mắt có một tia cô đơn, tất cả đều lọt vào trong mắt nàng.

Dạ Vô Hàm nhận thấy được ánh mắt chăm chú của nàng thì quay đầu lại nhìn một nữ nhân cách đó không xa. Mái tóc ngắn dài không đều, lọn tóc còn có màu lam, ngũ quan rõ ràng nói lên chủ nhân là một người có cá tính. Khi hắn nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng đang nghiền cứu tìm tòi hắn, hắn nhú mày.

Phong Linh nhìn theo ánh mắt của hắn, chạy nhanh tới, giới thiệu: “Đây là tỷ muội kết bái của ta, A Nam”.

“Tỷ muội kết bái?”. Dạ Vô Hàm hồ nghi nhìn Nhiếp Tổ Tổ, cũng không nói gì.

Hàm Vương phủ yên tĩnh đã lâu, bởi vì Hàm Vương khai hoàn hồi triều nên mở một bữa tiệc. Không chỉ có các đại thần đến mừng mà cả Dạ Hoàng Thiên cũng cải trang xuất cung, đến Hàm Vương phủ.

Dạ Vô Hàm tư thế oai hùng lại cực kỳ tuấn lãng làm nhóm tiểu thư nhà quan lại người người thất điên bát đảo, thần hồn điên đảo. Đám người Phong Linh và Hồng Ngọc, Thần Hoàng đi theo hộ tống cũng xuất hiện. Biết rõ thân phận của nàng có phần xấu hổ nên hắn tổ chức một bữa gia yến ở trong. Trước khi khai yến, Dạ Hoàng Thiên gọi các con trai vào thư phòng.

Dạ Hoàng Thiên ngồi xuống, nhìn ba đứa con ưu tú, không phải là không cảm thấy vui, “Cho tới nay, các con đều làm rất tốt. Mỗi một việc các con làm vì triều đình, vì Dạ gia, trẫm đều biết”.

Thần Hoàng nhếch môi, “Phụ hoàng, ngài đang muốn luận công ban thưởng sao?”.

Dạ Dập Tuyên nở nụ cười, “Phụ hoàng, vậy thì tứ cho nhi thần một phủ đệ đi, phải lớn hơn cái bây giờ hai lần, bởi vì sau khi nhi thần thành thân sẽ khai chi tán diệp cho Dạ gia, vương phủ bây giờ quá nhỏ, không thể đủ được”.

Không đợi Dạ Hoàng Thiên nói, Dạ Vô Hàm lườm hắn một cái, “Hoàng cung rất lớn, đệ có thể đưa chúng vào đó”.

“Như vậy làm sao được? Đệ không muốn hài tử của đệ lớn lên giống đệ.....”. Dạ Dập Tuyên giật mình nhớ ra, nói lại, “Phụ hoàng, nhi thần không có ý.....”.

Dạ Hoàng Thiên không hề tức giận, ngược lại ông còn cười, “Con nói không sai, làm sao trẫm có thể trách con? Chính xác khi các con trưởng thành, trẫm không làm đúng trách nhiệm của mình, sau khi làm vài việc hồ đồ, trẫm cũng không nghĩ cách bù lại mà trẫm còn trốn tránh, đó là sơ sẩy của trẫm”.

Lần đầu tiên nghe phụ hoàng thần nhiên nói lại chuyện cũ, cả ba người đều ngẩn ra.

Dạ Hoàng Thiên than nhẹ một tiếng, sau đó nói, “Tàn Nguyệt, mẫu hậu con mất sớm, từ khi lập con làm thái tử tới nay, trẫm chưa hỏi thăm tới con, cũng không quan tâm đến con, lại đối với việc con còn nhỏ đã phải giẫy dụa trong hoàng cung cũng coi như không thấy. Đến khi trẫm phát hiện ra thì con đã biết cách giả điên để bảo vệ bản thân, ngoại trừ đau lòng, trẫm cũng bất lực”.

242. Chương 246: Nói Thật Cũng Là Sai Sao?

Thần Hoàng cúi đầu, trong đôi mắt có chút ảm đạm.

“Còn có Vô Hàm và Dập Tuyên, trẫm cũng phụ mẫu phi các con”.

Hai người đều chấn động, Dạ Hoàng Thiên nói tiếp, “Trẫm đã từng hứa với mẫu phi các con, sẽ không để các con cuốn vào trong việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, nhưng trẫm lại ích kỷ.... ích kỷ đem tương lai của Vô Hàm làm lá chắn, khiến con lọt vào tầm mắt của Hoàng hậu và Cảnh Vương, kỳ thật là do phụ hoàng muốn bảo vệ Tàn Nguyệt, để nó không bị hãm hại.....”. Dứt lời, ông ngẩng đầu lên nhìn Dạ Vô Hàm, “Vô Hàm, con sẽ không trách phụ hoàng chứ?”.

Trong đôi mắt Dạ Vô Hàm không hề có sự oán giận, mà hắn rất bình tĩnh nói, “Nhi thần đã sớm biết, nếu muốn trách thì hôm nay ngồi chỗ này đã không phải là phụ hoàng rồi”.

Hắn nói không kiêu ngạo, không siểm nịnh, Dạ Hoàng Thiên tuyệt đối không nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của hắn. Ông vui mừng cười, “Tốt, tốt, các con đều không làm trầm thất vọng, không có việc huynh đệ tương tàn, ngược lại còn đồng tâm hiệp lực bảo vệ giang sơn. Lần này diệt phiên bang, uy danh Minh Tịch triều chúng ta vang xa, Vô Hàm có công đầu”.

Thần Hoàng nhân cơ hội nói, “Theo ý kiến nhi thần, có thể tuyển chọn lại thái tử, không bằng để hắn làm thái tử đi”.

Dạ Vô Hàm vừa nghe xong, mặc kệ nói, “Từ đầu tới cuối ta đều không muốn làm Hoàng đế, nếu ta muốn thì không cần người đưa, bản thân ta tự đoạt lấy là được. Người muốn sao, bản thân thì tiêu dao vui vẻ, ném cái bao đồ cho ta hả?”.

“Bao đồ?”. Khóe miệng Dạ Hoàng Thiên run rẩy một chút, mấy đứa con trai ông không xem ngôi vị Hoàng đế ra gì, có thể tính đây là chuyện may mắn không?

“Ta không xen vào, dù sao bây giờ lớn nhỏ trong triều đều tin vào Hàm Vương”. Thần Hoàng vô lại nói. “Bên phía Tây Vực còn rất nhiều chuyện cần ta làm, ta phải về xử lý, không rảnh làm thái tử, người phải chấp nhận thôi”.

“Vậy không được, trong Hàm Vương phủ việc cũng chất thành đống lớn, người cột cho ta thì ta tìm ai tiếp nhận bây giờ”.

Nói xong, hai người đồng thời nhìn về phía Dạ Dập Tuyên, hắn ngẩn ra, vội vàng xua tay, “Đừng nhìn đệ, lúc trước đệ chỉ muốn giành vị trí này cho Vương huynh mà thôi, nếu như huynh ấy không muốn làm Hoàng đế thì đệ gấp làm gì? Việc này đừng liên lụy đến đệ”.

Dạ Hoàng Thiên vỗ vỗ ngực, nhin lại xúc động muốn phun một ngụm máu, bây giờ xem ra các con trai của ông rộng rãi quá cũng là một chuyện phiến toái. Cuối cùng, ông vỗ bàn, “Trẫm mặc kệ, chuyện của Mặc Cảnh xử lý xong, một trong ba đứa phải lưu lại một đứa làm hoàng đế! Được rồi, mọi chuyện quyết định như vậy!”. Nói xong, ông rời đi.

Thần Hoàng cũng đi theo phía sau Hoàng thượng, ném lại một câu, “Ngọc tỷ ở trong tay ai, người đó chính là chân mệnh thiên tử”.

Dạ Vô Hàm sững sốt, sau đó chạy vào tìm kiếm trong ngăn kéo, kéo ra một cái bao gì đó, ném cho Dạ Dập Tuyên, “Thuởng cho đệ”. Sau đó đi nhanh ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên tò mò hỏi, “Cái gì đây?”. Hắn mở ra, sau khi thấy bên trong là ngọc tỷ, suýt nữa thì nổi giận, hắn giờ nắm đấm với bóng lưng của hai người, “Các huynh thấy ta nhỏ nhất thì bắt nạt đệ, hừ, cứ bắt nạt đệ đi”.

Trong Bác Ý hiên, rượu quá ba tuần, Dạ Hoàng Thiên trở về cung trước, để cho những người trẻ được tự do chơi đùa.

Một mình Phong Linh đi ra cửa, đi về phía Phỉ Ý hiên, trên mặt là vẻ ảm áp bình thản. Phía sau có một người đi tới, nàng không quay đầu cũng biết đó là ai.

“Sao, nàng muốn quay lại không?”. Dạ Vô Hàm dựa vào cột nhà, ánh mắt mê ly nhìn nàng, sau này có thể hắn sẽ ít thấy nàng xuất hiện trong vương phủ.

Phong Linh cười nói, “Ta trở về thăm người bạn cũ, người không hoan nghênh phải không?”.

“Ha ha, chỉ cần nàng muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể”.

“Cảm ơn”.

Dần dần, hai người lâm vào một mảnh trầm mặc. Dạ Vô Hàm cũng không muốn nói nhiều, hắn thầm nghĩ chỉ cần lặng lẽ nhìn nàng, dù sao, khuyên bản thân buông tay không phải là một việc dễ dàng. Có đôi khi, hắn mong muốn ý thức của bản thân có thể lệch quỹ đạo, như vậy khi quay đầu lại hắn mới có thể an ủi được bản thân.

Trong phòng, Thần Hoàng nhìn bên đó, không nói gì. Trên khuôn mặt hắn như phủ một tầng sương mù, muốn biết được suy nghĩ chân thật của hắn, cũng giống như đi trong đám sương mù vậy.

Dạ Dập Tuyên đi tới đối diện, đưa một ly rượu cho hắn, nhìn hai người bên ngoài, cười cười, “Ta nghĩ, nếu người kia không phải là người thì Vương huynh sẽ không buông tay đâu”.

Thần Hoàng nhẹ nhàng cầm ly rượu uống một ngụm, “Ta cũng nghĩ như vậy”.

Dạ Dập Tuyên nở nụ cười nhẹ, “Trước đó, người luôn bảo vệ mẫu tử Tam Nương là người phải không?”.

Thần Hoàng ngoái đầu nhìn hắn, nhướn mày.

Hắn tiếp tục nói, “Lúc ở Ngự Dương thành, ta muốn tra chi tiết về Tam Nương nhưng lại không tra được gì cả, ta chỉ biết là có người ở sau lưng giúp nàng, không, phải nói là yên lặng bảo vệ nàng”. Thấy Thần Hoàng không phản ứng gì, hắn tiến lên, ánh mắt nghiêm túc,

“Ta chỉ muốn biết, vì sao?”.

Thần Hoàng tà tứ cười, quay người lại nói, “Muốn biết thật sao?”.

“Đương nhiên”.

“Ha ha, được, gọi một tiếng “ca” ta nghe”.

Dạ Dập Tuyên sững sốt, Thần Hoàng bày ra bộ dạng “Người không gọi ta không nói”, hắn cắn răng, cho dù Dạ Tàn Nguyệt là ca thật nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng chơi cùng, gặp mặt cũng chỉ xưng hô “thái tử”. Bây giờ đột nhiên muốn hắn gọi Thần Hoàng là ca thì đúng là ngượng mồm.

Hắn ngượng ngừng quay đầu đi, rầu rĩ gọi một tiếng, “Ca.....”.

“Ngoan”. Thần Hoàng vỗ vỗ đầu hắn, Dạ Dập Tuyên giống như bị điện giật, chạy qua, “Bây giờ nên nói rồi”.

Thần Hoàng rũ mắt xuống, khoe miệng khe cười, “Tính ra, nàng từng là ân nhân cứu mạng của ta”.

“Tam Nương đã cứu mạng người? Lúc nào?”.

Thần Hoàng cười đi ra ngoài.

Dạ Dập Tuyên theo sau hắn, thốt lên, “Ca! Sao ca lại có thể như vậy? Nói một nửa thì đừng nói, không phải là gọi trí tò mò của người ta sao?”.

“Tiểu hài tử hỏi nhiều vậy làm gì?”.

“Đến điểm mấu chốt lại không nói, đó là không đạo đức!”.

“Mệt, nếu muốn nghe thì sáng mai thỉnh sớm”.

“.....”.

Dạ Vô Hàm và Phong Linh bật cười khi thấy Dạ Dập Tuyên bám theo sau lưng Thần Hoàng.

“Hắn đã thay đổi rất nhiều”. Dạ Vô Hàm nói, “Nàng chưa gặp qua hắn ngày trước, hoàn toàn ngăn cách mình, chưa bao giờ tiếp xúc với huynh đệ chúng ta”. Hắn quay đầu lại nhìn Phong Linh, “Bởi vì nàng mà chúng ta có thêm một huynh đệ”.

Ánh mắt Phong Linh nhìn theo Thần Hoàng ở đằng xa, “Hắn cũng có thêm các người”.

“Tam Nương, lại đây ăn trái cây đi!”. Nhiếp Tổ Tổ vẫy tay với Phong Linh, trong tay còn nắm một quả đào.

“Được, muộn đến đây”.

Dạ Vô Hàm nhướn mày hỏi, “Nữ nhân kỳ quái này nàng làm sao lại biết được vậy?”.

Phong Linh nhìn hắn. “Người nói cho ta biết, nàng ấy có xinh đẹp không? Đáng yêu không? Ta muốn nghe lời nói thật”.

Dạ Vô Hàm tinh tế đánh giá lại Nhiếp Tổ Tổ, nói, “Sắc đẹp cũng chỉ được”.

Nụ cười trên mặt Phong Linh cứng lại, sau đó nàng trợn mắt nhìn hắn, quay người đi vào phòng.
Dạ Vô Hàm sờ, không biết bản thân đắc tội nàng chỗ nào, nói thật như lời của nàng cũng là sai sao?

243. Chương 247: Cuối Cùng Cũng Tấn Công

“Vương gia, nước đã chuẩn bị xong”.

“Ừ, đi xuống đi”.

“Vâng”.

Dạ Mặc Cảnh tạm thời ở trong biệt uyển hoàng gia. Sau khi nha hoàn đưa nước ấm vào đều lui xuống, bọn họ biết Cảnh Vương có tính tình cổ quái, khi hắn tắm không ai được phép lại gần.

Dạ Mặc Cảnh đứng lên, đi đến cạnh thùng nước, bỏ áo ngoài, lộ ra một mảng da thịt kỳ quái màu trắng. Hắn chậm rãi kéo một mảng da trước ngực xuống! Nhìn kỹ đúng là một tấm da người, mặt trên có chỉ chút các chữ.

Lúc tắm rửa xong hắn đẩy cửa ra đi thẳng đến lương đình trong hoa viên. Sắc trời ngày càng tối, trong biệt uyển cũng không có nhiều người, không đủ hơi người, bỗng phía càng yên tĩnh đáng sợ.

Đột nhiên, cách đó không xa xuất hiện vài bóng đen trên mái nhà, tốc độ rất nhanh, nhảy vài cái đã tới hoa viên, cung kính cúi người: “Cảnh Vương”.

Cùng một thời gian, từ bốn phía nhiều người áo đen chạy tới. Dần dần bên người Cảnh Vương xuất hiện mười mấy người. Tất cả đều mặc y phục dạ hành, mặt bị tấm lụa đen che kín.

Trong đó, một người mở miệng, “Cảnh Vương, ngài nên đưa giải dược cho chúng ta rồi”.

Dạ Mặc Cảnh nâng mắt lên, ánh mắt đảo qua bọn họ, sau đó lấy một bao từ trong lồng ngực, mở ra, đặt trên tay hơn mười viên thuốc nho nhỏ màu đen. Mười mấy người rất ăn ý theo thứ tự đi lấy thuốc, lấy viên thuốc của bản thân.

Nhìn bọn họ, ánh mắt Dạ Mặc Cảnh lạnh lẽo, hắn lạnh lùng nói, “Bây giờ, là lúc nên tấn công rồi”.

Bầu trời đen như mực, trăng thanh gió mát.

Trong đại trạch vô cùng náo nhiệt, ném thẻ vào bình rượu, đá bi, còn có nhảy dây. Ở trong này, khi không có chủ tử thì mọi người giống như người một nhà, khi rảnh rồi không có việc gì có thể tụ tập nhau cùng chơi đùa. Lúc này bọn họ không thấy Phong Linh và Nhiếp Tố Tố, chắc hai người lại về phòng nói chuyện.

Thần Hoàng nhìn chằm chằm cánh cửa, khuôn mặt âm trầm, nghe tiếng cười như chuông bạc vang lên, hắn càng cảm thấy khó chịu.

Lúc này, Bảo Bảo đi tới, nhảy lên lan can, hai chân đung đưa, nói, “Hình như nương rất thích A Nam a đi”.

Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng, “Nàng ta thì có gì tốt? Chỉ là một nữ nhân kỳ quái!”.

Bảo Bảo nghiêng đầu, thực tế nói, “Nhưng là do Thần Hoàng thúc thúc mang về”.

Thần Hoàng nhíu mày, cảm tức, “Nếu như nàng còn quần quít lấy Tam Nương, ta sẽ sai người đưa nàng về Tây Vực”.

Bảo Bảo nhún mày, nhẹ nhàng nói, “Không được. Nương mỗi ngày đều quần lấy nàng, ngay cả thúc đưa nàng về Tây Vực, chắc là nương cũng sẽ đi theo”. Trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nở nụ cười phúc hắc.

Thần Hoàng nhìn nó từ trên xuống dưới, đứa nhỏ này cười rất giống hắn.

Gian trá.

“Hay là tìm một người gả a đi đi, chẳng phải là một công đôi việc sao?”.

Thần Hoàng nở nụ cười, “Chủ ý này không tệ”. Hắn nhớ tới điều gì, hỏi, “Chuyện của thánh giáo Hắc Ám, tra đến đâu rồi?”.

Nhắc tới việc này, Bảo Bảo thu lại vẻ mặt đùa giỡn, nghiêm túc nói, “Bên phía Lý Thợ thúc thúc có truyền tin tới, người của thánh giáo Hắc Ám từng có tiếp xúc với Cảnh Vương, xem ra, hắn chuẩn bị có âm mưu gì”.

“Xem ra Cảnh Vương thúc không chịu được tìm một bang phái mới”.

Thần Hoàng đi qua, ngồi song song trên lan can, nói. “Nếu có một ngày con thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế, con có thích không? Hay là.... Ta đổi một cách hỏi khác, con muốn làm hoàng đế không?”.

Bảo Bảo nhún vai, “Nương đã từng kể rất nhiều chuyện xưa về Hoàng đế, cuối cùng chẳng được vài người tốt. Nương nói, ai muốn làm hoàng đế chắc đầu đều bị lừa đá qua”.

Thần Hoàng cười ha ha, “Không sai, đúng là lời nàng sẽ nói”.

Lúc này, A Tinh đi đến, nhỏ giọng nói, “Chủ nhân, Pháp Hạ đến”.

Thần Hoàng lập tức đi ra, Pháp Hạ tiến lên, vẻ mặt ngưng trọng nói, “Công tử, Cảnh Vương muốn xuống tay rồi. Ngay trong đêm nay!”.

Thần Hoàng nhíu mày, “Nhanh thế sao?”.

“Vâng, đột nhiên, ngay cả chúng ta cũng trở tay không kịp. Bây giờ ta phải trở về ngay lập tức miễn cho hắn sẽ nghi ngờ, bởi vì ta là đồ đệ của thần y nên hắn vẫn có vẻ lo lắng!”.

Pháp Hạ vội vàng rời đi, trên khuôn mặt Thần Hoàng nở nụ cười khát máu. “Thật tốt quá, rốt cuộc hắn cũng không chịu nổi rồi!”. Hắn không chậm trễ, phân phó, “Chuẩn bị ngựa, ta muốn đến Hàm Vương phủ!”.

“Vâng!”.

Thần Hoàng đến trước cửa phòng Phong Linh, gõ cửa, hai người trong phòng đi ra, gương mặt trắng phờ phạc, dọa hắn nhảy dựng, “Hai người đang làm gì vậy?”.

“Đây là mặt nạ, chàng không hiểu được đâu, có chuyện gì?”.

“Đêm nay ta sẽ ra ngoài bàn việc, nàng ở đây đừng đi đâu, biết không?”.

Phong Linh khoát tay nói, “Hơn nữa đêm ta có thể đi đâu được?”.

Thần Hoàng dẫn Bảo Bảo vài câu, sau đó đưa đám người A Tinh đến Hàm Vương phủ.

Phi Ứng và Huyền Phong thấy thái tử đột nhiên tới, vội chạy vào bẩm báo. Dạ Vô Hàm khoác một chiếc áo đơn ra, “Xảy ra chuyện gì rồi?”.

“Cảnh Vương thúc muốn hành động, chính là đêm nay, tin tức tin cậy!”.

Dạ Vô Hàm nghe xong, nét mặt lộ ra hưng phấn, “Rốt cuộc cũng đến, phiên toái lớn này nên giải quyết rồi!”.

Thần Hoàng chau mày, “Người bên kia như thế nào rồi? Điều an bài thỏa đáng rồi chứ?”.

“Chỉ cần chờ hắn mắc câu”.

“Được!”.

Hai người nhìn nhau, cười xấu xa.

Đêm nay nhất định sẽ không yên tĩnh.

Chân trời nổi lên một cạnh màu xanh, mặt trời dần dần hạ xuống nhưng không thể không bị bóng đêm che kín. Trong Hàm Vương phủ, đèn đuốc sáng trưng, Dạ Vô Hàm và Thần Hoàng với Dạ Dập Tuyên đến sau, ngồi trong đại sảnh uống nước.

“Hàm Vương!”. Huyền Phong vào cửa truyền tin, “Quý diện tăng phủ thừa tướng đã sa lưới, là ái thiếp của hần!”.

Một lúc sau, Phi Ứng lại vào cửa báo lại, “Đã bắt quý diện tăng phủ học sĩ!”.

Liên tiếp có tin báo về quý diện tăng bị bắt, trên mặt mấy người cũng lộ ra nụ cười.

Dạ Dập Tuyên kinh ngạc nói, “Làm sao các huynh làm được?”.

Thần Hoàng cười, lưỡi biếng nói, “Hần có thể an bài quý diện tăng, chẳng lẽ chúng ta không thể có phật diện tăng à?”.

Một câu nói, Dạ Dập Tuyên bừng hiểu ra, “Các huynh làm khi nào?”.

Dạ Vô Hàm cười, “Phật dạy, không thể nói”.

Dạ Dập Tuyên khinh thường nhìn hai người, “Xì, không nói thì thôi, đệ mới không cần biết!”.

Qua thời gian một ly trà, quý diện tăng trong phủ các quan lớn ở kinh thành đều chết hoặc bị bắt lại, không kinh động đến bất kỳ ai.

Cuối cùng, A Tinh tiến vào bẩm báo, “Chủ nhân, theo ý của ngài đã an bài thỏa đáng cả rồi”.

Rốt cuộc, Thần Hoàng đứng lên, đã đến lúc phật diện tăng chúng ta phản kích rồi!”.

Tinh thần Dạ Dập Tuyên lại dâng lên, “Nhất định hai người có kế hoạch đúng không, nói mau, làm thế nào? Đệ không chờ được nữa rồi!”.

Dạ Vô Hàm nói, “Chúng ta không cần làm gì, chỉ chờ Cảnh Vương thúc hiện nguyên hình!”.

Thần Hoàng không nói gì, cười tà tếu.

“Lại không nói với đệ?”. Dạ Dập Tuyên muốn nổi giận, “Đệ mặc kệ, đệ sẽ hồi phủ ngủ! Thật sự là điên rồi mới ngồi cùng các huynh đến nửa đêm! Cuối cùng không nói gì với ta, hai người cứ coi ta là người ngoài đi!”

244. Chương 248: Hần Không Có Lựa Chọn Khác

Gần canh ba, Dạ Mặc Cảnh đứng ở cửa biệt uyển, cúi đầu, giống như đang chờ đợi cái gì. Trước cửa là kiệu quan đới hần vào triều.

Đột nhiên bên cạnh hần xuất hiện một bóng đen: “Vương gia, thành công rồi”.

“Thái tử và Hàm Vương đâu?”.

“Không có động tĩnh gì, Thái tử còn đang ở bên trong đại trạch. Hàm Vương uống rượu với Tuyên vương cả đêm, bây giờ còn đang ngủ”.

“Vậy hai người phiên toái này giao cho người của thánh giáo Hắc Ám”.

“Vâng”.

“Haiz, nên vào triều rồi”. Khóe miệng của hần hơi cong lên, hần ngồi vào trong kiệu, buông màn xuống.

“Khởi kiệu”.

Cỗ kiệu chậm rãi đi về phía hoàng cung. Mà người áo đen chậm rãi lấy khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt thanh tú, người đó không phải ai khác mà chính là Pháp Hạ.

Giờ mao, cửa chính cung, tổng quản thái giám đi ra phía ngoài nhìn xung quanh, lẩm bẩm trong miệng, “Kỳ quái, tại sao lại không có ai thượng triều?”. Thấy cỗ kiệu của Dạ Mặc Cảnh, ông tiến lên phía trước hỏi thăm, vừa muốn nói gì thì Dạ Mặc Cảnh đã tiến vào.

Trên đại điện trang nghiêm Dạ Hoàng Thiên đảo mắt qua chỗ đứng của các đại thần không có một ai. Các quan viên ngoài Tứ phẩm không ai xuất hiện, thậm chí cả xin nghỉ cũng không có, nếu như trùng hợp vậy thì quá khéo rồi.

Lúc này, một tiểu thái giám nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng, Cảnh Vương đến đây”.

Bước chân Dạ Mặc Cảnh trầm ổn, đi nhanh đến trước điện, hành lễ, “Tham kiến hoàng thượng”.

“Mặc Cảnh, trầm nghĩ đệ sẽ ở trong phủ dưỡng bệnh, tại sao lại thượng triều vậy?”. Trong giọng nói Dạ Hoàng Thiên có vài phần cảnh giác.

“Ha ha, nếu như vi thần không đến thì sẽ không có ai vào triều, hoàng thượng sẽ đáng thương”.

Trong lòng Dạ Hoàng Thiên kêu lên, dường như đã phát giác gì đó, ông meo mắt nhìn chằm chằm vào hắn, “Các đại thần thế nào?”.

Dạ Mặc Cảnh tiến lên vài bước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào ông, “Đã đến lúc Minh Tịch nên đổi chủ. Những người sợ chết như vậy giữ cũng vô dụng”.

Dạ Hoàng Thiên cả kinh đứng lên, “Người đã làm gì bọn họ?”.

Hắn ta mỉm cười, “Ta giết bọn họ”.

“Cái gì?”. Dạ Hoàng Thiên chấn kinh, “Người..... Mặc Cảnh, người có biết bản thân đang làm cái gì không? Người làm như vậy sẽ hủy triều đình, hủy Minh Tịch triều!”.

“Hoàng huynh, ngài đã già rồi, nên đến lúc dưỡng già. Vị trí này vốn không phải dành cho ngài ngồi, biết rõ bản thân yếu đuối, còn muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế, người chịu khổ chỉ là các đại thần muốn theo ngài”.

Lúc này, Dạ Mặc Cảnh không hề có một chút nào thể hiện người bệnh, giọng nói lạnh lùng, hắn nhìn chằm chằm Dạ Hoàng Thiên, nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Từ giờ trở đi, ngài nên thoái vị nhường người có tài rồi!”. Hắn vừa dứt lời, bên ngoài vang lên tiếng binh khí đánh nhau, mà bên trong đại điện đột nhiên xuất hiện mấy chục hắc y nhân, người nào cũng che kín mặt, không nhìn ra bộ dạng. Nhìn những binh khí mà bọn chúng cầm trong tay, có lẽ đó là người trong giang hồ. Một người tiến lên nói với hắn, “Vương gia, trong ngoài hoàng cung đã bị thánh giáo chúng ta khống chế”.

Dạ Mặc Cảnh gật đầu, lại nhìn người ngồi trên, “Hoàng huynh, ta cũng không muốn cốt nhục tương tàn, nhưng ta không có lựa chọn nào khác. Bây giờ ngài hạ chiếu truyền ngôi cho ta đi, miễn làm thương tổn đến nhiều tính mạng”.

Nhưng mà ngoài ý muốn, Dạ Hoàng Thiên tỉnh táo ngồi xuống long ỷ, nhìn vào mắt ông, không hề có oán hận mà chỉ có sự thất vọng: “Mặc Cảnh, người là đệ đệ duy nhất của trẫm. Người lại cũng tuổi với Vô Hàm, trẫm và người là huynh đệ nhưng trẫm luôn coi người như con trai. Con trai phạm sai lầm, làm phụ thân sẽ luôn cho hắn cơ hội sửa chữa. Nhưng người làm trẫm quá thất vọng rồi”.

Dạ Mặc Cảnh bất động thanh sắc, lạnh lùng nhìn ông, “Hoàng huynh, đắc tội rồi”.

Dứt lời, gật đầu với người đứng bên, có vài tên áo đen phi thân lên, tiểu thái giám sợ tới mức thét chói tai “Hộ giá, hộ giá”. Dạ Hoàng Thiên vẫn ngồi đó, không suy chuyển, “Mặc Cảnh, thu tay lại đi, trẫm không muốn nhìn thấy kết cục bi thảm của người. Bây giờ thu tay lại vẫn còn kịp!”.

Dạ Mặc Cảnh cười nhạt một tiếng. “Đã muộn rồi! Ta tử mĩ bố trí lâu như vậy, chính là chờ đợi thời khắc ngày hôm nay!”.

Ngay tại lúc hắc y nhân muốn đưa kiếm về phía Dạ Hoàng Thiên, từ trên cột của đại điện hai người phi xuống, đồng thời đánh bay những người kia, một trái một phải đứng bên cạnh Dạ Hoàng Thiên, “Cảnh Vương thúc, ngài cũng để chúng ta đợi lâu quá”.

Khi nhìn thấy hai người này, Dạ Mặc Cảnh sợ hãi, “Các người.....”.

Thần Hoàng chớp chớp mắt với hắn, “Cảnh Vương thúc, lúc ta thả ngươi ra khỏi thiên lao, ngươi nên nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Không nắm giữ chúng cứ mưu phản của ngươi, giết ngươi rồi thì làm sao có kẻ phục thù? Còn có nhóm tiểu quỷ của ngươi cũng phải nhờ cớ tận gốc”.

Dạ Mặc Cảnh hiểu ra toàn bộ!

Dạ Vô Hàm bình tĩnh hô, “Phi Ứng, đóng cửa cung, thanh lý môn hộ!”.

“Vâng!”.

“Cảnh Vương, đừng nhiều lời với bọn họ! Trước hết giết bọn họ rồi nói!”.

Dạ Mặc Cảnh rũ mắt, âm trầm nói, “Giết!”. Việc đã đến nước này, hắn cũng không có lựa chọn nào khác, cổ một chút còn có đường sống.

Những người áo đen cùng nhau xông lên, Dạ Vô Hàm nhíu mày, “Giao cho ta, ngươi bảo hộ phụ hoàng!”. Hắn dứt lời tiến lên nghênh đón, Thần Hoàng mừng rỡ, nhân nhả nói, “Ngươi đi trước đi, không được thì ta tiến lên!”.

Dạ Hoàng Thiên đứng sau, bất mãn nói, “Các con đã an bài xong mọi chuyện, tại sao ngay cả trẫm cũng giấu hử?”.

Thần Hoàng ngoái đầu, cười yêu nghiệt, “Độ tin cậy của phụ hoàng không cao, nhờ đâu có một Trương Ngọc hay Liễu Ngọc gì đó, cho dù chúng con tính toán lợi hại đến mấy cũng vô dụng!”.

Mặt Dạ Hoàng Thiên đỏ lên, xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, k nói nhiều nữa.

Trong điện, mười mấy người đều vây quanh Dạ Vô Hàm, Thần Hoàng nhìn chăm chăm Dạ Mặc Cảnh, chỉ cần hắn ta dám đụng một chút, cam đoan sẽ cho hắn ta thấy máu.

Trong điện náo nhiệt, ngoài điện cũng đang hòa mình vào trận chiến.

Lấy Dạ Dập Tuyên cầm đầu, đám người A Tinh và Lãnh Tàng Tâm, Huyền Phong và Phi Ứng đều dẫn thủ hạ mình đến, nhìn thấy đám người áo đen thì nổi giận. “Thời gian trước bị bọn hắn qua mặt, bây giờ vất vả mới bắt đám người này lại, có cừu báo cừu, có oán báo oán!”.

A Tinh lạnh lùng nói, “Đúng vậy, ta phải báo thù cho huynh đệ ở Niêm!”.

Kế hoạch của thánh giáo Hắc Ám và Dạ Mặc Cảnh đã lâu, hôm nay bọn hắn dốc toàn bộ lực lượng. Vì sao cấm vệ quân có thể không chế dễ dàng như vậy, không đợi bọn họ ra tay đã ngoan ngoãn chịu trời! Hóa ra là muốn bắt ba ba trong rọ, vậy bọn hắn trong hoàng cung, sau đó bắt hết một lưới.

Trong hoàng cung, lửa chiến hừng hực, cấm vệ quân nhân cơ hội này vây quanh bốn phía, cung tiền đã chuẩn bị sẵn”.

Cho dù thánh giáo Hắc ám lợi hại thì cũng không thể địch lại, dần dần bọn họ bại trận, chỉ còn sót lại vài người quây thành một vòng dựa lưng vào nhau, nắm chặt kiếm trong tay. Mặc dù chật vật nhưng vẫn cảnh giác nhìn chăm chú bọn họ.

Thần Hoàng không vui nhíu mày, “Các ngươi là quấy rối người của ta ở Tây Vực?”.

“Không sai”. Dạ Vô Hàm thu kiếm, nghĩa là muốn giao phần còn lại cho hắn.

245. Chương 249: Chương 249

246. Chương 250: Chương 250

247. Chương 251: Chương 251

248. Chương 252: Chương 252

249. Chương 253: Chương 253

250. Chương 254: Chuyện Cả Đời

Một năm sau.

Tuyết trắng che phủ cả ngọn núi, bầu trời mờ mịt.

Đây là trận tuyết đầu tiên từ đầu mùa đông, hai con khủng long đá ở hai bên đại trạch vẫn hùng vĩ uy vũ như xưa, treo trên cánh cửa là hai chiếc đèn lồng, gió thổi qua khiến nó đung đưa.

Vấn Xuân và Sơ Hạ mặc áo bông, đứng ở cửa không ngừng nhìn ra ngoài, khuôn mặt bị gió thổi hồng hồng.

“Tại sao còn chưa đến?”

Sơ Hạ tinh mắt nhìn thấy một chiếc xe ngựa ở xa, cao hứng nói. “Đến rồi, đến rồi”.

Một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ dừng lại trước cửa, cửa xe mở ra, Dạ Dập Tuyên nhảy xuống trước.

“Tham kiến Tuyên vương”.

Dạ Dập Tuyên thấy hai người thì cười nói, “Hai nha đầu các ngươi càng lúc càng xinh ra, nghe nói đều đã đính thân rồi, bao giờ thành thân thì bốn vương sẽ gửi đồ cưới cho các ngươi!”.

“Ha ha, tạ ơn Tuyên Vương diện hạ!”.

“Tiểu Tuyên tử ~”. Trong xe ngựa truyền đến một giọng nói nũng nịu, sau đó một bàn tay vươn ra, hần chạy lại cung kính đưa tay ra, “Cẩn thận ~ chậm một chút, chú ý dưới chân, đừng vội.....”.

Nhìn bộ dạng dè dặt cẩn thận của hần, hai người cười.

Từ trong xe ngựa, một thiếu phụ mặc áo choàng đỏ lớn bụng bước ra, nhìn thấy Vấn Xuân và Sơ Hạ thì cao hứng bỏ qua hần, chạy tới chỗ hai người: “Xú nha đầu, không đến gặp ta, có phải quên mất ta rồi không?”.

“Chúng ta nhớ Hồng Ngọc cô nương còn không kịp, mau vào trong thôi, bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào trong rồi nói”.

“Đi”.

Hồng Ngọc quay đầu lại, bộ dạng nữ vương, “Tiểu tuyên tử, xách lễ vật ta chuẩn bị mang vào đi”.

“Được”.

Dạ Dập Tuyên không oán hận câu nào, xách theo bao lớn bao nhỏ đi sau ba nữ nhân.

“Hồng Ngọc!”.

Trong phòng truyền ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó một nữ nhân vóc người tinh thể lao ra, Dạ Dập Tuyên sợ tới mức ném đồ xuống, vội che trước mặt Hồng Ngọc, “Cẩn thận con ta!”.

Hồng Ngọc kích động hét hần ra, ôm chặt lấy nàng, “Phong Tam Nương, tỷ thật đáng đánh đòn, ở Tây Vực lâu như vậy mới trở về! Tỷ không trở lại thì ta biết đi đâu tìm thái tử để đòi người?”.

“Ta nhớ mọi người nên mới về kinh thành ăn mừng năm mới”. Phong Linh cao hứng nhìn bụng của nàng, “Oa, cái này cũng phải sáu tháng rồi”. Nàng ngẩng đầu lên nháy mắt với Dạ Dập Tuyên, “Tiểu Tuyên Tuyên, ta nhớ hai người mới thành thân được ba tháng thôi mà?”.

“Haizz, ta có biện pháp khác sao? Ngày đó là nàng bá vương ngành thượng cung, nói phụ hoàng đã hạ chỉ thì chúng ta chính là phu thê, động phòng trước thì có làm sao?”.

Mọi người cười vang.

Hồng Ngọc đỏ mặt, gắt giọng. “Muốn chết, sao tự đừng chàng nói chi?”.

Dạ Dập Tuyên đem lễ vật đặt lên bàn, sau đó nhìn một vòng, “Ồ, ca ta đâu?”.

Vấn Xuân cười thần bí, “Hiện giờ thái tử rất bận”.

Đang nói chuyện, Bảo Bảo chạy ra, “Nương”.

Hồng Ngọc cười nói, “A, tiểu soái ca này là ai đây?”.

“Con chào Hồng Ngọc a di, Tuyên thúc thúc!”. Bảo Bảo sáu tuổi, đã cao hơn so với năm trước, vẫn xinh đẹp đáng yêu.

Nó đến trước mặt Phong Linh nói, “Nương, con có việc phải ra ngoài, hôm nay trưởng môn phái Tung Sơn muốn con đến tham gia yến tiệc của bát đại trưởng môn”.

“Ừ, đi đi.... Thuận tiện lấy uội muối của con phương thuốc gia truyền của hắc”.

“Vâng, con biết rồi”.

Hồng Ngọc và Dạ Dập Tuyên sưng sốt, “Muội muội?”.

Phong Linh cười, “Con gái của ta”.

“Phong Tam Nương! Tỷ sinh con gái!”. Hồng Ngọc cả kinh nói, “Tại sao lại không cho chúng ta biết?”.

“Ha ha, muội biết mà, ở Tây Vực ta có nhiều việc, phải giải quyết vấn đề nước ăn của dân chúng bên đó, còn phải bàn với Chu lão bản tổ chức người Minh Tịch phóng khoáng lạc quan vào đầu năm sau, bận quá quên viết thư cho hai người”.

Khi đang nói chuyện, một nam nhân đi ra, mỗi tay ôm một đứa nhỏ.

Bên ngoài khí trời lạnh lẽo nhưng hắc vẫn tiêu sái, trên đường đi tới gió thổi, bộ dạng quyến rũ xinh đẹp không giảm.

Thần Hoàng ôm hai bé gái vào ngực như ôm bảo vật trân quý nhất thế gian, vừa đi vừa nói, “Nương tử, nàng xem, con gái nằm trong lòng ta ngoan thế nào”.

Dạ Dập Tuyên nuốt nước bọt, “Hai?”.

“Trời ạ, trời ạ? Phong Tam Nương, tỷ sinh hai?”.

Phong Linh cười, “Ha ha, ta cũng không ngờ lại là song bào thai”.

Thần Hoàng đắc ý nhướn mày nhìn Dạ Dập Tuyên, “Có phải đệ rất hâm mộ không?”.

Dạ Dập Tuyên nhìn hai đứa nhỏ nằm trong lòng hắc phần điều ngọc trác, lông mày, mắt, mũi giống hệt như Thần Hoàng, cực kỳ xinh đẹp. Trong mắt Dạ Dập Tuyên như sắp lòi ra, “Thật sự, rất rất rất đáng yêu!”.

Thần Hoàng ôm hai nữ nhi, lòng hư vinh được thỏa mãn.

Hồng Ngọc cũng yêu thích không thôi, chỉ hận không thể ôm về làm con mình, “Thật xinh”.

Phong Linh đắc ý. “Xinh đẹp không?”.

“Ừ”. Hồng Ngọc thẳng thắn gật đầu, “May là không giống tỷ”.

“.....”.

Mọi người ngồi xuống, tỉ mỉ kể lại mọi chuyện đã trải qua trong một năm. Cuối cùng, Hồng Ngọc hỏi, “A Nam bây giờ đang ở đâu?”.

“Tháng trước ta có nhận được thư của tỷ ấy, tỷ ấy nói đang ở Quan Châu cùng Dạ Vô Hàm, không kịp về kinh thành”.

“Vậy, nàng ấy với Hàm Vương sao rồi?”.

Nói đến đây, Phong Linh không nhịn được cười, “Không biết có phải hai người này bất tự xung khắc không, mà luôn có những tình huống không ngờ, không phải tỷ ấy hại Dạ Vô Hàm bị thương, thì Dạ Vô Hàm hại tỷ ấy trở thành gian tế. Vất vả lắm mới rời khỏi phiên bang thì lại bị ồm trên đường. Ha ha, mặc dù tỷ ấy khiến Dạ Vô Hàm gặp không ít phiền toái nhưng có vẻ Dạ Vô Hàm đã dần thích ứng với tỷ ấy. Lần này hoàng thượng lệnh cho Dạ Vô Hàm đi Quan Châu, hẳn cũng đưa A Nam theo”.

Hồng Ngọc cười, “Đã là của nàng thì dù có chạy cũng không được. Hai người thì sao? Có tính toán gì không? Hay là vẫn về Tây Vực?”.

Phong Linh nhìn qua Thần Hoàng, “Chỉ sợ là khi nào Dạ Vô Hàm đáp ứng làm hoàng đế, chúng ta mới có thể trở về. Hẳn nói là hẳn thiếu của tên kia”.

Hồng Ngọc gật đầu, vỗ vai Phong Linh, “Tỷ chờ ta, sau khi ta sinh hạ đứa nhỏ sẽ đến Tây Vực tìm tỷ”.

“Được! À đúng rồi, ta còn có kế hoạch, ta định biến Tây Vực thành một khu du lịch.....”.

Thần Hoàng lắc đầu bật cười, “Nàng ấy, chả có lúc nào rảnh rồi”.

Dạ Dập Tuyên lau mồ hôi lạnh trên trán, “Huynh mau đưa Tam Nương về Tây Vực đi, đệ hy vọng con đệ có thể an toàn sinh ra”.

Nhìn nàng, Thần Hoàng lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhìn vẻ mặt tính toán của nàng, hai mắt sáng lên vì tiền. Hẳn thích là thích, không vì cái gì. Từ lần đầu tiên gặp nàng, hẳn đã có một cảm giác như thân thiết đã lâu.... lâu lắm rồi. Giống như trong biển người mênh mông, cho dù bắt đầu ở đâu, và kết thúc ở đâu, đan xen như thế nào, hẳn và nàng vẫn có thể gặp gỡ nhau. Cả đời này hẳn chỉ nhận định mỗi mình nàng.

A, đúng rồi, còn một bí mật nhỏ mà hẳn còn chưa nói với nàng.

Hẳn cười mỉa hoặc, đưa hai đứa nhỏ cho Dạ Dập Tuyên, đứng dậy đến trước mặt Phong Linh. “Nương tử?”.

Phong Linh đang nói chuyện, vui vẻ quay đầu lại. “Hả?”.

Hẳn cúi người, gần sát bên tai nàng.....

HẾT TRỌN BỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-bao-vo-luong-ba-me-map-la-cua-ta>